

Giới thiệu Vô Địch Thăng Cấp Vương

Dịch giả: Nhóm Tiên Huyền

Lâm Phi vốn là sinh viên vừa tốt nghiệp đại học, lại tìm được một công việc không tồi. Nhưng trớ trêu thay, trong một lần nằm mơ thấy mình trở thành hoàng đế được vạn người tôn sùng, mỹ nhân ôm không hết, sau khi tỉnh dậy liền phát hiện ra mình xuyên không đến một thế giới xa lạ. Hơn nữa, Lâm Phi phát hiện ra mình đã rơi vào cảnh ngộ bất hạnh bởi vì chủ nhân của thân thể này có thân phận vô cùng nhỏ yếu.

Lâm Phi sẽ làm thế nào để thích ứng với cuộc sống mới?

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ngủ một giấc, xuyên qua

Lâm Phi mơ thấy một giấc mộng xuân đầy ướt át.

Trong mơ, hắn là một vị Hoàng Đế cái thể vạn người tôn sùng, có cả “Tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần”, người đẹp nhiều không đếm xuể. Hắn muốn có loại người đẹp nào thì có loại người ấy, ví dụ như những cô nàng xinh xắn đáng yêu, những cô nàng rạng rỡ nóng bỏng, những cô gái mới lớn dịu dàng khiến người yêu mê, nữ vương cầm roi da hồng phấn hay người đẹp bikini trên bờ cát... Hắn được sống những ngày trái ôm phải ấp khiến bao người ghen tỵ.

Lúc này tỉnh lại, Lâm Phi phát hiện mình lâm vào cảnh ngộ bất hạnh rồi.

“Chết tiệt, mới sáng sớm mà ai đùa dai vậy, lăn ra đây cho ông!”

Có làm không, chiếc giường Simmons (2) loại lớn thường dùng để tán gái, có thể đại chiến ba ngày ba đêm vẫn chẳng sao giờ lại biến thành chiếc giường gỗ cứng ngắt, lạnh như băng. Mẹ kiếp, đầu giường còn bị nứt thành một khe lớn, dường như có thể nhét vừa một nắm tay, cái giường gỗ chất lượng này... chơi bỏ đấy à, e rằng loại giường như thế này chỉ có ở nông thôn mà thôi.

Trừ việc phát hiện chiếc Simmons dưới thân biến thành giường gỗ, Lâm Phi còn cảm thấy bản thân không thể động đậy, toàn thân đau nhức vô cùng, chỉ cần động nhẹ một chút là đau đến không thở nổi, giống như toàn bộ xương khớp đều vỡ vụn, đau đớn khó khăn.

“Chẳng lẽ mơ thấy mộng xuân cũng mệt mỏi vậy sao?”

Simmons biến mất, thân thể có vấn đề, hơn nữa căn phòng này không phải phòng của hắn mà đã biến thành một căn nhà gỗ cũ nát, hơi có mùi ẩm mốc, như thế này cũng quá không bình thường rồi. Bức tường vốn dán đầy ảnh của các cô gái xinh đẹp đủ loại như dễ thương, ngực khủng quyền rũ giờ đã biến thành tấm gỗ rách nát, chỉ có một con nhện đang ung dung lười biếng giăng tơ... Đây... rốt cuộc là đâu vậy!

Lâm Phi chưa từng tưởng tượng, cũng không thể hiểu nổi, chẳng lẽ hắn đã bị mộng du? Não không còn đủ dùng nữa.

“Đau quá!”

Đầu Lâm Phi bỗng nhiên truyền tới cơn đau nhức khủng khiếp, một lượng thông tin khổng lồ ập đến cùng lúc. Hắn đưa tay ôm đầu theo quán tính, trán toát ra mồ hôi lạnh, lòng cảm thấy vừa hoang mang lại vừa sợ hãi.

Một lúc sau, sắc mặt Lâm Phi đã trở nên trắng tái. Hắn ngược đời mất mơ hồ, bất lực nhìn tấm ván gỗ cũ kỹ trên đỉnh đầu, vừa đón nhận tia sáng xuyên qua khe hở, khóe môi vừa cong lên thành một nụ cười khô.

“Chẳng ngờ mình lại xuyên không rồi.”

...

Năm nay Lâm Phi vừa mới tốt nghiệp đại học, tuy diện mạo không quá điển trai nhưng lại có một thân hình rắn chắc khỏe mạnh, cũng vì vậy hắn chưa bao giờ gặp khó khăn trong việc tán tỉnh những cô gái khác. Nhờ có kiến thức tốt về game khi còn ở trường học, nên hắn đã xin được vào một công ty game, trở thành người test game, kiểm tra các lỗi hỏng BUG trong game, còn về lí do ư, hoàn toàn là vì các em gái đáng yêu.

Chế độ làm việc trong công ty này không tồi, hơn nữa lại còn có rất nhiều gái đẹp, nhiều đến mức hoa cả mắt. Lúc hắn có thời gian thì sẽ trêu đùa hoặc tán gẫu với các cô em này, sống những ngày tháng vô cùng thảnh thơi. Chẳng ngờ, sau khi hắn vừa ăn một bữa cơm với em gái quần tất đen trong sáng kia xong, đang chuẩn bị đi thêm bước nữa, nói không chừng còn có thể cùng nhau lên giường, thảo luận một chút lí tưởng sống, thì lại bị cấp trên gọi về,

nói là cần kiểm tra game đột xuất... Lần kiểm tra này kéo dài suốt hai ngày hai đêm. Sau đó hắn chỉ vừa chợp mắt một lát, vậy mà đã xuyên không, trở thành một thành viên trong đội ngũ những người xuyên không.

Lâm Phi nửa cười nửa mỉa, cái loại chuyện tốt này mà mình cũng dính phải. Mọi nó chứ, nếu đã xuyên qua, ít ra cũng phải sắp xếp cho mình thân phận tốt một chút, chứ sao lại thành cái thân phận nhỏ yếu như thế này.

“Người khác xuyên không, chẳng phải hoàng đế thì là hoàng tử, trái ôm phải ấp, hoặc là vương gia ung dung tự tại, muốn tiền có tiền, muốn gái có gái. Mọi nó, đến lượt ông đây xuyên không lại trở thành một đứa bé bất hạnh bà không yêu, ông không thương, ai ôi, không công bằng chút nào.”

Chủ thân của thân thể này tên là Lâm Phi, giống tên của hắn, năm nay 17 tuổi, là người của vương triều Bất Lạc. Hắn ta là đệ tử ngoại môn của một môn phái hạng hai có tên là Thần Võ Môn, nói đơn giản thì chẳng có thân phận địa vị gì. Còn về một thân phận khác, thì lại cao quý hơn nhiều, hắn ta là tam thiếu gia Lâm gia, nếu như cần dùng một tính từ để hình dung thì đó chính là một tên công tử trắng hoa.

...

Trong kí ức vừa được tiếp nhận, có thể nói chủ nhân trước đây của thân thể này là một “cực phẩm quý hiếm” mà Lâm Phi chưa bao giờ gặp.

Nếu muốn hỏi về nguyên nhân tại sao chủ cơ thể này lại đến Thần Võ Môn để làm đệ tử ngoại môn thì không thể không nhắc đến những chuyện “kinh thiên động địa” mà hắn ta đã làm trước đó.

Tên nhóc “Lâm Phi” này đã làm ra một chuyện vô cùng to gan lớn mật. Vào một đêm không trăng gió lớn, hắn lên vào phủ, hôn trộm con gái thành chủ, “vác súng lên ngựa” suýt chút nữa đã hoàn thành chuyện tốt. Vì sao lại nói là “suýt” ư? Rất đơn giản, vì thực lực của hắn ta không đủ nên bị con gái thành chủ đánh trọng thương.

Sau khi “việc lớn” này truyền ra ngoài, Lâm gia sợ thành chủ truy cứu nên đã suy nghĩ rất nhiều cách, cuối cùng quyết định đưa Lâm Phi đến Thần Võ Môn làm đệ tử ngoại môn, sống chết mặc bay, chẳng khác nào lưu đầy hắn ta, lần lưu đầy này kéo dài đến tận bốn năm.

“Làm đàn ông mà thể thảm đến mức độ này quả thực quá mất mặt, không phải chỉ là một cô gái thôi à, nếu mà là ông đây, cứ ép chặt hai chân, sợ gì không thành công!”

Lâm Phi vô cùng khinh bỉ con người này. Hắn xem lại hết tất cả các ký ức của nguyên chủ một lượt, chẳng biết nên nói gì cho phải, nếu tổng kết ra thì chỉ có mấy chữ:

Nát, vô cùng nát.

...

Sau khi chửi xong, Lâm Phi không thể không chấp nhận sự thật trước mắt.

Hắn đã xuyên không

Hắn biến thành tam thiếu gia Lâm gia.

Thuyền đến đầu cầu ắt tự thẳng vậy!

Lâm Phi là trẻ mồ côi, chẳng có bạn bè thân thiết gì hơn nữa lại có khả năng thích nghi vô cùng mạnh mẽ. Hắn chỉ tiếc hơn trăm GB phim hành động và ảnh mát mẻ của các cô em xinh đẹp trong mấy tính mà thôi.

Sau khi nhớ lại, Lâm Phi lập tức muốn biết rõ một việc.

Đứa nào dám đánh ông đây!

Lúc học đại học, Lâm Phi là cao thủ đánh nhau, danh tiếng vang khắp trường, người ta hay gọi hắn là “Anh Ba liều lĩnh”. Chỉ có hắn đi đánh người khác chứ chẳng ai dám đánh hắn, thân thể cơ bắp khỏe đẹp này là nhờ đánh nhau mà có được.

Sau khi xem hết kí ức, cuối cùng hắn cũng hiểu được đã có chuyện gì xảy ra.

Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, mỗi tháng Thần Võ Môn sẽ tổ chức một trận tỉ thí nhỏ, sáu tháng tổ chức một trận tỉ thí lớn, trong kí ức cuối cùng của nguyên chủ “Lâm Phi”, hình như vì bị người khác kích động nên hắn ta bước lên đài tỉ thí, kết quả là bị đánh trọng thương, bị thương nặng lại không được chữa trị kịp thời nên đi đời nhà ma, cuối cùng thân xác được giao lại cho Lâm Phi đến từ Trái Đất.

Quả thực là vô cùng nhảm nhí mà.

Trong trí nhớ, người đánh nhau với hắn là người của gia tộc đối đầu với Lâm gia. Nguyên chủ “Lâm Phi” vốn có tính ngang ngược, cứ cố chấp lên đài, dùng Võ Đạo cấp hai để đối chọi với Võ Đạo cấp bốn, chỉ trong vòng ba chiêu đã bị người ta đánh trọng thương, trước lúc chết đi trong lòng hắn ta cất chứa vô vàn oán niệm.

“Quả thực là một đứa trẻ bất hạnh, đổi lại là ta thì cứ già vờ yếu đuối đáng thương trước, đến lúc mạnh rồi mới quay lại xử lý bọn họ.”

Lâm Phi không phải là một kẻ thích sĩ diện, nếu không đã chẳng thể làm mưa làm gió ở trường đại học, người ta mạnh hơn thì phải tỏ vẻ đáng thương, rồi sẽ có ngày lật ngược được tình thế.

...

Sau khi hiểu rõ mọi việc rồi, Lâm Phi bỗng nhiên ý thức được việc này không hề đơn giản.

Rõ ràng là bọn họ muốn giết mình.

Theo bản năng, Lâm Phi bắt đầu đặt bản thân vào hoàn cảnh hiện tại, xem mình là Lâm Phi chân chính của thế giới này. Bỗng nhiên hắn phát hiện tình hình bây giờ của mình rất không ổn...

“Chỉ là một trận tỉ thí hàng tháng nho nhỏ, cho dù là trong lúc tỉ thí, lỡ tay đánh ba chiêu hơi nặng đi chăng nữa thì cũng không đúng. Rõ ràng là bọn họ muốn ông đây trọng thương mà chết, quả thực là đồ chó điên vô liêm sỉ, không biết phải hạn đến mức nào thì mới ra tay tàn độc như thế!”

Sau khi cẩn thận nhớ lại, rốt cuộc Lâm Phi đã có manh mối.

“Thân phận của tam thiếu gia Lâm gia này xem ra không dễ làm, kẻ thù của gia tộc trong Thần Võ Môn muốn ta chết, gia tộc lại lưu đầy ta, cái thân phận chó chết này!”

Nào Lâm Phi nhanh chóng vận động, lập tức hiểu được đã có chuyện gì xảy ra.

Thực lực của Lâm gia hiện tại vô cùng mạnh, nếu mình chết ở Thần Võ Môn thì Lâm gia nhất định sẽ vô cùng hỗn loạn, chỉ riêng mỗi vấn đề thể diện thôi thì Lâm gia cũng đã chẳng thể ngẩng đầu trong một thời gian dài, có thể nói là đã kích vô cùng lớn.

“Bọn họ đã ra tay với ta một lần, chắc chắn sẽ có lần tiếp theo, ít nhiều gì cũng phải nghĩ ra biện pháp xử lý mới được, Lâm Phi đây không thể làm rùa rút cổ cả đời được, ông đây phải đấu tranh, sớm muộn gì cũng có ngày giết chết mấy người.”

Ánh mắt Lâm Phi đột nhiên sắc bén, từ nhỏ hắn đã là người không chịu thua cuộc, đối với kẻ thù thì phải tàn nhẫn hơn chúng gấp trăm lần.

Mặc dù đã xuyên đến dị giới nhưng cũng chính vì như vậy mà hắn không muốn phải nộp mạng sống một cách mơ hồ, cuộc sống tốt đẹp vẫn chưa bắt đầu đâu.

“Trương Trọng Sơn, Lý Tiêu, các người cứ chờ đây!”

...

“Mợ nó, tư chất của ta thật sự nát như vậy hả?”

Sau khi Lâm Phi xem xét thiên phú của bản thân xong liền trở nên ủ rũ.

Trước đây, hắn từng nghĩ, con đường duy nhất là phải tu luyện, cố gắng để trở nên mạnh mẽ, sau khi tìm các kí ức liên quan thì về mặt hắn nhanh chóng biến thành trái ỏ qua, miệng bật ra tiếng thò dài, lông mày nhăn thành một chữ “xuyên” (1), tất cả niềm tin đều bị hủy diệt.

Những người ở tuổi mười bảy, tư chất bình thường, có kém cỏi cỡ nào thì cũng đã là Võ đạo cấp bốn, có thể vận hành Huyền khí trong cơ thể, khí lực tăng mạnh, thực lực thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Chỉ là thân thể của tên Lâm Phi này, mười bảy tuổi mới chỉ là Võ đạo cấp hai, sự chênh lệch này... không còn mặt mũi nào nhắc đến.

Bản thân hắn còn thấy xấu hổ.

Lục địa Lâm Phi ở được gọi là đại lục Huyền Thiên, diện tích rộng lớn, bao la vô tận, dân cư cũng vô cùng khổng lồ. Vương triều Bất Lạc của hắn chẳng qua chỉ là một vương triều nhỏ trong số đó.

Ở lục địa, mọi người đều tu luyện Huyền khí, một loại năng lượng đặc biệt.

Hiện tại thực lực của Lâm Phi là Võ Đạo cấp hai, còn đang ở giai đoạn dẫn khí, chứ chưa thể vận dụng được Huyền khí.

Người đánh hắn bị thương trên đài tỉ thí là Trương Trọng Sơn thuộc cấp bậc Võ đạo cấp bốn, Huyền khí đã có thể chạy dọc kinh mạch trong cơ thể. Khi đối đầu với kẻ địch có thể cùng Huyền khí mà Lâm Phi lại chỉ có thể dùng chiêu thức đón đỡ thì làm sao có cơ may thắng được, quả đúng là lấy trứng chọi đá, yếu ớt không chịu nổi một đòn.

“Dù sao ông đây cũng là người xuyên việt, chẳng lẽ cả đời này cứ phải chịu như vậy hay sao?”

...

“Tốt quá, cuối cùng nguoi cũng tỉnh rồi.”

Trong lúc Lâm Phi vẫn đang rối rắm suy nghĩ cách để xử lý mối nguy trong tương lai, cánh cửa gỗ đang đóng chặt bỗng nhiên mở ra, không, phải nói là bị đập tung ra mới đúng.

Hắn khó khăn quay đầu lại, dưới ánh nắng hoàng hôn, một thân hình cao lớn đứng giữa cửa, cánh cửa gỗ nhỏ hẹp giống như bị một ngọn núi nhỏ chặn kín.

Cường tráng, cao lớn.

Trong lòng Lâm Phi lập tức xuất hiện suy nghĩ ấy.

Nếu như là ở Trái Đất, người này tuyệt đối là một sự tồn tại rất có áp lực.

Lâm Phi nhanh chóng nhận ra kẻ cao to này tên là Cao Nhân, một cái tên vô cùng ba chấm. Cha mẹ cậu ta quả thực là “tài trí hơn người”, lại còn rất biết đặt tên nữa. Ở trong Thần Võ Môn, cậu ta là người bạn duy nhất của Lâm Phi.

“Ừ, tình rồi!”

Dường như vì đã dung hợp được kí ức, Lâm Phi có cảm giác giọng điệu của mình thay đổi không ít.

Thằng nhóc Cao Nhân này vô cùng tự nhiên đặt mông ngồi xuống đầu giường. Giường gỗ lập tức bị lồm xồm một khoảng, có vẻ như sắp gãy đến nơi rồi vậy. Cậu ta nhìn sắc mặt Lâm Phi đã tốt hơn nhiều liền nhẹ nhàng thở phào một hơi nhưng ánh mắt lại đột nhiên trở nên sắc lẹm: “Thằng tạp chủng chó chết đấy, tốt nhất lần sau đừng để ông đây gặp phải, sớm muộn gì ông cũng sẽ cho mấy con rùa kia đẹp mặt!”

Đương nhiên Lâm Phi biết Cao Nhân đang nói ai, trong lòng hắn bỗng có cảm giác ám áp mơ hồ dâng lên.

Đây chính là bạn bè.

Đây chính là anh em tốt.

Trong trí nhớ, sau khi trở thành đệ tử ngoại môn của Thần Võ Môn, người giúp đỡ hắn nhiều nhất chính là Cao Nhân đang ở bên cạnh. Cậu ta đã từng giúp thân thể này tránh khỏi không ít phiền phức.

Sau khi nhắm chửi một hồi, Cao Nhân nhìn bạn tốt, mở miệng định nói gì đó rồi lại ngập ngừng nuốt ngược vào bụng, trong lòng cậu ta có chuyện gì đó nhưng lại chẳng biết phải bắt đầu thế nào.

“Cao Nhân, có phải người đang giấu giếm ta chuyện gì không?” Lâm Phi nhìn Cao Nhân, hỏi.

Trong trí nhớ, mỗi khi Cao Nhân có chuyện gì khó nói thì sẽ luôn ngập ngừng, lúng túng như vậy.

“Haiz, nghe xong người đừng nổi giận.” Cao Nhân không dám nhìn thẳng hắn. “Vừa rồi ta mới ra ngoài, nghe nói Chấp Pháp Đường của ngoại môn dự định nửa tháng tới đây sẽ phạt người đến khu nuôi dưỡng và xử lý các yêu thú cấp thấp.”

Theo thông lệ, trong cuộc tỉ thí hàng tháng của ngoại môn Thần Võ Môn thì những ai thất bại đều sẽ phải chịu phạt, hình thức thông dụng nhất là đi làm tạp dịch, thời gian quy định là nửa tháng.

Phàm là đệ tử ngoại môn, đều phải tuân thủ quy củ.

Lâm Phi tỉ thí thua trên sân đấu, nhất định phải chịu trừng phạt.

Đối với tình hình của Lâm Phi bây giờ mà nói thì đây vốn là chuyện rất khó có thể hoàn thành.

“Khinh người quá đáng!”

Lâm Phi không cần phải đoán cũng biết, nhất định là đám rùa con kia giờ trò phá rối, muốn dồn hắn đến bước đường cùng thì mới yên tâm.

Cao Nhân vẫn luôn lo lắng nhìn Lâm Phi, nếu như là lúc trước, chỉ cần nghe thấy những lời nói quá khích, tên nhóc này nhất định sẽ nổi trận lôi đình. Nhưng mà biểu hiện ngày hôm nay của cậu ta quả thực là quá lạ lùng, nghe vậy mà lại không có phản ứng gì quá lớn.

“Chẳng lẽ là thông suốt rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Thời điểm xoay chuyển

Sáng sớm ba ngày sau!

Thần Võ Môn vẫn như thường ngày, các đệ tử ngoại môn ai làm việc nấy, trật tự rõ ràng, từ đó có thể thấy đệ tử ngoại môn rất tích cực trong việc hoàn thành các nhiệm vụ hằng ngày.

Ngày nào đệ tử ngoại môn còn chưa trở thành đệ tử nội môn thì nhiệm vụ hằng ngày vẫn không thể xóa bỏ, đây là quy định của Thần Võ Môn.

Trong những đệ tử ngoại môn, nếu như ai có tư chất hơn người, có thể được miễn trừ nhiệm vụ hằng ngày, đây là đặc quyền duy nhất cho đệ tử ngoại môn.

...

Trong dãy núi, gió đang từ từ thổi bay vô số lá cây trên con đường núi uốn lượn.

Lúc này, một người trẻ tuổi có sắc mặt vô cùng tệ đang đi dọc theo con đường xuống núi, khi thì hắt nhiều mảy, khi thì giãn ra, biểu cảm vô cùng kì lạ. Khuôn mặt hắn ta hiện rõ sự tập trung cao độ, thỉnh thoảng còn có thể nhìn ra được vẻ kinh ngạc hiện ra trong mắt hắn.

Nếu là người có đôi tai thính, nhất định có thể nghe được, người trẻ tuổi này đang tự lẩm nhẩm nói một mình.

“Mẹ kiếp, Thần Võ Môn thật là giàu có, chỉ đi bừa một vòng quanh Sơn Xuyên Hà Nhạc thôi thì đã thấy đều là tài sản của Thần Võ Môn rồi. Nếu có thể xây một căn resort trên núi thì chắc chắn có thể kiếm bội tiền, mấy khu nhà cao cấp chỗ kia vốn không thể so sánh với nơi này!”

“Nhìn xem phong cảnh nơi này đi, có núi Vân Tiêu cao ngất, cảnh quan Tam Á gì đó kia quả thực là kém xa nơi này.”

...

Ở khúc đầu đường chỉ có lác đác vài người đang lên núi.

Lúc sắp tới khu nhiệm vụ của Thần Võ Môn, mấy con đường dẫn lên núi dần dần có không ít đệ tử đi tới, âm thanh trò chuyện vô cùng rôm rả.

“Nhìn tên bệnh đãng kia kìa, không phải là Lâm Phi sao?”

Không biết tên đệ tử ngoại môn nhiều chuyện nào nhìn thấy Lâm Phi, bỗng nhiên nói lớn.

Những đệ tử ngoại môn đang đi lại trên đường đều cùng đưa mắt nhìn về phía Lâm Phi, giống như đang nhìn một con vật vậy, một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên.

“Lâm Phi? Là tên Lâm Phi gốc gác kia sao?”

“Ha ha, trừ hắn ta ra thì còn có thể là ai nữa, không ngờ rằng hắn ta đã trúng ba đòn công kích mà vẫn chưa chết, quả thực là mạng lớn.”

“Các ngươi nhìn sắc mặt của hắn kìa, tám phần là sắp chết rồi, lấy Võ đạo cấp hai đi khiêu chiến với Võ Đạo cấp bốn, hắn thật sự cho rằng mình là thiên tài sao, ta nhổ vào! Thử gì vậy chứ.”

...

Những đệ tử ngoại môn này thấy có cơ hội để cười nhạo thì lời nói độc ác gì cũng đều lời ra hết, như sợ người khác không biết vậy.

“Một đám ngu ngốc!”

Tổ chất tâm lý của Lâm Phi vô cùng cứng rắn, mấy lời đồn đãi nhảm nhí này không làm hắn phải bận tâm.

Thân là sinh viên đại học thế kỷ 21, hắn có được thần kinh vững vàng mà người khác không thể có được, mấy trò khiêu khích nhỏ nhen này, hắn chẳng thèm để vào mắt.

Tương tự, Lâm Phi cũng đang khinh thường bọn họ.

Một đám người có tâm địa đen tối chẳng biết phải giải tỏa bằng cách nào này giống như những người lên mạng đọc sách, những tên anh hùng bàn phím chỉ biết mắng chửi người khác, chửi mắng sách của người khác như chẳng có chút giá trị nào, âm thầm xem đó là niềm vui của mình.

Đối mặt với một đám người tâm lý không bình thường như vậy, Lâm Phi vô cùng rộng lượng mà tha thứ cho họ.

Thật là đáng thương.

...

Khu nhiệm vụ của Thần Võ Môn!

Phàm là những người thua trong trận tỉ thí tháng thì đều phải tới Thần Võ Môn để lĩnh nhiệm vụ.

Hoàn thành nhiệm vụ thì mới thể tiếp tục tu luyện, đây là một dạng đôn đốc của Thần Võ Môn mà đệ tử ngoại môn trước giờ vẫn luôn ghét cay ghét đắng.

“Người chính là tên Lâm Phi không biết tự lượng sức kia sao?”

Nghe được câu hỏi của tên béo trước mặt, nếu còn ở trường đại học, Lâm Phi đã tặng cho đối phương một quả đấm vào mũi rồi.

Giờ đành phải giả vờ vậy.

“Ta là Lâm Phi!”

Đôi mắt của tên béo híp lại, lấy ra một danh sách, sau một hồi tra tìm, lại lấy ra một tập da dê. Hắn ta khá kinh ngạc nhìn thoáng qua nội dung trên đó rồi ném ra một cái thiết bài màu đen: “Khu yêu thú cấp thấp, giết yêu thú nửa tháng.”

Lâm Phi đã biết được tin này từ người khác nên không quá bất ngờ mà bình tĩnh tiếp nhận thiết bài.

“Ta biết rồi.”

Từ đầu đến cuối, biểu hiện của Lâm Phi vô cùng bình tĩnh, sau khi cầm lấy thiết bài, liền xoay người đi tới khu yêu thú cấp thấp.

“Ha ha, Lâm Phi ơi, Lâm Phi, ai bảo người không biết điều dám đi đắc tội các vị ngoại môn sư huynh, thời gian nửa tháng, muốn hoàn thành nhiệm vụ, nghĩ cũng đừng nghĩ, ở lại làm đồ tể cả đời ở khu yêu thú cấp thấp này đi, nhưng mà, nhìn sắc mặt của người, có thể sống sót được hay không thì còn chưa biết đâu.”

...

Hà!

Lâm Phi thở ra một hơi thật dài, nhìn lên đụn mây trắng đang bay ngang qua, trong mắt hiện lên nét kiên quyết.

“Mẹ kiếp, không thực lực thật là bất hạnh, nhưng mà, ta sẽ không chịu thua đâu, nhất định sẽ tìm cơ hội để nổi bật hơn người!”

Dựa vào ấn tượng trong trí nhớ, sau khi đi quanh một lúc, mất thời gian khoảng nửa tiếng, Lâm Phi mới đi vào khu yêu thú cấp thấp, mùi máu tanh nồng nặc xộc đến, thiếu chút nữa là khiến hắn không thở nổi.

Bên trong khu yêu thú cấp thấp có rất nhiều yêu thú cấp thấp được nuôi nấng đặc biệt, đây cũng là nơi cung cấp đồ ăn cho đệ tử Thần Võ Môn.

Máu thịt của những yêu thú cấp thấp này có tác dụng bổ máu, còn da lông thì được Thần Võ Môn thu giữ lại.

“Thay quần áo, bắt đầu làm đi!”

Lâm Phi cố gắng chịu đựng mùi nơi này, sau khi nói ra mục đích đến đây, liền được một quản sự sư huynh dẫn đường.

Hắn được cấp cho một bộ quần áo da thú không biết tên, một con dao làm bếp giống như đoản đao, đây là công cụ tất yếu của đồ tể.

Lâm Phi nhanh chóng đổi quần áo, mang theo dao yêu thú, được người đồ tể đưa tới trước một thớt gỗ. Thớt gỗ này nhìn như một gương mặt lớn, trên đó dính đầy vết máu, những vết máu loang lổ đứt quãng, vài tên đệ tử ngoại môn phía xa xa đang nhìn về phía này vui sướng khi thấy người mới gặp họa.

“Ha ha, lại có người mới tới, nhìn qua thấy quá yếu rồi.”

“Mấy người trên kia đang làm gì thế, người như vậy mà cũng sắp xếp cho tới đây, đợi đến khi đi giết vịt, không chừng lại bị vịt cắn chết ấy chứ!”

“Ha ha, thật là thú vị.”

“Ta cược một lượng bạc, tên nhóc này sẽ không giết được con vịt nào cả, ai dám cá cùng ta?”

“Một lượng bạc, ta cược!”

...

Nghe được những tiếng nói châm chọc, khiêu khích, trong lòng Lâm Phi vô cùng khinh thường.

Ông đây trèo lên giết người cũng dám nữa, không phải chỉ là mấy con vịt biến dị thôi sao, cũng không phải là chưa từng giết.

Lâm Phi hít một hơi thật sâu, cảm lấy lồng vịt lên, nghe nói là yêu thú cấp một, không khác với vịt ở trái đất lắm, rất khỏe, móng vuốt vô cùng sắc bén, thịt rất ngon, rất nhiều đệ tử thích ăn.

Cạc cạc cạc!

Con vịt đập cánh, muốn bay ra khỏi tay Lâm Phi, sức nó vô cùng lớn, thiếu chút nữa đã khiến hắn tuột tay, chỉ chớp mắt trên tay hắn đã xuất hiện mấy vết thương, khiến cho đám người ngoài kia cười loạn lên.

“Chết đi!”

Lâm Phi dùng sức đập về phía cái thớt. Sắc mặt hắn trầm xuống, phản ứng được tôi luyện khi đánh nhau dường như đã ngấm sâu vào người hắn nên dù có thay đổi cơ thể thì hắn vẫn thành thực vùng dao yêu thú trên tay lên, một tia sáng lạnh lùng xẹt qua, chém vào cổ con vịt. Máu tươi lập tức phun ra, bởi vì không tránh kịp nên hắn bị một phần máu vịt bắn vào mặt, nhìn trông vô cùng hung dữ.

Đúng lúc này, dị biến chợt xuất hiện.

“Tích!”

“Hệ thống thăng cấp, phiên bản 1.0 chính thức hoạt động!”

“Ghi chép trò chơi...”

“Ghi chép hoàn thành!”

“Thêm số liệu...”

...

“Tích!”

“Hệ thống thăng cấp 1.0, cập nhật xong, hoàn thành khởi động!”

“Thành công giết chết một con vịt yêu thú cấp một, đạt được 10 điểm kinh nghiệm!”

...

Cơ thể Lâm Phi vốn đã yếu ớt nên sau khi dùng một dao chém chết yêu thú vịt cấp một, hắn mệt mỏi chống hai tay lên thớt, cả người đang bị bao vây trong nỗi khiếp sợ.

Một giọng nói không tên đột nhiên vang lên như tiếng ma quỷ vậy, thế nhưng nó lại cho hắn cảm giác rất quen thuộc.

“Mẹ kiếp, đây không phải là hệ thống thăng cấp BUG của Lâm Phong ta sao?”

Rất cục Lâm Phong đã nhớ ra, trò chơi lúc hắn phải trở về kiểm tra lỗ hổng có tên là “Vô địch thăng cấp”, đúng là trò chơi này rồi, bản thân hắn lại trở thành một thành viên trong đội quân xuyên không rồi.

Đột nhiên xảy ra biến hóa, còn chưa tiêu hóa được hết, vì sao lại xuất hiện ở trên người hắn, thanh âm máy móc lạnh như băng lại vang lên.

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi đã nhận được quà mừng lễ cập nhật của hệ thống thăng cấp 1.0...”

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi đã nhận được một trăm lượng bạc!”

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi nhận được mười viên Tụ khí đan!”

...

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi đã nhận được phần thưởng của Võ đạo cấp một là 1 viên Tây Tựu Đan và ba trăm lượng bạc.

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi đã nhận được phần thưởng của Võ đạo cấp hai là ba viên Khuyết mạch đan và năm trăm lượng bạc.

...

Lông mày Lâm Phi nhíu lại, hơi ngó người ra rồi há miệng cười to.

Không thể tin được toàn bộ chuyện này, chẳng lẽ... thời điểm xoay chuyển vận mệnh của bản thân hắn đã đến.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Liên tục kinh ngạc

Lúc xảy ra sự việc khác thường này, Lâm Phi rơi vào trạng thái kinh ngạc tột độ.

Trong mắt đám đệ tử ngoại môn, bộ dạng của Lâm Phi lúc đó giống như một kẻ bị mùi máu tanh làm cho choáng váng, nhiều kẻ nhìn hắn với ánh mắt khinh bỉ: “Ta biết kiểu gì thằng nhãi này cũng như vậy mà.”, “Người mới vẫn còn non lắm”, “Haiz, thanh niên bây giờ càng ngày càng kém, năm đó ông đây một lúc giết mười con vịt còn không ghé tay, không sợ hãi đấy.” Những lời kiểu như vậy, đâu đâu cũng thấy.

Mấy việc nhỏ trong quá trình này, đối với những kẻ giết yêu thú đó mà nói chẳng khác gì chuyện đùa.

“Mợ nó, ông đây phát tài rồi, người xuyên không quả nhiên là nhận được đãi ngộ đặc biệt.”

Nếu lúc này không có người, chắc chắn Lâm Phi sẽ hét lớn một tiếng để giải tỏa tâm trạng bức bối trong suốt ba ngày nay.

Cuối cùng ông đây cũng đòi được rồi.

Sau khi hết khoảng một tuần hương, trong đầu Lâm Phi lúc này vẫn đang quanh quẩn lời cảnh báo của hệ thống.

Hỏi Lâm Phi còn ở công ty, “Vô địch thăng cấp” là trò chơi thăng cấp mới nhất được nghiên cứu, trong đó cung cấp các loại chức năng phụ trợ, giúp người chơi tìm kiếm cảm giác “sảng khoái”. Ngày ấy, khi lần đầu tiên nhìn thấy nó, hắn đã yêu thích không rời, sau khi thử qua vài lần thì thấy quả nhiên là một trò chơi cực kỳ thú vị.

Lâm Phi chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình nhận được một hệ thống thăng cấp tên là “Vô địch thăng cấp”.

Quả thật ông trời đối với mình cũng không bạc.

Không có thiên phú cũng chẳng phải sợ.

Tư chất kém cũng chẳng phải lo.

Ông đây đã có hệ thống thăng cấp!

Đây chính là vốn liếng đòi đời của ông đó!

Ngay vào lúc này, Lâm Phi hùng hục khí thế, giống như vừa được tiêm thuốc kích thích vậy.

Trước khi xuyên không, Lâm Phi hiểu rất rõ về hệ thống thăng cấp vô địch. Đây là một loại trò chơi giúp nhân vật thăng cấp, mỗi khi thăng cấp nhân vật sẽ được tặng thêm các loại bảo vật, là một trò chơi tìm kiếm cảm giác “sảng khoái”.

Do hệ thống thăng cấp vẫn đang trong phát triển nên chưa được công bố với người dùng.

Lâm Phi bỗng nhiên trở thành kẻ được lợi đầu tiên.

Lúc này, hắn có thể vênh mặt lên mà nói “Ông mày có hệ thống thăng cấp, xem ai sợ ai.”

Sau một phen tìm kiếm, Lâm Phi đã tìm được hệ thống thăng cấp như mong đợi, chẳng biết nó đã tồn tại trong đầu hắn từ lúc nào.

Sau khi mở hệ thống thăng cấp, như những trò chơi bình thường, Lâm Phi tìm được thông tin người dùng.

“Người chơi: Lâm Phi.”

“Cấp bậc: Vô đạo cấp hai.”

“Khoảng cách lần thăng cấp tiếp theo: 10/1000”.

“Võ học: Không có”.

“Chiến kỹ: Không có”.

“Bảo vật: Không có”.

“Thần thông: Không có”.

Đánh giá tổng hợp: Người chơi Lâm Phi, cấp độ hiện tại nhỏ yếu như một con kiến, 300 con yêu thú vẹt cấp 1 là có thể giết chết rồi.

“Mẹ kiếp, mình yếu thế này từ khi nào vậy.”

Sau khi xem xong đánh giá của hệ thống, Lâm Phi cho dù có mặt dày đến mấy cũng không giấu được vẻ xấu hổ, thực sự cạn lời, đây rốt cục là kiểu hệ thống thăng cấp gì vậy.

Nhưng ngay sau khi bị đá kích, Lâm Phi liền lập tức bị một thứ trong kho đồ thu hút.

Một viên Tẩy Tủy đan

Ba viên Khuếch Mạch đan

Mười viên Tụ Khí đan

Chín trăm lượng bạc.

Wow, haha, đây đều là đồ tốt cả, đối với tình cảnh hiện tại của Lâm Phi mà nói, giống như chết đuối vớ được cọc.

Lâm Phi thiếu chút nữa thì chảy nước miếng, không vui không được.

Được thừa hưởng toàn bộ kí ức của người “chủ nhân” trước, Lâm Phi cũng có những hiểu biết nhất định đối với vật giá của đại lục Huyền Thiên.

Trong đại lục Huyền Thiên, loại tiền tệ thông dụng là bạc hoặc vàng.

Một Võ giả muốn trở thành cao thủ Võ đạo, hàng ngày cần sử dụng thức ăn có lượng lớn huyết khí, để bổ sung khí huyết trong cơ thể, tạo ra cơ thể khỏe mạnh, ngoài ra việc mua bán công pháp, đan dược, vũ khí... đều cần đến dùng bạc, bởi thế bạc liền trở nên vô cùng quan trọng.

Chín trăm lượng bạc đối với kẻ chẳng ai yêu quý như Lâm Phi mà nói là một khoản tiền không nhỏ, tạm thời giải quyết được tình trạng viêm màng túi hiện tại.

Một đồng tiền làm khó anh hùng, Lâm Phi suyt chút nữa thì bị làm khó.

Nên nhất định phải có bạc.

Đan dược của Huyền Thiên đại lục là vật phẩm cần thiết mà mỗi Võ giả đều mong muốn có được.

Những thứ được hệ thống thưởng cho là Tẩy Tủy đan, Tụ Khí đan, Khuếch Mạch đan, cho dù là loại nào trong số đó đều là vô giá đối với đệ tử ngoại môn.

Chỉ nói riêng về Tụ Khí đan thôi thì mỗi khi tu luyện Huyền khí nó sẽ giúp tăng nhanh tốc độ hấp thu. Một tháng đệ tử ngoại môn sẽ nhận được một viên, nếu mang ra thị trường bán, một viên Tụ Khí đan đáng giá một ngàn lượng bạc.

Tẩy Tủy đan thì có giá trị lớn hơn nhiều.

Đệ tử Thần Võ Môn khi được phép gia nhập môn phái, có thể được nhận một viên Tẩy Tủy đan miễn phí. Loại đan dược này chuyên dùng để cải thiện thể chất. Có người nói, Tẩy Tủy đan dùng càng sớm thì càng tốt, nó sẽ mang lại tác dụng cải thiện càng lớn.

Loại cuối cùng là Khuếch Mạch đan, là thứ khiến cho Thần Võ Môn phải náo loạn.

Một võ giả tương lai mạnh hay yếu được quyết định bởi số lượng Huyền khí ẩn chứa trong kinh mạch, muốn mạnh hơn người khác, kinh mạch bắt buộc phải lưu thông càng nhiều Huyền khí, khi sử dụng bất cứ công pháp nào thì đều sẽ tăng cường uy lực, vượt lên trên người khác một bậc.

Khuếch Mạch đan thuộc loại đan dược khuếch đại kinh mạch hiếm thấy.

Người nào dùng Khuếch Mạch đan thì vô hình chung kinh mạch đều được khuếch đại, chứa đựng càng nhiều Huyền Khí đi qua. Ví dụ như: Nếu trước đó lượng Huyền khí đi qua chỉ là một, thì sau khi dùng Khuếch Mạch đan, lượng Huyền khí đi qua sẽ tăng lên năm lần.

Điểm quý giá của nó là không phải bán cái.

“Giờ ông đây có hệ thống thăng cấp rồi, thôi tha các người cứ chờ đấy mà xem!”

Lâm Phi lại lâm vào trầm tư theo bản năng.

Ba ngày trước, hắn còn đang vất vả suy nghĩ xem làm thế nào để xây dựng hệ thống phòng bị chỗ tối. Sau khi giành được hệ thống thăng cấp, Lâm Phi có ngu đến mấy cũng biết tương lai của hắn sẽ trở nên huy hoàng.

“Giết được yêu thú cấp 1, giành được 10 điểm kinh nghiệm, nếu giết thêm được 100 con yêu thú, lẽ nào lại giống với game mạng mình sẽ thăng đến cấp Võ đạo cấp ba, có được Huyền Khí?”

Trạch nam (1) cuồng game Lâm Phi ngay lập tức hiểu ra vấn đề, thiếu chút nữa là nhảy cẫng lên.

(1) Trạch nam là cách gọi những chàng trai không thích ra ngoài và chỉ muốn làm tổ trong nhà.

“Hệ thống thăng cấp quả nhiên là bảo vật không theo lẽ thường, mình tuyệt đối không thể để bị phát hiện, may mà nơi này vừa có thể che mắt thiên hạ lại vừa có thể lấy ra thăng cấp.”

Giết 100 con yêu thú cấp 1 thăng lên một cấp, đến Lâm Phi cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Thế chẳng phải là hắn có thể sẽ nhanh chóng thăng lên Võ đạo cấp bốn, thậm chí Võ đạo cấp năm mà ngày thường hắn cũng không dám nghĩ đến sao? Cảnh giới Huyền giả không thể chạm tới đó phải chăng cũng nằm trong tầm tay rồi?

Lâm Phi nhất thời có cảm giác bị hạnh phúc làm cho choáng váng.

Tại Huyền Thiên đại lục, cái mà võ giả tu luyện chính là Huyền khí.

Vào giai đoạn bắt đầu, có tổng cộng chín cảnh giới, gọi chung là cảnh giới Võ đạo, trong đó Võ đạo cấp 1 là thấp nhất, Võ đạo cấp 9 là cao nhất.

Hiện giờ, Lâm Phi đang ở tiểu cảnh giới tụ khí thứ hai.

Trong cảnh giới Võ đạo, ba tiểu cảnh giới đầu vẫn là cảnh giới Võ đạo cấp thấp, trọng tâm là cải thiện điều hòa thân thể, bao hàm việc nuôi dưỡng Huyền khí làm cơ sở vững chắc để tu luyện Huyền Khí.

Võ đạo cấp 4 đến Võ đạo cấp 6, là cảnh giới Võ đạo trung gian. Khi bắt đầu luyện Huyền công, Huyền khí trong cơ thể di chuyển, lực khí tăng cao, nâng tay nhấc chân cũng có thể làm búa vỡ đá vụn, không gì là không thể.

Võ đạo cấp 7 đến Võ đạo cấp 9 là cảnh giới Võ đạo cao nhất. Khi đạt đến cảnh giới này, có thể cười mây đạp gió trong chớp mắt, Huyền khí thành vũ khí, nếu đặt trong phạm vi gia tộc, đây là cấp bậc của Trưởng lão.

Sau Võ đạo cấp 9 là lần ranh phân cấp cảnh giới Huyền giả, sau khi vượt qua Võ giả sẽ bước vào cảnh cổng tu luyện chân chính, chính thức trở thành kẻ mạnh một phương.

May mà Lâm Phi là trạch nam xuyên không, hắn vẫn hiểu được rằng khiêm nhường vĩnh viễn là vương đạo.

“Trương Trọng Sơn, Lý Tiêu hai con rùa kia cứ chờ đấy, chờ ta lên Võ đạo cấp bốn, sớm muộn gì ta cũng khiến các ngươi phải quỳ xuống mà hát bài ca bá phục, hơn nữa còn phải hát 100 lần.”

Trong mắt Lâm Phi chợt lóe qua một chút tàn nhẫn.

Giờ đây trong mắt Lâm Phi, từng lỏng từng lỏng nhót yêu thú cấp 1 đã trở thành công cụ để hoàn thành nhiệm vụ.

“Vịt ơi, vịt à, tuyệt đối đừng trách tao độc ác, kiếp sau hãy nhớ đừng đầu thai làm vịt nhé”.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiến lên võ đạo cấp bốn

Mặt trời giữa trưa, nóng hừng hực, giống như cái lò đang cháy ngùn ngụt, khắp nơi chìm trong cái nóng cháy của nắng.

Cửa Thần Võ, lò diệt yêu thú.

Nơi mà từ trước đến giờ đệ tử ngoại môn luôn ghét nhất.

Mấy ngày nay, đệ tử ngoại môn lớn bé đều bị kinh ngạc bởi một việc.

Một đệ tử ngoại môn mới tới thế mà lại đòi tăng thêm nhiệm vụ đồ sát, Diệp Hoan làm người quản lý lâu năm như vậy cũng không hiểu được chuyện gì đang diễn ra nữa.

Lúc này, một đám người ngồi quây lại với nhau, bàn tán chém gió các kiểu, cái gì cũng lôi ra nói được.

"Mợ nó, thằng nhóc Lâm Phi kia tiến bộ nhanh thật đấy, giờ đây tốc độ ra đao của ông đây còn không bằng hần nữa."

"Quả thực là một tên biến thái, lúc hần mới tới, nhìn thấy máu còn choáng váng thế mà chỉ mấy ngày sau đã có thể giết được yêu thú cấp một, cấp hai thành thực như thế kia, ông đây còn tưởng rằng mình bị hoa mắt chứ."

"Ha ha, nếu không có thằng nhóc Lâm Phi kia thì chúng ta nào có thời gian ngồi tán gẫu thế này chứ, không bằng, hôm nay chúng ta ngày đánh cược một ván đi, cược xem Lâm Phi sẽ mất bao lâu để giết xong đám yêu thú hôm nay!"

"Ha ha, cái này ông đây thích!"

...

Diệp Hoan là một quản lý bộ phận nhỏ, chuyên môn phụ trách giám sát công việc của mọi người, đây có thể nói là một vị trí khá béo bở.

Lai lịch của người tên Lâm Phi kia Diệp Hoa cũng biết. Đó là một thằng nhóc ngang ngược, dám lên lời đả tỵ thí quyền pháp với cao thủ Võ đạo cấp bốn, thế mà hần không chết còn được phân đến khu vực ông ta quản lý, trở thành một gã đồ tể chuyên giết yêu thú cấp thấp.

Đối với những người không hiểu rõ bản chất công việc này thì thấy chuyện giết yêu thú khá đơn giản, chắc chắn sẽ không thích làm việc ở nơi này.

Yêu thú cấp thấp tuy có hai chữ “cấp thấp” nhưng việc gặp phải những chuyện ngoài ý muốn trong quá trình xử lý chúng không phải là không có, lúc Lâm Phi mới tới, sắc mặt hần vô cùng tệ, tưởng như có thể bị chết trong miệng yêu thú bất cứ lúc nào.

Diệp Hoan cũng nghĩ như vậy.

Ai ngờ tối ngày thứ ba, Lâm Phi tự tìm tới cửa, nói rằng đã hoàn thành nhiệm vụ.

Diệp Hoan đương nhiên là không ý kiến gì, quản lý lò giết yêu ở mỗi khu vực vốn không quan tâm đến quá trình, mà chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ được giao đúng thời hạn là được.

Sau khi đồng ý Diệp Hoan cũng chẳng mấy để tâm.

Sau đó có tin tức truyền đến nói là Lâm Phi suốt ngày vui đùa vào việc luyện giết yêu thú cấp thấp, có mấy lần ngã xuống đất ngất xỉu, bị người ta cho là đang khoe mẽ, mặc dù có giết nhiều yêu thú hơn nữa thì thực lực của một Võ đạo cấp hai làm sao đánh lại được Võ đạo cấp bốn chứ.

Suy nghĩ này được duy trì liên tục trong đầu mọi người cho đến năm ngày sau, họ phát hiện ra mình đã nhầm.

Lâm Phi tưởng đã chết trong miệng yêu thú không biết làm sao lại thay da đổi thịt, chỉ một đao đã xử lý xong yêu thú, đao pháp linh hoạt, liên tục thay đổi, vết chém tương đối sắc nhọn.

“Tên nhóc này không đi diệt yêu thì thật là tiếc.”

Diệp Hoan lười biếng mở mắt, nhin không được thốt lên một câu khen ngợi, chính bản thân ông ta còn không biết đây là lần thứ bao nhiêu khen ngợi tên nhóc này nữa.

Trình độ chém giết yêu thú của Lâm Phi tiến bộ cực nhanh, Diệp Hoan cho rằng đó chỉ là do thiên phú mà thôi, ưu điểm duy nhất của thiên phú này là mỗi ngày đều hoàn thành nhiệm vụ, vượt xa so với mấy khu vực khác, thật là nở mày nở mặt.

Một con yêu thú cấp hai có tên là chuột Tùng Mộc máu me lênh láng đang nằm trên cái cọc gỗ.

Hần gợn tay chém xuống, ánh sáng sắc lạnh lóe lên, con chuột Tùng Mộc kia chưa kịp phản kháng thì đã đi đời nhà ma, máu tươi văng đầy đất.

“Giết chết yêu thú cấp hai chuột Tùng Mộc, thu được 30 điểm kinh nghiệm!”

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi đã hoàn thành nhiệm vụ thăng cấp, thành công lên được Võ đạo cấp bốn.”

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi thành công thăng lên Võ Đạo cấp bốn, nhận về được “thân thể Kim Cương bất hoại” và bảy trăm lượng bạc.”

Lâm Phi thở dài một hơi nhẹ nhõm, trong mắt ánh lên vẻ vui mừng hân hoan.

“Ha, cuối cùng ông đây cũng đã thành Võ đạo cấp bốn rồi.”

Từ hôm hệ thống thông báo thăng cấp tới nay tổng cộng đã mười ba ngày trôi qua rồi.

Thời gian mười ba ngày ngắn ngủi, Lâm Phi không biết đã chịu bao đau đớn, thành công thăng được hai cấp liên tục, đạt tới Võ đạo cấp bốn, Huyền khí trong cơ thể bắt đầu tuần hoàn, lỗ chân lông trên cơ thể giãn nở, Huyền khí có xu hướng bộc phát ra ngoài, đây chính là Võ đạo cấp năm, dấu hiệu Huyền khí thoát khỏi cơ thể.

Lâm Phi hít sâu một hơi, biểu cảm trên mặt nhìn không thay đổi gì, tiếp tục vùi đầu vào giết chuột Tùng Mộc.

...

“Thằng nhóc họ Lâm này làm khá lắm, không uổng phí ta giao trọng trách cho ngươi.”

Diệp Hoan đi tới, vỗ vai Lâm Phi, giọng điệu giống như đang nói “Làm cho tốt vào, ta sẽ nhanh chóng tăng lương cho ngươi” vậy.

“Cảm tạ Diệp quân sự đã khen ngợi, ta sẽ tiếp tục cố gắng.”

Tuy ngoài miệng Lâm Phi nói vậy nhưng trong lòng cực kỳ khinh bỉ ông ta, nếu mình đây không hỏi lộ lão già này năm mươi lượng bạc thì lão có thể buông tha việc cạnh khỏe lúc mình mình còn đang yếu ớt sao, giờ mình mạnh lên rồi thì chạy tới đây ra về thân thiết lắm, mặt cũng dày thật đấy.

“Hôm nay làm khá lắm, đi về nghỉ ngơi đi.”

Diệp Hoan rất biết ra vẻ sếp lớn ân cần biểu dương khen tặng cấp dưới.

Dù Diệp Hoan không nói nhưng Lâm Phi cũng hiểu được, việc lên tới Võ đạo cấp năm này có tầm quan trọng không hề nhỏ, có thể làm được rất nhiều thứ.

Sau khi dọn dẹp đồ đạc và chào hỏi xong, Lâm Phi rời khỏi lò giết yêu.

Trong căn phòng mờ tối, ánh tà dương chiếu vào trong phòng, không khí có chút mùi ẩm ướt.

Đây chính là nơi được sắp cho các đệ tử mới của Thần Võ Môn.

Người ở trên quy định, những người ở dưới chấp hành, nhìn căn phòng trống không vắng vẻ thì có thể hiểu được. Nhưng đối với Lâm Phi mà nói thì hẳn ước gì bọn họ không tới, tránh mang lại phiền toái cho hắn.

Tin tức mười ba ngày thăng liền 2 cấp của Lâm Phi truyền khắp nơi khiến mọi người trong Thần Võ Môn đều khiếp sợ.

Sáu ngày trước, Lâm Phi đạt đến Võ đạo cấp ba, hệ thống có thưởng cho một món đạo pháp tên “Nhất đao lưỡng đoạn” (1), chuyên để giết yêu thú, độ thuần thực phải gọi là đỉnh.

(1) Nghĩa đen là một đao có thể chém thành hai nửa.

Nếu không học được “Nhất đao lưỡng đoạn”, Lâm Phi không thể nào hành động lưu loát, dễ dàng hoàn thành kinh nghiệm thăng cấp như thế.

Hệ thống thăng cấp mở ra. Trên tay Lâm Phi xuất hiện một cuốn bí tịch tên là “Thân thể Kim Cương bất hoại”.

Lên được Võ đạo cấp ba, nhận được một món đạo pháp, khi giết yêu thú chỉ cần dùng một chiêu, lần nào cũng trúng, uy lực vô cùng nhưng Lâm Phi vẫn chưa thực hài lòng.

Lúc lên được Võ đạo cấp bốn, Lâm Phi hy vọng rằng có thể nhận được một món quyền pháp, nam nhi Trung Hoa có ai mà chẳng mơ ước được làm đại hiệp một lần, có thể nói quyền pháp này là một món võ công tương đối hấp dẫn người khác.

Quyển “Thân thể Kim Cương bất hoại” này có lẽ cũng là vật phi phạm, không biết có thể luyện được thành công như truyền thuyết hay không? Hơn nữa, quyển bí tịch võ công này rốt cuộc là loại sách quý đến mức nào cơ chứ?

Trong đại lục Huyền Thiên, bí tịch cũng được phân chia làm nhiều cấp bậc khác nhau là: Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Thiên là cấp cao nhất, Hoàng là cấp thấp nhất, mỗi một cấp sẽ chia thành thượng, trung, hạ

“Thân thể Kim Cương bất hoại” rốt cuộc là thuộc về cấp bậc nào?

Lâm Phi là một tên trạch nam, cuốn bí tịch võ công này không biết đã nghe qua bao nhiêu lần, chẳng bao giờ nghĩ tới bản thân lại có cơ hội học được. Chỉ nghe danh thôi đã biết là nó không tầm thường rồi, đạo pháp được thưởng khi lên Võ đạo cấp ba tuy cũng có uy lực khá lớn nhưng nếu đem đi so sánh với “Thân thể Kim Cương bất hoại” này thì còn kém xa.

“Người chơi Lâm Phi, ngươi chắc chắn muốn học “Thân thể Kim Cương bất hoại” đúng không?”

“Đúng, ta nhất định phải học”

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi thành công lĩnh hội “Thân thể Kim Cương bất hoại”.

Hệ thống tự động lĩnh ngộ bí tịch võ công, trong não Lâm Phi lập tức như có một dòng nước ấm chảy qua, ý nghĩa của bộ bí tịch này cứ quán quanh trong đầu hắn.

“Mợ nó, môn thần công này đúng là quá kỳ dị mà.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hiểu ra đôi chút

Sáng sớm ở Thần Võ Môn.

Sương trắng bao phủ khắp đồi núi, trông rỗng hư ảo cứ như bồng lai tiên cảnh.

“Bốp bốp bốp!”

Ở một chỗ sâu trong núi, một chuỗi âm thanh dồn dập truyền đến khiến lũ chim trong rừng hoảng sợ bay đi, đồng thời tiếng thờ dốc tuy đã cố gắng che giấu kia vang lên vô cùng rõ ràng trong không gian yên ắng này.

Thần Võ Môn nằm trên một ngọn núi nhỏ không tên, từ trước đến giờ rất ít người đặt chân đến.

Trong rừng cây thưa thớt có một thiếu niên khuôn mặt thanh tú, thân trên trần. Hắn đứng dưới gốc cây đại thụ cao ngất, nắm tay dính đầy máu nhưng vẫn ra tay đều đặn, một quyền rồi lại một quyền đâm vào thân cây, phát ra âm thanh "Bốp bốp bốp" kiên cố, cơ bắp toàn thân cũng rung động theo từng nhịp đánh.

Người thiếu niên này chính là Lâm Phi.

Sau khi học được bí tịch “Thân thể Kim cương bất hoại” Lâm Phi mới hiểu uy lực của cuốn Huyền công này, tuy quá trình tu luyện giá gian khổ, nhưng luyện được sẽ giúp thân thể rắn chắc mạnh mẽ.

Vì tương lai, Lâm Phi cần răng liều mạng.

"Tích tích..."

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi, “Thân thể Kim Cương bất” đã đạt đến cấp trung.”

Hệ thống nhắc nhở thăng cấp.

Lâm Phi chống hai tay lên thân đại thụ, mồ hôi đầy trán, thở hổn hển.

Hắn mở thuộc tính ra.

“Người chơi: Lâm Phi”

“Cấp bậc: Võ đạo cấp bốn.”

“Khoảng cách đến lần thăng cấp tiếp theo: 435/20000”

“Võ học: đao pháp “Nhất đao lưỡng đoạn”: đã thành thạo, “Thân thể Kim Cương bất hoại”: trung cấp.”

“Chiến kỹ (3): chưa có!”

"Bảo vật: chưa có!"

"Thần thông: chưa có!"

Hệ thống đánh giá: người chơi Lâm Phi, miễn cưỡng cũng có thể coi là cao thủ, có cố gắng vượt qua Võ đạo cấp bốn.

“Hà, không phải chứ?”

Về mặt Lâm Phi kinh ngạc nhìn hệ thống đánh giá.

Võ đạo cấp bốn vận chuyển Huyền khí trong cơ thể để tu luyện, tạo ra lực tấn công khủng khiếp, ví dụ như, chỉ dùng cơ thể ra đòn là có thể đạt được sức mạnh 500 cân, như vậy sau khi tu luyện Huyền công, dù kỹ thuật yếu kém, thì khi ra đòn cũng có thể được sức mạnh 2000 cân.

Sự chênh lệch của Huyền công giống như một ở trên trời, một dưới vực sâu.

Trong tay Lâm Phi lúc này chỉ có một môn đao pháp và một môn phòng ngự, nếu muốn đánh thắng Võ Đạo cấp bốn là một điều không thể tin nổi.

Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Lâm Phi vốn là một trạch nam nghiện chơi game, hấn nhanh chóng tỉnh tâm suy nghĩ các chi tiết của vấn đề, sau khi nghĩ ra rồi thì... hấn cảm thấy mình không cần phải giả vờ là người yếu đuối nữa.

“Nhất đao lưỡng đoạn!”

Bỗng nhiên, Lâm Phi triển khai chiêu thức.

Huyền khí trong cơ thể lưu chuyển, như biến thành một con đao, nhanh chóng tạo ra âm thanh xé gió, cánh tay nổi gân xanh đánh mạnh vào thân cây nhanh như chớp.

"Rắc rắc!"

Một cảnh tượng kinh người xuất hiện.

Thân cây cứng rắn vậy mà dưới một đao kia như biến thành đồng ruộng khô cạn, nhanh chóng nứt gãy, giống như mạng nhện cứ dần lan ra, khiến người ra run sợ.

Kinh khủng.

Lâm Phi nhìn bàn tay phải, không thể tin vào cảnh tượng mình đang thấy, một bàn tay nho nhỏ mà có thể tạo ra lực tấn công sắc bén như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi.

Nói lại mọi sự việc, rốt cuộc Lâm Phi cũng hiểu, thì ra là do Hệ thống thăng cấp sắp đặt mọi chuyện.

Dùng Tủy Đan rồi lại dùng Khuếch Mạch đan liền có thể thấy rõ ràng được tác dụng của nó. Lâm Phi nghĩ đòn công kích vừa rồi chẳng hề thua gì các công kích cấp Hoàng trung phẩm đâu nhỉ? Đột nhiên, chân mày hấn khẽ nhíu lại.

“Lực tấn công thì mạnh rồi, nhưng Huyền khí bị hấp thụ hết một phần ba, thật sự quá kinh khủng, cố gắng lắm thì chỉ có thể ra đòn bốn lần, kẻ địch không chết thì ông đây phải bỏ mạng!”

Lâm Phi lắc đầu, vấn đề bây giờ là Huyền khí chưa đủ.

“Có vẻ phải đi đến Tầng Công xác một chuyến, chọn một môn Huyền công tâm pháp để bù đắp phần Huyền khí bị thiếu hụt này”

Trong Thần Võ Môn, một khi đệ tử ngoại môn đạt đến Võ Đạo cấp bốn, có thể tự do lựa chọn một môn Huyền công tâm pháp, một môn Huyền công, sau khi lựa được Huyền công, có thể yêu cầu Thần Võ Môn trợ giúp.

“Không thể ngờ được rằng “Thân thể Kim Cương bất hoại” lại có thể kiêm luôn đao pháp “Nhất đao lưỡng đoạn”, một đao kia thật sự rất sắc bén, không biết trình độ phòng ngự của ta đạt đến mức độ nào rồi.”

Khi tung ra chiêu vừa rồi, Lâm Phi mới cảm thấy bản thân có hứng thú lớn với Huyền công.

Trên ngọn núi vô danh này có rất nhiều tảng đá, Lâm Phi chọn một tảng đá màu đen khoảng mấy trăm cân, kích hoạt “Thân thể Kim Cương bất hoại”, đập xuống một quyền đầy uy lực.

“Rắc rắc, rắc rắc, rắc rắc!”

Chỉ ra một quyền “Thân thể Kim Cương bất hoại” mà Lâm Phi đã kinh ngạc phát hiện chỉ là công kích thuần túy của cơ thể vậy mà cũng có thể làm chấn động tảng đá cứng rắn này.

Nếu chỉ đơn thuần là Võ đạo cấp bốn, tuyệt đối không thể khiến tảng đá mấy trăm cân này nứt ra một khe nhỏ.

Nhất thời Lâm Phi hiểu ra, hấn cất tiếng cười to.

“Ha ha, đúng là trời giúp ta, vốn dĩ truyền thuyết nói không sai, cảnh giới trung cấp tiểu thành “Thân thể Kim Cương bất hoại” có thể đạt đến trình độ đáng sợ, đẳng cấp như thế này

...

Thời gian trôi qua, thăng cấp là chuyện hiển nhiên, Lâm Phi vẫn thường xuyên cầm đao đi giết yêu thú cấp thấp.

Một khi đã hiểu rõ đao pháp “Nhất đao lưỡng đoạn” thì yêu thú không thể chống cự lại hấn, chỉ cần một đao là xong chuyện, thế mới biết đao pháp của hấn tinh tú thế nào.

Hôm nay, Lâm Phi cũng đang cầm đao giết yêu thú.

“Lâm sư huynh, xảy ra việc lớn rồi.”

Bên ngoài có người xông thẳng đến chỗ Lâm Phi.

Lâm Phi ngẩng đầu, mơ hồ nhận ra người đến, hắn cũng có thể xem như là biết người này, hắn ta là Triệu Hồ, có quan hệ khá tốt với Cao Nhân.

“Triệu Hồ sư đệ, có chuyện gì khiến đệ vội vàng hấp tấp vậy?” Lâm Phi nhướn mày, đột nhiên có linh cảm không tốt.

Không giống với cái tên uy lực mạnh mẽ của mình, thực lực thực tế của Triệu Hồ vốn không mạnh, cùng lắm chỉ ở mức Võ Đạo cấp ba, hắn ta thờ dốt nói: “Cao sư huynh, huynh ấy và Trương Trọng Sơn đến đài luận võ thi đấu, khuyên thế nào cũng không được, Lâm sư huynh, huynh mau đi khuyên Cao sư huynh đi, nghe nói gần đây tên Trương Trọng Sơn kia học được một môn Huyền công cấp Hoàng hạ phẩm, nếu như hắn ra tay thật, thì tiêu đời...”

“Trương Trọng Sơn, tên đáng chết này!”

Nghe vậy, Lâm Phi giận dữ, thanh đao yêu thú trên tay sắc lạnh đâm vào cọc gỗ, cọc gỗ kia không biết đã có từ bao giờ, không chịu nổi tấn công, tan nát ngay tức khắc.

Triệu Hồ hơi ngần ngại, trong mắt hiện lên tia khiếp sợ, thầm nghĩ: “Lâm Phi sư huynh lợi hại lên từ lúc nào vậy.”

Triệu Hồ nhìn thấy thực lực của Lâm Phi, tưởng rằng chỉ là trong lúc tức giận nên mới mạnh mẽ như vậy, cũng không để ý lắm, trong lòng chỉ hy vọng hắn có thể khuyên ngăn Cao sư huynh.

...

Trên đường đi đến đài luận võ.

Cuối cùng Lâm Phi cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

Trước đây, Cao Nhân đã muốn giúp Lâm Phi báo thù nhưng bởi vì thực lực chênh lệch nên vẫn nhẫn nhịn không ra tay, gần đây thành công thăng cấp lên Võ Đạo cấp bốn, có thể tu luyện Huyền công, lại nhờ có thần lực nên cũng có chút danh tiếng ở ngoại môn.

Cao Nhân tiến lên Võ Đạo cấp bốn xong liền lập tức đi tìm người đã đánh Lâm Phi - Trương Trọng Thiên, để công bằng, cả hai kéo nhau lên đài luận, trùng hợp là trong thời gian này, Trương Trọng Thiên học được một môn Huyền công cấp Hoàng hạ phẩm, tình thế này đối với Cao Nhân cực kỳ bất lợi.

Mọi chuyện là như vậy, thế nên mới có cảnh ngày hôm nay.

“Trương Trọng Thiên, ngươi dám động đến một cọng tóc gáy của Cao Nhân, ông đây sẽ khiến ngươi chết không yên ổn!”

Vừa chạy, Lâm Phi vừa siết chặt nắm đấm, tiếng xương cốt vang lên không ngừng, đôi mắt ánh lên vẻ sắc lạnh.

Tuy Lâm Phi tức giận, nhưng đồng thời trong lòng cũng xuất hiện một tia âm áp.

...

1. Kim cương bất hoại chi thân: một loại công phu tập luyện khiến thân thể cứng hơn sắt thép, như kim cương, không sức mạnh nào có thể xâm phạm nổi. (Kim Dung truyện)

2. Nhất đao lưỡng đoạn: Một nhát chém thành hai.

3. Chiến kỹ: kỹ năng chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Khinh người quá đáng

Trên Diễn Võ Trường của Thần Võ Môn.

Một môn phái lớn luôn có vài mâu thuẫn nội bộ khó giải quyết, Thần Võ môn lại có quy định nghiêm cấm các đệ tử đấu đá lẫn nhau, vì vậy mới có lời đài

này, hơn nữa ở Thần Võ Môn thì mỗi tháng có một kỳ tranh tài nhỏ, nửa năm lại có một cuộc tranh tài lớn, cho nên những đệ tử tới Diễn Võ Trường luôn xếp thành một hàng dài.

Nhưng dù xảy ra chuyện gì thì Thần Võ Môn cũng không cho phép đệ tử đấu các trận đấu vì mục đích cá nhân, những người vi phạm sẽ bị khiển trách xử phạt.

Chính vì vậy dù xảy ra chuyện gì thì mọi người trong Thần Võ Môn đều tới Diễn Võ Trường để tranh đấu.

Người thắng làm vua, thắng bại trên lôi đài sẽ quyết định cách giải quyết mọi chuyện, cho nên hầu hết đệ tử đều giải quyết theo cách này.

Ngoài việc mục đích đó thì lôi đài cũng có một quy định khiến các đệ tử thích thú, trên lôi đài chỉ cần không ra tay giết người, còn những chuyện khác chấp sự ở Thần Võ Môn sẽ không hỏi tới.

Dùng lời nói của chấp sự ở Thần Võ Môn thì nếu các đệ tử không thích chiến đấu thì chẳng khác nào hỏ mất đi nanh vuốt, không trưởng thành từ chiến đấu thì làm sao có thể trở thành cường giả được.

...

Hôm nay, trên Diễn Võ Trường của Thần Võ Môn có rất nhiều đệ tử ngoại môn.

Các đệ tử nội môn thường ra ngoài tu luyện, đi chu du khắp nơi, những chuyện mà đệ tử ngoại môn mơ ước, bọn họ đều không đặt vào trong mắt. Mục tiêu của bọn họ rất cao, không muốn lãng phí thời gian với đám người kém cỏi này.

“Quả nhiên là Cao sư huynh, thần lực khủng khiếp như vậy đúng là lợi hại! Còn bất phân thắng bại với Trương sư huynh nữa chứ!”

“Hừ, nhóc con người thì hiểu cái gì, Cao sư huynh sao có thể là đối thủ của Trương sư huynh được, nói về cảnh giới, Cao sư huynh đạt tới Võ đạo tứ trọng thiên cũng mất gần một năm, mà Huyền khí trong cơ thể huynh ấy lúc đó hoàn toàn không thể so sánh được với lúc Trương sư huynh đạt tới Võ đạo tứ trọng thiên.”

“Vị sư huynh này nói quá đúng, ta còn nghe nói gần đây Trương sư huynh tu luyện một bộ Cáp Hoàng Hạ phẩm huyền công, nếu huynh ấy ra chiêu này thì sao Cao sư huynh có thể đấu lại được!”

Những đệ tử ngoại môn dưới đài tụ lại với nhau, thảo luận tình huống xảy ra trên lôi đài, còn cố tình khoe những kiến thức mình biết.

Trên lôi đài, hai bóng người liên tục lao vào nhau, đánh qua đánh lại, những âm thanh của kiếm va chạm vào nhau vang lên không ngừng.

“Phanh!”

Hai người đánh nhau qua lại một lúc rồi hơi tản ra hai bên, kéo dài khoảng cách.

“Cao sư đệ, nếu người thật sự muốn đánh bại ta thì chắc chắn người sẽ phải hối hận, ta cho người một cơ hội, nếu bây giờ người quỳ xuống dập đầu xin ta tha thứ thì sư huynh đây có thể tha cho người một mạng, quân tử nhất ngôn.” Trương Trọng Sơn đứng là rất nhã nhặn, áo choàng trắng nhẹ nhàng, nói rất chân thành với người đứng đối diện.

Cao Nhân nhướng mày, có vẻ tùy tiện lại hơi thô bỉ, hừ lạnh: “Hừ! Có bản lĩnh gì thì cứ thể hiện đi xem nào! Trước giờ Cao Nhân này chưa từng sợ ai, hơn nữa người và ta đều đạt tới Võ đạo tứ trọng thiên, sao ta phải sợ người chứ?”

Trương Trọng Sơn giận quá hóa cười: “Được! được lắm! Nếu Cao sư đệ đã ngoan cố như vậy, đúng lúc hôm nay sư huynh học được một chiêu thức mới. Các chiêu thức võ thuật thường không có mắt, nếu xảy ra chuyện gì thì mong Cao sư đệ có thể tha lỗi cho sư huynh!”

Ngoài miệng thì ăn nói nhẹ nhàng như vậy nhưng lời nói lại như giấu kim trong bọc.

Những đệ tử ngoại môn đứng dưới lôi đài không nhịn được trầm mặc một câu: không biết xấu hổ!

Nhìn qua thì chỉ giống một trận tranh tài trên lôi đài nhưng thật ra đây chẳng khác gì hai gia tộc đang ganh đua với nhau.

Các đệ tử ngoại môn thường là con cháu của những gia tộc nhỏ, những gia tộc này thường ganh đua với nhau nên những đệ tử trong ngoại môn cũng như nước với lửa, tranh đấu không ngừng.

Những gia tộc này hi vọng người của nhà mình sẽ đánh bại đối phương, khiến cho bên kia bị mất mặt. Bây giờ họ lại nghe Trương Trọng Sơn nói vậy thì trong lòng không nhịn được trầm mặc hẳn ta không biết xấu hổ, lấy lớn hiếp nhỏ.

Cao sư huynh vừa đạt tới Võ đạo tứ trọng thiên, giới lắm thì học được vài chiêu Huyền công, Cáp Hoàng lại ở một trình độ khác, tuy là Hạ phẩm nhưng cũng phải mấy ngàn lượng một quyển, đó không phải thứ mà một gia tộc nhỏ có thể mua được.

Đây chính là khoảng cách giữa các gia tộc với nhau.

Dùng Cáp Hoàng Hạ phẩm Huyền công để thắng một người còn chưa học tới Cáp Hoàng Huyền công là một chuyện không biết xấu hổ.

Trên Đại lục Huyền Thiên, mỗi một cấp bậc của Huyền công đều có thể khiến người ta trở thành cao thủ một phương.

Cao sư huynh còn chưa luyện Cấp Hoàng Huyền công, khả năng đánh đấm lại không thể so với bên kia, hoàn toàn không thể chiến thắng đối phương.

...

“Một đám gia tộc nhỏ tự cho mình là đúng, các ngươi có thể tưởng tượng được sức mạnh cường hân của những gia tộc lớn sao! Để hôm nay ta giúp các ngươi mở rộng tầm mắt, chẳng phải ngươi muốn bảo vệ tên vô dụng Lâm Phi kia sao!”

Trong lòng Trương Trọng Sơn thầm cười khẩy, có gì mà không biết xấu hổ chứ, không phải thắng làm vua thua làm giặc sao, ngươi thắng thì ngươi mới có quyền nói chuyện.

“Toái Ngọc Thủ!”

Cấp Hoàng Hạ phẩm Huyền công.

Tay trái Trương Trọng Sơn vươn ra, lòng bàn tay vốn còn trắng nõn nà, chỉ trong nháy mắt đã biến thành màu xanh giống ma trơi trong đêm tối vậy khiến người ta cảm thấy nguy hiểm vô cùng.

Còn chưa xuất chiêu mà khí tức tỏa ra đã nguy hiểm như vậy, khí tức này nhanh chóng bao quanh toàn bộ lối đi khiến những người đứng xem đều sợ hãi lùi về sau một bước.

Tuy chỉ là Cấp Hoàng Hạ phẩm Huyền công nhưng cũng không phải thứ mà vài chiêu Huyền công có thể cản lại được, sự chênh lệch quá lớn khiến người ta không thể xem nhẹ sức mạnh trong đó.

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi khi nhìn thấy cảnh này, chỉ là một chiêu của Cấp Hoàng Hạ phẩm Huyền công nhưng cũng không phải thứ bọn họ có thể ngăn cản.

Sắc mặt Cao Nhân nghiêm túc hẳn lên, hẳn tự nhận mình có thần lực trời sinh, nhưng nếu muốn chống lại Cấp Hoàng Hạ phẩm Huyền công thì cũng không dám chắc, đành liều vậy, ra tay trước sẽ chiếm lợi thế đã.

“Mãnh Hổ Hạ Sơn.”

Mãnh Hổ Hạ Sơn là Huyền công nhất đẳng, được biết đến với sự quyết liệt và sức mạnh trong người, kết hợp với thần lực trời sinh, nên không giống những chiêu thức mà đệ tử bình thường hay dùng.

“Hừ, cũng chỉ là Huyền công nhất đẳng mà thôi, chẳng lẽ Toái Ngọc Thủ của ta lại chịu thua!”

Cấp Hoàng Hạ Phẩm và Huyền công nhất đẳng, sự chênh lệch trong đó hoàn toàn không thể so sánh được.

Những người đứng xem dưới lối đi chỉ thấy một thủ ấn màu xanh, giống như đi vào chỗ không người phá tan cú đấm Mãnh Hổ Hạ Sơn một cách mạnh mẽ rồi đánh thẳng vào ngực Cao Nhân sư huynh, bỗng chốc giữa không trung vang lên một tiếng hét thảm thiết, Cao Nhân như đứt dây bị đánh bay ra ngoài.

Cấp Hoàng Hạ phẩm Huyền công, thắng bại đã phân trong một chiêu!

Huyền khí của Lâm Phi dồi dào, tốc độ còn nhanh hơn cả Triệu Hổ.

“Cao Nhân!”

Vừa chạy vào Diễn Võ Trường, Lâm Phi đã thấy Cao Nhân bị một chiêu của Trương Trọng Sơn đánh bay ra ngoài, không biết sống chết ra sao thì vội chạy về phía hắn nhưng sức mạnh khủng khiếp vẫn đánh vào khiến Lâm Phi bị lùi lại vài bước mới đứng vững được.

“Cao Nhân, huynh sao rồi, có bị thương nặng không?”

Cao Nhân cố gắng mở mắt ra, không nhìn được phun một ngụm máu tươi: “Lâm Phi... Sao đệ lại tới đây... Rời khỏi đây nhanh lên... Đệ không phải đối thủ của hắn... Đệ tuyệt đối đừng... đi lên...”

Cho dù Cao Nhân đã đoán được uy lực của nó của chiêu Toái Ngọc Thủ, nhưng sức mạnh bật ra ngoài còn đáng sợ hơn trong tưởng tượng của hắn, bản thân còn không đỡ được một chiêu, cảm thấy rất khó chịu, bây giờ lại thấy Lâm Phi xuất hiện thì càng lo lắng hơn. Hắn sợ Lâm Phi khiêu chiến với Trương Trọng Sơn.

“Đừng nói nữa, huynh phải điều dưỡng cho tốt.”

Lâm Phi đưa Cao Nhân tới một nơi an toàn, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Trương Trọng Sơn một thân bạch y đứng trên đài, trong mắt tỏa ra ý lạnh.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, Trương Trọng Sơn là kẻ thù mà hắn hận nhất.

Có lẽ do nhận được trí nhớ của nguyên chủ nên cũng khiến cho Lâm Phi cảm nhận được cảm xúc của hắn, đó là một sự oán hận tận sâu trong lòng, có thể thấy “Lâm Phi” hận Trương Trọng Sơn tới mức nào.

“Dù là kiếp trước hay kiếp này, bây giờ ta chính là Lâm Phi! Kẻ thù của cậu chính là kẻ thù của ông đây! Nữ nhân của cậu sẽ là nữ nhân của ông đây! Những chuyện cậu không thể làm, từ bây giờ ông đây sẽ thay cậu hoàn thành, bắt đầu bằng tên Trương Trọng Sơn này đi!”

Trong mắt Lâm Phi tỏa ra sáng, hắn hít một hơi thật sâu, giống như biến thành một người khác, thần khí trên người bỗng chốc thay đổi.

“Trương sư huynh, hôm nay Lâm Phi ta muốn khiêu chiến với huynh, huynh dám ứng chiến không!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trả Thù Trương Trọng Sơn (Thượng)

Thân hình của Lâm Phi không cao, đột nhiên trở nên cao lớn như núi trong nháy mắt.

Trong số đệ tử ngoại môn, Lâm Phi không hề nổi tiếng, không ai biết đến. Nếu không phải vì biến cố mấy tháng gần đây, e là đến bây giờ hắn vẫn không có chút tiếng tăm gì.

Đáng tiếc, danh tiếng của hắn không tốt, mang tiếng cuồng ngạo tự cao, bị người đời khinh bỉ, dường như để lại tiếng xấu muôn đời.

Ngay việc Vô đạo nhị trọng thiên khiêu chiến Trương Trọng Sơn Vô đạo tứ trọng thiên. Ngay lập tức, Lâm Phi lại trở thành tiêu điểm.

...

“Này! Nhìn kia! Ta không nhìn nhầm chứ! Kia không phải là tên cuồng tự cao Lâm Phi hay sao! Hắn lại dám chạy đến đây huênh hoang sao?”

“Sư đệ, đệ không nhìn nhầm đâu. Hắn đúng là Lâm Phi đấy! Nhìn bộ quần áo kia kìa, ta khẳng định thăng nhóc này từ trong lò mổ đi ra, đứng từ xa ta đã ngửi được mùi máu tanh rồi!”

“Thằng nhóc Lâm Phi kia lần trước chịu khổ, chẳng lẽ vẫn không biết khoảng cách giữa hai người à, không lẽ lần này muốn tìm chết à?”

Đệ tử ngoại môn bàn tán xôn xao.

Lâm Phi là Vô đạo nhị trọng thiên. Chẳng lẽ vừa rồi hắn ăn gan báo nên không biết rằng nếu hôm nay lên thì lúc xuống chỉ có thể nằm mà lăn xuống à?

Đúng là rảnh rồi sinh nông nổi, tự rước phiền vào thân!

Trương Trọng Sơn vẻ mặt rất tự nhiên, coi việc đánh bại Cao Nhân Vô đạo tứ trọng thiên chỉ bằng một chiêu là việc không đáng kể, trong lòng vô cùng thoải mái, thậm chí: “Chỉ là một tên đệ tử quên mà đòi làm đối thủ của ta sao! Đúng là tự tìm đường chết!”

Tuy chiêu vừa rồi hắn ta đã không chế sức ra chiêu nhưng cũng phải dưỡng thương ít nhất một tháng. Đúng là không hổ danh quyền “Toái Ngọc Thủ” Huyền công Cấp Hoàng Hạ phẩm!

Hắn ta đang vui vẻ lại nghe thấy có người khiêu chiến mình, hoài nghi có khi nào bản thân nghe nhầm không?

“Là người à, Lâm Phi?”

Trương Trọng Sơn quay đầu, gạt mình trong giây lát, chút nữa tưởng mình nhìn nhầm người, tên phế vật này mà dám khiêu chiến mình? Đúng là chán sống mà?

“Trương sư huynh, huynh không nhầm đâu, ta là Lâm Phi. Sao vậy? Ngoài ý muốn đúng không hay là sư huynh không dám nhận lời thách đấu của sư đệ?”

Lâm Phi trấn định nhìn Trương Trọng Sơn đứng trên đài.

Đối với một người học được Huyền công Cấp Hoàng Hạ phẩm như Trương Trọng Sơn, nếu Lâm Phi không chắc chắn sẽ thắng, hắn sẽ không lên đây, tự chui vào miệng cọp để đối phương tiêu diệt mình.

Hiện tại Lâm Phi có năng lực của Vô đạo tứ trọng thiên, tu luyện đạo pháp “Nhất đạo lưỡng đoạn”, lại khổ luyện công pháp “Kim cương bất hoại chi thân”, hắn gần như nắm chắc phần thắng trong tay.

Khỏe miệng Trương Trọng Sơn lộ ra nét cười, khiến không ít đệ tử nữ reo hò. Lúc tiếng hét vang lên có thể thấy được hấn ta rất quấy rối.

Trong mắt Trương Trọng Sơn, Lâm Phi chỉ là một tên phế vật, quả thật là lãng phí gia thế tốt, đã thế còn toàn đi gây họa. Còn lý do khiến hấn ta phải xử lý Lâm Phi sao?

Không có gì khác ngoài việc tên khốn Lâm Phi này dám ra tay với nữ thần trong mắt hấn.

Lâm Phi không chết, hấn ta không thể yên lòng.

Xử lý Lâm Phi xong, tất nhiên quan hệ với thành chủ sẽ trở nên tốt hơn, có sao lại không làm?

Cứ nghĩ là Lâm Phi sẽ không chịu nổi ba chiêu của mình, trọng thương mà chết. Ai ngờ tên nhóc này vẫn còn sống! Trương Trọng Sơn đang nghĩ xem nên ra tay thế nào để tiễn tên nhóc này đến Tây Thiên luôn.

Đúng lúc đang buồn ngủ lại có người đem gối đến tặng.

Trương Trọng Sơn chắc chắn sẽ không khách khí đoạt lấy mạng của Lâm Phi.

“Sư đệ đã khiêu chiến, sư huynh đâu thể nào từ chối. Chỉ sợ trong lúc bàn luận, không thể khống chế được tay chân, sư đệ nên chú ý. Đừng không chú ý giống như Cao sư đệ.”

“Tên bỉ ổi!” Lâm Phi nghĩ thầm trong lòng

Hấn mỉm cười nói: “Tỉ thí khó tránh khỏi bị thương không phải là chuyện đương nhiên trên võ đài sao?”

Một người xuyên qua như hấn sao lại không hiểu chứ. Trương Trọng Sơn rõ ràng là muốn dồn mình vào chỗ chết.

Trọng thương, vết thương lại tái phát.

Lâm Phi không cần nghĩ cũng hiểu được mưu kế của Trương Trọng Sơn.

Trương Trọng Sơn hơi sững sờ, nếu không phải là tên Lâm Phi đang đứng đối diện trước mặt, hấn ta còn nghĩ mình nhận nhầm người rồi, tên Lâm Phi kia biết nói đạo lý từ lúc nào, không phải hấn ta là một kẻ chỉ biết đâm đầu vào ngõ cụt sao

Dù thế nào đi chăng nữa, hôm nay hấn ta cũng phải xử lý tên nhóc này.

...

Trên sàn đấu.

Đối mặt với Trương Trọng Sơn một lần nữa.

Lâm Phi có ham muốn được giải phóng.

Mặc dù cách lần bị đánh bại trước mới có hơn mười ngày, tên Trương Trọng Sơn này giống như một ngọn núi lớn vậy, ép hấn đến không thở được, ngược như bị một tảng đá đè lên, toàn thân không thoải mái.

Nếu không có sự xuất hiện ngoài ý muốn của hệ thống thăng cấp, Lâm Phi sẽ không nắm chắc nửa phần thắng khi đối đầu với Trương Trọng Sơn người đang ở Võ đạo tứ trọng thiên, hơn nữa đối phương còn là người tu luyện Huyền công Cấp Hoàng Hạ phẩm, khoảng cách giữa hai người sẽ bị kéo dài đến vô tận, đến cuối cùng Lâm Phi chỉ có thể ngước nhìn hấn ta.

“Mọi thứ bắt đầu từ đây đi!”

Lâm Phi vừa đứng dậy đã khiến Trương Trọng Sơn bị chấn động không nhỏ.

“Sư đệ, mới vài ngày không gặp, quả là khiến người ta phải nhìn bằng một cặp khác, đề sư huynh đến lĩnh giáo!”

Không hiểu vì sao khi đối mặt với vẻ bình tĩnh của Lâm Phi, Trương Trọng Sơn lại sinh ra ý nghĩ không ổn, trong lòng cả kinh. Từ khi bắt đầu đến bây giờ, biểu hiện của Lâm Phi khác xa trước kia, loáng thoáng có chút phong phạm của một cao thủ, đây là chuyện mà hấn ta không thể chấp nhận được. Rõ ràng chỉ là một tên phế vật, sao có thể có phong phạm của một cao thủ được.

“Oanh Thiên quyền.”

Cảm giác của người học võ rất ít khi sai.

Nhưng Trương Trọng Sơn không cho đó là thật, ra tay trước. Trong đầu nghĩ: “Mặc kệ người có gì kỳ quái, rơi vào tay của ta, ta khiến người không thể trở mình, ngoan ngoãn chịu chết.”

Vừa bắt đầu, mũi chân Trương Trọng Sơn nhún xuống, nhảy cao hơn một trượng, toàn thân như phóng lên như một quả pháo, hai nắm đấm như thiết chùy xoẹt qua không khí, tạo nên tiếng động lớn giáng về phía Lâm Phi.

Chiêu thức mạnh nhất của Huyền công, Oanh Thiên quyền.

“Đúng là muốn lấy mạng của ta, mạng của ông đây không dễ lấy như vậy đâu.”

...

“Không hay rồi, tính mạng của sư đệ Lâm Phi đang gặp nguy.”

Ngay đòn đầu tiên Trương Trọng Sơn đã sử dụng đòn đánh “Oanh Thiên quyền” nổi tiếng hung mãnh, mượn lực đánh từ trên cao xuống, tung ra một đòn công kích bá đạo không hề thua kém quyền pháp “Mãnh hổ” vừa nãy.

Lúc trước Cao Nhân từng đánh với người kia một quyền, đủ để thấy quyền pháp này sắc bén đến mức nào, sao Lâm Phi có thể chống lại đỡ công kích này đây?

Cao Nhân được người đỡ đứng dưới đài, nhìn thấy đối phương lại tung ra “Oanh Thiên quyền”, không nhìn được mà phun ra một ngụm máu.

“Ha Ha! Lần này coi như Lâm Phi không may rồi.”

“Cái này gọi là tự tạo nghiệp, không thể sống!”

“Những người luôn tự cho mình là đúng, có chịu thiệt cũng không biết rút kinh nghiệm thì có chết cũng đáng!”

Phía dưới sàn đấu, hầu như không có ai coi trọng Lâm Phi.

Thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, dẫn đến uy lực của Huyền công cũng bị chênh lệch, những đệ tử trong gia tộc như Trương Trọng Sơn, có bạc là có thể mua được Huyền công, đương nhiên sẽ chiếm được ưu thế lúc ra tay.

Trương Trọng Sơn từ trên cao nhìn xuống, còn Lâm Phi không hề hoảng hốt, vẫn trấn định như trước.

“Sư đệ, xem người tiếp chiêu này thế nào!”

Trương Trọng Sơn sử dụng “Oanh Thiên quyền” coi như là để đề phòng, hẳn ta muốn chỉ cần một quyền đã có thể khiến đối phương trọng thương.

Lâm Phi nhìn quyền đánh về phía mình, không hề đánh lại mà sử dụng “Linh hầu phi thân”, nhảy vọt lên giống như một chú khỉ, thoát cái rồi khỏi phạm vi tấn công, đây là thân pháp mà các đệ tử ngoại môn của Thần Võ Môn đều biết.

Trương Trọng Sơn không phải là một tên gà mờ, một đòn vừa rồi không thành công, dù có một chút ngạc nhiên nhưng cũng chỉ là ngoài ý muốn thôi, nắm đấm biến thành vuốt chim ưng, đập lên sàn đấu, nghiêng người bỏ nhào về phía Lâm Phi.

“Ứng Trảo công!”

“Xem người chạy đi đâu!”

Huyền công bậc hai, Ứng Trảo công.

Lâm Phi chạy ra phía ngoài, thân hình bỗng như hóa thành một cây giáo, xoay người tấn công trở lại, miệng cười lạnh, bàn tay hóa thành đao, màu da đỏ đồng.

“Nhất đao lưỡng đoạn!”

Đao pháp Nhất đao lưỡng đoạn.

Lúc Lâm Phi xuyên đến đây, trong lòng vẫn nắm rõ ràng các chiêu thức tấn công trong trí nhớ.

Chuyển đổi Huyền công cần có thời gian, đây chính là cơ hội của Lâm Phi, Huyền công của hắn không thể so với đối phương, một khi đã tung ra đòn sát thủ, hắn có thể lấy sự mềm yếu và ngu dốt của hắn hồi trước để mê hoặc đối phương, sau đó lại tung đòn phản kích, nhất định có thể thành công.

“Tên nhóc này khá lắm! Sư huynh coi thường người rồi nhưng người cho rằng chỉ như vậy mà có thể thắng ta thì đúng là nực cười.”

“Ứng Trảo công, xé nát!”

Quả thật Trương Trọng Sơn đã bị Lâm Phi qua mặt, lựa chọn ra tay giữa lúc hắn ta chuyển cách tấn công, làm hắn ta dơ ra một lúc, đúng là lựa chọn thông minh. Chợt trong lòng nổi lên một ngọn lửa vô danh, tên nhóc quen này mà cũng xứng ra tay với mình?

Nhất đao lưỡng đoạn và Ưng Trảo công của hai người va vào nhau, Huyền khí bùng nổ trong cơ thể Lâm Phi.

“Vô lí! Sao tu vi của ngươi đã tiến đến Vô đạo tứ trọng thiên rồi.”

Trong khoảnh khắc hai bên giao thủ, sắc mặt của Trương Trọng Sơn thay đổi rõ rệt.

“Bây giờ ngươi biết đã quá muộn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Trả Thù Trương Trọng Sơn (Hạ)

Lâm Phi nhanh chóng phản công lại, nắm chắc thời cơ. Đệ tử ở dưới lôi đài, không thiếu những người từng trải, đã nhìn ra cái gì đó.

“Vô đạo tứ trọng thiên.”

Không biết là ai bỗng nhiên hô lên một câu, hiển nhiên là nói trong vô thức.

Các đệ tử kinh hãi, nghi ngờ có phải mình đã nghe lầm hay không.

Một tên nhóc Vô đạo nhị trọng thiên, chỉ trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi, đã vượt được qua hai cảnh giới, bước vào Vô Đạo tầng bốn, đây là thiên phú cỡ nào chứ.

Trước Vô đạo tam trọng thiên, thuộc về cảnh giới Vô Đạo cấp thấp.

Từ sau Vô đạo tứ trọng thiên, Huyền khí đã lan tỏa ra khắp cơ thể, sức mạnh tăng cao, có thể tu luyện các loại Huyền công, thuộc về cảnh giới Vô đạo trung cấp trong đệ tử ngoại môn, người nào đạt đến cảnh giới này sẽ có một chút tiếng nói.

“Sao có thể có chuyện đó được, nhất định là nhầm rồi!”

“Mợ nó! Chắc là không nhầm đâu, tên nhóc kia không biết đã ăn linh đan diệu dược gì, sao lại có thể bước vào được Vô đạo tứ trọng thiên chứ!”

“Má! Lâm Phi thật sự là cá mắt lặt mình, không trách được hấn lại dám khiêu chiến Trương sư huynh!”

“Vô đạo tứ trọng thiên thì sao chứ? Trương sư huynh đã tu luyện Cấp Hoàng công pháp, Lâm sư đệ hoàn toàn không thể hạ gục được huynh ấy đâu.”

“Mẹ kiếp! Ông đây vẫn còn đang quanh quẩn ở Vô đạo tam trọng thiên chứ!”

...

Lâm Phi mang tới cho mọi người một trận cười lớn. Sau đó lại khiếp sợ, cho rằng Lâm Phi cũng có thể thắng được, cảnh giới tương đồng nhưng ở phương diện Huyền công thì Lâm Phi hoàn toàn không phải đối thủ của Trương Trọng Sơn.

Oanh Thiên Quyền, Ưng Trảo công, Huyền công bậc hai, không phải thứ Lâm Phi có thể có được.

Bị thua là chuyện sớm muộn.

Cao Nhân bị thương không nhẹ nhưng vẫn bị biểu hiện của Lâm Phi làm cho giật mình, từ lúc nào, hấn ta lại thăng cấp lên được Vô đạo tứ trọng thiên chứ, nếu không phải có các đệ tử khác ở bên cạnh, Cao Nhân thật sự vô cùng hoài nghi hấn có nhìn lầm hay không.

“Lâm Phi sư đệ, rốt cục có tương lai rồi.”

Vô đạo tứ trọng thiên đấu với Vô đạo tứ trọng thiên, bị thương thì cũng không quá nặng, Huyền công trong cơ thể có thể bảo vệ lục phủ ngũ tạng, Cao Nhân thở phào một hơi...

...

Trên võ đài là một câu chuyện khác.

Huyền công bậc hai, Ưng Trảo công, đã xuất chiêu.

Lần thứ hai về mặt của Trương Trọng Sơn biến đổi, Huyền công bậc hai, Ưng Trảo Công, một vuốt đánh ra, nếu như đánh vào tảng đá vô cùng cứng

rắn tảng đá đỏ cũng bị vỡ nát.

Đối đầu với chiêu thức bình thường của Lâm Phi, Ứng Trảo công lại như chộp vào tẩm sắt, không thể nhúc nhích được, sau đó còn bị phá tan.

Thắng bại đã là chuyện trong phút chốc rồi.

Ứng Trảo công bị phá, Trương Trọng Sơn biến sắc hoàn toàn, từ ngón tay truyền đến con đầu đốn vô cùng, hắn ta còn hoài nghi mình đang đánh vào tẩm sắt, để chứng minh là mình không nằm mơ.

“Ứng Trảo công của sư huynh cũng chỉ có thế mà thôi!”

“Xoẹt!”

Lâm Phi hừ lạnh một tiếng, lấy tay làm đao, tư thế cực kỳ ngang ngược, chém vào lồng ngực của Trương Trọng Sơn.

“Rắc rắc!”

Huyền công của Trương Trọng Sơn không cách nào vận chuyển được, Huyền khí toàn thân nhưng vẫn không thể chịu được một đao này, phun ra một ngụm máu tươi, bay ra ngoài như cánh điều rách, ngã chồng vó trên đài.

“Ngươi... tấn công của ngươi, sao có thể phá được phòng ngự của ta chứ?”

Sắc mặt Trương Trọng Sơn tái nhợt, gian nan ngẩng đầu lên, nét mặt khó tin. Chính mình cũng không thể ngăn được một chiêu này, thua trên tay một tên bại tướng như Lâm Phi là một chuyện không thể nào chấp nhận được.

Toàn thân đau đốn vô cùng, không nghĩ ngờ gì đã nói cho Trương Trọng Sơn biết, hắn ta đã thật sự bị thương mà vết thương lại không phải là nhẹ. Hắn ta há mồm thở dốc, ngực vô cùng đau đốn, không biết là xương đã gãy mất bao nhiêu cái rồi.

...

“Tại sao lại như vậy, Trương sư huynh lại có thể thất bại sao!”

Dưới võ đài, đệ tử các gia tộc khác đều đang há mồm ngạc nhiên, đồng thời cũng nghe thấy âm thanh hít khí lạnh.

Đây là chiêu Huyền công bình thường nhất lại có thể ngăn được công kích của Huyền công bậc hai Ứng Trảo Công, đối tượng lại là Trương Trọng Sinh sư huynh, thật sự là một chuyện cười toàn thể giới rồi.

Sự thật ngay trước mắt nhưng bọn hắn không thể thích ứng được ngay.

Người kia đã từng là tên điên trong miệng bọn hắn, là bại tướng dưới tay Trương Trọng Sơn, là phế thải trong mắt bọn họ. Dĩ nhiên đây là một cái tát thật mạnh vào mặt, khiến bọn hắn cảm thấy nóng bỏng đau đốn vô cùng.

“Lâm Phi, đệ ấy... thắng sao!”

Trong mắt Cao Nhân bỗng hiện lên vẻ không thể tin được, vô cùng ngạc nhiên.

“Lâm Phi sư đệ, khá lắm!”

Đây là thật tâm của Cao Nhân.

Lâm Phi đánh với Trương Trọng Sơn với tốc độ nhanh, đạt được thắng lợi, khiến cho những đệ tử yếu kém hơn có cảm giác thành công, giống như bọn họ đã đạt được thắng lợi trên đài vậy.

...

“Trương sư huynh, cảm ơn nhé!”

Lâm Phi nhanh chân đi tới, tâm trạng vô cùng tốt, những áp lực đã chịu đựng biến mất rồi, không còn cảm thấy gì nữa.

Đồng thời, cũng khá dễ dàng với thực lực của Trương Trọng Sơn.

Nếu không phải đã học được “Kim cương bất hoại” trung cấp, một chiêu Ứng Trảo công này, hắn khó có thể bảo đảm được rằng mình không bị thương, không hổ là đệ tử gia tộc, Huyền khí trong cơ thể không hề kém Lâm Phi chút nào.

Thêm “Kim cương bất hoại” vào đao pháp, tạo thành công kích mạnh mẽ như vậy, hoàn toàn là ngoài sức tưởng tượng của Lâm Phi.

Bình thường khi luyện tập chiêu này, Lâm Phi dùng ba phần Huyền khí.

Nhưng ngày hôm nay để giáo huấn Trương Trọng Sơn một trận, Lâm Phi sử dụng sáu phần Huyền khí, khiến cho Trương Trọng Sơn trọng thương.

Nếu dùng mười phần Huyền Khí thì Trương Trọng Sơn không chết cũng khó.

Trương Trọng Sơn bị thương nằm trên đất thua dưới tay tên bại tướng mình coi thường, gương mặt lúc xanh lúc đỏ, nhả lại: “Khụ khụ! Lâm sư đệ, Ta vẫn coi thường ngươi. Cho dù ngươi tu luyện tới Võ đạo tứ trọng thiên thì sao chứ. Ngày hôm nay Trương Trọng Sơn, ta, thua! Lần sau, nhất định ngươi sẽ không còn cơ hội như vậy đâu.”

Một người đã từng là bại tướng dưới tay, nếu không phải thời khắc máu chốt hãn ta nhìn nhầm, lại gặp phải công kích không thể đỡ được này, Trương Trọng Sơn nghĩ hãn ta sẽ không thua, huống hồ còn có Cấp Hoàng Huyền công chưa dùng, thắng bại vẫn khó có thể nói được, chẳng qua do Lâm Phi dùng thủ đoạn mà thôi, không đáng nhắc tới.

Lần sau Lâm Phi nhất định phải chết.

...

“Đệ muốn làm gì!”

Thấy Lâm Phi không xuống đài, mà lại ngồi xồm xuống, Trương Trọng Sơn không khỏi giận dữ, phun ra một ngụm máu tươi.

“Trương sư huynh, chẳng nhẽ huynh đã quên quy định của môn phái chúng ta rồi sao, phạm là người giành được thắng lợi trên võ đài, có thể lấy đi một món đồ trên người đối phương, xem như là chiến lợi phẩm?” Lâm Phi trịnh trọng nói, đôi mắt quét lên người Trương Trọng Sơn.

Trương Trọng Sơn tức giận, khí huyết xông lên tận đầu, lại phun máu tươi ra ngoài lần nữa, nhuộm đỏ cả áo trắng. Hãn ta không nghĩ tới, lá gan Lâm Phi lại lớn như vậy, dám lấy đồ của mình.

Lâm Phi hơi nhướng mày, đứng dậy, quay mặt về phía mọi người, làm như oan ức, nói: “Các vị sư huynh sư đệ! Lời nói vừa rồi của tại hạ, hãn là không sai chứ, quy định của Thần Võ Môn chúng ta, đã thay đổi từ lúc nào vậy! Trương sư huynh đã thua, sư đệ muốn lấy một chiến lợi phẩm, động viên chính mình, để sau này không quên lời dạy bảo của người đi trước, lẽ nào như vậy thì có lỗi sao? Mọi người nói có đúng không?”

“Lâm Phi! Tên khốn kiếp, ngươi thật là quá ngoan độc rồi.”

Bị cái mũ này chụp xuống đầu, suýt chút nữa là Trương Trọng Sơn bị tức tới ngất đi, không ngờ rằng, Lâm Phi lại giả hoạt tới như vậy.

Từ xưa tới nay Thần Võ Môn đã có quy định như vậy nhưng rất ít người chấp hành, không phải không dám, mà là sợ để lại hậu quả. Lâm Phi vừa nói ra, không thể nghĩ ngờ là đã kéo tấm màn đó lên.

“Lâm sư huynh, chúng ta ủng hộ huynh!”

“Quy định của Thần Võ Môn không thể để rơi vào quên lãng như vậy được, chúng tôi ủng hộ cậu.”

...

Khi Lâm Phi học đại học chưa từng ngoan ngoãn ngày nào, mặc dù là xuyên tới Huyền Thiên đại lục, có đồ tốt, hãn chưa bao giờ bỏ qua cả, ngay trước mặt mọi người đánh mình, còn muốn cướp đồ của hãn ta nữa, để cho hãn ta khó chịu cả đời.

Đặc biệt sau khi thấy sự lợi hại của Cấp Hoàng Huyền công, Lâm Phi liền nhớ mãi bộ môn Huyền công này. May mà trí nhớ hãn khá tốt, không suýt chút nữa đã quên mất Thần Võ Môn còn có quy định này.

“Lâm sư đệ, ngươi điên rồi, ngươi đợi đấy cho ta!”

Trương Trọng Sơn suýt chút nữa là bị tức chết, chưa bao giờ hãn ta nghĩ tới có một ngày, hãn ta sẽ có kết cục như vậy. Sau ngày hôm nay, hãn ta đừng hòng ngẩng đầu lên ở đây nữa.

Lâm Phi cười nói: “Ta sẽ chờ. Có điều, ta khuyên huynh dưỡng thương cho tốt, sau đó rồi lại nói tiếp. Nếu không nhiều máu hơn nữa không không đủ để huynh nói chuyện đâu.”

Phụt!

Lại phun ra mấy ngụm máu tươi nữa.

Hãn ngồi xồm xuống, tìm tòi trên người Trương Trọng Sơn, bạc không cần, ngân phiếu cũng không cần, lại chạm vào tấm bìa cứng của cuốn võ, Lâm Phi mới sung sướng nở nụ cười.

Đúng như dự đoán.

Bí tịch Hoàng gia Huyền công, Toái Ngọc Thủ.

“Trương sư huynh, sư đệ vừa vận thiếu một môn Huyền công, đệ muốn lấy quyển Toái Ngọc Thủ này, xin sư huynh không phiền lòng!”

Lâm Phi nói vài câu nhưng động tác trên tay lại không chậm chút nào, lưu loát lấy ra, không quan tâm Trương Trọng Sơn có đồng ý hay không, cứ lấy đã rồi nói tiếp.

“Người... người dám... người muốn chết sao... Trả lại Cáp Hoàng Huyền công cho ta.”

Còn chưa nói hết câu, Trương Trọng Sơn đã thở không ra hơi rồi, mặt tối sầm lại, rơi vào hôn mê, vì Hoàng gia công pháp, hắn ta đã bỏ ra bao nhiêu công sức mới lấy được từ trên tay đại ca, lần này hắn ta đã thiệt thòi lớn rồi.

“Haizz, tim tên nhóc này chắc hẳn là có bệnh, mới có một chút kích thích như vậy mà đã không chịu được rồi!”

May mà Trương Trọng Sơn đã hôn mê bất tỉnh rồi, nếu không nghe được những lời như thế, chắc chắn là lại phun máu tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cáp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tàng Công Các

Dưới lời đài, tất cả đệ tử của Thần Võ Môn hoàn toàn không thể ngờ rằng Lâm Phi lại bá đạo đến như vậy.

Theo tình hình trước đây, phân định thắng thua trên lời đài xong, rất ít người cướp đồ của người khác, lại còn dùng làm chiến lợi phẩm cho mình. Thế mà Lâm Phi lại cả gan làm loạn, trong chốn lát khiến người khác không thể phản ứng lại.

Hành động như vậy, khiến người ta không cảm thấy Lâm Phi bá đạo, mà trái lại, là một loại cảm giác kích lệ bọn hắn trưởng thành, xây dựng một tầm gương tốt. Cũng chính vì chuyện này mà sau đó không ít đệ tử môn phái lớn gặp tai ương, không biết bao nhiêu thứ tốt bị tổn hại.

Người khởi xướng chính là Lâm Phi.

Lâm Phi đại thắng trước toàn bộ đệ tử của một phái, tâm trạng rất tốt, chẳng thể ngờ được đệ tử môn phái lớn cũng có ngày hôm nay, bị cướp đi công pháp “Toái Ngọc Thủ”. Thật đáng đời!

Nhưng đám đệ tử gia tộc lớn lại khác, bọn hắn nhìn Lâm Phi với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Trương Trọng Sơn đã tu luyện Võ đạo tứ trọng thiên đã lâu, việc bước vào Võ đạo ngũ trọng thiên là chuyện sớm muộn nhưng không thể ngờ khi đối mặt với một Lâm Phi mới nổi, chủ quan khinh địch, khiến thể diện đệ tử gia tộc của bọn hắn đều bị lộ sạch.

Quan trọng là quyển sách Cáp Hoàng Hạ phẩm Huyền công “Toái Ngọc Thủ” mà Trương Trọng Sơn luôn mang bên mình lại bị thằng nhóc Lâm Phi cướp mất, đây phải nói là may mắn đến thế nào.

Cáp Hoàng Huyền công ơi, vạn lượng bạc ơi.

Lúc Lâm Phi lấy được bí kíp Huyền công, tất cả đệ tử môn phái đều hận không thể đặt mình vào đó, chỉ có thể dương mắt lên nhìn bí kíp Huyền công bị người ta cướp đi mất, lòng đau như cắt nhưng lại không tìm được lý do để bắt bẻ bởi người ta là danh chính ngôn thuận.

“Lâm Phi! Người đúng là tìm chỗ chết. Lần này người không xong với đệ tử gia tộc đâu.”

“Hừ, nếu như Lâm Phi cướp ‘Toái Ngọc Thủ’ lại hay. Hiện tại cũng không đến lượt chúng ta ra tay, Trương Phong Lăng - biểu ca của Trương Trọng Sinh là cao thủ Võ đạo lục trọng thiên. Trong số các đệ tử ngoại môn, có danh tiếng không nhỏ. Chắc chắn sẽ tự mình ra tay xử lý tên tiểu tử không biết trời cao đất dày Lâm Phi này.”

“Cái gì, Trương Phong Lăng là biểu ca của Trương Trọng Sơn? Haha, lần này có kịch hay để xem rồi”.

“Nghe nói Trương Trọng Sơn còn có một người anh lớn, Trương Trọng Sơn trước nay luôn là cánh tay đắc lực của người này. Lần này là Lâm Phi tự nước họa vào thân, sớm muộn gì cũng gặp xui xẻo thôi.”

“Phải đấy! Phải đấy! Chỉ là một tên Lâm Phi nhãi nhép, một khi Trương Phong Lăng ra tay, đến lúc đó Lâm Phi chẳng khác nào một con chó chờ chết, chờ người ta đá bay khỏi lời đài”.

“Lâm Phi đã thắng đến Võ đạo tứ trọng thiên chắc chắn hẳn phải dùng một loại bí kíp nào đó, cả đời này không bao giờ có tiến bộ nổi đâu, đối đầu với đệ tử gia tộc chúng ta vĩnh viễn không bao giờ góc đầu lên được”.

Lâm Phi từ trên lời đài xuống, đệ tử gia tộc liền vội vàng khiêng Trương Trọng Sơn đi, nếu vẫn cứ nán lại trên lời đài chẳng khác nào tát vào mặt bọn

hắn, toàn thân chẳng dễ chịu chút nào.

“Làm tốt lắm, Lâm Phi sư huynh!”

“Cái đám lưu manh đó chính là muốn ức hiếp những kẻ yếu thế như chúng ta mà! Lâm Phi đánh hay lắm, huynh chính là tấm gương của chúng tôi”.

“Lâm Phi sư huynh, đánh hay lắm! Đánh tuyệt lắm! Đánh bọn chúng không chê vào đâu được”.

Lâm Phi vừa bước xuống liền bị một đám sư đệ vây lấy, không ngớt lời xu nịnh, vát và lăm lăm mới thoát khỏi đám đông đó.

“Cảm giác này thật tuyệt! Chẳng trách các ngôi sao điện ảnh lại thích đi thăm dò đến vậy, cảm thấy rất có thành tựu”.

Cảm giác được mọi người quan tâm, Lâm Phi bắt giác muốn hét lên thật to, trút hết tất cả những thứ trước nay mà người ta gán cho mình. Những ngày tới phải trôi qua như vậy mới được.

“Cao Nhân, vết thương của huynh đã đỡ chưa?”

Trong đám đệ tử, không thiếu các loại đan dược trị thương, Cao Nhân đang dùng đan dược trị thương của người khác nhưng sắc mặt vẫn còn khá nhợt nhạt, có điều so với trước đây thì tốt hơn nhiều rồi, việc còn lại là dưỡng thương cho tốt, chắc chắn phải mất một tháng dưỡng thương.

“Lâm Phi, đệ giấu giếm ta khổ thật đấy”

Cao Nhân quả thực đã bị phản thể hiện của Lâm Phi làm cho kinh ngạc và khiếp sợ, nhất là hắn dựa có thể vào thể trận Lôi Đình để đánh bại Trương Trọng Sơn, trình độ đó đến chính Cao Nhân cũng không làm được.

“Haha! Chỉ là nhất thời may mắn! Ăn may thôi!” Lâm Phi khiêm tốn nói.

“Dù thế nào thì đệ cũng đã đánh thắng được Trương Trọng Sơn, mọi người đều biết. Trong lòng huynh đây rất mừng. Đợi ta trị thương xong, chúng ta không say không về”. Tâm trạng của Cao Nhân rất tốt, trên mặt không giấu nổi sự kích động: “Có điều, đệ phải cực kỳ đề phòng đám người Trương Trọng Sơn, bọn chúng chắc chắn sẽ không chịu dễ yên đâu, đệ làm bề mặt đệ tử môn phái, chúng nhất định sẽ tìm đến đệ gây rối. Ta thấy Huyền công đệ học cũng không nhiều, tốt nhất là hãy đến Tàng Công các một chuyến, chọn một môn tâm pháp phù hợp, sau đó chọn thêm một môn Huyền công, đề phòng bất trắc”.

Cao Nhân mắt sáng như đuốc, nhìn thấu điểm thiếu sót của Lâm Phi, không nhận được liền lên tiếng nhắc nhở.

Quả thực, nếu Cao Nhân không nhắc, trong lòng Lâm Phi sớm đã có dự định, sự việc ngày hôm nay đơn giản chỉ là ngoài ý muốn, lợi ích là điều hiển nhiên, không chỉ danh chính ngôn thuận lấy được cuốn Cấp Hoàng Hạ phẩm “Toái Ngọc Thủ” đáng giá vạn lượng bạc mà hơn nữa còn nhận thấy sự khác biệt giữa các loại Huyền công.

“Trong mấy ngày này, ta sẽ tự mình đến Tàng Công các”.

...

Cao Nhân được người ta đưa về trị thương.

Lâm Phi lại quay về săn giết thú, tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ ngoại môn. Có thêm thời gian hai ngày, kết thúc trong nửa tháng, giành lại tự do cho mình, không để bản thân bị ràng buộc nữa.

Tin tức Lâm Phi đánh thắng Trương Trọng Sơn trên lôi đài nhanh chóng lan truyền trong đám đệ tử ngoại môn cấp thấp, cho dù trước mắt không thể so với đám đệ tử ngoại môn cấp cao nhưng sự ngông cuồng tự mãn trước đây không kẻ nào dám nhắc lại.

Đối với đám đệ tử ngoại môn cấp cao, sự việc lôi đài rốt cục cũng chỉ là chuyện vặt vãnh mà thôi, căn bản chẳng ai bận tâm. Đệ tử cấp thấp có mạnh mẽ thế nào, trong mắt bọn họ, một chương rót đài cũng không là gì cả.

...

Sàn giết yêu thú.

Việc ngoài lề cũng được lan truyền đến sàn giết yêu thú.

Địa vị của Lâm Phi nhanh chóng được nâng cao, Diệp Hoan cũng không dám khinh thường Lâm Phi, thậm chí còn đích thân mang năm mươi lượng bạc mà Lâm Phi hỏi lộ trước đây trả lại, vì sợ hắn ghi hận.

...

Chớp mắt hai ngày đã trôi qua.

Lâm Phi mang theo bằng nhiệm vụ hoàn thành, bước ra từ khu nhiệm vụ.

Mỗi khi nghĩ đến tên béo đỏ và dáng vẻ cung kính hiện tại, Lâm Phi lại cảm thấy vui mừng.

Huyền Thiên đại lục nói chuyện dựa vào thực lực, thêm một lần nữa được trải nghiệm sâu sắc.

Ngẩng đầu nhìn lên trời xanh mây trắng, Lâm Phi cảm thấy như đang nằm mơ. Chỉ trong khoảng thời gian nửa tháng ngắn ngủi, cuộc sống của bản thân đã thay đổi tới mức kinh thiên động địa.

“Giờ là lúc đi tới Tàng Công các rồi!”

...

Tàng Công các.

Là địa điểm quan trọng của Thần Võ Môn.

Đối với bất kì môn phái nào, Tàng Công các trước nay đều là nơi trọng yếu của môn phái, cất giữ một lượng lớn những thu thập, công pháp của các thế hệ đệ tử ghi chép lại, bất cứ môn Huyền công nào, nếu truyền ra ngoài sẽ không tránh khỏi những trận mưa máu gió tanh.

Muốn bước vào Tàng Công các, việc đầu tiên cần khẳng định thực lực.

Quá trình này diễn ra rất nhanh. Khi kiểm tra, quản lý Thần Võ Môn sẽ đích thân đến xem để có thể đánh giá chính xác thực lực, huống chi đây là Võ đạo tứ trọng thiên.

Lệnh bài Thần Võ Môn, cập nhật thông tin.

Võ đạo tứ trọng thiên, Lâm Phi.

“Đây chính là Tàng Công các?”

Đứng trước một tòa tháp nguy nga mang đầy cảm giác cổ kính, Lâm Phi yên lặng đánh giá.

Là người từ thế giới khác đến, đối với Tàng Công các, Lâm Phi có cảm giác kích động lạ thường. Sự tồn tại trong truyền thuyết, không thể ngờ được hôm nay lại có cơ hội bước vào.

Hít sâu mấy cái, Lâm Phi bước chân bước vào Tàng Công các.

Đi về phía Tàng Công các, ở cửa có một ông lão áo xám, dáng vẻ lười nhác, cảm giác không phải người thường, không thể cảm nhận được bất cứ hơi thở nào của ông ta. Không hiểu vì sao, Lâm Phi lại cảm nhận được điều gì đó nguy hiểm toát ra từ người ông lão này, có cảm giác toàn thân bị nhìn thấu, giống như đang không mặc gì.

“Người này thật đáng sợ, lão già này chắc chắn là một cao thủ.”

Ông lão áo xám kiểm tra lại lịch xong, ném trả lại lệnh bài, cất lên giọng nói lười biếng.

“Thân phận hiện nay của ngươi chỉ được đến tầng một, lưu lại nửa canh giờ. Có thể lựa chọn một môn tâm pháp, một môn Huyền công, hãy nhớ không được bước lên tầng hai. Nếu muốn chết thì đừng trách lão phu không nói trước”.

“Đệ tử rõ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cử Chuyển Tâm Pháp Thiếu Khuyết

Những lời nói đó nghe ra toàn mùi răn đe, cảnh cáo, Lâm Phi kết luận trong lòng, ông lão áo xám kia ắt hẳn là Thủ Các trưởng lão của Tàng Công các rồi.

“Chọn được Huyền công rồi đến chỗ lão phu đăng ký, ngươi nên nhớ kỹ Võ đạo tứ trọng thiên chỉ có thể chọn một tâm pháp của Huyền Công mà thôi. Một môn còn lại là phụ trợ Huyền Công, giờ ngươi đi được rồi đó.”

Lâm Phi cung kính rời đi.

Chẳng hiểu sao, đứng trước mặt vị trưởng lão Thủ Các, Lâm Phi cảm thấy áp lực rất lớn, tim trong ngực cứ đập bình bịch, xứng danh Thủ Các trưởng lão!

Cửa lớn được mở ra.

Tầng Công các, lầu một, ánh sáng lọt vào mắt Lâm Phi.

Từng giá gỗ xếp hàng chỉnh tề tỏa ra hơi thở cổ kính, mang đến cảm giác bông bênh phiêu bạt.

"Đây là Tầng Công các?"

Mặc dù đây là lần đầu tiên đến nhưng trong trí nhớ của hắn vẫn một mực nhớ mãi không quên Tầng Công các, đến trong mơ cũng mong có được ngày chính mình cũng được đặt chân vào đây.

Hít một hơi sâu, kìm lại hưng phấn trong lòng, rốt cục cũng có đủ tư cách bước vào Tầng Công các rồi.

Hít thở trở lại, mặt Lâm Phi bỗng đáng ngất, nhìn không được muốn đập trán

"Mẹ kiếp! Nhiều công pháp thế này, nửa canh giờ, chọn làm sao kịp?" Sớm biết thế này, kiểu gì cũng phải hỏi một phen đã, chẳng lẽ phải xem từng quyển từng quyển một?

Đúng là bất hạnh mà!

Sách ở lầu một Tầng Công các, không ít ỏi đến mức có thể đếm trên đầu ngón tay mà giống hệt một thư viện đồ sộ, nhiều không đếm xuể. Căn cứ sách trước mặt thì ít nhất cũng phải tầm mấy vạn quyển.

Mấy vạn quyển sách...

Lâm Phi cạn lời luôn rồi.

"Bỏ đi, bỏ đi, xem quyển một quyển một vậy!"

...

Tầng Công các, danh như nghĩa, cất giấu Huyền công của nơi này.

Thần Vô Môn, vương triều thịnh vượng, là một trong ba đại môn phái. nơi cất giấu Huyền công của môn phái cũng không phải điều mà những gia tộc bình thường có thể so sánh với, chứng tỏ đâu mới là sự tinh bên trong?

Đây cũng là nội tình sao?

Tâm pháp, quyền pháp, cước pháp, chưởng pháp, đao pháp, kiếm pháp... mỗi loại huyền công được sắp xếp theo thứ tự, Lâm Phi kiểu gì cũng phải lần mò tiếp tục tìm kiếm nữa.

"Quyền pháp La Hán quyền, Huyền Công bậc ba!"

"Quyền Pháp Đại Nhật Thiên Vương quyền, Huyền Công bậc hai!"

"Kiếm pháp, Lạc Nhật kiếm pháp, Huyền Công bậc một!"

"Kiếm pháp, Thanh Vân kiếm pháp, Huyền Công bậc một!"

"Cước pháp, Phong Thần Thoái, Huyền Công bậc ba!"

Cứ thế đi tìm, các loại quyền pháp, kiếm pháp, đao pháp... Từng cái từng cái một đập vào mắt, nhìn hoa hết cả mắt.

"Lầu một Tầng Công các, nhiều sách như thế, vậy tiếp còn bao nhiêu tầng nữa đây?"

Lâm Phi không dám tưởng tượng tiếp, nhớ kỹ lời trưởng lão nói rồi, không dám ngang nhiên tùy tiện nữa.

Liên tiếp xuống dưới, Lâm Phi đã hiểu được câu chuyện "Khí xuống núi", vì đâu tham cái nhỏ bỏ cái lớn, tương tự như trường hợp của hắn, bản thân cũng đang ở trong tình trạng như vậy.

Huyền công quá nhiều, không biết đường nào mà tìm

Cũng may, lúc Lâm phi tới, cũng từng suy nghĩ, tâm pháp là thứ quan trọng nhất, liên quan tới những thành quả mai sau đạt được, tuyệt đối không được qua loa

“Thử xem trước bên Huyền công tâm pháp xem sao!”

Ở Tầng Công các, sách đã được chia theo loại, nếu tìm được khu chứa sách phù hợp, việc tìm kiếm sẽ vô cùng dễ dàng.

Khu chứa sách về Huyền công tâm pháp.

“Mẹ kiếp! Huyền Công Tâm Pháp này có hơi...”

Lâm Phi đứng ở giữa hai bên giá sách gỗ, hai bên đều là một đống Huyền công tâm pháp chi chít, không dưới mấy trăm quyển, nhìn một cái thôi là đã không biết đường nào mà lần rồi.

“Hàn Băng huyền khí, Huyền công bạc một!”

Tiện tay rút một quyển ra, trong phần mục lục có giới thiệu.

“Hàn Băng Huyền khí, Huyền công bạc một, tổng cộng mười thành. Tu luyện được Hàn Băng Huyền Khí có thể làm cho vật trong phạm vi ba trượng tê cứng như băng thiên tuyết địa, đã thương thân thể, đóng băng Huyền khí...”

Xem xong phần giới thiệu vắn tắt, Lâm Phi dễ dàng mừng rỡ ra uy lực của “Hàn Băng Huyền khí” nói đơn giản chính là vũ khí đã thương người sắc bén

“Sức mạnh không tồi, đáng tiếc không phải thứ ta cần.”

Lâm Phi lắc đầu, trả quyển Huyền công về chỗ cũ, tiếp tục tìm kiếm.

“Liệt Nhật tâm pháp, Huyền công bạc hai!”

“Lục Hòa tâm pháp.”

“Bá Vương Bất Động tâm pháp, Huyền công bạc một!”

“Khai Thiên Liệt Nhật Tâm Pháp, Huyền công bạc một!”

Không thể không thừa nhận, sách về Huyền công tâm pháp rất nhiều, cứ như là bệnh cuồng mua sắm vậy.

Thời gian nửa nén hương trôi qua, Lâm Phi không tìm được quyển Huyền công thích hợp, hắn bắt đầu sốt ruột, không tìm được quyển Huyền công tâm pháp phù hợp tất sẽ ảnh hưởng rất lớn tới tương lai của mình.

Nóng lòng sốt ruột, Lâm Phi bắt đầu đẩy mạnh tốc độ tìm kiếm.

Một quyển nói tiếp một quyển, hể xem một chút là Lâm Phi lập tức xem xét tuyển chọn xếp loại.

“Ồ, mấy quyển linh tinh này sao lại được đặt ở đây?”

Đưa mắt nhìn lại trên giá gỗ, Lâm Phi đã quen thuộc với vị trí đặt sách Huyền công tâm pháp nhưng chẳng biết vì sao, liếc mắt nhìn qua, ở một giá sách gỗ ở đó không xa, trưng bày mấy quyển Huyền công, chẳng hiểu sao, mà xui quẻ khiến đi tới.

Nhìn sơ sơ giá sách gỗ này tổng cộng mấy quyển bí tịch.

“Bá Vương Tâm Pháp, tâm pháp bạc một, bị khuyết, đề nghị không học!!!”

Trong đầu bỗng nhiên tỉnh ra, Lâm Phi hiểu được chuyện gì đang xảy ra rồi, thì ra cuốn Huyền công này đều là từ ngoài đoạt về, thiếu mất một phần trong đó, người ta mới đề nghị không học.

Được thừa hưởng phần ký ức tu luyện, Lâm Phi hiểu rất rõ Huyền công tâm pháp, Huyền công tâm pháp phải đầy đủ hết, thiếu đi một phần trong đó, Huyền công tâm pháp sẽ không thể trọn vẹn, sức mạnh cũng sẽ bị ảnh hưởng nhiều.

“Đáng tiếc cho bộ Huyền công tâm pháp này!”

Lâm Phi không chỉ cảm thấy đáng tiếc, nếu như Huyền công tâm pháp đầy đủ, sức mạnh sẽ còn lớn hơn nhiều, những quyển bị khuyết đều là võ công thuộc bạc một, không khéo lại thuộc Hoàng gia tâm pháp, theo bản năng tiếp tục tìm kiếm.

“Cửu Chuyển tâm pháp, Tâm pháp bạc nhất, bị khuyết, đề nghị không học!!!”

Vừa thấy mấy chữ đó, một điều bất ngờ xuất hiện.

“Tích, nhiệm vụ khởi động. Tìm ra trang khuyết đã biến mất của Cửu Chuyển tâm pháp, có nhận hay không?”

Bỗng âm thanh thông báo của hệ thống vang lên, dọa Lâm Phi giật cả mình, chưa kịp phản ứng, âm thanh lạnh lẽo cứ nhắc đó lại vang lên.

“Tìm ra trang khuyết đã biến mất của Cửu Chuyển tâm pháp, có nhận hay không!”

Con một game Lâm Phi lúc này mới phản ứng kịp, suýt không nén được cười, lúc bản thân vô ý đã phát hiện ra nhiệm vụ bị ẩn giấu, kết cục lại lòi đầu ra một nhiệm vụ chưa được biết tới, trong lòng khiếp đảm không thôi, lẽ nào biến thành game online thật rồi?

“Nhận!”

“Nhiệm vụ khởi động: Tìm kiếm trang bị khuyết đã biến mất của Cửu Chuyển tâm pháp.”

“Tình trạng hiện nay: Chưa hoàn thành”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Chưa biết!”

Kiểm tra một phen, Lâm Phi suýt học máu.

Vất vả lắm mới kích phát được nhiệm vụ mới, cuối cùng những gì xem được lại mơ mơ hồ hồ, không biết tại sao, hay là tìm kiếm Cửu Chuyển tâm pháp chính là nhiệm vụ?

Việc kích phát nhiệm vụ ngoài ý muốn thế này, Lâm Phi cũng không ngờ tới, lần thứ hai mở hệ thống thăng cấp ra, bản gốc vẫn lờ mờ chả có gì đặc biệt, cuối cùng lại trở nên nổi bật tươi sáng như vậy.

Người từng chơi game online ai cũng biết bất ngờ tạo ra nhiệm vụ sẽ được rất nhiều phần thưởng, Lâm Phi cũng không ngờ được mọi chuyện lại thành như thế này.

Tầm mắt của Lâm Phi theo bản năng rơi vào quyền Cửu Chuyển tâm pháp trên phần giới thiệu, vẻ mặt bỗng thay đổi, xuất hiện nét mừng rỡ, môn tâm pháp luôn bị khuyết đó rốt cục cũng đầy đủ rồi: “Ha! Hóa ra là thế!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chỗ thiếu khuyết của huyền công tâm pháp

Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà Lâm Phi lại kích động như vậy?

Dĩ nhiên là do sau khi vất vả tu luyện Huyền công tâm pháp, cuối cùng cũng tìm được cách sửa chữa chỗ thiếu khuyết của nó. Nhờ may mắn, Lâm Phi đã kích hoạt được nhiệm vụ của hệ thống.

Cửu Chuyển tâm pháp, tên cũng như ý nghĩa, nếu tu luyện tới cấp chín, đạt cảnh giới đại thành thì sẽ có năng lực xoay chuyển thần kỳ.

Nếu chỉ xem ý nghĩa dựa trên mặt chữ thì sẽ không thể phát hiện ra được điểm thần kỳ của nó, Lâm Phi cũng như vậy.

"Cửu Chuyển tâm pháp, Huyền công cấp một, không khuyến khích tu luyện. Ghi chú: Huyền công tâm pháp này là do đệ tử giao nộp sau khi tranh đoạt được, nếu tu luyện tâm pháp này thì khi Huyền khí đạt đến cấp bậc chuyển đổi sẽ xảy ra biến hóa vô cùng to lớn, uy lực mạnh hơn cả Huyền khí cấp một... Chỉ tiếc là tâm pháp này... bước tu luyện nhập môn vô cùng khó khăn, phải có năng lực lĩnh ngộ cao thâm mới làm được, hơn nữa đáng tiếc là tâm pháp này bị thiếu mất phần sau, chỉ có thể tu luyện đến Võ đạo cửu trọng thiên..."

Nếu không xem giới thiệu của Cửu Chuyển tâm pháp khó có thể hiểu được sự kỳ diệu của nó.

"Ha ha, không ngờ số ông đây lại tốt như vậy, Cửu Chuyển tâm pháp này rất hợp với mình, việc lĩnh ngộ không quá khó, nếu như luyện được Cửu Chuyển Huyền khí, uy lực sẽ hơn hẳn người thường, còn nếu thi triển công pháp cấp Hoàng, có lẽ chỉ cần một chiêu là đã tiêu diệt được đối phương rồi nhỉ?"

Hắn nghĩ thầm.

Lâm Phi đang lật xem quyền Cửu Chuyển tâm pháp trên tay lại đột nhiên cảm thấy có một chỗ hơi khó hiểu: "Đây là Cửu Chuyển tâm pháp, mỗi một trang là một cảnh giới? Cấu thành một Cửu Chuyển tâm pháp hoàn chỉnh?"

Không nghĩ ra, có nghĩ cũng không hiểu sao hắn lại kích hoạt được nhiệm vụ ẩn này.

Nếu là người khác, cùng lắm thì đổi một quyền Huyền công tâm pháp khác thôi.

Nhưng Lâm Phi thì không giống vậy, hệ thống nhiệm vụ vô ý khởi động, như đã bén rễ này mầm, nếu muốn thay thế Huyền công tâm pháp là chuyện không thể.

"Dù sao thì Cửu Chuyển Huyền công tâm pháp này cũng không tệ, về phần còn lại kia, đợi sau khi ra ngoài hỏi trưởng lão quản lý các xem rốt cuộc quyền Cửu Chuyển tâm pháp này có lai lịch như thế nào."

...

Sau khi xử lý xong việc Huyền Công tâm pháp, Lâm Phi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, trước mắt thì chỉ còn một môn Huyền công phụ trợ nữa thôi.

Võ đạo tứ trọng thiên, Huyền khí trong cơ thể chỉ mới vận chuyển. Nếu tu luyện Huyền công quá cao thì chẳng phải là chuyện tốt.

Lâm Phi đã sớm suy nghĩ đến việc này nên dự định học một môn quyền pháp công thủ chắc chắn. Hắn nắm chặt tay biểu lộ quyết tâm phải làm được.

Đạo pháp "nhất đạo lưỡng đoạn" vô cùng sắc bén nhưng vẫn chưa phải là đủ, tuy có thêm "Thân thể kim cương bất hoại" cũng đã đạt được chút thành tựu nhưng việc cần học thêm một môn quyền pháp thì không phải là thừa.

Phòng ngự tốt nhất là không ngừng công kích.

Lâm Phi vô cùng tin tưởng câu nói này, công kích, công kích liên tục, đánh đối phương không kịp trở tay, ngấm lại uy lực không hề tệ của bản thân mình nếu còn phối hợp được với quyền pháp hùng mãnh thì quả thực là kẻ hùng hãn nhất trên đời này rồi.

Quyền pháp có uy lực lớn vừa hay rất thích hợp.

"Phách Vương quyền, Huyền công cấp một, không được.

Đại Phá Diệt quyền, Huyền công cấp hai, không được.

Lưu Vân Thần quyền, Huyền công cấp hai, không được."

...

Cuối cùng, dựa theo yêu cầu của bản thân, Lâm Phi lựa chọn một môn quyền pháp có tên là "Bát Hoang Lục Hợp quyền", là Huyền công cấp ba để làm Huyền công phụ trợ cho bản thân.

Tặng Công các, ở chỗ ghi danh.

"Người xác định muốn học 'Cửu Chuyển tâm pháp' này?"

Trên khuôn mặt vốn luôn bình thản của ông lão mặc áo xám thoảng qua nét bất ngờ, quyền "Cửu Chuyển tâm pháp" này đã tồn tại ở đây rất lâu rồi, người muốn tu luyện vô cùng ít chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, mà những ai có thể tu luyện thành công thì chắc chắn phải có năng lực lĩnh ngộ vô cùng mạnh.

Lâm Phi hơi giật mình, bỗng cảm thấy hốt hoảng, sợ loại Huyền công này không thể tu luyện nhưng trên mặt vẫn cố giữ vững vẻ bình tĩnh, giả ngốc hỏi: "Sur huynh, 'Cửu Chuyển tâm pháp này' không thể tu luyện được ư? Tên của nó rất vang dội, chắc chắn rất hợp với ta."

Ông lão áo xám nghe vậy quả thực chẳng biết phải nói gì.

"Cửu Chuyển tâm pháp vốn không phải là Huyền Công tâm pháp do Thần Võ Môn nghĩ ra mà là do đệ tử của môn phái ta đoạt được ở bên ngoài. Lúc trước từng có không ít người tu luyện, uy lực của tâm pháp này rất lớn nhưng đáng tiếc là một khi đã tu luyện quyền tâm pháp này đến đại thành thì phải tu luyện tiếp Thiên Huyền công tâm pháp, nếu không thực lực cả đời sẽ trì trệ không tiến, nếu không phải bí quá thì đừng luyện nó."

Ông lão áo xám cảm thấy mình vẫn nên nhắc nhở đôi chút.

Mặc dù đệ tử ngoại môn không bằng đệ tử nội môn nhưng dù sao cũng là thành viên của Thần Võ Môn, huống chi, tên nhóc này lại trông có vẻ ngốc nghếch như thế, rất có thể chưa biết được rõ ràng lai lịch của nó mà bị người khác lừa gạt cũng nên.

"Chẳng lẽ quyền Huyền công tâm pháp này không có cách sửa đổi sao?"

Lâm Phi tò mò hỏi.

"Ha ha, lúc trước đã từng có người hỏi hận vì tu luyện huyền công này, chuyển sang tu luyện Huyền công tâm pháp khác, tiếc là Huyền Công tâm pháp này có tính bài xích rất mạnh, dù cho có tu luyện Huyền công gì đi nữa thì Huyền khí sinh ra cũng sẽ bị áp chế, không thể nào vận dụng được."

Lâm Phi khó tránh được việc cảm thấy khiếp sợ, thầm nghĩ: Mọi nó, "Cửu Chuyển tâm pháp" quả nhiên lợi hại, khó trách đây lại là một nhiệm vụ của hệ thống, xem ra đây là việc đã định sẵn rồi."

"Cảm ơn sư huynh đã giải thích được nghi hoặc của ta, đệ tử vẫn muốn tu luyện Huyền công tâm pháp này."

Lâm Phi cảm kích nói.

Ông lão áo xám cảm thấy rất ngạc nhiên, là một trưởng lão của Tàng Công các thì nhắc nhở hậu bối là việc nên làm, còn việc hậu bối lựa chọn thế nào không có liên quan gì đến ông ta cả. Huống chi, ông ta đã sớm nhận ra, đệ tử này khá có thiên phú, nếu có thể tu luyện "Cửu Chuyển tâm pháp" thì cũng có thể xem như đã đủ sức để lĩnh ngộ, về việc này ông ta không tiện nói gì thêm nữa.

"Huyền công tâm pháp "Cửu Chuyển tâm pháp", Huyền công cấp ba "Bát Hoang Lục Hợp quyền", trong vòng một tháng phải trả lại cho Tàng Công các, nếu làm mất thì phải báo ngay..."

...

Sau khi trở về từ Tàng Công Các, Lâm Phi lại chui rúc vào không gian riêng của mình.

Trong Thần Võ Môn, cứ hễ là ai đã đạt đến Võ đạo tứ trọng thiên thì sẽ được nhận một tiểu viện cho riêng mình, dùng để tu luyện, sẽ không bị bên ngoài gây ảnh hưởng. Đây là một loại phúc lợi khá tốt của Thần Võ Môn, cũng là mục tiêu đầu tiên mà các đệ tử ngoại môn muốn đạt được.

Sau khi về nơi ở của mình, Lâm Phi lấy ra ba quyển Huyền công "Cửu Chuyển tâm pháp", "Bát Hoang Lục Hợp quyền" và "Toái Ngọc thủ", trong đó có một quyển có giá trị vạn lượng là Huyền công hạ phẩm cấp Hoàng.

"Cửu Chuyển tâm pháp" Lâm Phi đã quyết tâm tu luyện rồi.

Dù cho nó có bị thiếu khuyết gì đi nữa thì cũng là nhiệm vụ do hệ thống giao cho, tất nhiên không thể bỏ qua được.

Mấy ngày trước, sau khi lên lời đài đánh bại được Trương Trọng Sinh, cướp được công pháp cấp Hoàng của đối phương là nhờ vào yếu tố bất ngờ, nếu để đối phương có cơ hội thi triển các loại Huyền công thì chắc chắn kết quả của hắn sẽ rất thê thảm, điểm này Lâm Phi có thể tự hiểu được.

Hơn nữa, Lâm Phi có cảm giác mình sắp gặp phải nguy hiểm rất lớn, việc quan trọng nhất trước mắt là phải nhanh chóng tăng thực lực của mình lên vì thời gian của hắn không còn nhiều.

"Cửu Chuyển tâm pháp có tổng cộng mười cấp, một khi mình đã tu luyện được đến Cửu Chuyển cấp bốn thì dù có gặp phải Võ giả có cấp bậc như Trương Trọng Sơn cũng không cần phải lo lắng nữa, chắc chắn có thể dễ dàng đánh bại bọn họ."

Không có thiên phú không quan trọng.

Không có năng lực lĩnh ngộ, không có sức mạnh không quan trọng.

Chỉ cần có hệ thống là được.

Đây mới là cơ sở khiến Lâm Phi có niềm tin như vậy, có thể mau chóng tu luyện "Cửu Chuyển tâm pháp" đến cấp bốn là có thể bù lại sự khuyết thiếu của việc không đủ Huyền khí rồi.

"Cửu Chuyển tâm pháp đạt đến cấp bốn, Bát Hoang Lục Hợp quyền cũng sẽ có chút thành tựu, đến lúc đó thì chưa biết ai sợ ai đâu."

Trong mắt Lâm Phi thoáng qua nét lạnh lùng, cảm thấy "Cửu Chuyển tâm pháp".

"Phát hiện tâm pháp "Cửu Chuyển tâm pháp", người chơi Lâm Phi, người có xác định muốn học không?"

Nghe hệ thống thẳng cấp nói, cuối cùng Lâm Phi cũng cảm thấy yên tâm, miệng hắn vô thức cong lên thành một nụ cười.

"Học!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lâm phi, lăn ra đây

Một buổi sáng thường ngày.

Cả Thần Võ Môn đắm chìm trong ánh nắng mặt trời, vừa thấy đã khiến người ta cảm giác có điềm lạnh.

Vài đệ tử ngoại môn xếp thành một hàng dài chạy về một phía khiến những đệ tử ngoại môn đứng gần đó tò mò đứng lại xem.

“Bọn họ đang làm gì vậy? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?”

“Thần Võ Môn của chúng ta là một trong ba môn phái lớn của vương triều, ai dám tới đây gây sự chứ, bọn họ ăn no rừng mờ, đàn độn rồi sao!”

“Ôi, tên kia trông quen quen... Đúng rồi, hẳn ta không phải là Trương Phong Lăng sao? Những người nổi danh ở ngoại môn chúng ta đều là đệ tử của Trương gia mà!”

“Không thể nào, sao Trương Phong Lăng lại tới đây, không lẽ tới vì chuyện của Trương Trọng Sơn!”

“Chắc chắn là vậy, thằng nhóc Lâm Phi này đúng là ăn gan hùm rồi, không chỉ đánh cho Trương Trọng Sơn bị thương nặng mà còn cướp Huyền công cấp Hoàng hạ phẩm của hắn ta, đây không phải đang tát thẳng vào mặt Trương gia sao!”

“Thảo nào những người này hung hăng như vậy, lần này tên nhóc Lâm Phi đó chết chắc rồi, ngay cả Trương Phong Lăng cũng ra mặt luôn rồi, ta nghe mấy người bằng hữu nói, Trương Trọng Sơn bị thương rất nặng, bị gãy bốn cái xương sườn, suýt chút nữa thì mất mạng, phải ăn một viên Thanh Ngọc đan và dưỡng thương một tháng, trong thời gian đó không được tu luyện.”

Trương Trọng Sơn bị một thằng nhóc vô dụng đánh bại, chuyện này cả ngoại môn không ai không biết, nếu Trương gia còn không làm gì chẳng phải bị người ta xem thường sao.

Quả nhiên mấy ngày sau, Trương Phong Lăng đích thân ra tay.

Những đệ tử ngoại môn sôi nổi hẳn lên.

Trương Phong Lăng đã đạt tới Võ đạo ngũ trọng thiên, trong hàng ngũ đệ tử ngoại môn cũng là người có tiếng nói, giờ đi đối phó với một kẻ vừa đạt tới Võ đạo tứ trọng thiên như Lâm Phi thì chẳng khác gì dùng dao sắc cắt bắp cải cả.

Một truyền mười, mười truyền trăm, chuyện này nhanh chóng truyền đi khắp nơi khiến tất cả đệ tử ngoại môn bỗng chốc nhiệt huyết sôi trào.

Mà những người điên cuồng nhất chính là những đệ tử của các gia tộc.

Từ sau chuyện của Lâm Phi, những đệ tử của các gia tộc đều gặp xui xẻo, sau khi giao đấu trên lôi đài đều bị đối thủ cướp đi đồ vật quý giá trên người khiến bọn họ bị mất rất nhiều của cải.

Vì vậy bọn họ đều hận kẻ đầu sỏ của chuyện này là Lâm Phi tới nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể băm hắn ra thành tám khúc.

Trương Phong Lăng đích thân ra tay, những người này mà không tự tới xem dáng vẻ bị đánh của Lâm Phi thì trong lòng cảm thấy không thoải mái, chỉ cần nghĩ tới chuyện hắn bị Trương Phong Lăng đè đầu cưỡi cổ thì cả người bọn họ lập tức cảm thấy vui sướng vô cùng.

Mấy đệ tử của những gia tộc này bắt đầu mơ mộng.

...

Tại nơi ở của Lâm Phi.

“Rầm rầm rầm!”

Âm thanh mạnh mẽ truyền từ ngoài cửa vào trong phòng tu luyện.

“Chuyện gì vậy, rốt cuộc có cho người ta tu luyện nữa không?”

Một giọng nói không vừa lòng vang lên từ trong phòng tu luyện.

Người nói chính là người từ khi bắt đầu tu luyện “Cửu Chuyển tâm pháp” chưa ra khỏi cửa lần nào, Lâm Phi.

Ánh mắt của Lâm Phi hơi khó chịu, thờ dãi, đứng lên mở cửa.

“Đúng là tức chết mà, chỉ còn một bước cuối cùng là có thể đột phá, nếu không bị làm phiền, ôi...”

Từ khi tu luyện “Cửu Chuyển tâm pháp”, thực lực của Lâm Phi nhanh chóng tăng lên, ngoài thời gian ăn uống, hắn chưa từng rời khỏi phòng tu luyện nửa bước, bởi vì biết sẽ có nguy hiểm nên có động lực lớn hơn.

...

“Cao sư huynh, sao huynh lại ở đây?”

Ra khỏi phòng tu luyện, Lâm Phi ngăn ra, không ngờ người đứng ngoài cửa lại là Cao Nhân, nhìn sắc mặt có vẻ đã tốt hơn lần trước nhưng mà trên mặt lại đầy vẻ lo lắng.

“May mà đệ ở đây.”

Cao Nhân thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy may mắn vì chưa có chuyện gì xảy ra.

“Gi mà đệ ở đây?”

Bổng chốc Lâm Phi không hiểu hắn muốn nói gì.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi với huynh, cái tên Trương Phong Lăng kia đưa người tới muốn gây chuyện với đệ đấy, đệ trốn đi nhanh lên.”

Tuy thường ngày Cao Nhân có vẻ là người tùy tiện, nhưng lúc quan trọng hắn vẫn hiểu nên làm cái gì, tuy thực lực của Lâm Phi tăng lên rất nhanh, đã đạt tới Vô đạo tứ trọng thiên nhưng dù vậy vẫn không phải đối thủ của Trương Phong Lăng đã đạt tới Vô đạo ngũ trọng thiên, còn chưa nói tới chuyện đối phương đã luyện xong Huyền công cấp Hoàng cho nên bây giờ trốn đi mới là cách thông minh nhất.

Lâm Phi bỗng hiểu ra đã xảy ra chuyện gì, trên mặt hiện ra nụ cười kỳ lạ.

“Sao đệ còn cười được chứ, cái tên Trương Phong Lăng này không phải là người dễ đối phó, đệ đừng mắc bẫy của hắn ta.” Cao Nhân thấy hắn cười thì sốt ruột đứng lên, trong lòng rất lo lắng cho Lâm Phi.

Cao Nhân hiểu rất rõ tính tình của Lâm Phi, cho nên rất sợ tên nhóc này bỗng nóng máu lên muốn đánh một trận với Trương Phong Lăng, nếu bị phé võ công thì chỉ là chuyện nhỏ nhưng nếu..

Cao Nhân lo lắng nhất là chuyện này.

...

“Cao sư huynh, huynh tin ta không?”

Lâm Phi đột nhiên hỏi.

Cao Nhân kinh ngạc tuy không hiểu sao hắn hỏi như vậy nhưng vẫn thành thật trả lời: “Tất nhiên ta tin.”

Lâm Phi nở nụ cười: “Đây cũng không phải chuyện gì to tát, Trương Phong Lăng đúng là rất mạnh, nhưng mấy hôm nay đệ khổ luyện, thực lực cũng tăng lên, chưa chắc đã thua dưới tay hắn, hơn nữa, tránh được một lần nhưng không tránh được cả đời, nếu đệ cứ tiếp tục tránh không phải cả đời này sẽ sợ đối phương sao? Như vậy làm sao có thể trở thành một Võ giả chân chính?”

Cao Nhân vô thức vỗ đầu một cái, trong lòng rất chán nản lại có hơi do dự, không biết nên lựa chọn thế nào, trong lòng hắn hi vọng Lâm Phi có thể trốn đi, nhưng sau khi nghe Lâm Phi nói vậy, hắn lại cảm thấy rất xúc động.

Muốn trở thành Võ giả, phải luôn tiến về phía trước, không ngại khó khăn gian khổ.

Lâm Phi không nói thêm gì, kiên trì chờ câu trả lời của hắn.

“Sư đệ nói rất đúng, uống cho sư huynh tu luyện nhiều năm như vậy mà lại quên đi ý nghĩa của việc tu luyện.” Mấy Cao Nhân giãn ra, cười nói: “Trương Phong Lăng đã là cái gì, có hai huynh đệ chúng ta ở đây, lửa cháy thì sáng đường, hai quyền khó địch lại bốn tay có gì mà phải sợ chứ.”

...

“Lâm Phi, người lăn ra đây cho ta!”

Trương Phong Lăng giống hệt như lời đồn, rất bá đạo, lúc nào cũng mang dáng vẻ như một vị Thiên Vương, ngạo nghễ vô cùng, thảo nào khinh thường Lâm Phi gặp may thắng được Trương Trọng Sơn.

Các đệ tử gia tộc và đệ tử xuất thân từ dân thường giờ phút này đang có suy nghĩ khác nhau.

Những đệ tử của các gia tộc thì hi vọng có thể nhìn thấy Lâm Phi bị Trương Phong Lăng đánh bại, bù đắp lại tình cảnh mấy hôm trước, dùng thực lực để nói cho mọi người biết, các đệ tử trong những gia tộc lớn không phải là người mà những đệ tử bình thường có thể so sánh được, cho nên nếu nhìn thấy bọn họ thì nên biết điều rút ra xa, đừng làm vướng chân vướng tay.

Những đệ tử bình thường lại không như vậy, bọn họ hi vọng Lâm Phi có thể bùng nổ sức mạnh khủng khiếp trong người ra, đánh cho Trương Phong Lăng bị thương nặng, đưa vinh quang về cho các đệ tử bình thường như bọn họ.

Tất cả mọi người đều biết, Lâm Phi là người của một gia tộc lớn, nhưng ở Thần Võ Môn, đệ tử thuộc gia tộc nào cũng đều tài giỏi hơn Lâm Phi rất nhiều, sau này hắn lại đánh bại Trương Trọng Sơn, nên bị mọi người xếp vào cùng hàng với đám đệ tử bình thường.

“Không phải thằng nhóc Lâm Phi này chạy rồi chứ?”

“Chạy gì chứ, hòa thượng chạy được nhưng miếu đi được sao.”

“Chắc chắn sợ rồi, Trương Phong Lăng sư huynh đích thân tới đây, một tên Lâm Phong tính là gì chứ.”

...

Những đệ tử ngoại môn đứng bên ngoài giống như tìm được nơi trú ẩn, chờ mong Lâm Phi xuất hiện.

“Lâm Phi, người lần ra ngoài cho ông, dám đánh người của Trương gia chúng ta mà không dám ra ngoài sao, định làm con rùa rút đầu cả đời đúng không!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hẳn thật sự học được ‘toái ngọc thủ’

Nơi ở của Lâm Phi khá vắng vẻ.

Trương Phong Lăng dẫn một đám người mang theo vẻ mặt hung ác đi tới, mọi người không dám nói gì, nếu không chẳng may lại bị vạ lây thì xui xẻo.

“Chó nhà nào đang sủa vậy, nhanh lên nó về đi đừng để ở đây sủa khắp nơi làm phiền người khác.”

Mọi người còn tưởng Lâm Phi sẽ sợ, làm một con rùa đen rúc đầu nhưng ngay sau đó lại đột nhiên truyền tới một tiếng nói rất hung hăng khiến người ta phải tức giận.

Ngang ngược, quá ngang ngược rồi!

Sắc mặt của Trương Phong Lăng tức tới mức biến thành xanh xám.

Cửa mở, có người đi ra ngoài.

Lâm Phi và Cao Nhân nhàn nhả đi ra.

...

Giọng điệu của Lâm Phi cực kỳ muốn ăn đòn, coi người khác như một con chó vậy.

Nhưng đối với một số người thì đó lại là chuyện tốt.

Trương Phong Lăng chính là một người cao ngạo, như lúc trước đã nói rồi, từ trước tới nay hắn ta đều xem thường những đệ tử ngoại môn có tu vi kém hắn, huống chi là Lâm Phi, một phế vật cơ chứ.

“Người là Lâm Phi sao?”

Sắc mặt của Trương Phong Lăng âm trầm, nhìn thẳng vào người Lâm Phi, chính là tên này, gần đây đã đánh vài đệ tử của Trương gia.

“Ồ, không ngờ sư huynh lại biết tên của sư đệ, sư đệ cảm thấy rất ngạc nhiên đấy.” Lâm Phi thản nhiên nói.

“Hừ, lúc đầu còn tưởng Lâm Phi người sẽ có ba đầu sáu tay chứ, bây giờ thấy thì cũng bình thường thôi, chỉ có thể dùng thủ đoạn hèn hạ mới có thể làm bị thương sư đệ Trương Trọng Sơn.” Trương Phong Lăng thất vọng lắc đầu.

Những người biết rõ Trương Phong Lăng thì đều hiểu hành động này của hắn ta, đó là lúc hắn ta tức giận, hậu quả cũng rất nặng nề.

“Nếu như sư huynh vì chuyện này mà đến thì cứ nói đi, Lâm Phi ta đều tiếp hết.” Lâm Phi cũng không muốn yếu thế.

Đối với kẻ tìm tới tận cửa thì từ xưa tới nay Lâm Phi đều không khách sáo, chẳng cần biết đối phương là ai đều đối xử như nhau.

“Lá gan của sư đệ đúng là lớn.” Trương Phong Lăng nhanh chóng đổi đề tài: “Nhưng hành động lúc trước của sư đệ hơi quá đáng, nếu như bây giờ đệ quỳ xuống, hô bốn tiếng mình là rác rưởi, rồi tới xin lỗi Trương Trọng Sơn thì sư huynh có thể xóa bỏ hết tất cả chuyện lúc trước!” Trương Phong Lăng bình tĩnh nói.

Quả thực là biết tính toán mà!

Sắc mặt của mọi người đều biến đổi khi nghe lời đó!

...

Trong đám người ngoại môn lúc này, có một người vẫn đang quan tâm mọi chuyện xảy ra.

“Mưu tính của Trương huynh cực giỏi, lần này Lâm Phi bắt buộc phải chọn phản kháng hoặc thuận theo, kết quả của kẻ dám đắc tội Trương Phong Lăng đều rất thảm, cũng không biết tên này may mắn như thế nào mà tu vi đã tăng lên tới Võ đạo tứ trọng thiên rồi.”

Trong tiếng nói có sự đố kỵ và tức giận.

“Sự việc năm đó Lâm Phi đùa giỡn La Tử Yên, may mắn là Lâm gia đã quyết định nhường rất nhiều lợi ích mới có thể bảo vệ mạng sống của Lâm Phi, nếu không hẳn không chết thì cũng sẽ bị tàn phế, cho nên bốn năm nay hắn vẫn không dám trở lại gia tộc, ta nghe nói sắp tới sẽ tổ chức cuộc thi đấu năm năm một lần rồi, Lâm gia suy thoái đã lâu, nếu như bây giờ lại còn truyền tới cái chết của tên rác rưởi Lâm Phi này thì không biết sẽ thế nào nữa?”

Sắc mặt của Trương Trọng Sơn rất kém bởi vì thương thế trên người hắn chưa khỏi, khi nhắc tới tên Lâm Phi thì cực kỳ tức giận.

Sau khi tĩnh lại, Trương Trọng Sơn không dám ra ngoài, hắn không dám nghe những lời thảo luận của người khác dành cho hắn.

“Trương sư huynh nói không sai, Lâm gia đã bắt đầu xuống dốc rồi, nếu trong trận thi đấu năm năm một lần này mà Lâm gia không có đệ tử thiên tài xuất hiện thì thế lực của Lâm gia sẽ bị ảnh hưởng rất lớn, thành chủ chắc cũng sẽ vui lòng khi thấy Lâm gia bị xóa tên, để trả thù chuyện lúc trước.” Mặc dù Lý Tiêu Trường không xuất sắc thế nhưng khí tức của hắn rất lạnh lẽo, giống như một con rắn độc núp trong bóng tối vậy.

...

“Trương sư huynh, huynh muốn đệ lựa chọn thế nào?”

Lâm Phi không giận mà cười, Cao Nhân thì nháy mắt với Lâm Phi, mong rằng Lâm Phi không nên trúng bẫy đối phương, rõ ràng là Trương Phong Lăng không có ý tốt.

Trương Phong Lăng cười ha ha, cao ngạo nói: “Tất nhiên là làm theo lời sư huynh nói, sư đệ sẽ không từ chối ý tốt của sư huynh này chứ, sư đệ phải biết rằng đệ mới chỉ là Võ đạo tứ trọng thiên còn sư huynh đã là Võ đạo ngũ trọng thiên rồi, ta làm sư huynh vẫn phải có trách nhiệm nhắc nhở sư đệ như vậy.”

Lâm Phi yên lặng một lát, rồi đột nhiên chửi thề: “Chọn con mẹ ngươi!”

“Được, rất tốt, là chính ngươi muốn chết!” Trương Phong Lăng luôn không thích nói nhảm nhiều, vẫn cảm thấy sử dụng vũ lực giải quyết vấn đề sẽ nhanh hơn: “Nếu ngươi đã làm bị thương sư đệ của ta thì ngươi cũng đỡ một chiêu của ta đi.”

Nghe tới đó, sắc mặt của mọi người đều biến đổi.

Người có thể tới Võ Đạo tăng năm, Huyền công và Huyền công tâm pháp đều mạnh hơn Võ đạo tứ trọng thiên rất nhiều, hơn nữa chiêu thức cũng đạt tới cảnh giới tâm tùy ý động, các chiêu thức liên tiếp sẽ không có sơ hở.

“Sư huynh không cần khách khí, gần đây sư đệ vừa học được một môn Huyền công, mong sư huynh chỉ dạy thêm.”

Câu trả lời của Lâm Phi nằm ngoài ý liệu của mọi người.

Sau đó Lâm Phi bước tới trước một bước, hai mắt sáng như đuốc, tản ra khí trường mạnh mẽ, mặc dù nó cũng không lưu loát thế nhưng cũng khá rõ ràng.

Khiêu khích, đây chính là khiêu khích.

Sắc mặt Trương Phong Lăng thay đổi, cực kỳ tức giận, mặc dù Võ đạo ngũ trọng thiên cũng không quá mạnh mẽ thế nhưng Lâm Phi chắc chắn sẽ không đánh lại được hắn, tên này rõ ràng là không tự lượng sức mình.

Đệ tử xung quanh tản ra, nhường một mảnh đất rộng cho hai người.

“Lâm Phi, đệ cẩn thận chút, đừng cố quá!”

Cao Nhân vỗ vai Lâm Phi, nói.

“Yên tâm đi, đệ sẽ cẩn thận, dù sao cái mạng này chỉ có một mà thôi!”

Cao Nhân hơi không hiểu.

...

“Toái Ngọc Thủ!”

Lâm Phi hét lớn, quần áo bay phấp phới, cả hai tay biến thành màu xanh lục, kèm theo mấy đường ánh sáng lạnh, một luồng khí tức mạnh mẽ truyền ra từ hai tay.

Môn Huyền công này vừa hiện lên thì sắc mặt của mọi người lại thay đổi lần nữa.

Chỉ trong thời gian ngắn mà Lâm Phi đã học được ‘Toái Ngọc Thủ’, đã làm cho nó phát ra khí tức mạnh mẽ, chứng tỏ hắn đã nắm khá vững môn Huyền công này rồi.

Nhiều người vì vậy mà hít một luồng khí lạnh.

“Tại sao người có thể học được ‘Toái Ngọc Thủ’?”

Sắc mặt Trương Phong Lãng hơi đổi, môn công pháp Cấp Hoàng hạ phẩm này vừa cần lực linh ngộ của cá nhân, vừa cần người đã học dạy nữa mới học được, bởi vì hắn cũng học môn huyền công này.

Bọn họ không thể học được công pháp cấp Hoàng hạ phẩm trong thời gian ngắn nhưng Lâm Phi lại làm được, điều này làm họ xấu hổ, giống như bị Lâm Phi tát một cái vào mặt vậy.

Người khác có thể học được môn huyền công này thì Trương Phong Lãng cũng không ngạc nhiên, thế nhưng người học được lại là Lâm Phi, tên này có phải đã khai khiếu hay không?

“Ha ha, ngộ tính của ông cao, người cần được sao?”

“Hừ, người đã mắc sai lầm khi muốn dùng Toái Ngọc Thủ để làm nhục chúng ta!”

Trương Phong Lãng bỗng nhiên khôi phục lại sự bình tĩnh, nhảy về sau một khoảng ngắn, hai tay cũng thay đổi biến thành Toái Ngọc Thủ

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thêm một lần kinh hãi

Huyền công cấp Hoàng hạ phẩm ‘Toái Ngọc Thủ’.

Đối với môn Huyền công cấp Hoàng hạ phẩm này, bàn về khả năng xuất chiêu, Trương Phong Lãng tuyệt đối không lo lắng việc Lâm Phi mới học Huyền công đã trở thành đối thủ của mình.

Huyền công cấp Hoàng là loại công pháp mạnh mẽ trong mắt người ngoài, mạnh hơn nhiều so với các loại Huyền công khác, năng lực khi xuất chiêu không phải là điều mà các loại Huyền công khác có thể đánh đồng.

Lúc Lâm Phi triển khai công pháp cấp Hoàng nhiều lần cũng chỉ khiến Trương Phong Lãng cảm thấy ngạc nhiên mà thôi, còn việc lo lắng không xử lý được đối phương thì là chuyện không thể nào.

Bàn về năng lực xuất chiêu, Lâm Phi thúc ngựa còn không đuổi kịp, làm sao lại có thể trở thành đối thủ của mình.

Bộ công pháp này, Trương Phong Lãng học đến nay đã hơn một năm, Lâm Phi thi triển bộ Huyền công này, chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ quả thực như ông Thọ muốn đi thất cổ, tự tìm đường chết.

“Toái Ngọc Thủ, trong cương có nhu!”

...

“Sư đệ Lâm Phi, đệ học Huyền công cấp Hoàng từ lúc nào vậy, chẳng trách lại có sức mạnh đến như thế, xem ra chuyện xảy ra lần trước có đã kích rất lớn với sư đệ.”

Khi Lâm Phi ra tay, Cao Nhân lập tức lùi về phía sau, sau khi nhìn thấy hắn thi triển Huyền công, trong lòng lại càng thấy khiếp sợ không thôi, quả thực khó có thể tưởng tượng ra kết quả này.

Công pháp cấp Hoàng có giá trị hai mươi ngàn lượng, đệ tử nghèo không thể nào mua nổi, chỉ có những đệ tử trong các gia tộc lớn mới bắt đầu tu luyện Huyền công cấp Hoàng khi mới ở Võ đạo tứ trọng thiên để tăng thực lực cao hơn người khác mà thôi.

Vốn dĩ trong lòng Cao Nhân vẫn cảm thấy lo lắng, nhìn vào biểu hiện của Lâm Phi lúc này, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Cũng chính vì như vậy nên khi thấy Lâm Phi dần dần trở nên mạnh mẽ, trên mặt những người khác đều là biểu cảm bất mãn.

Ví dụ như, Lý Tiêu, Trương Trọng Sơn đều có sắc mặt u ám.

“Sao lại có thể như vậy, Huyền công cấp Hoàng hạ phẩm, làm sao mà tên nhóc Lâm Phi kia có thể học được, trước đây, ta học bộ Huyền công phải có đại ca bên cạnh hướng dẫn, phải vô cùng vất vả mới học được đấy.”

Trương Trọng Sơn há mồm tròn mắt, trên mặt hoàn toàn là biểu cảm không thể tin được.

Dù cho là bất cứ ai cũng không thể tin được, ai ai cũng biết công pháp cấp Hoàng được chia thành ba phẩm là thượng, trung, hạ. Trong đó thượng phẩm là khó tu luyện nhất, cần có khả năng giác ngộ rất cao, mặc dù hạ phẩm không yêu cầu nhiều về khả năng giác ngộ, nhưng cũng không phải là thứ người bình thường có thể dễ dàng tu luyện được, mà cần phải có người ở bên cạnh hướng dẫn.

Chẳng ngờ được rằng, đứa con mà Lâm gia vứt bỏ lại có thể học được chỉ trong một thời gian ngắn, quả thực là một chuyện khó nói nên lời.

“Trương huynh, đừng lo lắng, cho dù là học được công pháp cấp Hoàng thì sao chứ, chưa biết chừng hẳn chẳng hề đạt được chút thành quả nào, chẳng thể thi triển được uy lực tuyệt đỉnh của nó ấy chứ. Huynh chờ quên, công pháp cấp Hoàng này cần Huyền khí để duy trì, huynh cho rằng tâm pháp của tên nhóc Lâm Phi kia có thể đạt đến Võ đạo tứ trọng thiên ư?”

Ngoài miệng thì Lý Tiêu nói như vậy nhưng trong lòng lại vô cùng khó chịu.

Trong mắt bọn họ, Lâm Phi chỉ là một tên phế vật có gia tộc bậc khá phải lẫn lộn thế thảm trong Thần Võ Môn, làm mất hết mặt mũi của bọn họ mà thôi.

Nghe hẳn nói vậy, trên khuôn mặt tái nhợt của Trương Trọng Sơn mới khôi phục chút huyết sắc.

...

Dùng Toái Ngọc Thủ để đối kháng với Toái Ngọc Thủ, quả thực là vô cùng thú vị.

Những người đang vây xem đều cảm thấy khiếp sợ, có thể thấy được Huyền công cấp Hoàng thi triển, nói không chừng sẽ lĩnh ngộ được một vài điều huyền diệu, gia tăng lực chiến đấu của bản thân, việc này cũng không phải chưa từng xảy ra.

“Các người nói xem, hai người họ ai sẽ chiến thắng?”

“Cái này còn cần phải nói à, nhất định là sư huynh Trương Phong Lăng, thực lực của sư huynh đã đạt đến cấp năm, Lâm Phi chỉ là người theo sau, làm sao có thể là đối thủ của sư huynh chứ, cho dù hẳn có luyện Toái Ngọc Thủ thì cũng vô dụng?”

“Toái Ngọc Thủ của sư huynh Trương Phong Lăng chắc chắn sẽ mạnh hơn đối phương nhiều, ta đoán là đã đạt đến cảnh giới đại thành!”

“Cảnh giới đại thành của Huyền công cấp Hoàng tương đương với với Huyền công cấp Hoàng trung phẩm, Lâm Phi dùng cái gì không dùng lại cứ muốn dùng bộ công pháp này, xui xẻo cũng đáng đời.”

“Múa riu qua mắt thợ, tự tìm quả đắng, có lẽ là sau này Lâm Phi sư đệ sẽ cảm thấy vô cùng hối hận khi cứ nhất định đòi dùng Toái Ngọc Thủ này.”

...

Ánh mắt của mọi người không tẻ, mơ hồ có thể nhìn thấy chênh lệch trong Huyền công của hai người.

Một bên màu sắc xanh nhạt, hiển nhiên là vừa mới tu luyện được không lâu, một bên xanh thẫm, toát ra hơi thở nguy hiểm, có thể thấy được chỗ đáng sợ của nó.

Huyền công, cho dù là ai tu luyện, cũng đều tồn tại mấy cấp độ.

Đầu tiên là Huyền công khi mới nhập môn, đây cũng chỉ như mới nắm giữ, uy lực chỉ hơn Huyền công bình thường một chút.

Tiếp đó là cảnh giới tiểu thành của Huyền công cấp Hoàng. Huyền công có thể thi triển trong tiềm thức thì những biến hóa trong đó sẽ được vận dụng hoàn toàn.

Tiếp sau đó là cảnh giới đại thành của Huyền công, đến cấp độ này, sức mạnh của Huyền công sẽ tăng gấp vài lần, hay nói cách khác thì nghĩa là có thể nắm vững mọi thứ theo mong muốn của mình.

Chênh lệch giữa Huyền công thể hiện ở trình độ nắm vững Huyền công.

Một người vừa mới nhập môn so với một người đã đạt được tiểu thành thì kết quả là gì không cần phải đoán cũng biết rồi.

...

“Bình!”

“Bình!”

“Bình!”

Trương Phong Lăng xuất chiêu Toái Ngọc Thủ, như cuồng phong gào thét lướt qua, mỗi một chiêu đều mang theo hơi thở tàn bạo, cho dù phía trước là một tảng đá lớn thì bị một chiêu đánh như vậy, cũng đều phải vỡ tan.

Dưới sự tấn công cuồng bạo như thế này, tuy Lâm Phi đang rơi vào thế bị vây đánh nhưng vẫn không xuất hiện dấu hiệu bị thua cuộc.

Đệ tử ngoại môn đều thấy kinh sợ, tại sao lại có thể như vậy, Trương Phong Lăng là Võ đạo ngũ trọng thiên, liên tục thi triển Toái Ngọc Thủ nhưng vẫn không thể đánh bại Lâm Phi, quả thực là khó mà tin được.

“Huyền công của sư huynh, cũng chỉ đến thế thôi, xem ra cũng chẳng có uy lực gì, tiếp thử một chiêu của ta xem.”

Lâm Phi cười ha hả, bình tĩnh đón đỡ các đòn công kích của Toái Ngọc Thủ, lại chẳng hề khiến bản thân bị thương, thân pháp linh hoạt chớp nhoáng qua lại, đứng ở trên cao vung tay đánh xuống, màu sắc xanh nhạt đột nhiên thay đổi, tràn đầy sinh lực.

Vừa rồi liên tục tấn công, Trương Phong Lăng đã dùng hết một nửa sức mạnh, chỉ là chèn ép một Võ giả cấp bốn thôi mà đã khiến hắn phải tiêu hao không ít Huyền khí, kết quả các chiêu pháp của hắn đều như đang đánh vào đại dương mênh mông sóng lớn, quả thực khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh hãi.

“Người đã luyện được Toái Ngọc Thủ đến cảnh giới tiểu thành? Làm sao mà người có thể tu luyện được?”

Trong lòng Trương Phong Lăng tràn đầy nghi hoặc. Hắn ta cảm nhận được một chiêu vừa rồi, Toái Ngọc Thủ của đối phương không mạnh bằng mình, nếu cứ tiếp tục, đối phương sẽ phải thua cuộc, hoặc là bị mình đánh trọng thương, hoặc là bị hao sạch Huyền khí.

Nhưng việc Lâm Phi chỉ mới học thôi mà đã đạt đến cảnh giới tiểu thành quả thực khiến hắn ta cảm thấy vô cùng lúng túng.

“Nhảm nhí, người có thể tu luyện đến đại thành, lẽ nào ta lại không làm được? Đợi đến lúc ta dùng Toái Ngọc Thủ đánh người đến toi bời hoa lá xem thử đám người Trương Trọng Sơn còn có thể nói được gì.”

Lâm Phi cười lạnh, chiêu pháp đánh tới tạo ra tiếng ong ong vang trong không khí, khiến cho da đầu người nghe trở nên tê dại, đây quả thực là cấp tiểu thành của Huyền công cấp Hoàng.

Bên trong chiêu pháp có sự cứng rắn.

Trương Phong Lăng tức giận, Toái Ngọc Thủ trong nháy mắt trở nên sắc

lạnh, tung ra một chiêu nắm lấy tay đối phương, tay còn lại từ góc độ kì lạ đánh vào bụng dưới của Lâm Phi, sử dụng cùng lúc chiêu pháp và quyền pháp.

Trong phút chốc, Lâm Phi gặp nguy hiểm.

“Người biết quyền pháp, ông đây cũng biết quyền pháp!”

Huyền khí toát ra, Lâm Phi nhanh chóng điều chỉnh rồi lập tức tung ra Toái Ngọc Thủ, thi triển Huyền công chiêu pháp đã được học.

“Bát Hoang Lục Hợp quyền!”

Chiêu vừa được tung ra, năng lượng của Lâm Phi đột nhiên thay đổi, khí tức quanh người giống như một gã khổng lồ hoang dã, bất kể ai đến gần đều có thể bị đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tâm pháp vô dụng?

Bát Hoang Lục Hợp quyền!

Vốn là võ giả tu luyện, từ một môn quyền pháp mà sáng lập ra, trong quyền pháp, ẩn chứa sức mạnh to lớn, khí thế ngút trời, phạm mọi thứ ngăn cản

phía trước đều giết chết, cần quét hết thây.

Bát Hoang Lục Hợp quyền chính là Huyền công cấp ba mà Lâm Phi chọn ra từ Tàng Công Các để sử dụng.

Có hệ thống thăng cấp, Lâm Phi chẳng cần lo lắng quyền pháp khó luyện hay không, điều lo sợ duy nhất là thời gian tu luyện không đủ.

Lần đầu tiên thi triển Bát Hoang Lục Hợp Quyền, quyền pháp xông thẳng lên trước, dung hợp vào khí tức toàn thân của Lâm Phi.

“Mẹ kiếp, người dám so quyền pháp với ông đây, với bản lĩnh kém cỏi đó của người, Bát Hoang Lục Hợp quyền của ông đây nhất định có thể giết chết người.”

Lâm Phi cảm thấy nực cười, mặc dù so với chiêu pháp cấp Hoàng thì quyền pháp này chẳng là cái gì, nhưng với tình huống trước mắt, môn quyền pháp này, dùng vào tay Lâm Phi sẽ đạt được hiệu quả cao nhất.

Đòn đánh của Trương Phong Lăng vừa ra, Lâm Phi lập tức thi triển quyền pháp, không phân trước sau, một quyền đập xuống ngực Trương Phong Lăng, quyền phong cùng sức gió nổi lên khiến gò má đối phương đau đớn.

“Quyền pháp cấp ba mà thôi, phá cho ta!”

Trương Phong Lăng khinh thường, cười lạnh một tiếng, quyền pháp của bản thân là Huyền công cấp một, Huyền công cấp ba sao có thể ngăn cản được, chỉ một quyền đã có thể khiến đối phương trọng thương.

“Rầm rầm rầm!”

Quyền pháp của hai người va vào nhau, khí tức điên cuồng, trong phút chốc vẻ mặt hai người liền biến sắc.

Lâm Phi bất ngờ trước uy lực quyền pháp của mình, so với trong tưởng tượng, dường như còn đánh nát được nắm đấm mạnh mẽ của đối phương.

Trương Phong Lăng biến hóa quyền pháp và chiêu pháp của mình cùng xuất thủ, dự định đánh bại đối phương. Nếu muốn đối phó với Huyền công ở mức đại thành thì không phải Huyền công cấp Hoàng thì đừng mong có thể thay đổi kết cục Lâm Phi bị thua. Chẳng ngờ kết quả là sau khi một quyền này được đánh ra thì công kích như bị ném vào biển rộng, nắm tay hắn cũng truyền đến một cơn đau vô cùng kinh khủng.

“Ha ha, cảm giác thật không dễ chịu!”

Lâm Phi cười lớn, cái loại cảm giác quyền pháp thấm vào da thịt này, căn bản không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả được, so với đánh nhau trên đường phố, không biết thoải mái bao nhiêu.

“Võ giả quả nhiên cường đại.”

“Bát Hoang Hồi Quy!”

“Hoành Tảo Thiên Quân!”

“Nhất Tảo Man Hoang!”

Lâm Phi tay không ngừng thi triển ra Bát Hoang Lục Hợp Quyền, mà ba chiêu có uy lực lớn nhất, lại tiêu hao nhiều huyền khí nhất, hắn chẳng lo lắng chút nào, uy lực so với trong tưởng tượng lại càng mạnh, tấn công này chỉ một chút đã đủ trọn vẹn để đánh ra từng đạo quyền ảnh, lại thêm có thân thể bất hoại như kim cương, cho dù là thành tựu nhỏ, nhưng so với thân xác của Võ đạo ngũ trọng thiên đều mạnh hơn, phòng ngự chiếm được ưu thế.

Quyền pháp của Bát Hoang Lục Hợp, vượt ngoài sức tưởng tượng của Lâm Phi, dưới sự xoay chuyển của Huyền Khí, mỗi một quyền đều như hổ gầm gió cuộn, giống như người khổng lồ lại xuất hiện, phàm là kẻ trước mặt, đều sẽ bị xé nát tất cả.

“Trương sư huynh, người không ngăn nổi đòn công kích của ta đâu, mau mau nhận thua đi, vì người là sư huynh, ta có thể tha trở về, bằng không hôm nay người sẽ phải nằm mà quay về.”

Lâm Phi lần đầu tiên thi triển ra Bát Hoang Lục Hợp, phong thái phóng khoáng mạnh mẽ, liền biết được quyền pháp của bản thân thích hợp với mình nhất, quay lại nhìn Trương Phong Lăng lúc này đang bị bức bách không ngừng, đáng vẻ thảm hại.

Trong mười quyền, chắc chắn sẽ có một hai quyền trúng vào người đối phương, Trương Phong Lăng đương nhiên không dễ chịu, hai tay bắt đầu run rẩy, cố chống chịu để không bị ngã xuống, mặt không ngừng biến sắc, từ đầu đến cuối vẫn không hiểu được sao đối phương lại có thực lực lớn mạnh như vậy.

“Quyền pháp của người, chẳng qua chỉ là Tam Lưu Huyền Công, làm sao có được uy lực lớn như vậy, chẳng lẽ người đã ăn đan dược gì sao?”

Trương Phong Lăng khí huyết cuộn cuộn, gương mặt lộ ra vẻ mất tự nhiên, Võ đạo ngũ trọng thiên, luôn thắc mắc sự tu bổ của tiểu tử Lâm Phi này, chẳng qua chỉ là chuyện của mấy hiệp.

“Đợi lúc người thua rồi, người sẽ biết thôi.”

Trương Phong Lăng đối diện với nắm đấm vô tận, trong lòng lại trầm xuống, nhất định tình huống có gì đó không đúng, nghĩ không ra vì sao Lâm Phi lại hại như vậy.

Lâm Phi thần uy đại phát, thi triển ra Bát Hoang Lục Hợp Quyền Pháp, lại làm kích động các đệ tử phía ngoài sân.

“Lâm Phi sư đệ, lẽ nào đã thông suốt thật rồi, Huyền công cấp Hoàng cũng có thể học được, không phải nói, khả năng lĩnh hội của Lâm Phi kém, từ trước đến nay vẫn dừng lại ở Võ đạo nhị trọng thiên sao?”

“Mẹ kiếp, Bát Hoang Lục Hợp Quyền Pháp, ông ta cũng tu luyện được rồi, sao lại không có uy lực thi triển được như Lâm Phi, chẳng lẽ, khả năng lĩnh hội của ông ta lại kém như vậy!”

“Các ngươi lầm rồi, không phải các ngươi học không tốt, mà một môn quyền pháp này của Lâm Phi, đã phát huy đến trình độ mạnh nhất, Bát Hoang Lục Hợp Quyền Pháp của Đại Thành, phối hợp với sự kinh khủng của huyền khí, thi triển ra mà uy lực có thể đạt đến trình độ này, chắc hẳn là Cửu Chuyển Tâm Pháp không ai có thể học được ở Tầng Công Các!”

“Cái gì? Cửu Chuyển Tâm Pháp, gặp quỷ, Lâm Phi sao lại tu luyện môn tâm pháp đó, đây chẳng phải là một môn tâm pháp vô dụng sao? Từ lúc nào lại có thực lực như này, chả trách có thể vùng dậy trong một thời gian ngắn!”

“Hóa ra con đường đi cuối cùng của phế vật này là tu luyện Cửu Chuyển Tâm Pháp, một khi nhập môn, tu luyện sau này sẽ không còn độ khó, cũng vì uy lực vượt hơn huyền khí, bất kỳ quyền pháp, chiêu pháp nào, thi triển ra, uy lực cũng sẽ phóng ra cực đại.”

“He he, cả đời này của Lâm Phi xong thật rồi, Cửu Chuyển Tâm Pháp được xưng là tâm pháp phế vật, ai dám tu luyện, đồng nghĩa với tự đào mộ mình, thành tựu cả đời, chỉ dừng lại ở Võ đạo cửu trọng thiên, cả đời không thể trở thành huyền giả chân chính!”

Sau khi vị ngoại môn sư huynh này phô trương hoành tráng, mọi người không khỏi hiện ra vẻ mặt kì quái, bởi vì bọn họ đều biết, môn tâm pháp tai hại này, nếu ai tu luyện, cũng giống như cả đời không thể tiến bộ được.

Năm đó không biết bao nhiêu thiên tài cao cao tại thượng rơi xuống phàm trần, cuối cùng trở thành một người bình thường, cũng chẳng còn cách nào trở thành cường giả một phương của đại lục Huyền Thiên.

Cửu Chuyển Tâm Pháp cầm đầu trong số đó.

Sau này phần lớn các đệ tử thiên tài đều bị tổn thất, Thần Võ Môn lại không có ai dám tu luyện tâm pháp phế vật này, bởi vì tu luyện Cửu Chuyển Tâm Pháp, chẳng khác nào hủy hoại cả đời. Nói chi trở thành cường giả một phương.

Tất cả mọi người cũng không ngờ tới, tên gia hỏa Lâm Phi này lại đi tới cùng, nếu như chỉ hao tổn từ từ, nói không chừng sau này có thể trở thành huyền giả, cho dù là huyền giả, tuổi thọ kéo dài trường mệnh, Võ đạo cửu trọng thiên cũng không thể so sánh.

Nhưng mà bây giờ...

Lâm Phi bị phế thật rồi, phế vật thực sự, cho dù thực lực bây giờ lớn mạnh, có thể áp chế được người khác, tương lai... chỉ là một mảnh tối tăm, u ám.

“Ngươi mà lại tu luyện Cửu Chuyển Tâm Pháp?”

Gương mặt Trương Phong Lăng hiện lên vẻ khó tin.

Sự kinh khủng của môn tâm pháp này, Trương Phong Lăng hiểu được, cùng một cấp bậc, bất kể quyền pháp gì, thi triển ra, uy lực đều tăng lên không ít, chả trách có thể chống lại mình.

Lâm Phi cười to sảng khoái: “Lâm Phi ta chẳng có thiên phú gì, không tu luyện Cửu Chuyển Tâm Pháp, lẽ nào để ta tu luyện tâm pháp khác sao? Ông trời không phụ ta, cuối cùng cũng tu luyện ra Cửu Chuyển Huyền Khí, ông ta cho dù mất cả một đời, nhưng ngươi hôm nay nhất định sẽ bị ta giẫm dưới chân!”

“Bát Hoang Lục Hợp Quyền!”

Lâm Phi vừa thi triển Bát Hoang Lục Hợp Quyền, trên mặt liền lộ ra vẻ thâm hiểm vô cùng.

Sau khi tu luyện ra Cửu Chuyển Tâm Pháp, từ trước đến nay, Lâm Phi vẫn luôn suy nghĩ, làm sao để tránh được chuyện này, mấy lời vừa rồi ở bên ngoài, cũng không ngoại lệ mà đặt trong lòng.

Lâm Phi đột nhiên bừng tỉnh nhận ra xung quanh có trở ngại gây nhiễu, liền lập tức giải quyết dễ dàng.

Trong Thần Vũ môn, chẳng còn ai hoài nghi mình nữa, tại sao thực lực mạnh hơn người khác, Cửu Chuyển Tâm Pháp, bản thân đã mạnh hơn bọn họ, cần gì phải lo lắng người khác hoài nghi mình.

“Lâm Phi, mau dừng tay, việc của Trương Trùng Sơn, ta không quan tâm nữa.”

Một kẻ tu luyện Cửu Chuyển Tâm Pháp, võ học bá đạo, trong Thần Võ Môn sẽ có nghiệm chứng nhanh thôi.

Hôm nay Lâm Phi lại thi triển ra quyền pháp cường đại, trực tiếp áp chế được Trương Phong Lăng, dù là cạ sát cũng không tiếp thu thêm được điều gì, toàn hoàn bị hành hạ.

Trương Phong Lăng cũng hối hận, thế nào lại gặp phải một tên điên như Lâm Phi.

Một người đánh đối tượng lại để tăng cảnh giới Võ Đạo trong phút chốc. Sẽ là một kẻ khủng bố biết nhường nào, nếu như vẫn tiếp tục, sớm muộn gì cũng sẽ bị đánh đến học máu.

“Lâm Phi ta không phải người dễ bị ức hiếp như vậy, hôm nay ngươi nhất định sẽ bị phạt.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Bây giờ có thể rút ra ngoài rồi

“Sao lại thành như vậy, Trương Phong Lăng sư huynh không phải có thực lực Võ đạo ngũ trọng thiên sao, lẽ nào tâm pháp phế vật ‘Cửu Chuyển tâm pháp’ thật sự cường đại như trong truyền thuyết sao?”

“Đáng sợ, quá đáng sợ, tên nhóc Lâm Phi này đúng là điên rồi.”

“Không phải điên thì là gì, không thành Huyền giả cao thủ, vĩnh viễn không phải là cao thủ chân chính, chỉ vì vui sướng nhất thời, tu luyện phế vật tâm pháp, thật khiến người ta nghĩ không ra.”

“Nếu không xảy ra vấn đề gì, thực lực Lâm Phi sẽ sớm tăng mạnh đột ngột, ‘Cửu Chuyển tâm pháp’ nhập môn vô cùng gian khổ, một khi đã nhập môn, cấp bậc tâm pháp tăng lên rất nhanh, nói không chừng chẳng lâu sau, trong ngoại môn chúng ta, lại có nhiều thêm một vị cao thủ, mặc dù chỉ là tạm thời.

Đệ tử ngoại môn thoát đầu phủ nhận, vào giờ phút này tất cả đều tròn mắt há mồm.

Sự cường đại của ‘Cửu Chuyển tâm pháp’ lại một lần nữa khiến cho bọn họ kinh hãi, trong đó không ít đệ tử ngoại môn, vốn dĩ không đem lời nói lúc trước như có chuyện gì xảy ra.

Lâm Phi có thực lực gì, bọn họ hiểu rất rõ.

Hôm nay chỉ là tu luyện tâm pháp phế vật, kết quả là thực lực toàn thân lại áp chế được sự hung bạo của Võ đạo ngũ trọng thiên Trương Phong Lăng, người sáng suốt có thể thấy được, Trương Phong Lăng sư huynh, suy sụp là chuyện đương nhiên.

Một tên Lâm Phi Võ đạo tứ trọng thiên, dựa vào sự cường đại mạnh mẽ của huyền công, hành hung Trương Phong Lăng sư huynh, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy hết sức kinh khủng.

Lập tức ‘Cửu Chuyển tâm pháp’ bị không ít người nhìn với ánh mắt thèm muốn, đáng tiếc, hiểu biết sâu vào, ‘Cửu Chuyển tâm pháp’ nhập môn vô cùng gian nan khôn khổ, không phải người có sức lĩnh hội cực mạnh, vốn dĩ không thể học được.

Lâm Phi thật không biết đã đi phải vận cứt chó gì.

Trong sân đấu, một số người thiếu chút nữa đã gào thét chửi bới như sấm động.

“Sao có thể như vậy, Lâm Phi hẳn là một tên phế vật, làm sao có thể tu luyện tâm pháp phế vật thành công, tại sao, đây rốt cuộc là tại sao?”

Trương Trọng Sơn mặt đầy thâm trầm, trông vô cùng đáng sợ, giống như một con sư tử đang nổi điên, khiến cho không ai dám nhìn thẳng, vốn tưởng rằng Lâm Phi đi đòi nhà ma rồi, chịu đòn công kích của Trương Phong Lăng sư huynh, nhưng lại bị trọng thương nhẹ nhất.

Bây giờ... quả thực không nghĩ ra cách nào.

Là đệ tử gia tộc, Trương Trọng Sơn cũng từng hiểu qua phế vật tâm pháp, ban đầu cũng có ý động tới, sau này mới biết được thành quả có hạn, vậy nên không đề ý tới nữa.

Bây giờ nghe thấy Lâm Phi tu luyện ra Cửu Chuyển Huyền khí, chắc chắn sẽ khiến Trương Trọng Sơn vô cùng bất mãn.

Từ trước tới nay, Trương Trọng Sơn vẫn không thèm đếm xỉa tên phế vật Lâm Phi này, hôm nay tên phế vật kia xoay mình làm chủ, nghĩ tới trò hề trên đài lúc mới đầu, về mặt đột nhiên đầy oán hận.

Sắc mặt Trương Trọng Sơn cực kỳ khó coi, đáng về Lý Tiêu cũng không khá hơn, bởi vì, bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến, Lâm Phi sẽ vì khoái chí nhất thời, tu luyện tâm pháp phế vật được ca tụng “Cửu Chuyển tâm pháp” đó, kết quả thật sự tu luyện thành công ra được Cửu Chuyển Huyền khí.

“Thằng nhãi Lâm Phi này, rốt cuộc đã giẫm vào vận cứt chó gì, “Cửu Chuyển tâm pháp” cũng có thể tu luyện thành công, nhất định phải nghĩ ra cách giết chết tên nhóc này mới được, một tên phế vật cũng dám bò lên đầu chúng ta.” Lý Tiêu mặt âm trầm, trong mắt chọt lóe lên tia lạnh lẽo.

“Chúng ta đi thôi, Lâm Phi tu luyện ra “Cửu Chuyển tâm pháp”, tạm thời, chúng ta không phải là đối thủ của hắn, nhưng mà, chuyện này sẽ không kết thúc như vậy, tu luyện ra “Cửu Chuyển tâm pháp” thì sao, chẳng qua cũng chỉ là thực lực Võ đạo tứ trọng thiên, đợi đại ca ta tu luyện Huyền Công Đại Thành, nhất định phải cho Lâm Phi đẹp mặt, trước cứ để hắn đắc ý một thời gian.”

Hai người đều không phải kẻ ngốc, không dám tiếp tục ở lại, lỡ như lại gặp phải, tuyệt đối sẽ không phải chuyện tốt gì, trước cứ đi đã, mặc dù trong lòng không muốn chút nào.

“Bát Hoang Hồi Quy!”

Nắm đầm của Lâm Phi lớn chừng cái đầu, mang theo trận cuồng phong một quyền đầm vào bả vai Trương Phong Lăng, lực tấn công lớn vô cùng, đánh đối phương khạc ra một ngụm máu tươi ngay tại chỗ, toàn bộ người lao đảo một hồi, thiếu chút nữa thì đứng không vững.

“Trương sư huynh, một quyền này mùi vị không tồi chứ!”

“Hoành Tảo Thiên Quân!”

Vừa dứt lời, một quyền nốt gót theo sau đầm vào sau lưng Trương Phong Lăng, đau đớn kịch liệt, cuốn toàn thân Trương Phong Lăng, cơ mặt không ngừng co quắp, khó mà ngăn nổi đau đớn.

“Tại sao lại có thể như vậy, một tên phế vật Lâm Phi, sao ta có thể thua được, ta là cao thủ Võ đạo ngũ trọng thiên, không thể nào thua, không đời nào!”

Trương Phong Lăng căn bản không dám tin, bản thân đã thua thê thảm như vậy, tiếp xúc với quyền pháp thấm vào tận da thịt, thân xác gần không nổi đòn công kích, đau đớn kịch liệt, mồ hôi trên trán càng đua nhau chảy ròng.

“Lâm Phi, ngươi đừng có quá đáng.”

Trương Phong Lăng hai tay gắng gượng ngăn cản, cặp mắt tức giận, nếu như có thể giết chết người, sớm đã giết Lâm Phi không biết bao nhiêu lần.

“Ha ha, ta quá đáng, ngươi mới quá đáng chứ!”

Lâm Phi cười lớn ha ha, Bát Hoang Lục Hợp Quyền đầm vào cánh tay đối phương, đột nhiên truyền tới tiếng rắc rắc.

“Cửu Chuyển Tâm Pháp” Lâm Phi tu luyện đến Võ đạo tứ trọng thiên, Huyền khí dư thừa trong cơ thể, kinh mạch rộng mở, Bát Hoang Lục Hợp Quyền thi triển ra uy lực không chỉ tăng lên gấp đôi.

Thân xác Trương Phong Lăng phòng ngự không bằng Lâm Phi, đối diện với Bát Hoang Lục Hợp Quyền của cảnh giới Đại Thành, lại thêm Cửu Chuyển tâm pháp, nhất định sẽ gặp phải bi kịch.

“Các ngươi lúc trước bắt nạt ta, ông đây đã chịu thiệt, hôm nay các ngươi còn dám dây dưa không ngớt, thật sự tưởng ta dễ bị ức hiếp lắm sao!”

Rầm rầm rầm!

Xương cốt hai tay của Trương Phong Lăng bị bẻ gãy, vô lực rũ xuống, gương mặt khó mà giấu được vẻ đau đớn.

“Hôm nay ta nói cho ngươi, Trương gia mấy người các ngươi còn dám gây rắc rối, ông không ngại đánh tàn phế hết tất cả các ngươi, đừng tưởng rằng ông đây không làm được.”

Lòng ngực Trương Phong Lăng lại truyền tới tiếng rắc rắc, toàn thân giống như con điều đứt dây, bay rớt thẳng ra ngoài.

“Lâm Phi... Ngươi sẽ phải hối hận...”

Trương Phong Lăng chật vật không chịu nổi liền ngã xuống đất, khắp người trên dưới đều đau đớn kịch liệt, khiến cho hắn không cách nào bò dậy được, đáng tiếc, còn chưa bò dậy nổi, mọi người đều bị cử động của Lâm Phi làm kinh sợ.

Bởi vì, Lâm Phi không ngừng thi triển thân pháp, xuất hiện bên người Trương Phong Lăng, một cước đá hắn bay ra ngoài.

“Ông đã nói rồi, trước giờ đều nói lời giữ lời, ra ngoài nằm, thì chính là ra ngoài nằm!”

Trương Phong Lăng lại một lần nữa được trải nghiệm bay giữa không trung, đâm vào đám người, xô ngã không ít đệ tử ngoại môn, đa số trong đó là đệ tử gia tộc.

“Bây giờ ngươi có thể cút đi cho ta rồi chứ.”

Mọi người chưa từng nghĩ đến, Lâm Phi lại hung tàn như vậy, ngay trước mặt mọi người, đánh trọng thương Trương Phong Lăng sư huynh, thương thế bị tấn công trên người, chỉ ít một tháng nghỉ ngơi dường hòng đi xuống giường.

“Lâm Phi, người đã đả thương Trương Phong Lăng, người đừng tưởng rằng người sẽ sống tốt, Thần Môn Võ không phải nơi mà một kẻ như người có thể phách lối, người rất nhanh thôi sẽ hối hận vì những việc mình đã làm.”

Một đệ tử gia tộc ra về anh hùng rơm nói.

Lâm Phi nhìn thấy Trương Phong Lăng bị diu đi, trong đầu tràn ngập sự phản kích không nói nên lời.

Bản thân lại đem Trương Phong Lăng Võ đạo ngũ trọng thiên đánh thành như vậy, mà tất cả chỉ tiêu hao hết thất thành Huyền khí mà thôi, so với tưởng tượng càng thấy đáng sợ.

“Có bản lĩnh gì, cho dù tấn công hết sức, còn làm nhà làm nhảm, ông sẽ đánh tất cả các người!”

Lâm Phi trừng mắt, trên ngoài toát ra một luồng khí tức hung ác, khiến cho gương mặt bọn họ liền biến sắc.

“Lâm Phi, người đợi đấy cho ta!”

Mấy đệ tử gia tộc đó, nào dám ở lại, diu Trương Phong Lăng đang bị trọng thương, nếu còn nói một lời hăm dọa, sợ là Lâm Phi sẽ đánh bọn họ một trận toi đời.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Gia nhập đội ngũ?

Trương Phong Lăng dẫn theo một đám người hùng hổ đến, thế mà cuối cùng lại thất vọng trở về, có lẽ lúc đầu cũng không có ai ngờ đến việc này.

Sức mạnh của Võ Đạo tăng năm thế mà lại thua Võ Đạo tăng bốn của Lâm Phi, nó không khác gì một quả bom lớn, nổ to đến mức làm mọi người không thể hoàn hồn trong thời gian ngắn, chắc chắn sẽ nhanh chóng lan đến tai chúng đệ tử ngoại môn, mà chuyện kinh ngạc hơn nữa chính là sư đệ Lâm Phi tu luyện ra được Huyền khí Cửu Chuyển.

Sức mạnh của "Cửu Chuyển Tâm Pháp" đã vượt khỏi tưởng tượng của mọi người, một tâm pháp phế vật lại có thể biến hóa kinh khủng như vậy, hoặc nhiều hoặc ít cũng có người vì nó mà động tâm, chỉ hận không thể mà tu luyện ngay lập tức.

Đáng tiếc tâm pháp phế vật thì cuối cùng vẫn là tâm pháp phế vật.

Thế nên chúng đệ tử nào dám đi tu luyện, ở đại lục Huyền Thiên, nếu không thể trở thành Huyền giả chắc chắn cũng không có cách nào trở thành kẻ mạnh một phương trời, mà chỉ có thể sống hết đời ở những vùng đất nhỏ.

Thế là cho đến nay đã dập tắt không biết bao nhiêu quyết tâm của đệ tử ngoại môn.

Không thể trở thành Huyền giả, trở thành người mạnh nhất trong chúng đệ tử ngoại môn, làm sao còn mặt mũi mà đi gặp những Huyền giả kia, sự chênh lệch có thể nhận thấy được rõ ràng.

...

Lâm Phi tu luyện tâm pháp phế vật.

Trong đó, người lo lắng nhất là Cao Nhân.

"Cửu Chuyển tâm pháp" là tâm pháp phế vật thuộc về loại tâm pháp Thần Võ Môn, tất cả mọi người ai cũng biết điều đó, trừ người nào mà không để tâm mới xem bộ tâm pháp phế vật này như một bộ võ học huyền công chân chính.

“Tiểu Lâm, việc gì mà đệ phải làm khổ mình thế kia?”

Gương mặt Cao Nhân mang theo vẻ u sầu, cũng không biết nói gì cho phải, có cảm giác như đang khổ tâm vì mình không dạy dỗ đệ ấy nên người.

Lâm Phi dường như rất hiểu Cao Nhân đang suy nghĩ gì, hần cười: “Cao sư huynh, không cần phải lo lắng như vậy đâu, ai bảo tu luyện tâm pháp phế vật thì sau này sẽ không thể trở thành Huyền giả. Trên đời này có nhiều kỳ tích lắm, dù sao ngồi chờ kỳ tích tới gặp mình cũng còn hơn bị bọn chúng khi dễ!”

Cao Nhân không nói vắn lại, bởi vì Lâm Phi bỗng nhắc đến chỗ đau.

Nếu cứ bị người ta khi dễ mãi thì sao không nhân thời gian không nhiều đó mà làm những việc có ích cho mình.

Chẳng hạn như đập bọn chúng một trận toi bời cũng được vậy?

"Dù người có tu luyện cái gì thì người vẫn là sư đệ ta." Trong giây lát Ca Nhân như đã hiểu ra, về mặt kiên định võ vai Lâm Phi một cách vô cùng có nghĩa khí.

"Cao sư huynh, bộ Huyền công cấp Hoàng hạ phẩm này huynh cứ cầm mà tu luyện, cũng đúng lúc huynh đang thiếu một bộ huyền công lợi hại còn gì. Dù sao ta cũng sắp tu luyện thành công rồi. Huyền công cấp Hoàng chắc chắn sẽ rất hiệu quả đối với huynh."

"Thế sao mà được, cái này là do đệ thắng được bằng chính sức lực của mình, nếu không sao bọn chúng lại ra tay với đệ, sư huynh cũng chẳng giúp đỡ được cái gì, không làm không nhận được đâu." Cao Nhân khẽ giật mình, giống như bị ai dọa cho sợ.

Lâm Phi không phải là người có lòng dạ keo kiệt, sức mạnh của Cao Nhân kinh khủng đến mức làm người ta kinh ngạc, việc trở thành huyền giả chỉ là vấn đề thời gian, nói chung sẽ không bao giờ sai được, hẳn rất tin vào mắt nhìn người của mình.

"Sư huynh, với quan hệ của chúng ta mà huynh còn khách khí như vậy sao, nếu không phải nhờ huynh bình thường hay giúp đỡ ta thì bây giờ sao ta có thể leo lên đến vị trí này, dù sao đi nữa Công pháp cấp Hoàng cũng chả có tác dụng gì với đệ. Nếu huynh vẫn còn băn khoăn thì sau khi tu luyện thành công huynh cứ bán Công pháp cấp Hoàng đi giúp đệ là được, vậy có thể rồi chứ?"

Thật ra thì một bộ Huyền công cấp Hoàng rất quan trọng đối với các võ giả mới bắt đầu tu luyện.

Nói đi nói lại một hồi, nhưng Cao Nhân nào phải đối thủ của Lâm Phi, đến khi Cao Nhân cất bộ Huyền công cấp Hoàng "Toái Ngọc Thủ" vào trong ngực rồi nhưng hắn vẫn còn cảm giác như mình đang nằm mơ.

Cao Nhân biết rất rõ giá trị của Công pháp Hoàng giai, ánh mắt nhìn Lâm Phi cũng vì thế mà thay đổi theo, không biết từ lúc nào có một hạt giống gieo vào lòng hắn, mối quan hệ của hai người được rút ngắn thêm một lần nữa.

...

"Một bộ Huyền công cấp Hoàng không có tác dụng gì với đệ thế nhưng có thể giúp thay đổi tương lai của một người, hẳn cũng được xem là sự báo thù không tồi."

Nói sao thì là vậy, Lâm Phi thật sự không để trong lòng một bộ Huyền công cấp Hoàng hạ phẩm.

Có hệ thống thăng cấp bên cạnh, sau này mọi thứ chắc chắn sẽ thuận buồm xuôi gió, sức mạnh cũng theo đó mà tăng lên càng nhanh. Có khả năng chưa tới một tháng ngắn ngủi đã có thể chạm tới Võ Đạo tầng năm đến lúc đó Huyền khí đã được bó buộc trên người, Cách Không cũng có thể đánh người bị thương.

Trong chúng đệ tử ngoại môn, một thành tựu như thế này có thể nói là thiên tài tu luyện, không ai có thể sánh nổi.

Về đến tiểu viện, Lâm Phi mới biết được chuyện xảy ra hôm nay đã được lan truyền ra rồi, sức mạnh tăng lên nhưng lại không bị nghi ngờ, tảng đá trong tim hắn dường như biến mất đi, cả người bây giờ mới được thả lỏng.

Điều Lâm Phi lo lắng nhất cho đến bây giờ chính là sự thay đổi của mình sẽ bị người khác phát hiện.

Ở đại lục Huyền Thiên, mạnh được yếu thua, một khi đã bị người khác phát hiện ra mình có mang theo một hệ thống thăng cấp, trở thành cái gai trong mắt bọn chúng là điều không thể nghi ngờ, không sớm thì tối cũng bị bóp chết khi còn là trứng nước.

Vấn đề lo lắng nhất giờ đã được giải quyết dễ dàng, hoàn toàn đã vượt khỏi sự tưởng tượng của Lâm Phi. Nói thật thì chuyện này được giải quyết quá dễ dàng làm người ta có cảm giác giống như trong cái rùi lại có cái may.

...

"Thực lực Trương Phong Lăng rất mạnh, đáng tiếc lại bị đệ tấn công cận thân, nếu thi triển ra mà để cho Cách không Huyền khí đánh người thì chắc chắn sẽ khá chật vật."

Lâm Phi cũng không vì đánh bại được người như Trương Phong Lăng mà dương dương đắc ý.

Trên đại lục Huyền Thiên, Võ Đạo tầng năm chẳng qua cũng chỉ là một đương phân cách trong số các võ đạo cấp thấp, đầu Lâm Phi ứng nước mới có thể chỉ vậy mà đã đắc ý hả dạ.

"Bát Hoang Lục Hợp quyền là huyền công hạng ba, nếu được thi triển ra từ huyền khí Cửu Chuyển thì uy lực chắc chắn không thua gì đại thành huyền công hạng nhất, chắc hẳn Cửu Chuyển Tâm Pháp có thể tăng lên uy lực của huyền công lên?"

Lâm Phi không khỏi suy nghĩ cân nhắc lợi hại.

“Tìm kiếm tàn phiến Cửu Chuyển Tâm Pháp bị thất lạc, chẳng lẽ bộ tâm pháp này thật sự thuộc về Huyền công tâm pháp đặc biệt?”

Uy lực khi thi triển Bá Hoang Lục Hợp quyền và Toái Ngọc Thủ đều vượt xa tưởng tượng, chỉ cần không phải là người ngu đều có thể đoán ra đầu mối trong đó.

Mà cho dù Lâm Phi là một người giỏi suy luận, hẳn cũng không thể thấy được sự bí ẩn của Tâm Pháp Cửu Chuyển nằm ở đâu trong một thời gian ngắn.

"Trương Phong Lăng đã thua trong tay đệ nên chắc trong thời gian này sẽ không xuất hiện nữa, lại thêm việc Cửu Chuyển Tâm Pháp này, sau đó hẳn sẽ có thời gian rảnh để chuyên tâm tu luyện, trước hết hãy tăng sức mạnh lên Võ Đạo tầng năm rồi hẳn nói, đến lúc đó Cách không Huyền khí đã có thể đánh người được, lúc đối đầu với Võ đạo tầng năm, chắc chắn sẽ không tính vào đâu!"

...

Tối hôm đó.

Chỗ ở của Lâm Phi nghênh đón một vị khách lạ mặt.

Vị khách mới đến mặc trang phục màu xanh, là đồng phục của đệ tử ngoại môn, bộ dáng trong sáng lanh lợi, vừa mở miệng đã nói vô cùng nhiệt tình, làm người ta có cảm giác như đã quen biết từ lâu.

"Kẻ hèn này họ Văn, tên là một chữ Thiên, gọi là Văn Thiên, đầu tiên xin được chúc mừng sư đệ Lâm Phi đã đánh bại được Trương Phong Lăng!"

Lâm Phi khó hiểu, hẳn không hề quen biết người này nhưng người ta đã chúc mừng thì cũng nên đáp lời: "Chỉ là may mắn mà thôi, lần sau đoán không chừng người thua chính là tại hạ ấy chứ."

Văn Thiên cười nói, "Cho dù không phải do may mắn thì sư đệ Lâm Phi cũng có thể chiến thắng Võ đạo ngũ trọng thiên thôi, đây quả thật là một chuyện đáng mừng, hôm nay sư huynh đặc biệt mang đến cho người một tin tức tốt, có lẽ khi sư đệ Lâm Phi nghe được chắc chắn sẽ vô cùng vui mừng, cho dù sau này Trương Phong Lăng có lại đến, hẳn ta cũng không dám tiếp tục lỗ mãng với người nữa!"

"Văn sư huynh, mời nói!"

Văn Thiên nhẹ gật đầu, trầm nghĩ Lâm Phi thật biết làm người, cười to nói: "Ta đại diện cho sư huynh Trần Tiểu Sinh muốn mời người gia nhập đoàn đội của chúng ta, nếu người có thể gia nhập thì từ nay về sau sẽ không ai dám ức hiếp sư người nữa. Dựa vào tư chất trời cho của sư đệ chắc chắn có thể trở thành người mạnh nhất trong chúng đệ tử ngoại môn."

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Từ chối tất cả

“Đù má này, xxx cả nhà này, xxx mười tám đôi tổ tông nhà này.”

Nhất thời trong đầu Lâm Phi điên cuồng chửi rủa, làm sao hẳn lại không hiểu lời nói của sư huynh Văn Thiên có ý nghĩa gì.

Người mạnh nhất? Chắc chỉ có đứa ngốc mới có loại suy nghĩ này.

Ở ngoại môn, trở thành người mạnh nhất thì sao? Lâm Phi không tin, bọn họ lại có lòng tốt đến vậy mời hẳn vào, trở thành một thành viên của họ. Bởi vì sau khi nghe được tin tức, việc xảy ra bất thường tất sẽ có yêu quái.

Trước khi đạt được hệ thống thăng cấp, trong phần đông đệ tử ngoại môn Lâm Phi là một sự tồn tại không ai để mắt tới, nếu không phải trước đây đại thắng trên sân đấu, hôm nay lại có tin tu luyện “Cửu Chuyển Tâm Pháp”, thuận lợi tu luyện được Cửu Chuyển huyền khí, ai mà biết được bản thân mình trong các đệ tử ngoại môn.

Lâm Phi động não suy nghĩ, biết được chuyện gì đã xảy ra.

Ban ngày Trương Phong Lăng bị mình đánh bại, đến tối lập tức có người tìm đến cửa, đưa ra lời mời gia nhập tổ chức, không cần nghĩ cũng biết, Văn Thiên không hề có ý tốt.

Môn Thần Vũ, đệ tử ngoại môn đông đúc, vì để tránh bị ức hiếp, đã sáng lập ra một tổ chức, từ đó hình thành một tổ chức độc chiếm một vùng.

Trong đám đệ tử ngoại môn, loại người đột nhiên trở nên mạnh mẽ trong một ngày, bình thường sẽ thu hút sự mời chào từ các sư huynh bên ngoài, trở thành một thành viên trong tổ chức, tăng cường thể lực.

Tên Trần Tiểu Sinh này, Lâm Phi biết hần, trong đám ngoại môn Thần Vũ, là một tên đạt tới võ đạo tầng thứ tám, một võ giả đạt được cương khí hộ thân, ở ngoại môn, tiếng lành đồn xa, không ai không biết.

...

“Sur huynh Văn Thiên, thật ngại quá, sư đệ tạm thời chưa có ý định gia nhập tổ chức!”

Lâm Phi uyển chuyển nói lời từ chối.

Trừ phi là tên ngốc, nếu không nhất định không thể đồng ý.

Lâm Phi không thích bị người khác ràng buộc, tin tức truyền ra lúc ban ngày, trời vừa chập tối đã đến tìm mình, đơn giản là muốn mình trở thành tay sai, cường giả cái chó má gì, tất cả toàn là có tiếng mà không có miếng.

Vậy nên, có đánh chết Lâm Phi cũng sẽ không gia nhập tổ chức, mặc cho đối phương có nói bao nhiêu lời hay ý đẹp dụ dỗ hần.

Nếu như từ chối thẳng thừng, cũng tức là đắc tội với sư huynh ngoại môn, Lâm Phi sẽ không làm chuyện này, cho nên, nói năng khéo léo, không muốn đắc tội với bọn họ, từ đó giành lại thời gian để tu luyện.

“Cái gì, ngươi không muốn tham gia?”

Văn Thiên không khỏi lộ ra biểu cảm không thể tin được, hiển nhiên không ngờ được, Lâm Phi lại không biết điều đến thế.

Chỉ là một đệ tử võ đạo tầng bốn, Văn Thiên thật sự không để tâm đến hần, nếu không phải đối phương tu luyện bộ tâm pháp phế vật “Cửu Chuyển Tâm Pháp”, bọn họ căn bản không thèm chú ý đến hần.

“Cửu Chuyển Tâm Pháp”, đối với đệ tử ngoại môn thì lợi hại, nhưng cũng chỉ đến thế, bọn họ mong muốn đánh sâu vào giới huyền giả, một tên Lâm Phi tu luyện bộ tâm pháp phế vật, cùng lắm là thành tay sai của bọn họ.

Vì thế, mới xuất hiện sự việc tối nay.

Trước khi đến đây, Văn Thiên từng nghĩ, một khi mình đã lấy ra danh tiếng của sư huynh Trần Tiểu Sinh, nhất định Lâm Phi sẽ vội vàng đồng ý, trong tổ chức lập tức sẽ xuất hiện thêm một cao thủ, mặc dù phải trả giá không ít, nhưng tác dụng lại rất rõ ràng, không thể nghi ngờ.

“Lòng tốt của sư huynh Văn Thiên, sư đệ ghi nhớ trong lòng!”

Lâm Phi thân nhiên nói, từ chối một lần nữa.

Văn Thiên không cam tâm, nếu không thể mời Lâm Phi vào tổ chức, sau khi trở về, sau này có huênh hoang, còn không bị mọi người chê cười? Giọng điệu hơi gần xuống “Lâm sư đệ, đệ cần phải hiểu rõ, đừng để sau này hối hận, gia nhập tổ chức, đệ sẽ không phải đơn thương độc mã, muốn đơn được, muốn vũ khí, muốn công pháp, tổ chức đều sẽ cung cấp, so với việc tu luyện một mình, lợi ích là không thể tưởng tượng được.”

Nghe vậy, Lâm Phi nghe ra được sự dụ dỗ trong lời nói của hần, nếu là tên “chủ cũ” thì nhất định sẽ đồng ý, nhưng Lâm Phi hần sẽ không bị hấp dẫn bởi mấy thứ tốt đẹp trước mắt này.

“Thực lực hiện tại của sư đệ còn thấp, thật sự không thể giúp đỡ được gì, khi nào tại hạ muốn gia nhập, nhất định, nhất định sẽ chủ động liên hệ với huynh, hiện tại, sư đệ thật sự chưa muốn gia nhập.”

“Quả nhiên là tính tình ngang bướng, bên ngoài đồn đại không sai, bảo sao lại chạy đi tu luyện “Cửu Chuyển Tâm Pháp”, thật không biết là giẫm phải cái số chó gì?” Văn Thiên thầm mắng trong lòng, người mà sư huynh Trần Tiểu Sinh đưa ra lời mời, truyền ra ngoài sẽ vinh dự đến mức nào, kết quả, Lâm Phi lại chẳng nghĩ như vậy, ít nhiều cũng khiến cho Văn Thiên thấy bức dọc.

“Vậy thì thôi, mong rằng Lâm sư đệ, sau này sẽ không phải hối hận!”

Cuối cùng Văn Thiên mang theo vẻ mặt tức giận bỏ đi.

...

Sau khi tiễn Văn Thiên rời đi.

Lâm Phi rõ ràng có thể cảm nhận được, ý đe dọa trong câu nói cuối cùng, hần biết rõ hành động lần này của mình khiến cho bọn họ cảm thấy phiền não, chắc chắn rằng trong đám cao thủ ngoại môn, hần đã đắc tội một cao thủ cương khí.

Trước có nhà họ Trương, họ Lý, sau thì có cao thủ ngoại môn, Lâm Phi không khỏi phải cười khổ.

Sư huynh Văn thiên vừa mới đi, ngay sau lại có mấy sư huynh ngoại môn đi đến, tất cả đều là đại diện cho tổ chức sau lưng, mời Lâm Phi gia nhập tổ chức, hơn nữa còn đồng ý các loại ưu đãi, chẳng qua là muốn cầu xin hần gia nhập.

Lâm Phi đã đoán ra ý đồ không tốt của bọn chúng từ lâu, làm sao hắn có thể đồng ý như trong suy nghĩ của chúng, phải khéo léo từ chối tất cả.

Dù sao thì, đắc tội đám sư huynh ngoại môn này một thể luôn.

Dù biết rõ là như vậy, Lâm Phi cũng không hối hận một chút nào, đã bám vào người khác mà sống rồi, thì vĩnh viễn cũng không có tự do, huống ý định của bọn chúng không phải là biến mình trở thành cao thủ, trái lại là coi mình như tay sai.

Lúc này, Lâm Phi cần thời gian tu luyện.

...

Ngày thứ hai.

Trong đám ngoại môn môn Thần Vũ, Lâm Phi đã tu luyện được huyền khí Cửu Chuyển, lập tức trở thành một tin tức không nhỏ.

Không thể nghỉ ngơi, hành động của Lâm Phi, một lần nữa trở thành chuyện cười sau bữa cơm, mặc dù “Cửu Thiên Tâm Pháp” có tốt, nhưng cần phải hi sinh tương lai, căn bản không đáng để học.

Lâm Phi lại đội lên chiếc mũ “kẻ điên” một lần nữa.

Đánh bại Trương Phong Lăng Võ đạo ngũ trọng thiên, bọn chúng cũng không dám lơ đãng, sợ mình sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo, đệ tử cấp thấp cũng chẳng dám ho he gì, đệ tử ngoại môn cấp cao, cũng không rảnh rỗi làm khó tên điên Lâm Phi này, dù sao thành tựu của Lâm Phi, cũng lắm chi dừng lại ở Võ đạo cửu trọng thiên.

Làm người trong cuộc, Lâm Phi lại một lần nữa khoác lên mình bộ trang phục tanh mùi máu, bắt đầu trở thành một tay mổ thịt.

Lâm Phi cần phải thăng cấp.

Dù là lò mổ, cũng có nhiệm vụ cần phải làm, danh tiếng bị đồn ra của Lâm Phi, cũng chẳng cần hắn động thủ, Diệp Hoan lập tức đồng ý, sợ rằng sẽ đắc tội kẻ điên Lâm Phi này, nguyên nhân thì khỏi cần phải hỏi, nhanh chóng sắp xếp cho hắn một vị trí.

...

Thời gian trôi nhanh như chớp, đã qua mười ngày.

“Tiêu diệt yêu thú cấp ba báo rừng, nhận được 40 kinh nghiệm!”

“Tiêu diệt yêu thú cấp ba báo rừng, nhận được 40 kinh nghiệm!”

“Tiêu diệt yêu thú cấp hai chuột Tunnel, nhận được 30 kinh nghiệm!”

...

Trong lò mổ, Lâm Phi ở một mình một phòng, đây là yêu cầu đặc biệt của hắn.

Cái mũ kẻ điên của Lâm Phi, mọi người đều không dám nghĩ ngờ điều gì, dù sao cũng cứ tránh xa xa ra, cũng bớt được không ít phiền phức.

“Vù vù!”

Lau mồ hôi trên trán một phen. Trên mặt Lâm Phi hiện lên một nụ cười bất thường.

“Tiêu diệt yêu thú cấp hai chuột Tunnel, nhận được 30 kinh nghiệm!”

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi, đạt đủ kinh nghiệm thăng cấp, thành công thăng cấp Võ đạo ngũ trọng thiên!”

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi, thành công thăng cấp võ đạo ngũ trọng thiên, đạt được “Tuyệt Phong Thân Pháp”, một ngàn năm trăm hai mươi bạc!”

Khi âm thanh quen thuộc vang lên một lần nữa.

Lâm Phi biết rằng mình đã thăng cấp, trở thành Võ đạo ngũ trọng thiên.

“Cuối cùng cũng đến Võ đạo ngũ trọng thiên rồi.”

Cảm nhận huyền khí lưu chuyển trong cơ thể, lần nữa trở nên hùng hồn, hơi vận chuyển huyền khí, từ đầu đến chân là hơi thở lạnh như băng, truyền đến từng lỗ chân lông trên cánh tay, vốn dĩ huyền khí không thể xung kích ra ngoài, lại trong một khắc, ào ào phun ra, tựa như châm cứu, phát ra âm thanh xé rách không khí.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!”

Cọc gỗ rắn chắc, dưới sức mạnh của huyền khí, trực tiếp nổ tung, hóa thành bột gỗ.

Võ đạo ngũ trọng thiên, huyền khí tụ thành khối, tấn công người từ xa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Kinh nghiệm thăng cấp khủng bố

Sau khi thăng cấp.

Lâm Phi không khỏi vui vẻ, ngay lập tức mở hệ thống thăng cấp để xem thuộc tính của mình.

“Người chơi: Lâm Phi”

“Cấp bậc: Võ đạo ngũ trọng thiên.”

“Kinh nghiệm cần để thăng cấp: 21/300000”

“Võ học: ‘Nhất đao lưỡng đoạn’ cấp chuyên gia, ‘Kim cương bất hoại chi thân’ trung cấp, ‘Cửu chuyển tâm pháp’ tăng bốn, ‘Bát hoang lục hợp quyền’ cấp chuyên gia, ‘Toái ngọc thủ’ trung cấp.”

“Kĩ năng chiến đấu: Tạm thời chưa mở!”

“Bảo vật: Tạm thời chưa mở!”

“Thần thông: Tạm thời Chưa mở!”

“Nhiệm vụ: Tạm thời chưa xác định (Chưa hoàn thành).”

Hệ thống đánh giá: Chúc mừng Lâm Phi vừa hoàn thành một bước quan trọng, mong bạn không ngừng cố gắng, nỗ lực thăng cấp.

Lâm Phi đọc đánh giá của hệ thống cũng không thấy ngạc nhiên, ít ra còn tốt hơn đánh giá trước kia.

“Mẹ kiếp, ba trăm ngàn kinh nghiệm?”

Mất Lâm Phi trợn trừng, cứ nghĩ là nhìn nhầm rồi, sao kinh nghiệm thăng cấp lại biến thành ba trăm ngàn rồi, cao hơn cấp trước tới hai trăm ngàn. Không khỏi bị dọa một trận.

Vô thức tóm lấy đầu con báo rừng yêu thú cấp ba. Ra tay chém chết.

“Giết chết báo rừng yêu thú cấp ba, nhận được 20 kinh nghiệm.”

Lâm Phi nhướng mày, cười khỏ, “Quả nhiên là giống game online, cấp nhân vật tăng càng cao thì kinh nghiệm nhận được lại càng thấp!”

Lâm Phi không cam tâm, tiếp tục thử giết thêm con chuột Tùng Mộc yêu thú cấp hai, nhận được 15 kinh nghiệm, kinh nghiệm nhận được giảm một nửa, giống y như game online.

“Kinh nghiệm giết yêu thú quá thấp, cần ba trăm ngàn kinh nghiệm, nếu tiếp tục giết yêu thú cấp thấp, ước chừng phải giết hơn mười, hai mươi ngàn con, ở Thần Vũ môn không thể kiếm được số lượng lớn yêu thú như vậy, xem ra ta phải thay đổi chỗ thăng cấp thôi.”

Trước giờ vẫn luôn nghĩ, làm thế nào để từng bước tiến đến Võ đạo tăng chín mà chỉ cần đánh yêu thú cấp thấp, hiện tại nghĩ lại mơ ước hão huyền của mình, Lâm Phi không khỏi cười khỏ.

Đúng là không thể tin tưởng vào giấc mộng giữa ban ngày.

...

Dưới ánh mặt trời buổi trưa, trên con đường nhỏ dẫn đến khu treo thưởng, bỗng vang lên âm thanh trái ngược với phong cảnh.

“Mẹ kiếp, tên kia là kẻ điên Lâm Phi đúng không?”

“Hà, cái gì cơ, là tên Lâm Phi tu luyện tâm pháp phế vật à? Ông đây không nghe nhầm chứ?”

“Hừ! Hừ! Các người nói nhỏ bớt đi, Lâm Phi bây giờ đã khác trước rồi, các người còn dám nói như vậy lần nữa, cẩn thận tên điên Lâm Phi kia đánh không nương tay, các người đừng quên bài học kinh nghiệm của Trương Phong Lăng!”

“Mẹ kiếp, chút nữa quên mất, hiện tại Lâm Phi tu luyện huyền khí “Cửu chuyển”, không phải là người mà đệ tử cấp thấp như chúng ta có thể bôi nhọ được đâu.”

“Tên điên Lâm Phi kia sao không đi tu luyện mà lại chạy đến khu treo thưởng thế.”

“Đừng nói nữa, mau chạy đi, cẩn thận cái miệng làm hại cái thân!”

...

Bóng cây rợp mát một đoạn đường.

Đệ tử ngoại môn qua lại rất nhiều, bởi vì đi thêm một đoạn nữa là tới khu treo thưởng của Thần Vũ môn.

Lúc này, các đệ tử đang nói cười xôn xao, sau khi nhìn thấy người nào đó xuất hiện, nhanh chóng rời đi giống như đụng phải đại ma vương, không dám dừng lại nửa bước.

“Mẹ kiếp, các người chạy cái gì mà chạy, ông đây đâu có ăn thịt người!”

Khi Lâm Phi mặc đồ xanh xuất hiện, nhìn đám đệ tử ngoại môn nhanh chóng chạy đi, hấn vuốt mũi, không nhận được cười phá lên, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

“Cái danh hiệu ‘người điên’ này của ta có lẽ khó mà gỡ xuống được trong một thời gian ngắn.”

Sau khi đạt đến Võ đạo ngũ trọng thiên, Lâm Phi tốn mất ba ngày khổng chế huyền khí thành một khối, nhân lúc quyết đấu hàng tháng chưa bắt đầu, Lâm Phi quyết định đến khu treo thưởng để tìm nhiệm vụ thích hợp với mình.

...

Khu treo thưởng.

Đây là một nơi đặc biệt trong Thần Vũ môn.

Nói đơn giản hơn, qua việc hoàn thành các nhiệm vụ được treo thưởng trong Thần Vũ môn có thể nhận được công huân, từ công huân có thể thu được các loại huyền khí, vũ khí, vật phẩm... của Thần Vũ môn.

Dù là đệ tử cấp thấp hay đệ tử cấp cao, trước giờ vẫn được các đệ tử Thần Vũ môn yêu thích.

“Hy vọng khu treo thưởng sẽ không khiến ta thất vọng!”

Lâm Phi nhìn lên ba chữ được viết to trên cổng, lắc đầu rồi bước vào bên trong tòa nhà khu treo thưởng.

Như đã nói bên trên, sau khi thăng cấp, chỉ giết yêu thú cấp thấp không đủ để tiếp tục thăng cấp. Sau một hồi tìm kiếm, Lâm Phi cũng tìm được nhiệm vụ thích hợp để có thể thăng cấp.

Thực hiện nhiệm vụ treo thưởng, săn bắt yêu thú, nhận công huân.

Sảnh khu treo thưởng.

Sau khi tiến vào, Lâm Phi kinh ngạc nhìn dòng người lui tới đông đúc trong sảnh, ngoại môn đệ tử đến rất nhiều, tất cả đều tiến về khu treo thưởng.

Sảnh treo thưởng trở nên giống sàn đấu giả.

Đủ loại nhiệm vụ được treo trên thanh ngang dài một trượng, phát phơ như lá cờ sắc màu, trong vô cùng chói mắt.

...

“Nhìn kìa, nhìn kìa, không ngờ Dương Thiên sư huynh thật sự giết Huyết thiết ngọc (cá sấu) yêu thú cấp bảy, da Huyết thiết ngọc có giá trị tới hai mươi ngàn lượng bạc!”

“Thế đã là gì, chỉ là một con Huyết thiết ngọc cấp bảy thôi mà, hôm qua Mông Điền sư huynh đích thân ngắt được hoa bảy trị giá ba mươi ngàn từ núi Hắc Thủy về kìa.”

“Không thể nào, hoa bảy màu nở trên hồ Phong Nguyệt, yêu tị tị thành đàn ở đó, Mông Điền sư huynh có thể ngắt được hoa bảy màu, quả không hổ danh Võ đạo thất trọng thiên.”

...

Lâm Phi đứng trong sảnh khu treo thưởng.

Xung quanh nhan nhản toàn mấy lời khoác lác, tất cả đều liên quan đến nhiệm vụ treo thưởng, nhiều vô kể, bao gồm cả dễ và khó, Lâm Phi nhìn hoa cả mắt vẫn không thể chọn lựa.

“Nhiệm vụ một sao: Đi đến Hắc Sơn cuồng mại, tìm kiếm mười khối Hồng Tâm Thạch, thưởng mười điểm công huân, một trăm lượng bạc.”

“Nhiệm vụ một sao: Đến Tuyết Sơn, giết chết yêu thú tuyết, nhận được hai mươi tám da yêu thú tuyết, thưởng năm mươi điểm công huân, một ngàn lượng bạc.”

“Nhiệm vụ hai sao: Đến dãy núi Hắc Thủy, mang một con yêu thú mới sinh về, thưởng hai trăm điểm công huân, hai ngàn lượng bạc.”

“Nhiệm vụ ba sao: Đến dãy núi Hắc Thủy giết Huyết thiết ngạc, nhận được năm mươi tám da Huyết thiết ngạc, thưởng năm trăm điểm công huân, mười ngàn lượng bạc.”

...

Bất cứ chỗ nào trong khu treo thưởng cũng dán nhiệm vụ.

Trong số nhiệm vụ, nhiệm vụ một sao là cấp thấp nhất, phù hợp với võ giả cấp thấp như Võ đạo tứ trọng thiên, cao nhất là nhiệm vụ chín sao, ngay cả đệ tử nội môn cũng e dè không dám tùy tiện nhận làm.

“Ta đến đúng nơi rồi.”

Lâm Phi vô cùng mừng rỡ, khu treo thưởng thật sự hợp với mình.

Từ lúc đi giết yêu thú cấp thấp, Lâm Phi luôn suy nghĩ biện pháp đẩy nhanh tốc độ thăng cấp, trong lò mổ chỉ toàn yêu thú từ cấp một đến cấp ba, không phù hợp để thăng cấp.

Lâm Phi lãng phí hơn mười ngày từ Võ đạo tứ trọng thiên thăng lên Võ đạo ngũ trọng thiên, thấy số kinh nghiệm tăng vọt lên, cứ như vậy không biết đến khi nào mới có thể thăng cấp.

Lâm Phi không muốn dây dưa lâu la, suy nghĩ một lúc rồi chọn ra một địa điểm.

Dãy núi Hắc Thủy!

Đại phương này xuất hiện trước mắt Lâm Phi.

Dãy núi Hắc Thủy là vùng đất của yêu thú, nơi sinh sống của số lượng lớn yêu thú, yêu thú cấp cao, cấp thấp xuất hiện khắp nơi.

Lâm Phi chuẩn bị cho việc khô tu, đến khu treo thưởng tìm hiểu trước về dãy núi Hắc Thủy, thuận tiện mua vài bộ võ học huyền công.

Mặc dù lượng bạc thưởng khi thăng cấp không ít nhưng còn lâu mới đủ mua huyền công bí tịch.

Nhiệm vụ treo thưởng chán chán là một hướng đi tốt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nguy cơ tứ phía

“Người có chắc chắn muốn nhận nhiệm vụ này không? Sẽ không thay đổi sang nhiệm vụ khác? Người có biết đây là nhiệm vụ ba sao, đến Hắc Thủy sơn mạch giết yêu thú cấp năm gấu Phong Hỏa? Người bây giờ chắc chắn không thể đánh lại nó.”

Cô gái áo trắng ngoại hình không tệ đứng trên đài không kim được nhắc nhở hần.

Yêu thú cấp năm gấu Phong Hỏa tại Hắc Thủy sơn mạch là loài thú sống theo bầy đàn, có khả năng phòng ngự mạnh mẽ, cộng thêm lực công kích của hệ phong hỏa, có thể nói là vô cùng nổi tiếng.

Thông thường, ngoại môn đệ tử chưa đạt đến Vô đạo lục trọng thiên thì tuyệt đối không dám một mình khiêu chiến loài yêu thú này.

“Không cần đổi, nhiệm vụ ba sao này, ta nhận!”

Trong số các nhiệm vụ, Lâm Phi lựa chọn nhiệm vụ ba sao, bởi vì loại nhiệm vụ này thường khá nhiều, còn giúp thực lực tăng lên, trong số đó quan trọng nhất là có thể qua việc khiêu chiến yêu thú quần cư để tu luyện “Kim cương bất hoại chi thân”, tăng cường năng lực phòng thủ của chính mình

Sau khi đăng ký nhiệm vụ ba sao xong.

Lâm Phi không định tiếp tục ở lại đây, quay người bỏ đi.

“Này, người quên lấy đồ rồi!”

Vừa quay đi, Lâm Phi đột nhiên nghe thấy tiếng của cô gái.

“Đồ?” Lâm Phi bỗng bừng tỉnh, mình thật sự quên lấy tài liệu cụ thể liên quan đến gấu Phong Hòa.

Hiểu biết của Lâm Phi về khu treo thưởng chỉ có những gì “Lâm Phi” cũ để lại, không quá mức hiểu biết. Quên mất chuyện tài liệu cũng không có gì lạ.

Quả nhiên, lúc đem tài liệu đến, sự tò mò hiện lên trong đôi mắt đẹp của cô gái.

“Sự đệ này, gấu Phong Hòa không phải là dễ đối phó, sư tỷ khuyên người nên từ bỏ nhiệm vụ này đi, người nên biết, nếu nhiệm vụ thất bại, điểm công huân sẽ bị trừ, mất công huân sẽ ảnh hưởng đến Huyền công, Huyền công cấp Hoàng, đổi đi...”

Cô gái trên đài công việc chừng mười bảy, mười tám tuổi, mặc một bộ quần áo trắng, ngoại hình không quá xuất sắc nhưng cũng có thể coi là mỹ nhân hiếm thấy, môi anh đào nhỏ nhắn, mang nét cười nhân nhật, hiện ra vẻ thiếu nữ hoạt bát.

“Cảm ơn lòng tốt của sư tỷ, con người ta yêu thích thử thách, có thử thách thì cuộc sống mới phong phú.” Lâm Phi cười nói, nói xong, lấy tài liệu rồi bỏ đi.

Cô gái áo trắng lầm bầm, “Hừ hừ, tên nhóc ngạo mạn, bản tiểu thư khuyên người, người lại không thêm nề mặt, ta rửa người xui xẻo!”

Vừa dứt lời, lại thêm một cô gái xuất hiện sau lưng cô gái áo trắng, giọng nói kỳ ảo vang lên, tựa như dòng suối róc rách chảy trong rừng núi.

“Du Du, người đang tức giận chuyện gì?”

“Thanh U tỷ, người xuất quan rồi!”

Cô gái áo trắng lập tức chạy đến ôm lấy cô gái áo xanh, vẻ mặt vô cùng vui vẻ, khiến những người xung quanh nhìn mà hâm mộ, ghen tức, hận không thể biến thành một cô gái.

“Đương nhiên rồi, nếu ta không ra ngoài thì làm sao biết được, Du Du của chúng ta có vẻ như nhìn trộm người nào, không lẽ muội đang tư xuân, muốn đàn ông?” Cô gái áo xanh mỉm cười xinh đẹp như trăm hoa nở rộ.

“Hừ, Thanh U tỷ, tỷ thật xấu xa, tỷ mới muốn đàn ông.”

...

Đi ra khỏi khu treo thưởng.

Dòng người bên ngoài vẫn không ngừng lui tới khu treo thưởng để nhận nhiệm vụ treo thưởng, tranh thủ làm các nhiệm vụ để nhận điểm công huân, hơn hết là để kiếm thêm nhiều bạc.

Huyền Thiên đại lục là thế giới của các võ giả.

Một võ giả muốn trở nên nổi tiếng, uy chấn đại lục, ngoại trừ các loại huyền công mạnh mẽ, cần có chỗ đứng vững chắc, Huyền công cấp Hoàng, đệ tử ngoại môn cần tu luyện huyền công thích hợp với mình, cần càng nhiều bạc càng tốt, còn cần cả điểm công huân nữa.

Một quyền Huyền công hạng hai, ba động tí đã mất mấy ngàn lượng bạc.

Một quyền Huyền công cấp Hoàng hờ ra cũng mất hơn mấy chục ngàn lượng bạc.

Chỉ nghĩ đến số bạc tiêu phí để mua Huyền công đã thấy khủng bố rồi.

Võ giả tu luyện ít Huyền công, khi tranh đấu sẽ chịu thiệt không ít, hai người thực lực bằng nhau, chỉ cần một người tu luyện nhiều huyền công hơn, công với Huyền công cấp Hoàng cũng đã đủ áp đảo đối phương rồi.

Ở Thần Vũ môn, đệ tử gia tộc, đệ tử hàn môn muốn có được huyền công thì cần phải có điểm công huân.

Khu treo thưởng, nhờ vậy mới phát triển được như bây giờ.

Thần Vũ môn thông qua các đệ tử, hoàn thành các loại nhiệm vụ, hai bên đều có thể hưởng lợi

Lâm Phi hiểu rất rõ, theo lời nhắc nhở của cô gái lúc này, người bình thường thật sự không có gan đối đầu với gấu Phong Hỏa, những nguy hiểm có thể xảy ra rất nhiều, nếu không cẩn thận sẽ phải bỏ mạng.

“Ai bảo giá trị kinh nghiệm của yêu thú cấp thấp không đáng kể, không thì ông đây tội gì phải đi săn yêu thú cấp năm, hoàn toàn là tự tìm lấy phiền phức, tiếc thật... Đúng rồi, cô gái vừa rồi có ngoại hình không tệ, trắng hồng đáng yêu, nếu như có thể dụ dỗ một chút, thương thức vẻ đẹp đó thì sướng rồi.”

...

“Lâm Phi, cuối cùng ngươi cũng chịu xuất hiện, không uổng công ta vẫn luôn ở đây chờ ngươi.”

Trong lúc Lâm Phi đang có suy nghĩ bậy bạ, một âm thanh trầm thấp kèm theo chút tức giận, truyền đến từ phía trước

Tiếng nói giận dữ, lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều đệ tử.

Bởi vì, nơi đây là cổng vào khu treo thưởng.

“Trời ơi, không phải Lâm Phi đó hả?”

“Lâm Phi là cái thá gì, chẳng thà nhìn sang kia, xem ai đang đứng bên đó kia?”

“Là ai mà đáng... Cái gì? Sao sư huynh lại đến đây? Chẳng lẽ là nhắm vào Lâm Phi mới đến?”

“Sao sư huynh Trương Vạn Sơn có thể xuất hiện ở đây được? Không phải gần đây có lời đồn sư huynh đang tu luyện một bộ huyền công sao? Chẳng lẽ là vì chuyện của đệ đệ Trương Trọng Sơn?”

“Nhất định là thế rồi, Lâm Phi tưởng đại phát thần uy đánh trọng thương Trương Trọng Sơn, sau đó lại đánh bại Trương Phong Lăng, không ngờ rằng lại có thể ép được cao thủ ngoại môn hàng đầu như Trương Vạn Sơn ra mặt!”

“Lâm Phi gặp xui xẻo rồi, một khi sư huynh Trương Vạn Sơn đã tức giận, thì không có ai ngăn cản được.”

...

Trước mặt các đệ tử ngoại môn, ánh mắt của mọi người tập trung vào người trẻ tuổi đang tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, tất cả đều vô thức rung mình một cái, tựa như đang ở sâu bên trong nơi tràn ngập băng tuyết, không kim lòng được phải rời khỏi khu vực này, tránh xa hơi thở lạnh lùng kia.

Trương Vạn Sơn, Vô đạo bát trọng thiên, cao thủ cương khí!

Nhắc tới cái tên này, trong đám đệ tử ngoại môn, không ai không biết, cũng không ai không rõ, phàm là người đã đạt đến Vô đạo bát trọng thiên, cương khí bảo hộ thân thể, đều có hi vọng sẽ trở thành huyền giả.

Trương Vạn Sơn đích thân xuất hiện, mọi người ở đó đều hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Sư huynh Trương Trọng Sơn, lẽ nào thương thế của sư huynh sắp khỏi hẳn rồi? Muốn tiếp tục quay về dưỡng thương? Nếu đã như vậy, sư đệ cũng không khách sáo nữa.”

Trên miệng Lâm Phi xuất hiện một nụ cười, lộ ra chiếc răng nanh trắng toát, nhẹ nhàng tiến lên một bước, nói ra những lời mà không ai có thể tin được.

Tên Lâm Phi này có phải là uống nhầm thuốc rồi không?

Người khiển trách Lâm Phi trước, đúng là người thương thế đang dần khỏi hẳn Trương Trọng Sơn.

“Đừng qua đây, đứng lại cho ta, không được cử động.”

Trương Trọng Sơn nghe thấy vậy không khỏi sợ hãi, vô thức lùi lại vài bước, làm lộ ra nỗi sợ hãi trong lòng.

Bản thân mình thua trên tay tên phế vật Lâm Phi này, đại ca Trương Phong Lăng giúp đỡ, cũng bị đánh bại, hiện tại vẫn đang nằm trên giường dưỡng thương, trong tiềm thức hắn tự sinh ra cảm giác sợ hãi với Lâm Phi, đến bản thân hắn còn không biết điều này.

Lâm Phi không để ý đến Trương Trọng Sơn, khi thấy thương thế của tên khốn này hồi phục nhanh như vậy, trong lòng hắn không khỏi âm thầm kinh ngạc, không hồ là có một đại ca là cao thủ ngoại môn, dùng các loại đan dược liên tục chữa trị, thương thế sẽ khỏi nhanh chóng.

Liếc quanh một vòng, nhìn đến người nào, trên mặt khẽ có biểu cảm, trái tim người đó liền như rút xuống.

“Hắn người này chính là Trương Vạn Sơn, cao thủ cương khí hộ thân, nằm trong nhóm ba mươi người mạnh nhất trong số đệ tử ngoại môn, đại ca của Trương Trọng Sơn.

Trong tầm mắt Lâm Phi xuất hiện một người trẻ tuổi tướng mạo tương tự Trương Trọng Sơn, quanh người hắn ta lạnh như núi băng, hàn khí tỏa ra bức người, chưa cần đến gần, hàn khí đã kéo tới, vô hình tạo ra khoảng cách khó với tới giữa hai người.

Điều đầu tiên xuất hiện trong đầu Lâm Phi là, người này có liên quan đến Trương Trọng Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Cuộc hẹn quyết đấu nửa năm

Người đến đứng là đại ca của Trương Trùng Sinh - Trương Vạn Sơn, thực lực Võ đạo bát trọng thiên.

“Tên phế vật, mất hết cả thể diện, còn không mau cút sang một bên, đứng yên ở đây!”

Giọng nói Trương Vạn Sơn vang dội, vừa khí thế vừa sắc bén, lưỡi dao lóe lên hàn ý, liếc nhìn Trương Trùng Sinh khiến hắn rùng mình, chỉ đành nhìn Lâm Phi đầy oán hận rồi không cam lòng lui sang bên cạnh.

Không cần biết bên ngoài Trương Trùng Sinh ngang ngược kiêu ngạo thế nào nhưng đối với đại ca của mình, hắn ta hiểu rõ, nếu không có đại ca của hắn, hắn chẳng là cái thá gì trong số đệ tử ngoại môn, thực lực Võ đạo tứ trọng thiên của hắn ta cũng chẳng là gì, hắn không dám chống đối đại ca của mình, chỉ có thể đổ hết oán hận lên người Lâm Phi.

“Đại ca, đánh chết hắn, hủy hoại hắn đi!”

...

“Mẹ kiếp, thật xui xẻo, sao Trương Vạn Sơn lại tới đây?”

Về mặt Lâm Phi vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng, đó là phản ứng của linh hồn “Lâm Phi” cũ.

Ngoại môn thực lực Võ đạo bát trọng thiên, huyền khí như gió mạnh, phòng thủ vô địch, mỗi thứ đều đạt đến trình độ nổi trội trong số đệ tử ngoại môn.

Kiểu người như Lâm Phi gặp phải Trương Vạn Sơn, hắn ta không cần đích thân ra tay cũng có thể khiến mình không thể phản kháng.

Cho dù thực lực bản thân đang ở Võ đạo ngũ trọng thiên, thêm việc học “Thân thể kim cương bất hoại”, “Cửu chuyển tâm pháp”, năng lực chiến đấu tăng nhanh, vẫn không phải là đối thủ của Trương Vạn Sơn.

Trong thời gian ngắn không thể bồi đắp chênh lệch cảnh giới xa như vậy.

“Thật tiếc, thời gian sắp hết, bằng không nếu cho ta đủ thời gian, ông đây cũng có thể dẫm nát Võ đạo bát trọng thiên dưới chân!”

Lâm Phi siết chặt nắm tay.

Thời gian, thời gian.

Lâm Phi vô cùng dễ dàng đoán được mục đích Trương Vạn Sơn đến đây, chắc chắn vì muốn trút giận lên người mình, trả thù thay Trương Trùng Sinh.

...

Trương Vạn Sơn di chuyển từng bước từng bước, các bước đi của hắn vô cùng thông thả, một luồng khí thế cực mạnh phóng thẳng lên trời, giống như mây đen đầy bầu trời bao phủ lên người Lâm Phi, cũng giống như sóng thần ào ạt cuốn đến, áp lực khiến người ta không thể hô hấp.

Cái gì là trời thì Trương Vạn Sơn chính là ngọn núi.

Còn cái gì là con kiến, thì Lâm Phi đúng là con kiến.

“Khí thế thật mạnh mẽ, đây là khí thế của Võ đạo bát trọng thiên sao?”

Lâm Phi ra sức vận hành Cửu chuyển huyền khí, vẻ mặt ngưng trọng, cố hết sức đấu tranh, bỗng một luồng khí thế mạnh mẽ như ngọn núi áp đến, khiến hai gối vô thức khụy xuống đất,

Quỳ gối, nhận lỗi.

Lâm Phi ngay lập tức nhận ra mưu kế ác độc của Trương Vạn Sơn.

Nếu như hôm nay quỳ xuống, bản thân hoàn toàn đi đời rồi, nổi nhục hôm nay sẽ đeo bám trong đầu, thành bóng ma ảnh hưởng việc tu luyện mai sau.

“Xin lỗi, đây là chuyện không thể xảy ra, Lâm Phi ta chỉ quỳ gối trước cha mẹ, ngay cả trời đất cũng không thể ép ta quỳ xuống, Trương Vạn Sơn người càng không thể.”

Trong lòng Lâm Phi gào thét dữ dội, nắm tay siết chặt phát ra tiếng răng rắc, vẻ mặt không phục.

Chịu thua? Không bao giờ!!

Phải chịu đứng khí thế mạnh như một ngọn núi, vốn dĩ lưng không thể uốn thẳng, Lâm Phi lại đứng dậy lần nữa, hai chân đứng vững trên mặt đất không khác gì cây tùng trên đỉnh núi cao, ngạo nghễ chế cười thiên hạ, không sợ gió mưa, cũng chẳng sợ mọi thứ trên đời.

Khí huyết sôi trào trong lồng ngực, Lâm Phi mạnh mẽ áp xuống, không cho bản thân phun ra máu.

Trương Vạn Sơn tiếp tục bước từng bước, khí thế hùng mạnh lại áp đến lần nữa, vẻ mặt hơi chút ngạc nhiên, chỉ là một tên Võ đạo ngu trọng thiên nhỏ bé mà lại có thể chống lại được khí thế áp đảo của mình, chẳng trách hắn có thể đánh bại được thằng em ruột ‘có ích’ của mình.

“Trương Vạn Sơn sư huynh, chẳng lẽ ngươi muốn khiêu chiến ta?”

Lâm Phi đang kiên trì chống đỡ, đột nhiên hét lên hỏi, giọng vang như chuông.

Vừa mới dứt lời, Trương Vạn Sơn ung dung thu lại khí thế, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cổ áp lực bao trùm hiện trường bỗng tan thành mây khói.

“Quả là một tên nhóc giáo hoạt.”

Trương Vạn Sơn thực sự hận Lâm Phi.

Chỉ là một tên phế vật của Lâm gia, vậy mà lại dám năm lần bảy lượt khiêu chiến Trương gia, không ngừng tổn thương đệ đệ của mình, Trương Trùng Sinh không thể chịu thiệt được, dù sao hắn ta cũng là đệ đệ mình, không phải là người mà ai cũng có thể giáo huấn.

Nhưng nếu chỉ có như vậy, Trương Vạn Sơn sẽ không tức giận đến thế, nhờ Trương Phong Lăng ra tay giúp đỡ, kết quả hắn ta bị đánh trong thương, vậy chẳng khác nào là thêm dầu vào lửa.

Trương Vạn Sơn hận không thể đánh chết tên nhóc Lâm Phi này, chỉ là một đệ tử Trung giai tầm thường, không đánh chết thì cũng phải biến hắn thành phế vật cả đời.

Ban đầu dùng khí thế, mục đích là bắt Lâm Phi phải quỳ xuống, để lấy lại thể diện bị đánh mấy hôm trước. Không nghĩ tới, Lâm Phi quá giáo hoạt, lấy lui làm tiến khiến mình không thể không thu lại khí thế.

“Lâm Phi, ngươi được lắm, rất tốt, nhưng ngươi vốn không đủ tư cách để ta ra tay.”

Ánh mắt Trương Vạn Sơn sắc như dao, hàn quang bắn ra tứ phía, dán lên người Lâm Phi, tuy nói hai từ tưởng như khen ngợi liên tiếp, nhưng lại khiến người khác sợ sệt không thôi, toàn thân áp lực.

...

“Khí thế thật bá đạo, chỉ mới dùng một khí thế đã khiến khí huyết của ta đảo lộn, suýt nữa bị thương, quả không hổ danh võ giả cao giai.”

Lâm Phi há miệng thở dốc, sắc mặt tái nhợt, mới chỉ là một đợt khí thế đã khiến hắn suýt chút nữa phải quỳ xuống đất, nếu như phải gánh chịu thêm một đợt khí thế như vậy áp xuống, hắn không thể chắc có chống đỡ được không, ánh mắt lộ ra vẻ dè chừng.

Muốn chống lại khí thế cường đại của hắn là chuyện không thể xảy ra, trừ phi mình có đủ thời gian.

Chỉ cần mình có đủ thời gian, thực lực Võ đạo bát trọng thiên có là gì, cho dù là Huyền giả đi chăng nữa, Lâm Phi tự tin sẽ có một ngày mình có thể nghiền nát đối phương.

Hiện tại Lâm Phi không có nhiều thời gian, một khi cho hắn đủ thời gian, nhờ hệ thống thăng cấp, không lâu sau hắn chắc chắn có thể đánh Võ đạo bát trọng thiên Trương Vạn Sơn như đánh chó.

“Không thể tiếp tục như vậy, hôm nay Trương Vạn Sơn đến đây nhất định gây khó dễ cho ta, một chiêu không được, chắc chắn vẫn còn âm mưu khác, ta phải chiếm ưu thế trước rồi tính tiếp.”

Lâm Phi không phải người đàn độn, ngay lập tức hiểu được tình cảnh của bản thân, việc cần làm hiện tại là phá bỏ cục diện này.

Không phá được, hắn sẽ rơi vào đường chết.

...

“Trương Vạn Sơn sư huynh, người có thể không đánh, nhưng ba tháng sau, ta muốn khiêu chiến người!”

Về mặt Lâm Phi rất nghiêm túc, “Ba tháng sau là quyết đấu nửa năm một lần, ta sẽ đăng kí thi đấu, đến lúc đó, ta sẽ đánh người thành chó chết, biến người trở thành bản đạp để ta tiến vào nội môn, Trương Vạn Sơn sư huynh, người có dám nhận thách đấu không?”

Giọng nói thẳng thắn vang dội, truyền trong không khí vang ra khắp nơi, đến tai của đám đệ tử.

Ngoài khu treo thưởng, số lượng đệ tử lên đến mấy trăm ngàn người, thậm chí là trên một ngàn người, chỉ cần không phải người điếc thì có thể nghe thấy rõ ràng lời nói của Lâm Phi.

Khiêu chiến Trương Vạn Sơn sư huynh.

Biện pháp gỡ rối của Lâm Phi khiến Trương Vạn Sơn sư huynh không thể động thủ với mình nữa, cho dù có tức giận cũng phải kiềm dè thể diện địa vị thân phận mà không dám ra tay.

Nếu hiện tại Lâm Phi thiếu thời gian thì cách gỡ rối tốt nhất chính là thời gian.

Thời gian ba tháng, tuy không đủ để trở thành Võ đạo bát trọng thiên nhưng cũng không kém quá nhiều nữa, Lâm Phi chắc rằng mình có thể đánh bại Trương Vạn Sơn, làm mình

Nổi danh trong số đệ tử ngoại môn.

Lâm Phi đoán vậy.

Trương Vạn Sơn vừa nghe xong lời nói, lập tức nhú mày, đuôi mắt hơi nheo lại, thật không ngờ tên nhóc Lâm Phi này lại giảo hoạt đến thế, chỉ như vậy mà khiêu chiến mình, trong lòng toàn là cảm giác phẫn nộ.

Nếu như đang ở nơi khác, chắc chắn Trương Vạn Sơn sẽ không thèm quan tâm, tung một chiêu đánh chết đối phương.

Nhưng dưới con mắt của nhiều đệ tử, nếu như hôm nay mình tiếp tục động thủ tấn công tên Võ đạo ngũ trọng thiên Lâm Phi, ngày sau sẽ trở thành trò cười của các đệ tử ngoại môn.

Trương Vạn Sơn không thể thua được, lửa giận ngàn ngút, chỉ tiếc không thể đánh chết Lâm Phi ngay lập tức.

Lúc này Trương Vạn Sơn vô cùng hối hận, tại sao ngày lúc đầu không trực tiếp giết hắn, còn bị Lâm Phi lợi dụng ngược lại, ít nhất trong vòng ba tháng tới vì thể diện mà không thể ra tay với Lâm Phi, chỉ nghĩ đến đã muốn học máu, đường đường là Võ đạo bát trọng thiên mà lại không trừng trị được một tên nhóc...

“Hừ, Lâm Phi, coi như người may mắn, ngày hôm nay người may mắn thoát được, nhưng ta không tin ba tháng sau người lại thoát được lần nữa, hy vọng đến lúc đấy người sẽ không lảm ta quá thất vọng, ta sẽ đích thân phế bỏ người, biến người thành phế vật chân chính.

Trương Vạn Sơn hừ lạnh, quay người bỏ đi, không hề dừng lại.

“Lâm Phi, người tự cho mình là thông minh, cứ hưởng thụ ba tháng cuối cùng này đi, để đại ca của ta đích thân ra tay, người chờ bị đánh thành chó chết đi, ta sẽ tốt bụng dâng cho người một phần lễ vật, ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Xuống núi rèn luyện

Trương Vạn Sơn quay người bỏ đi, Lâm Phi cũng xoay người rời đi, hắn không hề muốn bị coi như khi, bị mọi người vây quanh xem xét, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người

"Điên rồi, Lâm Phi thật là điên rồi, khó có thể tin chuyện!"

"Sư huynh Trương Vạn Sơn, thực lực của hắn đã đạt đến Võ đạo bát trọng thiên, có được cương khí bảo vệ thân thể, nghe nói rằng một, hai năm tới

thời, nói không chừng có thể thăng cấp lên trở thành huyền giả. Lâm Phi chỉ là một tên thực lực Võ đạo tứ trọng thiên nho nhỏ, thật sự nghĩ rằng mình có thể đối đầu với đối phương? Chẳng lẽ hắn không biết chênh lệch về thực lực giữa hai người? Thật đúng là tự tìm chết."

"Ha ha, ta đoán là hắn nằm mơ giữa ban ngày hơi nhiều rồi, trước đây, hắn đã liên tiếp đánh bại Trương Trùng Sinh và Trương Phong Lăng, tin rằng mình đã hơn người, tự cho rằng mình có thể đánh lại Trương Vạn Sơn, nói không chừng đến lúc đó sẽ hối hận không kịp!"

"Khoảng cách từ giờ đến cuộc so tài lớn nửa năm một lần, còn không đến ba tháng nữa, cho dù Lâm Phi có tu luyện cả “Cửu Chuyển Tâm Pháp”, sợ rằng thực lực cũng chẳng thể nhanh chóng tăng lên, cũng có thể là Lâm Phi, có bản lĩnh gì đó chưa dùng đến, có thể đánh bại sư huynh?"

"Chúng ta chờ xem kịch hay, nếu Lâm Phi thông minh, vậy thì chủ động rời khỏi Thần Vũ môn, nói không chừng có thể đổi lấy một cơ hội sống sót, cuộc so tài nửa năm của ngoại môn, số đệ tử bị trọng thương cũng không phải là ít, sư huynh Trương Vạn Sơn nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này!"

...

Tất cả các đệ tử ngoại môn, người người đều bắt đầu bàn tán, đa số mọi người đều không ủng hộ Lâm Phi.

Mọi người đều biết, võ giả trung giai khiêu chiến võ giả cao giai, không phải chuyện chưa từng xảy ra ở trong Thần Vũ môn, nhưng tỷ lệ thành công vô cùng thấp, cho dù thực sự xuất hiện, đó là bởi vì dù các loại lí do, nhưng tổng kết lại, giữa trung giai và cao giai vẫn có một khoảng cách không thể thay đổi.

Lâm Phi có thể làm được chứ?

Bọn họ không thể tin được, khả năng thành công rất thấp.

"Thằng cha đáng ghét, đúng là không có não, bảo sao lại cứ muốn đến Hắc Thủy sơn mạch chém giết yêu thú, phí công bỏ tiền tốt bụng nhắc nhở hắn."

Trương Du Du cong chiếc miệng nhỏ nhắn, thờ phỉ phỉ nói.

"Tên đó là Lâm Phi? Là người tu luyện “Cửu Chuyển Tâm Pháp” à?"

Không biết từ lúc nào Lý Thanh U và Trương Du Du đã xuất hiện ở cửa, tiếng động ở bên ngoài, không thể không thu hút sự chú ý của bọn họ.

Hai người đẹp xuất hiện, khiến không ít đệ tử phải chú ý đến, chẳng ai dám chủ động tiến đến gần.

"A hắn chính là Lâm Phi? Là tên Lâm Phi tu luyện bộ tâm pháp phế vật đó? Bảo sao lại ngạo mạn khoe khoang như thế." Trương Du Du bỗng nhiên hiểu ra, trong số các đệ tử ngoại môn, Lâm Phi tạm thời đang đứng ở vị trí không ai không biết, không ai không rõ.

"Du Du, đừng có nói lung tung." Lý Thanh U trách mắng, ““Cửu Chuyển Tâm Pháp”, đồn rằng đó là một bộ công pháp mạnh mẽ của một vương triều khác, nếu có thể bù đắp lại lỗ hổng của nó, có lẽ tương lai sẽ trở thành một sự tồn tại không thể nào khinh thường, hiện tại không thể vội vàng đưa ra kết luận! Ai mà biết được tương lai sẽ như thế nào, sau này không được trông mặt mà bắt hình dong nữa, hễ là tu luyện được huyền khí Cửu Chuyển, đều là loại người có năng lực lĩnh ngộ cực mạnh!"

Trương Du Du đáng yêu chun mũi, nghiêng đầu hỏi, "Cái tên Trương Vạn Sơn kia, tiểu thư đây cũng từng nghe thấy rồi, thực lực Võ đạo bát trọng thiên, chẳng lẽ, Thanh U tỷ tỷ, tỷ thật sự coi trọng cái tên Lâm Phi kia hả?"

"Cảm giác!"

"Vậy cũng được hả?"

...

Sau khi rời khỏi khu treo thưởng,

Lâm Phi quay về nơi ở của mình, hắn không vội đi luôn, bắt đầu dọn dẹp đồ dùng sinh hoạt, chuẩn bị đi đến Hắc Thủy sơn mạch, chuyện xảy ra ngày hôm nay, không thể không tính toán trước.

Sau nửa canh giờ, Cao Nhân cùng Triệu Hồ biết được tin tức nhanh chóng chạy đến.

"Tiểu Lâm, người thật sự phải khiêu chiến tên Trương Vạn Sơn đó hả?"

Cao Nhân vốn đang tu luyện Toái Ngọc Thủ, sau khi nghe được tin tức, lập tức cảm thấy khó tin, bỏ hết công việc đang dở dang, chạy tới đây trước, muốn nghĩ cách giúp đỡ Lâm Phi.

"Chịu thôi, nếu ta không khiêu chiến Trương Vạn Sơn, hiện tại cũng sẽ chẳng thể đứng ở đây." Lâm Phi cười khổ, kể lại đầu đuôi câu chuyện một lần, còn chuyện đi săn yêu thú để thăng cấp, hắn giấu nhem luôn.

Cao Nhân tức giận nói, "Trương Vạn Sơn đúng là chẳng ra gì, thực lực Võ đạo bát trọng thiên, chỉ vì đệ đệ ruột mà ra tay xử lí người, chẳng lẽ hắn

không sợ bị các đệ tử ngoại môn khác khinh bỉ, không sợ mất mặt hay sao?"

"Sư huynh Lâm Phi, huynh thực sự muốn đánh nhau với Trương Vạn Sơn?"

Trong mắt Triệu Hồ toàn là vẻ tôn sùng, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, liên tiếp đánh bại Trương Trùng Sinh, lại còn hạ bệ Trương Phong Lăng, hiện giờ lại khiêu chiến Trương Vạn Sơn, toàn là những chuyện đến nghĩ còn chẳng dám, trong đám đệ tử ngoại môn, không biết bao nhiêu đệ tử cấp thấp, coi Lâm Phi như thần tượng của mình.

"Tùy cơ ứng biến vậy!"

Lâm Phi nói bừa cho xong, hẳn sợ Cao Nhân không tiếp thu được, sợ rằng hẳn sẽ gây ra chuyện gì đó.

"Tiểu Lâm, ta có biết mấy sư huynh, bọn họ đều là người có tham gia tổ chức, nếu ngươi muốn gia nhập, anh em sẽ giúp ngươi đề cử, có bọn họ hỗ trợ, chăm sóc cho ngươi, Trương Vạn Sơn sẽ không dám không nể mặt, trừ phi hẳn không muốn tiếp tục ở trong đám đệ tử ngoại môn nữa."

Lâm Phi lắc đầu, khéo léo đáp lại, "Chuyện này để sau này rồi tính, sắp tới ta sẽ đến Hắc Thủy sơn mật tu luyện một thời gian, không biết có tham gia được cuộc so tài tháng tới không, liệu có vấn đề gì không?"

"Không có chuyện gì đâu, hiện tại ngươi là thực lực võ đạo Võ đạo tứ trọng thiên, chỉ cần đến báo danh, hẳn là sẽ được cho qua." Vấn đề này, hiện nhiên là Cao Nhân hiểu rõ hơn Lâm Phi, "Hắc Thủy sơn mạch, vô cùng nguy hiểm, ngươi thật sự muốn đi đến đó?"

"Hiện tại ta là thực lực võ đạo Võ đạo tứ trọng thiên, tu luyện huyền công cũng chưa được mấy ngày, nghe nói bên ngoài Hắc Thủy sơn mạch, có các yêu thú cấp thấp tồn tại, đúng lúc có thể rèn luyện một hồi, biết đâu được sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn!"

Cao Nhân liếc nhìn Lâm Phi một cái, cũng không nói thêm điều gì, về chuyện thu hoạch ngoài ý muốn gì đó, rõ ràng hẳn không tin.

"Vậy ngươi phải cực kỳ cẩn thận, nhất định không được đi sâu vào trong Hắc Thủy sơn mạch."

...

Dựa theo lời nói của Cao Nhân, Lâm Phi tự mình đi tìm người phụ trách, sau một hồi giải thích, kết quả đúng như đã nói, không có vấn đề gì quá lớn, thành công đổi được khoảng thời gian ba tháng.

Khoảng thời gian ba tháng, không tính là dài, cũng không hẳn là ngắn, đối với Lâm Phi, điều quan trọng nhất là, làm sao để thực lực tăng nhanh như bay.

Đi xuống từ Thần Vũ môn.

Đứng trên sơn đạo, nhìn lại phía sau Thần Vũ môn ẩn trong rừng núi, Lâm Phi nắm chặt tay, trong mắt ánh lên vẻ kiên định.

"Sau ba tháng, ta sẽ dùng hành động cho mọi người biết, Lâm Phi ta không phải là người ai cũng có thể dễ dàng bắt nạt."

Để lại ý chí cùng lời nói hào sảng, Lâm Phi quay người đi về phía Hắc Thủy sơn mạch.

Hắc Thủy sơn mạch, tọa lạc tại phía đông nam của vương triều Bất Lạc, là một khu vực không có người quản lý, từ Thần Vũ môn đến đó, cách nhau hơn hai ngàn dặm, ước đi phải đi khoảng năm ngày đường, không thể coi là quá xa, nhưng cũng không quá gần.

Lúc này, Lâm Phi bắt đầu nhớ về thời đại có máy bay, có máy bay thì cần gì phải vất vả như vậy.

...

Sau khi xuống núi.

Lâm Phi chuẩn bị đi đến một tòa thành nhỏ ở dưới chân núi Thần Vũ, mua một ít trang phục và đồ dùng.

Quan trọng là, Lâm Phi muốn đi mua vũ khí phòng thân.

Thành Thần Vũ.

Một tòa thành nhỏ gần dưới chân Thần Vũ môn.

Tồn hết một trăm lượng bạc, Lâm Phi thay một bộ đồ cùng phụ kiện màu đen, đề phòng ở Hắc Thủy sơn mạch bại lộ tin tức, khiến cho người ngoài chú ý.

Sau khi mua xong trang phục và đạo cụ. Hắn xoay người đi đến tiệm vũ khí, mua vũ khí.

Lần đầu tiên xuống núi, dù sao Lâm Phi cũng là xuyên việt đến đây, đã đọc qua đủ loại tiểu thuyết, hành tẩu giang hồ, không có vũ khí, điều đó là không thể được.

Trong hai lựa chọn mua kiếm, mua đao.

Lâm Phi cuối cùng cũng chọn mua đao, đúng lúc có thể kết hợp với “Nhất đao lưỡng đoạn” để sử dụng, uy lực sẽ cao hơn một bậc.

Ngoại trừ những thứ đó, Lâm Phi tiêu hết một ngàn lượng bạc, mua một chú ngựa Tảo Hồng bình thường có thể đi một ngày mấy trăm dặm, dùng làm vật cưỡi, loại ngựa tốt một ngày đi ngàn dặm, tạm thời không thể mua được.

...

Ánh mặt trời giữa trưa, trên đường lớn rộng rãi.

"Ta yêu nàng, yêu nàng, như chuột yêu gạo..."

Âm thanh kì quái lại thêm chút lười biếng truyền đến từ trên đường lớn.

Từ xa tiến đến, là một con ngựa Tảo Hồng, lao nhanh từ trên đường lớn đến, cuộn lên một trận khói bụi, trong tầm nhìn, một người trẻ tuổi ngồi trên lưng Tảo Hồng, trên mặt là vẻ mặt cười, đang nhìn về một hướng, sau khi nhìn thấy một góc của băng sơn, trên vẻ mặt mỗi mét là một nét tươi cười.

"Cuối cùng cũng đến nơi rồi, mấy ngày hôm nay đúng là mệt chết luôn rồi, không máy bay, không ô tô, không ổn rồi, đến bao giờ ta mới có thể bay trên bầu trời, thế mới là thích!"

Người trẻ tuổi mặc áo đen, đúng là Lâm Phi đi thẳng đến từ Thần Vũ môn, không khỏi cảm thán đúng là cường giả vô đạo có thể vượt khoảng cách bay đến.

"Tôi thành Hắc Thủy, trước hết trọ lại một đêm, sau đó mua thêm một tấm bản đồ, tìm hiểu một chút tình hình ở Hắc Thủy sơn mạch, sau đó mới đi vào Hắc Thủy sơn mạch, sẵn sẵn yêu thú!"

Ngựa Tảo Hồng không hề dừng lại, đi thẳng đến tòa nhà ở trước mắt.

Cùng lúc đó.

Trên một đoạn sơn đạo khác.

Sáu con ngựa sai bước phóng nhanh trên đường lớn, làm cuộc lên một trận khói bụi, cát bụi vờn bay.

"Mọi người đi nhanh lên, nhất định tên giê rách Lâm Phi kia đang ở thành Hắc Thủy, tranh thủ trước khi hắn đến được Hắc Thủy sơn mạch, nhất định phải tìm cho được hắn."

Tiếng nói trầm thấp, vang vọng ở trong tai mọi người.

"Tên Lâm Phi này chạy cũng nhanh thật, nếu không phải tại hắn đánh úp chúng ta, thì đã chết trong tay chúng ta từ lâu rồi, cần gì chúng ta phải đi đường vất vả cực nhọc, ăn no cát bụi thế này, tên nhóc này đáng chết!"

"Mọi người cứ việc yên tâm, làm thịt được tên Lâm Phi kia rồi, chúng ta có thể ở thành Hắc Thủy thưởng thụ một phen, muốn có mỹ, rượu ngon, hay cái gì thì cứ việc mở miệng, có điều, nếu đang để việc này bị lộ ra ngoài, thì đừng trách cấp trên không nể tình!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đánh lén, mai phục

Hắc Thủy Sơn Mạch.

Thành Hắc Thủy!

Đây là một tòa thành nhỏ yên tĩnh nằm trên Hắc Thủy sơn mạch, có rất nhiều hàng hóa và yêu thú quý hiếm, là một nơi buôn bán tốt, lúc mới bắt đầu gặp may, sau đó lại có nhiều người tới, cho nên đây đã trở thành một thành lớn.

Trong thành Hắc Thủy, những người có tiền đều có thể hưởng thụ cuộc sống của hoàng đế.

Thành Hắc Thủy có nhiều thanh lâu lớn nhỏ, người đẹp nhiều như mây trên trời, muốn người thế nào thì có thể đó.

Thành Hắc Thủy là nơi có nhiều bộ lạc sản xuất rượu ngon vô giá nhất ở Vương triều.

Ngoài ra, các bí tịch Huyền công, binh khí lợi hại, cái gì cũng đều có.

Bởi vì điều này nên bây giờ rất nhiều cao thủ từ bốn phương tám hướng đều tề tựu tại đây, có người còn xem đây như một căn nhà của mình.

...

“Hôm nay giảm giá sốc, Yêu thú Thanh Vân Hồ Ấu Tề cấp ba, một vạn lượng bạc, bảo đảm vật đúng với giá tiền.”

“Sùng vật yêu thú cấp hai, tuyệt thô, đáng yêu vô cùng, người gặp người thích, các mỹ nhân đi ngang qua đừng để lỡ mất cơ hội!”

“Linh thảo mười năm Âm Dương Thảo, giá gốc là ba vạn lượng bạc, bây giờ giảm giá xuống chỉ còn chín ngàn lượng, đúng vậy, chín ngàn lượng, cơ hội chỉ có trong hôm nay, đừng để lỡ!”

“Mười Võ Giả của Chiêu Võ đạo thất trọng thiên, giá trị tuyệt vời, bảo đảm an toàn!”

“Đội mạo hiểm Đằng Không tìm năm mươi Võ Giả đạt tới cấp Võ đạo lục trọng thiên, bao ăn bao ở, tiền lương hậu hĩnh, cuối năm lại có tiền thưởng, mọi người còn do dự cái gì mà không lập tức gia nhập đội mạo hiểm!”

...

Trên đường tới thành Hắc Thủy, Lâm Phi bị hấp dẫn bởi những âm thanh phồn hoa xung quanh.

“Đúng là một địa điểm tuyệt vời, không hổ danh là tòa thành Hắc Thủy phồn vinh nhất ở Hắc Thủy sơn mạch.”

Chạy liên tục suốt năm ngày, trên khuôn mặt mệt mỏi của Lâm Phi cuối cùng cũng xuất hiện sự vui vẻ.

Dắt con ngựa màu đỏ thẫm bước đi trên đường chính, Lâm Phi thấy không ít cao thủ Võ Đạo và những người ăn mặc kỳ quái khiến hắn cảm thấy rất vui mừng, đây không phải giang hồ trong truyền thuyết sao?

Tìm một nơi bán ngựa đi, bán được bảy trăm lượng bạc, Hắc Thủy sơn mạch nằm ngoài thành Hắc Thủy, cách hai trăm dặm, nếu giữ lại con ngựa đỏ thẫm đó thì không thích hợp lắm, hơn nữa cho dù sau này về nhà, có đánh chết Lâm Phi cũng không cưỡi con ngựa đỏ thẫm này nữa.

Bán con ngựa đỏ thẫm xong, Lâm Phi đi thẳng vào một khách sạn. Muốn nghỉ ngơi một lúc, sáng hôm sau sẽ đi tìm hiểu tình hình rồi mới vào Hắc Thủy sơn mạch.

“Tiểu nhị, cho một phòng.”

...

Nghỉ ngơi một đêm.

Sáng hôm sau, tinh thần Lâm Phi trở nên rất thoải mái, người mệt mỏi đứng bên đường hôm qua đã không còn thấy đâu.

Người tu luyện võ có thể lưu giữ Huyền khí trong cơ thể thì tinh lực cũng hồi phục trở lại được, bình thường sau một ngày thì sẽ hồi phục cũng được bảy tám phần.

Ra khỏi khách sạn thì đi tìm hiểu tình hình Hắc Thủy sơn mạch.

Nhưng Lâm Phi không thể tin được mọi chuyện lại dễ dàng như vậy, vì thành Hắc thủy chính là nơi buôn bán tin tức về Hắc Thủy sơn mạch, tất cả những tin tức về nguy hiểm có thể gặp phải, nơi sinh sống của yêu thú... ở đâu cũng có, nhiều đếm không hết.

Tâm trạng lo lắng của Lâm Phi bỗng chốc tan biến không còn một mảnh, hắn dùng một ngàn lượng mua một bộ bản đồ đã được đánh dấu, trong đó có tất cả những nơi nguy hiểm của Hắc Thủy sơn mạch, nơi sinh sống của yêu thú, vô cùng rõ ràng.

Những điều nhỏ quyết định sự thành công, Lâm Phi cho rằng một tấm bản đồ giá một ngàn lượng thì sẽ có ích.

Ngoài việc mua bản đồ, Lâm Phi mua một số linh đan có độc và Liệu Thương Đan cũng tốn một ngàn lượng, trong lòng hắn thầm rí máu.

Rốt cuộc cũng hiểu dùng linh đan ở đại lục Huyền Thiên này đúng là đắt tiền.

...

Nghỉ ngơi một ngày, sáng ngày thứ ba, lúc mặt trời vừa ló rạng, Lâm Phi đã chuẩn bị xong đi về phía dãy Hắc Thủy sơn mạch.

Thành Hắc Thủy bị bao quanh bởi một màn sương trắng, lúc đó, không khí trong núi rất ẩm ướt,

Lâm Phi rời khỏi thành Hắc Thủy đi về phía Hắc Thủy sơn mạch trong tình hình này.

Thành Hắc Thủy cách Hắc Thủy sơn mạch một con đường, so với những con đường nhỏ bình thường thì con đường này khá an toàn.

Lâm Phi đi một lúc lâu, cảm thấy xung quanh mênh mông vô cùng, những ngọn núi nối tiếp nhau tạo thành một dãy núi sừng sững hùng vĩ.

Đây đúng là nơi không thuộc vương triều, Hắc Thủy sơn mạch vốn đã rất nổi tiếng là nơi có nhiều yêu thú sinh sống, nhiều loại thảo dược và da lông yêu thú... được nhiều môn phái thích tới nhất và cũng là nơi được gọi là vùng đất của cái chết, không biết bao nhiêu Võ Giả đã chôn mình ở đây, nhưng dù vậy, đây vẫn là nơi mà những người yêu mạo hiểm thích tới nhất.

“Hắc Thủy sơn mạch sao, mình sẽ luyện tập ở đây trong ba tháng tới.”

Lâm Phi hít một hơi thật sâu, trong mắt tỏa ra ánh sáng kiên định, cho dù trong Hắc Thủy sơn mạch nguy hiểm thế nào, mình cũng sẽ đi không quay đầu lại, không lùi bước, đó mới là Võ giả chân chính.

...

Ở một nơi gần Hắc Thủy sơn mạch.

Trong lòng Lâm Phi hiểu rất rõ, bên ngoài Hắc Thủy sơn mạch có rất nhiều yêu thú mạnh sinh sống.

Những yêu thú cấp bốn có mặt khắp nơi ở Hắc Thủy sơn mạch. Lâm Phi đã nhớ kỹ toàn bộ những chuyện về yêu thú của Hắc Thủy sơn mạch trong đầu.

“Đi qua chỗ này sẽ là nơi sinh sống của một yêu thú cấp bốn, Cuồng Lang, đúng lúc giờ đánh thử vào Cuồng Lang xem thử thể nào là một yêu thú bậc trung.”

Cắt kỹ bản đồ, Lâm Phi bước lên phía trước, nhảy vào trong rừng đi về phía Đông.

“Không thể sử dụng Linh Hồn Thân Pháp ở đây, vậy đúng lúc hôm nay ta tu luyện “Tùy Phong Thân Pháp”... Có khi lúc gặp yêu thú mạnh sẽ dùng thân pháp này chạy khỏi được.”

Lâm Phi suy nghĩ một lúc, đột nhiên lại cảm thấy lạnh lẽo, tóc gáy cũng dựng ngược lên, không hiểu sao lại cảm thấy có nguy hiểm rình rập, bên tai vang lên tiếng xé gió mơ hồ.

“Không hay rồi, có nguy hiểm.”

Một ánh sáng lạnh bay phát qua giống như ánh sáng xuất hiện trước đêm tối.

Lúc thanh kiếm sắp chạm vào thân thể, bỗng chốc Lâm Phi nhảy lên, dường như cơ thể nặng đi, vội dùng “Linh Hồn Thân Pháp” né tránh phải thoát khỏi nguy hiểm, nhưng dù phản ứng nhanh, gò má vẫn bị một thanh kiếm lướt qua giống như một con lóc càn quét, bỗng chốc trên mặt đều là máu tươi.

“Àm!”

Lâm Phi chạy trốn ra sau một cây đại thụ, những nhát kiếm vẫn tung ra, bỗng chốc xung quanh lá cây bị cắt đôi.

...

“Kẻ nào? Kẻ nào muốn giết ta?”

Lâm Phi thở dốc nhảy xuống đất, máu tươi tuôn trào bên má trái cũng không thèm quan tâm, bây giờ hắn giống như một con báo cảnh giác nhìn xung quanh, Hắc Thiết Dao vốn ở trên lưng giờ đã được hắn siết chặt trên tay, ánh sáng sắc lạnh tỏa ra khắp nơi.

Lúc này, hắn suýt chút nữa đã bị giết chết.

Lần đầu tiên Lâm Phi hiểu được khoảng cách giữa sống và chết lại gần như vậy, trong lòng vẫn còn rất sợ hãi, ngực cũng vì thở gấp mà phập phồng.

“Đúng là nguy hiểm, nếu không phải mình đã đạt tới Võ đạo ngũ trọng thiên, tốc độ cũng tăng lên, thì chắc chắn sẽ chết trong trận mai phục vừa rồi, dù bọn họ là ai thì mình cũng phải giết tất cả!”

Bóp bóp bóp!

Tiếng vỗ tay vang lên giữa núi rừng yên lặng, trông mắt Lâm Phi hơi co lại, tinh thần cả người đều tập trung về phía phát ra âm thanh.

“Lâm Phi, đúng là ngươi không khiến bọn ta thất vọng, vậy mà có thể tránh khỏi một đòn vừa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Cắt đứt quan hệ, thể hiện sức mạnh

Giọng nói vừa kết thúc, trong rừng bỗng chốc xuất hiện một đám người mặc áo đen bao vây Lâm Phi lại.

Năm người mặc đồ đen này mang khí tức của võ giả đã tu luyện tới Võ đạo ngũ trọng thiên, người vừa nói chuyện là một người đàn ông mắt to mày rậm. Người này chắc chắn là một cao thủ.

Trong tay đám người mặc áo đen cầm Tinh Cương đao.

“Rốt cuộc các người là ai?”

Nhìn đám người này, trong đầu Lâm Phi lập tức xuất hiện hai chữ “Trương gia”.

Ngoài bọn họ ra thì chắc chắn không có ai ra tay với mình, mình treo giải thưởng trước cửa, công khai khiêu khích Trương Trọng Sơn trước mặt nhiều người như vậy, vì còn ở Thần Võ Môn nên đối phương không dám ra tay với mình nhưng mình vừa rời khỏi Thần Võ Môn, mất đi sự bảo vệ, lại một mình tới núi Hắc Thủy quả là một cơ hội tuyệt vời để bọn họ ra tay giết mình làm vui nổi hận trong lòng.

Suy nghĩ một lúc, Lâm Phi đã đoán ra được người giết mình là ai, lập tức sự tức giận trong lòng bùng lên.

“Giới cho Trương gia, giới cho một Trương Trọng Sơn, đúng là khinh người quá đáng.”

...

“Ha ha! Ai bảo thằng nhóc ngươi dám gây chuyện với sư huynh của chúng ta, giờ sư huynh muốn ngươi chết thì ngươi phải chết nhưng mà núi Hắc Thủy này cũng không tệ lắm, ngươi chết ở đây cũng coi là may mắn rồi. Nhớ kỹ ngày hôm nay đây vì ngày này năm sau là ngày giỗ của ngươi! Các huynh đệ, ra tay!”

Vị cao thủ cười lạnh, phất tay ra hiệu cho ba người đàn ông đứng sau lưng, ba người đàn ông kia lập tức rút kiếm ra nhanh chóng đánh về phía Lâm Phi.

Bọn họ đã mai phục ở đây từ sớm, muốn giết chết Lâm Phi nhưng lại không ngờ là hắn có thể tránh được những chiêu thức vừa rồi, bây giờ đương nhiên không mong xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Máu tươi chảy ròng trên gương mặt Lâm Phi, khiến hắn trở nên rất hung dữ.

“Không cần biết các người là ai, hôm nay ta sẽ cho các người chôn thân ở đây.”

Lâm Phi hiểu rõ đám người này mạnh tới đâu, vậy mà chỉ vì muốn giết mình mà lại đợi ở đây lâu như vậy. Nếu không phải thực lực của mình đã tăng lên thì trong trận mai phục vừa rồi, mình không chết cũng bị thương nặng.

“May mà các người chưa hiểu rõ thực lực của ta. Vậy giờ ta sẽ xử ngươi trước để các người hiểu được bản thân đã sai lầm như thế nào khi nghĩ muốn giết ta.”

Trong mắt Lâm Phi tỏa ra ánh sáng lạnh, cầm Hắc Thiết đao nhảy về phía trước, giống như một con báo vọt tới vồ lấy con mồi, thanh đao kéo dài trên mặt đất, rồi mạnh mẽ bay về phía trước.

“Nhất Đao Lưỡng Đoạn!”

Đây là đao pháp mà hệ thống cung cấp cho Lâm Phi lúc hắn thăng cấp.

Lâm Phi tiến lên khiến đám người kia cảm thấy rất buồn cười.

Một người mặc áo đen sử dụng đao pháp Hồ Hồ Sinh Phong, vừa thấy Lâm Phi tiến lên thì nhìn hắn bằng ánh mắt khinh thường, nâng trường đao trong tay chém xuống.

“Tên rác rưởi này, dám đánh ông đây sao? Ngươi mau xuống địa ngục đi.”

Trường đao hạ xuống, thanh đao màu bạc dài một trượng được nâng lên cao rồi chém vào thanh đao đang chém tới của Lâm Phi, giống như muốn chém đứt đôi nó vậy.

Với sức mạnh này, người dùng đao sẽ đánh được trong khoảng cách một trượng. Người nắm vững đao pháp này đã mất nhiều thời gian để nghiên cứu, hẳn chắc chắn là cao thủ.

Ai cũng nghĩ là với một đao này thì dù Lâm Phi có mạnh tới đâu cũng sẽ phải chịu chết thôi, không thể khác được, thực lực hai người chênh lệch quá

hiều. Người áo đen kia lại dùng một chiêu “Vô Tình đao”.

Không ngờ lúc chiêu thức hạ xuống thì xuất hiện một ánh sáng lạnh mạnh mẽ từ thanh đao.

Cả hai thanh đao đều dài chừng một trượng vậy mà chỉ trong chớp mắt thanh đao của người áo đen đã vỡ nát tan tành. Lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng thì một ánh sáng màu trắng nhanh như chớp đánh mạnh về phía người mặc áo đen, trong khoảng khắc đó, giống như tất cả những chuyện đang xảy ra đều dừng lại.

Tất cả những người đang chứng kiến đều hít một ngụm khí lạnh.

“Sao có thể, Vô Tình đao của ta... Rốt cuộc đây là... đao pháp gì?”

Người đàn ông mặc áo đen che cả khuôn mặt vẫn đứng thẫn thờ ở đó, vẻ mặt khó tin, bỗng chốc kẻ hở trên mặt nở tung ra! Mọi người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì người mặc áo đen đã bị cắt thành hai khúc, máu tươi tuôn trào khắp nơi.

Đao pháp Nhất Đao Lưỡng Đoạn!

Chiêu thức Nhất Đao Lưỡng Đoạn!

Đao như kỳ danh!

...

Không người nào tin được một kẻ rác rưởi như Lâm Phi lại có thể luyện một chiêu thức mạnh mẽ như vậy, chỉ dùng một chiêu đã giết chết Ngô Thiên.

“Tên khốn kiếp kia! Ngươi dám giết Ngô Thiên sư huynh! Ngươi to gan quá đấy.”

Chỉ còn bốn người mặc áo đen, vẻ mặt không kiềm chế được sự tức giận nhưng nhiều hơn là sự khiếp sợ.

“Ngươi... Không phải ngươi mới đạt tới Vô đạo tứ trọng thiên sao? Từ khi nào thì đạt tới Vô đạo ngũ trọng thiên hả? Còn có thể giải phóng Huyền khí ra ngoài nữa? Sao thực lực của ngươi có thể tăng nhanh như vậy.”

Ngực Lâm Phi phập phồng, tuy hắn đã từng trải cách dùng chiêu thức vừa rồi rất nhiều lần nhưng uy lực của một chiêu Nhất Đao Lưỡng Đoạn này vẫn khiến hắn kinh ngạc vô cùng.

“Giết chết Vô đạo ngũ trọng thiên - Ngô Thiên, thu được điểm kinh nghiệm là 500!”

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi đã mở ra hệ thống giết người. Nhận được một huân chương sơ nhập giang hồ, sau khi đeo vào sẽ tăng tốc độ, đạo cụ phụ trợ chỉ có thể sử dụng trong một lần, thời gian sử dụng là một nén nhang, sau đó vật phẩm sẽ tự động biến mất.”

Bỗng nhiên bên tai vang lên âm thanh của hệ thống. Lâm Phi suyt chút nữa thì không thể bình tĩnh được, trong lòng thầm nghĩ không biết lúc nào thì hệ thống có thể chức năng tăng cấp này?

“Con mẹ nó, giết người cũng được kinh nghiệm? Mình không nghe lầm chứ?”

Lâm Phi đau đầu, còn nghĩ giết yêu thú mới có được kinh nghiệm, không ngờ giết người cũng đạt được điểm kinh nghiệm, thậm chí còn nhiều hơn so với giết yêu thú, chuyện này cũng...

Tuy đây là lần đầu tiên Lâm Phi giết người nhưng hắn lại không có cảm giác kì lạ, hơn nữa lại cảm thấy rất thú vị, bây giờ không thể cho đám người này một cơ hội sống sót nào nữa, bọn họ chắc chắn phải chết.

“Ha ha, không ngờ đúng không!” Lâm Phi không nghĩ nữa, cầm Hắc Thiết đao đứng đó, từng giọt từng giọt máu chảy trên ánh sáng sắc lạnh của thanh đao, ánh mắt Lâm Phi lạnh như băng mang theo sát ý: “Không cần biết lý do gì, hôm nay các ngươi phải chết dưới đao của ông đây!”

“Nhất Đao Lưỡng Đoạn!”

Lâm Phi di chuyển lần nữa, đánh về phía người đứng gần nhất, Hắc Thiết đao chém ra kèm theo đó là Huyền khí, khí tức này được sinh ra giống như đã kết hợp với nhau từ trước vậy, rất nhuần nhuyễn.

Người mặc đồ đen còn đang chìm trong cảm giác khó tin, ánh mắt không cam tâm nhìn về phía trước thì thấy một người nữa bị chém thành hai khúc, nổ tung cả người khiến cả ba người lập tức phải lấy lại tinh thần.

“Mọi người xông lên cùng lúc đi, đao pháp này có gì đó kỳ lạ, tuyệt đối không thể bỏ chạy.”

Giương mặt của vị cao thủ đi đầu từ bình tĩnh chuyển sang tức giận nhưng vẫn không kiềm được cảm giác hoảng sợ, hắn ta chưa từng nghĩ một tên vô dụng như Lâm Phi sẽ cho bọn họ một bất ngờ lớn như vậy. Hắn hoàn toàn khác so với những gì mọi người nói, bây giờ bọn họ đã bị đánh cho không kịp trở tay, năm người bọn họ đã bị giết hai người.

“Thanh Vân kiếm pháp, chiêu thức đầu tiên, Vân Trung Hữu Sơn!”

“Bôn Lô đao pháp, chiêu thức thứ hai, Lôi Đình Nhất Kích!”

“Vân Hải kiếm pháp, chiêu thức thứ ba, Vân Hải Miên Miên!”

...

Ba người mặc áo đen chưa từng nghĩ sẽ có một ngày phải kết hợp với nhau để đánh bại Lâm Phi. Trong mắt bọn họ Lâm Phi chỉ là một kẻ vô dụng nhưng hôm nay bọn họ đã phải thay đổi cách nhìn, Lâm Phi đã trở thành một cao thủ.

“Tên rác rưởi này! Ba người chúng ta kết hợp lại, cho dù ngươi có đạt tới Võ đạo lục trọng thiên cũng sẽ phải chết trong tay bọn ta, chưa từng có một người nào thoát khỏi chiêu thức này của bọn ta đâu!”

Ánh sáng đao kiếm giống như từ trên trời giáng xuống.

Lâm Phi vẫn bình tĩnh như vậy, lúc này thi triển “Nhất Dao Lưỡng Đoạn” làm giảm bốn phần Huyền khí trong cơ thể, bây giờ chỉ còn lại sáu phần.

“Ba người bọn họ liên hợp tuy mạnh nhưng mình có Kim Cương Bất Hoại Thân, có thể không sợ bọn họ nhưng hôm nay không thể để bọn họ rời khỏi đây được! Nếu chuyện hôm nay truyền ra ngoài thì nhất định mình sẽ rước không ít chuyện phiền phức vào người, đặc biệt là đao pháp này, tuy chỉ là Hoàng giai đao pháp nhưng chắc chắn không phải đao pháp bình thường so sánh được.”

Lâm Phi nghiêng rằng, trong mắt tràn đầy quyết tâm muốn giết chết đám người này.

Phải liều thôi.

“Nhất Dao Lưỡng Đoạn!”

Hôm nay, Lâm Phi chỉ có thể dựa vào chiêu Nhất Dao Lưỡng Đoạn này để vượt qua cửa ải này.

Truyền vào Hắc Thiết Đao năm phần Huyền khí, nâng lên cao, thi triển “Nhất Dao Lưỡng Đoạn”, bỗng chốc Hắc Thiết Đao vang lên những âm thanh “ong ong”

Ầm!

Vốn còn là một thanh đao, đột nhiên hoá thành ba thanh đao, thanh đao màu trắng có một tia hắc sắc hung hăng đánh vào giống như một con cuồng phong chém giết tất cả mọi thứ, khí tức tản ra xung quanh vô cùng mạnh mẽ.

“Đao pháp Nhất Dao Lưỡng Đoạn của ta, không biết ở phẩm cấp nào, cũng không phải là một dạng Huyền công bình thường. Ông đây không tin nó không đánh được các ngươi!”

Đao pháp mạnh mẽ đánh xuống.

Ba người đàn ông mặc áo đen bỗng chốc tê dại cả đầu, lúc bọn họ liên thủ với nhau thì cả cao thủ Võ đạo lục trọng thiên cũng không dám khinh thường nhưng hôm nay đối mặt với một môn đao pháp chưa từng thấy này lại cảm nhận được sự nguy hiểm.

Đúng là khó tin.

“Rầm rầm!”

Nghiền nát ánh sáng của kiếm!

Nghiền nát ánh sáng của đao!

Một chiêu phá hủy tất cả.

Trường đao lướt qua mọi thứ bay ngang qua trời, chỉ một đao đã đánh thẳng về phía ba người áo đen, khiến xung quanh đổ nát nhưng vẫn có một sức mạnh lớn đổ ập vào người Lâm Phi khiến hắn bị bay thẳng ra ngoài, đập người lên một thân cây đại thụ, lá cây xung quanh bay lá tả.

Ba người áo đen đứng bất động giống như mấy khúc gỗ, về mặt hoàn toàn không thể tin được.

“Đúng là đao pháp mạnh mẽ... Đây không phải đao pháp bình thường.”

“Tên rác rưởi! Ngươi sẽ không được chết từ tế!”

“Sử huynh nhất định sẽ báo thù cho chúng ta!”

Ầm ầm

Ba cơ thể nổ tung trong nháy mắt tạo ra một luồng gió mạnh khiến lá cây xung quanh bay lá tả.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tu luyện tùy phong thân pháp

Trong rừng phủ đầy sương trắng, đôi lúc lại vọng đến tiếng chim kêu.

Khụ! Khụ!

Mùi máu tanh nồng nặc phía trong rừng cây, theo sau đó là âm thanh khác thường vọng tới.

“Hộc! Hộc! Cuối cùng cũng chết hết rồi!”

Dưới gốc cây đại thụ cao vút, một người nào đó lung lay đứng không vững, dường như một trận gió cũng có thể thổi bay hắn đi.

Không cần nhiều lời, người này chắc chắn là Lâm Phi.

“Hộc! Hộc!”

Lâm Phi sắc mặt tái nhợt, thở hổn hển, ngực phập phồng, áo choàng đen bị dư âm của lực tấn công xé toạc, trở nên rách rưới như kẻ ăn mày, trông rất nhếch nhác.

Nhớ lại trận công kích vừa rồi, Lâm Phi tự mình cảm thấy quá to gan.

May mà tất cả đều đúng như hắn dự liệu, chiêu thức Nhất Dao Lưỡng Đoạn phá vỡ lực tấn công chính nhưng dư âm của lực tấn công vẫn còn ảnh hưởng, thân pháp Kim Cương Bất Hoại phát huy tác dụng cực mạnh, ngăn chặn phần lớn lực tấn công, bởi vậy hắn mới có thể an toàn đứng tại đây.

Nếu không phải là như vậy, e rằng Lâm Phi sẽ không thể ung dung mà đứng đó.

“Giết chết Thượng Võ, Võ đạo ngũ trọng thiên, giành được 500 kinh nghiệm”.

“Giết chết Lịch Sơn, Võ đạo ngũ trọng thiên, giành được 500 kinh nghiệm”.

“Giết chết Trương Võ, Võ đạo ngũ trọng thiên, giành được 500 kinh nghiệm”.

Giọng nói lạnh như băng của hệ thống thăng cấp như thường lệ vang lên.

Nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống thăng cấp, Lâm Phi mới cảm thấy yên tâm, lập tức nhỏ một ngụm máu tươi đi.

“Thân pháp kim cương bất hoại vẫn chưa đủ mạnh! Nếu như có thể đạt đến cảnh giới cuối cùng thì dư âm hợp lực tấn công của ba tên khi này nếu chặn lại cũng chỉ còn chút ít chứ không bị mất sức và bị thương nhẹ như bây giờ.”

Lâm Phi tự giễu cợt mình.

Nếu như tin tức này được truyền ra ngoài, chắc hẳn tất cả mọi người sẽ phải há hốc mồm.

Năm cao thủ Võ đạo ngũ trọng thiên lại dễ dàng bị người ta đánh chết, nhất định là một việc khó thể tin được, chắc chắn chẳng có mấy người tin được chuyện này là sự thật.

Đối với thành tựu lần này, Lâm Phi cũng thấy tự hào.

Nhưng đáng tiếc, trong mắt Lâm Phi, hắn của hiện tại vẫn còn rất nhỏ bé, yếu ớt, đối với loại suy nghĩ này, không biết bao nhiêu người đã vì nó mà cảm thấy xấu hổ.

Sau khi dùng Tụ Khí đan, hắn ngồi xuống.

Một lúc sau, trong cơ thể hắn chỉ còn sót lại một phần Huyền khí, khôi phục đến đâu hay đến đó, ít ra còn có được khả năng chiến đấu nhất định, đề phòng gặp phải nguy hiểm ngoài ý muốn.

Lâm Phi đứng dậy thêm lần nữa, chuẩn bị đi tìm chiến lợi phẩm.

Phải rất vất vả mới giải quyết xong kẻ địch, Lâm Phi bắt đầu nghĩ tới chiến lợi phẩm của mình.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Lâm Phi trở nên cực kỳ chú ý đến chiến lợi phẩm.

“Năm cao thủ Võ đạo ngũ trọng thiên, nói thế nào thì họ cũng có chút gia thế.” Lâm Phi nghĩ.

Một lúc sau, Lâm Phi không nói được gì.

“Mẹ kiếp! Đừng giỡn ông mày thế chứ!”

Lúc Lâm Phi muốn tìm chiến lợi phẩm, trông thấy mặt đất toàn xác chết, không khỏi hồi hận đứng lên, tự hỏi bản thân đã dùng đao pháp bá đạo này như thế nào.

Nhất Dao Lưỡng Đoạn, nghe tên thì hiểu ngay là một đao chém thành hai đoạn, lực tấn công bá đạo, thân xác bọn chúng đều bị tan tác, trở nên biến dạng.

Tất cả các loại ngân phiếu đều hóa thành tro bụi hết rồi, bí kíp các thứ thì lại càng không phải nói nhiều.

Sau một hồi tìm kiếm, Lâm Phi miễn cưỡng đề lộ nụ cười, ít ra cũng có chút thu hoạch.

Đầu tiên là bạc! Ngân phiếu đều bị nát hết rồi thì tất nhiên còn sót lại bạc.

Ít nhất, bạc vẫn không có vấn đề gì, vàng cũng thế, sơ sơ tính ra có khoảng một ngàn lượng bạc, năm trăm lượng vàng, cũng coi như là có thu hoạch.

“Lộ trình sắp tới đúng lúc thiếu bạc, ông đây hời rồi!”

Lâm Phi mừng rỡ, chẳng ai không thích vàng và bạc cả, đây là vật phẩm tất yếu của võ giả, trước nay chưa ai chê nhiều bao giờ”.

Một cuốn bí kíp “Bôn Lôi đao pháp”!

Đây là cuốn duy nhất không bị Huyền khí của bí kíp Huyền công xé nát.

“Đao pháp không tồi. Nhất Dao Lưỡng Đoạn bá đạo hung tợn, lực uy hiếp lớn, có điều tiêu tốn quá nhiều Huyền khí. Cuốn Bôn Lôi đao pháp này, cũng là cách thức mở rộng, đóng mạnh, chiêu thức bá đạo, một luồng Huyền công, vừa hay có thể tu luyện”.

Kiểm pháp, Lâm Phi không thích.

Đao pháp, Lâm Phi thích.

Đao pháp “Nhất Dao Lưỡng Đoạn” uy lực không thể tưởng tượng, một đao phá ba đường tấn công, sớm đã lưu lại ấn tượng không thể phai mờ, xem chừng không thua kém Hoàng giai đao pháp.

Vì thế, Lâm Phi liền nảy sinh hứng thú với đao pháp.

Nếu muốn mua một cuốn Huyền công “Bôn Lôi đao pháp” ở ngoài thì cho dù có một vạn lượng bạc cũng chưa chắc đã mua được.

Chuyến này xem ra thu hoạch cũng không tệ!

May mắn là Lâm Phi xuất phát sớm, bên ngoài Hắc Thủy sơn mạch không có mấy người nên số xác chết trên đất kia hắn cũng không buồn xử lý. Sau khi trở lại, hắn sẽ đích thân đi tìm hiểu, lúc đó chắc chắn sẽ có kết quả rõ ràng kẻ nào là hung thủ đứng sau.

Cho dù là ai Lâm Phi sẽ không dễ dàng tha cho chúng, món nợ này tạm ghi vào đây.

...

Bên ngoài Hắc Thủy sơn mạch,

Rừng cây đại thụ cao vút, chạc cây không lồ, che bớt ánh sáng. Trong rừng cây to lớn như vậy chứa đựng bầu không khí âm u, giống như quay trở lại rừng cây nguyên thủy lúc đầu.

“Chỗ này không tệ, chắc chắn có kẻ nào tìm đến đây đâu, tiện thể dừng tạm nơi này để tu luyện “Tùy Phong thân pháp”.

Lâm Phi trùm áo choàng đen, ngồi bên dưới cây đại thụ.

Nếu như không bị đánh úp, Lâm Phi sẽ không phải dè dặt cẩn trọng như vậy.

Chính vì trên đường bị đánh úp, Lâm Phi giữa đường liền đưa ra quyết định phải luyện được “Tùy Phong thân pháp”, tiếp tục tiến vào Hắc Mạch sơn

thủy giết yêu thú.

“Đạo pháp “Nhất Đạo Lưỡng Đoạn” bằng với Hoàng giai đạo pháp, vậy thì “Tùy Phong thân pháp” này chắc cũng không kém, nếu như học được “Tùy Phong thân pháp” phối hợp với đạo pháp triển khai tấn công, uy lực của chúng chắc chắn còn hơn trước đây”.

Có sự am hiểu về Nhất Đạo Lưỡng Đoạn, nên Lâm Phi cũng tràn trề hi vọng đối với thân pháp Tùy Phong này.

Dù sao thân pháp Linh Hầu cũng chỉ là loại thân pháp thông thường, kém xa thân pháp Tùy Phong. Hắc thủy son mạch lại nguy hiểm trùng trùng, một loại thân pháp hiệu quả không những phát huy tác dụng cực lớn mà tong thời khắc mấu chốt còn có thể bảo toàn tính mạng.

“Người chơi Lâm Phi, chắc chắn muốn luyện “Tùy Phong thân pháp”? ”

“Xác nhận!”

Lần trước được thưởng “Tùy Phong thân pháp” Lâm Phi chưa luyện, vẫn luôn để trong hòm chứa đồ.

Sau khi âm thanh từ hệ thống truyền đến, cách thức luyện và các chiêu thức của thân pháp Tùy Phong giống như một luồng nước ầm ầm tiến vào trong đầu Lâm Phi, nét mặt của hắn không khỏi có chút biến sắc.

“Thân pháp thật kỳ lạ!”

Thần sắc Lâm Phi liền thay đổi sau khi lĩnh ngộ được hàm nghĩa sâu sa của các chiêu thức.

“Tùy Phong thân pháp” tất nhiên không phải là một loại thân pháp thông thường, mà nó là một loại thân pháp tăng cường sự cường đại của khinh công.”

Thân pháp Tùy Phong.

Khinh công Tùy Phong.

Hai thứ hợp lại là một, trở thành một loại tồn tại quái dị.

Lâm Phi vẫn chưa vội tu luyện, trì hoãn bốn năm ngày, không vấn đề gì, nghiên cứu cho rõ ràng trước đã rồi tính tiếp.

Khinh công Tùy Phong.

Tất cả chia làm ba cảnh giới!

Cảnh giới thứ nhất: Người như gió, đi lại vô hình.

Cảnh giới thứ hai: Gió như người, người đi trong gió.

Cảnh giới thứ ba: Người gió hợp nhất, có mặt khắp nơi.

Khinh công Tùy Phong.

Dựa vào ý nghĩa trên mặt chữ không khó để giải thích, hơn nữa hệ thống cũng cung cấp ý nghĩa sâu sa của khinh công.

Độc từng câu từng chữ, lông mày của Lâm Phi lúc thì nhăn lại lúc thì giãn ra, hoàn toàn bị thu hút bởi thân pháp Tùy Phong, khi đọc xong câu cuối cùng, không nhịn được liền trầm trồ khen ngợi.

“Rõ là ông trời giúp ta, loại khinh công Tùy Phong này, rất phù hợp để ta tu luyện. Nếu như ta sớm học được loại khinh công này, kể cả là cảnh giới thứ nhất, giết năm tên bọn chúng dễ như trở bàn tay!”

Trong mắt Lâm Phi lóe lên sự hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Luyện tập thân pháp có chút thành tựu

Hắc Thủy son mạch.

Một chỗ hẻo lánh bên trong rừng cây.

Bịch!

Trên không trung, một bóng người giống như cánh diều bị đứt dây rơi xuống, cả một khoảng đất rộng lớn lúc này như đang rung lên.

“Đây thì tính là theo gió cái quỷ gì chứ! Mới nhập môn đã khó học như vậy sao?”

Cái người từ dưới đất trèo lên, toàn thân run rẩy, run đến độ lá cây và bụi đất trên người cũng rơi xuống, không nhận được liền phát ra tiếng bực bội, vang vọng khắp rừng.

“Ông đây không tin! Chỉ là khinh công mà thôi, mới cảnh giới thứ nhất đã không thể học nổi, nói gì đến đi giết yêu diệt thú nữa!”

Bịch!

Người thanh niên lại một lần nữa bị rớt xuống dưới.

“Mẹ nó! Làm lại!”

Bịch!

Trong rừng lại lần nữa vang lên âm thanh của vật bị rơi từ trên cao xuống, rõ ràng là người thanh niên lại thất bại.

“Làm lại, ta không tin ta không học được”.

Bịch!

“A, a, a lại lần nữa!”

Bịch!

Bịch!

Suốt cả một ngày, trong khu rừng heo lánh không lúc nào ngớt tiếng thân thể rơi từ trên cao xuống, liên tục không ngừng. Những cành cây của cây đại thụ cao chót vót dao động giống như không muốn nhìn thấy cảnh này nữa.

Bịch!

Sau khi thất bại thêm lần nữa.

Người thanh niên lại từ dưới đất bò lên, bộ dạng nhếch nhác, thảm hại, hết như mới từ nơi thâm sơn cùng cốc bước ra vậy.

Không ngừng thất bại, không ngừng thử nghiệm, đó chính là Lâm Phi.

Sau khi không biết thất bại bao nhiêu lần, đôi mày Lâm Phi nhăn lại thành một đường. Không thể tưởng tượng nổi, ý nghĩa của thân pháp bản thân hắn đã hiểu nhưng tại sao lại không thể học được.

Hộc! Hộc!

Sau khi thở ra một hơi, trong bụng liền phát ra tiếng ục ục.

Đói bụng rồi!

“Tìm cái gì ăn trước đã, no bụng rồi tính tiếp.”

Tu luyện khinh công Tuy Phong còn khó hơn so với tưởng tượng. Đây mới chỉ là cảnh giới thứ nhất thôi mà đã khiến Lâm Phi khốn đốn suốt cả buổi sáng, cho đến hiện tại cũng chẳng có chút manh mối nào.

...

Giết một con Thỏ tuyết - yêu thú cấp một.

Lâm Phi không ngại ngần ra tay giết chết, nhặt củi nhóm lửa, bắc giá nướng thịt. Đối với người có kinh nghiệm nướng thịt như hắn, tất cả đều không phải việc khó khăn gì, dễ dàng làm được đến nơi đến chốn.

“Rõ ràng ta đã lĩnh ngộ ý nghĩa sâu sa nhưng tại sao vẫn không học được khinh công Tuy Phong? Rốt cuộc là vì sao?”

Ngồi trên mỏm đá, nhìn xiên thịt thỏ đang nướng trước mắt, Lâm Phi đắm mình vào trong suy nghĩ.

Hệ thống thăng cấp đem ý nghĩa sâu sa của Tùy phong thân pháp đưa vào trong đầu, Lâm Phi không cần đi lĩnh ngộ, sẽ học được bất kỳ loại Huyền công nào một cách nhanh chóng.

Thân pháp Kim Cương Bất Hoại, Thái Ngọc Thủ, Nhất Đao Lưỡng Đoạn...

Lâm Phi dễ dàng học được chúng mà chẳng gặp bất cứ khó khăn gì.

Vậy mà riêng thân pháp Tùy Phong lại bị mắc kẹt khiến hắn hết sức rối bời.

Tùy Phong khinh công, cảnh giới thứ nhất, người như gió, đi lại vô hình.

Nghĩa trên mặt chữ, khi tốc độ đạt đến cực hạn sẽ trở thành một sự tồn tại như gió. Thành công tiến vào cảnh giới thứ nhất: Người như gió, đi lại vô hình.

“Lẽ nào ta vướng mắc ở đâu đó? Nhưng rõ ràng là ta dựa theo ý nghĩa sâu sa của nó để thực hiện, tại sao lại không có cách nào đạt đến được tốc độ cực hạn?”

“Không đúng! Không đúng! Không phải như vậy!”

“Lẽ nào ta cần lĩnh ngộ thêm điều gì đó mới có thể học được khinh công Tùy Phong, tiến vào cảnh giới thứ nhất?”

Lâm Phi rối bời, hai tay ôm lấy đầu theo phản xạ.

Nếu như thân pháp Tùy Phong không quan trọng, có đánh chết Lâm Phi cũng không học. Đáng này, thân pháp Tùy Phong quan trọng vô cùng không gì sánh được, nếu như có thể học được nó, khả năng chiến đấu sẽ tăng gấp một hai lần.

Một hai lần khả năng chiến đấu tương đương cho cái gì chắc hẳn ai cũng biết...

Đây mới chỉ là một nguyên nhân trong đó.

Nguyên nhân thứ hai, vô ý khởi động hệ thống giết người, giành được huy chương sơ nhập giang hồ, một khi triển khai, tốc độ có thể +1, còn về hiệu quả như thế nào, tạm thời vẫn chưa thể biết được.

Lâm Phi tin rằng, nếu như hắn học được thân pháp Tùy Phong, sau đó nếu chẳng may nếu gặp phải nguy hiểm nào thì hắn sẽ khởi động huy chương sơ nhập giang hồ, tốc độ sẽ đạt tới một mức khủng khiếp, thân pháp sẽ trở thành át chủ bài của bản thân.

Vì thế, không muốn học cũng phải học.

“Rốt cuộc ta đã sai ở đâu? Chẳng có lý nào như vậy cả.”

Lâm Phi không phải loại người chỉ biết cắm đầu vào tu luyện, mà tìm ra vấn đề mới là quan trọng, làm cho rõ ngọn ngành, tất cả các vấn đề sẽ được giải quyết, như thế còn sợ không học được loại thân pháp này sao?

Lâm Phi tiếp tục rối rắm, buồn bực mãi không thôi...

Vừa đúng lúc này, một luồng gió mát thổi đến trước mặt.

Gió lạnh đến độ thấu xương, lướt qua mặt Lâm Phi, kéo theo vết thương trên mặt, toàn thân truyền đến một cảm giác khoan khoái.

Ngọn lửa cháy rừng rực, những ngọn lửa nóng rực bập bùng, cùng với gió thổi hiu hiu, đung đưa nhẹ nhàng, biến hóa đa dạng từ các kiểu hình thái đến vô hình, tùy vào làn gió thổi qua.

Có người nói, giác ngộ rồi thì rất dễ dàng, còn chưa giác ngộ thì khó như lên trời.

Lâm Phi rối rắm, ánh mắt vô định, dừng lại ở nơi ngọn lửa, đúng lúc đó trông thấy gió thổi qua, không để lại dấu vết gì. Ngay lúc đó, trong lòng hắn dường như đã hiểu thêm điều gì đó.

Cảnh cây đang lay động.

Ngọn lửa đang cháy.

Trên mặt có cảm giác mát lạnh mà gió để lại.

Cầm không được, giữ không xong, xoa hết dấu vết.

“Đúng rồi! Đúng rồi! Nhất định là như vậy. Cuối cùng ta cũng hiểu ta sai ở đâu rồi!”

Trong đầu Lâm Phi lập tức lóe lên một tia sáng, nhanh như chớp hắn đứng dậy, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được, dường như đã ngộ ra điều gì

đó.

“Gió theo hồ, mây theo rồng! Tại sao ta luôn cố chấp xuất chiêu từ trong chiêu thức, Tùy Phong thân pháp không phải để chỉ tinh túy trong gió sao? Gió, không màu sắc, không hình hài. Gió, tồn tại khắp nơi, khắp nơi...”

Ánh mắt Lâm Phi sáng ngời.

“Khinh công Tùy Phong!”

Vừa dứt câu, toàn thân Lâm Phi dựa theo một góc độ kỳ dị, mũi chân đặt một điểm trên đất, toàn thân trong nháy mắt như một con gió bay lên cao. Không sai! Bay lên! Không để lại dấu vết gì, không hình bóng, không phương hướng, tốc độ nhanh không tưởng, dấu vết còn lưu lại ở dưới đất giống như chứng minh trước đó đã có người ở đây.

“Thành công rồi! Cuối cùng ta cũng nắm được cảnh giới đầu tiên của thân pháp Tùy Phong. Người như gió, đi lại vô hình!”

Lâm Phi không thể ngờ rằng chỉ vì một điều nhỏ nhặt không ngờ mà bản thân có thể lĩnh ngộ được khinh công theo gió. Vốn dĩ hắn nghĩ sẽ phải mất kệt tại đó mất mấy ngày.

Sau khi đã xong giai đoạn nhập môn, Lâm Phi phát hiện ra bản thân thực hiện khinh công, ngoài việc nắm giữ sức lực không đủ, các vấn đề khác không lớn, giống như cảnh giới thứ nhất đã đưa ra.

Trước mắt chỉ có cảnh giới thứ nhất, người như gió, đi lại vô hình.

Lâm Phi ý thức được sự khác biệt trước và sau.

Học được cảnh giới thứ nhất.

Khinh công Tùy Phong.

Thân pháp Tùy Phong.

Lâm Phi phát hiện bản thân mình một khi đã ngộ ra thì giống như khắc ghi trong đầu, trong lúc ngẫu nhiên nhìn thấy, tùy ý hành động, lại có thể sử dụng được nó, không gặp phải khúc mắc.

Sau khi liên tục thực hiện, trên mặt Lâm Phi thể hiện rõ nụ cười hưng phấn.

“Nhất Dao Lưỡng Đoạn”

Lâm Phi nắm lấy đao sắt đen cùng kết hợp với thân pháp Tùy Phong, nếu như có người ở đó, chắc chắn họ sẽ rất kinh ngạc. Lâm Phi giống như gió, thu hẹp khoảng cách trong chớp mắt, lưu lại một chút dấu vết nhưng chỉ trong tích tắc mà thôi.

Răng rắc!

Chỉ với một đao nhọn vung lên, lưu lại một mặt nhẵn bóng, một gốc cây đổ xuống ầm ầm, kinh động vô số chim bay trong rừng.

“Ha ha! Có tốc độ này kết hợp với đao pháp này, khả năng chiến đấu của ta không chỉ tăng lên một bậc. Nếu gặp lại Võ giả Võ đạo ngũ trọng thiên cũng đừng mơ chặn được một đòn tấn công của ta!”

Nhìn vào lỗ hổng trên cây, mặt hắn lộ ra vẻ khiếp sợ.

Ban nãy chỉ là nhất thời nhạy bén, không ngờ thân pháp Tùy Phong và đao pháp Nhất Dao Lưỡng Cực lại có uy lực lớn đến vậy.

Cuối cùng ta có thể đi giết yêu diệt thú được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Tu luyện trong chiến đấu

Hắc Thủy sơn mạch.

Trong rừng cây rậm rạp, một bóng người nhẹ nhàng như gió rơi xuống chạc cây, chân hắn hơi giẫm nhẹ lên cành sau đó lướt qua mấy trượng, người nhẹ như chim, chỉ nháy mắt đã biến mất trong rừng cây.

“Nơi này là khu vực hoạt động của yêu thú cấp bốn, Cuồng Lang sao?”

Lần thứ hai rơi nhẹ xuống cành của một cây lớn, người đó quan sát khu vực này từ trên cao, lông mày hơi nhíu lại.

Từ khi tu luyện xong cảnh giới nhập môn của “Tùy Phong Thân Pháp”, hắn dùng nửa ngày để củng cố cảnh giới và điều khiển lực lượng của bản thân. Lúc đầu không thể khống chế khoảng cách, lúc xa lúc gần, không thể tới vị trí như ý muốn, tới lúc sau thì đã có thể di chuyển tới khoảng cách theo ý mình trong một phạm vi nhất định.

Sau khi quen thuộc thân pháp Tùy Phong thì Lâm Phi đi thẳng tới khu vực hoạt động của yêu thú cấp bốn Cuồng Lang.

Hắn muốn tăng cấp!

Hắn phải tăng cấp liên tục!

Mà yêu thú chính là đạo cụ để tăng cấp tốt nhất.

Đột nhiên khí tức tàn nhẫn và âm u từ trong lùm cây truyền tới.

Lông mày của Lâm Phi nhíu lại, tới khi phát hiện được khí tức của yêu thú thì hai mắt hắn tỏa sáng, một trong những mục tiêu săn giết của hắn đã xuất hiện - yêu thú cấp bốn Cuồng Lang.

...

Yêu thú cấp bốn, Cuồng Lang!

Trong bụi cây có một con sói có màu xám trắng, chiều dài khoảng bốn mét, giống như một con sói của Trái Đất phóng lớn vài lần vậy. Nó có đôi mắt màu đỏ như máu, khí thế rất mạnh mẽ. Khi nó chui ra khỏi lùm cây, chỉ cần đứng đó cũng có thể làm người ta cảm thấy áp lực rất lớn, cùng với ánh mắt được gọi là “hung tàn” sáng lên.

Ngao ngao ngao ngao...

Sau khi gầm rú dọa đi rất nhiều loài chim thì nó quay lại, lộ ra một xác của yêu thú. Cái miệng đỏ lòm như chậu máu của nó mở ra, dùng những chiếc răng sắc bén của nó xé nát cái xác rất rắn chắc của yêu thú, cảnh tượng cực kỳ kinh khủng!

“Đúng là yêu thú cấp bốn Cuồng Lang, rất mạnh đây!”

Lâm Phi đang trốn trên cây, khi thấy Cuồng Lang thì con người hơi phóng lớn, hắn cảm nhận được sự nguy hiểm từ trên người nó.

Lâm Phi đã giết nhiều yêu thú cấp thấp rồi cho nên hắn tưởng rằng yêu thú trung cấp chỉ mạnh hơn yêu thú cấp thấp một chút mà thôi. Nhưng khi nhìn thấy Cuồng Lang thì hắn mới hiểu được yêu thú trung cấp mạnh hơn yêu thú cấp thấp quá nhiều.

Kể cả khí tức lẫn năng lực đều mạnh hơn!

Yêu thú cấp bốn Cuồng Lang thuộc yêu thú hệ sức mạnh, có lực phòng ngự mạnh mẽ, tính tình độc ác tàn nhẫn. Tất cả sinh vật đi vào phạm vi hoạt động của nó đều trở thành mục tiêu tấn công của nó, làm cho nhiều người hoảng sợ.

Những tin tức liên quan tới Cuồng Lang lập tức hiện lên trong đầu Lâm Phi.

“Giết được con yêu thú này có thể có rất nhiều điểm kinh nghiệm đây!”

Lâm Phi liếm khóe miệng khi nghĩ tới “đạo cụ tăng cấp.”

Ngao ngao!

Cuồng Lang đang cúi đầu thưởng thức bữa ăn của mình thì đột nhiên ngẩng đầu lên. Đôi mắt đỏ chót của nó nhìn thẳng về nơi Lâm Phi đang trốn, từ trong đôi mắt đó bắn ra khí tức hung tàn.

...

“Không hay rồi! Bị phát hiện rồi!”

Lâm Phi không nghĩ tới Cuồng Lang lại nhạy cảm như vậy, vậy mà có thể phát hiện được nơi hắn đang trốn.

“Cũng chả sao cả! Bị phát hiện thì thôi. Hôm nay ông mày sẽ dùng mày để khai đao!”

Trên tay của Lâm Phi xuất hiện Hắc Thiết đao, cổ tay hơi chuyển động thân đao đã có ánh sáng lạnh xuất hiện, sắc mặt kiên nghị của hắn cũng ánh vào thân đao sáng loáng.

“Tùy Phong Thân Pháp!”

Mũi chân của Lâm Phi nhấn nhẹ vào cành, nhẹ nhàng rơi xuống giống như một phiến lá rụng, cho dù hấn lợ lững hay thay đổi, đều không dựa theo một quỹ tích nào cả.

Đây là điểm kỳ diệu của “Tùy Phong Thân Pháp.”

“Chiêu thứ nhất đao pháp Bôn Lôi, Bôn Lưu Bất Tức!”

Thanh đao chỉ thẳng Cuồng Lang!

Sau khi học được thân pháp Tùy Phong thì Lâm Phi cũng học luôn đao pháp Bôn Lôi, môn đao pháp này thuộc một trong những loại mạnh nhất của Huyền công, tổng cộng có sáu chiêu, mặc dù uy lực kém hơn “Nhất Đao Lưỡng Đoạn” nhưng Huyền khí tiêu hao cũng ít hơn, lại còn được Cửu Chuyển Huyền khí hỗ trợ nên uy lực cũng được tăng gấp đôi, các chiêu thức rất thích hợp với Lâm Phi hiện tại.

Cuồng Lang vừa sẵn được một con mồi xong, còn chưa kịp ăn hết thì lại thấy một con mồi khác xuất hiện, nó lại còn khiêu khích chính mình nữa nên Cuồng Lang cực kỳ tức giận, làm cho không khí xung quanh giống như cũng ngừng lưu động.

“Ngao...”

Tiếng gào của Cuồng Lang rất sắc bén, thể hiện sự khó chịu của mình, bỏ dở thức ăn của mình ở đó, nó nhảy thẳng tới chỗ Lâm Phi đang đứng, thân hình không lộ nhưng không mất sự linh hoạt, móng vuốt to lớn duỗi dài, ánh sáng lạnh bắn ra bốn phía vào người của Lâm Phi.

Khí tức điên cuồng và tàn bạo từ trên người Cuồng Lang phóng tới.

“Tới rồi!”

Lâm Phi không hề bị lay động, cầm chắc Hắc Thiết đao, đao dài khoảng bốn mét chém xuống, hấn muốn dùng một đao chém Cuồng Lang thành hai nửa.

“Leng keng!”

Đao pháp Bôn Lôi, đao pháp có uy lực như sét đánh, sau khi luyện tới đại thành còn kèm theo tiếng sấm nổ.

Dùng một chiêu đó chém thẳng lên người Cuồng Lang làm thân thể khổng lồ của nó bay ra ngoài, đụng gãy rất nhiều cây lớn, hù dọa thêm nhiều chim chóc trong rừng.

“Ngao!”

Cuồng Lang giũ xuống những mảnh lá rụng trên người, ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm vào Lâm Phi, thân thể của nó giống như chưa chịu qua bất kỳ thương tổn nào.

“Lực phòng ngự thật mạnh!”

“Ta mới luyện đao pháp Bôn Lôi tới cảnh giới tiểu thành, mặc dù cách sử dụng chưa quen thuộc nhưng không nghĩ tới Cuồng Lang lại có thể ngăn được một chiêu đao pháp của ta, đúng là yêu thú trung cấp có khác!”

“Như vậy cũng tốt! Đao pháp Bôn Lôi của ta còn chưa đại thành, cần dựa vào lực phòng ngự mạnh mẽ của Cuồng Lang để đao pháp của ta tăng lên tới đại thành. Nếu được vậy thì thực lực của ta lại tăng thêm vài phần.”

Sau khi hạ xuống đất, Lâm Phong hơi giật mình, trong đầu hiện lên vô số ý nghĩ, khóe miệng hơi mỉm cười.

...

“Tùy Phong Thân Pháp!”

“Chiêu thứ nhất của Bôn Lôi đao pháp, Bôn Lưu Bất Tức!”

“Chiêu thứ hai của Bôn Lôi đao pháp, Lôi Đình Nhất Kích!”

“Chiêu thứ ba Bôn Lôi đao pháp, Vạn Lôi Bôn Đằng!”

...

Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết đã qua bao lâu.

Vẫn ở nơi đó, vẫn con người đó, vẫn là con yêu thú đó.

Lâm Phi như lá rụng bay bay, để lại từng đường tàn ảnh, nếu có người ở đây chắc chắn sẽ sợ hãi bởi vì điều này không phải chỉ dựa vào thân pháp là có thể làm được.

Theo từng bước di động của Lâm Phi thì từng ánh đao cũng rơi xuống, trong không khí có tiếng sấm sét nổ đùng đoàng, nó càng chói tai hơn khi xuất hiện trong khu rừng yên tĩnh này.

Đây là dấu hiệu sắp luyện tới đại thành của một môn đao pháp.

Dùng một con yêu thú hệ sức mạnh như Cuồng Lang để luyện đao pháp thì chỉ có loại không sợ chết như Lâm Phi mới làm mà thôi.

“Phốc!”

“Phốc!”

“Phốc!”

Đao pháp linh hoạt biến chuyển, không thể ngăn cản, trạng thái rất hoàn mỹ.

“Đao pháp Bôn Lôi của ta sắp đại thành rồi, bây giờ chỉ cần đợi thời gian để mài giũa nữa chứ tiếp tục cuộc chiến đấu này cũng không có lợi gì. Cuộc chiến này nên kết thúc rồi.”

Khí thế của Cuồng Lang lúc này giống như một con chó chết, nào còn uy phong của yêu thú cấp bốn nữa. Nó đã bị Lâm Phi chém liên tục, thậm chí không nổi nhìn.

“Lôi Đình Nhất Kích”

Chiêu thứ hai đao pháp Bôn Lôi.

Lại thi triển lần nữa, đầu tiên xuất hiện tiếng sấm nổ tạo thành khí thế mênh mông, làm người ngạt thở và sợ hãi, giống như sấm chớp đang nhảy nhót bên tai, đó là đao pháp cảnh giới đại thành, chưa xuất đao đã thành thế, đao thế hợp nhất.

Đao pháp giống như một tia chớp lóe sáng.

“Ngao...”

Cả người Cuồng Lang xuất hiện đầy vết máu.

Sau khi thấy một đao kia thì con người của Cuồng Lang tròn to, cảm thấy một luồng khí tức nguy hiểm, không thể ngăn cản, không thể địch nổi.

Đao pháp nhanh như chớp, chém thẳng tới eo của Cuồng Lang.

Chân như cây trụ, eo mềm như đậu hũ, đuôi như sắt, đầu như thép, đó là câu miêu tả chung nhất về sói, kể cả Thanh Lang hoặc Cuồng Lang, thì đều có thể miêu tả như vậy. Lâm Phi không dám quên chúng.

Điểm yếu duy nhất của Cuồng Lang đó là eo mềm như đậu hũ.

Răng rắc!

Uy lực của đao đó như sấm chớp, chém thẳng tới eo của cuồng lang, chém Cuồng Lang thành hai nửa, máu tươi và nội tạng bay tứ tung. Tới tận lúc chết mà Cuồng Lang vẫn không hiểu tại sao mình lại chết...

“Giết chết yêu thú cấp bốn, đạt được 300 điểm kinh nghiệm!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Thăng cấp võ đạo lục trọng thiên

“Bôn Lôi đao pháp!”

“Lôi Đình Nhất Kích!”

“Àm!” một tiếng nổ tung!

Mỗi một cái cây, một con yêu thú cấp bốn trong Hắc Thủy sơn mạch đều đỏ ầm xuống đất, máu tươi tràn ngập, nhuộm đỏ cả cỏ trên mặt đất.

“Giết chết được yêu thú Lôi Quang, thú cấp bốn, đạt được 300 giá trị kinh nghiệm!”

Lâm Phi tay cầm trường đao, máu tươi chảy dọc theo thân đao rơi tí tách xuống đất.

“Đao pháp Bôn Lôi sắp hoàn thành rồi. Sau này có thể tiết kiệm được rất nhiều sức lực để giết yêu thú Cuồng Lang cấp bốn, nếu sau này thành công đạt tới cảnh giới cao hơn, sẽ có thể giết chết yêu thú chỉ bằng một đao.”

Lấy bộ lông đáng giá nhất trên người yêu thú xuống, Lâm Phi quay người lại bước vào trong rừng, để lại thi thể của yêu thú.

Lam Phong không ngừng giết yêu thú ở bất cứ nơi nào hắn đi tới trong khu rừng!

Ngày thứ tám ở Hắc Thủy sơn mạch.

...

Ngày thứ mười tám ở Hắc Thủy sơn mạch.

Bôn Lôi đao pháp đã tu luyện tới cảnh giới cao nhất, mỗi đao chém ra đều có âm thanh sấm sét, uy lực vô cùng mạnh, tỏa ra hơi thở rất đáng sợ.

“Trầm!”

“Trầm!”

“Trầm!”

Trong Hắc Thủy sơn mạch, Lâm Phi vẫn tiếp tục luyện tập khả năng chiến đấu...

Khu rừng lớn, một con yêu thú Hồ Tia Chóp cấp bốn đang biến thành một tia chớp khiến cho mắt của người thường khó có thể nhìn thấy được nhưng dù có tốc độ như vậy cũng không trốn thoát khỏi đòn tấn công của Lâm Phi. Hắn chém ra một Lôi Đình đao, Hồ Tia Chóp liền đứt thành hai đoạn, máu chảy đầy đất, chỉ còn lưu lại sự không cam lòng khi bị giết chết của con Hồ Tia Chóp.

“Giết yêu thú Hồ Tia Chóp cấp bốn, đạt được 300 giá trị kinh nghiệm!”

“Giết được yêu thú Hồ Tia Chóp cấp bốn, đạt được 300 giá trị kinh nghiệm!”

“Giết được yêu thú Hồ Tia Chóp cấp bốn, đạt được 300 giá trị kinh nghiệm!”

...

Ngày thứ hai mươi lăm ở Hắc Thủy sơn mạch.

“Bôn Lôi đao pháp!”

“Lôi Đình Nhất Kích!”

“Vạn Lôi cùng bắn!”

Trường đao trên tay Lâm Phi nhẹ nhàng bay lượn, tao nhã như một môn nghệ thuật, dù đang bị bao vây bởi đàn yêu thú nhưng Lâm Phi vẫn không lo sợ, ngược lại môi hắn mỉm cười, bày ra vẻ thong dong, không sợ hãi, dưới chân thi triển ra thân pháp Tùy Phong, như gió ở khắp nơi, không thể tìm thấy, không hình không bóng.

“Rồng!”

Ánh đao mang theo ánh sáng lạnh lẽo hơi lóe lên, một con yêu thú cấp năm rồng lên rồi ngã gục xuống, dù phòng ngự có mạnh đến mấy nhưng dưới lưỡi đao lại yếu như miếng đậu phụ, không thể chịu được một đòn.

“Giết chết yêu thú Phong Hòa Hùng cấp năm, đạt được 500 giá trị kinh nghiệm!”

“Rồng!”

Phong Hòa Hùng rồng lớn một tiếng rồi mang theo thân hình to lớn của nó xông về phía sau Lâm Phi, nếu bị đánh trúng, không chết thì cũng trọng thương, mất năng lực chiến đấu.

“Hừ! Chỉ là một con yêu thú, chết đi cho ta!”

Phía sau Lâm Phi như có mắt, thân pháp Tùy Phong ở dưới chân dùng tốc độ nhanh chóng tới kì lạ “phiêu” một tiếng đã xuất hiện phía sau Phong Hòa Hùng, trường đao trên tay lập tức chém vào nơi yếu nhất trên người Phong Hòa Hùng, cơ thể liền chia làm hai nửa, máu văng khắp nơi nhuộm đỏ cả quần áo của hắn.

“Giết chết yêu thú Phong Hòa Hùng cấp năm, đạt được 500 giá trị kinh nghiệm!”

Lâm Phong thi triển thân pháp Tùy Phong, di chuyển nhanh như ngọn gió, yêu thú cấp năm dù có lợi hại tới mức nào, cũng không thể làm hắn bị thương. Mỗi lần lâm vào tình cảnh nguy hiểm đều sử dụng thân pháp Tùy Phong để tránh thoát. Nếu như là người bình thường, có khi đã bị giết chết từ lâu rồi.

Một đao chém ra, yêu thú ngã xuống.

Nếu có người nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ cảm thấy vô cùng khó tin.

...

Nửa tiếng sau.

Lâm Phi đứng giữa thi thể của yêu thú như một bức tượng được tẩm trong máu, sát khí vô cùng mạnh, khiến cho người khác không dám tới gần.

“Đã có trong tay một vạn kinh nghiệm rồi!”

Lâm Phi thở ra một hơi, cúi đầu nhìn vết thương trên người, không khỏi gượng cười.

“Một con yêu thú cấp năm cho dù là lực công kích hay là phản ứng, đều vô cùng kinh khủng. Thảo nào không có ai dám một mình đi đánh với một đám yêu thú cấp năm. Có lẽ ông đây là người đầu tiên rồi?”

Sờ sờ mũi, Lâm Phi đắc ý nở nụ cười.

Bắt đầu bằng việc chém giết yêu thú cấp bốn, từng con một, sau đó dần dần trở thành khiêu chiến từng đàn, đòi lấy rất nhiều giá trị kinh nghiệm. Cuối cùng, chủ yếu đều dùng một đao chém chết một con yêu thú. Sau hành trình ròng rã hơn hai mươi ngày, Lâm Phi chuyển mục tiêu từ yêu thú cấp bốn thành yêu thú cấp năm.

Khi vừa bắt đầu giết yêu thú cấp năm, hắn đã phát hiện ra rất nhiều nhược điểm khác nhau giữa những loại yêu thú khác nhau. Điều này rất có lợi trong chiến đấu.

Hôm nay, Lâm Phi có chút đen đui.

Vốn là đang đuổi giết một con Phong Hòa Hùng, không để ý đi vào khi vực Phong Hòa Hùng đang kiếm ăn. Vì vậy bị một đàn Phong Hòa Hùng bao vây tấn công, may mà thoát được, chỉ bị thương ngoài da.

“Để thăng cấp tiếp theo cần khoảng mười vạn giá trị kinh nghiệm. Ta nghĩ chắc sẽ cần khoảng mười ngày nữa!”

...

Hắc Thủy sơn mạch, ngày thứ ba mươi sáu!

“Chết đi!”

Một con yêu thú cấp năm ngã xuống.

Sau một tháng, Lâm Phi đã tu luyện được đao pháp Bôn Lôi tới cảnh giới cao nhất, mỗi đao chém ra mang theo sức mạnh vô cùng lớn.

“Giết chết yêu thú Huyết Lang cấp năm, đạt được 500 giá trị kinh nghiệm!”

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi thăng cấp thành công lên Võ đạo lục trọng thiên, đạt được một túi Bách Bảo và năm ngàn lượng bạc!”

Thanh âm hệ thống báo thăng cấp vang lên, dù đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng khi nghe được thanh âm này, Lâm Phi vẫn không nhịn được mà hô to một tiếng.

“Ha ha ha! Rốt cục ông đây đã đạt tới cảnh giới Võ đạo lục trọng thiên rồi.”

Cao thủ Võ đạo bát trọng thiên luôn luôn như một ngọn núi cao đè xuống. Áp lực của Lâm Phi rất lớn, lên được một cấp có nghĩa là tăng thêm khả năng chống lại kẻ mạnh.

Lên tới cảnh giới Võ đạo lục trọng thiên mất khoảng hai tháng, không dài cũng không ngắn, Lâm Phi không có gì không hài lòng cả. Nếu như tin tức này truyền tới Thần Võ Môn, nhất định sẽ khiến rất nhiều người khiếp sợ.

Sự phấn chấn qua đi, trên tay Lâm Phi xuất hiện thêm một gói nhỏ vô cùng tinh xảo, tỏa ra ánh sáng lung linh.

“Đây là túi Bách Bảo sao?”

Vốn tưởng rằng thăng chức lên Võ đạo lục trọng thiên sẽ đạt được quyền pháp hoặc đạo pháp gì đó, kết quả lại nhận được một cái túi Bách Bảo? Lâm Phi không tránh khỏi bất ngờ.

Sau khi tập trung lực chú ý vào chiếc túi Bách Bảo, một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện!

“Túi Bách Bảo: không gian tùy thân của Võ giả, có thể để đồ nhưng không thể để vật còn sống, không thể đổi chác, người chết thì sẽ biến mất, đồ vật bên trong cũng sẽ nổ tung!”

Sau khi nghe hệ thống giải thích, Lâm Phi cũng trợn mắt há mồm.

“Khốn kiếp! Không phải là không gian tùy thân chứ?”

“Ta nhớ là Thần Võ Môn có bản ghi chép, có nói rằng phạm là người ở Huyền Thiên đại lục, những người đạt tới cảnh giới Huyền giả, sẽ có thể đạt được túi Bách Bảo để đồ vật. Chẳng lẽ trong tay ta chính là túi Bách Bảo đó sao?”

...

Căn cứ vào lời gợi ý, Lâm Phi dễ dàng có thể nắm được phương pháp sử dụng túi Bách Bảo.

Phương pháp sử dụng túi Bách Bảo vô cùng đơn giản, chỉ cần nghĩ tới đồ vật nào, nếu phù hợp với yêu cầu của túi Bách Bảo đều có thể thu được vào bên trong.

Ngoài sự hưng phấn Lâm Phi lại khiếp sợ nhiều hơn. Sau khi thử một lần, liền cảm nhận được chỗ thần kỳ của cái túi Bách Bảo này.

Từng có người Thần Võ Môn nói qua, túi Bách Bảo của bọn họ chỉ có độ rộng bằng một cái bàn nhưng túi Bách Bảo của Lâm Phi lại rộng gần bằng nửa căn phòng, bên trong trống rỗng.

“Hoàn hảo! Quá mức hoàn hảo!”

Lâm Phi hiểu rõ sự ưu việt của cái túi Bách Bảo này hơn bất kì ai, không gian bên trong túi lại lớn như vậy, đúng là báu vật mà!

“Ha ha! Vừa đúng lúc túi của ta không chứa nổi đồng lông yêu thú nữa rồi. Có túi Bách Bảo này rồi thì không cần phải lo gì nữa rồi!”

Lúc trước, Lâm Phi đang buồn rầu vì không biết sắp xếp da lông yêu thú vào đâu nữa nhưng cũng không thể lãng phí da lông được. Đây đúng là khi đang buồn ngủ thì được người đưa cho cái gối đầu mà.

...

Sau khi cất kĩ da lông yêu thú, Lâm Phi mở hệ thống thăng cấp ra xem giá trị kinh nghiệm. Lại thêm một lần run rẩy, đầu tiên chỉ có ba mươi vạn giá trị kinh nghiệm nay đã tăng lên thành năm mươi vạn giá trị kinh nghiệm rồi. Tăng lên hẳn hai mươi vạn giá trị kinh nghiệm đó! Thiếu chút nữa là giật mình ngã xuống đất rồi!

“Mẹ kiếp! Đây là muốn mạng người khác hay sao chứ?”

Hắn còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần thì đã cảm thấy mảnh đất to lớn truyền tới từng đợt rung nhẹ, lan dần tới chân mình.

“Khinh công, Tùy Phong!”

Lâm Phi nhướng mày, đặt người lên cây đại thụ che trời, nhìn ra phía xa xa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Yêu thú cấp tám đáng sợ

“Phía trước hình như có động tĩnh.”

Lâm Phi đứng trên cây, mắt nhìn về nơi xa.

Hắn đứng trên một cây đại thụ cao ngút trời, quan sát tình hình vùng Phương Viên miễn cưỡng thì có thể nhìn được toàn bộ khu vực.

“Đây... đây không phải là mùi của yêu thú sao?”

Cố gắng nhìn kỹ lại, vẻ mặt Lâm Phi hiện lên hơi kì quái. Hắn nghĩ mình có khi nhầm lẫn rồi, làm sao có thể xuất hiện tại nạn bất ngờ này chứ!

Sau khi lên được chức Võ đạo lục trọng thiên, năng lực và các giác quan của Lâm Phi đều tăng đáng kể. Cho nên hắn có thể mơ hồ cảm giác được, luồng khí âm u đáng sợ ở trong dãy núi xa xa kia đang cuộn cuộn tràn về nơi này.

Mặt đất rung chuyển, đúng là do yêu thú kéo tới rồi.

Lâm Phi không tin cảm giác của mình là sai, thứ mùi từ xa đến đó đúng là mùi yêu thú, trong đó không thiếu mùi của mấy con yêu thú cực mạnh. Mấy con yêu thú đó đủ để kết liễu sự sống của hắn đấy!

“Bên trong dãy núi kia rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nhiều yêu thú lại phải bỏ chạy thực mạng vậy chứ?”

“Chẳng lẽ, bên trong rừng núi đó mới có đại boss gì sao?”

Lâm Phi là một con mọt game, suy nghĩ đầu tiên chỉ có nhân vật đại boss không biết từ đâu chui ra kia, hai mắt nhất thời tỏa sáng như nam nhân nhìn thấy nữ nhân khỏa thân vậy.

Ngoài nhân vật đại boss ra thì e rằng chẳng có ai dọa được bọn yêu thú cầm đầu chạy như thế đâu nhỉ?

Hắn nghi chân quan sát, sau thời gian một nén nhang...

“Đại boss hẳn là đã xuất hiện rồi!”

Lâm Phi nhìn vào sâu nơi rừng núi phía xa kia, khẳng định bản thân đã đoán trúng.

Nếu là người bình thường, gặp đàn yêu thú chạy trốn thế này, suy nghĩ đầu tiên sẽ là xoay người bỏ chạy, tìm chỗ nấp an toàn rồi tính sau.

Lâm Phi không giống với những người khác, khuôn mặt trái lại còn lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử nghiệm.

“Thân pháp Tùy Phong của ta đã đạt đến trình độ cao, người như gió, đi lại không thấy bóng, sẽ không gặp nguy hiểm gì quá lớn. Võ công của ta cũng đủ dùng, lỡ gặp phải đại chiến yêu thú, nói không chừng ông đây lại làm ngư ông đắc lợi!”

Một người trẻ tuổi tràn trề nhiệt huyết, xúc động cho hay.

Sức mạnh của Lâm Phi vừa vọt lên được được Võ đạo lục trọng thiên, Huyền khí có thể tụ lại thành hình, có thể đem Huyền khí buộc lại, sức mạnh lại còn được nâng cao hơn, nên có ý tưởng ở lại quan sát cũng là chuyện bình thường.

“Phía trước xuất hiện đàn yêu thú chạy trốn, ta vừa lúc trên đường có được khả năng làm Huyền khí tụ thành hình, sức chiến đấu tăng gấp bội!”

Lâm Phi là người đã quyết thì sẽ không bao giờ hối hận.

Hắc Thủy sơn mạch.

Khu rừng vốn yên tĩnh, nay lại hay truyền tới đủ loại tiếng rống, tiếng vang rung trời không ngừng vang vọng tới.

Uỳnh! Ầm! Ầm!

Cùng lúc với tiếng nổ, một con quái vật khổng lồ đầu đồ rục lửa điên cuồng từ trong bụi cây lao ra, giống như bị cái gì đó dọa cho sợ xanh mặt. Chẳng rõ chuyện gì lại đụng đầu gây mấy cây đại thụ, ngay lập tức, máu me giàn giụa, thịt thà bay tứ tung, nó cũng chẳng màng đến vết thương, nhanh như chớp lại nhảy vào bụi cây, ánh mắt lộ vẻ vô cùng sợ hãi.

Đây chính là yêu thú cấp bốn, Phong Hỏa Hùng.

“Không thể tưởng được yêu thú cấp bốn điều võ dương oai ngày trước, giờ lại như chó mất chủ thế này. Rốt cuộc là loại yêu thú nào, có thể đuổi cho bọn yêu thú kia chạy tán loạn lên thế nhỉ? Chẳng lẽ là yêu thú cấp sáu? Hoặc cũng có thể là yêu thú cấp tám chẳng?”

Lâm Phi đứng trên cây, trong mắt tràn đầy thổn thức, lòng dâng lên nghi ngờ.

Một đường hắn tiến tới đây, tình huống cũng giống như thế này. Con yêu thú cấp bốn này cũng chẳng được tính trong số ít, chẳng có gì lợi hại.

Ít nhất, trong mắt Lâm Phi là như vậy!

Yêu thú cấp bốn, Đại Địa Hùng.

Yêu thú cấp năm, Hắc Thủy Cự Ngạc.

Yêu thú cấp ba, Chiêu Trạch Cự Ngạc.

Yêu thú cấp hai, Tùng Lâm Báo.

Những yêu thú có thể tìm thấy trong khu rừng này thì giờ phút này toàn bộ đều thành chó mất chủ. Dọc theo hướng này là cả một đoàn yêu thú vẫn chạy bán sống bán chết.

Cứ như là một con sóng yêu thú vậy, bất kể ai nhìn thấy thì da đầu cũng run. Một khi bị yêu thú vây đánh, không chết cũng trọng thương.

Đàn yêu thú đang chạy lúc này, chẳng còn thiết phân biệt ta ngươi, vứt bỏ hết thù hận, chỉ biết chạy trốn chết.

“Cuồng Bạo Cự Hùng, yêu thú cấp sáu!”

Trong đám yêu thú, có một con yêu gấu to màu xám cỡ tầm hai trượng đang gầm lên giận dữ, tay gấu cỡ như cái đũa còi, một chưởng tát chết một con yêu thú cấp năm, tiếng gào thét vang liên tục, lại thêm mấy con yêu thú bị vả chết.

Ở địa phương nào đó, người nào đó lại phát ra thanh âm đầy vẻ khó tin.

“Quái! Sao có thể xuất hiện yêu thú cấp sáu chứ?”

Lâm Phi trợn mắt há mồm.

Sau khi con yêu gấu to lớn kia tàn sát một hồi, lại gia nhập đoàn yêu thú chạy trốn, còn ban này chỉ là bắt măn trút giận.

Vậy mà yêu thú cấp sáu còn bị đuổi đi sao!

Lâm Phi không thể nào tưởng tượng tiếp được, thứ xua đuổi chúng nó đi chẳng lẽ lại là yêu thú cấp tám?

Lại dừng chân.

Lâm Phi yên lặng suy xét, đến cùng vào hay không vào đây...

Một con yêu thú cấp tám chưa biết tròn méo thế nào, tương đương với một cao thủ Võ đạo bát trọng thiên, so với cấp bậc ngang hàng có khi còn đáng sợ hơn.

Một con yêu thú cấp tám, bỗng xuất hiện dọa nạt bọn yêu thú cấp dưới sợ chạy mất. Chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì lớn rồi! Ông đây thân là một người luyện võ, sao lại có thể thấy vậy mà bàn lùi chứ! Dù sao đã to đầu bằng này rồi mà chưa nhìn thấy yêu thú cấp tám bao giờ, không bằng đi xem một chút. Chung quy thì chỉ tạt ngang qua xem chút thôi. Chắc con yêu thú cấp tám đó cũng không giết được mình đâu nhỉ?”

Lâm Phi không biết xấu hổ tự cho mình lý do để tiến vào.

Mình phải đi ngó xem con yêu thú cấp tám này mới được.

Cái lý do thật vô nghĩa!

Một con yêu cấp tám, kẻ hèn này dù sao cũng là Võ đạo lục trọng thiên, ngó một chút có lẽ cũng được nhỉ.

Một lúc lâu sau...

Lâm Phi thi triển khinh công Tuỳ Phong, hóa thành một con gió nhẹ, đi lại trong rừng cây.

“Khu vực này có lẽ là địa bàn của yêu thú cấp tám. Không thể tưởng được cuộc sống tại nơi này của những con yêu thú khác. Tất cả chúng nó đều bị đuổi hết ra ngoài!”

Đi thẳng một đường, tiến đến một khu vực cực kì yên tĩnh, hẳn có thể thấy được sự khủng khiếp của con yêu thú này.

Lâm Phi không bao giờ nghĩ ngờ cảm giác của bản thân.

“Rống!”

Chưa xem xét được vị trí cụ thể nào, tiếng gào thét phần nộ cuộn cuộn kéo tới, giống như nước trong sông lớn không ngừng mạnh mẽ xô ngược vào nhau.

“Phụt!”

Lâm Phi chưa kịp đề phòng, phun ra ngụm máu tươi, khí huyết trong cơ thể quay cuồng, người đứng không vững, suýt thì ngã từ trên cây xuống, trường

đao trong tay cầm “Phập” một tiếng lên thân cây, thì hấn mới ổn định lại được.

“Tiếng gào khiếp thật, cái này chắc chắn không phải của một con yêu thú cấp bảy.”

“Con yêu này nhất định là yêu thú cấp tám, nhất định thế rồi!”

Mặt Lâm Phi lộ vẻ sợ hãi, may mắn hấn đã tu luyện Cửu Chuyển Tâm Pháp, Huyền khí trong cơ thể còn hơn người thường, thân thể lại mạnh hơn người khác. Nếu thay vào đó là một người sở hữu Vô đạo lục trọng thiên bình thường, dưới sức mạnh của tiếng rống này không trọng thương cũng bị giết trong nháy mắt, cực kỳ dã man.

Hấn lặng lẽ thi triển Cửu Chuyển Tâm Pháp, lấy hơi hơn mười mấy cái xong, khí huyết mới ổn định trở lại

Mặc kệ nói thế nào, lúc chưa lành nghề mà bị thương, thiếu tí nữa thôi là công toi rồi.

“Yêu thú cấp tám! Yêu thú cấp tám! Làm sao còn tồn tại yêu thú cấp tám được chứ?”

Theo phía phát ra tiếng hét, Lâm Phi vẫn không hề bị dọa sợ, dè dặt cẩn thận tiến đến gần.

Không hiểu sao, tuy bị tiếng gào thét của yêu thú cấp tám làm cho trọng thương nhưng hấn vẫn muốn tiến lại gần để xem rốt cuộc con yêu này là thần thánh phương nào.

“Phía trước giống như có tiếng đánh nhau, còn có thêm một sức mạnh rất mạnh mẽ nữa!”

Lỗi tai Lâm Phi vừa khẽ động, khả năng cảm nhận sắc bén đã phát hiện ra từng tiếng đánh nhau truyền tới từ bên trong khu rừng. Huyền khí dao động không ổn định, như điểm sáng trong đêm đen.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đục nước béo cò

“Yêu thú cấp tám, Xích Dương Ma Hầu!”

Xuyên qua từng khe hở trong rừng rậm, da đầu Lâm Phi trở nên ngứa ngáy, mồ hôi lạnh không ngừng chảy trên trán, đến thở cũng không dám thở mạnh, tim đập rộn lên, hô hấp dồn dập, đủ loại kinh hãi cùng căng thẳng, không tưởng tượng nổi mà nhìn mọi thứ bên ngoài.

“Quả nhiên là yêu thú cấp tám. Đại boss siêu cấp nha! Cục cưng của ta!”

Phía ngoài rừng rậm, giờ có khác nào cái động ngoài trời.

Một con Ma Hầu lớn chừng ba trượng, toàn thân khoác lên lớp vảy màu đen, dường như là lớp phòng ngự tốt nhất, cái đầu của nó to lớn, ánh sáng đỏ vụt lên, lộ ra khuôn mặt hung bạo dữ tợn, hơi thở khủng bố, khiến người ta không dám nhìn thẳng, tay cầm cây đại thụ đã nhổ tận gốc, vung vẩy như hồ gươm gió cuộn. Hiện trường càng thêm hỗn loạn, xác người cùng xương cốt rơi la tả, mùi máu tanh nồng đậm, lan tỏa theo chiều gió.

Yêu thú cấp tám, Xích Dương Ma Hầu, dị thú huyết mạch thượng cổ!

“Àm! Âm! Âm!”

Hai mắt Xích Dương Ma Hầu đỏ như máu, trên lớp vảy vừng chắc phủ kín chẳng chịt vết thương, chắc hẳn nó đã trải qua vô số cuộc tấn công, mới có thể xuất hiện nhiều thương thế như thế này.

Cây đại thụ to lớn rơi vào tay Xích Dương Ma Hầu, giống như một hung khí khổng lồ. Mảnh đất bị đập vỡ thành từng vết nứt nẻ chi chít chẳng chịt, trông như đất bị khô hạn, từng đợt khí mạnh mẽ, biến thành kinh phong xé toạc mọi vật. Trong khu vực này, bất luận là sống hay chết, tất cả đều bị đá thương.

Đối phó với Xích Dương Ma Hầu, chính là một đám người mặc y phục trắng, khoảng chừng ba mươi người, thực lực mỗi người đều không kém, trên ngực trái áo thêu trường đao màu vàng, dưới ánh nắng chói chang, hình thêu rực rỡ đến lóa mắt, sinh động như thật.

Vương triều Bất Lạc, một trong ba môn phái lớn, Đạo Thần tông.

Đệ tử của Đạo Thần tông, lúc này đang kết hợp về một chỗ, dường như đang thi triển đao trận. Từng trận từng trận đao pháp, vô cùng uy lực vây xung quanh Xích Dương Ma Hầu, phát ra uy lực không thể tưởng tượng nổi, quả thực ép đối phương không còn cách nào thoát ra khỏi phạm vi hoạt động. Xích Dương Ma Hầu bị hạn chế sức chiến đấu, cảm phần không cam lòng gầm lên từng tiếng.

“Hừ! Yêu thú cấp tám, Xích Dương Ma Hầu cũng chỉ như này! Dưới đao trận Phong Ma, ngay cả yêu thú cấp tám, cũng phải nuốt hận dưới chín suối!”

Ngoài vòng chiến đấu, trên một mảnh đất trống nhỏ, có vài tên đệ tử Đao Thần Tông đang vây quanh bảo vệ một người công tử áo tím với vẻ mặt phòng bị, ánh mắt liên tục chuyển động.

“Trình thiếu gia nói rất đúng!”

“Yêu thú cấp tám Xích Dương Ma Hầu, đừng phải thiếu gia, đúng là xúi quẩy đáng đời. Không đến nửa canh giờ, dưới đao trận Phong Ma, ắt hẳn sẽ bị đánh chết!”

“Lão già cổ hủ ta từng nghe nói, Xích Dương Ma Hầu ẩn chứa huyết mạch của yêu thú thượng cổ. Rất có khả năng trong cơ thể con yêu thú này chứa huyết mạch nên mới có thực lực như hiện tại!”

“Đa tạ Văn thúc nhắc nhở!”

Công tử y phục tím kiếm khí hiên ngang, giữa lông mày lộ ra một luồng tà khí, trên người tỏa ra sự kiêu ngạo, khiến người ta không dám coi thường thân phận.

“Lần này công tử vào núi vận khí thật tốt! Đến trời cao cũng đang giúp công tử, nếu đem huyết mạch của thượng cổ yêu thú ra để luyện hóa, tất sẽ luyện ra được thân thể cường hãn. Nghĩ tới mấy vị công tử khác nhất định sẽ không bằng ngài!”

“Đúng vậy, bốn công tử thiên phú xuất chúng, mấy vị đại ca sao có thể là đối thủ của ta.” Công tử y phục tím ngạo nghễ nói: “Đợi đến lúc Xích Dương Ma Hầu chết đi còn phải phiền Văn thúc ra tay, lấy huyết mạch của yêu thú thượng cổ kia.”

“Công tử không cần khách khí, lão hủ ta sẽ tự ra tay.”

“Mẹ kiếp! Hóa ra là Đao Thần tông ép yêu thú cấp tám Xích Dương Ma Hầu ra. Ngoại trừ bọn họ, chắc chẳng có ai dám ra tay với yêu thú cấp tám, quả nhiên bản lĩnh hơn người.”

Lâm Phi thu lại hơi thở, không dám có bất kỳ lơ là nào, tất cả lời bọn họ nói đều nghe không sót một chữ.

“Huyết mạch của yêu thú thượng cổ? Chẳng trách con yêu thú cấp tám này thực lực lại lớn mạnh như vậy, đuổi hết yêu thú trong rừng ra ngoài. Chẳng lẽ là vì huyết mạch của yêu thú này?”

Thật vất vả mới mò tới được nơi này, Lâm Phi thật sự không cam tâm rời đi.

Đao Thần tông, vương triều Bất Lạc, một trong ba môn phái lớn, thực lực của họ không thua gì Thần Võ Môn.

“Huyết mạch của yêu thú thượng cổ, không chừng là thứ tốt đó! Đáng tiếc mấy tên bạch y kia khí tức quá mạnh. Có khi mạng thực lực Võ đạo cấp bảy trở lên, lão Văn thúc gì đó chắc chắn lại càng thứ vị, công tử quần áo tím này ở trên trái đất, chẳng phải con nhà giàu thì chính là quan nhị đại, kiểu cách hống hách ngạo mạn, muốn cướp đồ từ tay bọn chúng thì chẳng khác nào tìm chết.”

Lâm Phi mau chóng động não suy nghĩ, làm thế nào mới tốt.

“Ồ, đó là hang động?”

Ánh mắt trong lúc lơ đãng, rơi vào hang động trên vách núi nằm phía ngoài nơi chiến đấu khoảng năm trăm trượng, phía trước hang động là một mảnh rừng rậm, nếu như không để ý kỹ, rất dễ bị bỏ sót hang động.

“Giàu rồi, giàu rồi, hang động của yêu thú cấp tám nói không chừng có thứ tốt, không có được huyết mạch yêu thú thượng cổ thì có chút đồ này cũng được. Các ngươi ăn thịt, ông đây húp canh cũng được!”

Lá gan của Lâm Phi vốn to, đột sáng của yêu thú còn dám tới, huống hồ là một cái hang động.

Hang động nằm trong rừng rậm, cách đó không quá xa, vừa vặn có thể đi vòng qua.

Nếu như không tu luyện thân pháp Tùy Phong, Lâm Phi đánh chết cũng không có sự tự tin này, sau cảnh giới đầu tiên của thân pháp Tùy Phong, người như gió, tới tới lui lui đều không hiện hình.

Vừa hay lúc này, ánh mắt bọn họ đều đặt trên người yêu thú cấp tám Xích Dương Ma Hầu, không để ý hang động trong rừng rậm.

Nếu như không phải lúc bọn họ tới, yêu thú cấp tám đang nuốt yêu thú ở bên ngoài, không chừng bây giờ đã sớm phát hiện ra hang động của yêu thú, chẳng tới lượt Lâm Phi.

“Thân pháp Tùy Phong!”

Thân pháp vừa khai triển, người như con gió mát. Trong nháy mắt Lâm Phi tự nhủ trong lòng, có thể thành công hay không chính là dựa vào thân pháp

này.

“Nhất định phải thành công, đừng khiến ta thất vọng, dù gì ngươi cũng là thứ mà hệ thống đưa cho ta, đừng làm một vật phẩm là được.”

Một trăm triệu!

Hai trăm triệu!

Gần, gần hơn nữa!

Ba trăm triệu!

Trong rừng cây, có rất nhiều vật che chắn, cực kỳ có ích cho Lâm Phi.

Bốn trăm triệu!

Năm trăm triệu!

Mắt nhìn thấy cửa hang, Lâm Phi cố nén kích động, trong nháy mắt hóa thành cơn gió biến mất vào trong động.

Cùng lúc đó.

Văn thúc đứng bên cạnh công tử y phục tím, ánh mắt mạnh mẽ, theo bản năng nhìn về một hướng.

Trong một khoảnh khắc, Văn thúc mơ hồ cảm nhận được trong rừng rậm kia có chút kỳ quái nhưng cũng chỉ nhìn lướt một cái, không để ở trong lòng. Dựa vào thực lực của hắn nếu có bất cứ đồng tình gì ở khu vực xung quanh, hắn đều có thể phát hiện trước tiên. Điều quan trọng trước mắt chính là làm kiệt sức Huyết khí của yêu thú cấp tám, sau đó một đòn đánh chết.

“Thật nguy hiểm! May là đã vào, xem chút nữa là bị lão già kia phát hiện rồi.”

Trong lòng Lâm Phi vẫn còn sợ hãi ánh mắt ẩn chứa kỳ dị đó, ánh mắt dường như muốn nhìn thấu tâm can, không còn chỗ nào ẩn nấp. Quả là cao thủ!

Sau khi lách vào hang động, Lâm Phi cũng cảm thấy căng thẳng, giống như đang vụng trộm cùng một người khác, hắn lộ ra vẻ hồi hộp và kích thích, ẩn nấp trong một góc, rất sợ có kẻ nào đó xông vào.

Mười mấy hơi thở sau.

Cuối cùng Lâm Phi cũng yên tâm, ông già đó chắc chắn không phát hiện ra bản thân, bảo vật trong hang động hẳn sẽ thuộc về mình.

Sau khi đảm bảo được điều này, Lâm Phi bước từ trong chỗ ẩn nấp ra ngoài, ánh sáng trong hang rất tối, gắng gượng lắm mới có thể nhìn rõ được.

Hang động rất lớn, rất dài, tỏa ra một mùi ẩm thấp, ở trong góc lại chất đống không ít xương cốt, có lẽ đều là hài cốt của yêu thú.

Lâm Phi không dừng lại, chạy thẳng tới phía cuối hang động, chỗ đó mới là nơi dễ đồ thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Vũ khí thần binh

Từ xưa đến nay yêu thú tồn tại ở nhiều mức độ khác nhau.

Làm yêu thú cấp thấp, hành động dựa vào bản năng, mà yêu thú cấp cao thì khác, chúng có cơ hội mở ra linh trí nhất định, chiếm lấy một địa điểm hay một khu vực, biến nó thành nơi tu luyện của bản thân, thường thì tốc độ trưởng thành sẽ nhanh hơn những yêu thú bình thường khác.

Một trong số đó là ma hầu Xích Dương.

Cuối hang động là một bãi đất.

Lâm Phi vừa mới bước chân vào bên trong đã ngửi lên một mùi hôi thối, xộc thẳng lên mũi, xem chút nữa khiến hắn không thở nổi, ngất xỉu bên trong động rồi.

“Đây là ổ yêu thú cấp tám trong truyền thuyết sao?”

Bên trong động, vô cùng tối tăm.

May thay, thực lực của Lâm Phi đã lên Võ đạo cao sau, cho dù tối đến mức nào, cũng nhìn được đến bảy tám phần.

Diện tích hang động không lớn lắm, rộng bằng một căn phòng cỡ trung bình, trong ngoài giống nhau, có rất nhiều hải cốt. Một bầu không khí u ám bao trùm nơi đây, có lẽ là do không khí không được lưu thông, lại vừa có mùi hôi bốc lên, suýt chút nữa hẳn đã bị mùi này làm cho nghẹn thở.

Bên ngoài đang đại chiến không ngừng nên Lâm Phi không dám lãng phí thời gian, sợ bọn họ xông tới. Xử lý tốt chỗ này rồi tính tiếp!

"Dù sao cũng đừng khiến ta thất vọng."

Trong lòng Lâm Phi cầu thần phù hộ.

Khó trách Lâm Phi nghĩ như vậy, cho dù không gạt hái được gì còn hơn là gặp đám người bên ngoài, đó mới là bi kịch...

Diện tích hang động của yêu thú không lớn!

Lâm Phi kiểm tra vô cùng dễ dàng.

Một lát sau, rốt cục hẳn đã phát hiện ra chỗ góc tường có thứ gì đó chổng chát như núi, Lâm Phi nhìn vào bên trong.

"Hộ giáp?"

Lâm Phi nhặt vật từ đồng rác rưởi lên, liền nhận ra đây chính là hộ giáp, thì không khỏi dờ khóc dờ cười, chẳng lẽ yêu thú cấp 8 lấy hộ giáp làm bảo vật?

Hộ giáp đã bị rách tùm lum, có lẽ đã qua sử dụng!

Lâm Phi từng có nghe qua yêu thú thích chiếm một số vật phẩm, cho nên không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Một đồng đồ như vậy thật không dễ dàng để tìm kiếm, đương nhiên không thể nào bỏ qua cơ hội quý báu này nên Lâm Phi dốc hết sức, không ngừng tìm kiếm. Một lúc lâu sau, một tiếng thét kinh ngạc phát ra.

"Khá lắm! Thanh kiếm này thật sắc bén, xuyết nữa là cắt đứt tay của ông đây rồi!"

Đột nhiên trên tay Lâm Phi xuất hiện một thanh trường kiếm, bốn cạnh sắc bén, chỗ chuôi kiếm có gắn cả châu báu, người sáng suốt vừa nhìn liền biết ngay là đồ tốt.

"Thanh kiếm này là loại vũ khí thứ phẩm. Mang ra ngoài chắc bán được 2 3 vạn lượng, chắc không thành vấn đề."

Ở Đại lục Huyền Thiên, vũ khí chia làm sáu cấp độ, thấp nhất là vật phẩm, kế tiếp đó là thực binh, vương binh, hoàng binh, đế binh và thần binh.

Trong đó mỗi một cấp độ, chia làm thứ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, bán cực phẩm và cực phẩm!

Trên tay của Lâm Phi bây giờ là thanh kiếm thứ phẩm.

Biết trường kiếm là vũ khí thứ phẩm, Lâm Phi nhếch mép cười.

"Haha! Mình giàu to rồi, là vũ khí thứ phẩm, mang ra bên ngoài, chắc chắn sẽ có giá trị, cái này không phải ông đây được hưởng lợi rồi sao."

Lâm Phi lập tức cho vũ khí thứ phẩm vào túi Bách Bảo, túi Bách Bảo này thật sự rất hữu dụng.

Lâm Phi có thể khẳng định đồng đồ ở góc tường là do yêu thú cấp tam này đã giết toàn loại cao thủ, mới thu được những chiến lợi phẩm này. Hôm nay mình được hưởng lợi rồi!

"Cái áo giáp này không tồi, sửa lại một chút vẫn có thể dùng được. Lấy!"

"A, cái quạt của mỹ nữ nào mang vào đây! Lấy trước rồi tính, nói không chừng có thể cho muội muội."

"Thương? Cứ lấy đi, có thể bán lấy tiền!"

"Móc? Xem ra không tệ, lấy đi rồi tính sau!"

Tâm trạng của Lâm Phi rất tốt, không hề khách khí. Hẳn đã có túi Bách Bảo trên người, hẳn là thứ gì đáng giá, tất cả đều không bỏ qua, không thể để người khác hưởng lợi. Lấy hết!

Thấy gì lấy đó, đây là tác phong trước sau như một của Lâm Phi.

Sau một hồi tìm kiếm, tất cả các đồ tốt đều bị lấy đi hết, chỉ còn lưu lại một ít đồ không đáng giá, số đồ đó hầu như đã bị rách nát không ít.

Đang lúc chuẩn bị đổi chỗ khác tiếp tục tìm kiếm, thì bỗng nhiên dưới đồng đồ rách nát lóe lên một tia sáng màu đen. Nếu không phải Lâm Phi để ý, xuyết chút nữa không phát hiện ra.

"A, một cây đao màu đen?"

Dưới đồng đồ nát, có một cây đao màu đen dài chừng ba thước, tương đương với một thước trên trái đất, toàn bộ đều là màu đen. Trên thân đao có những chi tiết lổm rất nhỏ, phát ra khí lạnh như băng, nằm ngang trên mặt đất, thiếu chút nữa đã bị bỏ qua.

Bỗng nhiên không biết như thế nào mà Lâm Phi lại có cảm giác, cây đao này dường như rất có duyên với mình.

Hắn dùng một tay định cầm cây đao lên, bằng thực lực Võ đạo cấp sáu mà mãi cũng không thể nhấc nổi, cây đao màu đen cũng chẳng thêm nhúc nhích. Sau vài lần thử, cây đao này cứ như tảng đá không hề động đậy.

"Đâu! Ông đây không tin."

Lâm Phi bắt đầu vận chuyển Cửu Chuyển Huyền Công trong cơ thể, giờ hai tay lên, khẽ hô một tiếng: "Lên!"

Sau khi nhờ sự trợ giúp của Cửu Chuyển Huyền Công, trường đao màu đen đã cầm được lên nhưng vì lực không chắc, Lâm Phi bị mất cân bằng, cây đao lớn màu đen ở trên tay, lập tức bị rơi xuống đất, ngay đó là một luồng ánh sáng lóe lên.

"Rầm!"

Dọa Lâm Phi hồn bay phách lạc, không thể tin được cảnh tượng trước mắt.

"Vận khí của hôm nay sẽ không may mắn đến vậy sao!"

Đao lớn màu đen rơi trên mặt đất, mặt đất liền bị cắt thành một đoạn nứt lớn, Lâm Phi không dám tưởng tượng, nếu đao này mà rơi trên thân thể con người thì sẽ như thế nào nữa, toàn thân không khỏi toát mồ hôi...

"Đúng là đồ tốt! Nhặt được bảo vật rồi!"

Đao lớn màu đen, cực kỳ nặng, cũng chưa bao giờ thấy qua trong tài liệu.

Lâm Phi tìm một cây đao khác, cho nó tiếp xúc với đao lớn màu đen này, ngay lập tức cây đao đó bị đứt gãy.

"Vũ khí thần binh!"

Mạo hiểm vào động chính là vì tìm đồ tốt, kết quả lại có thể phát hiện ra vũ khí thần binh, Lâm Phi không thể không kích động.

Bên trong dãy núi đen này, Lâm Phi đã vừa lòng với những vũ khí đã thu thập được, đủ sắc bén để đi giết yêu thú. Bây giờ lại gặp được vũ khí thần binh này càng không nỡ buông tay, theo như tính toán, ít nhất cũng đạt tới độ vũ khí thượng phẩm.

Chỉ tiếc rằng, đao lớn màu đen này quá nặng, Lâm Phi đã tu luyện qua hộ pháp, thân thể khá cường tráng, nếu đổi lại là người khác thì đừng hòng cầm lên được.

Bây giờ không thể lấy đao lớn được, dự định sau khi rời khỏi đây sẽ tìm cơ hội thử lần nữa.

Sau khi kiểm tra dọc theo hang động, Lâm Phi không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, ngoài đồng đồ vừa này ra thì không tìm thấy đồ có giá trị gì cả.

"Yêu thú cấp tám, không thể nghèo như vậy chứ!"

Lâm Phi nói thầm, ánh mắt lại tìm kiếm chung quanh, con người đều có lòng tham không đáy, Lâm Phi cũng không ngoại lệ.

Sau khi đi lòng vòng bên trong hang động, hai mắt Lâm Phi bỗng sáng lên, không chớp mắt nhìn về phía trên vách đá của hang động.

Trên vách đá ẩm ướt đó có đại mộc thành bụi, nếu nhìn kỹ ở dưới, trên vách đá to như vậy, một cây leo đang phát triển, lá màu đen, cây cũng màu đen, cành nhánh, như ẩn như hiện.

Lâm Phi vô thức tới gần vài bước, nhìn rõ hơn.

Dây leo màu đen, rất kỳ quái!

Trên dây leo màu đen trước mắt, trên ngọn của dây leo, có mọc 3 quả, 3 quả chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay màu đỏ rực, sáng lóe lên, phát ra sức nóng nhẹ nhàng, vô cùng kỳ lạ.

Lâm Phi không khỏi thốt lên:

"Hay đây là dị quả?"

Đang lúc Lâm Phi hiếu kì vì loại quả kì dị này, tay đưa ra, chẳng đến vách núi chuẩn bị hái quả đó xuống, dù sao hái xuống cũng không sao.

"Tiểu tử muốn chết hả, bỏ tay ra khỏi Xích Dương quả ngay!"

Bỗng nhiên một đường kinh phong nổi lên ở phía sau, âm âm sau lưng của Lâm Phi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Cao thủ cương khí, cực kỳ nguy hiểm!

"Quả Xích Dương Tên này không tệ, nghe tên đã biết là đồ tốt! Ông đây nhất định lấy được nó!"

Lâm Phi đã luyện lên đến Vô đạo lục trọng thiên, cũng không còn bông bột như ngày xưa nữa. Từ khi xông vào hang động đến giờ đều phải cẩn thận hết sức, tránh bị thương.

Ở vương triều này, Dao Thần tông là một trong ba môn phái lớn, nếu muốn đoạt đồ từ tay bọn họ không cẩn thận không được.

Biến cố đột ngột xảy ra khiến mây Lâm Phi nhíu lại, triển khai thân pháp Tuỳ Phong, giống như một ngọn gió. Tay trái nắm chặt, Huyền khí bay ra, "Rầm!" một tiếng, hóa thành ba mũi đao rất nhỏ, cắt ba quả rơi xuống.

Đây đúng là Vô đạo lục trọng thiên, Huyền khí ngưng hình, hóa thành mũi đao.

"Muốn chết sao!"

Người áo trắng ra tay, hấn ta cũng không ngờ được đối phương lại to gan đến thế, dám không nghe lời khuyên bảo, ngược lại còn cướp đi Xích Dương quả nên không khỏi giận dữ, ngực hít thở lên xuống dữ dội, vô cùng tức giận.

"Phá Sơn Đao Pháp! "

Đúng là không hổ danh đệ tử của Dao Thần tông, tất cả đều là cao thủ dùng đao.

Đã cầm được quả Xích Dương.

Lâm Phi vẫn chưa vội chạy đi, ngược lại rất bình tĩnh, trấn định lạ thường.

Phải bình tĩnh như vậy, để có thể tránh đi những tai nạn không đáng có.

Khi hấn triển khai thân pháp Tuỳ Phong, thì gió tựa như đang bay lượn bên trong hang động. Đao thức của đối phương cũng bắt đầu thi triển mạnh mẽ, mỗi một đao hạ xuống giống như là đang đào hang phá núi, đại khí dồi dào.

"Không hổ là đệ tử Dao Thần tông, nắm giữ được đao thức rất tinh xảo. Nếu như không có thân pháp lợi hại, thì cũng chẳng có chút ưu thế gì! Chẳng trách lại có thể đặt ngang hàng với hai môn phái trong vương triều, là một trong ba môn phái lớn, ngạo mạn xưng hùng."

Lâm Phi học đao, sự thuần túy chính là ở chiêu thức, tự hỏi có điểm nào không bằng đối phương.

Đệ tử Dao Thần tông trước mắt triển khai đao pháp, thực lực lại là Vô đạo lục trọng thiên, chiêu thức của đao vây tất cả mọi vật vào trong phạm vi vòng tròn, không khí trong đó như bị chém thành hai nửa.

Lâm Phi hết sức kinh ngạc, đệ tử Dao Thần tông cũng vô cùng kinh hãi.

"Quái lạ, rốt cuộc tên nhóc này là ai? Đao pháp Phá Sơn của ta chính là Lưu Huyền Công, tu luyện đại thành, đao đao phá sơn, đao đao bạo liệt. Ngay cả một cao thủ vô đạo lục trọng thiên, cũng đã sớm mất đi năng lực phản kháng. Tiểu tử này sao lại không có ảnh hưởng gì? Chuyện này thật không tưởng tượng nổi!"

"Nhìn chiêu thức dùng đao của Dao Thần tông khiến ta hiểu ra được thì ra đao có thể dùng như thế. Thảo nào người ngoài thường nói, người học võ cần phải tích lũy đủ mọi thứ."

Hai mắt Lâm Phi lộ ra vẻ vui mừng.

"Phá Thiên!"

Tên đệ tử áo trắng vô cùng tức giận, đường đường là một đệ tử Đạo Thần tông lại bị coi thường, hắn ta chưa từng bị đối xử như vậy. Đây là đạo pháp Phá Sơn, chiêu cuối cùng, Phá Thiên, vô cùng uy lực!

"Chiêu thức của ngươi không tệ nhưng không thể qua nổi chiêu này của ta, đỡ lấy một đao này của ông đây đi!"

Lâm Phi cảm ngộ được đạo pháp, trước mắt nắm giữ khoảng bảy tám phần, nên không muốn tiếp tục kéo dài nữa.

"Bôn Lôi Đạo Pháp, Bôn Lưu Bất Tức!"

Huyền khí ngưng hình, cánh tay trái biến thành một cây đao, một cây trường đao nhọn chém ngang trời. Sấm đánh không dứt, hóa thành những hình vòng cung, bắn ra một đường sáng chói bên trong hang động.

Đệ tử Đạo Thần tông cảm thấy hoa mắt, không kịp nổi nhắm mắt lại. Ngay lúc hắn ta nhắm mắt lại thì thân thể bị chém thành chém thành hai nửa.

Tu vi bằng nhau, cấp độ Huyền công giống nhau, Lâm Phi lại là người ra tay bắt lấy cơ hội trước.

Lâm Phi lại vô cùng bình tĩnh khi ra tay chém chết đệ tử Đạo Thần tông.

Từ lúc quả Xích Dương bị ngắt xuống, đệ tử Đạo Thần tông nhất định phải chết. Nếu hắn ta không chết thì Lâm Phi phải chết.

Cho dù không biết đối phương vào đây làm gì nhưng Lâm Phi không dám liều mạng, phải tiêu diệt đối phương trước tiên, dù bọn họ là Đạo Thần tông hay là người khác thì cũng vậy.

Dường như hắn đã bình tĩnh hơn khi lần thứ hai giết người.

Sau khi lục soát trên người đệ tử Đạo Thần tông, trừ bạc ra thì không có đồ vật gì khác, Lâm Phi nhặt thanh đao dưới mặt đất lên, vô cùng sắc bén, hắn lập tức biến nó thành vũ khí của mình.

"Quý thần ơi!"

Đao mà đệ tử Đạo Thần tông dùng, giống như cây đao này, mặc dù không phải là quá tốt nhưng mang ra bên ngoài bán chắc cũng được ba bốn ngàn lượng bạc.

"Huyền khí ngưng hình, mũi đao chết người, gặp phải Võ Đạo cấp thấp có thể dùng nhưng nếu gặp phải Võ Đạo cao thì hiệu quả sẽ cực kỳ yếu kém. Lần sau phải thận trọng mới được!"

Cầm lấy Tinh Cương đao, Lâm Phi đi men theo vách tường, trên mặt tỏ ra vẻ cẩn thận.

"Àm! Âm!"

Tiếng vang ở ngoài hang động vọng vào không ngớt, cùng với đó là tiếng kêu vang trời của quỷ khí Xích Dương.

"Đệ tử Đạo Thần tông kia quả nhiên là tự mình xông vào đây! "

Cửa động vẫn như trước, Lâm Phi nhanh chóng trốn vào một góc tối, hít một hơi thật sâu, tạm thời sẽ không ai để ý đến mình.

Ở phía này của hang động, Lâm Phi có thể nhìn thấy được tình hình ở bên ngoài, lòng không khỏi lo lắng.

Trên bãi đất trống, quỷ khí Xích Dương đã bị vây ở phía trước. Trong thời gian ngắn ngủi không đến một nén hương, trên mình yêu thú đã đầy thương tích. Ở phía trước và phía sau lưng con yêu thú có thể thấy rõ được những vết thương sâu đến tận xương. Hơi thở của yêu thú cấp tám đã rất yếu ớt.

"Có lẽ con yêu thú cấp tám này sắp chết rồi!"

Trên mặt của Lâm Phi lộ vẻ sợ hãi. Rõ ràng thực lực chỉ là võ đạo lục trọng thiên và thất trọng thiên, vậy mà triển khai đao trận lại có thể thành công vây bắt được yêu thú cấp tám! Đao trận này thực sự rất kinh khủng!

"Sau này nhất định không để bị đao trận này bao vây, không thì sẽ phiền toái chết mất!"

"Quý khí Xích Dương sắp chết rồi, làm phiền Văn thúc ra tay đánh chết nó, lấy máu của yêu thú thượng cổ."

Trên mặt công tử áo tím lộ ra vẻ vui mừng, quay đầu nói với người bên cạnh.

"Công tử yên tâm, lão già này lập tức ra tay, đánh chết nghiệt súc quỷ khí Xích Dương này. "

Lúc Văn thúc bước tới, ngay lập tức cả người dường như đang tỏa ra một khí thế mạnh mẽ, phóng lên cao, tạo ra một đường khói, vây quanh đầu yêu

thú, đồng tử ông ta co lại, lỗ chân lông toàn thân nở ra. Yêu thú cấp tám là loại yêu thú cấp cao, nó có thể cảm nhận được sự nguy hiểm đang dần bao vây mình.

Người này rất nguy hiểm! Vô cùng nguy hiểm!

"Gừ gừ gừ!"

Quý khi Xích Dương hét lớn một tiếng, vùng vẫy thoát khỏi đao trận, phản ứng này của nó đã khiến đệ tử Đao Thần tông bị thương không nhẹ.

Quý khi Xích Dương thoát khỏi vòng vây, giành lại chút lợi thế, không biết làm thế nào lại chạy thẳng vào hang ổ.

"Nghịch súc! Chịu chết đi!"

Ông ta không kịp phản ứng, ánh mắt lạnh như băng, tỏ ra vô cùng tức giận, hét lên một câu vô cùng tàn nhẫn.

"Chém!"

Một đạo ánh sáng màu vàng dài đến mười thước, đánh ngang trời, từ trên cao giáng xuống, mang theo tiếng thét, một đao chém trên người quý khi Xích Dương.

Đao Cương!

Võ Đao bát trọng thiên, không chế Đao Cương rất tốt.

"Gào!"

Quý khi Xích Dương phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân hình khổng lồ dài ba thước, ngã trên mặt đất rầm một tiếng, cả người bị chém thành hai, máu tươi giàn giụa trên mặt đất. Lúc này, nó chỉ cách hang ổ của mình khoảng mấy thước.

"Công tử, quý khi Xích Dương đã bị chém chết!"

Công tử áo tím mừng rỡ: "Tốt! tốt!"

Lâm Phi nuốt nước bọt, cảm giác miệng lưỡi đều bị khô hết.

"Thật là một đòn công kích khủng khiếp, yêu thú cấp tám không thể nào chống trả lại. Đây chính là Võ đạo bát trọng thiên, cao thủ cương khí sao?"

May mà thực lực của Lâm Phi khá tốt, bằng không, với sự công kích như vừa rồi thì hành tung của hắn sớm đã bị bại lộ rồi.

"Có khi nào, quý khi Xích Dương quay về hang ổ là vì Xích Dương quả không?"

Thần sắc trên mặt Lâm Phi lập tức biến đổi, tình hình dường như không ổn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Đồ tốt, ông đây muốn

Quý khi Xích Dương bất ngờ bị chém chết, người bị vướng mắc nhất chính là Lâm Phi.

Lâm Phi ẩn thân trong hang động, vốn định nhân cơ hội rồi đi, đồ lấy trong sào huyệt của yêu thú đủ cho chuyến đi lần này của hắn. Nếu việc lần này truyền ra ngoài thì không biết có bao nhiêu người phải đổ mắt đây!

Ngay lúc này, tâm trạng Lâm Phi hoàn toàn không tốt, phải nói là vô cùng tồi tệ!

Cao thủ Cương khí, Võ Đao bát trọng thiên đang nhìn chăm chăm như hổ đói rình mồi cách hang yêu thú không xa. Lôi Đình Nhất Kích lúc trước của ông ta khiến Lâm Phi vẫn còn thấy hoảng sợ trong lòng, một đao chém chết quý khi Xích Dương, yêu thú cường hãn cũng không ngăn nổi, một đao đó chém xuống rất vô tình. Mặc dù trong đó có chút nói quá nhưng thực lực của cao thủ Võ đạo bát trọng thiên quả nhiên không thể coi thường!

"Công tử đợi một chút, lão nô sẽ lấy huyết mạnh của yêu thú thượng cổ ra cho người!"

Triệu Văn thu lại khí thế, trông hệt như một lão già bình thường, đứng cách quý khi Xích Dương không xa, khẽ nhủ mày, chợt nhìn về sào huyệt của yêu thú.

“Mau mau lấy huyết mạch của yêu thú thượng cổ!”

Công tử áo tím kích động nói: “Nếu bổn thiếu gia có thể dùng huyết mạch của thượng cổ yêu thú, lấy máu luyện xác thịt, thực lực nhất định sẽ tăng rất nhanh. Đại ca, nhị ca dù thiên phú có tốt thì thể nào thì bổn thiếu gia cũng giết chết bọn họ dễ dàng.

“Già đây xin chúc mừng công tử lần nữa, quý khi Xích Dương nguyên ý bỏ đi không chống lại, nhiều lần muốn quay về sào huyệt, chắc hẳn trong hang ổ có bảo vật quý hiếm của trời đất. Sau khi dùng thương thể sẽ nhanh chóng hồi phục. Theo hiểu biết của ông già này, trên đại lục chỉ có một loại kí sinh vật phải dựa dẫm vào quý khi Xích Dương mới có thể lớn lên, có lẽ trong hang có quả Xích Dương sắp chín!” Triệu Văn vừa ngừng đầu ánh mắt liền lay động, nét mặt tỏ vẻ vui mừng.

“Cái gì? Quả Xích Dương trong truyền thuyết?”

“Chẳng lẽ dùng xong Quả Xích Dương thần lực sẽ lớn mạnh? Chính là quả Xích Dương mà người người mơ ước được dùng sao?”

“Quả thần lực sao? Một quả quả Xích Dương tăng thêm ba ngàn sức lực? Điều này sao có thể? Quý khi Xích Dương làm sao biết mà tìm thấy cây Xích Dương Ma sớm đã bị tuyệt diệt?”

Triệu Văn nói một hồi, đột nhiên phản ứng kích động.

Trình Thiệu Văn một thân y phục tím, thân phận tôn quý, hiểu biết bất phàm, sau khi nghe vậy, vẫn không che giấu được sự bất ngờ cùng phấn khích: “Văn thúc, người chắc chắn trong hang thực sự có quả Xích Dương sắp chín không?”

Quả Xích Dương có tác dụng gì? Các đại môn phái đều biết đến độ quý giá của nó.

Triệu Văn gật đầu một cái: “Công tử lần này vào núi chính là song hỷ lâm môn, huyết mạch của thượng cổ yêu thú sẽ giúp thân thể và phòng ngự của người càng thêm mạnh mẽ, uống Xích Dương Quả bù cho phần thiếu sót của thân thể, thần lực kinh người, sức chiến đấu tăng lên gấp mấy lần, già xin chúc mừng công tử!”

Những lời nói bên ngoài, cũng không ngoại lệ lọt vào tai Lâm Phi, sắc mặt trở nên cổ quái.

“Mẹ kiếp! Có phải ông đây lại giàu to rồi không?”

Bất luận thế nào Lâm Phi cũng không ngờ tới loại quả màu đỏ như lửa này lại có tác dụng thần kỳ như vậy, xem chút nữa còn tưởng nghe lầm.

Thần lực trời sinh, xem như là một loại thiên phú bẩm sinh.

Giống như Cao Nhân ở Thần Võ môn sở hữu thần lực trời sinh, khi tu luyện võ học sẽ có thành tựu nhất định. Ngày trước, Lâm Phi đã từng ngưỡng mộ không ngừng.

“Theo như lời bọn họ nói, một quả Xích Dương có thể tăng sức lực cơ thể lên ba ngàn cân. Ở đây có ba quả Xích Dương, vậy chẳng phải khí lực của mình sẽ lớn mạnh sao? Nếu quả thực như vậy thì sẽ rất tuyệt vời.”

Không thể tin được! Không tưởng tượng nổi!

Sau một lúc phấn kích, Lâm Phi lại lộ ra vẻ mặt dăm chiêu, tình thế bây giờ đang hết sức bất lợi đối với hắn.

“Vốn muốn nhân cơ hội đi ra ngoài, bây giờ xem ra lại không dễ dàng! Ưu thế lớn nhất của mình chính là ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng. Bọn họ không biết rằng quả Xích Dương đã bị mình lấy, nếu như bọn họ phát hiện thì chắc chắn mình phải chết. Muốn rời khỏi nơi này thì cơ hội chỉ có một!”

Trên tay Lâm Phi xuất hiện một tấm huân chương màu đen, huân chương Sơ Nhập Giang Hồ, một khi thi triển, tốc độ +1.

“Khinh công Tuỳ Phong, lại phối hợp với huân chương Sơ nhập Giang Hồ, ngoại trừ ông già Võ Đạo bát trọng thiên đó, những người còn lại cũng chẳng còn uy lực gì với mình, chắc có thể chạy ra ngoài rồi!”

Lâm Phi rất tự phụ với thực lực Võ đạo lục trọng thiên của mình, dựa vào đao pháp thần kỳ, có thể đấu một trận với Võ đạo thất trọng thiên. Nếu gặp Võ đạo bát trọng thiên, hắn có hộ thân cương khí và đao pháp, bất luận là chiêu thức lợi hại nào, cũng có thể gắng gượng dành phần thắng.

“Luyện! Luyện!!”

Thân xác của quý khi Xích Dương bị một đao chém chết lúc này, hiện tại đang trôi lơ lửng trên không trung, phía dưới là ngọn lửa màu xanh đang bùng cháy, thân hình to ba trọng của yêu thú dần thu nhỏ lại.

Triệu Văn đang luyện hóa quý khi Xích Dương, thu lấy một chút ít huyết mạch thượng cổ trong cơ thể của yêu thú cấp tám. Huyết mạch chỉ có một ít nhưng cũng khiến người khác thêm thường đến đỏ con mắt.

To lớn khoảng ba trọng!

To lớn khoảng hai trượng!

Máu thịt của quý khi Xích Dương không ngừng bị thiêu đốt, từ thân hình to khổng lồ biến nhỏ chỉ bằng nắm tay người.

Nếu không phải là Võ đạo bát trọng thiên trở lên thì không thể luyện hoá một con yêu thú cấp tám. Cho dù Triệu Văn rất mạnh nhưng trên mặt trên mặt ông ta vẫn xuất hiện những nếp nhăn, sắc mặt hơi tái nhợt, có thể thấy đã tiêu hao không ít sức lực.

...

“Thành công rồi!”

Nửa tiếng sau.

Quý khi Xích Dương, yêu thú cấp tám biến thành một giọt máu vàng, to khoảng chừng ngón tay cái, lơ lửng trên không trung, rực rỡ đến lóa mắt. Trong giọt máu màu vàng, một thân thể mờ ảo xuất hiện, chính là Quý khi Xích Dương, một luồng hơi thở bá đạo, hung tàn, hiện lên rất lâu, lan tỏa theo những hạt huyết cầu.

“Thật không hổ là dòng máu của yêu thú thượng cổ!”

Trình Thiệu Văn không nhìn được mà chấn động, trông mắt lộ ra vẻ tham lam, máu của yêu thú thượng cổ sẽ thuộc về hắn ta. Trong lòng hắn ta biết rõ giọt máu này chính là tinh túy toàn thân của quý khi Xích Dương, giá trị vô cùng to lớn.

“Lên!”

Trong lúc mọi người đang ngơ ngơ và kích động, đột nhiên xuất hiện một luồng gió.

Một luồng gió mát từ trong rừng thổi lướt qua mấy đệ tử y phục trắng gần nhất vẫn đang bất động.

“Đồ tốt lão tử xin nhận!”

Kèm theo giọng điệu đùa giỡn, một bàn tay trắng nõn xuất hiện từ trong không trung, bình tĩnh cướp lấy giọt máu vàng ngay trước mắt mọi người, rồi nhanh chóng lùi ra phía ngoài. Sau vài nhịp thở, đã xuất hiện phía ngoài mười lăm trượng, tốc độ nhanh không tưởng tượng nổi, đến phản ứng cũng không kịp.

Bọn họ không ngờ có người dám giành thức ăn từ miệng hổ.

“Không ổn! Mau ngăn hắn lại!”

“Chặn hắn lại! Hắn cướp mất bảo vật rồi!”

“Đáng chết! Giết chết hắn! không được để hắn chạy thoát!”

Trong vô thức, mọi người đều kinh sợ, cho dù thế nào cũng không nghĩ tới có người lại dám cướp đồ ngay trước mặt đệ tử của Đạo Thần tông.

Đạo Thần tông, vương triều Bất Lạc, là một trong tam đại môn phái, lúc nào lại bị người ta cướp đồ đi ngay trước mặt, giành thức ăn từ miệng cọp. Đây chẳng khác nào cho họ một cái tát, cảm giác thật là đau nóng, bỏng rát!

Gương mặt tuấn mỹ của Trình Thiệu Văn đã sạm tức giận, bị chọc tức đến tức điên. Đồ tốt tận tay lại trở mất bị người ta cướp đi, cho dù sự tình có khá lên đi nữa, hắn ta cũng sẽ nổi trận lôi đình.

Phản ứng nhanh nhạy nhất, chính là đám đệ tử mặc y phục trắng, chẳng thèm nhiều lời, ba đường đao chém ngang không trung tạo thành một tuyến phong tỏa, ngăn chặn mọi đường tẩu thoát. Họ phải giữ tên mặc đồ đen cuồng vọng này lại!

“Nếu như các hạ đã tới, việc gì phải vội vã rời đi, chỉ bằng ở lại đây!”

Trình Thiệu Văn vẻ mặt lãnh lẽo, vẫn giữ nguyên được sự tỉnh táo, không hổ có xuất thân tốt nhưng mà ánh mắt của hắn như muốn ăn thịt người vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Một đao của ngày hôm nay, sau này sẽ trả lại gấp trăm lần

Cướp thức ăn ngay trước miệng cộp, không giết không xong!

Trình Thiệu Văn vô cùng tức giận, tâm trạng của hắn bây giờ như một miệng núi lửa sắp bùng nổ.

Ba đường đao bao vây cản quét, ngăn cản đường chạy của Lâm Phi, sau lưng lại còn có đệ tử Đao Thần tông đang vun đao áp sát dần dần tạo thành thế vây khốn.

Đao trận hình thành, bủa vây khắp nơi, không bề trốn thoát.

Đệ tử Đao Thần tông thi triển Đao trận Phong Ma, một khi thi triển ra có thể vây khốn cả cao thủ có cảnh giới cao hơn, nếu cố gắng gượng cũng có thể vây bắt được người có cảnh giới cao hơn gấp đôi.

Bây giờ phải vây được người áo đen này, cắt đứt đường lui của hắn. Dù là cao thủ đi nữa cũng không có cách nào xoay chuyển được đất trời.

Quả không hổ danh Tam đại môn phái, hiểu biết phi phàm, có thể nhìn ra được thân pháp khinh công của người áo đen rất cao cường, nếu bây giờ họ áp sát vào đối phương, cho dù có là thần tiên cũng đừng hòng trốn thoát.

Lâm Phi sẽ ngoan ngoãn chấp nhận sao? Tất nhiên là không rồi.

...

Nếu như không phải quý khi Xích Dương chết ngay trước hang ổ!

Nếu như không phải quý khi Xích Dương có huyết mạch của yêu thú thượng cổ!

Nếu như không phải luyện hóa trước mặt mọi người!

...

Có đủ loại nếu như thì cũng sẽ có đủ loại nhân quả.

Bản thân Lâm Phi bỗng trở nên gan dạ, quý khi Xích Dương đã chết ngay trước mặt rồi mà mình còn không ra tay cướp lại huyết mạch của yêu thú thượng cổ, đoán không chừng sau việc này sẽ ăn ngủ không yên mất.

Thế là Lâm Phi bắt đầu động thủ, thân pháp khinh công Tùy Phong, không khác nào một ngọn gió phiêu dật, động tác nhanh đến nỗi không thể tưởng tượng được.

"Tam đạo giương đao mà cũng đã muốn ngăn ta lại, hơi quá coi thường ta rồi đó!"

Lâm Phi nói một câu lạnh lùng, thân thể tiến về phía trước bỗng ngưng lại, rồi làm một động tác kỳ lạ, hắn chệch hướng bay ra ngoài, lóe lên theo ánh đao.

Thân pháp Tùy Phong, người như gió!

Thân pháp Tùy Phong chính là muốn lật trời như vậy, gió không hề có hình dạng cũng không hề có bóng dáng, cũng không thể tìm ra dấu vết.

Cho dù Lâm Phi hiểu rõ từng góc ngách, muốn chen ra khỏi đó, mà đường bao vây lại nhiều như vậy? Có thể ngăn được đường đi của gió sao?

Không thể nào!

Từ lúc mới bắt đầu động thủ, Lâm Phi chưa bao giờ muốn đánh với bọn chúng, đặc biệt là Võ bát trọng thiên, cao thủ có thể phóng ra Cương khí của Đao Cương.

Người thông minh không dùng vũ lực, thế là Lâm Phi nghĩ ra một sách lược.

"Còn có năm mươi trọng nữa thôi, tiếp tục kiên trì thêm chút nữa thôi, chỉ cần vào được rừng rậm, ta sẽ như cá gặp biển lớn, đừng hòng tìm được tung tích của ta!"

Khinh công Tùy Phong hoàn toàn vượt xa khỏi tưởng tượng của Lâm Phi, đường bao vây vẫn có thể thoát ra như cũ, lại còn tránh được đường đao vây khốn, trong lòng tràn ngập lòng tin đối với việc trốn thoát, chỉ cần cao thủ cương khí không xuất thủ, việc thoát khỏi đó hắn có thể nắm rất chắc.

"Không xong rồi, sư huynh Lý Sơn bị giết rồi, quả Xích Dương cũng bị người ta cướp mất rồi!"

Tại cửa hang động của yêu thú cấp tám có một tên đệ tử Đao Thần tông vội vã chạy đến.

"Cái gì? Quả Xích Dương bị cướp rồi sao?"

Trình Thiệu Văn nghe vậy thì tức đến độ phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cuối cùng ngất đi vì bị thương quá nặng, huyết mạch của

yêu thú thượng cổ bị cướp mất, quả Xích Dương cũng bị cướp luôn! Vô số vận xui ập xuống đầu trong một lần dù thế nào cũng không thể nào chống đỡ được.

Lúc này đây biết bao nhiêu đệ tử, vốn đang trông mong săn giết được quý khí Xích Dương, rồi được chia lấy một phần quả Xích Dương, cuối cùng lại sơ sẩy bị tên trộm nhanh chân đến trước, cướp mất quả Xích Dương, cũng không khác nào giết đi cha mẹ của người ta, sau đó còn cướp tiền cướp của người ta. Không thể tha thứ được! Đáng giết! Đáng chết!

"Được lắm cái tên cướp này, tức chết lão phu rồi! Tức chết lão phu rồi!"

Triệu Văn vốn là một người có thực lực mạnh nhất, lúc nào cũng kiêu ngạo cho rằng mình người có thể tính toán hết tất cả mọi chuyện trong đầu. Đùng hòng tính toán sau lưng ông ta, dù cho có kẻ lén lút cũng đừng hòng qua được đôi mắt đã luyện thành Hỏa Nhân Kim Tinh chém giết không biết bao nhiêu người này.

Bây giờ lại nghe được quả Xích Dương bị cướp đi, bỗng nhiên tính ngộ nên buồn phiền mãi không thôi.

"Tên trộm này thật đúng là muốn chết mà!"

Triệu Văn không thèm quan tâm đến quý khí Xích Dương.

Quả Xích Dương mới là thứ làm cho Triệu Văn động lòng.

...

Lâm Phi vừa thấy đã bị hù cho tê hết cả da đầu.

Nơi sau lưng cách đây bốn mươi trượng có một lão già là cao thủ cương khí có thể cười gió đập mây, Vô đạo bát trọng thiên, nắm giữ khả năng bay trên không, trong một giây rút ngắn mười trượng, chỉ vòn vẹn hai giây đã rút đến hơn hai mươi trượng.

Lúc nghe thấy một giọng nói phát ra từ trong hang động, Lâm Phi đã biết sắp hỏng chuyện rồi, quả Xích Dương là dị bảo của trời đất, đối phương làm sao lại có thể dễ bị cướp mất được.

"Tên trộm đó, ngay trước mặt lão già ta đây còn dám đoạt thức ăn! Dù ngươi có là thần thành phương nào thì hôm nay lão già này chắc chắn cũng sẽ đập chết ngươi!"

Lâm Phi thở dốc, kinh công Tùy Phong được thi triển đến mực tận cùng, người tựa gió, tàn ảnh trùng điệp, xem thường sức mạnh của Vô đạo tăng tám có thể cười gió mà bay, người bình thường chắc chắn đã chịu chết từ lâu rồi.

"Thần pháp quả thật không tệ chút nào, thảo nào lại dám đoạt thức ăn ngay trước miệng cạp. Đáng tiếc một điều là ngươi lại dám đoạt ngay trước mặt lão phu đây."

Triệu Văn lạnh nhạt nói một câu, hết như một người thợ săn ngồi tít trên cao đang nắm giữ sự sống chết của con mồi, rút ngắn mười trượng hay kéo dài mười lăm trượng cũng chỉ là việc trong chớp mắt.

Khoảng cách vô tận thoáng cái đã bị rút ngắn, Lâm Phi đã tính tới từ sớm thế nhưng vẫn bị hù cho tê hết cả da đầu, nếu đổi nơi này thành một mảnh đất trống thì mình dù có phân ra một trăm người cũng chỉ còn một đường chết, thực lực Vô đạo bát trọng thiên mạnh đến như vậy đấy!

"Đồ vật nào của lão già nhà ông chứ! Nói chuyện kiêu ngạo quá sẽ bị sét đánh đó nha!"

Lâm Phi vừa quay đầu vừa phun ra một câu như vậy.

"Khởi động Huân chương Sơ nhập Giang hồ!"

"Khởi động hoàn tất, chúc mừng người chơi Lâm Phi đạt được hiệu quả tốc độ +1 trong thời gian một nén hương, hết thời gian hiệu quả lập tức biến mất."

...

Khởi động Huân chương Sơ nhập Giang hồ xong, thoáng cái cả người Lâm Phi đã tràn đầy một sức lực nhẹ như bông, hết như làn gió mát đang bay giữa đất trời, trong đầu vừa suy nghĩ đã ngay lập tức bay đi mấy trượng.

Mở tốc độ +1.

Tốc độ Lâm Phi chợt tăng lên, bỗng nhiên bay xa mười lăm trượng... Rồi hai mươi trượng... Ba mươi trượng.

Gương mặt già nua của tên thợ săn kiêu ngạo Triệu Văn thoáng cái lộ ra vẻ khó tin: "Sao lại có thể như vậy, tốc độ của hắn ta... Rốt cuộc đây là chuyện gì, đến ta đây còn không thể thi triển thân pháp Tốc Độ, tại sao lại có thể xuất hiện trên người của hắn..."

Sau khi mở tốc độ +1, khoảng cách được kéo ra, trong lòng Lâm Phi vốn treo một tảng đá lớn, rốt cuộc bây giờ đã được thả lỏng, một mình tiến vào

rừng rậm, hiệu quả trong thời gian một nén hương đủ để mình bay khỏi nơi này.

Triệu Văn dựng râu trũng mắt lên nỗi trăn lờn đình, nếu như tên trộm kia có thể trốn thoát thật, khuôn mặt này của lão có lẽ ném đi luôn là được rồi.

"Chà trách lại ngông cuồng đến thế, hóa ra là có bí thuật tang cường thân pháp, tên trộm nguoi làm cho ta khá bất ngờ đó nhưng mà, bây giờ tốt nhất là chuẩn bị tinh cho ta."

Giọng nói Triệu Văn lạnh lẽo, khoảng cách được rút ngắn thêm mười trượng nữa, hai tay hợp nhất, ánh đao vàng kim chọt lóe lên, hai mắt mở ra.

"Chiến kỹ trung cấp, Nhất Đao Vạn Lý!"

Chiến kỹ là một loại công kích rất thần thông!

Một đao cương màu vàng kim dài trăm trượng hoá thành một thanh đao dài, làn hơi thờ khùng bổ bùng lên đột ngột, từ đằng xa gào thét đến, chém về phía Lâm Phi đang đi chuyển.

Dưới sức mạnh của đao cương, đại thụ che trời lập tức bị cắt thành hai nửa, bề ngoài tron nhẵn, kinh khủng đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Cứ hễ đại thụ nào ngăn cản đường đi đều bị phân thành hai hết cả, dù vậy uy lực vẫn không suy giảm đi chút nào.

"Nguy hiểm quá! Nguy hiểm quá!"

Mục tiêu của thanh đao không hề thay đổi, hãy còn chưa đạt được mục đích thì cương khí vẫn sắc bén, trên thân đao lại còn bắn ra từng dòng từng dòng máu tươi.

Chỉ mới cương khí mà đã có thể kinh khủng như thế, đại đao màu vàng kim đến khi công kích sẽ còn đến mức nào nữa?

...

Chiến kỹ trung cấp đã đánh hết.

Triệu Văn dường như đã trông thấy tên trộm đã chết dưới thanh đao, sự tức giận trên mặt dần dần tan ra, chỉ một tên trộm ắt ơ sao có thể trốn thoát được.

Vừa thở một hơi, sắc mặt ông ta chợt thay đổi, đáy mắt tựa như đã nhìn thấy một việc không thể tưởng tượng nổi.

"Lão bất tử kia, một đao của ngày hôm nay, sau này chắc chắn sẽ trả lại gấp trăm lần!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đào sâu ba thước, sống phải thấy người, chết phải thấy xác

"Ồ, không chết sao?"

Triệu Văn thấy rõ chiến kỹ cấp trung đầy mạnh mẽ kia, tuy nhất đao vừa rồi đã được không chế sức lực nhưng chỉ cần năm phần công kích cũng đủ đánh bại một người Võ đạo thất trọng thiên hay bất kì võ sư nào.

Bên trong công pháp chia thành Thiên Địa Huyền Hoàng, còn có huyền công mạnh hơn, chiến kỹ là một phần trong đó, mỗi khi thi triển, sức mạnh luôn vượt quá mức bình thường.

Chiến kỹ được chia thành: sơ cấp, trung cấp, cao cấp. Thiên Địa Huyền Hoàng phía trên cũng được phân chia như vậy.

Nói về đại lực Huyền Thiên, Huyền công nhiều đếm không xuể nhưng mà chiến kỹ lại rất ít, còn rất khó hiểu, đòi hỏi sự hiểu biết nhất định, thông thường hiểu rõ chiến kỹ đồng nghĩa với việc nắm trong tay con át chủ bài cao siêu, nếu đấu bằng cấp thì sẽ dễ dàng chiến thắng.

Nhìn thấy Triệu Văn không thành công, mọi người đều lo sợ, rất lâu sau cũng không nói lên một lời. Thực lực tiểu tặc rõ ràng không mạnh, vậy mà hần có thể tránh khỏi các kĩ năng tấn công, nếu bọn hần phải đối mặt với những chiêu thức đó, chắc chắn rằng sẽ phải chết, sự thật rành rành trước mắt.

“Văn thúc? Còn tiểu tặc đó?”

Trình Thiệu Văn vẫn không thể nào tin nổi, Văn thúc ở Võ đạo bát trọng thiên mà không thể ngăn cản tiểu tặc, trở mắt nhìn hấn chạy trốn? Tựa như chuyện này giờ chỉ là vui đùa cùng tên tiểu tặc vậy.

“Công tử, xin hãy bình tĩnh, chớ vội!”

Thân dưới Triệu Văn khẽ động, chạy thẳng tám mươi trượng trên mặt đất, rừng cây vốn dày đặc bỗng chỉ còn một khoảng vắng vẻ, dưới nhát đao lúc trước, nơi này được dọn thành một mảnh đất trống, những cây đại thụ ngọn ngang lộn xộn đều bị chiến kỹ phá hủy.

Trên những cái cây hỗn độn có vết máu loang lổ, nhô lên trên lá rụng, trên cỏ, kéo một đường dài trên mặt đất rồi biến mất.

“Công tử cứ yên tâm, tiểu tặc kia dù có lớn miệng thế nào nhìn như rất tài giỏi nhưng cùng lắm chỉ biết dựa vào năng lực khinh công, tui vi cao lắm cũng chỉ ở Võ đạo lục trọng thiên. Vừa rồi hấn trúng chiến kỹ một đao vạn dặm của lão già này, nhất định đang bị thương rất nặng, phải mất đi bảy tám phần công lực chiến đấu, không trốn xa được đâu, cùng lắm chỉ trong phạm vi mấy trăm dặm đó lại, công tử nhanh chóng phong tỏa khu vực này, đào sâu ba thước nhất định sẽ tìm được tiểu tặc kia!”

Trình Thiệu Văn lại tức giận, nói thẳng là muốn tìm người trước, mặc kệ yêu thú thượng cổ huyết mạch gì đấy, quả Xích Dương đó không thể bỏ qua, hấn giận tái mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Theo lời của ngươi, lập tức đi triệu tập người! Bốn công tử đây muốn sống phải thấy người, chết phải thấy xác! Tìm hiểu rõ đối phương là ai, xem ai lớn gan dám tranh giành với bốn công tử.”

...

Đúng như Triệu Văn suy đoán, Lâm Phi bị thương nặng!

Khụ! Khụ! Khụ!

Trong rừng rậm có một bóng người màu đen, đi đứng không vững, vết máu loang lổ toàn thân, trên ngực có vết thương lớn, chịu đựng sự đau đớn mãnh liệt nhưng hấn không dám thả chậm tốc độ, thỉnh thoảng lại phun ra một ngụm máu tươi.

“Lão già kia rốt cuộc vừa rồi tấn công kiểu gì, uy lực đáng sợ như thế, khiến cho người ta kinh hãi, nếu không vì...”

Lâm Phi nhớ lại cảnh tượng nguy hiểm ban nãy, quả thật rất đáng sợ.

Sắc vàng của cây đao như rọc trời chém tới, sát ý nhắm thẳng vào Lâm Phi, cho dù thân pháp đã trở nên lợi hại nhưng vẫn không kéo dài khoảng cách được, lúc này nguy hiểm càng đến gần.

Mất thấy bản thân đứng giữa ranh giới sống chết, Lâm Phi tỉnh táo, lúc này hấn vô tình nhớ lại thanh đao màu đen bên trong hang ổ yêu thú cấp tám.

May mắn hấn nhanh trí, lợi dụng điểm chế tác đặc biệt của thanh đao đen đó, lại không thể tin nổi là cây đao này có thể chặn đường tấn công khủng bố kia. Thân thể của hấn vẫn còn đang bị thương nặng, nếu không phải nhờ có “Kim Cương Bất Toại Thân”, đổi thành một người khác chắc chỉ biết đứng im chịu đòn của Cương khí, chết tại chỗ là điều không thể nghi ngờ.

Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, trong lòng Lâm Phi vẫn còn sợ hãi, may mắn có thanh đao đen, nếu không thì bản thân coi như xong đời.

Một nén hương sau.

Lâm Phi hét lên một tiếng, ngã sấp xuống bụi cây, tinh thần cực kỳ mệt mỏi lan ra toàn thân, khiến cho người ta cảm thấy không muốn nhúc nhích.

“Không được ngủ! Nhất định không được ngủ!”

Mệt mỏi lan tràn toàn thân nhưng Lâm Phi bất chấp tất cả, gắng gượng tỉnh táo, mở túi Bách Bảo lấy ra đan dược trị thương, dùng chút ý thức còn lại nuốt viên đan dược, kiểm soát vết thương rồi tỉnh tiếp.

Nhát đao đó tấn công từ xa, miệng vết thương phía trước ngực là do cương khí xé rách, nhìn như mạng nhện, sờn hết cả gai ốc. May mắn là công lực “Kim Cương Bất Toại Thân” mạnh, nếu không thì thân thể hấn đã bị cương khí đâm nát.

Sau khi ăn đan dược, dù máu tươi có chảy ròng ròng thì Lâm Phi cũng không lo lắng sẽ bị mất máu quá nhiều, tinh thần tốt lên nhưng thân sắc vẫn vô cùng kém, đáng ra mà nói, đan dược này trị thương không tệ nhưng vết thương lại rất nặng, nên trong vòng nửa khắc sẽ không thể hồi phục lại.

“Khốn kiếp! Lão già kia! Ngươi đã thương ông đây thì thế nào? Ông đây đã đoạt được quý khí Xích Dương, tăng thần lực của quả Xích Dương. Đao Thần tông nói nhất định sẽ không tha cho ta nhưng may mắn là ta mang áo đen che kín mặt, các người cũng sẽ nhìn không ra nhưng mà, lão già kia có thể nhìn thấy ta bị thương, nhất định sẽ đào ba thước đất tìm ta cho bằng được!”

Cho dù bị thương không nhẹ, Lâm Phi vẫn rất phấn khởi, mọi điều tốt đẹp đều thuộc về bản thân, nghĩ đến công tử áo tím vô tích sự kia đều tức đến phun máu, tâm tình hấn nhanh chóng tốt lên.

May mắn lần này trốn đi dựa vào huân chương Sơ nhập Giang hồ, nếu gặp phải khu vực yêu thú hỗn loạn hay gặp yêu thú cấp bốn, cấp năm, hấn không

dám nghĩ đến kết quả...

“Phải nhanh chân tìm chỗ khôi phục vết thương, nhát dao của lão già kia, sớm muộn gì ta cũng sẽ trả lại!”

Lâm Phi nắm chặt nắm đấm.

Sau khi khôi phục lại chút thể lực, Lâm Phi bắt đầu xử lý từng chi tiết nhỏ, nhìn thấy vết máu tươi kéo dài trên đường đi.

Trong thời gian học đại học, Lâm Phi là con người cẩn thận, hẳn nhanh chóng nhận ra máu tươi sẽ đem lại phiền phức.

Nhịn đau đi vào trong rừng, đến hồ nước trong rửa đi vết máu loang lổ, loại trừ xong những phiền toái này, hẳn là toàn thân mệt mỏi, đuổi một con yêu thú cấp hai, chọn gốc cây già khô cũ kĩ làm thành nơi dưỡng thương tạm thời.

“Nơi đây cách nơi chiến đấu ít nhất vài trăm dặm, chỉ cần khôi phục được sức lực, ta sẽ có thể tự bảo vệ bản thân, chắc rằng bọn hắn sẽ không tìm đến nơi này nhanh như vậy.”

Lâm Phi điều chỉnh lại tâm trạng, bắt đầu vận chuyển Huyền khí cấp chín, lặng lẽ chữa trị vết thương.

Nơi đây lưu truyền một câu, huyền khí đạt cấp chín là mức độ tinh khiết nhất, đồng thời có tác dụng chữa mọi vết thương, tuy nhiên tốc độ lại rất chậm, cần nhiều thời gian.

Trong khi Lâm Phi mài miết khôi phục vết thương, thì thế giới bên ngoài đang náo loạn.

Đạo Thần tông, một trong Tam đại môn phái.

Trình Thiệu Văn phát ra tiếng hiệu lệnh, ngay lập tức khu vực của quý khí Xích Dương cấp bảy bị phong ấn, nơi đó xuất hiện cái khung sắt tạo thành khu vực cấm.

Đối với sự bá đạo của Đạo Thần tông, mọi người ai cũng thấy rõ nhưng lại không dám nói gì, ngoan ngoãn lảng đi đường khác.

Trước đó khu vực của yêu thú cấp tám xảy ra biến cố đã khiến không ít người ngoài chú ý, ai cũng tò mò không biết Đạo Thần tông đang muốn làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Sử dụng quả xích dương

Yêu thú cấp tám, khu vực của quý khí Xích Dương.

Hắc Thủy sơn mạch đã từng được nhắc đến là mây mù bao phủ, núi non trùng trùng, là nơi sinh sống của rất nhiều yêu thú, nguy hiểm chồng chất.

Yêu thú có cảnh giới cao, càng dễ chiếm đóng cả một vùng, sinh sống đời đời.

Yêu thú cấp tám, quý khí Xích Dương chiếm đóng cả một khu vực, trở thành nơi để tu luyện, tất cả các yêu thú trong khu vực đó, hành động đều phải nhìn sắc mặt quý khí Xích Dương.

Một khu vực như vậy, diện tích cũng sẽ vô cùng lớn, phải đi một, hai ngàn bước cũng mới chỉ là điểm xuất phát.

...

“Người của Đạo Thần tông thật không biết là đang làm gì? Đã ba ngày trôi qua rồi vẫn chưa chịu mở cửa khu vực này hay sao?”

“Có quý mới biết được! Biết đâu người ta đang bận đi tìm bảo bối, chúng ta có vất vả chút thì cũng cho qua đi!”

“Bà nó! Tam đại môn phái chính là oai phong, chỉ nói bừa mấy câu là phong tỏa cả một khu vực. Cái gì tốt đều bị bọn họ lấy mất, ta không cam lòng!”

“Không cam lòng thì có tác dụng gì? Có giỏi thì người ta tìm bọn họ gây chuyện đi, nói không chừng người còn chưa tới đã bị giết ngay lập tức.”

...

Bên ngoài khu vực phong tỏa.

Đương nhiên phương pháp phong tỏa khu vực của Đạo Thần tông khiến nhiều người cảm thấy bất mãn vô cùng nhưng bất mãn thì sao? Trước đây từng

có một võ giả bất mãn với việc họ phong tỏa khu vực, cản trở việc săn yêu thú nên chống đối vài câu, ngay lập tức bị giết chết tại chỗ. Vì vậy nên mọi người chỉ có thể âm thầm trút giận, sợ rằng mình chẳng làm gì cũng phải chịu tội.

Phong tỏa một khu vực, cũng có nghĩa là, khiến cho những người ở ngoài phải đi đường vòng qua. Có quý mới biết trên đường có gặp phải yêu thú tập kích hay không? Nên bất mãn là điều tất nhiên.

Với danh tiếng của Tam đại môn phái, dù bọn họ có bất mãn hơn nữa, cũng lắm cũng chỉ cảm râm mấy câu, thể hiện sự bất mãn.

Cùng lúc đó, tại khu vực rộng lớn của quý khi Xích Dương.

Đệ tử Đạo Thần tông thân người mặc áo xanh, người mặc áo trắng đứng rải rác khắp cả khu vực, họ được sắp xếp hai người một nhóm, ba người một nhóm, bắt đầu lục soát cả khu vực này.

Bị người khác nâng tay trên, Trình Thiệu Văn đương nhiên không chịu bỏ ý đồ, lập tức vận động các mối quan hệ, sai các đệ tử môn phái, ước chừng đến hơn một trăm người, lục soát cả khu vực của quý khi Xích Dương này, đào ba tấc đất cũng phải tìm ra được tên trộm.

Đệ tử áo xanh nhất là những người dưới Võ đạo ngũ trọng thiên, đệ tử áo trắng là những người từ Võ đạo lục trọng thiên trở lên, để đối phó với một tên trộm bị thương không thể phát huy chiến đấu, thừa sức.

Hắc Thủy sơn mạch, rừng rậm nguyên thủy, cây cỏ thụ đứng thẳng cao ngút trời, tiếng chim hót không ngừng, đi dưới hàng cây lớn, có vẻ vô cùng nhỏ bé, hơn nữa đệ tử áo xanh và áo trắng nếu như không chú ý kỹ càng sẽ không thể nào phát hiện họ đang đi dưới những lùm cây.

...

"Hô hô!"

Bên trong một cây đại thụ cao ngút trời nào đó, có một người đang từ từ mở hai mắt.

"Lão già kia, một đao kia đúng là đủ mạnh, dùng toàn lực khôi phục vết thương, mà qua ba ngày mới chỉ hồi phục được một phần ba thực lực."

Người đang chửi mắng tất nhiên là Lâm Phi đang trị thương.

Khoảng thời gian ba ngày này, Lâm Phi cố sức chữa trị vết thương ở toàn thân, đã uống không ít đan dược trị thương, bởi vì đan dược phẩm cấp quá thấp, căn bản không có tác dụng gì nhiều, hiệu quả rất nhỏ, miễn cưỡng mới có thể khôi phục được một chút lực chiến đấu.

"Một phần ba thực lực, gắng gượng để có một chút lực chiến đấu nhất định, ở Hắc Thủy sơn mạch, chút thực lực ấy hoàn toàn không ổn, trước không nhắc đến yêu thú vội. Chỉ với tên công tử áo tím kiêu căng tự phụ kia thôi, nhất định hắn sẽ tìm mình gây sự."

Trong lòng Lâm Phi lại bắt đầu đeo thêm gánh nặng, suy nghĩ làm thế nào để tăng lực chiến đấu.

"Một phần ba lực chiến đấu, tuyệt đối không đủ an toàn, lại không mang theo đủ đan dược chữa thương trong người, muốn khôi phục một thực lực nhất định, nói không chừng cần phải dựa vào thứ gì đó rồi!"

Lần tìm một hồi, trên tay Lâm Phi xuất hiện một chiếc hộp nhỏ, sau khi mở ra, bên trong có đặt ba miếng hoa quả màu đỏ, dưới tia sáng lò mờ, lấp lánh từng đợt, hết sức mê người.

Quả Xích Dương!

Đây là thứ Lâm Phi tình cờ tìm thấy khi đánh vào hang ổ của yêu thú cấp tám, may mắn được bọn họ nhắc nhở, nếu không hẳn cũng không thể biết được tác dụng của Xích Dương quả!

"Nếu ta có thể sử dụng trường đao màu đen thần bí, dựa vào sự sắc bén của thần binh lợi khí, với một phần ba thực lực, bảo vệ bản thân mình chắc sẽ không sao!"

Trong mắt Lâm Phi lướt qua một phương án, đây cũng là cách duy nhất khả thi vào lúc này.

...

"Vi thứ này ông đây thiếu chút nữa đã bị giết, cứ ném thử trước đã rồi tính sau, xem dị quả của trời đất liệu có cấp lực giống như truyền thuyết nói đến hay không?"

Lâm Phi từng chơi không ít game online, cũng nghe nhiều hiểu rõ những dị quả của trời đất.

Cho dù là trên Trái Đất, cũng vẫn có rất nhiều dị quả của trời đất tồn tại, chẳng hạn như linh chi mấy trăm năm gì đó, rồi nhân sâm mấy trăm năm, không phải là một loại dị quả của trời đất đó sao?

"Ăn quả Xích Dương thử xem, xem xem các ngươi còn có biểu cảm nào hay ho?"

Trước khi sử dụng quả Xích Dương, Lâm Phi nhìn chúng, bắt đầu cười xấu xa.

Vị của quả Xích Dương rất ngọt, cảm giác rất không tồi, còn về các vị khác, tạm thời Lâm Phi chưa nếm được.

“Không có điểm khác biệt gì sao?”

Nuốt quả Xích Dương xuống, Lâm Phi nghĩ rằng sẽ có động tĩnh lớn, kết quả chẳng có một chút động tĩnh nào cả, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

“Àm!”

Đúng lúc hần nghĩ sẽ không có gì xảy ra, trong đan điền bỗng nhiên bộc phát ra một luồng khí nóng như lửa, biến thành vô số nhánh nhỏ, chạy dọc theo kinh mạch, trong giây lát lan tràn khắp cơ thể, cảm giác nóng rực cũng đến ngay sau đó.

Cơ thể của Lâm Phi vẫn chưa khôi phục, miệng vết thương vỡ ra, máu tươi lại lan tràn, thiếu chút nữa hần đã đau đến ngất xỉu.

“Đậu! Chối ông đấy à!”

Cho dù thế nào, Lâm Phi cũng không thể tưởng tượng được ăn quả Xích Dương sẽ đau đớn khó khăn đến như vậy, trên trán hần mồ hôi lạnh chảy xuống, quần áo cũng ướt nhẹp trong nháy mắt.

...

May thay, quá trình đau đớn cũng không dài,

Thân thể Lâm Phi chưa khôi phục vết thương, lại thêm đau đớn mà quả Xích Dương mang lại, cả người hần giống như vừa đi ra từ trong nước, ướt sũng, khiến người ta khó có thể tin được.

“Tê cả người! Thứ đồ vô văn hóa! Đúng là muốn hại chết người!”

Lâm Phi phun ra một ngụm khí bẩn, toàn thân vô lực ngã xuống trên cây, thở hổn hển từng hơi từng hơi một.

Chỉ mới đau đớn trong thời gian gần một nén hương, Lâm Phi dường như sắp phát điên rồi.

“May là cuối cùng cũng chịu đựng được.”

Nghỉ ngơi một lát, sau khi khôi phục thể lực, lúc này Lâm Phi mới bắt đầu kiểm tra toàn thân, bên dưới thân thể loang lổ vết máu, thương thế vẫn chưa có thay đổi gì nhiều, đây xem như là chuyện tốt duy nhất.

Bàn tay nhẹ nhàng nắm thành quyền, Lâm Phi lập tức cảm nhận được, bên trong cơ thể ẩn chứa một luồng sức mạnh, một luồng sức mạnh mạnh mẽ. Đây không phải sức mạnh của Huyền khí, mà là sức mạnh chân chính của thể xác.

“Thần lực? Thần lực trời sinh?”

Tại đại lục Huyền Thiên, sức mạnh thể xác của võ giả cần phải không ngừng rèn luyện, trong quá trình đó phải chịu đựng rất nhiều đau đớn, tốc độ thăng cấp lại vô cùng chậm chạp, thường thường cần đến thời gian vài năm mới có được thành tựu nhất định.

Nếu nói trước đây, chỉ đơn thuần là sức mạnh thể xác, Lâm Phi không phải là rất mạnh, còn không bằng Cao Nhân, sau khi dùng quả Xích Dương, thân thể mang theo một sức mạnh cường hãn, đạt tới con số đáng kinh ngạc! Ba nghìn cân!

Ba nghìn cân sức mạnh!

Thử hỏi, có bao nhiêu người có thể dựa vào thân xác mà tu luyện ra được?

...

Lâm Phi hoàn toàn cảm thấy hưng phấn, những đau đớn lúc trước không còn đáng kể.

Chịu đau đớn một lúc là có thể đạt được sức mạnh thân xác, một cuộc kỳ ngộ lớn biết bao, bản thân hần còn không thể tin được.

Thế giới bao la rộng lớn nhưng việc có một thiên địa dị quả có thể tăng cường sức mạnh thân xác là chuyện trước đây chẳng ai dám nghĩ tới, lúc này đây là xảy ra với bản thân mình, khiến hần cảm thấy dường như mình đang mơ.

“Một quả Xích Dương tăng lên ba nghìn cân sức mạnh, muốn sử dụng trường đao màu đen, hần là vẫn không được, ta vẫn phải ăn tiếp, ăn hết cả ba quả Xích Dương, đến lúc đó hần là có thể huy động được.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Bảo đao màu đen phát thần uy

Hắc Thủy sơn mạch, khu vực quý khí Xích Dương.

Dưới những tán cây đại thụ cao ngút trời, đệ tử Đạo Thần tông chia thành từng tốp nhỏ, tất cả cùng hướng về một mục tiêu, truy sát một người bị thương nặng.

Bất cứ ai hoàn thành nhiệm vụ này đều sẽ nhận được lợi ích rất lớn.

Trong khu vực này, đệ tử Đạo Thần tông vô cùng cố gắng tìm kiếm, không dám bỏ qua bất kì địa phương khả nghi nào, rà soát dọc xung quanh phạm vi tìm kiếm.

...

“Cuối cùng cũng xong rồi.”

Trong hốc cây, ánh mắt Lâm Phi hiện lên niềm vui, mặc dù sắc mặt không được tốt lắm, dưới ánh sáng mờ mịt, giống như xác sống tái nhợt mệt mỏi không khỏi dọa người khác chết khiếp.

“Ba quả Xích Dương, quả thật không phải khó khăn tầm thường, chẳng biết mấy người kia có phải chịu đựng vất vả như mình không!”

Lâm Phi há miệng thở dốc.

Ba quả Xích Dương vốn chỉ cần thời gian mấy nén hương là đủ, kết quả là những quả Xích Dương tiếp theo, Lâm Phi phải chịu dày vò đau đớn kéo dài như vô tận, hẳn lại phải trải qua hành trình đau khổ thêm mấy lần.

Vậy nên mới có bộ dạng giống vừa rồi.

Sau khi nghỉ ngơi hồi phục sức lực, Lâm Phi đi ra khỏi hốc cây, trốn ở trên cây đại thụ, xem xét bốn phía xung quanh có nguy hiểm hay không, xác định không có nguy hiểm mới nhảy từ trên cây xuống.

Sau ba ngày dưỡng thương, Lâm Phi đứng dưới ánh nắng mặt trời, theo bản năng đưa tay lên che.

Ẩn dưới vẻ mặt tái nhợt mệt mỏi, ánh mắt hắn mang đầy vẻ tự tin.

“Ba quả Xích Dương, sức mạnh thân thể hiện tại của ta đại khái đạt đến chín, mười nghìn cân sức mạnh. E là đệ tử ngoại môn, thậm chí là đệ tử nội môn cũng ít ai có thể so với ta!”

Phải chịu đựng một phen đau đớn suýt chút nữa mất mạng, bây giờ nghĩ lại, Lâm Phi cảm thấy mọi việc đều có giá trị của nó, hít sâu mấy lần, hắn không dám tiếp tục kéo dài thời gian.

Trong thời gian ba ngày, Lâm Phi đoán chắc người của Đạo Thần tông nhất định sẽ lật tung từng chỗ từng chỗ một lên, phỏng chừng không bao lâu sau sẽ tìm thấy mình, một khi bị bắt gặp sẽ không tránh khỏi một phen ác đấu, Lâm Phi không hy vọng điều đó xảy ra.

Mở túi Bách bảo ra.

Một thanh trường đao màu đen xuất hiện giữa không trung, vệt sáng lóe lên trên thân đao mang theo một luồng khí tức dày đặc, cùng với đó là luồng khí tức sắc bén, không khí tựa hồ bị chém ra làm đôi.

Sắc bén!

Lâm Phi không dám lại gần, toàn thân tựa như bị lưỡi dao tấn công, cảm giác khiếp sợ tăng lên, chợt Lâm Phi tỏ ra nét vui mừng.

Trường đao màu đen càng thần bí, công lực nó sinh ra trợ giúp cho mình càng nhiều.

“Thứ này thật tốt, khí của mũi đao không biết chém lên cơ thể người sẽ có cảm giác thế nào đây!”

...

“Nặng quá!”

Nhờ sức mạnh thân thể hơn chín ngàn cân, cuối cùng Lâm Phi cũng cầm được trường đao màu đen lên, một cỗ khí tức dày đặc ập đến, tuy đã có được sức mạnh thể xác nhưng hắn vẫn có cảm giác quá sức.

“Thanh đao này rốt cuộc được làm từ gì, trọng lượng của của đao này có lẽ không dưới năm ngàn cân, với sức mạnh hiện giờ của ta còn cảm thấy quá sức. Đúng là kinh khủng, chẳng lẽ đây là phẩm binh cực phẩm?”

Lâm Phi không khỏi suy đoán một phen.

“Đao pháp Bôn Lôi, Bôn Lưu Bất Tức!”

Lâm Phi vô thức thi triển đao pháp bằng trường đao trong tay, Bôn Lôi đao pháp ngay lập tức được tung ra, lần thi triển đao pháp này có cảm giác hoàn toàn khác trước.

Không khí dường như không còn cảm giác ngưng đọng nữa, dùng kiếm thuận tay, không khí trước mũi kiếm như phải tránh đi vài phần.

Âm vang của Bôn Lôi bỗng hóa thành một vệt ánh sáng trắng, rực sáng chói mắt, khiến Lâm phi không khỏi giật mình. Bôn Lôi đao pháp kì lạ ở chỗ bên trên khí tức lôi đình, biến hóa thành ánh sáng trắng, thật sự là khó mà.

Bạch quang, Bôn Lôi Bạch Quang!

Lâm Phi dùng thân pháp Tuy Phong dịch chuyển, trường đao màu đen dường như hóa thành tia sáng trắng, quét ngang một khối đá lớn màu đen, đao chém tựa như cắt một miếng đậu phụ.

“Ha ha! Thanh đao này quả nhiên không phải người bình thường có thể cầm được!”

Cự thạch màu đen không chút sứt mẻ nhưng chỉ cần lấy tay chạm vào, một vết nứt lập tức hiện ra, từ đầu tới chân tảng đá bị cắt làm đôi.

Lâm Phi hít một hơi khí lạnh, mặc dù hắn đã chuẩn bị tâm lí từ trước nhưng khi tận mắt nhìn thấy điều này, hắn vẫn cảm thấy đây là một chuyện không thể tin nổi.

“Thế này có tính là ta đã thay đổi chỗ khiếm khuyết của đòn tấn công trong đao pháp Bôn Lôi không?”

Đao pháp Bôn Lôi đại khai đại hợp, một khi đã ra tay, thế như sét đánh, tầng tầng lớp lớp, dùng khi đánh trực diện thì xem là một công pháp không tồi nhưng dùng để đánh lén, thì lại vô cùng thiếu sót.

Lúc này âm thanh sấm sét của đao pháp Bôn Lôi biến thành luồng sáng trắng không tiếng động, không thể nghi ngờ hắn đã khiến uy lực của đao pháp Bôn Lôi tăng lên một bước lớn. Nếu như sử dụng chiêu thức này từ trong bóng tối chẳng khác nào tầm bùa đòi mạng khiến người khác sợ hãi.

“Đao tốt! Đúng là đao tốt, có thanh bảo đao này cuối cùng ta đã có khả năng bảo vệ bản thân mình, không sợ bị phát hiện nữa.” Lâm Phi chạm nhẹ vào thân đao. Đột nhiên ánh mắt tròn trĩnh, kinh ngạc phát hiện, trên thân đao phủ kín những vết nứt to nhỏ quý dị, tựa như bị thứ gì đó công kích tạo nên, vừa mới xuất hiện những vết nứt này, hắn im lặng hồi lâu, lại nhìn về phía trường đao, tựa như nhìn thấy mỹ nữ, “Từ nay về sau, thanh đao này thuộc về ông đây. Mặc kệ trước đây người từng đi theo chủ nhân nào, từ nay về sau người chính là đệ nhất hung khí trên tay ta, chẳng bằng ta gọi người là Hắc Sát. Bảo đao Hắc Sát! Khí phách uy vũ!”

...

“Ồ, hình như có người đến đây.”

Lâm Phi quét mắt, nhìn về một phương hướng, hắn không khỏi thất kinh: “Không lẽ là vừa nãy khu vực đao gây ra động tĩnh nên dẫn bọn họ tới đây? Không thể tưởng được bọn họ lại tìm đến, đúng lúc ông đây đang đầy bụng nộ khí, được dịp tề các người cho Hắc Sát đao luôn.”

Vì để tránh xảy ra sai lầm, Lâm Phi triển khai thân pháp Tuy Phong lên vào trong rừng cây.

Ẩn thân xong xuôi, hắn không chế hơi thở, tựa như một chú báo.

Sau một lát, bên trong rừng cây, truyền đến những âm thanh lộn xộn, có ba người tiến tới, hai người mặc đồ xanh nhạt, một người mặc áo trắng xuất hiện trong khu vực này, đúng là đệ tử Đao Thần tông.

“Mùi máu tươi thật nồng.”

Trong đó có một người tựa như chó săn, ánh mắt gắt gao khóa chặt trên một gốc cây đại thụ cao ngút trời, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn, nhẹ nhàng làm một động tác.

“Mọi người cẩn thận, tên trộm kia ắt hẳn đang ẩn thân ở trên cây, chúng ta chỉ cần bắt sống tên trộm đó về thôi. Ngay tức khắc sẽ có được vô tận lợi ích, rất nhiều bí tịch võ công, rất nhiều bạc.” Đệ tử áo trắng hưng phấn nói.

“Chúc mừng sư huynh, bắt được tên trộm này rồi, sau này sư huynh đừng quên chiếu cố tiểu đệ một chút!”

“Sư đệ đang nói gì thế? Công lao này là của cả ba người chúng ta, có phúc thì mọi người cùng hưởng! Trước hết chúng ta cứ bắt sống tên trộm này xuống đã rồi nói tiếp!”

...

“Chính xác! Quả nhiên là đến bắt ta. Đạo Thần tông, ông đây với các người chưa xong đâu, không chỉ vì mấy quả Xích Dương với quý khi Xích Dương, đây là các người ép ta phải giết các người!”

Trong rừng cây, Lâm Phi thầm nghĩ, đây một bụng nộ khí, không hiểu vì sao mà trong lòng hắn lại có giác ngộ.

Ba người vây quanh cây đại thụ cao trọc chòi, nghĩ rằng tên trộm kia đang ẩn thân trên cây, kéo giãn một khoảng cách giữa hai bên.

“Cơ hội tốt!”

Lâm Phi đang lo hắn không tìm thấy cơ hội để ra tay đối phó bọn họ, thấy vậy, hung quang chợt lóe qua mắt hắn.

“Đạo pháp Bôn Lô, Lô Đình Nhất Kích!”

Mặc dù thực lực mới hồi phục được một phần ba, sau khi có được bảo đao Hắc Sát, lực chiến đấu của Lâm Phi đã tăng lên không ít. Dựa vào khoảng cách giữa hai bên, sử dụng thân pháp Tùy Phong, cũng đủ để chém chết bọn họ.

Mục tiêu tiêu diệt đầu tiên là đệ tử áo trắng, Vô đạo lục trọng thiên.

Giết kẻ mạnh trước, giết kẻ yếu sau.

Đệ tử áo trắng đứng gần Lâm Phi nhất, khi Lâm Phi hóa thành cơn gió xuất hiện, đã cách hắn một khoảng cách hai trượng, một luồng khí sắc bén lạnh như băng khóa chặt trên người hắn, làm hắn lập tức sợ đến mức da đầu run lên, căn bản hắn không nghĩ đến đối phương cũng dám ra tay với mình, mà bản thân lại chưa từng nhận ra. Hắn lập tức tức giận, cố nén lại sự bất an trong lòng: “Tên trộm này tìm chết!”

“Có chết hay không là do ông đây quyết định!”

Lâm Phi phi thân lại gần, “Lôi đình nhất kích” hóa thành một vệt sáng trắng, tựa như ánh mặt trời giữa trưa, chói lóa rực rỡ, chém thẳng một đao về phía đệ tử áo trắng.

Ánh sáng trắng chợt lóe lên, chói lóa rực rỡ, trong chớp mắt đó đệ tử áo trắng thầm nghĩ không ổn, đằng sau lại là cây đại thụ Tham Thiên, không có đường lui, thuận thế giờ thanh Tinh Cang đao Hoàn đao lên, hắn định đỡ một chiêu trước, chờ hai vị sư đệ đến rồi, mới dốc sức giết chết đối phương.

“Hắc Sát đao, giết!”

Lâm Phi hét lớn một tiếng, Hắc Sát đao trên tay chém một đao vào trên Tinh Cang đao của đối phương, một tiếng “rắc” vang lên. Tinh Cang đao đã bị chặn lại, Nhất Dao Lưỡng Đoạn không hề đình trệ, đao thế không ngừng, lưỡi đao sắc nhọn, một đao đã chém đệ tử vô đạo lục trọng thiên của Đạo Thần môn thành hai nửa, để lại máu tươi đầy đất.

Một đao chém chết kẻ địch cùng cấp, Lâm Phi cũng chưa từng nghĩ đến

“Không ổn rồi! Sư huynh chết rồi!”

Ngay lập tức hai đệ tử áo xanh thân sắc đại biến, trên người tên trộm còn loang lổ vết máu, vậy mà thực lực của hắn lại cường hãn đến thế, một đao chém chết sư huynh của bọn họ, người đó là cao thủ Vô đạo lục trọng thiên đó.

“Sư đệ, chúng ta cùng nhau lên, thừa dịp vết thương của hắn chưa lành, lấy cái mạng chó của hắn, báo thù cho sư huynh!”

Chém chết một đệ tử của Đạo Thần tông, tâm trạng Lâm Phi rất tốt, mặc dù khí huyết trong thân thể quay cuồng, hắn vẫn cứ liếm liếm khóe miệng, hung quang rõ rệt.

“Tìm chết!”

Hắn lại thi triển thân pháp Tùy Phong, đột nhiên xuất hiện bên cạnh một đệ tử thanh y, giờ Hắc Sát đao lên, thuận thế chém xuống.

“Nhất Dao Lưỡng Đoạn!”

Đao thức sắc bén, lại vốn là thân binh lợi khí, tên đệ tử áo xanh kia chỉ kịp kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể chia thành hai nửa, ngã xuống mặt đất, máu tươi chảy đầy.

Quá nhanh! Quá nhanh rồi!

Từ khi hắn ra tay chém chết kẻ địch cùng cấp, lại giết thêm một tên đệ tử vô đạo ngũ trọng thiên, Lâm Phi dường như hoàn thành trong một hơi, không phải là kinh khủng bình thường.

Tên đệ tử áo xanh còn lại bị dọa hồn phi phách tán, mất đi khả năng chiến đấu, xoay người định lùi vào trong rừng cây, Lâm Phi sao có thể để hắn được

như mong muốn, thân pháp Tùy Phong nương vào sức gió mà di chuyển, xuất hiện ở sau lưng đệ tử áo xanh.

“Muốn giết ông đây sao? Để lại mạng của người đi!”

Đao pháp Bôn Lôi, Bôn Lưu Bất Tức, hóa thành một tia sáng trắng tàn nhẫn chém xuống, đệ tử áo xanh không cam lòng, cơ thể bị tách thành hai nửa, trở thành một cái xác.

Ba người, không đến mười lần hít thở, tất cả bị Lâm Phi chém giết sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bản công tử ra tay

“Giết chết Vô đạo ngũ trọng thiên, Tương Tây, thu được năm trăm kinh nghiệm!”

“Giết chết Vô đạo ngũ trọng thiên, Nam Thiên, thu được năm trăm kinh nghiệm!”

“Giết chết Vô đạo lục trọng thiên, Phurong Trữ, thu được tám trăm kinh nghiệm!”

Khụ khụ khụ...

Trong khoảng thời gian tầm mười lần hít thở, Lâm Phi sử dụng Hắc Sát đao giết chết toàn bộ kẻ địch truy tìm mình, vốn dĩ trên người có vết thương, lại trải qua động tác kịch liệt làm ảnh hưởng đến vết thương, miệng vết thương lại rách ra lần nữa.

“Hắc Sát đao quả không hổ là bảo đao, chắc chắn là cực phẩm phẩm binh!”

Cảm nhận được trên thân đao truyền ra sát ý lạnh như băng, Lâm Phi như si như cuồng, vô cùng vui sướng, lần này mình thực sự đã nhặt được một thứ đồ tốt, đây có thể nói là thần binh lợi khí chân chính.

Sau khi giết người, tiếp theo đương nhiên là tìm chiến lợi phẩm.

Về việc người của Đạo Thần Tông sẽ có thái độ gì sau khi biết, Lâm Phi lười không muốn quan tâm.

Toàn bộ ba cỗ thi thể đều bị chém thành hai phần, cực cho Lâm Phi lúc xuống tay phải để ý để không phá hỏng đồ vật trên người bọn họ, lật qua lại thi thể, nhanh chóng tìm ra được mấy bình Bạch Ngọc, vừa mở ra lập tức ngửi được hương thơm tỏa ra.

“Bạch Ngọc đan!”

Tức thì hai mắt Lâm Phi sáng lên.

Kể từ khi bị lão già kia đánh trọng thương đến giờ, Lâm Phi thiếu đan dược chữa thương nên thương thế mãi không bình phục, điều này khiến hắn vô cùng bận tâm.

Bạch Ngọc đan thuộc loại hạ phẩm đan dược, so với các loại đan dược tầm thường khác có tác dụng gấp bội, trước giờ chúng là đan dược trị thương được đề từ các môn phái lớn mang theo bên mình, thuộc loại đan dược tình phẩm.

Phàm phẩm đan dược, hiển nhiên có giá cả xa xỉ, nếu mua bằng bạc, một viên Bạch Ngọc đan phải tốn ít nhất vài trăm lượng bạc, mười viên Bạch Ngọc đan có giá lên đến mấy ngàn lượng bạc, dẫn đến tình trạng nhu cầu ít, giá lại cao nên càng ít người mua.

“Đệ tử Đạo Thần tông thật giàu có, ra đường mang theo cả Bạch Ngọc đan nữa này! Đúng lúc ta cần dùng để trị thương, Lão chết tiệt gì đó e là không thể nghĩ đến tình huống này đâu!”

Quả thật Lâm Phi vô cùng vui sướng, có được đan dược trị thương, giúp tăng tốc độ hồi phục thương thế, rút ngắn một đoạn thời gian, không cần lo lắng vì chuyện này nữa.

Ba cái bình, tổng cộng chỉ có bốn viên Bạch Ngọc đan, Lâm Phi cũng không thất vọng, đệ tử ngoại môn có thể có Bạch Ngọc đan, đãi ngộ như vậy cũng không phải tốt thường. Hắn lại không nghĩ tới, mấy viên Bạch Ngọc đan này là do Trình Thiệu Văn lấy ra, để cổ vũ tinh thần mấy người đệ tử đi tìm hắn.

Lâm Phi thu lấy đan dược, ngân phiếu, vứt thi thể vào trong hốc cây, coi như đã chôn cất thi thể xong rồi.

“Bọn họ có thể tìm thấy nơi này, chắc có lẽ những người khác cũng đi tìm xung quanh đây, nếu không có Hắc Sát đao, cộng thêm phát hiện ra Bạch

Ngọc đan, nói không chừng ông đây đã chết luôn rồi, hiện tại thì...”

Hai mắt Lâm Phi nheo lại, toàn thân nhất thời tỏa ra hung quang vốn chỉ thuộc về yêu thú.

“Trước tiên kiểm chút lợi ích rồi tính tiếp, ông đây cũng không dễ bắt nạt như thế!”

...

Cùng lúc đó!

Hắc Thủy sơn mạch, trên một gò đất, không khí trở nên vô cùng căng thẳng, giọng nói tức giận vang lên.

“Lê nào lại thế! Rốt cuộc là ai nhân lúc bản công tử không đến dám ra tay giết đệ tử Đạo Thần tông, quả là chán sống rồi.

Công tử áo tím Trình Thiệu Văn vẻ mặt xanh xám, nhìn qua lúc này vô cùng dữ tợn, còn trước mặt hắn ta là một tên đệ tử Đạo Thần tông bị dọa sợ, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, sợ chọc giận con trai của tông chủ.

Trình Thiệu Văn đúng là con trai thứ năm của tông chủ Đạo Thần tông đương nhiệm.

Bởi vì sinh ra thứ năm, trở thành người con trai thứ năm, hơn nữa thiên phú cũng lại tốt hơn, nên cuộc sống của Trình Thiệu Văn ở tông môn không hề êm đềm, thường thường bị các đại ca đàn áp, Trình Thiệu Văn tâm cao khí ngạo, lại có thiên phú tốt, sao có thể cam tâm chịu bị bắt nạt, vì thế hắn tính đi đến Hắc Thủy sơn mạch, kiếm một con yêu thú mới sinh để gia tăng thực lực của mình.

Vô ý phát hiện quý khí Xích Dương, huyết mạch thượng cổ và quả Xích Dương giúp tăng sức mạnh thân thể, cho dù là loại nào trong hai loại, đều có thể làm người khác đỏ mắt ghen tị, truyền ra bên ngoài không biết có bao nhiêu người điên cuồng vì nó.

Nhìn thấy bảo vật sắp thuộc về mình, kết quả thức ăn đến miệng còn bị người khác cướp mất, Trình Thiệu Văn tức phát điên, dùng quan hệ điều động hơn một trăm đệ tử Đạo Thần tông, phong tỏa khu vực quý khí Xích Dương, tìm kiếm tên trộm bị trọng thương kia.

Không nghĩ tới, người chưa tìm được đã lần lượt truyền đến tin xấu vài đội ngũ tìm người bị giết chết.

Trình Thiệu Văn bộc phát tức giận lần nữa.

“Ăn hại, toàn bộ đều là một đám ăn hại, thời gian năm ngày, ngay cả một tên tộm bị trọng thương cũng không tìm được, bây giờ đội tìm người lại còn bị giết, giữ các người lại có tác dụng gì hả?”

“Ngũ công tử bớt giận!”

...

Triệu Văn thấy Trình Thiệu Văn tức giận, vốn im lặng cũng phải mở miệng.

Thực tế, tâm tình Triệu Văn lúc này cũng không tốt.

Rõ ràng chiến kê Nhất Dao Vạn Lí hôm trước đã đánh trọng thương đối phương, cho dù có sử dụng bí thuật để trốn thoát, e là cũng không trốn đi xa được, thế nhưng đã qua năm ngày, hơn một trăm tiểu đội tìm kiếm vẫn không thu được kết quả, tên trộm kia giống như vô cơ biến mất, khiến người ta khó mà lí giải.

“Cút sang một bên.”

Triệu Văn là lão nhân bên cạnh Trình Thiệu Văn từ nhỏ đến lớn, Triệu Thiệu Văn không thể nổi giận với lão bộc nhân của mình, cũng là bề tôi đã cứu mình không biết bao nhiêu lần nên đành trút giận lên đám đệ tử Đạo Thần tông.

Đệ tử Đạo Thần tông kia như được đại xá, vội vàng rời khỏi nơi thị phi này.

“Văn thúc, tên trộm kia trốn thoát thật rồi sao?”

Hiển nhiên Trình Thiệu Văn không cam tâm, hắn ta không muốn bỏ qua bất cứ thứ gì trong số đồ vật kia, hắn ta hận tên trộm xuất hiện thân bí kia thấu xương, ăn không ngon ngủ không yên.

“Tuyệt đối không thể! Trung cấp chiến kê của gia dù là cao thủ cương khí muốn chống lại, còn phải cẩn thận từng li từng tí.” Ngữ khí của Triệu Văn lạnh như băng, không hề tức giận: “Tên trộm kia không hề đề phòng, cho dù hứng chịu phần nhiều hay phần ít lực công kích của Nhất Dao Vạn Lí, hắn cũng không thể chịu được, chắc chắn thân thể đã bị trọng thương, không thể bình phục trong một thời gian ngắn, nên có lẽ người chém giết đội tìm kiếm của chúng ta mấy ngày nay chắc là đồng lõa của hắn. Người ngoài chắc chắn không có gan động thủ với đệ tử của Đạo Thần tông.”

Suy nghĩ về tình trạng hiện giờ, mọi người đều nghĩ hai người có liên quan đến nhau.

...

“Đồng lõa!”

Trình Thiệu Văn nghiêng răng nghiêng lợi: “Vậy theo Văn thúc thấy, chúng ta nên xử lý đồng lõa của tên trộm kia thế nào?”

Triệu Văn trầm ngâm một lúc, kinh thường nói: “Đồng lõa của tên trộm kia, dựa theo cách giết người, có thể nói là người dùng đao khá, thực lực không phải quá mạnh, nếu không sẽ không cần phải đánh lên. Thời gian công tử phong tỏa khu vực này không ngắn, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ gây sự chú ý của những người có ý đồ xấu, vô cùng không ổn, hiện giờ tốt nhất là giả cùng công tử tự mình ra tay, giết chết đồng lõa của tên trộm kia!”

Trình Thiệu Văn thiên phú xuất chúng, hơn nữa còn là con trai thứ năm của tông chủ, muốn loại tài nguyên gì cũng có, từ lúc nhỏ đã tu luyện đến thực lực Võ đạo thất trọng thiên, cộng thêm vài môn Huyền giai công pháp, Võ đạo thất trọng thiên bình thường cũng không phải đối thủ của hắn. Khuyết điểm duy nhất của Trình Thiệu Văn nhờ vào tài liệu chất đồng để phát triển nên kinh nghiệm thực chiến Võ đạo vô cùng ít ỏi.

Nếu là bình thường, Triệu Văn sẽ không dám nói như thế.

Hiện giờ tên trộm kia cùng đường, đồng lõa của hắn chắc chắn sẽ xuất hiện, thực lực không ra đâu vào đâu, cho dù cả hai người kia cùng lên cũng không phải là đối thủ của công tử, Triệu Văn vô cùng yên tâm.

Nghe vậy, Phùng Thiệu Văn chợt loé lên hung quang.

“Ý kiến hay, mặc kệ bọn họ là ai, bản công tử nhất định phải chém chết bọn họ!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Giết công tử áo tím (thượng)

“Đạo Thần tông sẽ không bỏ qua cho người.”

“Người sẽ chết không có chỗ chôn, chết không được yên...”

Trong rừng cây, ánh đao bay múa, tựa như từng luồng ánh sáng rực rỡ, vô cùng chói mắt, rơi vào trên thân hai đệ tử áo trắng của Đạo Thần tông không chút lưu tình, tựa như chém vào hai cây gỗ. Hai người bị chém chết tại chỗ.

Nghe được âm thanh từ hệ thống, Lâm Phi thở ra dài một hơi, thu lại đao Hắc Sát, lưu loát lục ra bình bạch ngọc từ trên thi thể, lấy đan dược trong bình ra nuốt vào, sắc mặt vốn hơi tái nhợt trong mấy mắt đã khôi phục lại không ít.

“Đây cũng là đệ tử thứ hai mươi tám của Đạo Thần tông mà ta giết.”

Trong vòng hai ngày, Lâm Phi giống như ác quỷ, chuyên săn đệ tử Đạo Thần tông để giết, dựa vào thân pháp Tùy Phong phối hợp cùng đao pháp Bôn Lôi, số lượng người bị giết đã lên đến hai mươi tám, nói cách khác, hắn thu được không dưới ba mươi bình bạch ngọc chứa đan dược chữa thương.

“Có Bạch Ngọc đan trợ giúp, thương thế của ta cũng đã khôi phục được bảy tám phần, thật sự đáng tiếc khi không thể gặp cái công tử trâu bò kia, trên người tên đó chắc chắn có rất nhiều đồ tốt!”

Săn đệ tử Đạo Thần tông để giết, vơ vét bảo vật tựa như trở thành thói quen, Lâm Phi không khỏi nhớ thương vị công tử áo tím kia.

Nếu không phải có cái lão khốn kiếp kia, Lâm Phi cũng không ngại mà đi lên giết tên công tử áo tím kia, chẳng cần phải hoài nghi là có cái loại quyết tâm này hay không.

“Được rồi! Làm người nên biết thỏa mãn mới tốt, chuyến đi núi Hắc Thủy lần này, có được bảo đao Hắc Sát, thực lực lại tăng lên, tốt hơn so với những gì mong muốn rồi. Thời gian còn lại hơn một tháng, đúng lúc có thể đi tu luyện, nói không chừng có thể thăng đến Võ Đạo thất trọng thiên.”

Ném hai cỗ thi thể đi, Lâm Phi đi về một hướng nào đấy, chuẩn bị lại săn giết đệ tử Đạo Thần tông. Trước tiên phải khiến cho thương thế khôi phục hẳn trước, dù sao, thực lực tăng lên thì sức chiến đấu cũng tăng lên.

Ở bên ngoài trăm dặm, thân hình của Lâm Phi vốn đang lao đi vun vút bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt hơi đổi, ánh mắt dao động, tràn ngập kiêng dè.

“Người chính là đồng bọn của tiểu tặc kia.”

Lúc này, cách chỗ Lâm Phi đang đứng khoảng một trăm trượng có một vị công tử trẻ tuổi mặc áo tím đang thông dong đứng trên cây, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm vào áo bào đen trên thân Lâm Phi.

Người đang đứng trên cây chính là công tử của Đạo Thần tông, Trình Thiệu Văn.

Trình Thiệu Văn đồng ý với ý kiến của Văn thúc, vì thế đã tập hợp đầy đủ tiểu đội lục soát lại, tạo thành một khu vực lục soát riêng, mà hắn lại ở bên trong khu vực này, một khi có chỗ nào sai lầm thì hắn có thể biết tin tức đầu tiên.

Không nghĩ tới, thời gian mới trôi qua có hai ngày, Trình Thiệu Văn cuối cùng cũng bắt được đồng bọn của tiểu tặc.

Bộ dáng của Lâm Phi không khác gì so với trước kia, chỉ có trên lưng xuất hiện thêm một thanh đao dài, khiến cho Trình Thiệu Văn tưởng hắn là đồng bọn.

“Đồng bọn của tiểu tặc? Hóa ra là tên ngu ngốc này nhận nhầm người.”

Lâm Phi thầm nghĩ, lúc này đầu óc xoay chuyển, lập tức hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra: “Lão già gì đó chắc là không ở đây, giảm bớt được một phiền toái lớn, tên nhóc này mặc dù thực lực là Võ đạo thất trọng thiên nhưng ta cũng không phải không có khả năng chiến thắng, nếu như nghiên cứu được sách lược đối phó, hắn là có thể giết chết đối phương.”

Nếu như là mười ngày trước gặp Trình Thiệu Văn, Lâm Phi sẽ không có cái gan này.

“Không cần biết ngươi là ai, giao đồng bọn của ngươi ra đây! Giờ tay chịu trời, bản công tử sẽ cho ngươi được chết toàn thân!”

Một tiểu tử Võ đạo lục trọng thiên, Trình Thiệu Văn vốn dĩ không để trong mắt, từ trên cao nhìn xuống, phảng phất như tuyên án cho người đó cái chết, hắn là cao thủ Võ Đạo thất trọng thiên.

“Con mẹ nhà ngươi chứ.”

Lâm Phi cúi đầu, mũi chân điểm một cái, triển khai thân pháp Tùy Phong, cầm Hắc Sát đao trong tay, chém ra ba đao giữa không trung, ánh đao bén nhọn đâm tới.

Cho dù không rõ vì sao công tử áo tím không xuất thủ, Lâm Phi cũng không phải kẻ ngốc, rõ ràng hắn cảm giác được, khí thế của đối phương lại tăng lên, nói cách khác, chính là sức thế, khiến cho hắn không chiến mà bại.

Cao thủ chiến đấu, bất kỳ một chi tiết nào cũng đều có thể quyết định thắng bại.

Lâm Phi biết, cho dù công tử áo tím không thế này, hắn cũng không thể ở lại nơi này lâu, một khi lão già kia xuất hiện, mới thực sự là nguy hiểm.

Về phần bỏ đi, Lâm Phi sẽ không ngu xuẩn như vậy.

Từ khi Lâm Phi xuất hiện, cao thủ Võ đạo thất trọng thiên đã thể hiện ra sát ý như có như không, mỗi giây mỗi phút đều khóa chặt trên người Lâm Phi. Nếu như hắn rời đi, đao hắn mang trên người chắc chắn không phải chỉ để chơi, đầu tiên phải giết hắn trước. Nếu làm lộ ra điểm yếu, chắc chắn mình sẽ phải chết.

Chỉ có đánh một trận!

Lâm Phi cũng rất có hứng thú, hắn có được hệ thống tăng cấp, do ăn may mà ăn được quả Xích Dương, cho dù chưa luyện hóa tinh hoa của quý khí Xích Dương, chênh lệch thực lực trước và sau là một cái trên trời một cái dưới đất.

Chiến đấu một trận, Lâm Phi mới hiểu, mình và thiên tài Võ đạo thất trọng thiên chênh lệch bao nhiêu.

Với ý tưởng này, Lâm Phi động thủ trước.

Ánh đao bá đạo, tuy nhiên chỉ là đánh gãy sức thế của đối phương, không cho đối phương dùng khí thế đàn áp mình chiến đấu, về phần đánh chết đối phương, Lâm Phi sẽ không ngu xuẩn như vậy.

Cao thủ Võ đạo thất trọng thiên, nếu muốn giết có thể giết dễ dàng như chém rau cải trắng như vậy, còn ai sẽ chăm chỉ tu luyện nữa.

“Chỉ là ánh đao mà cũng muốn làm tổn thương bản công tử!”

Trình Thiệu Văn chính xác là muốn dùng khí thế để áp đảo đối phương, các cao thủ thường thích dùng chiêu này, tiểu tặc Võ đạo lục trọng thiên, chẳng qua chỉ là Huyền khí ngưng hình mà thôi, có chỗ nào lợi hại cơ chứ.

“Rầm!”

Trình Thiệu Văn không động, hừ lạnh một tiếng, vung ống tay áo một cái, đưa tay phóng ra ba đao chưởng đao đầu lại ba đao ánh đao.

Huyền khí ngưng hình, chưởng đao.

Không tính là công kích lợi hại gì.

Được đánh ra bởi Võ đạo thất trọng thiên, Trình Thiệu Văn, bên trong chưởng đao này thế mà lại mang theo một luồng sóng khí nóng rực, không khí phảng phất như bị bốc hơi.

Ba đao chưởng đao đối đầu với ba đao ánh đao!

Ầm! Ầm!

Nhất thời trước mặt hai người hình thành một vòng xoáy đao quang, nếu có người trong đó lúc này, chắc chắn sẽ bị chém giết trước tiên.

“Chưởng đao của ngươi cũng chỉ đến thế thôi!”

Ba đao vừa rời của Lâm Phi chẳng qua chỉ là thăm dò, dùng Hắc Sát đao để thi triển, uy lực lớn hơn so với binh khí bình thường, bên trong ánh đao ẩn chứa một tia sắc bén, tăng uy lực công kích lên.

“Công tử áo tím thật lợi hại, bên trong chưởng đao ẩn chứa Huyền khí hệ hỏa, người này chắc là tu luyện Huyền công hỏa hệ nhất mạch, thế mà lại lấy chưởng đao phá vỡ ánh đao của ta, thật không hổ là xuất thân từ Dao Thần tông.”

Cho đến bây giờ, đây là cao thủ thứ hai mà Lâm Phi gặp, người thứ nhất chính là cái lão già kia.

Lúc Lâm Phi đang giật mình, trong lòng Trình Thiệu Văn cũng kinh hãi.

Ba chưởng đao không đơn thuần chỉ là chưởng đao bình thường, mà còn dung nhập Huyền khí Liệt Nhật, trong công kích còn kèm theo ảnh hưởng nóng rực, một khi đã xâm lấn vào bên trong cơ thể, nhẹ thì đốt cháy kinh mạch, nặng thì đốt cháy lục phủ ngũ tạng, sức chiến đấu toàn thân bị giảm đi hai phần ba.

“Không hổ là người có thể giết hai mươi tám đệ tử Dao Thần tông chúng ta, chính xác là cũng có chút thực lực. Tuy nhiên, nếu như cho rằng chút bản lĩnh như vậy có thể chạy thoát từ trong tay bản công tử ta, vậy thì ngươi sai rồi.”

Trình Thiệu Văn cười lạnh, bay từ trên cây xuống: “Trận chiến chỉ mới bắt đầu thôi!”

“Liệt Diễm Chưởng Đao!”

Trình Thiệu Văn bay xuống thấp, hai tay tựa như đao, xuất ra một chưởng đao tựa như quét là rừng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Giết công tử áo tím (hạ)

Liệt Diễm Chưởng Đao!

Không phải là Huyền kỹ công pháp bình thường, mà là Huyền công ở cấp độ Hoàng giai hạ phẩm, đao pháp của Dao Thần tông tương đối sắc bén, chưởng đao vừa ra, cần phối hợp với cả tâm pháp Liệt Nhật.

Tâm pháp Liệt Nhật tu luyện ra Huyền khí Liệt Nhật.

Trình Thiệu Văn vừa ra tay, đã dùng tới Liệt Diễm chưởng đao, chính là muốn đánh trọng thương tên đồng bọn của tiểu tặc để trút tức giận trong lòng.

Giành ăn với hổ là tội thứ nhất.

Chém giết đệ tử Dao Thần tông là tội thứ hai!

Tội chồng lên tội, đáng chết! Đáng chết!

Đối phó với một tiểu tặc Võ đạo lục trọng thiên, Trình Thiệu Văn chẳng cần vận dụng sát chiêu gì lợi hại cũng có thể giết chết đối phương một cách dễ dàng.

“Đao pháp thật mạnh mẽ!”

Liệt diễm chưởng đao hạ xuống như lá rụng, tấn công ba trăm sáu mươi lăm độ, chặn hết tất cả đường lui, lại thêm công kích từ trên cao, uy lực tăng lên không ít.

“Tùy Phong Thân Pháp!”

Tuy kinh hải trong lòng nhưng trên mặt Lâm Phi lại không có thay đổi gì, thi triển thân pháp Tùy Phong, tập trung tinh thần, vung Hắc Sát đao lên, toàn bộ thân thể tựa như gió lốc, chém ra năm đạo ánh đao trong nháy mắt.

Rầm rầm rầm rầm!!!

Chưởng đao từng đao một không ngừng đánh lên trên Hắc Sát đao, ngay lập tức một luồng khí nóng rực nhanh chóng lan tràn trên thân, trong nháy mắt kinh mạch phảng phất như bị đốt cháy.

“Thật không hổ là đệ tử thiên tài của Đạo Thần tông, bên trong đao pháp lại mang theo Huyền khí công kích, đao pháp này tuyệt đối không phải huyền công bình thường, hẳn phải là công pháp cấp độ Hoàng giai, may là ta tu luyện tâm pháp Cửu Chuyển, Huyền khí Cửu Chuyển có thể chữa trị kinh mạch, nếu không cũng chẳng phải là đối thủ của tên nhóc này. Tên nhóc khó chơi ra phết đấy!”

Từ đầu đến giờ, đao pháp mà hắn thi triển là đao pháp mà đệ tử bình thường không thể nào thi triển được.

“Tiểu tặc, mùi vị của chưởng đao Liệt Diễm cũng không tệ nhỉ!”

Thấy ánh mắt của tên tiểu tử mặc áo đen có vẻ cổ quái, hắn ta lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra, cười thầm trong lòng không thôi: “Chưởng đao Liệt Diễm chính là một trong những đao pháp sắc bén nhất của Đạo Thần tông, chỉ bằng tên yếu ớt nhà ngươi làm sao mà cản được!”

“Cũng tạm thôi. Muốn giết chết ta, còn lâu lắm!”

“Tiểu tử, ngươi lập tức sẽ biết đắc tội với bản công tử sẽ có kết cục thế nào!”

Trình Thiệu Văn biến sắc, đến giờ tiểu tặc này vẫn dám mạnh miệng, thi triển linh nổi cơn tức giận.

“Đại Thiên Diệp Đao Pháp!”

Khí thế của chưởng đao Liệt Diễm biến đổi, chuyển thành một đao pháp khác, đao pháp cấp Hoàng giai.

Vù vù vù!

Trình Thiệu Văn chém ra ba đao, nhanh như gió, nhẹ như lá rơi, phân quỹ đạo, không để lại dấu tích, góc độ cũng rất xảo trá.

Lâm Phi né không kịp, lập tức bị cắt một vết rách dài phía trên ngực, nếu không nhờ hắn phản ứng chuẩn xác, một đao kia chắc đã có thể lấy mạng hắn.

Cho dù Lâm Phi đã sớm tính toán đến chuyện cao thủ Võ Đạo thất trùng thiên khó chơi nhưng khi đối chiến lại khó khăn hơn nhiều so với tưởng tượng, nhất là khi tên nhóc này vừa ra tay đã ra hai đao pháp cấp Hoàng giai.

Nếu là người khác đã sớm bị đối phương đánh chết.

“Mùi vị không tệ nhỉ! Bản công tử muốn lóc hết thịt trên người ngươi để phát tiết nổi tức giận trong lòng bản công tử.”

Trình Thiệu Văn hét lớn một tiếng, cánh tay trái dựng thẳng, một lần nữa chém ra mười chiêu thức, toàn bộ đều hướng về những bộ phận trọng yếu của Lâm Phi mà chém, hiển nhiên muốn nghiệm chứng một phen.

Ầm ầm ầm ầm!

Trong rừng cây, phạm vi chiến đấu của hai người không ngừng thay đổi.

Chém giết từ nơi có ánh sáng đến nơi bóng tối âm đậm.

“Tiểu tử, nói cho bản công tử, đồng bọn của ngươi ở đâu?”

Trình Thiệu Văn thông dong, thi triển đao pháp áp chế đối phương từ đầu đến cuối, trong lòng dần dần dâng lên bất an, vì sao mình từ đầu đến cuối đều không thể giết đối phương.

Nhất là thân pháp kinh khủng kia, bản thân Trình Thiệu Văn cũng khiếp sợ không thôi, nghĩ không ra đây là thân pháp phẩm cấp gì. Chỉ ít, hắn đã tu luyện tới thân pháp cấp Hoàng giai, tuyệt đối không phải đối thủ của thân pháp này.

Kể từ đó, trong đầu Trình Thiệu Phong dần lên một cỗ ngọn lửa vô danh.

Dựa vào cái gì có thể tu luyện một thân pháp như vậy, thân pháp cao minh như thế, nhất định phải do đệ tử thiên tài như mình tu luyện, mà không phải là một cái tiểu tặc.

“Ầm ầm!”

Hắc Sát đao vung lên ngăn lại một luồng công kích, Lâm Phi bị bức lui xa ba bước mới ổn định được, một luồng bóng tối bao trùm trên người hắn.

“Ngươi thật muốn biết?”

Lâm Phi thở dốc.

Trình Thiệu Văn đứng trên cây, gất gao nhìn chăm chăm vào tiểu tử này, nếu như không phải là trên người đối phương có rất nhiều vết thương, sợ rằng sẽ khó có thể tin được, vì sao mình lại không giết được hắn.

“Nếu ngươi nói cho bản công tử, ta có thể cho ngươi chết toàn thây!”

Khỏe miệng Lâm Phi nhếch lên, tựa như treo một nụ cười lạnh: “Bởi vì ông đây chính là đã đoạt đồ của ngươi.”

Vừa dứt lời, chân Lâm Phi đột nhiên điểm, bay về phía một cây đại thụ, tựa như muốn chui vào trong bóng tối, bởi vì không biết tự lúc nào bọn hắn đã đi vào một vùng tăm tối, bóng tối phủ kín phía dưới bầu trời của khu vực này, rất nhiều nơi ở đây như rơi vào nửa đêm.

“Tên nhãi con, ngươi dám đùa với bản công tử!”

Trình Thiệu Văn giận tím mặt.

“Đại Thiên Diệp Dao Pháp!”

Vốn dĩ Trình Thiệu Văn không tin tưởng, người này là tiểu tặc kia, uy lực của chiến kỹ Triệu Văn trung cấp hắn rõ ràng nhất. Tuy nhiên, một tiểu tặc sẽ không có khả năng khôi phục nhanh đến vậy.

Dao pháp do nén giận mà đánh nên uy lực tăng lên mấy lần.

Bên trong nghệ thuật đao pháp hoàn mỹ tựa như hồ bay múa lại mang đi tính mệnh mà con người không muốn dứt bỏ.

Cửa sau mở rộng, từng đao khóa chặt, từng đao trí mạng.

Đây chính là chỗ lợi hại của đao pháp cấp Hoàng giai.

Thấy Lâm Phi sắp mất mạng ở đây, hắn ta vọt tới Lâm Phi, thân hình quỷ dị lướt ngang, giống như gió nhẹ, tìm kiếm không dấu vết, chợt đến chợt đi.

“Bôn Lô Dao Pháp, Bôn Lưu Bất Tức!”

Vốn dĩ Lâm Phi nhìn như đang trốn chạy, quay người tránh thoát tất cả công kích, gia tăng tốc độ, đột nhiên xuất hiện bên trái Trình Thiệu Văn, xuất ra năm đạo đao mang.

Đao mang sắc bén, trong đêm tối lặng lẽ lóe lên ánh sáng trắng.

Trình Thiệu Văn vốn dĩ không nghĩ đến tiểu tử này sẽ to gan như vậy, còn dám trực tiếp tấn công.

“Tiểu tử, đây là ngươi muốn chết!”

Trình Thiệu Văn vốn kiêu ngạo, đối mặt với năm đạo công kích này cũng không dám xem thường, triển khai “Lạc Diệp Thân Pháp”, lui về phía sau, chưởng đao không ngừng phóng ra để nghênh chiến.

“Vù vù vù!”

Cùng với âm thanh vang lên, trên người Trình Thiệu Văn nhiều thêm mấy vết đao, từng vết máu từ trên thân chảy ra.

“Đồ công tử chó má, mùi vị cũng không tệ nhỉ!”

Lâm Phi lại đổi chỗ khác, trên miệng vẫn treo nụ cười.

Hóa ra vừa rồi, Lâm Phi thừa dịp lúc Trình Thiệu Văn xuất thủ, thi triển thân pháp lần nữa, thi triển đao pháp từ các vị trí khác nhau.

Nếu là người khác thì chắc chắn không làm được nhưng Lâm Phi tu luyện thân pháp Tùy Phong, người như gió, tới lui vô ảnh, thi triển đao pháp tốt đến cực hạn. Trình Thiệu Văn phía dưới lập tức trúng chiêu.

“Gặp quý! đây không phải đao pháp Bôn Lô, vì sao khi thi triển ra lại có ánh sáng trắng! Tên này ngươi rốt cục là ai? Tại sao lại thi triển đao pháp Bôn Lô cổ quái như vậy!”

Lúc này, ý nghĩ bất an lại một lần nữa xông tới trong đầu Trình Thiệu Văn.

Từng đao từng đao vừa rồi hạ xuống, cho dù có thể ngăn cản nhưng khi ánh sáng trắng kia hiện lên, ảnh hưởng của nó mang đến không phải đơn giản như vậy.

Trình Thiệu Văn có ngu chẳng nữa cũng hiểu được cái tên tiểu tử áo đen này vì sao lại không ngừng chạy trốn.

Bản thân hắn ta đã bị lừa rồi.

“Ngươi không có tư cách được biết, bởi vì ngươi sẽ lập tức xuống địa ngục.”

Lâm Phi lại di chuyển lần nữa, tốn nhiều thời gian như vậy, cuối cùng cũng có thể ra đòn sát thủ. Nếu không kịp thu thập đối phương, rất khó đảm bảo sẽ không bị phát hiện.

“Bôn Lư Bất Tức!”

“Nhất Dao Lưỡng Đoạn!”

Bạch quang chém tới, kèm theo đó là một đạo đao mang sắc bén nguy hiểm, khí tức sắc bén, còn chưa đến nơi, không khí phảng phất như bị một đao kia chém giết.

Huyền khí Cửu Chuyển bậc tám, Nhất Dao Lưỡng Đoạn.

Trình Thiệu Văn lập tức cảm giác được một luồng khí tức bén nhọn đánh tới, khí tức bên trong đó có thể lấy đi tính mạng của mình, hai mắt đột nhiên chấn động, trần ngập không thể tưởng tượng nổi.

“Ngươi... Làm sao có chiến kỹ...”

Đối mặt với một chiêu này, Trình Thiệu Văn bị dọa sợ hoàn toàn, cũng may hắn là đệ tử thiên tài của Đạo Thần tông, đối mặt với cái chiến kỹ này, trong đầu hắn tràn đầy nghi hoặc, việc trước mắt là ngăn trở một chiêu này đã.

“Liệt Diễm Chương Dao!”

Thúc dục Huyền khí Liệt Nhật trong cơ thể, trên tay trái xuất hiện lửa đỏ, chính là Huyền khí Liệt Nhật, bao vây lấy cánh tay. Đây là một chiêu vô cùng mạnh, mục đích muốn ngăn lại một chiêu kia.

“Chém!”

Đáng tiếc, Trình Thiệu Văn lại không biết, bảo đao trên tay Lâm Phi chính là Hắc Sát đao, thần binh lợi khí, một khi đã vung lên thì sẽ khiến uy lực của đao mang tăng lên không ít.

“A a... Tay của ta!”

Đao mang sắc bén chém lên cánh tay trái, Huyền khí Liệt Nhật bị một kích đánh bại, cả cánh tay trái bị chém rời. Trình Thiệu Văn phát ra tiếng kêu thê thảm, mất đi cánh tay trái che chở, sao có thể trở thành đối thủ của Huyền khí bậc tám Nhất Dao Lưỡng Đoạn, trực tiếp bị một đao chém thành hai nửa, máu tươi bắn tung tóe.

“Đây... Mới là thực lực chân chính của ngươi sao? Bản công tử thật hối hận... Vì sao lại mắc lừa, bị ngươi dẫn đến chỗ này...”

Lời vừa dứt, Trình Thiệu Văn nhắm mắt lại, trần ngập không cam lòng, ngừng thở mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Lừa giận ngút trời

“Cao thủ Võ đạo thất trọng thiên quả nhiên không dễ đánh bại!”

Sau khi sử dụng hết tám phần Huyền công, toàn thân Lâm Phi như mất hết sinh khí, sau lưng toàn mồ hôi lạnh. Nếu bây giờ gặp phải một con yêu thú, nói không chừng hắn sẽ phải bỏ chạy thoát thân.

Từ lúc bắt đầu bị đối phương áp chế, Lâm Phi đã tìm cách để giết chết hắn ta. Cho dù lão già đáng chết kia không có ở đây nhưng ngộ nhờ ông ta xuất hiện thì sao? Không lo nguy hiểm chỉ sợ bất trắc! An toàn vẫn là trên hết.

Lâm Phi không thể không cân nhắc kỹ lưỡng khi dính vào thứ tai họa ngầm này.

Công tử áo tím là người có thực lực lại khá hung hãn, hơn nữa trong thời gian ngắn còn có thể thi triển khinh công đạp không phi hành, hắn ta có lợi thế

rất lớn. Muốn giết được hắn ta thì cần phải ra tay ở chỗ tối, nơi khó thi triển khinh công, có vậy mới phát huy thế mạnh của mình một cách hiệu quả nhất.

Một khi đối phương không thể thi triển khinh công ngự không phi hành, Lâm Phi tin rằng mình có thể giết được hắn ta, nhất là khi có Hắc Sát đao trong tay.

Hắc Sát đao uy lực vô cùng, cộng thêm Nhất Đao Lưỡng Đoạn – chiêu thức mạnh nhất của Lâm Phi hiện nay.

“Giết chết Võ đạo thất trọng thiên Trình Thiệu Văn, giành được 1200 kinh nghiệm!”

Bên tai truyền đến tiếng nói của hệ thống khiến Lâm Phi thay đổi sắc mặt có chút kỳ dị, cái tên này khiến hắn nghĩ đến điều gì đó.

“Thằng nhãi này lẽ nào là con trai của Tông chủ Đao Thần tông cùng đệ tử của hắn?”

Cho dù thời gian ở Đại lục Huyền thiên không dài nhưng Lâm Phi có nghe nói người có thân phận cao quý trong Đao thần Tông là họ Trình, xem ra công tử trước mặt đây rất có khả năng là người đó.

Lâm Phi cảm thấy sợ hãi. Không ngờ hắn lại có thể giết được cao thủ Võ đạo thất trọng thiên, người này lại còn có quan hệ với Tông chủ Đao thần tông. Vận may này... đến hắn cũng không biết mình nên khóc hay nên cười. Có vẻ như hắn đã gây ra đại họa rồi!

Bây giờ, người cũng đã giết chết rồi, Lâm Phi không muốn nghĩ thêm nhiều. Trên đời này vốn dĩ không có thuốc “hồi hận”.

Lúc này, ánh mắt Lâm Phi bỗng dừng lại ở một vị trí, hai mắt hắn trở nên sáng rực. Tất cả số vật phẩm trên đất đều lọt vào tầm nhìn của hắn.

“Đâu! “Boss Đại Bạo” sao?”

Xác Trình Thiệu Văn nổ tung từ phía, rớt xuống không ít vật phẩm, thế chẳng phải giống với game online “Boss Đại Bạo” sao?

“Lẽ nào là do túi thần thông?”

Lâm Phi đột nhiên hiểu được chuyện gì đang diễn ra.

Thì ra, một khi chủ nhân của túi thần thông biến mất, trong chốc lát tất cả các vật phẩm chứa đựng trong túi sẽ mất đi sự khống chế và sẽ nổ tung ngay lập tức.

Vì thế nên tình huống này mới xuất hiện.

Lâm Phi thích chức năng này chết đi được! Cứ như ông trời đã chuẩn bị sẵn cho hắn vậy! Thời khắc này, trong lòng hắn dâng lên một chút chút tự sướng.

Trước hết, Lâm Phi nhặt túi thần thông lên.

“Đồ tốt đấy! Có vẻ rất đáng tiền. Xem ra lần này ông đây đã giết một nhân vật không tầm thường. Bán đồng này đi chắc cũng được không ít tiền.”

Chiếc túi thần thông cầm trong tay được chế tạo hết sức tinh xảo, người bình thường không phải ai cũng có thể đeo được. Hơn nữa, đối phương không những là cao thủ Võ đạo thất trọng thiên mà còn sở hữu túi thần thông, vô hình chung chứng minh rằng thân phận của hắn ta không hề tầm thường, chắc chắn là thiếu gia công tử nhà giàu.

Cầm túi thần thông trong tay, hắn tiếp tục kiểm tra thêm lần nữa.

Có khoảng bảy tám bình đan dược, Lâm Phi chỉ nhận ra được một hai loại trong số đó, trong đó Bạch Ngọc đan là chất lượng hơn cả. Những loại còn lại cũng đều là đan dược cực phẩm.

Lâm Phi mặt mày hớn hờ bởi thứ hắn đang thiếu nhất lúc này chính là đan dược dùng để trị thương.

Khi trông thấy ba cuốn bí kíp, hai mắt Lâm Phi lại sáng lên.

Trận khổ chiến khi nãy với Trình Thiệu Văn khiến Lâm Phi yếu đi rất nhiều, nguyên nhân hết sức đơn giản, hắn chỉ có thể dùng đao pháp.

Đao pháp có thể nhiều nhưng không thể kết hợp lẫn lộn, cho nên không thể đi sâu nghiên cứu.

Ba cuốn bí kíp, một là công pháp Hoàng cấp hạ phẩm “Liệt Diễm Chương Đao”, một là “Đại Thiên Diệp đao pháp”, cuốn còn lại bìa ngoài đã ố vàng, hơi cũ một chút, có tên là “Tam thập lục lộ Chương đao”.

“Đồ tốt! Đồ tốt!”

Lâm Phi trực tiếp cầm lấy chúng nhưng lại chưa mở ra xem vì thời gian không cho phép.

Ngoài những thứ này ra còn có một thanh Trường đao chuôi ngọc, cũng là thứ không tầm thường. Cho dù không thể sánh được với Hắc Sát đao nhưng

nó cũng khác với vật thông thường.

Lâm Phi không biết dùng không có nghĩa là sẽ không dùng để vu oan giá họa cho kẻ khác.

Trừ những thứ này ra, về cơ bản không có thứ gì đáng để mất tới.

Sau khi kiểm tra xem có bỏ sót gì không, Lâm Phi phui phui mông rồi lập tức rời đi. Hôm nay thu hoạch được rất nhiều, vật phẩm chỉ là thứ yếu, cái quan trọng nhất đó là thi triển công pháp.

Hắn hiểu rằng nếu không nhân lúc còn sớm mà rời đi thì lúc nữa sẽ không có thời gian mà bỏ chạy. Giết chết một đệ tử xuất sắc của Đạo thần tông, thân phận hắn ta cũng không tầm thường, chắc chắn sẽ gây ra chấn động cực lớn. Nếu không đi ngay thì còn chờ đến bao giờ.

Chưa quá nửa canh giờ Lâm Phi đã rời khỏi hiện trường.

“Trời đất ơi, sao lại có thể như này!”

Âm thanh đau thương xen lẫn phẫn nộ, âm thanh đó tựa như tiếng sét, vang vọng cả rừng cây. Âm thanh này khiến cho vô số con chim không kịp bay ra ngoài lập tức bị sự chấn động khủng khiếp đó giết chết.

Hiện trường chiến đấu!

Lúc này vây quanh đó có không dưới ba mươi người, trong đó đều là đệ tử áo trắng, tương đương với cao thủ Võ đạo cấp sáu trở lên.

Giây phút này, bọn chúng – những đệ tử không sợ trời không sợ đất của Đạo thần tông, toàn thân run rẩy, không dám tin vào mắt mình khi nhìn thấy thi thể nằm trên đất.

Con trai thứ năm của Tông chủ Đạo thần tông, thực lực Võ đạo cấp bảy lại bị giết chết, bị một nhát đao chém thành hai mảnh.

Ai chết cũng được, nhưng người duy nhất không thể chết là Trình Thiệu Văn.

Trình Thiệu Văn là con trai của Tông chủ, bất luận trong Đạo thần tông địa vị của hắn có thể nào thì rốt cuộc hắn vẫn là con trai Tông chủ.

Từ lúc trận chiến bắt đầu cho đến khi bọn chúng đuổi kịp đến đó, thời gian không quá nửa canh giờ, nghênh đón bọn chúng lại là một cái xác chết, hơn nữa lại là xác con trai của Tông chủ.

Trên mặt bọn chúng giống như bị người ta tát cho một cái thật mạnh.

Hắc thủy Sơn mạch bị phong tỏa chỉ để tìm kiếm một người, đến nay Trình công tử lại bị giết ngay tại Hắc thủy Sơn mạch, nếu như việc này truyền đến Đạo thần tông, mấy người bọn chúng sẽ là những người đầu tiên không có kết cục tốt đẹp.

Bảo vệ không tốt, trách nhiệm này không thể thoái thác được.

Tính khí của Tông chủ Đạo thần tông như thế nào bọn chúng đều biết rõ, xảy ra chuyện lớn như thế này nếu làm không cẩn thận sẽ mất mạng.

Đừng hoài nghi con thịnh nộ của Tông chủ.

Triệu Văn ngửa mặt lên trời gào hét, tiếng hét chứa đựng sự phẫn nộ tột cùng.

“Chết rồi, chết thật sự rồi!”

Trình Thiệu Văn bị giết chết, Triệu Văn nghe thấy tin này ban đầu là không tin, cho đến khi nhìn thấy cái xác, toàn thân hắn bất động, trong chốc lát giống như già thêm vài chục tuổi.

Thân làm người hầu của Trình Thiệu Văn, từ nhỏ đã bả vệ cho Trình Thiệu Văn, trong đó đã gặp không biết bao nhiêu nguy hiểm đều suýt chết dưới lưỡi đao, bảo vệ Trình Thiệu Văn cho đến hiện tại.

Nhưng chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, hai người đã âm dương cách biệt rồi.

Lúc này, Triệu Văn cảm thấy vô cùng hối hận, tại sao lúc đó mình lại đưa ra ý kiến ngu xuẩn này, bằng không làm sao tên trộm có thể đạt được mục đích. Dấu vết lưu lại tại hiện trường không thể qua được mắt Triệu Văn.

“Tên trộm khôn kiếp, ông đây sẽ khiến mày chết không yên”.

Lúc này, Lâm Phi đang cách đó hàng trăm dặm không nhìn được hắt hơi một cái. Kỳ lạ thật, giờ phút này ai đang nghĩ đến hắn, ở Đại lục huyền thiên này dường như hắn chẳng quen được mấy người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42: Đại truy sát

“Tên trộm khôn kiếp kia! Ngươi không thoát khỏi bàn tay của lão phu đâu! Hôm nay ta phải giết ngươi!”

Tại Hắc thủy Sơn mạch núi non trùng điệp, vang lên âm thanh giận dữ như sấm sét, trong sự giận dữ đó, không khó để thấy sát khí cuộn cuộn.

“Này lão già, đừng có bốc phét, có bản lĩnh thì bước xuống đây, đừng đứng phía sau lí nhí như thế. Ngươi không phiền nhưng ông đây thấy phiền lắm”.

Một âm thanh khác vang lên cùng lúc.

Từ xa nhìn lại, phía bên trong Sơn mạch, một người chạy, một người đuổi cho thấy một cuộc truy sát lớn đang diễn ra.

Hai người này không ai khác chính là Lâm Phi, người còn lại là Triệu Văn - người hầu của Trình Thiệu Văn – kẻ đang giận dữ điên cuồng.

“Mợ nó! Đúng là dai như đĩa, cao thủ khinh công ngự không phi hành quả nhiên không dễ chơi!”

Lâm Phi chạy băng băng trong rừng, ngoảnh đầu nhìn lại phía bóng cây đại thụ thì thấy một cổ máy giết người ở phía xa đang lao về phía hắn. Trong phạm vi nhất định này, dường như dễ dàng bỏ xa đối phương.

Đây chính là điểm dừng mảnh của Võ giả bát trọng thiên.

Lại nói tiếp, Lâm Phi khá đen đui. Sau khi giết chết Trình Thiệu Văn, cho dù đã chuẩn bị tâm lí rời xa khỏi khu vực đó nhưng vẫn bị Triệu Văn dùng bí thuật tìm được phương hướng.

Nếu không phải Lâm Phi nắm được thân pháp Tùy Phong, lại biết dựa vào lợi thế của mấy cây đại thụ thì e rằng hắn sớm đã bị cao thủ cương khí giết chết chứ không phải đuổi theo từ xa như bây giờ.

“Không thể tiếp tục như thế này được, Huyền khí của cao thủ cương khí hùng hậu hơn mình. Cho dù có thể dựa vào thân pháp Tùy Phong khống chế tiêu hao Huyền khí nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, về lâu dài không tránh được việc Huyền khí bị cạn kiệt. Đến lúc đó thật sự sẽ thảm rồi!”

Phát hiện ra Triệu Văn truy sát thì Lâm Phi luôn trốn chạy, đặc biệt là không dám thu hẹp khoảng cách. Trận chiến lần trước trong lòng hắn vẫn còn e dè, không dám khinh thường.

Chiến kỹ!

Nếu không vì Trình Thiệu Văn kinh ngạc nhắc đến, Lâm Phi suýt chút nữa thì quên mất điểm khủng khiếp của chiến kỹ ở đại lục Huyền thiên.

Trước mắt, trong đầu Lâm Phi chỉ tồn tại một ý nghĩ duy nhất đó là làm thế nào để cắt đuôi lão già này. Hắn không muốn bị truy sát cả mười ngày nửa tháng như thế.

“Tên trộm nhãi nhép mồm mép giảo hoạt, đợi đến khi ngươi rơi vào tay ta để xem ngươi còn mấy câu vớ vẩn như thế nữa được không!”

Triệu Văn mặt mày nhăn nhó. Giờ này phút này trong đầu ông ta hoàn toàn là tức giận và phẫn nộ bao trùm. Sau khi nghe vậy Lâm Phi khiêu khích, mặt ông ta nghiêm lại, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Chỉ một tên nhãi Võ đạo lục trọng thiên đối với cao thủ cương khí như ông ta mà nói thì giết tên nhãi đó dễ như trở bàn tay. Không may mắn là lại gặp phải một tên cực phẩm nắm giữ thân pháp khinh công cao cường.

Nếu không phải vì hắn có khinh công cao cường thì hắn đã sớm chết dưới lưỡi đao của Triệu Văn rồi.

Cho dù tạm thời chưa bắt được tên trộm nhãi ranh nhưng Triệu Văn cũng không vội, ông ta như một cỗ máy giết người, cao thủ Võ đạo bát trọng thiên đã khóa chặt đối phương trong tầm ngắm. Cho dù khinh công của đối phương có cao siêu đến đâu cũng đừng mơ sẽ thoát được.

Triệu Văn muốn Huyền khí trong cơ thể đối phương bị tiêu hao hết, không thể bỏ sung, lúc đó sớm muộn đối phương cũng sẽ rơi vào tay ông ta.

Suốt đoạn truy sát, Triệu Văn nhớ đến thân pháp khinh công của tên nhãi này. Hắn dựa vào loại thân pháp đem khoảng cách áp chế khoảng cách. Nếu như có thể học được nó, lợi dụng sự mờ hồ lơ lửng trong đó thì khả năng chiến đấu sẽ được nâng lên không ít.

Hai ngày sau.

Huyền khí không chế đang dần giảm đi.

Lâm Phi hiểu rằng phiền phức đến rồi!

Trong hai ngày này, Lâm Phi đã dùng mọi cách cũng không thể cắt đuôi lão già này, ông ta giống cái đuôi cứ đeo bám dai dẳng ở phía sau.

Đau đầu! Rối rắm!

“Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ!”

Sau khi cảm thấy Huyền khí chỉ còn lại ba phần, Lâm Phi bắt đầu trở nên cuồng quyết. Một khi Huyền khí cạn kiệt sẽ không thể khôi phục lại. Kết cục như thế nào hẳn là người rõ hơn ai hết.

Cả đoạn đường chạy trốn, Lâm Phi sắp quên mất mình đang ở chỗ nào rồi.

Chỉ ít đây vẫn trong phạm vi Hắc thủy Sơn mạch.

Nguy cơ bị yêu thú tấn công không ngừng xuất hiện. Lâm Phi chỉ còn cách cứng đầu xông vào. Không chạy cũng chết mà chạy cũng chết chỉ khác ở chỗ là chết trong tay ai mà thôi.

Nếu như gặp phải cao thủ Võ đạo thất trọng thiên, Lâm Phi chắc chắn sẽ liều mạng.

“Gào!”

Chỉ trong tích tắc, từ trong sâu thẳm Hắc thủy Sơn mạch bỗng vang lên một tiếng gầm lớn, kinh thiên động địa.

Trong khi suy nghĩ, Lâm Phi vô thức nheo mày, linh hồn hắn lúc này dường như muốn thoát ra ngoài. Một ý nghĩ sợ hãi trong tích tắc bao trùm khắp cơ thể khiến hắn nhất thời bị chứng lại.

“Luồng khí này thật khủng khiếp! Đây không phải yêu thú cấp tám cũng không phải yêu thú cấp chín. Chẳng lẽ đó là yêu thú cấp Huyền giả sao?”

Lâm Phi vật vả lẩm mẩm không chế được bản thân, phải mất một lúc lâu mới có thể hoàn hồn. Ban nãy cảm giác linh hồn rời khỏi thân xác giống như bản thân vừa bị chém giết vô số lần vậy!

Sau khi nếm trải cảm giác khủng khiếp này, Lâm Phi nhận thấy Hắc thủy sơn mạch nguy hiểm trùng trùng, không đơn giản chỉ là gió thổi qua khe thổi đâu. Nếu gặp phải tiếng kêu ban nãy liệu mấy người có thể chống đỡ nổi?

Lâm Phi rõ ràng nhận thấy sự phẫn nộ vô tận trong tiếng gầm khi nãy. Phải dồn hết lực như thế nào mới phát ra được âm thanh khủng khiếp như vậy.

Cảm nhận được phía trước có động tĩnh, Lâm Phi bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ. Nếu như lợi dụng được nó, chắc chắn sẽ cắt được cái đuôi kia, thậm chí giết chết ông ta cũng không thành vấn đề.

“Này lão già kia, có phải ngươi bị dọa cho chết khiếp rồi đứng không. Nếu thế thì đừng có đuổi theo nữa, về nhà dưỡng lão đi”.

Vừa dứt lời, Lâm Phi không thay đổi phương hướng mà vẫn lao về phía trước.

“Đáng ghét! Thật sự đáng ghét!”

Triệu Văn nắm chặt nắm đấm, xung quanh ông ta sát khí bao trùm, trên mặt lộ rõ sự căng thẳng. Ông ta là cao thủ Võ đạo bát trọng thiên, lại xuất thân từ môn phái Đạo Thần tông nên kiên thức chắc chắn phải hơn người thường.

Tiếng gầm phẫn nộ đó ông ta rất dễ dàng nhận biết đó là gì.

Đây không phải là yêu thú cấp tám, chín mà yêu thú phải thuộc cấp Huyền giả trở lên.

Triệu Văn quả thực đã bị dọa một phen, lại thêm những lời nói khi nãy sớm đã lửa giận ngút trời, ông ta chưa từng bị một tên nhãi nhép khiêu khích như thế bao giờ.

“Đừng tưởng rằng như vậy là ngươi có thể cắt đuôi ta. Cho dù ta có chết cũng phải kéo ngươi chết cùng!”

Một lúc lâu sau!

Lâm Phi cảm nhận được một chấn động mạnh mẽ.

Yêu thú! Chính xác là yêu thú cấp cao!

Lâm Phi do dự một chút, quay đầu nhìn về phía sau là cỗ máy giết người đang theo sát mình. Yên lặng suy nghĩ, nghiêng rằng một nhát, cứ xông lên rồi tính tiếp. Thân pháp Tùy Phong một khi triển khai là chỉ có chạy về phía trước không để lại dấu vết gì.

Mục đích của Lâm Phi rất đơn giản đó là lợi dụng sự nguy hiểm từ yêu thú lẫn kẻ mạnh, lợi dụng sức mạnh của chúng để xông ra ngoài, giành lấy đường

sống.

“Lão già kia! Ngươi đã đuổi theo lâu như vậy rồi, bây giờ hãy tiếp một chiêu của ta đi!”

Bỗng chốc thân hình Lâm Phi chuyển hướng, lao về phía Triệu Văn, trên tay cầm thêm một thanh trường đao, chuôi đao có gắn ngọc đá, đó chính là bảo đao của Trình Thiệu Văn.

“Lôi Đình Nhất Kích!”

Phạm binh và mấy loại binh khí thông thường khi thi triển đao pháp uy lực của chúng hoàn toàn không giống nhau.

Lâm Phi trực tiếp xuất chiêu Tứ đạo đao mang, tiêu tốn một phần năm lượng Huyền khí trong cơ thể.

Bản thân Triệu Văn đang lửa giận ngập trời, luôn tìm cơ hội ra tay, không thể tha cho hắn. Khi nắm chắc cơ hội, hai tay biến thành đao, thi triển chiêu thức, lần này không phải là chiêu đao mà là chiến kỹ.

“Tên trộm kia, ngươi dám!”

“Nhất Đao Vạn Lí!”

Trình Thiệu Văn đã bị hắn giết chết mà giờ hắn còn ngênh ngang cầm vũ khí kị của công tử, khiến Triệu Văn cực kỳ tức giận! Bất chấp tất cả sử dụng chiêu thức trung cấp một lần đánh ra ba chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tiên nữ áo trắng

Triệu Văn cực kỳ tức giận!

Ba đạo ánh đao vàng óng chém thẳng xuống, chói lóa mắt, mỗi ánh đao đều dài hơn trăm trượng, nhìn thôi cũng đủ để biết Triệu Văn muốn giết Lâm Phi như thế nào.

Lâm Phi rõ ràng là đang khiêu khích, khiêu khích một cách trắng trợn tới mức Triệu Văn không thể nhịn được nữa.

Theo lý thuyết thì cao thủ Võ đạo bát trọng thiên đều có thể khống chế cảm xúc của mình nhưng bây giờ Triệu Văn lại là ngoại lệ.

Một đường đi tới, lại bị khiêu khích nhiều lần, thêm những sự việc đã xảy ra lúc trước kết hợp với nhau, Triệu Văn vẫn còn có thể khống chế được cảm xúc của mình mới là kỳ lạ đấy.

Ý nghĩ duy nhất của Triệu Văn hiện giờ là cầm đao chém Lâm Phi làm hai nửa.

Giết!

Giết!

Giết!

...

Triệu Văn tức giận.

Nhưng Lâm Phi lại cười.

Ba đạo đao pháp sáng lên, còn mạnh hơn cả lúc trước, vô số lá rụng bị ánh đao chém thành bột mịn.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Ba tiếng vang lớn, rung động cả bầu trời.

Vị trí lúc trước Lâm Phi đứng đã bị biến thành bột mịn, dưới đao pháp không còn vật gì có thể tồn tại.

“Còn chưa chết!”

Cả người Lâm Phi bị đánh bay ra ngoài, máu tươi không ngừng chảy ra từ khóe miệng, giống như là bị trọng thương.

Sắc mặt Triệu Văn hơi thay đổi, mặc dù hơi ngạc nhiên thế nhưng cũng không nói gì cả, ba chiêu công kích ông ta dùng chiến kỹ cấp trung cũng đã tiêu hao vài phần Huyền khí mà vẫn không thể giết chết Lâm Phi. Mặc dù cũng có dự đoán tới trường hợp này nhưng hắn vẫn không thể nào rõ được là tại sao.

Nhưng mà chuyện đó cũng không quan trọng, điều quan trọng bây giờ là phải giết chết đối phương.

“Thằng nhãi, bị ta chém ba đao mà chưa chết thì cũng nên tự hào rồi đấy.” Triệu Văn bay tới, lại dùng chiến kỹ Nhất Đao Vạn Lý: “Thế nhưng bây giờ thì ngươi có thể đi chết được rồi!”

Nhất Đao Vạn Lý lại xuất hiện lần nữa, ánh đao vàng óng chém thẳng xuống.

Một đao này không thể tránh né, chỉ có thể chống lại!

Vì đối phó một thằng nhóc mà Triệu Văn lại phải dùng đến cả chiến kỹ! Nếu chuyện này truyền tới Đạo Thần Tông thì mọi người đều không tin tưởng, chỉ là một tên nhóc Võ đạo lục trọng thiên mà thôi, không đáng để làm vậy.

...

Ánh đao màu vàng kim chém xuống thì không khí đều bị chém thành hai nửa, quần áo của Lâm Phi cũng bị chém rách, chỉ cần ở dưới ánh đao này thì Lâm Phi chết chắc rồi.

Bỗng nhiên...

Lâm Phi cười, một nụ cười kỳ lạ xuất hiện trên mặt hắn.

“Lão già! Lão đã bị lừa!”

Đang ở giữa khoảng không, không chỗ mượn lực nhưng cả người Lâm Phi đột nhiên bay nhanh tạo thành một khoảng cách, tránh khỏi ánh đao này bằng cách rất kỳ dị.

“Không ổn!”

Triệu Văn thâm nhủ, lại không kịp thu hồi ánh đao.

Rừng rậm tươi tốt phía dưới lập tức biến thành một vùng đất trống, một hồ nước màu xanh lam đột ngột xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Nhưng điều này cũng không phải là kỳ lạ nhất.

Kỳ lạ nhất đó là gần hồ nước có một con Giao Long hai đầu màu đen, dài tới mấy trăm trượng, khí thế cực kỳ mạnh mẽ đang phóng ra từ trên người nó nhưng lúc này nó đang lùi lại liên tục, gào thét không ngừng, một đầu đã bị chém bị thương, máu chảy không dứt, ánh mắt chứa đầy vẻ sắc bén và không cam lòng.

Một đao của Triệu Văn có ánh đao dài hơn trăm trượng, khí tức sắc bén, giống như muốn chém chết tất cả vậy.

Vừa khéo Lâm Phi tránh được một chiêu.

Nhưng Giao Long hai đầu lại trở thành mục tiêu, bị ánh đao chém thẳng tới người, vô số vảy bị vỡ nát, máu tươi lan tràn, gào thét thê thảm.

“Rống!”

Giao Long hai đầu nổi giận, một sinh vật hạ đẳng lại dám ra tay với nó sao?

...

“Thằng nhãi, ngươi sẽ chết không được từ tở đâu!”

Triệu Văn chửi mắng. Sau khi trở thành Võ đạo bát trọng thiên thì ông ta chưa từng phải chật vật như hôm nay, thế mà lại bị một thằng nhóc lừa gạt.

Khi ánh đao chém vào Giao Long hai đầu thì Triệu Văn hiểu được mình đã bị lợi dụng. Ngay lúc bị ánh mắt lạnh lẽo của Giao Long nhìn chăm chú thì cả người ông ta đều run rẩy, sắc mặt biến đổi, giống như là chuột thấy mèo vậy.

“Chạy!”

Triệu Văn không nghĩ tới, thằng nhãi đó lại dùng phương pháp cực đoan này để đối phó mình.

Thế nhưng Giao Long hai đầu có thể cho ông ta chạy sao?

Đừng nằm mơ!

“Rống!”

Giao Long hai đầu là thuộc một nhánh của họ nhà rồng, có được một phần huyết mạch của rồng. Cho nên sao nó có thể tha thứ cho loại sinh vật hạ đẳng đã làm bị thương nó chứ!

Sau khi rồng to một tiếng, cả người nó cuộn lại, hóa thành một luồng sáng màu đen phóng tới Triệu Văn, chỉ trong nháy mắt đã tới nơi, nó dùng cái đuôi vừa to vừa khỏe của mình quét ngang ra.

Triệu Văn sợ tới mức hồn vía bay lên mây, đã không thể bay lượn, Huyền khí trong cơ thể lại bị rối loạn, không cách nào khống chế nên rơi tự do xuống, cùng lúc đó, chiếc đuôi giống như một chiếc roi thép đập tới.

“Không ổn! Tính mạng coi như xong!”

Một tiếng rống giận của Giao Long hai đầu làm Huyền khí của Triệu Văn rối loạn, mặc dù vẫn có cương khí bảo vệ thể nhưng thân thể yếu ớt của Triệu Văn vẫn bị cái đuôi của Giao Long đánh nát thành mưa máu.

Tới chết Triệu Văn vẫn không phục khi mình lại bị một thằng nhãi lừa gạt.

...

“Phốc!”

Lâm Phi phun ra một ngụm máu, mặc dù chỉ là chạm nhẹ thôi nhưng hắn vẫn bị thương khá nặng.

“Giao Long thật tàn bạo hung ác.”

Lâm Phi thừa dịp trốn trong bụi cây, khi nhìn thấy cảnh đó cũng cực kỳ sợ hãi, đường đường là cao thủ Võ đạo bát trọng thiên thể mà không đỡ nổi một chiêu của yêu thú, bị đập nát thành từng mảnh.

Nếu như Lâm Phi không lường trước kết quả thì kết cục của hắn cũng sẽ giống với Triệu Văn mà thôi.

Lúc đầu Lâm Phi chỉ mong yêu thú có thể ngăn chặn lão già kia, để mình có thể thừa dịp bắt ông ta dùng càng nhiều chiến kỹ tấn công càng tốt mà thôi.

Thế nhưng kết quả lại trở thành như này.

Lão già này chết rồi nhưng Lâm Phi vẫn không yên tâm, càng ngày càng lo sợ hơn, cảm giác sợ hãi do Giao Long mang tới cho Lâm Phi không kém gì Boss hoàng kim, cực kỳ kinh khủng.

“Vừa mới tiêu diệt một kẻ địch lại gặp một Boss hoàng kim, ông đây đúng là xui xẻo mà.”

Lâm Phi giấu mình trong bụi cây không dám động đậy chút nào, mặc dù thân pháp Tùy Phong rất tốt thể nhưng lại không có hiệu quả gì trước mặt Giao Long, bây giờ hắn chỉ có thể cầu trời cầu Phật mà thôi.

...

Ánh mắt lạnh lẽo của Giao Long hai đầu nhìn xung quanh sau đó nhìn tới chỗ Lâm Phi đang nấp làm Lâm Phi sợ hãi, da đầu tê tê, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trước mặt con Giao Long này thì yêu thú cấp tám hay Võ đạo bát trọng thiên cũng đều yếu ớt như trẻ mới sinh mà thôi.

“Mẹ nó! Đòi này xong rồi sao!”

Lâm Phi cười khở, trước mặt một yêu thú có thể giết chết Võ đạo bát trọng thiên trong nháy mắt thì hắn chắc chắn không phải đối thủ, lần này chết chắc rồi.

Khi Lâm Phi cho rằng mình chết chắc rồi.

Thì có một điều bất ngờ lại xảy ra.

Trên trời có một bóng trắng bay tới, khi người đó tới gần mới biết được người đang tới cũng không phải bay tới, mà là đạp không mà tới, năng lực chỉ có Võ đạo cử trọng thiên mới có được.

Điều này cũng không phải kỳ lạ nhất, điều kỳ lạ nhất đó là người áo trắng này lại là một tiên nữ, bước đi nhẹ nhàng giống như thần tiên trên trời, trong trắng như băng, thuần khiết như ngọc, không dính chút khói lửa của nhân gian, làm cho người khác không dám khinh nhờn.

“Trời ơi, đây là nữ thần của ta sao?”

Sau khi nhìn thấy gương mặt xinh đẹp đó thì Lâm Phi nhớ tới một câu, nữ thần, nữ thần trong mộng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Người là xử nam sao?

Lâm Phi cực kỳ ngạc nhiên.

Từ khi hắn chuyển kiếp tới đại lục Huyền Thiên thì hắn suýt nữa đã quên sở thích của một game thủ, đó là muốn mở hậu cung, tán các em gái đáng yêu, các ngự tỷ, loại nào cũng muốn...

Nhưng chuyện đó cũng có thể thông cảm được!

Vừa mới chuyển kiếp thì đã phải chịu đủ các loại nguy hiểm sinh tồn, cho nên nhiệm vụ hàng đầu đó là sống sót, chống lại tất cả nguy hiểm, làm gì còn thời gian mà nghĩ tới chuyện kia nữa.

Nhưng khi thấy nàng ấy nhẹ nhàng bước tới, giống như tiên nữ xuống trần, thần thánh không thể xâm phạm thì tâm hồn game thủ ẩn sâu trong người Lâm Phi đã bị kích hoạt.

Người đẹp...

Trắng, giàu, xinh đẹp...

Tiên nữ...

Nữ Thần trong mộng...

Tất cả những từ ngữ trên, đều để miêu tả người con gái trước mắt này.

Hoa hậu quốc tế, hoa hậu toàn cầu hay mỹ nữ tuyệt thế nếu so sánh với tiên nữ áo trắng trước mặt thì chỉ như một cô gái nhà quê mà thôi. Mặc dù Lâm Phi thấy qua không ít người đẹp thế nhưng hắn vẫn không biết dùng từ nào để miêu tả về nàng.

...

“Nữ thần đó! Nhìn cặp đùi này xem, tròn mềm trắng nõn, dáng người thì mềm mại như rắn nước, eo nhỏ khêu gợi, dưới tấm lụa trắng che mặt có thể thấy nước da trắng nõn, nhẵn nhụi mềm mại. Ha ha ha! Đúng kiểu người mà ông đây thích nhất...”

Lâm Phi quên cả thở, quên cả sự nguy hiểm xung quanh, cả linh hồn đều bị tiên nữ áo trắng hấp dẫn.

Nói thật thì Lâm Phi chưa bao giờ thấy người đẹp thuần khiết trên Internet, những người trên đó hầu như đều do trang điểm mà biến thành người đẹp.

Nhưng khi Lâm Phi thực sự chạm mặt người đẹp tuyệt thế này, thậm chí còn thấy hơi xấu hổ, chỉ có anh hùng hoặc thiên tài mới có thể xứng với nàng.

Tiên nữ áo trắng nhẹ nhàng bước tới.

Cả người Giao Long hai đầu hơi run rẩy, từ bỏ việc ra tay với Lâm Phi mà chú ý tới tiên nữ áo trắng ở trên trời. Trong ánh mắt có chứa sợ hãi, một điều không nên xuất hiện trên người của yêu thú mạnh mẽ này.

“Rống!”

Sau một tiếng rống rung trời thì nó bay lên, đuôi móng vuốt giống móng vuốt hổ ra, cào tới tiên nữ, cả không gian giống như đều bị một móng vuốt này cào rách vậy, sinh ra gió lốc không gian.

“Nghịch Long, kẻo xược!”

Tiếng nói trong vắt như là suối nước chảy trong núi ra vang lên trên bầu trời yên tĩnh.

Trên tay tiên nữ cầm một thanh kiếm, chém nhẹ một cái, trên không trung xuất hiện một đường sáng trắng, nếu như nói ánh đao của Lâm Phi trắng sáng tới chói mắt thì ánh kiếm của tiên nữ này giống như cầu vồng, không có chút khí tức nguy hiểm nào, giống như nước chảy, rất là mềm mại, đó là biểu hiện của kiếm pháp đã luyện tới cảnh giới cực cao.

“Rống!”

Giao Long hai đầu rống lên đau đớn khi bị ánh kiếm này chém trúng, cả người đều bị chém thành hai đoạn, Giao Long có thể giết chết Võ đạo bát trọng thiên trong nháy mắt mà cũng không thể nào ngăn cản được một chiêu của tiên nữ áo trắng này.

...

Lâm Phi nuốt nước bọt.

Mặc dù Giao Long hai đầu cực kỳ mạnh nhưng tiên nữ áo trắng lại càng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, kể cả cao thủ Võ đạo bát trọng thiên cũng hoàn toàn không so sánh được.

“Mẹ nó! Thế giới này quá điên cuồng rồi. Một mỹ nữ mà lại có sức mạnh mạnh mẽ như vậy, nếu chút nữa bị nàng ta hỏi tội thì ông đây có bị chặt thành tám khúc hay không?”

Lâm Phi hơi phàn nàn.

Thân là một game thủ phải biết tán gái, chơi game giỏi, thế nhưng muốn đoán được ý nghĩ của một mỹ nữ nắm giữ lực lượng mạnh mẽ thì cũng không phải là chuyện đơn giản.

Tay ngọc của nàng nhấc lên lần nữa, lại thêm một đường ánh sáng trắng bắn ra, chém xuống dưới, Giao Long hét lên đầy tức giận, thân thể lại bị thương nặng lần nữa.

Lâm Phi cực kỳ sợ hãi khi nhìn thấy cảnh tượng đó.

Mỹ nữ của đại lục Huyền Thiên đều là kẻ khó trêu vào, tuyệt đối không thể tiến lên bắt chuyện một cách tùy tiện.

Bắt chuyện với mỹ nữ là một chuyện nguy hiểm!

...

Khí tức của Giao Long hai đầu càng ngày càng yếu, giống như sắp chết vậy.

Chỉ vì sức sống của Giao Long quá mạnh mẽ nên nó vẫn còn sống tới bây giờ, nếu không nó đã sớm biến thành một cỗ thi thể rồi.

Làm người chứng kiến tất cả nên Lâm Phi cô chịu sự hỗn loạn của Huyền khí trong người mà lặng lẽ rút lui, chạy thực mạng.

“Thật là đáng sợ! Một yêu thú ít nhất cũng có cấp bậc Huyền giả trở lên bị hành hạ thương tích đầy mình, như vậy cần thực lực mạnh như thế nào? Chẳng may nàng ta cho ta là kẻ háo sắc thì ta xong đời rồi.”

Lâm Phi dùng thân pháp Tùy Phong để chạy, không dám ngoái đầu nhìn lại.

Hắn một hơi chạy tới hơn ba mươi dặm, tựa lưng vào một gốc cây che trời, thở hổn hển: “Chắc là an toàn rồi!”

Đột nhiên có tiếng ầm ầm truyền tới.

Lâm Phi nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía xa, dùng trí nhớ để biết nơi đó là nơi vừa chiến đấu, hơi nghi ngờ.

“Chẳng lẽ là Giao Long hai đầu đã bị tiên nữ áo trắng giết chết rồi?”

Cả người Lâm Phi hơi run rẩy, tốc độ này quá nhanh đi!

Nghĩ như vậy, Lâm Phi không dám nghỉ ngơi, một mỹ nữ có thể đập không đi tới thì muốn đuổi kịp hắn rất dễ dàng, vì lý do an toàn nên Lâm Phi quyết định phải tiếp tục chạy.

Mặc dù nhìn mỹ nữ rất bỏ mắt thế nhưng cái giá phải trả là quá đắt, mặc dù Lâm Phi chỉ hơi dụng một chút nhưng sợ nàng ta lại để ý.

...

Lại thêm ba mươi dặm nữa.

Lâm Phi trốn vào trong một hốc cây, trán đổ mồ hôi lạnh.

“Ông đây không khổ như vậy đi, chỉ lợi dụng một chút nên hắn là không việc gì!”

Nghĩ lại cảm giác lạnh lẽo như có như không vừa rồi thì Lâm Phi sợ hãi, là một người tập võ nên hắn vẫn có thể cảm ứng được.

Chắc chắn là do tiên nữ áo trắng gây ra.

“Đừng tìm ta! Đừng tìm ta! Ta chỉ là một nhân vật nhỏ mà thôi, không có cái gì cả! Hãy xem ta như là người qua đường đi!”

Kết quả, chuyện Lâm Phi không muốn thấy nhất vẫn xảy ra.

“Ra đi, chỉ bằng vào Bể Khí Thuật mà muốn lừa được ta sao?”

Tiếng nói lạnh lẽo và cao quý bỗng nhiên vang lên bên tai Lâm Phi.

Lâm Phi sửng sốt, từ lúc nào mà mình lại xui xẻo như vậy, tự nhiên lại tìm tới mình chứ, điều này cũng quá vô vớ vẩn đi.

“Nếu không ra thì tiểu nữ đành phải “mời” ngươi ra vậy!”

...

“Mỹ nữ, đừng nóng, đừng nóng, ta lập tức ra ngay!”

Mạnh mẽ như Giao Long hai đầu còn bị nàng ta giết chết, tu vi của mình mới chỉ là Võ đạo lục trọng thiên mà thôi, trong mắt người ta, mình chả là cái thá gì cả, tốt nhất là giả vờ đáng thương đi!

Mặc dù giả vờ đáng thương trước mặt một mỹ nữ không phải là chuyện gì tốt nhưng vì tính mạng của mình nên vẫn là ngoan ngoãn đi ra ngoài đi!

Từ trên cây rơi xuống thì Lâm Phi phát hiện mình bị một khí tức lạnh lẽo khoá chặt, cúi đầu nhìn xuống thì suýt chút nữa thì sợ hãi tới mức hồn phi phách tán, lưỡi kiếm chỉ cách cổ họng hắn có ba tấc, đối phương chỉ cần hơi động tay là có thể lấy đi tính mạng hắn rồi.

Lâm Phi muốn bình tĩnh cũng không được.

“Mỹ nữ! bình tĩnh, bình tĩnh lại! Có chuyện gì thì nói chứ đừng động tới kiếm. Có thể để thanh kiếm này ra chỗ khác không? Chẳng may run tay thì cũng không tốt lắm”

Sắc mặt của Lâm Phi căng thẳng, chỉ vào trường kiếm và làm một động tác như muốn bỏ ra.

“Đừng là kẻ mồm mép linh hoạt, thảo nào có thể dùng yêu thủ chém giết kẻ địch của mình.” Nàng mang một cái khăn lụa trắng che mặt, lò mò có thể thấy được một khuôn mặt hoàn mỹ dưới chiếc khăn: “Hiện tại ta hỏi một câu thì ngươi đáp một câu, nếu giấu giếm cái gì thì đừng có trách tay của tiểu nữ cầm kiếm không được vững!”

Lâm Phi cảm nhận được một luồng sát ý lạnh như băng, vội vàng nói: “Mỹ nữ cứ hỏi, nếu tại hạ biết thì chắc chắn sẽ nói.”

“Ngươi là xử nam sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lâm phi quật cường

Cái gì? Cái gì? Ta không nghe nhầm đấy chứ?

Lâm Phi rầu rĩ, ngộ nhờ gặp phải vấn đề mà mình không biết, đến lúc đó không trả lời được, vậy không phải là đen đủi hay sao? Hắn đã tự mình nhìn thấy Giao Long kia đã bị giết chết đó.

Ai ngờ, đối phương đột nhiên lại đưa ra một vấn đề mập mờ như thế này.

Lâm Phi có loại cảm giác hạnh phúc như thể có bánh bao từ trên trời đột nhiên rơi xuống, bất kỳ người nào thấy một mỹ nữ tự nhiên đi lên bắt chuyện, sau đó hỏi ngươi có còn là xử nam hay không, chắc chắn trăm phần trăm đều sẽ hưng phấn, nói không chừng đây còn là duyên gặp gỡ đó.

“Ta nên trả lời thế nào đây! Chẳng lẽ ta lại nói kiếp trước mình không phải là xử nam, kiếp này muốn phá thân nhưng lại bị người ta đá từ trên giường xuống? Như thế cũng thật mất mặt.”

“Đừng rồi! Đừng rồi! Ta nên nói kín đáo thôi, nên nói rằng đây là lần đầu tiên, mong nữ thần nhất định phải yêu thương thật tốt! Không nên giày vò ta quá.”

Lâm Phi lập tức miên man suy nghĩ, không khỏi vùng trộm quan sát mỹ nữ tuyệt thế trước mắt, đột nhiên phát hiện trên người tiên nữ áo trắng này có một loại khí tức như có như không, tương đối dễ ngủ, khiến cho người khác rục rịch loại ý nghĩ muốn động chạm, hận không thể ôm nữ thần này vào trong

ngực để từ từ yêu thương một phen, đến chính hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn, lúc nào thì mình lại có cái lá gan này.

Thanh đao hướng về phía trước một chút, khí tức băng lãnh khiến cho Lâm Phi tỉnh táo lại, vội vàng nói:

“Ta là xử nam, xử nam nguyên vẹn một trăm phần trăm.”

Lâm Phi tự cho mình là người thuần khiết nhưng lại nói những lời như vậy trước mặt một nữ thần, da mặt cũng không nhin được mà run run. May thay nơi này không có người ngoài, bằng không mặt hắn chắc chắn sẽ đỏ bừng.

Ánh mắt băng lãnh của Lâm Chi Tinh nhìn tiêu tử trước mắt, hận không thể lập tức băm thành tám mảnh. Nếu là lúc bình thường thì nàng đã sớm xử lý tên tiêu tử này rồi.

Đáng tiếc hiện giờ không được!

Lâm Chi Tinh không ngờ được, Giao Long hai đầu lúc sắp chết lại phóng ra Long tức, thuyền ở trong khe cống ngầm suýt nữa bị lật, nàng không cẩn thận bị nhiễm phải Long tức.

Nếu như chỉ là Long tức bình thường, Lâm Chi Tinh có thể ép ra ngoài nhưng lần này lại không thể. Trước khi chết Giao Long hai đầu chuyển hóa Long tức thành một loại Long tức lợi hại hơn, thực lực như nàng cũng không có cách nào ngăn được, thậm chí không thể triệt tiêu.

Trước mắt, chẳng qua là đang gắng gượng chịu đựng đau đớn, dưới khăn che mặt mồ hôi lạnh đã che kín trán, nhìn qua cô cùng quuyền rũ mê người.

“Giao Long hai đầu đáng ghét! Trước khi chết còn tung ra chiêu cuối này!”

Lâm Chi Tinh không còn cách nào khác, nếu cứ tiếp tục như vậy, kinh mạch sẽ bị đốt cháy, cả đời này tu vi của nàng sẽ không thể tăng lên được nữa. Việc duy nhất nàng có thể làm chính là giải độc.

Cách giải độc duy nhất kia chính là loại chuyện khó mà mở miệng.

Mất thấy thần sắc của nữ thần không ngừng biến hóa, Lâm Phi có loại ý nghĩ muốn quay người bỏ chạy.

“Lên!”

Tay áo dài của Lâm Chi Tinh bay múa, từng làn tay áo dài màu trắng bay ra, tựa như từng luồng ánh sáng trắng, vây lấy hai người ở bên trong.

Lần này, Lâm Phi sợ đến choáng váng, bắt đầu nói linh tinh:

“Mỹ nữ, ta không phải là người tùy tiện, người tốt xấu gì cũng phải cho ta chuẩn bị tâm lý chứ!”

“Câm miệng, còn dám lảm lời ta sẽ làm thịt ngươi!”

Giọng nói lạnh lùng mang theo sát khí khiến cho Lâm Phi không dám lên tiếng. Dễ dàng cảm nhận được giọng nói vừa rồi mang theo lửa giận. Nếu như hắn tiếp tục mở miệng, nói không chừng thật sự sẽ biến thành một cỗ thi thể.

Tay áo dài màu trắng vẫn đang bay múa, trên khoảng đất trống trong rừng, một quả bóng hình bầu dục xuất hiện trên tay Lâm Chi Tinh, vây hai người lại bên trong. Sau một lát, không thấy tung tích của hai người đâu nữa.

Chỉ còn lại một quả bóng màu trắng lưu lại trên hiện trường.

Bên trong quả bóng màu trắng là một màn hoạt sắc sinh hương.

Quá trình này diễn ra ròn rã một ngày một đêm.

Một ngày một đêm, Lâm Phi cảm thấy như đang nằm mơ vậy. Hắn chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ gặp phải loại chuyện không thể tưởng tượng được này.

Vậy mà mình lại được cùng một nữ thần, mặc dù là dưới tình huống bị ép buộc, nhưng hồi ức say mê mất hồn kia thì mãi mãi không thể nào quên được.

Nữ thần! Nữ thần mà tất cả mọi người đều mơ ước!

Về sau nghĩ lại, Lâm Phi mới hiểu được, nữ thần này có vẻ như bị trúng xuân dược, long sinh có tính xuân dược, mà uy lực của Long tức thì đương nhiên không cần phải nói.

Sáng sớm hôm sau, rừng cây sương trắng lượn lờ, tựa như tiên cảnh, hết sức mê người.

Lúc này, một luồng ánh sáng chợt lóe.

Quả bóng trắng bị phá vỡ thành hai nửa, tiên nữ áo trắng từ từ đi ra. Vẫn là cách ăn mặc như hôm qua, tuy nhiên trên trán lại có thêm một phần khí chất

khác.

Nhìn nam nhân thân trần bên cạnh, Lâm Chi Tinh vô cùng cảm khái. Kiếm dài ba thước hướng về phía nam nhân, trên mặt lại lộ ra chút do dự khó ra tay. Lần đầu tiên của mình lại phải ủy khuất trên người một tiểu tử Võ đạo lục trọng thiên, đây là chuyện cười cỡ nào. Nếu chuyện này truyền đi, đại khái tất cả mọi người đều không thể tin được!

“Dù sao ngươi cũng là nam nhân đầu tiên của ta nhưng ngươi không nên xuất hiện trên đời này. Nếu để cho người khác biết được, cho dù ngươi có là danh môn cũng sẽ gặp phải tàn sát đẫm máu. Một vương triều cấp thấp vốn không thể nào so với lực lượng của một môn phái.”

Lâm Phi đột nhiên bị một luồng khí tức băng lãnh khóa chặt.

Bị dọa đến nổi mồ hôi lạnh tuôn ra, ngay lập tức tỉnh táo lại. Sau khi nhìn thấy Thanh Phong dài ba thước, không khỏi sinh ra cảm giác đau lòng.

“Nàng muốn giết ta?”

Giờ khắc này, Lâm Phi lại không khăn trương.

Thật ra, bắt đầu từ tối hôm qua, Lâm Phi đã biết lai lịch của tiên nữ áo trắng này không tầm thường. Vương triều bình thường tuyệt đối không thể so sánh, thậm chí có thể còn không phải người của vương triều này.

Ở trên đại lục Huyền Thiên có vô số vương triều, Lâm Phi biết rõ, vương triều Bất Lạc không thể bồi dưỡng ra thế hệ đệ tử thiên tài thế này.

“Chàng là nam nhân đầu tiên của Tinh Nhi, nhưng chàng sai ở chỗ không nên gặp gỡ Tinh Nhi. Giữa chúng ta đã định trước là vô duyên. Mặc dù Tinh Nhi nhân tâm nhưng cả đời này, chàng là phu quân duy nhất của Tinh Nhi, từ nay về sau ta cô độc một đời.”

Thấy nữ thần trong lòng nói ra những lời này, Lâm Phi cảm thấy rất khó chịu.

“Nói vậy! Ai nói ta và nàng vô duyên, nàng và ta gặp nhau chính là duyên phận, ta không cần biết nàng là ai, nàng chính là nữ nhân của ta.” Mắt của Lâm Phi toát ra thần sắc kiên định: “Hiện tại mặc dù ta chỉ là một nhân vật nhỏ bé, vốn không xứng với nàng. Nhưng ta có thể hứa với nàng, sẽ có một ngày, ta chắc chắn sẽ tự mình tìm tới cửa, tự mình nắm tay nàng, nói cho toàn bộ người trong đại lục này biết, nàng là nữ nhân của Lâm Phi ta. Ai dám cản ta, ông đây liền giết người đó, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật!”

Lâm Phi chưa từng nghiêm túc như vậy bao giờ, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ dữ tợn.

Thực lực của tiên nữ áo trắng quá mạnh mẽ, trình độ của hắn tạm thời không thể so sánh. Những điều đó đều không phải chướng ngại, Lâm Phi có hệ thống tăng cấp, thăng cấp không phải vấn đề, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Tất cả đều có thể thực hiện.

Một đêm triền miên chẳng khác nào trăm ngày làm vợ chồng.

Nghe vậy, nhất thời Lâm Chi Tinh không nở ra tay, cố gắng nén lại loại xúc động này, quay người bước ra ngoài, giọng nói lạnh như băng truyền đến:

“Nếu chàng có thể tiếp được một kiếm của ta, ta nhất định sẽ ở núi Thiên Thần chờ chàng! Không phụ phu quân!”

Một kiếm, một kiếm màu trắng, kiếm khí tung hoành, vô cùng sắc bén, trực tiếp khóa chặt thân thể của Lâm Phi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Thăng cấp bất ngờ

“Mẹ kiếp, tôi thật!”

Cuối cùng Lâm Phi cũng hiểu, lòng dạ nữ nhân không phải ai cũng có thể đoán được.

Kiểm ý vô tình, sát khí trùng trùng, tất cả đều hội tụ trong một chiêu này. Da đầu của Lâm Phi ngứa ngáy, cảm thấy thực lực của bản thân cũng chỉ như này mà thôi, đáy lòng có chút cảm giác thất bại.

Nữ thần chính là nữ thần, hơn nữa người bình thường không thể tiêu diệt được!

“Đừng quên ta là người đàn ông của nàng. Ta là Lâm Phi, Lâm trong Lâm Phi, Phi trong Lâm Phi.”

Lâm Phi tuyệt đối là người theo chủ nghĩa lạc quan, vẫn không quên nói vọng tới. Hắn không biết cuộc chia ly lần này, lúc nào mới gặp lại, có thể sẽ là một khoảng thời gian rất lâu.

Kiểm vừa đánh tới, dưới kiếm tựa như mang theo hơi thở chết chóc.

“Nhất Dao Lương Đoạn!”

Trong tình cảnh nguy hiểm như vậy, Lâm Phi không xoay người rời đi mà tự đối mặt chiến đấu để chứng minh bản thân cũng không phải là một kẻ hèn yếu.

Không phải cái gì mà Thiên Thần cung sao, sớm muộn có một ngày ông sẽ tìm tới tận cửa.

Rút Hắc Sát đao ra, đao vừa tới, đã chém làm đôi.

Hơn một tháng rèn luyện, chém chết vô số yêu thú, sự linh ngộ của Lâm Phi với đao pháp cũng tăng lên không ít, hẳn nguyện dốc hết sức lực tu luyện đao pháp.

Kim Cương Bất Hoại Thân dùng để bảo vệ thân thể, nếu như cẩn thận quan sát sẽ thấy bên ngoài cơ thể xuất hiện sắc đồng nhỏ li ti, chính là sự biến đổi đầu tiên sau khi nhập môn.

“Ồ!”

Kiểm khí vô cùng sắc bén đâm tới lại như mây mù tan thành sương khói, biến mất không chút dấu vết. Chỉ có kiếm khí mang theo kiếm ý mới chứng minh được lúc trước từng có một đường công kích cực kì đáng sợ và ác liệt đã xuất hiện.

Một đao rơi vào không trung khiến vẻ mặt Lâm Phi vô cùng ngạc nhiên.

“Chẳng lẽ, đang thử thăm dò mình sao?”

Người mùi hương còn vương lại, Lâm Phi ngẩn ngơ một hồi rất lâu.

Chỉ chớp lát sau, Lâm Phi bị uy lực của một đao kia làm cho thất kinh, thực lực hắn vốn là Võ đạo lục trùng thiên, không ngờ đã thăng cấp lên Võ đạo thất trùng thiên.

Bản thân Lâm Phi cũng không tưởng tượng nổi, chỉ một đêm triền miên, hắn đã tăng lên một cảnh giới nhỏ.

Võ Đạo thất trùng thiên đấy! Dựa theo tình huống bình thường, chỉ ít phải khổ luyện mất một tháng, kết quả một đêm đã tăng lên Võ Đạo thất trùng thiên, cái này cũng...

“Đa tạ!”

Nhìn hướng nữ thần rời đi, Lâm Phi hết sức cảm động.

Thăng cấp lên một cảnh giới, Lâm Phi rút ngắn được rất nhiều thời gian tu luyện, hoàn toàn có thể dành nhiều thời gian hơn tu luyện đao pháp, huyền công, tăng sức lực chiến đấu thêm một bậc.

Cao thủ Võ đạo bát trùng thiên dùng cương khí bảo vệ cơ thể là lớp phòng ngự rất tốt.

Nữ thần rời đi khiến Lâm Phi vô cùng tiếc nuối. Cho dù là bất kỳ ai cũng có phản ứng tương tự, hiện tại trong lòng Lâm Phi rất yêu thích, nhớ nhung vị tiên tử này.

Đến mức yêu thì tạm thời chưa bàn tới.

Lâm Phi chính là kiểu người có chút bá đạo.

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi đã thăng cấp lên Võ Đạo thất trùng thiên thành công, đạt được “Kinh Thiên Động Địa Trảm” thần thông, mười hai ngàn bạc, đan dược, mười viên Hồi Khí đan hạ phẩm, mười lăm viên Hồi Khí đan trung phẩm.”

Tiếng thăng cấp trong hệ thống vang lên.

Lâm Phi lại giật mình lần nữa, tựa như không thể nào tin nổi, lần thăng cấp này hắn đã thu được đồ tốt nên liền lập tức tập trung sức lực tinh thần vào nó.

“Kinh Thiên Động Địa Trảm”, thần thông hạ phẩm, không gì có thể tấn công (Có thể thăng cấp), một khi thi triển Kinh Thiên Động Địa Trảm sẽ tiêu hao hai phần ba Huyền khí, suy nghĩ kỹ trước khi sử dụng!

Thăng cấp đạt được một chiêu thức thần thông, quả thực chỉ nằm trong tưởng tượng của Lâm Phi

Sau khi xem phần giới thiệu có liên quan, Lâm Phi không kiềm chế nổi liền kích động một hồi, trong kí ức hiện rõ chiến kỹ đáng sợ từ lần gặp lão già đó.

Chiến kỹ đã khó học lại còn ít ỏi.

Phàm là người có chiến kỹ, năng lực chiến đấu cũng sẽ tăng lên một bậc lớn, có thể chiến thắng được đối thủ cùng đẳng cấp.

Lâm Phi vẫn luôn mong mỏi thu được một môn chiến kỹ. Kỹ năng thần thông mà hệ thống đưa chẳng khác gì thứ hắn mong muốn, thần thông hạ phẩm và chiến kỹ sơ cấp, uy lực có giống nhau hay không, vẫn chưa thể biết được.

Đây chẳng phải mình muốn đi ngủ, người ta lại đưa cho mình một cái gối sao.

Có một môn thần thông hạ phẩm, Lâm Phi tin rằng nếu tu học phần Huyền công còn lại, nhất định sẽ thắng được Trương Vạn Sơn, tên Vô đạo bát trùng thiên đó.

Trước mắt chỉ còn hơn một tháng nữa là tới cuộc thi đấu giữa năm, Lâm Phi hoàn toàn có thể lĩnh ngộ được thần thông hạ phẩm, cũng tò mò không biết thần thông hạ phẩm thăng cấp sẽ có hình dạng như thế nào?

Sau một hồi nghỉ ngơi, Lâm Phi không rời đi ngay.

Lâm Phi dựa vào trí nhớ trở về chỗ đánh nhau cũ nơi tiên nữ áo trắng chém chết yêu thú Giao Long.

Bên cạnh hồ nước xanh thẳm, trên cái đầu dũ tợn của thi thể khổng lồ đang nằm dưới đất kia bị rạch một đường, rõ ràng đã bị lấy đi thứ gì đó.

Nhìn trước mắt chỉ còn sót lại một phần ba thân rồng, Lâm Phi không ngừng thôn thức.

Yêu thú dù có mạnh thế nào đi nữa vẫn trở thành một đồng xương cốt, mọi thứ trước mắt đều thuận lợi hơn cho hắn.

Mặc dù không biết yêu thú có lai lịch ra sao, dù gì dính dáng đến yêu thú rồng, lại còn mang thực lực mạnh mẽ như vậy, nếu như Lâm Phi không cần quét một trận thì khó tránh khỏi thiệt thân.

Lâm Phi lấy hết một phần ba thi thể đó, cũng may túi Bách Bảo của hắn rất lớn, đủ để đựng thi thể vào trong. Hắn tin rằng có người sẽ hứng thú với thứ này.

Điều quan trọng là Lâm Phi muốn ném thứ mùi vị thịt này như thế nào.

Trên đại lục Huyền Thiên, từng không ít ghi chép việc chỉ ném một chút yêu thú có thể khiến cơ thể cường tráng, rồng vẫn luôn là loài yêu thú cường đại. Ăn máu thịt của một con rồng, chỉ động não suy nghĩ một chút cũng biết là chuyện gì xảy ra.

...

Sau khi lấy thi thể, Lâm Phi lại chạy về bụi cây.

Lâm Phi nhớ rõ chỗ đó chính là nơi lão già kia bị giết chết trong nháy mắt.

Lão già kia dựa vào chiến kỹ truy sát mình, khoảnh khắc bị giết chết rõ ràng là vụ nổ lớn, trên lý thuyết những vật phẩm cũng sẽ ở đó, tiên nữ bạch y cũng không rảnh mà lấy.

“Quả nhiên đều ở nơi này!”

Thi thể Triệu Văn đã bị vỡ tung, xác thịt còn lại sớm đã bị yêu thú ăn mất, toàn cảnh đều là một đám lộn xộn.

Còn vì sao thi thể Giao Long vẫn còn ở đó là vì khí tức của nó mạnh mẽ, yêu thú bình thường cũng không dám đến gần. Lão già này thì không như vậy, người vừa chết thì thần khí liền phân tán, tựa như một đồng đất vàng.

Thi thể còn hay không Lâm Phi chẳng ảnh hưởng gì, dấu sao không phải ai cũng có ham muốn với xác chết.

“Đồ tốt! Lão già kia thật đúng là kẻ giàu có!”

Vàng bạc đầy trên đất Lâm Phi đều lấy hết, tính ra hôm nay hắn cũng thu được chút tài sản, không còn là người bị đồng tiền làm khó như ban đầu.

“Đao này không tồi, bình khí hạ phẩm!”

Lâm Phi vốn có Hắc Sát đao, giờ càng mở mang thêm được kiến thức, hắn cắt chiếc đao vừa nhặt rồi tiếp tục tìm kiếm. Thật ra điều Lâm Phi muốn nhất chính là tìm ra chiến kỹ Huyền công.

Một môn chiến kỹ dùng đao, vĩnh viễn chẳng ai dám đối đầu.

Lâm Phi cũng giống như vậy.

Cũng may, ông trời đối xử không tệ với Lâm Phi, sau khi nhặt được không ít lọ đan dược, hắn lại nhìn thấy một quyển bí tịch cũ nát rơi trong bụi cây. Lâm Phi cuối cùng cũng cười phá lên, đây chính là thứ hắn muốn.

Nhất Dao Vạn Lý, chiến kỹ trung cấp!

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Rời núi, cút ngay

Hắc Thủy sơn mạch, trên con đường đến thành Hắc Thủy.

"Tổ đội đây, tổ đội đây!"

"Chiêu mộ cao thủ Vô đạo ngũ trọng thiên trở lên đây, đãi ngộ đầy đủ, tới trước nhận trước!"

"Chiêu mộ cao thủ hệ Hỏa Vô đạo ngũ trọng thiên trở lên, cùng đi săn yêu thú cấp bảy, sẽ bắt đầu ngay khi đủ sáu cao thủ hệ Hỏa, cơ hội hiếm có, tuyệt đối đừng bỏ lỡ cơ hội."

Đường lên Hắc Thủy sơn mạch có rất nhiều các võ giả lớn nhỏ kết bạn cùng đi về phía Hắc Thủy, săn giết yêu thú.

Hắc Thủy sơn mạch rất nổi tiếng về độ nguy hiểm của nó, người ngoài có thể không biết rõ chuyện gì nhưng tất cả đều hiểu một điều, nếu không tìm được người đi chung, mà lại một thân một mình đi vào thì chắc chắn xác suất bị người khác giết chết rất lớn.

Mỗi ngày trên đường đi đến Hắc Thủy sơn mạch đều có rất nhiều người mời cao thủ về đội mình để cùng đi chung và ở đây cũng có cả người thu mua da lông yêu thú.

Qua một thời gian dài, nơi đây được xem là một vùng đất náo nhiệt.

"Nghe nói gì chưa, gần đây xảy ra một chuyện rất nghiêm trọng, thiếu gia của Đạo Thần tông bị người ta giết chết làm cho Đạo Thần tông vô cùng giận dữ, thế nên gần đây nhận đệ tử đến mấy đợt liền."

"Không thể nào, người nào lại có thể to gan như thế, dám giết cả công tử của Đạo Thần tông, lần này thật sự xảy ra chuyện lớn rồi."

"Ai nói không thể, bây giờ có thể dễ dàng núi vào Hắc Thủy nhưng muốn từ trong đó ra, nếu không có ai chứng minh được lai lịch chắc chắn sẽ không thể đi ra được, ngay cả một lời giải thích cũng không thể. Mấy ngày trước thế mà chết mấy người luôn rồi đó."

"Lần này Đạo Thần tông chắc mất mặt lắm! Thật không biết rốt cuộc ai lại to gan đến vậy, công tử Đạo Thần tông mà cũng dám giết. Mấy ngày gần đây hả? đừng nên vào Hắc Thủy sơn mạch. Nhỡ đâu cửa thành bốc cháy lại họa đến cả trong ao, đến lúc đó muốn tìm một nơi nói lý lẽ cũng chả tìm được đâu!"

Tại lối vào của Hắc Thủy sơn mạch.

Lúc này có không ít người chỉ trỏ vào những người đang ở đằng xa kia.

Đó là tại cổng vào, tất cả các con đường lớn nhỏ đều bị phong tỏa, chúng đệ tử trang phục sắc xanh và trắng hòa vào nhau. Bọn họ đang cầm đao đứng đó, sắc mặt vô cùng nghiêm túc.

Thời gian phong tỏa đã kéo dài suốt hơn một tháng.

Đệ tử Đạo Thần tông kiểm tra tất cả những người đi vào và người từ trong đi ra. Ai cũng phải chịu sự kiểm tra, đặc biệt là những người đã một thời gian dài mà chưa ra, hầu như không buông tha cho ai, trừ phi người cho một lời giải thích hợp lý, nếu còn dám phản kháng lại sẽ bị giết hết thấy.

Và cũng đúng lúc này đây, tại cửa vào Hắc Thủy sơn mạch, do sợ bóng sợ gió nên đã có rất nhiều người gặp không ít tai họa, đáng tiếc là đến giải thích cũng không thể.

Lối ra của Hắc Thủy sơn mạch.

Có một người từ Hắc Thủy sơn mạch đi tới, quần áo người nọ hơi rách rưới, cả người từ trên xuống dưới tràn đầy một mùi máu tanh.

"Cuối cùng cũng ra được rồi."

Bị ánh mặt trời nóng bỏng rơi vào, người mới đến kia vô thức vươn tay ra che, dường như không thích mặt trời chói chang cho lắm.

Người từ Hắc Thủy sơn mạch đi ra này không ai khác chính là người vẫn luôn khổ tu, Lâm Phi.

Kể từ cái ngày đó, Lâm Phi không hề mang tâm tư gì nữa, bắt đầu ra sức tăng thực lực, trong thời gian đó đã gặp không biết bao nhiêu nguy hiểm, nuốt vào không biết bao nhiêu đau khổ, xui rủi đủ đường, bị đám yêu thú đuổi giết, mà còn là yêu thú cấp cao. Hắn giờ cũng có thể xem là người trở về từ cõi chết, chuyện của hắn có thể viết thành sách luôn được ấy chứ.

Ròng rã hơn một tháng trời, cuối cùng Lâm Phi cũng qua được cuộc sinh tồn nơi hoang dã này.

Thân thể ốm yếu ban đầu bây giờ trông đã khỏe mạnh hơn nhiều, mang theo một hơi thở khác hẳn, đặc biệt trên người thi thoảng lại xộc ra mùi máu tanh, làm cho người khác cảm thấy trong lòng sợ hãi, lạnh lẽo là điều không thể nghĩ ngờ.

Trong thời gian chưa đến ba tháng này, Lâm Phi vẫn luôn sống trong Hắc Thủy sơn mạch như thế, bây giờ lại được ra ngoài nên có cảm giác chưa thể thích ứng kịp được.

Và cả việc liên tục tu luyện, không ngừng săn giết yêu thú, bây giờ tất cả cùng buông xuống khiến cả người Lâm Phi không dễ chịu lắm.

"Hắc Thủy sơn mạch, lần sau ông đây lại tới nữa." Lâm Phi quay đầu: "Bây giờ đi thành Hắc Thủy thôn nào, đổi một bộ quần áo khác rồi ăn no căng bụng, sau đó sẽ là một buổi tối nghỉ ngơi xả láng!"

Tạm thời đó là nguyện vọng lớn nhất của Lâm Phi.

Chưa đi được bao nhiêu bước.

Bỗng có hai đệ tử vận đồ màu xanh lơ ngang đao cản Lâm Phi lại.

Lâm Phi khẽ cau mày: "Vì sao hai vị lại cản đường ta?"

Trong lòng thầm giật mình, sau khi hăng hái từ núi ra thì bỗng thấy rất nhiều đệ tử Đạo Thần Tông, bây giờ thì Lâm Phi đã biết là chuyện gì.

Đạo Thần Tông đã bắt đầu báo thù rồi.

"Thật ngại quá, đệ tử Đạo Thần tông chúng ta đang làm nhiệm vụ, tạm thời cần ngài hỗ trợ kiểm tra một chút!"

Lâm Phi nhíu mày, trừng mắt lên: "Đạo Thần tông các ngươi thật to gan, cũng chỉ là một trong ba môn phái lớn mà thôi, Hắc Thủy sơn mạch cũng không phải nhà các ngươi, cứ tự ý phong tỏa như vậy mà được sao, muốn chiếm đoạt Hắc Thủy sơn mạch luôn đấy hả?"

Gần ba tháng chỉ toàn săn giết yêu thú, thế nên mỗi một động tác của Lâm Phi đều tỏa ra sát khí. Mặt hai đệ tử áo xanh kia thoáng cái thay đổi, cả trái tim như nhảy lên, tự nhủ người này rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm.

Ở đây có chuyện, lập tức lan đến tai các đệ tử áo trắng, lúc đó có hai đệ tử áo trắng định đi lên, bỗng nghe thấy vậy, sắc mặt cũng thay đổi theo.

"Vị này không biết rồi, cũng đâu phải là Đạo Thần tông chúng ta muốn phong tỏa Hắc Thủy sơn mạch này. Do có một tên trộm đã to gan giết chết vị con trai thứ năm của tông chủ chúng ta, nên chúng ta nóng lòng báo thù ấy mà, ngài chỉ cần giải thích lai lịch cho chúng tôi là xong ngay thôi."

Lâm Phi trầm ngâm: "May mà ta vẫn luôn mài miết săn yêu thú nên chưa gặp được người của Đạo Thần tông, nếu nhờ đâu đối phó với bọn chúng chắc chắn sẽ phiền toái lắm đây."

"Đệ tử Thần Vũ Môn, liệu thân phận này có đủ tư cách không?"

Lâm Phi nhàn nhạt nói, rồi giơ tay vứt một khối chứng minh thân phận ra. Hai đệ tử áo trắng khẽ giật mình, chớp lấy khối chứng minh thân phận, sau khi nhìn thoáng qua cũng không dám nói thêm gì nữa.

Thần Vũ Môn cũng là một trong ba môn phái lớn không bị khống chế bởi ai, giữa đệ tử môn phái này với đệ tử môn phái khác sẽ rất ít xảy ra xung đột. Huống hồ, bây giờ trên con đường ở Hắc Thủy sơn mạch này cũng có vô số người ngoài.

Nếu xung đột với Đạo Thần tông, sự việc có thể nghiêm trọng đến mức sẽ xảy ra chiến đấu giữa hai môn phái.

"Ngươi có thể đi được rồi."

"Khoan đã!"

Ngay lúc Lâm Phi đang chuẩn bị bước đi, sau lưng chợt vang lên một giọng nói, có một bóng người chắn ngang giữa đường đi của Lâm Phi.

Lâm Phi sầm mặt: "Ngươi có ý gì?"

Người mới đến là một đệ tử áo trắng Võ đạo ngũ trọng thiên, ngay sau khi đệ tử áo trắng đó xuất hiện, về mặt hai người còn lại tỏ ra vô cùng cung kính, rõ ràng có thể thấy thân phận người này không hề đơn giản.

"Người không phải là đệ tử Thần Vũ Môn, đệ tử Thần Vũ Môn từ bao giờ lại dám vào núi một mình như vậy. Đúng lúc ta có quen mấy đệ tử Thần Vũ Môn, kiểm tra thử sẽ biết ngay thôi, ta nghi ngờ ngươi và chuyện Ngũ công tử bị giết có quan hệ gì đó với nhau, bây giờ thì cời áo choàng đen của ngươi ra ngay."

Tính cách của tên đệ tử áo trắng này hăng hái thật.

Lâm Phi vẫn luôn nhẫn nhịn thế nhưng lại có một câu nói rất hay như thế này, đó là nếu bao giờ ngươi không nhịn được nữa thì đánh chết mẹ nó đi.

"Cút, ngươi coi Thần Vũ Môn chúng ta là ai chứ!"

Lâm Phi, người vẫn luôn sẵn giết yêu thú, vừa sầm mặt lại áp lực đã cực lớn, hết như đại dương đang ào ào sóng biển, làm cho sắc mặt đệ tử áo trắng cũng đột ngột thay đổi. Lâm Phi giờ cánh tay lên bỏ một chương về phía trước.

Đệ tử áo trắng lập tức giận dữ: "Ngươi dám!"

Vừa dứt lời, cả người đệ tử áo trắng kia vậy mà bị đánh bay ra như một con diều bị đứt dây trước mặt không biết bao nhiêu người, rơi xuống đất lăn mấy vòng mới dừng lại được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thần võ môn, lâm phi

Đạo Thần tông.

Một trong Tam đại Môn phái, cho dù là ở đâu, tất cả mọi người đều không dám đắc tội với bọn hắn, đụng đến bọn hắn là đụng đến Đạo Thần tông.

Vừa qua, Hắc Thủy sơn mạch bị Đạo Thần tông phong tỏa lối ra, rất nhiều người không vừa ý chuyện này, dựa vào đâu mà khiến không ít người chết trên tay bọn chúng chứ.

Bây giờ có người dám ra tay, lá gan lại rất lớn khiến mọi người hết tròn mắt há mồm rồi lại khiếp sợ.

Đệ tử Võ đạo lục trọng thiên bị đánh một chương, được người khiêng xuống, ai cũng thấy rõ một chiêu lợi hại đó. Không nhịn được mà âm thầm hít khí lạnh.

"Rất lợi hại! Hình như là đệ tử của Thần Võ môn?"

Ngay lập tức, người ta bắt đầu khiếp sợ.

"Không rõ nữa, chương đạo vừa rồi thật lợi hại, đỡ đòn tấn công dễ dàng như vậy, hơn nữa... tốc độ đối phương rất nhanh, hầu hết mọi người đều chưa nhìn kịp thì đệ tử áo trắng đã bị đánh ra ngoài."

"Xảy ra chuyện lớn rồi đây, đệ tử Đạo Thần tông cũng không phải là dạng dễ đối phó, ngộ nhờ người này không phải đệ tử Thần Võ môn thì chắc chắn Đạo Thần tông sẽ không bỏ qua. Nói không chừng lúc này đối phương phải chết ngay tại đây đây!"

.....

"Không ổn rồi, Ngô Trung sư huynh bị thương rồi."

Hai đệ tử áo trắng chưa từng nghĩ đến việc đối phương sẽ trước tiếp ra tay đánh đệ tử thiên tài Ngô Trung của bọn hắn bay ra ngoài, không chút kiêng nể.

Ngô Trung sư huynh, đệ tử ngoại môn của Đạo Thần tông, người có danh tiếng lẫy lừng, có hy vọng lên đến cấp bậc Huyền giả.

Bọn hắn đều là sư đệ của Ngô Trung, hầu như không một ai dám đắc tội với vị sư huynh có thể đạt đến cảnh giới cao thủ huyền giả này.

"Ngươi dám đánh ta!"

Ngô Tung không thể nào tiếp nhận sự thật này, ánh mắt hắn trầm xuống, khuôn mặt biến hóa dữ tợn. Nếu ở nơi khác mà gặp tình huống này thì không sao nhưng mà lại ở chỗ này, trước mặt bao nhiêu người như vậy! Mặt hắn tối lại, sĩ diện của hắn đã bị kẻ kia ném xuống đất.

Tình huống này thật không ai dám tưởng tượng, tất cả đệ tử đều vây quanh, không tin nổi là có người dám động thủ với đệ tử Đạo Thần tông, đúng là ăn

gan báo không sợ sống chết.

Ánh mắt đệ tử của Đạo Thần tông đều kinh ngạc nhìn về phía này, người áo đen vừa xuất hiện có vẻ đã thay đổi thế cục hiện tại.

“Các hạ, người dám gây ra chuyện này là đang muốn đối nghịch với Đạo Thần tông sao?”

Lâm Phi thần nhiên nói: “Chẳng lẽ các người muốn cản trở Thần Võ môn? Rõ ràng các người làm sai lại bắt ta dừng tay lại? Đệ tử Thần Võ môn chúng ta lại không bằng Đạo Thần tông các người sao?”

Lần ra tay trước đó là dó Lâm Phi tức giận.

Lâm Phi rất tức giận nên phải rút giận, lúc trước nhẫn nhịn không ra tay, không muốn tạo ra nhiều phiền phức nhưng hết lần này đến lần khác, phiền toái lại cứ tự tìm đến.

Tại Hắc Thủy sơn mạch này, Lâm Phi không ngại chém chết từng tên trong bọn chúng.

.....

“Bắt tên khốn này lại, ta đoán rằng hắn có liên quan đến sự việc của Ngũ công tử!”

Ngô Trung được diu đứng dậy, gương mặt chẳng dễ coi chút nào, chẳng màng gì cả chỉ muốn bắt tên kia lại.

Gần đây nhất Thần Võ môn cũng có người đi vào nhưng họ đều đi thành nhóm, chẳng có ai một thân một mình tiến vào Hắc Thủy sơn mạch cả. Nhìn bộ dạng của tên kia, chắc cũng đã ở bên trong một thời gian dài, không thể là đệ tử của Thần Võ môn được.

Có sư huynh lên tiếng nên những đệ tử Đạo Thần tông còn lại chẳng dám nói gì, hướng đi một hai tháng, bọn hắn chờ ở bên ngoài chỗ này, sớm đã đầy một bụng tức giận.

Có thể nói những người qua đường chết lúc trước đều là do bọn hắn trút giận.

Trước mắt xuất hiện người dễ chút giận thì ngại gì mà không ra tay chứ.

Ngô Trung không phân biệt được trắng đen mà vu oan giả họa khiến Lâm Phi rất tức giận, hắn chỉ định cho đối phương một đao, lực đạo lại nhẹ như vậy, cùng lắm chỉ làm đối phương ngã xuống thôi.

Ai ngờ đối phương đã không nghĩ tới chuyện đó mà còn thẳng thừng động thủ.

Lâm Phi nổi giận, ở Hắc Thủy Sơn Mạch dễ săn bắt yêu thú đã lâu, tính tình đã trở nên nóng nảy. Lúc này đây, hắn đã coi đám người trước mặt là đạo cụ dễ thăng cấp.

“Bắt lấy hắn! Bắt lấy hắn!”

“Bắt tên khốn này lại! Không được để hắn chạy thoát!”

...

Tất cả đệ tử Đạo Thần tông đều khai triển đao pháp, không dưới mười người tấn công cùng một lúc, đao nào cũng mang theo hơi thở hung dữ mạnh mẽ.

Hiển nhiên bọn họ đều muốn đưa Lâm Phi vào chỗ chết, kẻ nào cũng muốn hắn phải bị thương nặng.

Đệ tử áo trắng đều có là Võ đạo lực trọng thiên trở lên, bọn họ đều tung hết công lực hình thành những đao tấn công liên tiếp, mọi người nhìn vào đều thấy sợ, không thể tưởng tượng lần tấn công này sẽ như thế nào.

Có rất nhiều người không thể tưởng tượng được.

Cùng lúc đó, ở lối ra Hắc Thủy, xuất hiện một người chăm chú nhìn về nơi giao chiến.

“U tỷ, tỷ đang nhìn gì vậy?”

Ở lối ra có một thiếu nữ mang áo trắng hoạt bát đáng yêu, đôi mắt to linh động chớp nháy, tò mò nhìn về phía trước, không hiểu Lý U tỷ đang nhìn cái gì mà chăm chú như vậy.

Nếu như bây giờ Lâm Phi để ý nơi này kỹ hơn, nhất định hắn sẽ nhận ra cô gái này là người treo giải thưởng lần trước.

“Người không cảm thấy bóng lưng người kia có phần quen thuộc?”

Thiếu nữ áo xanh - Lý U bình thần nói.

“Có sao?”

Lý U cười như không cười, trong đôi mắt xinh đẹp dịu dàng bỗng xuất hiện chút thay đổi.

Trong trận đấu, đã có những biến hoá kinh người, đối mặt với tình huống này, người bình thường đều mất trí mạng đao đi tấn công nhưng người mặc áo đen kia lại không hề sợ hãi mà đứng vững như ngọn núi. Động tác trên tay thay đổi không ngừng khiến cho người khác không thể nào lý giải được thân pháp của hắn, lấy đao chặn đao, lựa chọn góc độ chính xác chém lên từng người, khiến ai nấy cũng đều tròn mắt há mồm kinh ngạc.

Cứ mỗi nơi người mặc áo đen đi qua thì những đệ tử áo trắng đều ngã xuống.

“Thân pháp nhanh thật!”

“Đây là thân pháp Lâm Phong sao, nhìn thật giống thân pháp Lâm Phong, vậy thì cũng bình thường!”

“Đây không phải là thân pháp Lâm Phong, đây là ‘Thất Tinh Loạn Bộ’!”

“Thảo nào tên này mạnh đến thế, thì ra là luyện được chiêu không thua gì thân pháp Hoàng giai. Trừ khi đao pháp đạt đến cảnh giới nhất định nếu không thì đừng mơ đến việc đánh bại hắn.”

...

Lúc Lâm Phi phát huy thân pháp né tránh từng đợt tấn công, tất cả mọi người đều thêm phần kinh ngạc, đối mặt với thân pháp này, thậm chí không ít người có cái nhìn mới.

Cho dù là cao thủ Vô đạo thất hay bát trọng thiên khi đối mặt với thân pháp này cũng sẽ phải lo lắng, tìm không ra chiêu nào để phá hỏng chiêu thức này, thậm chí còn không biết rốt cuộc đây là thân pháp gì.

“Đừng!”

Sắc mặt Ngô Trung hoảng sợ, theo bản năng lùi lại nhưng đối phương lại đột ngột xuất hiện trước mặt, hắn chỉ cảm thấy trên bụng tê rần rồi bay thẳng ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi ngay giữa không trung.

Dễ dàng thấy được khi bị trúng chiêu này, Ngô Trung bị thương không nhẹ.

“Nếu có lần sau, ông đây sẽ không do dự mà giết chết ngươi! Đừng tưởng rằng có thể ức hiếp đệ tử Thần Võ môn.”

Ngô Trung còn chưa đứng lên, mặt im trên mặt đất, toàn thân bao phủ sát ý lạnh lẽo, giây phút chết chóc đến rất gần khiến hắn không thể hô hấp, dường như chỉ cần thở nhẹ một hơi sẽ hai mắt sẽ vĩnh viễn nhắm chặt.

“Đừng giết ta! Ta sai rồi! Ta sai rồi!”

Lâm Phi bỗng ngửi thấy mùi khai khiến hắn nhú mày, cúi đầu mới phát hiện ra đệ tử Đao Thần tông lại vì một nhát đao mà tè ra quần, nước tiểu chảy ra xung quanh.

“Cút!”

Lâm Phi hừ lạnh, tung cước đá tên tiểu tử nhất gan này ra ngoài.

“Các ngươi có gan thì cứ đến đây, đệ tử Thần Võ môn chưa bao giờ biết sợ, ông đây ngồi không đợi họ, Lâm Phi của Thần Võ môn.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Quá nhẹ, quá nhẹ

“Thằng nhãi con kiêu ngạo thật!”

“Thần Vũ môn thật không hổ là một trong Tam đại Môn phái, đệ tử Đao Thần tông đã ngạo mạn, đệ tử Thần Vũ môn lại càng ngạo mạn hơn, thế nhưng đụng phải ai họ cũng đều đánh bại hết, thế này cũng quá cường hãn rồi.”

“Có thân pháp khủng bố, chiêu đao cũng khủng bố, từ khi nào ở Thần Vũ môn lại xuất hiện một tên cao thủ như vậy.”

“Mơ nó, Lâm Phi rốt cuộc là ai chứ, trong đám đệ tử ngoại môn, hình như không có một cao thủ nào như vậy, sợ rằng Thần Vũ môn đã đào tạo ra được

một tên cao thủ rồi, có thể luyện được đến trình độ cao nhất của thân pháp, có rất ít người cùng cấp có thể đánh lại hắn được.”

“Không biết Đạo Thần tông sẽ xử lí việc này thế nào?”

...

Lâm Phi đá một tên đệ tử áo trắng đi, xoay được 1 bỏ đi, hắn tin rằng với một màn vừa rồi, bọn họ cũng chưa hẳn sẽ ra tay.

Tu luyện gần ba tháng, thân pháp của Lâm Phi đã đạt tới được một trình độ kinh khủng, sử dụng thân mình như gió, tâm tùy ý động, đúng như đã nói, trừ khi bọn họ có thể áp chế được thân pháp này bằng không sẽ không thể nào thắng nổi.

Lâm Phi cứ như vậy mà bỏ đi.

Đệ tử Đạo Thần tông trong mắt đầy lửa giận nhưng cũng rời đi.

Một câu nói cuối cùng, mang đến áp lực rất lớn cho bọn họ, ba chữ “Thần Vũ môn”, không phải môn phái nào cũng sẽ dám đắc tội với họ, một khi việc này bị làm âm lên, người xui xẻo vẫn sẽ là bọn họ.

Người thì đông như vậy cũng vẫn không ngăn nổi đối phương, bọn họ lại càng không dám tiến lên, trong khoảng thời gian chiến đấu ngắn ngủi có thể cảm nhận được một luồng khí tức khủng cổ trên cơ thể đối phương.

Khí tức này khiến bọn họ có cảm giác hoảng sợ, đến khi đối phương ra tay thì người xui xẻo nhất vẫn là bọn họ à?

Bọn họ thấy sợ rồi.

“Tiểu U! Thần Vũ môn các ngươi có được tay cao thủ này từ khi nào thế? Một thân thân pháp của hắn chỉ sợ các cao thủ Võ đạo bát trọng thiên, cũng không chắc chắn có thể áp chế được đối phương.”

Một vị bạch y công tử khẽ cười, nói.

Lý U cười khê: “Thần Vũ môn cũng giống như Đạo Thần tông các người thôi, có được vài thiên tài, cũng không phải chuyện không thể. Một tên nhai con ngoại môn, nói chung cũng chẳng vào được mắt thần của người.”

Dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng thật ra, trong lòng Lý U lại kinh ngạc vô cùng.

Tên kia lần trước từng kịch liệt chống lại Trương Vạn Sơn, trong thời gian ngắn ngủi lại có thể lĩnh ngộ được một bộ thân pháp tinh diệu, đó không phải là một chuyện đơn giản. Hơn nữa đánh bị thương một võ giả Võ đạo lục trọng thiên, quả thực là không thể tưởng tượng.

Nhìn theo cách vừa rồi hắn mà ra tay, ít nhất đã đến thực lực Võ đạo lục trọng thiên, có thể nói hắn là một thiên tài không tồi.

Lý U nói như vậy, mặc dù khi nói có vẻ rất nhẹ nhàng, trong mắt nàng hiện lên một vẻ khiếp sợ, lại vẫn đang bị người nọ bắt được, khoe mắt lướt qua một vẻ bất mãn, nhìn về hướng Lâm Phi rời đi, lại càng có vẻ tàn khốc.

.....

“Sửng thật!”

Sau khi đi ra khỏi sơn mạch, Lâm Phi lập tức đến Hắc Thủy thành trước, tìm một căn khách điểm, thoải mái ngâm nước tắm, sau đó lại nằm thoải mái trên giường.

Khoảng thời gian ba tháng gần đây, Lâm Phi phải dầm mưa dãi nắng, leo núi vượt đèo, dường như mỗi ngày đều trôi qua bằng việc săn giết yêu thú. Giờ đây toàn thân hắn là một màu đỏ đồng, trên cơ thể phủ kín bằng những vết sẹo lớn nhỏ, nhìn qua hết sức dữ tợn.

Những vết sẹo đó đều là vì săn giết yêu thú để lại.

Khi dạy dỗ đệ tử Đạo Thần tông ở cửa sơn mạch, Lâm Phi căn bản không để việc đó trong lòng.

Đều là một trong Tam đại Môn phái, Lâm Phi lại dùng vũ lực để uy hiếp trước, lại dùng tư cách đại thụ của Thần Vũ môn, trừ phi bọn họ không muốn qua lại với Thần Vũ môn nữa, không thì bình thường họ sẽ không dám có hành động nào đâu.

“Ồ trên giường vẫn là thoải mái.”

Lâm Phi hí hai mắt lại, lúc lắc cái đầu, suy nghĩ chuyện tiếp theo, vẫn còn cách khoảng thời gian ba tháng tầm bảy, tám ngày, hắn dự định lợi dụng khoảng thời gian này, đi bán chút lông yêu thú, sau đó tìm một người chế tạo một cái chuôi đao, trang bị cho Hắc Sát đao, để tránh bị người khác nhìn ra được điều gì.

Trên đại lục Huyền Thiên, các đệ tử ngoại môn đều sử dụng binh khí không có nguồn gốc, ngoại trừ những thứ có quan hệ gì đó, các loại binh khí hạ phẩm cũng đã được xem như là không tệ. Binh khí trung phẩm, binh khí thượng phẩm, binh thường đều yêu cầu một thực lực nhất định mới có thể sử

dụng, để có thể giành được chúng ở trong môn phái của mình.

Trong Hắc Thủy sơn mạch, Lâm Phi có thể sử dụng Hắc Sát đao mà không ngại ngần gì nhưng bên ngoài này thì lại khác.

Nếu như bị người khác nhận ra, đây là một thanh binh khí trên cả thượng phẩm, thì hẳn có thể nghĩ được sẽ xảy ra chuyện gì, nhất định hẳn sẽ rơi vào sự truy sát tàn nhẫn.

“Xem ra ngày mai bắt buộc phải mua một thanh đao tốt rồi, binh khí hạ phẩm cũng được, phải xem Hắc Sát đao như một quân át chủ bài bí mật. Huống chi không cần dựa vào Hắc Sát đao, với thực lực của ông đây, cũng chưa chắc phải sợ bọn chúng!”

....

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tại Hắc Thủy thành, cũng như bao ngày khác, một lần nữa bắt đầu hoạt động của một ngày.

Lâm Phi ngủ một buổi tối ngon lành, đã gần ba tháng qua hẳn chưa được ngủ ngon giấc nào. Sau khi tỉnh dậy khỏi giấc ngủ này, thì không phải chỉ là thoải mái bình thường.

Đi ra từ trong khách điếm, không thấy người của Đạo Thần tông xuất hiện, Lâm Phi liền biết bọn chúng không dám tùy ý ra tay, để từ Thần Vũ môn, cũng không phải dễ bắt nạt đến vậy.

Về chuyện, vì sao thực lực có thể tăng nhanh đến như vậy, Lâm Phi đã có cách giải quyết từ lâu.

Lần trước là nuốt gọn đan dược, vậy thì lần này là nuốt gondij bảo trời đất, có thể giải quyết được rất nhiều phiền phức, vậy nên mới có một màn xử lý ở trước cửa sơn mạch.

Vẫn luôn tỏ vẻ thấp kém, hiện tại rốt cục cũng có thể hãnh diện. Khi vui vẻ đứng trên nỗi đau của người khác thì mới có thể hiểu rõ được thứ gọi là hưng phấn.

Đây là loại cảm giác mà từ trước tới giờ Lâm Phi chưa từng trải qua.

Sau khi lấp đầy bụng, Lâm Phi tìm người hỏi thăm, chạy thẳng đến cửa tiệm rèn nổi danh nhất thành Hắc Thủy, Thiên Chuy Bách Luyện.

Tên của cửa tiệm này vô cùng kỳ quái, không nên chỉ nhìn tên gọi, cửa hàng Thiên Chuy Bách Luyện đúng như tên gọi, là nơi nổi tiếng nhất thành Hắc Thủy.

Thiên Chuy Bách Luyện, nơi sản xuất ra cách loại binh khí.

Đại lục Huyền Thiên chính là một đại lục của các võ giả, binh khí ắt không thể thiếu. Tại cửa tiệm Thiên Chuy Bách Luyện này, sản xuất ra các loại binh khí, cũng đã từng sản xuất ra một số vũ khí loại tốt.

Ví dụ như những binh khí thượng phẩm, cực phẩm.

Không nên chỉ xem phân loại của binh khí, chỉ cần có một chút chênh lệch, như độ sắc bén, độ cứng cáp, Huyền khí phụ trợ... Tất cả đều sẽ tạo nên sự biến hóa rất lớn.

Ngoại giới thường hay đồn rằng có thể lấy yếu thắng mạnh, thỉnh thoảng có thể thấy được, trong đó có sự giúp đỡ rất lớn của binh khí.

Chính vì tầm quan trọng của binh khí, cửa tiệm binh khí Thiên Chuy Bách Luyện ở thành Hắc Thủy, vẫn luôn nổi danh ở khắp vương triều Bất Lạc.

...

Hôm nay Lâm Phi vẫn mặc đồ đen như mọi ngày.

“Mang ra cho ta loại binh khí tốt nhất của các người, ta dùng đao.”

Săn giết suốt ba tháng, gia sản của Lâm Phi không ít, cho dù là bạc, ngay cả vàng cũng không ít, đúng lúc ứng nghiệm được một câu, ông đây không thiếu tiền.

Tại cửa tiệm Thiên Chuy Bách Luyện này, đồn rằng có không ít binh khí tốt, nếu Lâm Phi muốn qua mặt được người khác, nói chung là không thể mua thứ quá kém, vẫn là một câu đó, hẳn không thiếu tiền.

Đối với một người như Lâm Phi, người trong Thiên Chuy Bách Luyện đã thấy không ít loại người như hắn.

“Nhẹ quá!”

“Nhẹ quá rồi, làm sao mà dùng để chém người được.”

“Vẫn còn nhẹ quá! Cửa tiệm Thiên Chuy Bách Luyện này của các ngươi, chẳng lẽ không có nổi một thanh binh khí có thể mang lên cho người khác hay sao?”

..

Khi Lâm Phi đang lắc đầu, vẻ không hài lòng đầy mặt, vẻ mặt bình tĩnh, sau khi ném xuống một thanh trường đao nữa, cuối cùng mặt của người trong Thiên Chuy Bách Luyện cũng biến sắc, nhất là hành động này, thú hút sự chú ý của không ít người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thu hoạch ngoài ý muốn

Nhân viên bán hàng của Thiên Chuy Bách Luyện đã gặp qua tất nhiều hạng người nhưng từ trước đến giờ hần chưa từng gặp vị khách nào kỳ lạ đến thế.

Thông thường, binh khí mà Thiên Chuy Bách Luyện cung cấp đều là loại binh khí tốt không thể mua được ở bên ngoài, ngay cả Bách Luyện đao, Bách Luyện kiếm. ... Muốn cái gì có cái đó.

Để thỏa mãn yêu cầu của vị khách này, nhân viên phục vụ của Thiên Chuy Bách Luyện đặc biệt mang Bách Luyện đao ra, thanh đao này ở bên ngoài có giá hơn ngàn lượng bạc, bình thường nếu phải đấu với đối thủ cùng đẳng cấp, sức chiến đấu sẽ tăng gấp bội.

Đem ra mười thanh đao tốt vẫn không thể lọt vào mắt của vị khách này, nhân viên của Thiên Chuy Bách Luyện đã sớm kgoong nghĩ ra cách giải quyết.

Nếu không phải Lâm Phi múa binh khí như gió, e là bọn họ đã tưởng rằng có người cố ý đến gây sự.

.....

“Các hạ thần lực kinh người, thảo nào không vừa mắt mấy loại phẩm binh như Bách Luyện đao.”

Đúng lúc nhân viên Thiên Chuy Bách Luyện không biết ứng phó thế nào, một vị trung niên mặc áo xám từ trong đi ra, nhân viên bán hàng vốn không biết nên xử lý thế nào, theo bản năng lo ra về mặt vui sướng.

“Tổng quản đại nhân!”

“Tổng quản đại nhân!”

Người trung niên áo xám khoát khoát tay, vẻ mặt ôn hòa: “Các ngươi đi làm việc khác đi!”

Mấy người bán hàng nghe vậy như được đại xá.

Suy nghĩ của Lâm Phi rất đơn giản, hần chỉ muốn tìm một vũ khí cảm thuận tay, nếu như ở thời điểm trước khi hần đến Hắc Thủy sơn mạch, tất cả vũ khí ở Thiên Chuy Bách Luyện đều là vũ khí tốt. Nhưng sau khi ăn quả Xích Dương, quen với trọng lượng của Hắc Sát đao, thần lực toàn thân lại được khai phá, loại binh khí tầm thường không thể lọt vào mắt hần.

Vậy nên mới dẫn đến tình huống vừa rồi.

“Các hạ chắc là cần một thứ vũ khí thuận tay?”

Lâm Phi cười nói, “Tất nhiên là vậy rồi, đáng tiếc Thiên Chuy Bách Luyện nổi danh bên ngoài nhưng bên trong chưa chắc đã tốt như lời đồn. Đường như chẳng thể tìm cho tại hạ một thanh binh khí tốt.”

“Các hạ nói vậy là sai rồi! Vừa rồi chẳng qua chỉ là một vài loại hạ phẩm phẩm binh mà thôi.” Trên mặt vị trung niên áo xám vẫn lộ vẻ tươi cười, không nhìn ra cảm xúc: “Nếu như các hạ không đề ý, trên lầu nhất định sẽ có loại binh khí vừa ý ngươi!”

“Hi vọng được như ngươi nói, quý điểm đừng đem loại binh khí bình thường cho ta chỉ để cho có!”

.....

Tầng hai Thiên Chuy Bách Luyện.

Có thể thấy nơi này rộng rãi hơn đại sảnh bên dưới tương đối nhiều, nhưng lượng khách thì không nhiều.

Đề ngang, dựng thẳng... Trên giá gỗ treo từng chiếc, từng chiếc binh khí, lộ ra khí tức lạnh như băng, hàn quang lóe sang. Người sáng suốt chỉ cần liếc một cái đã nhận ra đây không phải binh khí bình thường, mà là vũ khí phạm binh.

Vũ khí phạm binh giống như một con gió lạnh như băng, vô cùng sắc bén, chưa tiếp xúc đã khiến cho người khác tâm cốt lạnh run.

Đây là khác biệt lớn nhất giữa vũ khí bình thường và phạm binh.

“Các hạ có vừa lòng với mấy loại phạm binh này không?”

Lâm Phi gật nhẹ đầu: “Tại hạ hiểu biết không nhiều, chắc hẳn là tổng quản hiểu được. Hiện tại, tại hạ cần một loại phạm binh có trọng lượng, chắc sẽ không đem mấy loại phạm binh này ra lừa tại hạ đâu nhỉ?”

Vị trung niên áo xemas cười nói, “Để các hạ chê cười rồi, xem ra mấy loại phạm binh này vẫn không lọt được vào mắt của ngươi rồi nhưng mà mấy loại phạm binh tiếp theo, nhất định sẽ làm vừa ý ngươi!”

Lâm Phi không hề hoảng hốt, ngược lại khiến cho người trung niên lộ ra ánh mắt tán thưởng.

Một lát sau, vị trung niên áo xám đưa Lâm Phi đến đứng trước một quầy trưng bày hàng, phía trước quầy, một thanh vô đao màu đen được đặt ngang, chưa đến gần đã cảm nhận được một cỗ khí tức lạnh như băng, giống như mũi đao, cắt vào không khí.

“Đây là gì?”

Không giống mấy lần trước, trái tim Lâm Phi khẽ chấn động, không thể tin được nhìn vô đao được trưng bày.

Hình như vô đao này có chút quen thuộc.

Dường như người trung niên áo xám đã quen với vẻ mặt này, không cần nghĩ nhiều, cười nói, “Nhất định các hạ cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao bản điểm lại bán ra thanh vô đao này.”

“Đúng vậy, quả thật tại hạ cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ thanh vô đao này có lai lịch đặc biệt?”

Ngoài miệng Lâm Phi nói như vậy nhưng trong lòng khiếp sợ không thôi, nghĩ thầm: “Chắc mình không may mắn gặp được vô đao của Hắc Sát đao đầu nhĩ?”

“Vô đao này được đem ra từ Hắc Thủy sơn mạch, vì vô đao này mà phải tốn không ít nhân lực mới có thể cướp được từ trong tay một con yêu thú có thực lực cường hãn. Vốn muốn định giá cao để bán ra nhưng không hiểu sao vô đao này nặng như một tảng đá lớn, người bình thường không thể sử dụng. Uy lực của vô đao này có thể sánh với thượng phẩm phạm binh, phạm binh tầm thường chỉ cần va chạm một lần, sẽ không chịu được quá ba lần tấn công...” Lúc người trung niên áo xám nói, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Kỳ thực Lâm Phi không cho vào tai câu nào của người trung niên áo xám, toàn bộ sự chú ý đặt trên vô đao, đánh giá chúng từ trên xuống dưới một lần, gần như có thể khẳng định, vô đao này chính là vô của Hắc Sát.

Lâm Phi đã sớm tiếp thu được uy lực của Hắc Sát đao, có thể nói là thần binh lợi khí. Trước kia vẫn luôn đau đầu vì chuyện vô đao, không nghĩ tới có thể có phát hiện ngoài ý muốn ở thành Hắc Thủy.

.....

“Ta có thể thử một chút không?”

“Có thể!”

Người trung niên áo xám không nghĩ sẽ được, bao nhiêu cao thủ dung đao muốn thu vô đao này về mình nhưng đều rước lấy thất vọng ra về.

Dù thần lực của người áo đen này không kém nhưng muốn cầm vô đao này lên thì vẫn chưa đủ trình độ.

“Quả nhiên là vô đao!”

Lúc Lâm Phi đưa tay chạm lên vô đao, khí tức như một con gió lạnh tràn ra trên bàn tay, khí tức quen thuộc lại xuất hiện lần nữa, giống y như khí tức của Hắc Sát đao. Vô đao được chế tác không có gì đặc biệt, giống như được làm ra vô cùng vững chắc, toàn thân vật thể lộ ra khí tức sắc bén, vô đao trước mắt như đang sống, hóa thân thành một thanh đao chuyên giết người.

“Ông trời có mắt! Xem ra đây là ông trời đang muốn giúp ta! Uy lực của vô đao này không bằng Hắc Sát đao nhưng vẫn tốt hơn hạ phẩm phạm binh và trung phẩm phạm binh, có vô đao rồi, những thứ phạm binh khác cùng lắm cũng chỉ đến thế, chẳng qua, Thiên Chuy Bách Luyện đặt vô đao này ở đây là có dụng ý gì? Muốn lấy được vô đao này, nói không chừng sẽ gặp phiền toái!”

Sau khi nhận ra đây là vô của Hắc Sát đao, Lâm Phi đã tự động coi vô đao này là đồ của mình, dù có chuyện gì chẳng nữa cũng phải có được nó.

.....

“Ta vô cùng thích chiếc vô đao này, quý điểm muốn ra giá bao nhiêu để bán nó?”

Đối mặt với vô đao mang đao khí rét lạnh nhưng người này lại không chịu ảnh hưởng gì cả thì trong lòng người trung niên áo xám vô cùng kinh hãi. Người bình thường lần đầu thấy chúng đều phải cẩn thận tiếp cận từng chút một để kháng lại đao khí công kích, không ai lớn mật như người này cả.

Kiện vô đao này được đặt ở Thiên Chuy Bách Luyện, đã có thâm niên mười năm, thẳng cho tới nay vẫn không có ai mua nó, nguyên nhân vì vô đao quá nặng, thêm thần lực kinh người, người mua đã ít lại càng trở nên ít hơn.

Cho dù vô đao này là thứ đồ tốt, mua nó với giá cả đắt tiền, quan trọng nhất là có thể tận dụng hết khả năng của nó, nếu như mua về mà không thể sử dụng, thì mua về để làm gì? Vốn Thiên Chuy Bách Luyện muốn dung hòa vô đao để đúc lại thành một thanh thần binh lợi khí khác, điều đáng tiếc là, cho dù bọn họ dùng biện pháp gì chăng nữa cũng không thể dung hòa được vô đao, đến hiện tại vẫn vậy.

“Các hạ muốn mua vô đao này sao? Ờ! Thật ra rất dễ dàng, chỉ cần có thể mua được vô đao này, cộng thêm mười ngàn lượng bạc, vô đao này sẽ trở thành của các hạ!” Người trung niên áo xám nói ra giá cả kinh người.

Lâm Phi ngờ người một lúc, nghi ngờ bản thân mình nghe nhầm rồi.

Thật ra, có điều mà Lâm Phi không biết, tuy vô đao này vừa thấy đã biết không phải vật bình thường, chỉ là điểm trừ lớn nhất của nó là người bình thường không thể sử dụng, nếu không thể sử dụng thì chẳng khác nào tử khí, cho dù có tốt hơn nữa, thì cũng có thể bán với giá nào? Nếu không thì sao lại phải để ở trong góc cửa tiệm, đây chính là bằng chứng tốt nhất.

“Ha ha ha! Thật sao?”

Lâm Phi không nhịn được cười phá lên.

Lúc này rốt cuộc cũng hiểu được vấn đề then chốt của nó.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đường đi có thổ phỉ (1)

Trương tổng quản không rõ đối phương vì sao lại cười.

Chẳng lẽ hẳn thật sự nghĩ rằng vô đao này có thể dễ dàng cầm lên sao?

Người như thế, Trương tổng quản không biết đã gặp qua bao nhiêu rồi, mỗi người đều tự tin mười phần, kết quả thì vẫn chỉ là làm việc tốn thời gian mà thôi. Về phần vì sao giá cả lại thấp như vậy, nguyên nhân kỳ thật vô cùng đơn giản, chính là muốn lợi dụng vô đao này để mở rộng danh tiếng.

Danh tiếng của Thiên Chuy Bách Luyện ở vương triều Bất Lạc không tính là nhỏ, nếu như bán lại vô đao mà đã rất lâu rồi chưa có bán thì không thể nghi ngờ gì nữa, chuyện này có thể làm tăng thêm danh tiếng được. Một chiếc vô đao không thể hòa tan, người bình thường lại không có cách nào sử dụng vô đao, nhất định sẽ trở thành một thứ gì đó bị lãng quên trong góc phòng. Đây cũng là lý do vì sao Trương tổng quản lại mang cái này đến.

Không phải là nguoi có thần lực kinh người hay sao, vậy thì mua vô đao này đi, để làm tăng thêm thanh danh Thiên Chuy Bách Luyện.

Nếu nguoi không có thần lực kinh người, vậy liền lấy cái này để đả kích đối phương một chút.

Đây chính là chuyện tốt một mũi tên trúng hai con nhạn đó.

...

“Các hạ, nếu có thực lực này thì cứ việc mua vô đao này đi. Nghĩ đến việc vô đao này sẽ ở trên tay của các hạ, vậy thì chắc chắn sẽ trở nên mạnh hơn, nổi bật hơn.” Trương tổng quản thật không hổ danh là người buôn bán.

“Vậy thì tại hạ sẽ không khách khí nữa.”

Lâm Phi suy nghĩ cẩn thận hết thấy mọi thứ thì tự nhiên sẽ không hề khách khí nữa, thật vất vả lắm mới gặp được vô đao của Hắc Sát đao, nếu như không lấy nó về tay thì hẳn sẽ hối hận suốt cả đời này.

Quan trọng là, có vô đao này rồi thì không cần phải mang theo các loại vũ khí khác nữa, tránh phải làm những việc dư thừa.

“Lên!”

Vì để che dấu một thân Thần Lực nên Lâm Phi vẫn chưa đem toàn bộ Thần Lực mà mình có xuất ra ngoài. Hắn miễn cưỡng bày ra một bộ dạng chật vật, lại vừa vịn khua chân khua tay một chút, rồi ở trong mắt người ngoài chính là loại trạng thái bị dồn đến đường cùng.

Diễn trò, Lâm Phi hẳn biết.

Lần đầu tiên, Lâm Phi cảm không lên.

Kỳ thật, sức nặng của vô đao này bất quá chỉ là hơn năm mươi cân thôi, dựa theo tình hình trước mắt thì Lâm Phi có thể thoải mái cầm lấy nó. Nhưng mà, hắn lại không có làm như vậy.

Huyền Thiên đại lục không bằng những nơi khác, che giấu thân phận thì không có gì là sai.

...

“Người trẻ tuổi chung quy vẫn là người trẻ tuổi, Thần Lực kinh người thì như thế nào, vô đao này hơn mười năm nay vẫn không có người nào có thể cầm lên được. Không phải nguoi chỉ tùy tiện liền có thể cầm lên được.” Trương tổng quản cười lạnh trong lòng.

Người như thế ông ta gặp nhiều rồi, dùng vô đao đến để đá kích đối phương, vừa không có thất lễ, vừa không có làm mất thanh danh của Thiên Chuy Bách Luyện.

Làm lại lần thứ hai, Lâm Phi hét lớn lên một tiếng, một tay giống như những móng vuốt sắc nhọn chộp lấy vô đao. Vô đao nguyên bản không có một chút sứt mẻ nào, vậy mà dưới một chưởng như vậy lại có thể bị nắm lên. Cho dù trọng tâm cơ thể có chút không vững, có hơi lay động một chút, nhưng mà một bàn tay không được tính là quá thô to lại có thể dễ dàng nắm được vô đao giờ lên không trung mà không cần tốn nhiều sức lực, bạch quang chợt lóe, không khí xung quanh hết thảy đều thay đổi. Trương tổng quản sợ hãi nhảy dựng lên một cái, nếu như không phải tâm tính của hắn cao, thì nói không chừng đã làm ra chuyện gì mất mặt rồi.

“Vô đao này thật sự không tệ, tuy rằng có nặng một chút nhưng miễn cưỡng vẫn có thể sử dụng được.”

Kỳ thật, một đao vừa rồi kia là Lâm Phi cố ý dùng để dọa người.

Lâm Phi há lại ko biết về mặt Trương tổng quản thay đổi như nào, vì vậy hắn mới sử dụng huyền khí mà phóng ra một đao để đối phương biết rằng mình ko phải loại người có thể bị kẻ khác tùy ý cười nhạo.

“Nguoi... Nguoi làm sao có thể cầm nó lên được?” Trương tổng quản rõ ràng rất hoảng sợ, sắc mặt đều thay đổi rồi, dường như không thể tin được là nam nhân áo choàng đen này lại có thể thúc dục được vô đao. Một đao vừa rồi kia không thể nghi ngờ gì nữa chính là minh chứng tốt nhất cho chuyện này.

Một đao lạnh như băng, lạnh đến thấu xương như vậy không phải ai cũng có thể làm được.

...

Sau hia lần vung lên Lâm Phi liền đem vô đao thu hồi lại.

Trong khoảng thời gian gần ba tháng, hắn đã sớm quen với cái khí tức lạnh lẽo của Hắc Sát đao rồi. Vô đao này không có lạnh đến như vậy nên Lâm Phi có thể dễ dàng nắm giữ được nó mà không phải chịu nữa điểm ảnh hưởng nào, tâm tình lại càng tốt hơn.

“Đây là ngân phiếu một vạn lượng.”

Ở dãy núi Hắc Thủy hắn đã chém giết không ít đệ tử chân truyền của Đạo Thần tông nên trong túi tiền không có thiếu bạc, liền sáng khoái rút ra ngân phiếu một vạn lượng.

Trương tổng quản miệng mở ra, sau vài lần hô hấp mới bình tĩnh lại. Vô đao vẫn luôn không có người nào có thể thôi thúc được, rốt cục cũng đã bị người ta thôi thúc rồi, hơn nữa còn có thể phóng xuất ra hai đao mang.

Nam nhân áo choàng đen này không đơn giản a! Trương tổng quản thầm nghĩ.

Vô đao vô danh này có sức nặng lên đến hơn năm mươi cân, cho dù là đã mời hết các danh sư Thiên Chuy Bách Luyện ở nơi này tập hợp lại cũng vẫn không thể tìm thấy bất kỳ thông tin nào về nó. Vậy mà nay lại bị người ta điều khiển như vậy, quả thật khó có thể tiêu hóa được.

“Chúc mừng các hạ, có loại thần binh lời khí này trong tay thì tất nhiên sức chiến đấu có thể tăng lên được gấp đôi!”

...

Sau khi thu hồi vô đao. Lâm Phi cũng không có đi xem những loại binh khí bình thường khác nữa, cũng không có so sánh sự phù hợp của vô đao đối với sự động thủ của chính mình.

Cho dù có sử dụng vô đao này như một loại vũ khí thì ít nhiều cũng sẽ có sự khác biệt, sử dụng trong một khoảng thời gian dài rồi thì tự nhiên cũng sẽ

hiểu được sự kỳ diệu của nó, Điều này vốn dĩ những binh khí bình thường khác không thể nào so sánh được.

Một vỏ đao ko thua gì phẩm binh thượng phẩm, Lâm Phi xem như là đã nhặt được một bảo bối lớn rồi.

Một vạn lượng bạc liền mua được một vỏ đao. Với cái giá như vậy nếu như là đổi lại thành một binh khí thượng phẩm khác, từng cái từng cái hơn mười vạn, mấy chục vạn, trăm vạn, thì cho dù có nằm mơ cũng không thể với tới được.

Đương nhiên, vận khí của Lâm Phi tốt, nếu đổi lại là trước kia thì đại khái cũng chỉ có thể tro mắt mà nhìn thôi.

Từ Thiên Chuy Bách Luyện đi ra. Lâm Phi chuẩn bị mua một con ngựa tốt, ba tháng sau thời hạn thi đấu nửa năm rất nhanh sẽ tới, là thời điểm phải trở về Thần Vũ môn.

...

Thành Hắc Thủy không thiếu ngựa tốt.

Đồng thời cũng không thiếu các loại vật cưỡi thượng hạng là yêu thú. Chỉ cần người có tiền, thì muốn loại yêu thú cấp bảy, cấp tám làm vật cưỡi cũng không có gì là kỳ quái cả.

Lâm Phi tiêu một ngàn năm trăm lượng, mua một tuần mã ngày đi ngàn dặm, vật cưỡi là yêu thú thì tạm thời không có nghĩ đến, để tránh cho có người lại nhớ đến.

Lần trước đến Hắc Thủy sơn mạch, Lâm Phi một đường chạy như điên, lúc này trở về thì lại có vẻ thoải mái hơn rất nhiều, không cần phải chạy theo thời gian nên có chút nhàn nhã.

Từ thành Hắc Thủy đi ra, hần liền giục ngựa chạy thật nhanh trên đường.

Sau nửa ngày, Lâm Phi đã giục ngựa tiến vào một rừng cây, người lui tới quanh con đường này không nhiều lắm, trông có vẻ khá cô quạnh, thường xuyên chỉ truyền đến tiếng chim hót.

Vừa mới tiến vào con đường trong rừng này.

Lâm Phi đã theo bản năng nhú mào lại, con tuần mã dưới thân dường như đã gặp phải loài yêu thú đáng sợ nào đó nên không dám tiếp tục bước nữa.

“Thần Vũ môn, Lâm Phi!”

Con đường bên trong rừng cây lập tức xuất hiện không dưới mười thân ảnh, vây quanh Lâm Phi cả phía trước lẫn phía sau.

Những người này vừa xuất hiện, trong đầu Lâm Phi lập tức toát ra hai chữ: Thổ phi.

Sự tồn tại của Hắc Thủy sơn mạch, thành tựu nhất chính là thành Hắc Thủy, đồng thời một cái thành tựu khác chính là một nhóm người gọi là Lưu phi, tất cả lưu phi đều là do một vài người lưu vong tạo thành, mỗi một người đều hung hãn đến cực điểm. Bởi vì những người này ở phía bên ngoài Hắc Thủy sơn mạch, lại còn là một đám hung hững cùng cực, vì thế nên có không biết bao nhiêu thương nhân, thậm chí là Võ giả đã chết ở trên tay bọn họ. Thêm nữa, bọn họ lại có tốc độ di chuyển như gió, trên cơ bản là không tìm thấy được hang ổ, nên nhất thời liền trở thành một sự tồn tại ở phía ngoài Hắc Thủy sơn mạch mà những người khác chỉ cần nghe thấy tin thôi cũng đã sợ mất mật rồi.

Lâm Phi cười khở trong lòng, từ khi nào thì chính mình lại có vận khí tốt như vậy chứ. Buổi sáng mua được vỏ đao Hắc Sát đao, buổi chiều liền được gặp gỡ một đám thổ phi, cái loại vận khí này...

...

“Ta chính là Lâm Phi, các người là ai? Vì sao muốn cản ta?”

Trước mắt có đến mười mấy tên thổ phi, trên người biểu lộ ra một loại khí tức hung tàn, thực lực toang thân cũng không hề kém. Cao nhất đã có thể đạt tới Võ Đạo thất trùng thiên, còn lại nếu không phải là Võ Đạo ngũ trùng thiên thì cũng là Võ Đạo lục trùng thiên.

Nhiều người vây quanh chính mình như vậy, Lâm Phi ngẫm lại cũng thấy có chút kỳ quái.

“Chúng ta đương nhiên là thổ phi rồi, hơn nữa còn là thổ phi chuyên muốn lấy mạng của người!” Một tên thổ phi vóc dáng thấp bé, rung đùi đắc ý, giống như đã đem Lâm Phi trở thành người chết vậy, làm cho những người còn lại đều bật cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mười đao giết địch mạnh

Cùng lúc đó. Trong một rừng cây tươi tốt bên cạnh ở trên đỉnh núi đang có ba người đứng ở dưới một cây đại thụ nhìn từ trên cao nhìn xuống, quan sát tất cả mọi chuyện đang xảy ra trên đường.

“Thật sự là không thể tưởng tượng được a. Thằng nhóc Lâm Phi này vậy mà vẫn có thể sống đi ra được từ Hắc Thủy Sơn Mạch, thật khiến cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn mà. Cũng may mà chúng ta không có vội vã trở về, bằng không sau khi trở về chúng ta lại cứ mơ tưởng sẽ có trái ngọt để ăn!” Một chàng trai khôi ngô mày rậm, mặt to cười nói với âm thanh buồn bã, vẻ mặt âm lãnh.

Hai người còn lại, đều là những nam nhân cường tráng, lộ ra vẻ nhing bực cười, nói: “Ánh mắt của sư huynh thật chuẩn, chúng ta thiếu chút nữa đã bị tên Lâm Phi này lừa gạt rồi. Nếu như thằng nhóc này thật sự quay trở về, vậy thì chúng ta còn có mặt mũi nào nữa chứ.”

“Đúng vậy, đúng vậy, không uổng công chúng ta ở thành Hắc Thủy này gần hai tháng. Nói không chừng, cái chết của mấy vị sư huynh nhất định là có liên quan đến Lâm Phi, với thực lực của hắn, muốn thoát khỏi lòng bàn tay của các vị sư huynh là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Lúc này đây nhất định phải diệt trừ Lâm Phi, người như thế căn bản là không tư cách khiêu chiến với sư huynh!”

...

Nếu như Lâm Phi nghe được những lời nói này, thì nhất định sẽ thấy rất chấn động. Đối phương vậy mà vẫn bám riết không tha, canh giữ ở thành Hắc Thủy, muốn tìm lấy một cái cây để đợi chờ.

Lúc trước, sau khi Lâm Phi đem người giết chết thì liền coi nhẹ những chuyện sau đó, thế cho nên thì thể mới bại lộ ra bên ngoài. Hắc Thủy Sơn Mạch người đến người đi, tin tức nhanh chóng được truyền đi, cho dù mấy người này đã cải trang qua, che dấu đi thân phận thực sự, thì đối với lời nói của những người qua lại cũng sẽ hiểu rõ được, quen thuộc rồi lại không thể quen thuộc nữa.

Vì thế mới có một màn này ngày hôm nay.

Chuyện Lâm Phi từ sơn mạch ra ngoài liền phát sinh xung đột nho nhỏ với người của Đạo Thần Tông, ngay lập tức bị bọn họ biết được, vì thế nên đã mai phục sẵn ở đây. Hơn nữa còn mời đến cả phi quân Đầu Trọc nổi danh ở vùng này đến để đối phó với Lâm Phi, sau gì có bất gì mạnh mẽ gì cũng đều không có liên quan đến bọn họ.

“Tên tiểu tử Lâm Phi này cũng thật là có thể chịu được dày vò, trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy mà thực lực lại có thể tăng lên nhanh như vậy, người như thế tuyệt đối không thể quay trở lại Thần Vũ môn. Thật đáng tiếc, hắn không nên đắc tội đại sư huynh như vậy, lại còn dám cuồng vọng đưa ra lời khiêu chiến nữa, thực sự nghĩ rằng mình là thiên tài tuyệt thế hay sao a.” Nam tử khôi ngô cười lạnh nói, ánh mắt lạnh như băng, rõ ràng là đã đem Lâm Phi trở thành người chết.

Vì để đối phó với Lâm Phi, bọn họ đã tìm đến lưu phi, trong phạm vi của Hắc Thủy sơn mạch tìm ra một đám lưu phi có vẻ khá nổi danh, cho dù thực lực của Lâm Phi có mạnh mẽ đến đâu thì cũng đừng mong rằng vẫn có thể sống sót dưới tay họ. Bọn họ không phải là đệ tử của phái Đạo Thần mà là một đám lưu phi tàn bạo đầy thủ đoạn, giết người không chớp mắt, cho dù là bọn hắn đã tự mình gặp qua thì cũng không thể nắm chắc phần thắng được quá ba phần.

Bởi vì bọn họ là lưu phi, một đám lưu phi vô cùng hung ác, tàn bạo.

...

“Các ngươi muốn mạng của ta?”

Sắc mặt Lâm Phi không khỏi trầm xuống, vốn dĩ hắn cho là bản thân ở thành Hắc Thủy là bị một đám người có ý để mắt đến, nên ở thành Hắc Thủy khi mà sự việc này xảy ra hắn đều cố gắng không để lộ ra mình là người có tiền. Chỉ tiếc rằng, câu nói kia của đối phương vừa nói ra thì hắn liền cảm nhận sâu sắc rằng trong chuyện này nhất định là có chỗ nào đó không ổn.

Từ khi xuyên qua Huyền Thiên Đại Lục cho đến bây giờ, đắc tội với loại người gì thì trong lòng Lâm Phi đều vô cùng rõ ràng, giống như một chiếc gương sáng vậy, sẽ không thể tìm ra được người nào khác nữa.

“Phản ứng nhanh đấy tiểu tử, đáng tiếc a, phản ứng nhanh thì sao chứ, ai bảo ngươi đắc tội với người không nên đắc tội chứ. Nhớ kỹ, ngày này sang năm chính là ngày dỡ của ngươi đó. Người đâu, giết hắn cho lão tử, làm thịt tên tiểu tử này, buổi tối chúng ta liền ăn no, uống say, và chơi nữ nhân tốt nhất!”

“Giết! Giết!”

“Lăn ra đây, xem lão tử chặt ngươi ra!”

...

Cảnh đao kiếm ngay lập tức bao phủ lấy hắn, con tuấn mã dưới thân cũng bắt đầu rối loạn, bất an.

“Đúng là đồ không biết sống chết!”

Lâm Phi thềm mắng một tiếng, bàn tay ở trên lưng ngựa ấn một cái, cả người liền dễ dàng bay lên trời. Bọn họ dám mai phục giết mình, vậy thì sẽ phải trả một cái giá thật đắt, hàn quang trong mắt hần chợt lóe lên, đằng đằng sát khí.

“Giết!”

Gần ba tháng săn giết yêu thú, Lâm Phi hét lớn lên một tiếng, sát khí giống như chân thật lại giống như chỉ là đánh đòn cảnh cáo dừng lại trên người của một tên ở gần nhất. Trên mặt tên đó theo bản năng liền xuất hiện một tia sợ hãi, trước mắt hắn ta chính là xuất hiện một đạo bạch quang.

“Xoẹt!”

Người nọ nhắm mắt một cái, cả người liền lập tức bất động, một lúc sau, thân thể lập tức bị phân thành hai nửa, máu tươi bắn ra tứ tung, trên đường đã tràn ngập mùi của máu tươi.

Giết người bằng một đao!

Ba tháng, Lâm Phi đã đem đao pháp vận dụng đến trình độ tâm tùy ý động, thường thường có thể đem đao pháp vận dụng đến một mức cực hạn. Đao pháp lại càng có thêm những xảo quyết quý dị, thường thường sẽ ra tay theo hướng mà con người không thể nào tưởng tượng được.

“Nếu thực lực của các ngươi chỉ có như thế này, vậy thì hôm nay lão tử cũng không ngại đem các ngươi giết sạch đâu.” Lâm Phi hừ lạnh một tiếng, triển khai Tỳ Phong Thân Pháp, nâng đao trong tay lên, lại một lần nữa đi vào bên trong đám người đó. Lôi Đình đao pháp theo đó dựng lên hóa thành từng đạo bạch quang vô hình, đan vào nhau thành một mảnh lưới màu trắng cắt ngang không gian.

Xoẹt!

Xoẹt!

Phốc!

Tỳ Phong Thân Pháp, Nhân Như Phong, Lai Khử Vô Ảnh, trừ phi đối phương thi triển đao pháp với tốc độ cực nhanh nếu không thì đừng mơ tưởng đến chuyện có thể bức Lâm Phi ra ngoài được. Lâm Phi giống như một người con của gió, vì gió mà sinh ra, mỗi một đao khi hạ xuống liền mang đi một sinh mạng.

“A, tay của ta!”

“Chân của ta...”

“Ra đây, lăn ra đây cho lão tử, lão tử muốn giết ngươi!”

...

Từ khi phi quân Đầu Trọc thành lập cho đến nay chưa từng gặp qua nhân vật nào lợi hại như vậy. Bọn họ chỉ là một đám lưu phi, thực lực không tính là quá mạnh, về chuyện giết người thì cũng đã thành quen tay rồi nên tích lũy được một thân sát khí, trong khi giao chiến liền chiếm được ưu thế lớn hơn. Nhưng, hôm nay bọn họ đã sai rồi.

Một tên tiểu tử nhai ranh, sát khí toàn thân so với bọn họ còn mãnh liệt hơn. Pháp lực toàn thân vô cùng khủng bố, xuất ra chiêu thức ở mọi nơi khiến cho người ta thấy sợ hãi, người đi như gió, chiêu thức tan vỡ, khắp nơi đều sẽ như vậy, chiêu thức không thể thay đổi. Đao pháp hung mãnh của đối phương hết nhô lên rồi lại hạ xuống, bọn họ khó có thể ngăn cản được. Người như thế thật sự rất biến thái.

Tiểu bạch thỏ trong mắt bọn họ lập tức hóa thân thành một con mãnh hổ, một con mãnh hổ muốn mạng người.

Cái gì là thế như chẻ tre (1), chuyện trước mắt chính là chứng minh tốt nhất.

Mặt mũi tên thủ lĩnh đầu trọc đã sớm giống như khổ qua, nổi trận lôi đình, trực tiếp gào rống đứng lên.

“Thằng nhãi con, muốn tìm chết mà!”

Thỏ phi bồi dưỡng thuộc hạ thì cần phải không ngừng giết chóc, mà giờ đây không còn đủ được mười mấy người, thuộc hạ của chính mình đã chết vô số, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu. Tên đầu trọc dường như muốn phun ra máu, đây chính là số tài sản ít ỏi mà hắn ta thật vất vả mới tích góp được từng tí từng tí một. Nếu được làm lại lần nữa hắn ta muốn được làm quan chứ làm thổ phi cái gì chứ.

“Mẹ kiếp, dám bắt lão tử, chờ lão tử tiêu diệt được tên nhãi này, thì các ngươi nhất định sẽ hối hận vì đã đắc tội với lão tử.” Tên nam nhân đầu trọc hướng về một chỗ khác hung hăng trừng mắt liếc một cái, trong lòng chửi ầm lên. Lần này thật sự đã gặp phải một miếng sắt lớn rồi, một miếng sắt nhìn qua trông thật lợi hại, hầu như nguyên khí đều bị tổn thương nặng nề.

“Mãnh Hổ Hạ Sơn!”

Tên nam nhân đầu trọc gào lên một tiếng, thân thể cường tráng liền hóa thân thành một mãnh hổ, phía ngoài hai cánh tay xuất hiện hư ảnh của một con bạch hổ đang lên tiếng trả lời, tiếng gầm Hổ Khiếu Sơn Lâm quả nhiên là hung mãnh, cái miệng lớn dính máu há to ra cắn về phía Lâm Phi.

Sĩ biệt tam nhật đương quét mục tương đãi (2), Lâm Phi đã sớm không còn là Lâm Phi của ba tháng trước rồi.

“Đến tốt lắm.”

Cao thủ Võ Đạo thất trùng thiên, Lâm Phi cũng không có lộ ra biến hóa gì quá lớn.

“Bôn Lôi Dao Pháp!”

Bôn Lôi Dao Pháp, bình thường xuất đao như sấm đình, nay lại hóa thành từng đao bạch quang, bạch quang giết người, lặng yên không tiếng động.

Lâm Phi tay phải nhấc đao lên, lập tức liền có năm đao bạch quang được chém ra, trước sau lần lượt tập trung ở trên người tên nam nhân đầu trọc.

Oành oành oành oành oành!

Năm đao liên tiếp hóa thành ánh sáng giết người, cứng rắn chém vào trên người mãnh hổ. Cho dù ngưng ảnh của Võ Đạo thất trùng thiên tương đối lợi hại, nhưng mà năm đao này cũng không phải là không có tác dụng, mà là bạch quang giết người.

Đao đầu tiên, thân hình mãnh hổ dừng lại.

Đao thứ hai, hư ảnh của mãnh hổ lắc lư một hồi!

Đao thứ ba, thứ tư, thứ năm, ngưng ảnh Huyền Khí mãnh hổ dưới đao pháp sắc bén đã không thể duy trì thân hình, sau ba đao liền bị ép phá hủy.

Bôn Lôi Dao Pháp, năm đao phá mãnh hổ.

Đồng tử tên đầu trọc mở lớn, không che dấu được vẻ khiếp sợ trên mặt. Cường giả Võ Đạo thất trùng thiên, ngưng ảnh Huyền Khí công kích, kỹ xảo vận dụng lợi hại nhất, nay lại bị người khác cứng rắn phá vỡ, đao pháp này thực sự rất khủng bố.

Người dùng đao pháp lợi hại, hẳn ta đã gặp qua rất nhiều, còn người có thể khiến cho bên trong mỗi nhất đao đều mang theo đao ý sắc bén, phảng phất như muốn mở ra hết thảy, thì lại tựa hồ chưa gặp qua bao giờ.

“Ngươi... Ngươi làm sao có thể phá vỡ được công kích của lão tử?” Tên đầu trọc rất bối rối.

“Ngươi nói nhầm nhiều quá!”

Tùy Phong Thân Pháp của Lâm Phi lại khẽ động lần nữa, tay phải đem đao nhấc lên, Bôn Lôi Dao Pháp lại được sử dụng lần nữa, hóa thành mười nhất đao, một cái so với một cái lại càng sắc bén hơn, bạch quang chói mắt, khí tức khủng bố.

“Thật là đao pháp lợi hại, tiểu tử này rốt cuộc đã tu luyện đao pháp gì vậy?”

Đao thứ nhất hạ xuống, chưa gần người, đao mang sắc bén, trên mặt truyền đến khí tức lạnh như băng, giống nhau chỉ một giây tiếp theo thôi thì hô hấp liền bị cắt đứt.

Mười nhất đao tập trung, tên đầu trọc không dám khinh thường, vận dụng tất cả mọi vốn liếng xuất ra huyền công, ngăn trở từng đợt công kích.

Phốc!

Phốc phốc!

Dù vậy, sau đao thứ tám, trên ngực tên đầu trọc đã mở ra vô số miệng vết thương, máu tươi chảy ròng ròng, khí tức hỗn loạn. Hẳn ta không thể tin là chính mình không thể ngăn cản được mười đao đó, hẳn ta đường đường là một cao thủ Võ Đạo thất trùng thiên.

“Mạng ta hết rồi!”

Đao thứ chín và đao thứ mười mang theo khí thế sét đánh lôi đình đến, mi tâm tên đầu trọc nhảy dựng, thậm chí một tiếng không tốt, không thể tưởng được là hai nhất đao cuối cùng lại có uy lực kinh người như thế.

“Răng rắc!” Cánh tay trái lên tiếng trả lời suy nghĩ của hắn ta, máu tươi tràn ngập, sắc tái tên đầu trọc trắng nhợt đi.

Đao thứ mười lại hạ xuống, tên đầu trọc căn bản là không thể ngăn cản, bởi vì hai đao cuối cùng này, không phải là hai đao bình thường, mà là một môn đao pháp khác: Đại Thiên Diệp đao pháp.

Ầm một tiếng, tên đầu trọc bị chém thành hai nửa, nội tạng rơi đầy đất, đến lúc chết trong mắt vẫn mang theo vẻ không cam lòng. Một con thỏ sao lại biến thành một mãnh hổ chứ.

Lúc này thật đúng là lật thuyền trong mương rồi.

...

(1) Thế như chẻ tre: đồn dập và dễ dàng.

(2) Sĩ biệt tam nhật đương quát mục tương đãi: xuất xứ từ Tam Quốc Diễn Chí, ý nói “Ba ngày không gặp, phải thay đổi cách nhìn.” Chỉ sự tiến bộ của một người sau một thời gian không gặp, phải nhìn bằng con mắt khác.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tiểu nhân phía sau, nên giết

Dưới ánh mặt trời chói chang. Vốn dĩ là đang giữa trưa nóng như lửa đốt, vậy mà sau những chuyện phát sinh trên đường đi thì nơi đây liền trở nên lạnh giá như vào đông.

"Tại sao có thể như vậy? Thực lực của phi quân Đầu Trọc từ khi nào thì không chịu được một đòn công kích như vậy, chẳng lẽ thanh danh lúc trước đều là nói khoác hay sao?"

"Gặp quỷ rồi! Thực lực của tên đầu trọc kia đường đường là Võ Đạo thất trùng thiên, làm sao có thể chỉ vì đối phó với một tên Lâm Phi mà ngược lại liền bị đối phương giết chết như vậy. Không phải là toàn bộ khí lực đều được sử dụng trên người nữ nhân vào tối qua chứ!"

"Sẽ không như vậy đâu. Tên tiểu tử Lâm Phi chẳng lẽ đã gặp được cơ duyên ở Hắc Thủy sơn mạch? Nếu không phải vì nguyên nhân này, thì hẳn làm sao có thể giết chết được tên đầu trọc kia. Đây đường đường là thực lực của Võ Đạo thất trùng thiên!"

...

Sau lưng ba người vô thức toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Tên tiểu tử cuồng vọng trong con mắt của bọn họ vậy mà lại diễn một vở kịch hay như vậy ngay dưới con mắt của bọn họ, hơn nữa lại còn là một vở kịch mà bọn họ không dám tin tưởng. Quả nhiên sĩ biệt tam nhật đương quát mục tương đãi.

Nếu như tin tức này rơi vào tay Thần Vũ môn, thì tuyệt đối sẽ là tin tức khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi. Phi quân Đầu Trọc có tầm mười người vậy mà hầu như không có ai là đối thủ của Lâm Phi cả, đao pháp hung tàn, sát khí khủng bố, không hề kém cỏi chút nào so với các sư huynh trong số những đệ tử ngoại môn kia.

Tất cả chuyện xảy ra vậy mà chỉ có trong vòng ba tháng.

Vốn dĩ bọn hắn đang mong phi quân Đầu Trọc có thể giết chết Lâm Phi, giảm bớt đi một tên phiền toái, một tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng, căn bản không xứng để bọn hắn phải ra tay.

Ai ngờ ông trời lại đưa cho bọn hắn một trò cười siêu cấp như vậy.

Thực lực của Lâm Phi tiến bộ rất nhanh, mười đao liền giết được một cao thủ Võ Đạo thất trùng thiên, có phần quá kinh khủng rồi.

....

"Không xong rồi, Lâm Phi phát hiện ra chúng ta rồi."

Trong lúc ba người đang cảm thấy khiếp sợ, thì trên đường đi có một ánh mắt vô cùng lợi hại nhìn thẳng vào chỗ ẩn nấp của bọn họ.

"Sợ cái gì, không phải chỉ là một tên Lâm Phi thôi sao. Vừa rồi mới giết một cao thủ Võ Đạo thất trùng thiên, Huyền Khí có lẽ đã tiêu hao khoảng bảy tám phần, được dịp chúng ta liền đi thu thập tiểu tử này luôn!"

Ánh mắt hai người theo bản năng nhìn về phía sư huynh của mình để trưng cầu ý kiến.

Sự nguy hiểm của Lâm Phi đã sớm vượt qua dự liệu của bọn hắn, một khi Lâm Phi trở lại Thần Vũ môn thì tuyệt đối sẽ tạo ra một trận khiếp sợ không hề nhỏ. Vạn nhất sư huynh không địch lại được đối phương, vậy thì sẽ bị đám đệ tử ngoại môn chê cười.

"Cái tên Lâm Phi này khẳng định là phải giết, không giết không được." Nam tử khôi ngô cười lạnh, khoe mắt hiện lên một vòng đỏ kị: "Nếu như hắn đã phát hiện chỗ ẩn thân của chúng ta vậy thì liền thuận tay loại bỏ tiểu tử này luôn, để tránh hắn có thể mang theo những phiền toái không cần thiết quay về Thần Vũ môn. Đại sư huynh tuyệt đối không hy vọng nhìn thấy Lâm Phi trở lại Thần Vũ môn, tốt nhất là nên chết ở trong miệng của yêu thú!"

Mùi máu tươi tràn ngập khắp nơi. Ánh mắt Lâm Phi sáng như đuốc, chăm chú nhìn về phía một phương hướng trong đó "Không thể tưởng tượng được,

quả nhiên là do bọn hán đang âm thầm quấy phá, một đám tiểu nhân vô si!"

Sau khi thực lực tăng lên, thánh lực của võ giả cũng có phản ứng đặc biệt nhạy cảm, gió hơi thổi cỏ hơi lay cũng có thể cảm nhận được.

Sau khi giết chết cái tên đầu trọc, Lâm Phi lập tức cảm giác được có người đang ở quanh đây. Khi ánh mắt hần lướt qua xung quanh thì khí tức nguy hiểm khí cũng theo đó mà xuất hiện, nghiệm chứng suy đoán trong lòng của Lâm Phi, quả nhiên có người nhìn mình không vừa mắt a.

Nếu như là "Lâm Phi" của ba tháng trước, vậy thì Lâm Phi tin tưởng rằng mình đã sớm chết không có chỗ chôn rồi.

Đối với tiểu nhân ở chỗ tồi, Lâm Phi đặc biệt phản cảm.

"Không quản các ngươi là do ai phái đến, dám lên kế hoạch đối phó ta, vậy thì phải trả một cái giá rất đắt!"

...

"Lâm Phi a, Lâm Phi a, tiểu tử ngươi quả nhiên là mạng con gián, yêu thú của Hắc Thủy sơn mạch không giết chết được ngươi, phi quân Đầu Trọc cũng không giết chết được ngươi. Quả nhiên ngươi có chỗ không giống người bình thường!" Nam tử khôi ngô vỗ tay, có chút hăng hái nhìn Lâm Phi. Sau khi ba người hiện thân liền tạo ra phạm vi hình tam giác, lúc này đã đem Lâm Phi vây quanh lại, giống như đã trở thành trò bắt rùa trong hồ.

"Các ngươi dường như còn bố trí thêm người ở bên ngoài thành Hắc Thủy chờ giết ta đi!" Mặt Lâm Phi không biểu tình trả lời một câu: "Nếu như ta giống với người thường, nói không chừng hiện tại đã chết sớm trong tay các ngươi rồi, sư huynh của ta!"

"Xem ra sư đệ bọn hán quả nhiên là chết ở trong tay của ngươi!"

Nam tử khôi ngô tên Trương Văn cười lạnh: "Không hổ là người dám khiêu chiến với đại sư huynh, cái tính cách nóng nảy này quả nhiên không phải là của người bình thường. Đáng tiếc, hôm nay ngươi nhất định phải chết ở chỗ này, Thần Võ môn không cần thiên tài như ngươi, gia tộc của sư huynh đồng dạng cũng sẽ không thích nhìn thấy loại người muốn nổi trội như ngươi. Ngươi sai thì tự mình sai đi, ngươi không nên xuất thân từ Lâm gia!"

Ba người bọn họ thực lực không tính là quá mạnh mẽ, hai người là Võ Đạo lục trùng thiên, một người là Võ Đạo thất trùng thiên. Nhưng mà đối phó với một tên mà Huyền Khí đã tiêu hao mất bảy tám phần như Lâm Phi thì hoàn toàn dễ như trở bàn tay.

Lâm Phi cho dù đã sớm có suy đoán nhưng sau khi nghe những lời này thì vẫn hơi ngẩn ra một chút. Thân phận tam thiếu gia Lâm gia của chính mình quả nhiên là có rất nhiều phiền toái.

"Muốn mạng của Lâm Phi ta, vậy thì các ngươi phải có... hay không có cái tư cách này đây." Lâm Phi không giận mà cười, "Vừa rồi cái tên đầu trọc kia bảo hôm nay sẽ là ngày giỗ của ta, đáng tiếc lại thành ngày giỗ của chính hán. Hi vọng các ngươi không có giẫm lên cái vết xe đổ đó."

"Miệng lưỡi bén nhọn, nhận lấy cái chết đi!"

Trương Văn đang người cao lớn nổi giận, đối mặt với ba người bọn họ mà còn dám khoác lác không biết ngượng, loại người này đáng chết, đáng chết.

"Phi Văn Kiếm Pháp!"

Trên tay cái người cao cao khê động, một thanh ngân bạch trường kiếm lóe lên một cái, giống như mây trắng phiêu dật, lập tức đâm ra ba nhát kiếm về phía Lâm Phi. Ba nhát kiếm này, mỗi một nhát đều hướng đến một bộ vị trọng điểm, hơn nữa còn lập tức phong bế tất cả đường lui. Quả nhiên thật là vô cùng ác liệt, mỗi chiêu đều là chiêu chí mạng.

Phi văn Kiếm Pháp, huyền công lưu truyền trong Thần Võ môn, chú trọng nhất là sự phóng khoáng, biến ảo không theo quy tắc nào. Một kiếm chí mạng, được rất nhiều đệ tử yêu thích.

Lâm Phi tim không đập nhanh, mặt không biến sắc, hừ lạnh một tiếng: "Dùng kiếm pháp này mà muốn giết được lão tử, có phần quá mức không biết lượng sức rồi!"

Lâm Phi ngày hôm nay đã sớm không phải là "Lâm Phi" của lúc trước rồi.

Đối mặt với từng kiếm từng kiếm của kiếm pháp, hán liền triển khai Tùy Phong Thân Pháp, dưới chân tạo ra những bước chân quỷ dị, giống như đang khiêu vũ trên mũi dao. Liên tiếp hiện lên ba nhát kiếm kiếm, hán liền dùng quỷ dị thân pháp xuất hiện ở trước mặt người cao cao kia, tay phải vừa nhấc liền hóa thành một chưởng đao, một nhát xé ngang trời hạ xuống, một đòn như sấm chớp, đao mang chọt lóe lên.

"Thình thịch!"

Người cao cao trừng lớn hai mắt, chỗ trán có một đường máu phân thành hai. Thế nhưng khi một đao này hạ xuống liền trực tiếp bị chém thành hai khúc, đi đời nhà ma.

Từ lúc ra chiêu đến khi bị giết, bất quá chỉ hô hấp được ba lần mà cao thủ Võ Đạo lục trùng thiên liền bị giết chết rồi.

Trong việc này, sự khinh thường chiếm không hề ít.

"Người như thế nào... Huyền Khí của người không phải đã tiêu hao mất bảy tám phần rồi sao?"

Trong tưởng tượng của bọn hắn, Lâm Phi vừa rồi đã thi triển ra đao pháp mãnh liệt như vậy, Huyền Khí tiêu hao nhất định là vô cùng lớn, cho dù là bất cứ người nào đi lên, cũng đủ để giết chết Lâm Phi rồi. Ai ngờ, đao pháp của Lâm Phi vẫn hùng mãnh như thế, chỉ một cái sơ sẩy liền chỉ có thể trở mặt nhìn sư đệ bị giết chết.

Lâm Phi cười tà: "Ai nói là sử dụng đao pháp hùng mãnh thì liền đại biểu cho việc nhất định phải tiêu hao Huyền Khí." Lời nói của hắn vừa dứt, Lâm Phi lại thi triển Tuy Phong Thân Pháp một lần nữa, nghiêng người đánh đến một tên cao thủ Võ Đạo lục trùng thiên khác ở bên cạnh, chưởng đao nhô lên cao rồi lại hạ xuống, đao mang sắc bén phá vỡ không khí, hướng xuống phía dưới giết.

"Hừ, còn muốn dùng chiêu thức cổ để giết ta, người sai quá sai rồi!"

Leng keng!

Hai người đều là cao thủ, người kia liền lập tức ý thức được là Lâm Phi so với tưởng tượng còn nguy hiểm hơn nhiều.

Lúc Lâm Phi thi triển thân pháp quỷ dị tới gần, võ giả lập tức phản ứng lại ngăn trở một đòn công kích, hai bên giao thủ, trong lòng đệ tử kia đã trở nên tràn ngập khí lạnh.

"Khí lực thật là lớn! Lúc nào mà Lâm Phi lại có cái khí lực này vậy."

Một đao công kích, khí huyết trong cơ thể cuộn cuộn rất khó chịu, đây là điều chưa bao giờ có. Hơn nữa bất quá đây chỉ là một chiêu mà thôi, trong nội tâm hắn ta liền lập tức thấy hoảng hốt.

"Đây mới là đao thứ nhất, vậy mà người liền tiếp không được, mấy đao tiếp theo người có thể đi chết rồi." Lâm Phi cười to, chưởng đao lại đến tiếp.

Suru suru suru...

Đao mang như lá rụng mùa thu, từng đao đao mang chen lẫn với nhau hóa thành những chiếc lá rụng trong gió thu, liên tiếp xuất hiện từ lúc Lâm Phi cười to đến giờ. Đây chính là Đại Thiên Diệp đao pháp.

Đại Thiên Diệp đao pháp, quan trọng tới những góc độ quỷ dị góc độ, thường thường có thể được xuất ra từ những góc độ không thể tưởng tượng được, xảo trá hơn nhiều so với Phi Vân kiếm pháp, khó lòng mà phòng bị.

Xoẹt!

Xoẹt! Xoẹt!

Đại Thiên Diệp đao pháp phối hợp với Tuy Phong Thân Pháp của Lâm Phi, quả thực là vũ khí giết người lợi hại, gần như khó lòng phòng bị. Cánh tay trái cùng trên ngực đều lưu lại những vết nứt thật sâu, máu tươi tràn ra nhanh chóng, triệt để mất đi năng lực chiến đấu.

Leng keng! Lâm Phi lại một sử dụng tiếp một đao.

Nghiêng người lập tức nghiêng đón một đao, Trương Văn cuối cùng phải ra tay ngăn cản Lâm Phi tiếp tục giết người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đây mới là tốc độ

Không thể tưởng tượng nổi, thật không thể tin được! Đây chính là cảm khái lớn nhất trong nội tâm của vị đệ tử ngoại môn Thiên Vũ môn Trương Phi này. Vốn cho là khi giết tên thổ phỉ đầu trọc kia thì Huyền Khí của Lâm Phi cũng đã tiêu hao đi không ít rồi, bộc phát công kích lớn như vậy, Huyền Khí tiêu hao khẳng định rất nhiều. Cho dù bị Lâm Phi phát hiện thì thế nào, bọn hắn vẫn có thể thu thập được Lâm Phi mà không để lại bất kỳ dấu vết gì.

Trời không chiều lòng người mà, Lâm Phi vậy mà lại là một cao thủ ẩn thần, thế cho nên bọn hắn mới bị tổn thất nặng nề như vậy. Nhưng mà chỉ là trong nháy mắt, mà hai vị sư đệ đã một người chết, một người thì bị thương nghiêm trọng mất đi hoàn toàn năng lực chiến đấu. Tất cả những chuyện này xảy ra đều có liên quan đến Lâm Phi. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì Trương Văn sẽ tuyệt đối không tin là chuyện trước mắt này có thể xảy ra trên người Lâm Phi trong vòng chưa đến ba tháng. Nhưng mà sợ rằng thiên tài thì chỉ cần như vậy thôi.

Việc đã tới nước này rồi thì Trương Văn có ảo não cũng không thể làm được gì. Mục tiêu lần này của bọn hắn là Lâm Phi, đã đến nước này rồi nếu không phải Lâm Phi chết thì chính là bọn hắn vong. Đạo lcs này vô cùng đơn giản, tin rằng cả hai bên đều sẽ không bỏ qua cho đối phương.

...

"Được lắm tiểu tử, trách không được ngươi lại dám khiêu chiến với đại sư huynh. Xem ra ngươi đã gặp được kỳ ngộ gì đó nên thực lực mới tăng lên nhanh như vậy. Nể tình tình cảm huynh đệ của ta với ngươi, giao ra kỳ ngộ mà ngươi lấy được, nếu tâm tình của sư huynh tốt sẽ giữ lại cho ngươi một mạng." Trương Văn thấp giọng cười, ánh mắt lộ rõ vẻ tham lam. Trương Văn cũng dùng đao, thanh đao hắn ta sử dụng là một thanh đao dài mỏng như lá liễu, hắn ta cũng am hiểu một chút về Liễu Diệp đao pháp.

Phập phập phập. Đao mang bay tứ tung, vây Ngụy cứu Triệu, phá bỏ nguy cơ của sư đệ.

Lâm Phi dám làm chuyện mạo hiểm như vậy không phải là vì muốn lấy mạng đồng môn mà chính là không muốn bỏ qua cho đối phương thôi. Thực lực một khi đã bại lộ rồi thì không có khả năng để họ trở về được nữa. Ba tháng rèn luyện cũng không phải là luyện không rồi bỏ đấy, Lâm Phi hắn cũng hiểu rất nhiều đạo lý.

Huyền Thiên đại lục quan trọng nhất chính là nắm quyền thế giới. Giống như trên con đường trở thành cường giả có dấu tích của nhiều đồng xương trắng trải dài thành một con đường bạch cốt uốn lượn không thấy điểm cuối cùng với những mối nguy hiểm mà không ai ngờ tới.

Nếu như hôm nay Lâm Phi nương tay với bọn họ thì nói không chừng người hôm nay ngã xuống đất chính là bản thân hắn rồi. Nhân từ với buông tha là tuyệt đối không thể được.

"Ai giết ai còn chưa biết được." Lâm Phi lạnh giọng lên tiếng, hắn làm sao có thể không nhìn ra là đối phương muốn cứu người chứ. Chưởng đao lại một lần nữa vung lên, đao pháp có chút biến đổi thành Bôn Lôi đao pháp, năm nhát đao gào thét phóng ra hóa thành năm luồng sáng chói mắt chém về phía Trương Văn.

Lúc ở trên núi Trương Văn đã sớm biết là đao pháp của Lâm Phi rất hùng mãnh, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy thì trong lòng lại nổi lên một ngọn lửa vô danh. Đao pháp hùng mãnh như thế tại sao không phải là của hắn mà lại là của một tên từng là một phế vật chứ, việc này không thể tha thứ được.

Đao pháp của Lâm Phi vô cùng hùng mãnh, Trương Văn không dám cậy mạnh. Liễu Diệp đao chém ngang trời theo gió chém ra ba nhát đao. Nhưng mà hắn đã quên mất một điểm, đó là chiêu công kích này của Lâm Phi chẳng qua chỉ là chiêu thức giả mà thôi.

"Không xong rồi." Sau khi nhìn thấy Lâm Phi lộ ra dáng vẻ tươi cười, trong lòng Trương Văn liền phát ra tiếng lộp bộp, phát hiện ra là mình đã bỏ qua vị sư đệ phía sau.

"Không cần!" Lâm Phi xác thực không phải là muốn đối phó với Lâm Phi mà là đối phó với đệ tử ngoại môn đã mất đi khả năng chiến đấu kia. Dùng một chiêu thức giả để thu hút sự chú ý của Trương Văn, lại thi triển Tùy Phong Thân Pháp, đao mang gần người một đao liền có hiệu quả.

Xoẹt! Lâm Phi chém xuống một đao, tên đệ tử Võ Đạo lục trùng thiên kia còn chưa kịp thở đã bị một đao chém xuống trực tiếp đi đời nhà ma. Hắn ta thậm chí còn không thể nghĩ ra là tại sao Lâm Phi lại có thể đột phá được công kích của sư huynh chứ.

"A a a, ta muốn ngươi phải chết." Trơ mắt nhìn sư đệ bị giết, trên mặt Trương Văn giống như bị ai đó tát qua một cái, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, nổi giận lôi đình, bất ngờ bộc phát như nước lũ.

Nếu như lần đầu tiên là tình hữu khả nguyên (1) thì lần thứ hai hoàn toàn không nên xuất hiện. Trương Văn không thể ngờ là Lâm Phi lại có thể giao hoạt như vậy, từ bỏ việc tấn công mình, ngược lại còn ra tay với sư đệ đã bị thương.

...

Suru suru. Trên đường đi, hai thân ảnh cứ thay nhau ta tới rồi ngươi tới, xung quanh đều là ánh đao thấy không rõ được ta và ngươi, thế cục rất nguy hiểm và hung hãn. Dưới sự phản nộ của Trương Văn, trong lúc vô tình uy lực của Liễu Diệp Đao Pháp đã tăng lên rất nhiều. Đao mang như lá liễu hóa thành từng tia sáng trắng phong tỏa đường lui cả trước lẫn sau.

Nhưng mà dưới sự công kích này, Trương Văn càng đánh càng thấy sợ. Liễu Diệp Đao Pháp quan trọng nhất chính là sự uyển chuyển giống như lá liễu mềm mại. Dựa theo tình huống bình thường thì Lâm Phi đã sớm bị giết chết rồi, thế nhưng tình huống trước mặt thì lại không có giống như vậy.

Lâm Phi giống như một con gió, đao pháp hạ xuống càng ngày càng lợi hại, rõ ràng là muốn ngăn chặn lại đối phương mà chỉ một giây sau lại trở thành tránh thoát khỏi nguy hiểm rồi. Chuyện này cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy thật thì không thể nghi ngờ gì nữa đó chính là sự đả kích lớn nhất với lòng tin của Trương Văn.

"Gặp quỷ rồi. Đây rốt cuộc là thân pháp gì vậy, vì sao lại có thể không ngừng tránh thoát được công kích của ta chứ." Trên mặt Trương Văn lộ rõ vẻ lo lắng, Liễu Diệp đao trên tay nhoáng cái liền nghiêng một góc chém ra một đao. Góc độ này vô cùng tốt, nhất định có thể đả thương được Lâm Phi.

"Leng keng!" Mắt thấy cần phải chặn lại công kích của đối phương, trên tay Lâm Phi liền xuất hiện nhiều thêm một thanh trường đao màu đen, hàn quang chọi lóe hắn liền đỡ được công kích mà Trương Văn vô cùng tự tin.

Trên mặt Trương Văn cả kinh, khóe mắt giật giật, dùng vẻ mặt không thể tin được nhìn Lâm Phi, thiếu chút nữa thì không nói ra lời: "Ngươi...Ngươi thậm chí có cả túi Bách Bảo."

Một tên đệ tử ngoại môn không quan trọng vậy mà lại có được túi Bách Bảo, Trương Văn liền cảm thấy khiếp sợ không thôi. Trong các ngoại môn đệ tử của Thần Vũ môn hầu như không ai có được loại túi Bách Bảo cao cấp này, nhưng Lâm Phi lại hết lần này đến lần khác giữ được một cái, điều này không khác gì một sự đả kích với hắn ta. Đây chính là bảo vật mà có tiền cũng chưa chắc đã mua được. Trương Văn hắn động tâm rồi, ánh mắt càng trở

nên tham lam hơn.

Lâm Phi không có nói nhảm, cuộc chiến đấu không lại vẫn tiếp tục diễn ra một hồi nữa. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất không tới thì không phải là chuyện gì tốt cả, nói không chừng còn đem đến sự bất ổn cho bản thân. Lâm Phi có ý muốn tốc chiến tốc thắng, hướng chỉ nhục khí của đối phương đã vơi đi, giống như trong binh pháp đã nói: nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt. (2)

"Bôn Lôi Dao Pháp." Cao thủ Võ Đạo thất trùng thiên Lâm Phi cũng không dám khinh thường. Vị cao thủ Võ Đạo thất trùng thiên nào đoạ do quá chủ quan khinh thường nên mới dễ dàng bị Lâm Phi giết chết, còn người trước mắt này thì không có như vậy.

Nhìn thấy Lâm Phi sử dụng đao lợi hại như vậy, Trương Văn không có dám khinh thường, dưới chân điểm nhẹ một cái, Liễu Diệp đao liền lập tức chuyển động. Hắn quyết định ra tay mạnh mẽ, không thể để cho Lâm Phi có khả năng thi triển đao pháp nữa: "Liễu Diệp Phân Phi!" Nếu như lúc trước hắn ta không xem Lâm Phi là đối thủ thì bây giờ Lâm Phi đã sớm trở thành một đối thủ đáng cấp rồi, hắn ta sẽ không tiếp tục coi thường Lâm Phi được nữa.

Trương Văn phải dùng tới con át chủ bài của mình, một đao pháp khủng bố mười học được. Vốn dĩ hắn chuẩn bị dùng chiêu này trong trận thi đấu Bán Niên như một sát chiêu bí mật. Thật không thể ngờ là sớm như vậy đã phải dùng đến rồi.

Đao pháp của Lâm Phi còn chưa có tung ra, ngênh đón loại khí tức nguy hiểm này khiến cho nội tâm của Trương Văn cảm thấy bất an.

Át chủ bài của Trương Văn vô cùng bá đạo. Liễu Diệp Phân Phi vừa xuất ra, cả người Trương Văn đều hóa thành lá liễu. Cả một vùng đất lượn như vậy mà chỉ còn sót lại từng đạo Liễu Diệp đao mang, dường như toàn bộ người hắn ta đều đã ẩn thân vào bên trong. Nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm.

"Thật là một đao pháp lợi hại, dường như có thể đạt tới trình độ chiến kỹ sơ cấp rồi. Đáng tiếc đao pháp này lại không đạt được tốc độ như gió, nếu không thì khi thi triển ra mới có thể chân chính coi đó là sát chiêu."

Liên tục giết chóc, liên tục săn bắt yêu thú, trình độ của Lâm Phi đã được nâng cao không ít. Đao pháp của Trương Văn tuy rằng rất lợi hại nhưng có nhiều chỗ vẫn chưa được hoàn mỹ, vẫn không được coi là một chiêu thức hoàn mỹ, nó tồn tại một thiếu sót nhất định. Tốc độ, chính là chỗ thiếu hụt lớn nhất. Thật trùng hợp, tốc độ lại là ưu thế lớn nhất hiện tại của Lâm Phi.

"Phá!" Lâm Phi xuất đao rồi: "Đại Thiên Diệp Dao Pháp." Đao pháp này giống với Liễu Diệp Dao Pháp, đều chú trọng nhất là tốc độ, nhưng uy lực beben trong thì lại mạnh hơn Liễu Diệp Dao Pháp. Đao pháp Hoàng gia hạ phẩm, uy lực cũng là điều dễ hiểu thôi.

"Trảm!"

"Trảm!"

"Trảm!"

Lâm Phi nhanh chóng chém vào không trung ba đao, ba nhát đao này không phải làm ra một cách tùy ý mà là tạo thành một vòng vây, mỗi một đao đều phong tỏa một khu vực. Vậy nên thay vì nói là Lâm Phi xuất ra ba đao thì không bằng nói là hắn đã tạo ra ba vị trí.

"Phốc!" Một âm thanh kêu rên vang lên, một bóng hình chật vật không chịu được nữa rơi ra, nguyên bản khắc lên trên mặt quần áo hình dạng của ba vết thương, ngay ngắn lưu lại trên thân thể.

Trương Văn phun ra máu tươi, cúi đầu nhìn vết thương ở trước ngực, khó có thể tin nhìn thấy được một màn này: "Làm sao người có thể phát hiện được chỗ ta ẩn thân?"

"Tốc độ. Đao pháp của người không có cách nào đạt được tới tốc độ cứng đáng với nó, trong mắt ta sơ hồ chồng chất, múa rìu qua mắt thợ. Ta cho người mở mang một chút thể nào mới gọi là tốc độ." Lâm Phi nhanh chóng xuất đao, đao mang như ánh sáng lóe lên. Mười nhát đao.

Đồng tử Trương Văn phóng đại ra, miễn cưỡng nagnwng căn được ba đao rơi xuống. Những nhát đao nhanh đến choáng váng, căn bản không thể cảm nhận được phương hướng sau đó của nó. Tốc độ quá nhanh, không có cách nào phản ứng kịp, tay chân không có cách nào đồng đều được. Đây chính là biểu hiện khi tốc độ đạt tới cực hạn. Mây vẫn trôi, gió vẫn thổi.

"Đao pháp thật nhanh!" Cả người Trương Văn như đã mất đi linh hồn, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống nhưng toàn thân hắn lại rét run, đó không phải là cái lạnh bình thường. Tiếng nói của hắn vừa dứt liền phun ra một ngụm máu tươi, cả người đều ngã xuống, cứ như vậy mà mất mạng.

...

(1) Tinh hữu khả nguyên: có thể bỏ qua được.

(2) Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt: Đánh trống lần thứ nhất thì binh sĩ hăng lên, đánh lần thứ hai thì lòng hăng hái giảm xuống, đánh lần thứ ba thì không còn hăng nữa (Tả truyện).

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Cao thủ dùng đao vì dân trừ hại

"Đáng tiếc, tốc độ xuất đao của ta không thể lại có thêm một cái bậc thang, bằng không dựa vào tốc độ xuất đao lại phối hợp thêm cả Tùy Phong Thân Pháp thì giết hán là chuyện dễ như trở bàn tay. Không cần phải ra tay từ chỗ nhược điểm cũng có thể trực tiếp đem đối phương giết chết." Việc dùng tốc độ gió thu cuốn hết lá vàng đem toàn bộ kẻ địch giết hết lớn như thế, nếu sau này truyền ra bên ngoài nhất định sẽ tạo ra một cuộc chấn động không nhỏ, không biết bao nhiêu sẽ người vô tay khen hay.

Nhìn thấy những đệ tử đồng môn chết đi, tâm tình của Lâm Phi cũng không có gì chấn động, giống như chỉ là chết yêu thú thôi vậy. Đại lực này vốn là như thế, nhân từ nương tay thì sẽ không kết cục gì tốt đẹp. Nghe thấy âm thanh của hệ thống Lâm Phi sớm tạo thành thói quen rồi, đổi lại ánh mắt nhìn qua thì phát hiện hết thảy đều không còn giống như vậy.

"Trương Vạn Sơn, có lẽ lúc này đây lại phải làm người thất vọng rồi. Người không nên cứ hết lần này đến lần khác muốn đối phó ta." Hàn quang trong mắt Lâm Phi chợt lóe lên, nhớ thật kỹ cái tên Trương Vạn Sơn này.

...

Giết người, đương nhiên là phải làm luôn một lần, thu nhận chiến lợi phẩm. Nếu nói hiện tại Lâm Phi thích gì nhất thì không thể nghi ngờ gì chính là việc kiếm kê chiến lợi phẩm.

Lâm Phi trực tiếp di chuyển ba cái thi thể của đệ tử Thần Vũ môn vào trong rừng cây. Còn về phần có thể che giấu trong bao lâu thì một chút hán cũng đều không để ý. Không có bằng chứng, ai có thể làm gì được ai chứ! Về phần phía quân Đầu Trọc, Lâm Phi không có hảo tâm như vậy, tùy ý để bọn hán phơi thây trên đường, hán cũng không biết hành động này sẽ mang đến ảnh hưởng gì. Đương nhiên, chiến lợi phẩm là không thể ít đâu.

Ngoại trừ bạc dùng bên ngoài, còn thu hoạch một vài bản huyền công bí tịch. Đối với người lúc này đã có được mấy quyển Hoàng giai huyền công như hán, không thu thập huyền công nữa dĩ nhiên cũng không có vấn đề gì. Nhưng mà cho dù không đáng giá thế nào đi chăng nữa, con muối thịt cũng là thịt, Lâm Phi mới không lãng phí nó. Ngoại trừ những thứ này, còn lấy được một vài phẩm binh hạ phẩm từ phi quân Đầu Trọc, xem như thu hoạch cũng không nhỏ. Kiểm tra xong thấy không có gì bỏ sót nữa Lâm Phi liền giục ngựa rời đi, không dám lưu lại chút nào nữa.

Quả nhiên, sau khi Lâm Phi rời đi một lúc lâu thì hết thảy mọi chuyện phát sinh lập tức được truyền ra ngoài.

Phi quân Đầu Trọc là loại người gì chứ, đây chính là hung thần của Hắc Thủy sơn mạch, cướp sạch người qua đường, cướp bóc tài vật của thương nhân, việc ác bất tận, không biết bao nhiêu người đã chết ở trên tay nam tử đầu trọc. Có thể nói là trên tay họ đều dính đầy máu tươi.

Việc phi quân Đầu Trọc bị người giết chết ở trên đường đi tạo ra một trận xôn xao không nhỏ, toàn bộ những người từng có người thân chết ở trên tay phi quân Đầu Trọc trước kia đều từ thành Hắc Thủy chạy đến vây xem.

...

"Súc sinh, chết hay lắm, làm nhiều việc ác, sớm muộn gì sẽ có ngày như hôm nay!"

"Thật không biết là vị nào cao thủ nào đã diệt trừ được phi quân Đầu Trọc, bởi vì như vậy đã giúp Hắc Thủy sơn mạch mất đi một đám thổ phi hung tàn, quả thực là một chuyện vô cùng tốt!"

"Đúng vậy a, đúng vậy a. Trước kia lúc đi qua đây, lo lắng nhất là gặp phải đám phi quân Đầu Trọc kia, bọn hán không chỉ muốn cướp đồ mà còn muốn giết người, so với thổ phi khác thì thái độ không biết là ác hơn bao nhiêu. Hiện tại bọn hán chết rồi, về sau không cần phải chờ đợi lo lắng nữa, thật muốn cảm tạ vị cao thủ kia đã giúp chúng ta loại bỏ cái hại!"

...

Trong khoảng thời gian ngắn, trên quan đạo vây đầy người. Hình dạng của tên đầu trọc cùng một đám thủ hạ của hán mọi người đều không có cảm giác gì, trái lại còn vô cùng hưng phấn. Mặc dù không phải là do bọn họ tự mình ra tay, nhưng bọn hán đã chết ở trước mặt thì liền có cảm giác an tâm không nói ra được.

Uy danh của phi quân Đầu Trọc trong Hắc Thủy sơn mạch cũng được xem như mối nguy hại lớn, bọn hán thì hành chuyện giết sạch cướp sạch không lưu người sống, trở thành phong tục bất biến một đời.

Nếu không phải chết ở chỗ này thì nhắc tới cái tên phi quân Đầu Trọc đã khiến bọn họ nghe thấy liền muốn chạy rồi. Không ít người đang thấy hưng phấn, thậm chí còn vì những người bạn đã chết kia mà cầu nguyện. Nhưng trong này lại có một số người không như vậy, bọn họ vây quanh những thi thể kia, sắc mặt ngưng trọng, lòng mảy may khi thì giãn ra, khi thì nhấn lại, từ trên vết thương nhìn ra không ít manh mối.

"Cao thủ, người nọ là một người dùng đao rất giỏi. Các người nhìn vào miệng vết thương của người này đi, chính tề tron nhấn, còn có ánh mắt này, rõ ràng là sự việc chỉ xảy ra trong chớp mắt liền bị người dùng đao chém thành hai khúc. Tin rằng những người dùng đao cũng không thể dễ dàng làm được!"

"Các ngươi lại nhìn bàn tay người này xem, bàn tay rạn nứt, máu tươi ở gan bàn tay, rõ ràng là tránh không được đá kích với tốc độ cao do đó thì bị chém giết. Cái này giải thích rõ ràng người này là một người có thần lực trời sinh!"

"Còn có cái đầu trọc của tên lĩnh, cảnh giới Võ Đạo thất trùng thiên, giết người như ngóe, cao thủ ngang cấp cũng không dễ dàng bắt lại được đối phương. Thế nhưng ngươi xem vết thương này, rõ ràng là lưu lại trong nháy mắt, khẳng định không phải là thực lực của Võ Đạo thất trùng thiên, nói không chừng chính là thực lực bát trùng thiên mới có thể dễ dàng đánh chết đối phương như vậy!"

"Thật không biết là lúc nào lại xuất hiện một vị cao thủ dùng đao như vậy, mỗi chiêu đều hung mãnh như vậy, xem ra chúng ta không mất vương triều, lại còn nhiều ra thêm một vị cao thủ dùng đao nữa!"

...

Cao thủ lui tới trên quan đạo không thiếu, lập tức nhìn ra không ít vấn đề. Sau khi phân tích ra kết quả, thì lại càng làm cho người ta chấn động. Đao, hung khí. Muốn đem đao sử dụng thật tốt thì thực sự không phải là một chuyện dễ dàng, trên quan đạo giết người, ngược lại liền khiến cho bọn học có một loại thị giác tốt, lúc đầu đao pháp hung mãnh giờ lên, có thể mỗi chiêu đều chí mạng.

Không ít người thậm chí còn tự hỏi, nếu như chống lại vị cao thủ dùng đao này thì không biết kết quả sẽ như thế nào nhỉ.

"Ha ha, đây mà coi là cao thủ dùng đao? Ta thấy bất quá chỉ có như vậy mà thôi, thậm chí không sánh được với đệ tử Đạo Thần tông của chúng ta, Lý U cô nương, ngươi nói có phải như vậy hay không?"

"Ngô Càn công tử, nếu là việc sử dụng đao tốt, kiến thức được, không bằng đến giải thích một chút xem, cái tên thu lĩnh đầu trọc này ngăn cản được bao nhiêu đao mới chết đi." Đôi môi Lý U khẽ mở, nhẹ nhàng nói.

Nếu như Lâm Phi ở đây, nhất định có thể nhận ra trong đó một cô nương áo trắng đang hỗ trợ tiến hành nghiệp vụ, Trương Du Du. Thần Võ môn cùng Đạo Thần tông đều nằm trong tam đại môn phái, đệ tử cũng có người tới người đi, Ngô Càn chính là một trong số đó, tình cờ gặp ở Hắc Thủy sơn mạch vì thế liền một đường đi theo.

Lúc đang hỏi tới điều này, Ngô Càn hơi ngẩn ra, cũng may do tu dưỡng tốt nên trên mặt vẫn đang treo một dáng cười mê người: "Lý U cô nương nói như vậy, tại hạ liền cung kính không bằng tuân mệnh. Nhìn từ vết thương của tên thủ lĩnh đầu trọc, đại khái ngăn cản được không dưới tám đao mới chết, hai đao phía sau mới thật sự là sát chiêu, xem như là một thủ đoạn không tệ."

Xuất thân từ Đạo Thần tông, Ngô Càn lại còn là một cao thủ dùng đao, sau khi nhìn kỹ thì lập tức nhìn ra manh mối, đang muốn tươi cười với hồng nhan thì kết quả lại truyền đến thanh âm đã kích vô tình truyền của Lý U: "Ngô công tử nói lời này, tiểu nữ liền không thể ủng hộ rồi." Con mắt Lý U nhìn qua vết thương trên thi thể: "Tiểu nữ cho rằng, ngay từ đao thứ nhất thì khí huyết trong cơ thể hắn ta đã bắt đầu cuộn cuộn, sớm đã bị thương rồi. Cho dù không có hai đao phía sau thì tên đầu trọc cũng đừng hòng sống sót. Ngươi có thể nhìn kỹ một chút, làn da của hắn khi rút đao ra thì lưu lại ở dưới miệng vết thương, xem ra lực phủ ngũ tạng đã sớm bị đá kích, chỉ là chính hắn chưa cảm giác được mà thôi. Thủ đoạn dùng đao như thế ngươi cho rằng sẽ là cao thủ dùng đao bình thường sao?"

Một đoạn lời nói này vừa dứt, Ngô Càn bị bác bỏ liền thương tích đầy mình. Sự thật thật đúng là như vậy, tên thủ lĩnh đầu trọc trong ngoài đều trọng thương, cho dù không có sát chiêu đằng sau thì việc tên đầu trọc này phải chết là chuyện không thể nghi ngờ.

Nhìn qua miệng vết thương trên thi thể, con mắt Lý U liền hiện lên một tia nghi hoặc, bắt đầu như có suy nghĩ gì đó, trong đầu không khỏi nhớ lại, thân thể không tính là quá to lớn đi ra khỏi Hắc Thủy sơn mạch cùng với ánh mắt cuồng ngạo của hắn. Những người này sẽ không phải do chính hắn giết chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Lại đánh tương trọng sơn

Bầu trời bao la xanh biếc, những dãy núi trập trùng, cửa Thần Vũ môn hiện ra, đại khí rộng lớn, không hổ là một trong ba đại môn phái của vương triều Bất Lạc.

Dưới chân núi miền man.

"Trận so tài nửa năm một lần sắp bắt đầu rồi, thật sự không biết trong đám đệ tử ngoại môn lần này, vị sư huynh nào có thể bộc lộ hết tài năng gia nhập nội môn, trở thành đệ tử nội môn đây!"

Hai đệ tử cấp thấp thủ núi nhân rồi vô vị liền nói chuyện phiếm với nhau.

"Điều này còn phải nói sao, nhất định là những đại sư huynh Võ Đạo bát trùng thiên, Võ Đạo cửu trùng thiên kia rồi, những kẻ như chúng ta không chừng cả đời này chỉ có thể lang thang ở ngoại môn thôi, nếu có thể tiến vào nội môn thì quá tốt đi, không cần phải canh dưới chân núi nữa." Đệ tử thủ núi Lý Dũng hâm mộ nói.

"Cũng may trận so tài nửa năm, đúng lúc không tới phiên chúng ta thủ núi, may mắn có thể thấy phong thái của các đại sư huynh, lão tử nghe nói trận so tài lần này vô cùng đặc sắc đấy." Đệ tử thủ núi còn lại Triệu Hồ nói.

"Khà khà, đó là vận khí tốt của chúng ta đấy, trận so tài năm nay trong đám đệ tử ngoại môn chúng ta lại có một kẻ cuồng vọng tự cao tự đại, dám cả gan khiêu chiến đại sư huynh Võ Đạo bát trùng thiên chúng ta, hình như tên là gì ấy nhỉ..." Lý Dũng vỗ đầu, trong phút chốc không nhớ ra được.

Triệu Hồ giật mình chợt nói, "Không phải kẻ nguoi nói chính là Lâm Phi đấy chứ, ta cũng có nghe nói tiểu tử này to gan lớn mật muốn khiêu chiến đại sư huynh, thật là thất cổ ngược, không biết kiên nhẫn là gì mà!"

"Đứng, đứng, chính là phế vật Lâm Phi kia, nghe nói đã dùng đan dược cấm kỵ, cả đời cũng không cách nào trở thành Huyền giả được, có một gia tộc tốt, đan dược gì cũng không cần phải lo lắng, nếu lão tử có được đan dược này không trở thành Huyền giả cũng thỏa mãn."

Triệu Hồ liếc mắt, "Khà khà, không trở thành Huyền giả thì tính là cái thá gì, vương triều Bất Lạc chúng ta không trở thành Huyền giả thì khi nói chuyện sẽ không có sức mạnh, nguoi phải biết rằng trở thành Huyền giả nghĩa là tuổi thọ cũng tăng lên rất lớn. Võ Đạo bát trùng thiên lợi hại hơn nữa thì tuổi thọ cũng chỉ tới hai trăm năm mà thôi, trở thành Huyền giả thì không chỉ như vậy, ít nhất có thể có tới ba trăm năm thọ nguyên. Tiểu tử Lâm Phi kia chẳng khác gì nhặt vừng mè mà bỏ quên dưa hấu, cả đời chỉ như vậy mà thôi, nhưng nói gì thì nói, Lâm Phi mà không dùng tới đan dược cấm kỵ, chỉ e cả đời dùng mơ tưởng trở thành cao thủ Võ Đạo bát trùng thiên!"

"Hừ, hai vị đang nói ta sao?"

Khi hai tên kia đang trò chuyện cao hứng thì tiếng nói lạnh băng bỗng nhiên vang lên, giống như hàn phong gào thét từ băng thiên tuyết địa ra nháy mắt đã bao phủ lấy toàn thân hai người. Cả hai người đều có cảm giác như bị một quả núi lớn đè nặng sắp không thở được, trong chớp mắt đã quên đi tất cả, chỉ biết một điều duy nhất đó chính là cần thoát khỏi cảm giác dồn nén này.

Trong cơn sợ hãi, trước tầm mắt của bọn họ xuất hiện một người, người này mặc trang phục đệ tử Thần Vũ môn, khuôn mặt không cảm xúc gì đang nhìn bọn họ.

Hai người liền giật mình, trong đầu chỉ xuất hiện đúng một cái tên!

Lâm Phi, tên quỷ to gan lớn mật kia!

....

Dưới chân núi Thần Vũ môn, toàn thân Lâm Phi một mùi phong trần đang gấp gáp trở về.

Từ lúc chém giết nguoi của Trương Vạn Sơn ở quan đạo đến lúc trở về dọc đường đi đều gió êm sóng lặng, Lâm Phi cũng không gặp thêm nguy hiểm gì nữa, thuận lợi trở lại Thần Vũ môn, đúng lúc nghe thấy những lời này.

"Khí tức kinh khủng quá, ta cũng sắp hít thở không thông rồi."

"Gặp quỷ à, Võ Đạo thất và bát trùng thiên cũng không chắc có được khí tức dọa nguoi thế này, lão tử tốt xấu gì cũng là cao thủ Võ Đạo ngũ trùng thiên, sao có thể cảm thấy sợ hãi được!"

Hai người cùng liếc nhìn nhau, từ trong mắt đối phương có thể nhìn ra được sự sợ hãi.

Chỉ là khí thế thôi mà trong tim bọn họ đã cảm thấy bất an rồi.

"Không phải, không phải, chúng tôi đâu có lá gan dám nghị luận sau lưng sư huynh Lâm Phi chứ."

Bọn họ đều là đệ tử thủ núi, từng trải cũng không ít, hiện giờ hiểu được Lâm Phi đạt được kỳ ngộ gì nên cũng không dám xem thường. Đại lục Huyền Thiên nói chuyện dựa vào nắm đấm, Thần Vũ môn cũng nói chuyện dựa vào nắm đấm.

Nếu Lâm Phi vẫn là Lâm Phi lúc trước thì bọn họ vốn không cần phải quan tâm.

Lâm Phi hừ lạnh một tiếng, "Không phải là tốt nhất, đệ tử thủ núi phải có quy củ của đệ tử thủ núi, nếu có lần sau, sư huynh không ngại đích thân giáo huấn các nguoi sâu sắc, cho dù nào tới Cháp Pháp đường thì các nguoi cũng đừng mơ ăn được quả ngon!"

Ba chữ Cháp Pháp đường vừa vang lên, hai người nhanh chóng bị dọa đến mức sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

...

"Khà khà, không ngờ Lâm Phi nguoi vẫn cuồng vọng như vậy, vốn muốn để nguoi chết ở Hắc Thủy sơn mạch, không ngờ nguoi lại vẫn sống ra ngoài, xem ra nguoi nhất định phải bị đại ca của ta hung hăng hành hạ."

Giọng nói châm chọc bỗng nhiên vang lên sau lưng Lâm Phi.

Lâm Phi quay đầu nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc.

Thì ra cách đó không xa chính là đoàn người vừa chấp hành nhiệm vụ trở về, trong đó có người quen cũ là Trương Trọng Sơn và Trương Phong Lăng.

Lúc này thương thế của hai kẻ đó sớm đã hồi phục, thực lực càng tăng tiến hơn, Trương Trọng Sơn đã đột phá tới Võ Đạo ngũ trùng thiên, Huyền khí ly thể, Trương Phong Lăng đã tấn thăng Võ Đạo lục trùng thiên, Huyền khí ngưng hình, xem như sự tồn tại tương đối khá rồi.

"Đang không biết chó nhà ai lại không có quy củ như vậy, hóa ra là hai bại tướng các ngươi, xem ra lần giáo huấn trước đám các ngươi không nhớ kỹ rồi, còn muốn tiếp tục ghi nhớ lâu dài coi!"

Hai đệ tử thủ núi vốn cho rằng bản thân bị nắng vô cùng máu chó, sau khi đám Trương Trọng Sơn xuất hiện lập tức biểu lộ thần sắc có chút hả hê, cũng là đệ tử ngoại môn, đám người Lâm Phi và Trương Trọng Sơn như nước với lửa, bọn họ đã sớm biết rõ rằng hôm nay gặp lại nhất định phải đấu một trận.

Không ngờ Lâm Phi lại trực tiếp coi thường bọn họ như vậy.

"Hay cho một Lâm Phi, xem ra ba tháng không gặp, cái đuôi của ngươi đã vênh lên trời rồi, thực sự cho bản thân là Thiên Vương lão tử sao." Lần trước sau khi phải chịu thiệt, Trương Trọng Sơn vẫn luôn canh cánh chuyện trên lời đài lần trước, vì vậy mới chọn nhiệm vụ ra ngoài lịch lãm, còn dùng không ít đan dược, một phát tấn thăng lên Võ Đạo ngũ trùng thiên, liên tiếp gặp chuyện tốt khiến cả người sáng khoái. Nhất là hôm nay hần trở về gặp được con thỏ chết nhất Lâm Phi kia, bỗng nhiên nghĩ tới một màn xảy ra trên lời đài, mặc dù cảm xúc trong lòng thắc mắc vì sao Lâm Phi có thể sống sót rời khỏi Hắc Thủy son mạch, nhưng tất cả những điều này đã không còn quan trọng nữa, "Lão tử sẽ để cho ngươi biết một chút về sự lợi hại của Toái Ngọc thủ đại thành!"

Những đệ tử đồng hành của Thần Vũ môn lúc này cũng không dám ra tay quấy nhiễu, hướng chỉ nơi đây là chân núi Thần Vũ môn, bọn họ cũng biết ân oán giữa hai người này, đương nhiên sẽ không ngóc đến mức ra tay ngăn cản.

Trương Trọng Sơn vốn ngang ngược càn rỡ, hơn nữa hiện giờ cũng không phải bên trong Thần Vũ môn, đương nhiên không có bất cứ kiêng kỵ gì, cũng không có ai ngăn cản nên quả nhiên muốn dạy dỗ Lâm Phi này.

"Buồn cười, thật buồn cười, chỉ là một bại tướng mà muốn dạy dỗ ta." Lâm Phi không kiềm chế được mà cười vang, nếu là trước kia Trương Trọng Sơn còn tạo ra áp lực lớn, vậy thì hôm nay đối phương đã giống như một con thỏ ngoan ngoãn, muốn bóp sao thì bóp, nên hần chỉ tay về phía Trương Phong Lăng nói, "Hai ngươi cùng lên đi, nếu không các ngươi sẽ không có cơ hội đâu."

"Cuồng vọng."

Trương Trọng Sơn tức giận giậm chân liên tục, tay vừa nhấc lên liền trực tiếp thi triển Toái Ngọc thủ, huyền công Hoàng giai hạ phẩm.

Toái Ngọc thủ đại thành vừa xuất ra, một cỗ Huyền khí mạnh mẽ tuôn từ trong cơ thể ra hóa thành một bàn tay cực lớn xanh biếc, giơ lên cao nặng nề đánh về phía Lâm Phi, bàn tay còn chưa tới thì đất quanh thân Lâm Phi đã lồm xướng một chút, những hòn đá lớn nhỏ trong phút chốc hóa thành bột mịn.

Công kích cuồng bạo khiến các đệ tử Thần Vũ môn đứng nhìn phải kinh hãi.

Tiểu tử Lâm Phi này gặp xui xẻo rồi.

Huyền công Hoàng giai cũng không phải chỉ nói miệng, mà là hàng thật giá thật.

Trương Phong Lăng cũng xem trọng công kích của Trương Trọng Sơn, dưới công kích của Toái Ngọc thủ đại thành, đến hần cũng phải cẩn thận, hướng chỉ chỉ là một Lâm Phi. Ba tháng không gặp, bản lĩnh của hần có thể mạnh đến mức nào, Trương Phong Lăng rất muốn nhìn cảnh Lâm Phi bị dẫm đạp trên mặt đất, cảm giác đó rất cuộc như thế nào.

Thấy công kích đã tới gần, hai mắt Lâm Phi tỏ vẻ từ chối cho ý kiến, tay phải giơ lên một chút, nhìn từ trên xuống, một chưởng đao mang chọt lóc lên.

- PHÁ...!

Trương Trọng Sơn uy phong凛冽 trực tiếp như điều đứt dây, bị bắn ra xa vài chục trượng, lần đầu tiên thể nghiệm cảm giác cả người bị bay đi, trên ngực còn có một vết máu rõ như ban ngày.

Bàng hoàng!

Bàng hoàng!!

Trương Trọng Sơn bị thương nằm trên mặt đất như lâm vào giấc mộng.

Hần không phải muốn đạp Lâm Phi xuống đất sao, tại sao hần lại thất bại, thua một cách thật khó hiểu.

"Sao ta có thể thua được, rốt cuộc ngươi đã sử dụng yêu pháp gì!"

Một câu chưa nói dứt lời thì khí huyết đã cuộn trào, Trương Trọng Sơn phun ra một ngụm máu tươi lên lòng bàn tay, cả người không còn sức lực, cảm giác thất bại ngập tràn, hần đã có thực lực Võ Đạo ngũ trùng thiên rồi, sao có thể thua một phế vật được.

Trên mặt mọi người đều biểu hiện như không thể tin được.

Đánh bại kẻ địch cũ, Lâm Phi đã không còn cảm giác có bao nhiêu thành tựu nữa, hần thân nhiên nói, "Chỉ dựa vào nguoi, đến cả một đao của ta cũng không đỡ nổi, căn bản không có tư cách để ta xuất thủ, về nói lại với đại ca nguoi, bảo hắn rửa sạch mông chờ bị ta hung hăng đánh cho một trận đi!"

"Vậy nguoi hãy nhận một chiêu của ta, xem ta có tư cách này hay không!"

Thấy Trương Trọng Sơn đã bị thương chỉ trong một chiêu, mất đi năng lực chiến đấu, gương mặt Trương Phong Lăng lúc xanh lúc đỏ, trong lòng càng kinh hãi hơn, chỉ trong ba tháng ngắn ngủi sao có thể tăng lên nhanh chóng như vậy được, hắn không tin, cũng không dám tin.

Cho nên Trương Phong Lăng liền xuất chiêu, không ra chiêu không được, bằng không một khi chuyện này truyền ra ngoài, đám người Trương gia bọn họ sẽ mất mặt chết mất.

Đối mặt với công kích đến một lần nữa, Lâm Phi chỉ cười nhạt.

"Nguoi cũng không đủ tư cách, cút!"

Lâm Phi bất động không tránh, đồng thời giờ một đao lên, tùy ý động một cái.

"Bùm!"

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng Trương Phong Lăng vẫn cảm giác được áp lực cực lớn, trong lòng càng cảm thấy mối nguy khó hiểu ập tới.

Khi đao chém lên người, trong nháy mắt sắc mặt Trương Phong Lăng tái nhợt, càng có cảm giác đang tiếp cận cái chết, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất.

Hắn... sao có thể lợi hại như vậy được, ta đã là Võ Đạo lục trùng thiên rồi... tại sao chỉ một chiêu cũng không đỡ được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Lâm phi trở về

Dưới ánh nắng nóng bức, tâm trạng mọi người lại lạnh như hàn băng, giống như cái lạnh giá rét gió giạt khó chịu của mùa đông vậy.

Trương Trọng Sơn bị đánh bại còn bề ngoài nhìn có vẻ như về tình còn có thể tha thứ, không ngoại trừ khả năng thực lực Lâm Phi đại tiến, nhất là khi tu luyện cửu chuyển Huyền khí, trong lúc vô tình đã tăng uy lực huyền công lên.

Như vậy còn Trương Phong Lăng thì phải nói sao đây?

Thực lực Võ Đạo lục trùng thiên, Huyền khí đã ngưng hình, uy lực công kích tăng lên không chỉ mấy lần, Võ Đạo ngũ trùng thiên trước giờ được trở thành một đạo phân thủy ngăn cách, không biết đã bao nhiêu người phải dừng lại tại đây rồi.

Trương Phong Lăng mới tấn thăng Võ Đạo ngũ trùng thiên một thời gian ngắn, nhưng việc nắm giữ Huyền khí ngưng hình sớm đạt tới tùy ý xuất ra rồi, còn nắm giữ cả huyền công Hoàng giai trong tay, vậy mà lại bị Lâm Phi chém một đao bị thương, bọn họ đều không thể tưởng tượng được trong ba tháng này tại sao thực lực của Lâm Phi lại có thể tăng nhanh đến vậy. Từ đầu đến cuối thực lực mà Lâm Phi bày ra chẳng qua chỉ là Huyền khí ngưng hình mà thôi, Võ Đạo lục trùng thiên có năng lực chiến đấu vượt quá mức tưởng tượng rồi.

Bọn họ sao có thể biết được trong ba tháng vừa qua, Lâm Phi đã không ngừng luyện đao pháp trong Hắc Thủy sơn mạch, luyện đao pháp tới mức độ tùy ý động.

Với những đối thủ ngang cấp, nếu đối phương lộ ra sự khinh thường, thì đơn giản có thể bị đánh chết.

...

Chân núi Thần Vũ môn.

Trương Trọng Sơn và Trương Phong Lăng đều cảm thấy trong lòng lạnh lẽo như băng, không cách nào tiêu hóa được tin tức Lâm Phi mang tới, vốn cho rằng sẽ đánh Lâm Phi đến mức nương hần cũng không nhận ra được, không ngờ bọn họ đã không cùng đẳng cấp nữa rồi.

Lâm Phi đã từng là phế vật Thần Vũ môn kia, bắt đầu hát bọn họ ra mà đi về hướng con đường lớn, bọn họ chợt phát hiện bản thân đã không đuổi kịp

được nữa.

Khi Lâm Phi xoay người đi tới.

Đồng tử của Trương Phong Lăng và Trương Trọng Sơn đều co rút lại, đáy lòng sinh ra sự sợ hãi, bởi vì ký ức mà một đao khi nãy mang lại, người ngoài nhìn thấy có lẽ không cho là đúng, nghĩ rằng chỉ lợi hại mà thôi, duy có bọn họ mới hiểu được nếu đổi lại là ở nơi khác, Lâm Phi nhất định sẽ giết chết bọn họ.

Là một võ giả, khi đao mang chứa sát khí tới, khí tức nguy hiểm khiến bọn họ không thể thờ được.

Nhìn thấy Lâm Phi đi tới, hai người cho rằng phải hạ thủ tàn nhẫn.

"Sư đệ Lâm Phi, ngươi muốn làm gì?"

Những đệ tử Thần Vũ môn đứng bên cạnh to gan đứng ra ngăn cản trước mặt Lâm Phi.

Xảy ra loại sự việc này, nếu bọn họ không đứng ra thì chính bọn họ sẽ bị gây khó dễ, nhất là kẻ đánh bại Trương Phong Lăng và Trương Trọng Sơn lại chính là kẻ địch của bọn họ, tin tưởng có bọn họ ở đây, Lâm Phi sẽ không dám làm điều gì khác.

Điều duy nhất mà bọn họ lo lắng chính là nhân lúc hai người kia bị thương, Lâm Phi liền nhân cơ hội ra tay.

Đã thương không có gì gấp gáp.

Nếu bị trọng thương, lại còn đang dưới chân núi Thần Vũ môn, ý nghĩa sẽ hoàn toàn khác nhau.

...

Nhìn hai kẻ trên mặt đất, Lâm Phi đặc biệt muốn gào lên một câu, các ngươi cũng có ngày hôm nay.

Nếu hôm nay ở chỗ khác, Lâm Phi thật sự sẽ không ngại giết chết tất cả bọn họ, hắn chính là một người như vậy, người khác đối tốt với hắn, hắn sẽ mãi ghi nhớ, người khác hại hắn, cả đời hắn sẽ không quên.

Lâm Phi chính là một người thẳng thắn như vậy.

Nếu đổi lại là một người không khổng chế lực tốt thì hai kẻ này hắn đã phải chết rồi.

"Chư vị sư huynh cần gì phải khản trương, chẳng lẽ các ngươi cho rằng ta sẽ thật sự ra tay sao?" Lâm Phi nở nụ cười, đó là một nụ cười khinh thường, trên thực tế nếu hắn thật sự ra tay, những người này căn bản không ngăn được hắn.

Đám thổ phỉ đầu trọc cũng không làm gì được hắn, những đệ tử Thần Vũ môn trước mắt này thì tính là cái thá gì.

Lâm Phi vừa nói ra lời này, bọn họ vẫn tiếp tục đề phòng, không dám để Lâm Phi tới gần.

"Lâm Phi, ngươi muốn làm gì, chẳng lẽ ngươi còn muốn nhục nhã chúng ta nữa sao?" Trương Phong Lăng nói một câu ngăn hành động tiếp theo của Lâm Phi lại, thật ra trong lòng hắn cũng sợ.

Lâm Phi cười ha ha, "Nhục nhã các ngươi? Các ngươi tính là cái thá gì, xứng để ta nhục mạ các ngươi sao, trong mắt các ngươi ta không có một cái gì cả, ta chẳng qua chỉ muốn bảo các ngươi trở về truyền lại cho sư huynh Trương Vạn Sơn một câu, Lâm Phi ta đã trở về rồi, nói cho hắn biết quà ta đã nhận được ta rất thích!"

Mọi người đều mờ mịt chẳng hiểu rốt cuộc Lâm Phi đang nói gì.

Hiện giờ trong đám người này chỉ có ánh mắt của hai kẻ là thay đổi, sự thay đổi chỉ xuất hiện thoáng qua trong mắt rồi biến mất không còn dấu vết gì, mặc dù vô cùng nhanh, nhưng vẫn bị Lâm Phi nhìn thấy.

"Quả nhiên là bọn chúng!"

Lâm Phi hít sâu một hơi, xoay người rời đi.

"Lâm Phi, ngươi chờ đó, đại ca ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi hãy chờ trở thành phế vật đi!"

Trương Trọng Sơn đang được người khác vịn dậy bỗng nhiên nổi bão, trên thực tế, trong lòng Trương Trọng Sơn vô cùng sợ hãi, nhớ tới đại ca của mình càng lo lắng hơn, và lại Lâm Phi đã xoay người rời đi rồi.

"A!"

Hắn vừa nói dứt lời liền hét lên một tiếng thảm thiết, một đao đao xé rách lớp áo trên ngực, vết máu chảy từ căn cổ xuống bụng, để lộ một phần da thịt, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ để lại vết máu loang lổ.

Mọi người hít một ngụm khí lạnh.

Đặc biệt là hai đệ tử đang nâng Trương Trọng Sơn dậy, trên gương mặt đã toát mồ hôi lạnh, hoàn toàn bị dọa sợ rồi.

Thứ gì mới đáng sợ?

Không có cảm giác, vô tung vô ảnh mới là thứ đáng sợ nhất.

Nếu công kích đánh Trương Trọng Sơn mà đánh lên người bọn họ sẽ thành cái dạng gì? Bọn họ cũng không dám tưởng tượng, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đáng sợ như vậy, mà đây chỉ là công kích tùy ý mà thôi.

"Nếu còn có lần sau, ta không ngại hoàn toàn phế người đi, đến cả đại ca người có ở đây cũng đừng mơ bảo vệ được người."

Lâm Phi xoay người rời đi.

Lâm Phi vừa đi khỏi, cả người Trương Trọng Sơn như nhão ra, trực tiếp ngã xuống đất.

Cái chết, cái gì gọi là cái chết.

Khi này chỉ trong nháy mắt, Trương Trọng Sơn đã chính thức cảm nhận được vết máu trên ngực, lúc này không biết bắt mắt đến cỡ nào, giống như đang đùa cợt, lại giống như đang chế giễu.

"Lâm Phi, thù này không báo, thề không làm người!"

Gương mặt tối sầm của Trương Trọng Sơn lại lần nữa hiện lên vẻ dữ tợn, trong mắt càng toát lên sự độc ác, khí tức âm lãnh khiến người khác không dám tới gần.

Lớn đến độ này rồi, lần đầu tiên Trương Trọng Sơn mới nếm trải sự thống khổ này, nhất là khi thiếu chút nữa bị người ta chém một đao chết, nỗi nhục nhã lớn như vậy sao hắn có thể quên được.

"Các người đứng ngây ra đó làm gì, còn không đưa ta tới chỗ đại ca đi!"

Trương Trọng Sơn rống to, nóng nảy thô bạo nói.

...

Tất cả những sự việc xảy ra dưới chân núi Thần Vũ môn, mặc dù có người quyết tâm muốn phong tỏa lại, nhưng vẫn luôn bị những người khác chứng kiến.

Trong con mắt của bọn họ, phế vật Lâm Phi ba tháng trước đã một mình đi vào Hắc Thủy sơn mạch, chẳng những không chết ở bên trong, mà thậm chí còn có thiên đại cơ duyên, thực lực tấn thăng, lại một lần nữa liên tiếp đánh bại Trương Trọng Sơn và Trương Phong Lăng, quá trình này lại chỉ diễn ra trong một chiêu, thậm chí còn không tính là một chiêu.

Tin tức này vừa truyền ra, suy nghĩ đầu tiên trong đầu mọi người chính là không tin.

Võ Đạo ngũ trùng thiên, Võ Đạo lục trùng thiên, muốn dùng một chiêu đánh bại cũng không phải việc gì khó, Võ Đạo bát trùng thiên, Võ Đạo cửu trùng thiên có thể làm được, nhưng không thể đạt được đến mức độ hoàn mỹ như vậy.

Hiện giờ tất cả đều xuất hiện trên người Lâm Phi, có phần không thực tế.

Trong đó có một điều mà mọi người không dám bỏ qua, thực lực của Lâm Phi đại tiến, chắc hẳn là Võ Đạo lục trùng thiên, Huyền khí ngưng hình, tu luyện một môn đao pháp kinh khủng nào đó mới ra chiêu trí mạng.

Đối với những kẻ thích xem náo nhiệt mà nói, lần này Lâm Phi trở về Thần Vũ môn đã đánh thương đệ đệ của Trương Vạn Sơn, còn đã thương Trương Phong Lăng, công khai khiêu khích, là gan rất lớn.

Hành động của Lâm Phi cũng không khiến mọi người cảm thấy bất ngờ, liên hệ với chuyện lần trước thì việc khiêu khích như vậy cũng là lẽ thường tình.

Trương Vạn Sơn không nổi trận lôi đình như trong tưởng tượng, hắn lựa chọn trầm mặc, điều này tất cả mọi người đều hiểu được. Trương Vạn Sơn trầm mặc, điều này nói rõ trên trận so tài nửa năm sẽ không hạ thủ lưu tình.

Trận so tài nửa năm sẽ có trò hay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Ngoại môn bàng hoàng (1)

Sáng sớm hôm sau!

Lâm Phi dậy rất sớm, điều này đã thành thói quen.

Sau khi diễn luyện đao pháp trong sân xong thì cả người đã đầy mồ hôi, lúc này hắn mới thu đao lại đứng dậy, thở ra một ngụm trọc khí, hai mắt tỏa sáng.

Hôm qua sau khi trở về, Lâm Phi không chào hỏi với bất cứ kẻ nào, đi thẳng về nơi ở của mình, ngủ một giấc thật đã, cũng may có cừu chuyện Huyền Khí, khi trời vừa sáng thì toàn thân đã thấy vô cùng thoải mái.

"Hôm nay đi nộp da lông, đổi lấy đủ điểm công huân rồi!"

Lâm Phi chuyển tầm mắt nhìn về phía bao da thú khổng lồ, vì không để người ngoài nghi ngờ, hắn cố ý mua bao da thú to, đặt tất cả loại da lông vào bên trong, tránh bị người khác nhận ra mình có túi Bách Bảo.

Tiền tài không để lộ ra ngoài, trong lòng Lâm Phi cũng hiểu được điều này.

...

Ra khỏi nơi ở, trên vai khiêng một bao da thú lớn, Lâm Phi phát hiện ánh mắt của những đệ tử ngoại môn cũng thay đổi, rõ ràng đã thành sợ hãi và cẩn thận, giống như bản thân trở thành đại ma vương khủng bố vậy.

Lâm Phi không biết rằng tất cả những chuyện xảy ra dưới chân núi ngày hôm qua đã nhanh chóng lan truyền khắp trong đám đệ tử ngoại môn của Thần Vũ môn.

Chớ xem thường loại sự việc này, một khi đã bị truyền ra ngoài thì ai cũng không dám xem thường Lâm Phi nữa.

Vì vậy mới xuất hiện tràng cảnh như hiện giờ.

Lâm Phi cũng không phải kẻ ngốc, vừa suy nghĩ liền lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra, chắc chắn có liên quan tới chuyện ngày hôm qua, lần này hắn cũng đành chịu, ước gì bọn họ sẽ mãi như vậy, một đám tiểu nhân chỉ biết trông lợi thế trước mắt.

"Nhìn thấy chưa, hắn chính là Lâm Phi đấy, hôm qua chỉ dùng một chiêu lập tức đánh bại hai kẻ đám Trương Phong Lăng, người thấy chưa, ánh mắt khi này dọa người đến mức nào."

"Thật đáng sợ, chẳng lẽ Cừu Chuyện Huyền Công thực sự lợi hại như vậy sao, mới chỉ qua ba tháng mà thực lực của Lâm Phi đã đột ngột tăng mạnh, xem ánh mắt khi này, lão tử giống như đối mặt với một yêu thú nguy hiểm vậy!"

"Lời kẻ không phải giả rồi, xem ra sắp có trò hay để xem, tiểu tử Lâm Phi này chắc chắn đã gặp phải vận cứt chó gì, không bị yêu thú giết trong Hắc Thủy sơn mạch, quả thực muốn nhìn một chút trên trận so tài nửa năm sẽ thành cái dạng gì!"

...

Lâm Phi vừa rời khỏi, bọn họ đã nhỏ giọng nghị luận, biểu hiện hầu như đều là bàng hoàng, dường như đã nghiệm chứng cho tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Trước những gì bản thân nhìn thấy, bọn họ cũng không dám cho rằng đây là giả nữa.

Trên đường đi qua đại sảnh treo thưởng lại không có ai dám nói điều gì, ngược lại đa phần là sợ hãi, điều này khiến Lâm Phi vui mừng, làm người tốt vĩnh viễn không thể bằng kẻ ác được.

Sau khi đã đi tới đại sảnh treo thưởng.

Nơi này để lại không ít ấn tượng cho Lâm Phi, trong sảnh chính truyền tới những âm thanh vô cùng huyền ảo, mơ hồ nghe được những tiếng "Quân sư huynh", "đại lông"...

Đi vào đại sảnh treo thưởng.

Đầu tiên tầm mắt của Lâm Phi bị một nơi hấp dẫn, bởi vì xung quanh chỗ này vây quanh không ít người, thỉnh thoảng còn vang lên âm thanh hưng phấn.

Mặc dù số lần Lâm Phi tới đại sảnh treo thưởng không nhiều, hơn nữa thông qua những tin đồn nhỏ lưu truyền bên ngoài thì từ sau khi có sự tồn tại của đại sảnh treo thưởng, nơi đây đã trở thành một loại hình thi đấu vô hình.

Phản đông đệ tử ngoại môn Thần Vũ môn mỗi ngày đều trở về hoàn thành nhiệm vụ treo thưởng, nếu có ai bỗng nhiên nổi tiếng, ngày hôm sau nhất định sẽ bị tất cả đám đệ tử biết tới.

Người bình thường rất thích tới đại sảnh treo thưởng xem náo nhiệt.

....

Lâm Phi không nhớ thêm được gì nữa.

Bởi vì Lâm Phi trước có tính hướng nội, trong đám đệ tử ngoại môn lại khá có danh tiếng, mà bạn bè quen biết bên cạnh lại không nhiều, hiện giờ cũng không nhận ra ai cả.

Lâm Phi đành dứt khoát đứng chờ một bên.

Vừa đứng đây, hắn liền thấy có hứng thú với mấy người ở bên trong, bởi vì bên trong đang có một sư huynh ngoại môn mới săn giết yêu thú về, đang nộp vật phẩm nhiệm vụ lên.

"152, 153, 154, 155, 156..."

"Mạnh quá, không hổ danh là 'Tiểu Quân Tử', da lông này đều là của yêu thú cấp sáu, còn là yêu thú sống thành đàn nữa!"

"Quân sư huynh, lần này nhất định có thể đứng trong hạng mười đệ tử ngoại môn đứng đầu, thuận lợi gia nhập hàng ngũ đệ tử nội môn, đủ thực lực để săn giết những yêu thú sống thành đàn, điều này mấy sư huynh có thể làm được."

"Đệ tử nội môn tính là cái gì, không tới ba năm Quân sư huynh hẳn có thể trở thành Huyền giả ấy chứ!"

"Hon một trăm đầu yêu thú, thời gian còn chưa tới một tháng mà đã có nhiều da lông như vậy rồi, không chừng có thể đổi lấy được một Hoàng giai huyền công lợi hại, trận so tài nửa năm chắc chắn phát dương quang đại!"

...

Trên quầy treo thưởng.

Trưởng lão chấp sự đang kiểm kê lại đám da lông yêu thú chất chồng trên bàn.

Thần Vũ môn có nhu cầu vô cùng lớn đối với da lông yêu thú, lợi dụng da lông của yêu thú để đánh giá chế tác ra áo giáp, yêu thú có cấp càng cao thì da lông càng trân quý.

Trưởng lão chấp sự là một người tuổi trung niên, trên gương mặt biểu lộ nụ cười, hiển nhiên rất thích đồng da lông này.

Đứng trước quầy chính là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, gương mặt thanh tú, toàn thân áo bào trắng, dáng vẻ công tử ôn văn nho nhã, người này chính là Quân Vô Hối với danh xưng "Tiểu Quân Tử".

"Không tệ, không tệ, tổng cộng là một trăm bảy mươi chín bộ da lông yêu thú, xem ra tháng này người đạt được tiến bộ rất lớn, nếu không còn thứ gì khác thì điểm tích lũy tháng này của ngươi sẽ là..."

Trưởng lão chấp sự đếm rất nhanh, một lát sau đã đếm xong đồng da lông yêu thú.

"Trưởng lão xin hãy đợi đã, trên tay đệ tử còn đồ vẫn chưa thống kê!"

Trước mắt mọi người, Quân Vô Hối lấy một bao da thú màu đen to ra quăng lên quầy, vang lên những âm thanh thanh thúy.

"Yêu hạch, nhất định là yêu hạch!"

Trong mắt trưởng lão chấp sự hiện lên tia vui vẻ, thuận thế mở bao da thú to ra, từng khối yêu hạch màu sắc không giống nhau rơi trên quầy, lập tức dẫn tới những tràng hoan hô.

"Yêu hạch, quả nhiên là yêu hạch!"

"Quân sư huynh uy vũ!"

Thu hoạch da lông yêu thú, giết chết yêu thú tất nhiên có da lông yêu thú, điểm khác biệt không những là da lông cấp cao hay cấp thấp, mà yêu hạch cũng hoàn toàn khác nhau.

Hình thành yêu hạch được quyết định ở yêu thú.

Những yêu thú bình thường phải cấp tám hoặc cấp chín mới có thể tạo ra yêu hạch, yêu thú cấp thấp bình thường rất khó tạo ra được, nói cách khác

chính là muốn đổi lấy yêu hạch cần phải không ngừng săn giết yêu thú, số lượng yêu thú càng nhiều đương nhiên sẽ xuất hiện nhiều yêu hạch hơn.

Điều này đại biểu cho điều gì trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Tính mạng nguy hiểm gặp được kỳ ngộ.

...

Lâm Phi hơi ngần ra, sau đó chợt thờ dài một hơi.

Ba tháng săn giết, vô số yêu thú chết trong tay Lâm Phi không kể hết ra được, đương nhiên có không ít yêu hạch, vốn định xem tình huống để quyết định xem có nên lấy ra hay không.

Qua hôm nay có thể thấy yêu hạch cũng không phải thứ gì quá khó lấy.

Lâm Phi hoàn toàn yên tâm, không cần lo lắng tới chuyện số yêu hạch từ đâu ra, bọn họ vốn không quan tâm tới nguồn gốc của chúng.

Quân Vô Hối lấy yêu thạch ra, điều này không thể nghi ngờ đã gây ra oanh động không nhỏ.

Bình thường đa phần hoàn thành nhiệm vụ lấy da lông yêu thú là chủ yếu, số có được yêu thạch rất ít, cần săn giết số yêu thú lớn, hơn nữa còn là một thân một mình, thử hỏi có ai dám đi.

"Quân sư huynh uy vũ!"

"Quân sư huynh uy vũ!"

Quân Vô Hối đứng trước quầy treo thưởng, mặc dù biểu hiện ra rất khiêm tốn, nhưng trong mắt vẫn không hề che dấu vẻ tự đắc, còn mọi người lúc này đều đang tập trung nhìn những yêu hạch trước mặt.

"Yêu hạch cấp năm mươi tám khối!"

"Yêu hạch cấp sáu mươi ba khối!"

"Yêu hạch cấp bảy mươi hai khối!"

Trưởng lão chấp sự vô cùng hưng phấn, phần lớn Thần Vũ môn trước giờ thích yêu hạch, số yêu hạch nộp lên càng nhiều, làm một trưởng lão chấp sự đương nhiên càng được coi trọng hơn.

"Quân sư đệ, tổng cộng người đã nộp lên một trăm bảy mươi chín bộ da lông yêu thú, trong đó phân ra cấp năm, sáu, bảy, tám, tính ra tổng giá trị công huân là sáu nghìn bốn trăm hai mươi điểm, có tám mươi ba khối yêu hạch cấp năm, sáu, bảy, tám, tổng cộng là mười bốn nghìn hai trăm linh bảy điểm công huân, chúc mừng Quân sư đệ tổng cộng đạt được hai mươi nghìn sáu trăm linh bảy điểm, có thể tới đổi các loại huyền công và vũ khí khác!"

Một lần được hơn hai mươi nghìn điểm công huân, xác thực là một sự kiện không nhỏ.

Ngày thường tính ra được một hay hai nghìn đã là nhiều, nhưng một lần nhận được hai mươi nghìn điểm công huân, trong đám đệ tử ngoại môn ít người nào làm được.

Sau khi lời trưởng lão chấp sự kết thúc, các đệ tử cũng bắt đầu hô vang.

....

"Sư đệ bên kia, người đến đổi điểm công huân sao?"

Trưởng lão chấp sự chuyển tầm mắt đứng ngay Lâm Phi đang đứng ở cửa, trên vai là một bao da thú to, không thể nghi ngờ bên trong chính là da lông yêu thú.

Lâm Phi đang định lấy yêu hạch ra, vô thức gật đầu, "Đúng!"

Những đệ tử vốn đang hưng phấn lập tức di chuyển ánh mắt nhìn tới Lâm Phi.

"Hắn không phải Lâm Phi sao?"

Không biết ai đó bỗng nhiên hô lên một câu.

Mọi người hơi ngần ra, sau đó chợt nhớ tới điều gì, những ánh mắt có chút khinh thường, có bất ngờ, có hâm mộ, từng ánh mắt đổ dồn lên người Lâm Phi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Ngoại môn bàng hoàng (2)

"Lâm Phi? Chớ nói với ta rằng hần chính là phế vật tu luyện tâm pháp Cửu Chuyển Huyền Công Lâm Phi kia đấy? Không phải hần tới Hắc Thủy sơn mạch sao, không bị yêu thú ăn thịt à?"

"Huynh đệ à, tin tức của ngươi đã lạc hậu rồi, người ta đã trở lại từ hôm qua, nghe nói chỉ một chiêu đã đánh bại Trương Phong Lăng và Trương Trọng Sơn, không biết là thật hay giả nữa!"

"Con mẹ nó, không phải thật đấy chứ, nhưng dù sao nhìn thế nào thì Lâm Phi nhìn chả có vẻ gì là lợi hại cả, không phải nói khoác đấy chứ? Hay là tâm pháp phế vật Cửu Chuyển Huyền Công thực sự lợi hại như vậy?"

"Chuyện này liên quan cái chim gì đến chúng ta sao, lão tử chỉ thấy hiếu kỳ, tên Lâm Phi này rốt cuộc mang gì về đây, đừng nói là da lông cấp hai, cấp ba đấy, vậy thì buồn cười chết ta mất."

...

Sau khi giặt mình, đủ tiếng nói thảo luận bàn tán vang lên, căn bản không coi Lâm Phi thành chuyện gì to tát cả.

Trong ấn tượng của bọn họ, Lâm Phi cũng chẳng khác mấy với người qua đường.

Thần Vũ môn chính là một nơi như vậy, nếu coi đại lục Huyền Thiên là một đại giang hồ, thì Thần Vũ môn chính là một tiểu giang hồ ngập tràn lợi ích và mâu thuẫn.

"Ngươi không mở miệng cũng sẽ không chết người, cần gì phải để mắt tới để mắt tới lão tử, như vậy không phải bảo lão tử khuấy động bọn họ sao?"

Trước ánh mắt của tất cả mọi người, Lâm Phi nở nụ cười cay đắng.

Hắn vốn định chờ bọn họ đi rồi mới tới nộp da lông đổi điểm công huân, ít nhất sẽ không quá kinh hãi, Lâm Phi thích an phận, kết quả trưởng lão chấp sự kia lại có hòa nhân kim tính.

Trưởng lão chấp sự đã mở miệng rồi, Lâm Phi cũng không thể xoay người rồi đi được, quả nhiên không thành vấn đề đều sẽ biến thành vấn đề.

Việc đổi điểm công huân này Lâm Phi cũng biết một chút, dùng da lông yêu thú kiếm được trong nhiệm vụ cũng có thể đổi được điểm công huân, phương thức lựa chọn càng nhiều hơn.

Trong mắt trưởng lão chấp sự xuất hiện một vòng dị sắc, trong Thần Vũ môn, phế vật tu luyện tâm pháp Cửu Chuyển Huyền Công có thể đếm được trên đầu ngón tay, thậm chí là có một không hai. Lúc trước khi nghe được chuyện này, hắn không cho là đúng, không nghĩ tới hôm nay lại bị hắn bắt gặp được, khó tránh cảm thấy bất ngờ và tò mò.

Tên này rốt cuộc mang về thứ da lông yêu thú gì đây!

...

Lâm Phi đặt bao da thú to lên quầy chờ nghiệm thu.

"Sư đệ chuẩn bị dùng da lông yêu thú đổi lấy điểm công huân!"

Trưởng lão chấp sự cũng không cảm thấy bất ngờ, bình thường đa số đều dùng da lông yêu thú đổi lấy điểm công huân, về lý thì người khác sẽ không có được nhiều, nên chỉ liếc nhìn một cái cái bao da to này cũng có thể ước lượng sẽ có không ít hơn một trăm bộ da lông yêu thú đâu.

Trong vòng một ngày, thu được trên trăm da lông yêu thú đổi lấy điểm công huân không nhiều, đặc biệt còn là một cá nhân cung cấp nữa.

Trưởng lão chấp sự cũng tò mò, loại da lông trong bao rốt cuộc là loại da lông gì, nếu là da lông trung giai và cao giai thì ngày hôm nay đã thu hoạch được lớn rồi.

"Vị sư đệ này xin chờ một chút!"

Trưởng lão chấp sự mở bao to ra, trên gương mặt lập tức nở nụ cười, những quầy xung quanh thậm chí còn vang lên những tiếng thét đầy kinh hãi, bởi không ai ngờ rằng da thú trong bao lại là da lông được gấp chỉnh tề, chỉ liếc qua sơ sơ ít nhất cũng đều là da lông yêu thú trung giai trở lên.

"Mẹ nó, không phải nhìn lầm rồi chứ!"

"Nhiều da lông yêu thú quá, chẳng lẽ Lâm Phi đủ thực lực săn giết yêu thú thành đàn sao? Không thể nào, ba tháng trước hắn mới chỉ ở Vô Đạo tứ trùng thiên thôi mà!"

"Nhất định không phải hắn săn giết, chắc chắn là như vậy, thực lực của hắn mà có thể săn giết yêu thú trung giai, lão tử còn có thể săn giết yêu thú cao giai đấy!"

...

Những đệ tử kia đều biểu lộ vẻ mặt không thể tin được.

Yêu thú khó giết, trong lòng bọn họ hiểu rất rõ, muốn một chọi một thì thực lực phải mạnh hơn một đến hai cấp, săn giết yêu thú quần cư, trong đám đệ tử ngoại môn của Thần Vũ môn rất ít người có thể làm được.

Số lượng da lông yêu thú Lâm Phi mang về sẽ không ít hơn con số một trăm, không khác gì ném một trái bom nổ khiến bọn họ không cách nào hoàn hồn được.

"Yên lặng!"

Trưởng lão chấp sự nhíu mày, lớn tiếng trách móc, lúc này những người xung quanh mới an tĩnh lại.

"Người làm không tồi!"

Trưởng lão chấp sự hiềm khi nào mở miệng tán dương.

Chỉ trong vòng một ngày đã thu hoạch được hai đến ba trăm da lông yêu thú đã được tính là vô cùng khá rồi, về phần tại sao lại làm được như vậy, trưởng lão chấp sự sẽ không quan tâm tới.

Sau khi khen ngợi xong, hắn bắt đầu xử lý.

"51. 52... 75.... 76.... 89.... 120. 121.... 145... 146..."

Mỗi một con số được đọc lên, trái tim những đệ tử ở đại sảnh treo thường liên tiếp bị đá kích, cũng không dám mở miệng nữa.

"Hai trăm mười tám!"

Con số da lông yêu thú dừng lại ở hai trăm mười tám.

Tất cả mọi người cũng không thể tưởng tượng được nhìn về phía Lâm Phi, bọn họ khó có thể tiêu hóa thứ tin tức này, số lượng da lông yêu thú trọn vẹn hơn Quân Vô Hối sư huynh hơn hai mươi tám.

Khái niệm gì đây.

Sư huynh Quân Vô Hối đường đường là Vô Đạo bát trùng thiên đấy, cao thủ cương khí hộ thân, hắn có thể chém giết nhiều yêu thú như vậy là lẽ đương nhiên.

Còn Lâm Phi? Hắn trong ấn tượng của bọn họ chỉ dừng lại ở Vô Đạo tứ trùng thiên ba tháng trước mà thôi.

Trước quầy, Quân Vô Hối thân mặc tà áo trắng, trong mắt hắn xuất hiện biến hóa, nghi hoặc nhìn vị sư đệ không có chút tiếng tăm trước mắt này, trong lòng quả thực không thấy thoải mái.

Con người ai cũng có thất tình lục dục.

Quân Vô Hối cũng không ngoại lệ.

Nếu đối phương có thực lực cao hơn hắn, Quân Vô Hối cũng không còn lời nào để nói, nhưng một tiểu tử chưa bao giờ nổi danh chỉ trong một lần đã lấy ra lượng da lông yêu thú không kém gì mình, trong lòng chắc chắn cũng không thoải mái được, điều duy nhất khiến hắn còn cảm thấy thỏa mãn chính là bản thân cung cấp được yêu hạch, đối phương nhất định không thể cung cấp được.

...

Trưởng lão chấp sự cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Da lông yêu thú của Quân Vô Hối và Lâm Phi đều không kém đẳng cấp nhau, hơn nữa trưởng lão chấp sự còn sắc bén nhận ra da lông yêu thú của Lâm Phi hầu như đều được giữ gìn hoàn hảo, từ miệng vết thương có thể thoáng nhìn ra yêu thú mất mạng dưới một đao, nhiều nhất cũng không quá ba đao, nhưng dù thế nào thì cảm giác không quá chân thực, rốt cuộc phải lĩnh ngộ đạo pháp tới cảnh giới nào mới làm được.

Trong lòng trưởng lão chấp sự nghi hoặc, nhưng hắn cũng không tiện hỏi trước mặt mọi người, đang chuẩn bị mở miệng thì thấy đối phương lấy từ trên

người ra một cái túi nhỏ.

Lần này càng chấn động hơn.

"Yêu hạch!"

Không chỉ có trưởng lão chấp sự mới bàng hoàng, mà đến cả Quân Vô Hối cũng phải rung động, yêu hạch, thứ duy nhất để hấn tự hào, nhưng hiện giờ một đệ tử không quan trọng cũng lấy ra được yêu hạch, điều này là chuyện không thể nào.

Tay Quân Vô Hối vô thức nắm lại, hiển nhiên ánh mắt của tất cả mọi người đều đang tập trung trên đồng yêu hạch, nên không ai thấy được biểu tình cực kỳ bất mãn của Quân Vô Hối lúc này.

"Được, được!"

Sau khi mở túi ra, yêu hạch liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Lần này, ánh mắt mọi người nhìn Lâm Phi cũng thay đổi, không còn sự khinh thường lúc trước nữa, đã mang về nhiều yêu hạch, bất kể thế nào thì dù là bọn họ cũng không làm được.

Trưởng lão chấp sự kiểm kê, gương mặt đặc biệt thấy vui sướng.

"1... 2... 7...15... 41.... 62... 74.... 85... 101... 116!"

Giỏi thật, tổng cộng có một trăm mười sáu khối yêu hạch, sau khi trưởng lão chấp sự kiểm kê xong lại có ấn tượng thêm vài phần với tên đệ tử không có danh tiếng gì kia.

Sau khi kết quả được công bố ra, sắc mặt Quân Vô Hối càng khó coi hơn.

Hắn nộp lên tám mươi ba khối yêu hạch, kém đối phương ba mươi ba khối yêu hạch, chẳng khác nào hắn bị tát lên mặt một cái, công sức vất vả và một tháng, vốn nghĩ tới tạo nên cảnh tượng náo nhiệt một phen, kết quả bị người khác đoạt mất hào quang, trong lòng càng cảm thấy không thoải mái.

"Chúc mừng Lâm sư đệ, tổng cộng người đã nộp lên hai trăm mười tám da lông yêu thú, trong đó phân ra cấp năm, sáu, bảy, tám, tính ra tổng điểm công huân là tám nghìn năm trăm bốn mươi hai điểm, yêu hạch cấp năm, sáu, bảy có một trăm mười sáu khối, tính ra sẽ là hai mươi tư nghìn năm trăm linh sáu điểm công huân, tổng cộng đạt được ba mươi ba nghìn bốn trăm linh tám điểm công huân, có thể dùng để đổi lấy các loại huyền công và vũ khí khác nhau!"

Sau khi trưởng lão chấp sự tính toán xong kết quả, mọi người lại một lần nữa hít một ngụm khí lạnh.

Hơn ba mươi nghìn điểm công huân.

Là con số mà bọn họ không dám nghĩ tới.

Điểm công huân nhiều như vậy, bọn họ có thể đổi lấy huyền công Hoàng giai, vũ khí phàm giai, các loại đan dược khác nhau, điều này khiến mọi người bất đầu đổ kị, hận không thể đổi thành của mình.

...

"Cảm ơn trưởng lão chấp sự, có thời gian đệ tử sẽ tới đổi!"

Nghe thấy hơn ba mươi nghìn điểm công huân, đến bản thân Lâm Phi cũng phải kinh hãi, đồng thời trong lòng cũng cười xấu xa, nếu lão tử lấy toàn bộ da lông trong túi Bách Bảo ra đây, không biết sẽ thành cái dạng gì nữa?

Hôm nay mới chỉ lấy ra một phần mà thôi, cùng lắm xem như tăng băng ngàn, vậy mà đã tạo ra oanh động lớn đến vậy, nếu quả thật lấy hết ra thì Lâm Phi cũng không dám tưởng tượng thêm nữa.

Thấy những ánh mắt như lang như hổ đang nhìn mình kia, Lâm Phi cảm thấy vẫn nên rời khỏi chỗ này đi thì hơn.

Hắn vừa mới xoay người thì một người từ trong đám đông đứng ra.

Đạo thân ảnh ngăn cản trước mắt mặc thân áo trắng, còn ai khác ngoài Quân Vô Hối đây.

"Đứng lại!"

Lâm Phi không khỏi nhú mày, "Người muốn làm gì?"

Quân Vô Hối được xưng là "Tiểu Quân Tử" không có nghĩa là tiêu sái như quân tử, nếu có thể nhìn được thì trong lòng hắn đã sớm bị ghen thành một bụng tức rồi.

Bản thân đường đường là cao thủ cương khí, một thảng sấn giết vắt và lấy được nhiều da lông yêu thú như vậy, thế mà toàn thân thực lực của hắn còn không bằng tiểu tử này, dựa vào cái gì tiểu tử đó lại có nhiều da lông yêu thú, yêu hạch như vậy, nhất định đã lén trộm được ở đâu đó, nếu không chỉ với thực lực của hắn sao có thể lấy được những thứ vốn khó lấy được này.

Quân Vô Hối cảm thấy không công bằng, giống như một con trâu đực bị kích thích vậy!

"Ta muốn ngươi nói cho mọi người biết những tấm da lông, yêu hạch này đều do ngươi nhặt được trong sào huyết yêu thú, không phải ngươi tự săn giết được, tên lừa gạt này!"

Lâm Phi thấy dở khóc dở cười, sao trên đời này lại có nhân vật cực phẩm này nhỉ.

"Cố tình gây sự!"

Lâm Phi ném lại một câu sau đó đi qua người Quân Vô Hối, chuẩn bị rời khỏi đại sảnh treo thưởng.

"Ai cho ngươi đi, đứng lại cho ta!"

Quân Vô Hối có danh tiếng không nhỏ trong đám đệ tử ngoại môn, người bình thường cũng không dám không nể mặt hắn, một tiểu tử tu luyện tâm pháp phế vật dám cả gan không đếm xỉa tới hắn, làm như vậy càng khiến lửa giận trong lòng hắn bùng nổ, lúc này hắn liền hét lớn một tiếng, năm ngón tay nắm lại giờ lên cao đánh tới sau lưng Lâm Phi.

Một chiêu này không nhẹ, hiển nhiên muốn giữ Lâm Phi ở lại.

"Không biết xấu hổ!"

Khi tức nguy hiểm xuất hiện sau lưng, Lâm Phi lập tức giận dữ, hay cho một kẻ không biết xấu hổ, chỉ vì một chuyện không quan trọng mà ra tay với mình, lá gan cũng quá lớn rồi đấy.

"Hoành Tảo Thiên Quân!"

Lâm Phi nghiêng người sang một bước, xoay người dùng quyền trái nghênh đón, chiêu thức đó chính là Bát Hoang Lục Hợp quyền.

"Bùm!"

Một con gió gào thét tán ra xung quanh, những đệ tử Thần Vũ môn vây quanh lập tức thay đổi sắc mặt, không gian giữa hai người lộ rõ khí tức nguy hiểm.

Lâm Phi lùi lại hai bước, thân người đã ổn định lại, nhưng trong nội tâm lại cực kỳ rung động.

Quân Vô Hối không biết đã lui tới nơi nào, sắc mặt cũng rất khó coi, chỉ trong khoảnh khắc vừa rồi, khi một cỗ lực lượng khổng lồ vọt tới, nếu hắn không vận dụng cương khí hộ thân thì nhất định đã bị trọng thương ở bàn tay, mất đi không ít sức chiến đấu rồi.

"Quân Vô Hối, ngươi thật to gan, ai cho phép ngươi hành hung ở nơi này?"

Thời khắc hai người chiến đấu xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức khiến người khác không kịp bùng tỉnh.

Gương mặt của trưởng lão chấp sự trở nên âm trầm, không ngờ dưới mí mắt của mình lại xảy ra loại chuyện này, quả thực không thể dễ dàng bỏ qua được.

Hai mắt Quân Vô Hối nhìn chằm chằm Lâm Phi, "Lâm Phi, ta nhớ ngươi rồi, trên trận so tài nửa năm tuyệt đối đừng để rơi vào tay ta, nếu không ta sẽ để ngươi hiểu rõ cái gì gọi là bản lĩnh của cao thủ cương khí!"

Sau khi hung dữ ném lại một câu, Quân Vô Hối trực tiếp rời khỏi đại sảnh treo thưởng, cùng rời đi còn có một loạt các đệ tử Thần Vũ môn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Trận so tài trăm đệ tử mạnh nhất

"Quái lạ!"

Trong lòng Lâm Phi chỉ có thể nghĩ được như vậy, bản thân lại gặp phải kẻ không ra gì, không phải chỉ là điểm công huân thôi sao, cái này thì có gì mà không nghĩ thông kia chứ.

Lâm Phi cũng cực kỳ bàng hoàng trước đòn công kích khi nảy của Quân Vô Hối.

"Huyền khí khi nảy Quân Vô Hối thì triển thật mãnh liệt, chẳng khác nào mãnh hổ hạ sơn, nếu không phải ta có Kim Cương Bất Hoại bảo vệ toàn thân thì chỉ một trào của đối phương thôi không chừng sẽ khiến ta bị thương. Cao thủ Vô Đạo bát trùng thiên cũng không thể coi thường, trừ phi ta sử dụng đao pháp một đao chặt làm hai, liên tục ra nhiều đòn công kích nặng mới có thể đánh bại đối phương!"

Lần đầu tiên giao thủ với cao thủ Vô Đạo bát trùng thiên, mặc dù chỉ một chiêu mà thôi, nhưng trong lòng Lâm Phi lập tức cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Cao thủ Vô Đạo bát trùng thiên cũng không khó đối phó như trong tưởng tượng.

...

Chuyện trong đại sảnh treo thưởng chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ nhò mà thôi.

Tuy trưởng lão chấp sự đã hạ lệnh cấm truyền ra bên ngoài, nhưng vẫn có cá lọt lưới, điều này khiến không ít người cảm thấy kinh ngạc.

Thực lực của Lâm Phi từ bao giờ đã tăng lên nhanh đến vậy, thậm chí không ít người bắt đầu cân nhắc có nên học Cửu Chuyển Huyền Công hay không, trong chuyện này có một vài người bắt đầu cảm thấy có chút hả hê.

Chộc tới Trương Vạn Sơn không nói, lần này còn chộc phải "Tiểu Quân Tử" Quân Vô Hối, có thể nói Lâm Phi đã đắc tội tới không ít đệ tử ngoại môn, đầu đầu cũng là kẻ thù, cộng thêm lần trước từ chối lời mời của một số sư huynh, cuối cùng trong đám đệ tử ngoại môn, Lâm Phi đã tổng cộng đắc tội với không ít sư huynh rồi.

Không nên xem thường sự đoàn kết của các sư huynh, nhất là những tiểu đoàn do chính bọn họ tạo thành, tầm ảnh hưởng khiến những người bình thường cũng không dám xem thường, Thần Vũ môn cũng cho phép sự cạnh tranh kiểu đó tồn tại.

Đối với Thần Vũ môn mà nói, đệ tử cạnh tranh với nhau mới có động lực, không xuất hiện thương vong thì tất cả đều tốt.

Vì vậy, các đoàn thể cạnh tranh ngày càng xuất hiện nhiều, tất cả mọi người bắt đầu tụ lại thành đoàn thể, tránh bị ức hiếp, cho nên mới có tình cảnh Lâm Phi được người ta mời trước kia.

Những sư huynh tu vi Vô Đạo bát trùng thiên trở lên không một ai không phải đệ tử tinh anh, đương nhiên được một đám người sùng bái rồi.

Hành động này của Lâm Phi không thể nghi ngờ là một loại khiêu khích, chia rẽ nhốn nháo tới bọn họ, dẫn dụ lửa giận của những kẻ liên quan.

Chỉ trong chớp mắt, đủ loại ngôn luận được tung ra nhắm thẳng vào Lâm Phi.

...

Cũng may những ngôn luận nhắm vào Lâm Phi này cũng không kéo dài được bao lâu.

Đám đệ tử ngoại môn thấp thòm chờ mong trận so tài nửa năm của ngoại môn được tổ chức, không một ai còn tâm tư so đo chuyện nhỏ nhặt này nữa.

Trận so tài ngoại môn nửa năm một lần cũng là trận thi đấu xếp hạng của đám đệ tử ngoại môn, quyết đấu chọn ra mười cao thủ đứng đầu, ngoại trừ được ban thưởng xa xỉ ra thì còn có thể tiến vào nội môn, trở thành đệ tử nội môn.

Ngoại môn và nội môn chỉ khác một chữ, nhưng sự chênh lệch lại xa cả vạn dặm.

Một đệ tử ngoại môn dù có lợi hại thế nào, nếu không lọt được vào phạm vi những người cấp bậc cao của Thần Vũ môn thì cũng không cách nào học được huyền lực với uy lực khổng lồ, càng khó đạt được kinh nghiệm tu luyện.

Đệ tử nội môn lại có chế độ bất đồng, nhờ có sự chỉ dạy của danh sư sẽ không tồn tại bình cảnh trên con đường tu luyện, khi thành đệ tử nội môn bình thường đều có thể đột phá thành Huyền giả, chính thức trở thành võ giả sơ cấp.

Vì vậy mà mỗi lần tổ chức trận so tài nửa năm đều cạnh tranh rất kịch liệt.

Các sư huynh đệ ra ngoài lịch lãm đều phải chấm dứt lịch lãm, chạy về Thần Vũ môn, vì đều muốn tranh đoạt mười vị trí đứng đầu này.

Đương nhiên nếu trong trận so tài, những người có biểu hiện bất ngờ, không chừng cũng có cơ hội đạt được sự ưu ái từ trưởng lão, sớm được tiến vào nội môn, loại sự việc này bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện.

...

Vào ngày diễn ra trận so tài nửa năm một lần, nắng vàng rực rỡ, trời xanh mây trắng.

Trên quảng trường Thần Vũ môn nơi đâu cũng nhộn nhạo, người tới người đi tấp nập, khi mà mục đích chính là mười cái tháp được dựng trên lõi đài xếp thành một hàng trên quảng trường kia.

Đây cũng là lời đài được sử dụng ngày hôm nay.

Trận so tài nửa năm đệ tử ngoại môn trên thực tế là sân khấu thể hiện của toàn bộ đám đệ tử Võ Đạo ngũ trùng thiên trở lên, về phần những đệ tử Võ Đạo ngũ trùng thiên trở xuống hầu như đều là khách qua đường, cùng lắm xem như để hiểu biết thêm kiến thức mà thôi.

Đệ tử ngoại môn của Thần Vũ môn có tới hơn ba nghìn đệ tử, trong đó phân loại cao và thấp, trong đó loại cao chiếm không ít, đệ tử cao giai trở thành trọng tâm chính.

Cạnh tranh mười hạng đứng đầu xác thực vô cùng kịch liệt, cũng may vì điều này mà Thần Vũ môn đã sắp đặt xếp hạng khác cho đệ tử ngoại môn, chính là một trăm người đứng đầu.

Nhìn lên thứ hạng mà nói, đối với những đệ tử ngoại môn như bọn họ thì xếp hạng trong trận so tài cũng tương đương như một sự chứng minh, không ngừng tăng tiến cho thanh danh của bọn họ, càng có thể đạt được nhiều tài nguyên tu luyện hơn.

Chính vì có những phúc lợi này mà tất cả đám đệ tử ngoại môn đều thấp thỏm chờ mong trận so tài nửa năm một lần của ngoại môn, một khi có thể tiến vào hạng một trăm người đứng đầu là có thể đạt được nhiều tài nguyên tu luyện hơn rồi.

Mọi người đều biết một Thần Vũ môn to như vậy, tài nguyên đều dùng để bồi dưỡng cao thủ, những đệ tử bình thường muốn trở hết tài năng rất khó khăn, trừ phi bản thân có thiên phú, còn có gia tộc bồi dưỡng nữa.

Thứ hạng thi đấu của đệ tử ngoại môn là phương thức duy nhất để nổi tiếng của bọn họ, vận khí tốt còn được trường lão chấp sự thu làm đệ tử, ngoài ra thì địa vị cũng sẽ được đề cao hơn một bậc.

...

Đám người Lâm Phi và Cao Sơn cùng tới quảng trường Thần Vũ môn.

Lúc này người tới trên quảng trường đều mang vẻ mặt hưng phấn, thi thoảng truyền ra từng âm thanh hoan hô của các sư huynh đệ đồng môn.

Mười người xếp thành một hàng dài trên các lời đài là thứ bắt mắt nhất lúc này, giống như đang chờ đợi bọn họ đến vậy.

Ngoài những thứ này ra thì càng có nhiều tiếng nghị luận của các đệ tử ngoại môn hơn nữa.

Những đệ tử ngoại môn hiếm khi được thấy ngày thường hiện giờ cũng đều tập trung ở quảng trường Thần Vũ môn, dù những tiếng nghị luận vang lên xung quanh mọi người.

"Các ngươi nói xem lần trăm cường đệ tử này ai sẽ trở thành số một?"

"Còn phải nói sao, nhất định là sư huynh Trương Vô Địch rồi, năm ngoái nếu hắn trở về đã sớm trở thành đệ tử nội môn rồi, nghe đâu người ta sớm đã tới Võ Đạo cửu trùng thiên rồi."

"Nói vậy cũng không chính xác, sư huynh Trương Vô Địch tuy tới Võ Đạo cửu trùng thiên lợi hại, nhưng sư huynh Vương Tùng cũng là cao thủ Võ Đạo cửu trùng thiên, hắn còn có thể săn giết yêu thú cấp chín, đạt được danh hiệu đệ nhất chắc chắn không thành vấn đề!"

"Hai người bọn họ đều là cao thủ, nhưng Võ Đạo cửu trùng thiên không chỉ có bọn họ, vị trí thứ nhất chắc chắn sẽ phân cho một trong các vị sư huynh tu vi Võ Đạo cửu trùng thiên rồi."

"Sư huynh Trương Vô Địch nhất định có thể lấy được danh hiệu đệ nhất, ta cược cho hắn năm trăm lượng bạc."

"Hừ, năm trăm lượng bạc của ngươi thì tính là cái gì, lão tử mua hắn năm nghìn lượng bạc đặt vị trí thứ nhất thuộc về sư huynh Vương Tùng, sư huynh Vương Tùng chắc chắn đạt hạng nhất, ngoài bọn họ ra, Trần sư huynh và Lý sư huynh cũng được tính là tuyển thủ có tiềm năng, nhất định có thể đứng trong hạng mười người đứng đầu!"

"Vậy quả thật lần này có không ít sư huynh tham gia trăm cường đệ tử rồi, còn kịch liệt hơn cả so với lần trước nữa."

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Ta đặt cho bản thân năm mươi ngàn lượng

Những câu nói tương tự như vậy ngập tràn khắp quảng trường Thần Vũ môn.

Thần Vũ môn không cấm cá cược, nguyên nhân là khi bắt đầu cá cược hoàn toàn có một vài trưởng lão của Thần Vũ môn đứng sau ủng hộ, đối với những người địa vị cao của Thần Vũ môn thì mở cược chính là khảo nghiệm mắt nhìn cũng như kiến thức của các đệ tử, chính vì vậy mà vô hại.

Bình thường thì mỗi khi trận so tài đệ tử ngoại môn nửa năm một lần được tổ chức, các đệ tử ít nhiều cũng sẽ lựa chọn người mình cược, vận khí không tệ cũng có thể kiếm được một khoản bất ngờ.

Như lần cược trước năm nghìn lượng bạc cũng xem như một khoản không nhỏ rồi.

Nếu không xuất thân từ gia tộc thì những đệ tử tầm thường không hẳn sẽ có được nhiều bạc như vậy, dù sao thì trong Thần Vũ môn cũng phải sử dụng bạc nhiều.

...

"Tiểu Phi, ngươi có muốn góp vui chút không?"

Nghe thấy Cao Nhân nói, Lâm Phi thuận tiện gật đầu, "Thật thú vị, đúng lúc ta cũng muốn góp vui chút ít đây!"

Thật ra không cần Cao Nhân nhắc tới, trong thâm tâm Lâm Phi đã sớm muốn cá cược chút rồi, loại chuyện tốt như thế này chắc chắn không thể bỏ lỡ được, huống chi từ khi mở cược sẽ có trưởng lão đứng sau ủng hộ, không lo đến lúc đấy không lấy được bạc, trừ phi bọn họ không muốn tiếp tục mở cược nữa.

Mặc dù hiện giờ Lâm Phi không thiếu bạc, nhưng thử hỏi có ai lại không ngại bán thân nhiều bạc hơn chứ.

Bất cứ kẻ nào cũng sẽ không ngại thêm bạc, bởi cái suy nghĩ luôn cho rằng mình không bao giờ đủ bạc.

"Đặt cược đi, đặt cược đi!"

"Lô đan được mới được ra lò bởi Phong Vân đứng trong một trăm người đứng đầu, ai đi ngang qua tuyệt đối đừng để lỡ, nhìn một cái, mua một viên, không chừng người trúng giải tiếp theo chính là ngươi."

"Bảng Phong Vân dự đoán trong đó tất sẽ có mục tiêu ngươi đặt cược, ngươi còn do dự gì nữa, nhanh chóng đặt cược đi!"

"Muốn thắng được tiền hãy nhanh chóng đặt cược đi!"

...

Khi Lâm Phi và Cao Nhân đi tới.

Một loạt những chiếc bàn xếp thành hàng, trước mặt bàn có rất nhiều người vây quanh, Lâm Phi nhìn thấy phải trợn mắt há hốc mồm, bắt đầu từ khi nào mà mở cược như mua xổ số phúc lợi vậy, sợ rằng rất nhiều người đang đâm đầu vào lửa mà thôi.

Đếm sơ sơ thì mỗi hàng xếp trước một bàn không kém con số mười người.

Nếu không ở Thần Vũ môn, Lâm Phi thiếu chút nữa sẽ hoài nghi bản thân không phải đang ở sai chỗ rồi chứ.

"Ha ha, giật mình phải không!"

Cao Nhân cười nói.

Lâm Phi gật đầu, "Đúng là giật mình, không ngờ Thần Vũ môn chúng ta còn có nhiều bàn cược như vậy, khó trách các sư huynh đệ vội vã chạy tới tập trung hưởng quang trường diễn ra sự kiện, không đặt cược cho mình sao có thể chịu được!"

"Quen là được, chúng ta cũng nhanh tới cược đi, trận so tài tranh trăm hạng sắp bắt đầu rồi."

Hai người chen vào một bàn.

Hai đệ tử ngoại môn tu vi Võ Đạo lục trùng thiên phụ trách tiếp đãi.

"Hai sư đệ, nơi này có bảng dự đoán Phong Vân trăm cường, chắc chắn là những dự đoán mới nhất, xác suất trúng đạt tới chín mươi phần trăm trở lên... đảm bảo ngươi mua ai trúng người đó..."

Khi Lâm Phi và Cao Nhân vừa đi tới gần, hai nhân viên tiếp đãi đã lập tức nói không ngừng bắt đầu tiến cử, đáng vẻ hay sự nhiệt tình này cho dù là Lâm Phi cũng muốn khen một tiếng, người bình thường sẽ rất khó ngăn cản được thế tiến công này.

"Năm trăm lượng bạc, đặt sư huynh ngoại môn Trương Vô Địch đạt hạng một!"

"Ba trăm lượng bạc, đặt sư huynh ngoại môn Tống Thanh Phong đạt trong mười hạng đầu!"

Cao Nhân lấy tám trăm lượng bạc ra đặt một lúc cho hai vị sư huynh, khi đặt cược khó tránh khỏi biểu hiện vẻ mặt đau lòng, sau đó lại thay đổi thành vẻ mặt như cũ, đây chính là tiền hán tích góp rất lâu đấy.

Khi đặt cược, Lâm Phi cầm lấy bảng Phong Vân dự đoán một trăm người đứng đầu lên, trên bảng danh sách xếp thứ nhất chính là Trương Vô Địch. Xét trên những chiến tích giới thiệu về sư huynh Trương Vô Địch kia, sau những dòng liệt kê chi tiết như bảng thống kê kia chính là lời bình về ưu thế, khuyết điểm, nhìn ở góc độ của Lâm Phi có thể nói bên nhà cái đã tính toán kỹ lưỡng, bất luận một ai khi nhìn thấy bảng này đại khái đều sẽ thay đổi suy nghĩ lựa chọn đối tượng bản thân đặt cược.

"Khó trách tất cả mọi người đặt cho sư huynh Trương Vô Địch, nhìn trên bản giới thiệu quả nhiên rất có khả năng cao chiếm một phần đứng trong hàng ngũ mười người đứng đầu ngoại môn."

Nhìn lướt qua danh sách một lượt, trong lòng Lâm Phi lập tức thừa nhận, nhất là trên bản giới thiệu còn thấy lời bình của Quân Vô Hối và Trương Vạn Sơn có thể đứng trong hàng ngũ mười người cao thủ đứng đầu ngoại môn.

"Tâm pháp Hồ Mãng, khó trách lại hung mãnh như vậy, tu luyện tâm pháp Hoàng giai hạ phẩm, một khi ra tay giống như mãnh hổ, xứng đáng có thể sẵn giết được yêu thú bày đàn, quả nhiên có chút bản lĩnh!"

Lâm Phi nheo hai mắt lại, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, ánh mắt rơi trên ba chữ Quân Vô Hối kia.

...

"Tiểu Phi, thất thần cái gì vậy."

Cao Nhân đã đặt cược xong, phát hiện thấy Lâm Phi đang thất thần nhìn bảng dự đoán, không kiềm chế được vỗ bả vai đối phương một cái.

"À." Lâm Phi hoàn hồn, thuận miệng nói, "Đang nghĩ tới vài chuyện, hóa ra lần tranh tài nửa năm này lại xuất hiện nhiều cao thủ đến vậy, rất nhiều vị sư huynh chưa từng nghe qua."

"Đương nhiên rồi, bình thường bọn họ ra ngoài lịch lãm, tu vi đã đạt tới Võ Đạo bát, cửu trùng thiên rồi." Cao Nhân cũng không ngần ngại, cảm thán nói, "Đến khi nào lão tử mới có thể lên đài phân cao thấp, đó mới thật sự sáng khoái!"

Lâm Phi khép bảng dự đoán lại, "Ta tự đặt cho mình có thể không?"

Hai người cùng liếc mắt nhìn nhau, đều không cảm thấy bất ngờ, dù sao loại chuyện này cũng không phải hiếm lạ gì.

"Có thể, hoàn toàn không thành vấn đề, không biết ngươi muốn đặt loại hình nào, trăm cường? Tám mươi? Năm mươi? Ba mươi? Mười? Mỗi một cấp bậc đặt cược thì tỉ lệ cũng sẽ không giống nhau!"

Cao Nhân ngơ ngác, kinh ngạc nhìn Lâm Phi, "Ngươi không thật sự tự đặt mình đấy chứ?"

Lâm Phi gật đầu, "Ừ." Sau đó hần quay đầu nói, "Ta đặt bản thân vào trong hạng mười người đứng đầu, năm mươi ngàn lượng bạc!"

Cao Nhân há hốc mồm, dường như có thể nhét vừa một quả trứng vịt rồi.

Tự đặt bản thân năm mươi ngàn lượng đứng trong mười người đứng đầu ngoại môn, người trước mặt còn là kẻ vô danh, quả thật khá bàng hoàng đấy.

Hai đệ tử tiếp đãi giật mình, liếc mắt nhìn lẫn nhau, trong đám đệ tử ngoại môn, những người tương đối có tiền đồ dường như không có người này, năm mươi ngàn lượng bạc này chẳng khác nào tặng không, vì sao lại không cần đây?

"Xin hãy báo tên của ngươi, chúng ta viết đơn cho ngươi!"

Nếu Lâm Phi không ở đây, hai người này sẽ cất tiếng cười vang, từ bao giờ trong đám đệ tử ngoại môn lại có một kẻ ngu ngốc đến mức ném năm mươi ngàn lượng bạc qua cửa sổ như vậy.

"Lâm Phi!"

Hai chữ không nặng cũng không nhẹ vang lên như tiếng chuông vang vậy, trong nháy mắt gõ lên lòng hai người, mặt cả hai lập tức biểu lộ một vẻ khó có thể tin được.

Cái gì... hán chính là Lâm Phi?

.....

Sau khi rời khỏi bàn cược.

Cao Nhân vẫn đang càu nhàu, mặc dù sau khi trở lại Lâm Phi đã có biểu hiện kinh người, nhưng hán cũng không cách nào tưởng tượng được Lâm Phi lại đặt cược cho chính mình, còn cược sẽ đứng trong mười hạng đầu nữa.

"Tiểu Phi, lần này ngươi chắc hẳn sẽ thành danh rồi, năm mươi ngàn lượng bạc đấy, lão tử phải hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ mới có được, cái tên phá của ngươi lại tự đặt cho chính mình!"

Làm một đệ tử ngoại môn, năm mươi ngàn lượng bạc xác thực là một con số không nhỏ, tính ra cũng là gia tài của cả nhà Lâm Phi rồi, khó trách Cao Nhân sẽ biểu hiện vẻ mặt đau lòng như vậy.

Lâm Phi cười ha hả nói: "Chẳng lẽ ngươi không thử ngắm lại xem, nếu ta đứng trong hạng mười người cao nhất thì năm mươi ngàn lượng bạc này sẽ mang tới bao nhiêu hiệu quả và lợi ích đây?"

Hai mắt Cao Nhân sáng ngời, nghiêm túc gật đầu, "Điều này có vẻ rất đúng."

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Bàng hoàng phần thưởng mười hạng đứng đầu

Lâm Phi và Cao Nhân nói cười hết sức vui vẻ!

Trên quảng trường Thần Vũ một lần nữa vang lên những tiếng xôn xao chấn động bầu trời, đại hội so tài trăm cường đệ tử và tất cả các trưởng lão theo đó tiến vào, chính thức khai mạc trận so tài nửa năm một lần của Thần Vũ môn.

"Nhanh nhìn bên kia kia, đó chính là sư huynh Trương Vô Địch, đó chính là hắc mã siêu cấp đấy! Còn cả sư huynh Vương Tùng, Lý sư huynh... bọn họ đều đến cả rồi."

"Đại tổng quản ngoại môn, đại trưởng lão ngoại môn, bọn họ đều đến cả rồi, xem ra lần so tài nửa năm trăm cường này sẽ vô cùng kịch liệt đây, thật khiến người ta thấp thỏm chờ mong mà, không biết lần này ai có thể giành được hạng nhất đây."

Ánh mắt của mọi người hầu như đều bị những người đi vào quảng trường hấp dẫn.

Nhất là nhóm người đang dẫn đầu kia, trên người họ đều tỏa ra khí tức sắc bén khiến người khác có cảm giác cao không chạm tới được, họ chính là trưởng lão và chấp sự ngoại môn của Thần Vũ môn.

Thần Vũ môn có ngoại môn và nội môn, cũng sẽ có trưởng lão ngoại môn và trưởng lão nội môn.

Trưởng lão nội môn phụ trách đệ tử nội môn, trưởng lão ngoại môn phụ trách đệ tử ngoại môn, ai có chức nghiệp người này, quản lý trong ngoài Thần Vũ môn.

Trận so tài trăm cường đệ tử nửa năm một lần, những trưởng lão ngoại môn cũng sẽ xuất hiện, tọa trấn để so tài trăm cường đệ tử tránh xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, ngoài ra cũng để lựa chọn đệ tử chí tâm, lựa chọn mầm mống tốt bồi dưỡng, kéo dài một đời thực lực của trưởng lão.

Sách sử đã từng đề cập qua Thần Vũ môn là một tiểu giang hồ, trong giang hồ nhỏ cũng từng có tranh đấu.

Trưởng lão ngoại môn cũng vậy.

Trưởng lão nội môn cũng như thế.

...

Khi các trưởng lão và chấp sự nhập tọa.

Cong ----- cong ----- cong ----- cong ----- cong ----- cong -----

Sáu tiếng liên tiếp vang lên, cả quảng trường Thần Vũ môn rộng lớn hoàn toàn yên tĩnh lại.

Toàn bộ những đệ tử cũ đều hiểu tiếng chuông này đại biểu cho điều gì.

---- Trăm cường đệ tử chính thức bắt đầu.

Trên quảng trường Thần Vũ môn, bầu không khí lập tức đạt tới đỉnh điểm, tất cả mọi người bắt đầu xoa tay, được biểu hiện thực lực bản thân trên lời dài, tranh thủ tạo ấn tượng tốt trong mắt các trưởng lão.

Mười lời dài ngay lập tức được chú ý tới.

Sau khi các trưởng lão ngồi xuống, một trưởng lão trong đó từ từ đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc, khí thế như ngọn núi cao, người này chính là đại tổng quản ngoại môn, người nắm giữ quyền hành cao nhất ngoại môn Thần Vũ môn.

"Lão phu tuyên bố trận đấu so tài trăm cường đệ tử chính thức bắt đầu!"

Những âm thanh trầm bổng vang lên dường như đang quanh quẩn bên tai mỗi người, gương mặt ai nấy đều biểu hiện vẻ kinh hãi, đây là thực lực của đại tổng quản ngoại môn sao?

Sau khi đại tổng quản tuyên bố xong lại lập tức có một vị trưởng lão tiến lên trước.

Tuổi của vị trưởng lão này không lớn lắm, nhìn bộ dạng chỉ khoảng ba mươi, bốn mươi tuổi, trên gương mặt không biểu lộ ra điều gì, khi đối mặt với mọi người, hắn liền chậm rãi mở miệng, "Bản trưởng lão họ Hàn, hiện giờ lão phu tuyên bố quy tắc của trận so tài tranh hạng một trăm đệ tử mạnh nhất. Trong trận tranh đấu một trăm đệ tử mạnh nhất không lựa chọn phương thức ghi điểm, người thắng sẽ được thăng cấp, kẻ bại bị đào thải, nghiêm cấm xuất hiện sinh tử tương tàn, người vi phạm giết không tha, còn một tin tức khác cần tuyên bố, lần tranh tài một trăm đệ tử mạnh nhất này, những đệ tử đạt được mười hạng đầu sẽ không chỉ được vào nội môn, mà còn có cơ hội tới cấm địa Hàn Băng, tìm hiểu chiến kỹ vô thượng..."

Mọi người đã không còn nghe lọt câu nói kế tiếp của Hàn trưởng lão nữa, bởi vì bọn họ đều đã bị cấm địa Hàn Băng hấp dẫn.

Bọn họ căn bản không dám tưởng tượng lần tranh một trăm hạng đệ tử mạnh nhất này, ban thưởng cho mười hạng đứng đầu lại bằng hoàng đến vậy.

...

"Cao Nhân, ngươi cũng biết được nhiều chuyện, cấm địa Hàn Băng là nơi nào? Nghe có vẻ rất thần bí."

Lâm Phi nhướng mày, trong trí nhớ không tìm ra được bất cứ ký ức nào nói về cấm địa Hàn Băng, tiếp theo đó là tìm hiểu về chiến kỹ vô thượng, trong lòng hắn cũng hiểu được điều này có nghĩa là gì, không phải là học chiến kỹ sao?

Trên mặt Cao Nhân không giấu được sự vui sướng, vô thức nắm lấy tay Lâm Phi, hô to, "Thật sáng khoái, bọn họ thật sáng khoái mà, đây là cấm địa Hàn Băng đây, chính là một nơi đặc biệt nhất trong Thần Vũ môn chúng ta, lão tử nghe nói cấm địa Hàn Băng chứa tất cả những chiến kỹ do những khóa trước thu thập bảo tồn, ngươi biết không, một số chiến kỹ sơ cấp khi bộc phát ra uy lực không thua kém gì huyền công Hoàng giai đâu, nếu lão tử có thể học được một chiến kỹ sơ cấp thôi, con bà nó, xem còn ai là đối thủ của lão tử nữa!"

Lúc này Lâm Phi mới chợt hiểu ra, cấm địa Hàn Băng này đại khái một nơi ghi chép lại chiến kỹ đi.

Chiến kỹ.

Lâm Phi liền nhớ tới chiến kỹ của lão nhân ở Hắc Thủy sơn mạch kia có lực sát thương kinh người.

Hiện giờ là cơ hội học tập do Thần Vũ môn cung cấp, hai mắt Lâm Phi lập tức sáng lên giống như đang nhìn mỹ nhân tắm vậy, hận không thể lập tức nhào tới.

"Cơ hội này lão tử nhất định phải giành được vào tay, không có ai ghét khi có thêm nhiều chiến kỹ cả!"

Tất cả các đệ tử ngoại môn đứng trong quảng trường Thần Vũ môn đều chấn kinh trước tin tức này, không thể tưởng tượng được việc tìm hiểu chiến kỹ vô thượng quan trọng đến mức nào, vậy mà hôm nay lại xảy ra trước mặt bọn họ.

Những đệ tử đứng trước mặt và đằng sau trưởng lão và chấp sự đều biểu lộ tất cả dục vọng tham lam không kém bao nhiêu so với những đệ tử ở dưới.

Chiến kỹ, mặc dù chỉ là một bộ chiến kỹ sơ cấp thì khi truyền ra ngoài cũng sẽ tạo nên một trận gió tanh mưa máu.

Tầm quan trọng đến mức nào không cần nói cũng biết.

....

Bên cạnh mười lồi đài có hai đệ tử cùng khiêng một hòm gỗ lớn, bên trong đều là tám bài số thứ tự, một chấp sự làm trọng tài, gương mặt không biểu lộ cảm xúc đứng bên cạnh thùng gỗ.

Những đệ tử trên quảng trường bắt đầu di chuyển tới vị trí tương ứng.

Trận so tài tranh hạng một trăm người mạnh nhất bắt đầu.

Những đệ tử ngoại môn của Thần Vũ môn có gần hơn ba nghìn người, trong đó những người lên đài biểu diễn chỉ khoảng hơn một nghìn người mà thôi, những đệ tử ngoại môn còn lại đều đứng dưới quan sát.

Đây là võ đài thuộc về những đệ tử tu vi Võ Đạo thất trùng thiên trở lên.

Tám bài gỗ trên tay Lâm Phi là số bảy trăm linh bảy, số này được phát ra, con số bảy đầu tiên thể hiện cho lồi đài số bảy, Cao Nhân lần này không tham gia.

Lôi đài số bảy sớm đã có người đi tới xếp hàng tấp nập.

"Tiểu Phi, người phải cẩn thận đấy, khi này ta nhìn thấy không ít cao thủ, bọn họ đều tập trung ở lôi đài số bảy, đánh không lại thì chớ cậy mạnh, trận so tài tranh hạng một trăm đệ tử mạnh nhất nghiêm cấm giết người, nhưng nếu ra quyền quá nặng tay là chuyện dễ dàng xảy ra, người phải chuẩn bị tâm lý đấy."

Cao Nhân nhìn lướt qua một lượt, sau đó nói cho Lâm Phi, thỉnh thoảng dặn dò mấy câu.

Lâm Phi gật đầu, "Ta biết rồi."

Lôi đài số bảy có không ít cao thủ, Lâm Phi sớm đã chuẩn bị tâm lý, trong lòng không khỏi thầm cảm thán, Thần Vũ môn có không ít cao thủ ngoại môn, khó trách có thể trở thành một trong ba đại môn phái của vương triều Bất Lạc, nhờ có lượng đệ tử dự bị dày đặc như vậy, không thành một trong ba đại môn phái cũng khó.

"Trận đấu bắt đầu!"

Giương mặt của trọng tài chấp sự không biểu lộ cảm xúc gì.

Bên cạnh rương gỗ là một đệ tử võ đạo cấp thấp, hai tay giơ lên cao, trước ánh mắt của mọi người với tay vào trong rương gỗ, bắt đầu rút thăm vòng thứ nhất.

Vì công chính, không để rối loạn kỷ cương, Thần Vũ môn vẫn luôn để đệ tử cấp thấp tiến hành bốc thăm, những đệ tử này có tu vi ở Võ Đạo tam trùng thiên, việc rút thăm sẽ công bằng nhất.

Trong khi rút thăm, ai gặp ai sẽ mặc cho số phận, vận khí tốt có thể tấn thăng, vận khí kém chỉ có thể bị loại bỏ mà thôi.

Sau một khoảng thời gian đảo lộn rương, đệ tử cấp thấp kia đã rút hai tấm bài gỗ ra, cung kính giao cho trọng tài chấp sự.

"Ta tuyên bố, trận đấu vòng thứ nhất, số bảy trăm năm mươi tư đối chiến với số bảy trăm tám mươi hai, mời những tuyển thủ đang cầm dây số trên nhanh chóng bước lên đài, qua thời gian một chung trà mà không tới coi như tự động bỏ quyền!"

"Ha ha, lão tử hóa ra là người đầu tiên, ai là đối thủ của lão tử thì mau chóng lên lên đây!"

Bóng người lắc lư, xuất hiện trên lôi đài là một đệ tử mặc hắc bào đang điều võ dương oai cười ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Chuyên trị những kẻ không phục

Một màn như vậy không ngừng xảy ra trên cả mười lôi đài.

Bất kể rút được dây số nào cũng sẽ có chuyên gia ghi vào hồ sơ, sẽ không xảy ra sai lầm nào, đồng thời cũng được đặt qua một thùng gỗ trống không khác.

Dựa theo kết quả vòng rút thăm thứ nhất, trận so tài một trăm hạng đứng đầu chính thức diễn ra.

Ai có thể đứng trong một trăm người mạnh nhất, ai có thể đứng trong hàng ngũ mười đệ tử ngoại môn đứng đầu, ai có thể gia nhập trở thành đệ tử nội môn, tất cả đều bắt đầu từ giây phút này.

...

Lôi đài số bảy.

Trận thứ nhất là số bảy trăm năm mươi tư Võ Đạo thất trùng thiên đối chiến với số bảy trăm tám mươi hai Võ Đạo lục trùng thiên.

Một sự chênh lệch về cảnh giới, kết quả cuối cùng thế nào trong lòng mọi người đều có cân nhắc, trừ phi có lá bài tẩy đặc biệt, nếu không sẽ thua không thể nghi ngờ.

Số phận rút thăm không tốt!

Đương nhiên có người sẽ nghi vấn tại sao võ đài lại không phân biệt sơ cấp và trung cấp mà đưa ra thứ tự tương ứng. Nhìn câu hỏi này thì có vẻ đơn

giản, nhưng một khi áp dụng lại rất khó khăn, trong đó sẽ còn xảy ra rất nhiều vấn đề khác.

Cuối cùng, đệ tử số bảy trăm năm mươi tư chỉ dùng tới năm chiêu đã đánh bại số bảy trăm tám mươi hai, thuận lợi tấn thắng.

Phương thức chiến đấu nhẹ nhàng, nhanh chóng, nắm giữ quyền chủ động... đối với những đệ tử đứng dưới lời đài mà nói có tác dụng vô cùng khổng lồ, những chiêu thức giống nhau có thể thi triển như vậy, có thể phòng ngự như thế này, đã tạo thành một con đường phát triển mới.

Trên con đường võ học phải tích lũy, chính vì điều này đã khiến không ít đệ tử âm thầm ghi nhớ trong lòng, cũng thêm một phần lý giải đối với cách vận dụng các chiêu thức.

Không nên xem thường cách vận dụng một chiêu thức, chỉ tùy tiện cũng có thể phát huy tác dụng cực lớn, thông thường chỉ cần một chiêu cũng có thể ăn lợi của cả thiên hạ đấy.

...

Cấp thấp và cấp cao chiến đấu với nhau rất đơn giản, trên những lời đài lớn, danh sách rút thăm đang không ngừng được lấy ra.

Lâm Phi cũng không rảnh rỗi, hắn không ngừng quan sát ba lời đài sáu, bảy, tám ở gần nhau, ghi nhớ trong lòng từng trận đấu.

Sau ba tháng lịch lãm, Lâm Phi đã biết cách tích lũy, biết cách tiêu hóa các trận chiến.

Biên học vô biên khổ tận cam lai, không tiến phải lui.

Những đệ tử ngoại môn có cùng cách làm như Lâm Phi có vô số kẻ trên quảng trường.

Học tập rồi lại học tập.

Khoảng thời gian một ngày đã trôi qua.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi mặt trời vừa mọc, trên quảng trường Thần Vũ môn, trận so tài tranh hạng một trăm đệ tử mạnh nhất lại tiếp tục.

"Trận thứ bảy mươi tám, số bảy trăm mười bốn đối chiến số bảy trăm hai mươi lăm!"

"Trận thứ bảy mươi chín, số sáu trăm tám mươi đối chiến với số tám trăm bốn mươi lăm!"

"Trận thứ tám mươi, số bảy trăm sáu mươi tám đối chiến với số tám trăm mười bốn!"

...

Một cuộc chiến không giống như những gì người ngoài nói dài đến một nén hương, thậm chí thời gian sẽ càng dài hơn, trái lại chỉ trong tích tắc đã phân thắng bại, không phải đấu mãi không ngừng.

Cao thủ so chiêu thắng bại chỉ trong một khắc, một chiêu thức, một sơ hở, tất cả thường quyết định thắng bại của một trận đấu.

"Trận thứ một trăm linh hai, số bảy trăm linh bảy đối chiến với số bảy trăm ba mươi sáu!"

Trọng tài chấp sự lần nữa cảm tấm bài gỗ, gương mặt không cảm xúc đọc dãy số lên, giống như có thâm cừu đại hận gì đó với tấm gỗ này vậy.

Lời vừa được tuyên bố, trong đám người có một kẻ bay vút lên không trung, tư thế ưu nhã trực tiếp đáp xuống lời đài, cao thủ Võ Đạo thất trùng thiên, Lý Phi Bằng, cũng có chút danh tiếng trong đám đệ tử ngoại môn.

Nghe thấy số của mình, Lâm Phi nhẹ nhàng hít một hơi, biết đã tới phiên mình, hắn cũng không lo lắng, bước từng bước một đi lên.

Sau khi Lâm Phi đi lên lời đài, không ít đệ tử ngoại môn bắt đầu kinh ngạc hô lên, hiển nhiên đã nhận ra kẻ có tiếng trong đám đệ tử ngoại môn Lâm Phi đã làm ra hành động vĩ đại đánh bại đệ đệ của Trương Vạn Sơn trước đó, sau đó lại đấu với Quân Vô Hối danh xưng "Tiểu Quân Tử", tất cả mọi người thật sự muốn biết một chút, rốt cuộc Lâm Phi này có mạnh như lời đồn không.

Dưới lời đài chỉ có một người đang lo lắng.

"Ôi mẹ ơi, Tiểu Phi sao lại gặp tên Lý Phi Bằng này, tên này có thân pháp rất cao, thường có thể khiến huyền khí đối phương tiêu hao hết, vô cùng khó đối phó, có danh xưng "Tiểu Phi Nhân" đấy!" Cao Nhân sốt ruột nói.

....

Lâm Phi đi lên lời đài.

Lý Phi Bằng vừa kích động lại vừa vui sướng, không ngờ mình lại được gặp gỡ Lâm Phi trong lời đồn. Hắn không hề quan tâm tới điều này, nhưng hắn nghe nói ba tháng trước thực lực của Lâm Phi chẳng qua cũng chỉ ở Võ Đạo tứ trùng thiên, sau ba tháng thì có thể lợi hại được đến đâu, về phần tin đồn

hắn hành hung đánh đấm Trương Trọng Sơn căn bản không tin tưởng được, nhất định có kẻ khác nhằm chán thù dật mà thôi.

"Vận khí không tồi, đợi lát nữa đánh bại Lâm Phi rồi, thanh danh của lão tử sẽ càng vang dội hơn. Chỉ là một đệ tử cấp thấp, không ngoan ngoãn đứng dưới đài, ngược lại chạy tới đây tự làm xấu mặt mình, không phải đều bị lão tử đánh sao, khả khả, rất có cảm giác thành tựu rồi nha."

Sau khi Lâm Phi đứng trên lôi đài, Lý Phi Bằng cười ha ha, ánh mắt không e ngại gì nói, "Sur đệ Lâm Phi, hiện giờ ngươi nhận thua, hay để sư huynh tiễn ngươi xuống đài nào?" Mấy chữ phía sau hắn nhấn mạnh giọng điệu, ý tứ đã rất rõ ràng.

Những lời này của Lý Phi Bằng ngược lại đã hấp dẫn không ít sự chú ý, gương mặt hắn càng đắc ý, giống như kết quả đã định ra như vậy rồi, thích được ánh mắt người khác chú ý vậy.

Danh tiếng của Lâm Phi không nhỏ, thu hút không ít người chú ý tới.

Ai cũng muốn nhìn một chút xem rốt cuộc Lâm Phi có cái gì lợi hại. Cũng vì lời truyền trong ngoại môn quá khoa trương nên nghiêm nhiên mang cảm giác trở thành đệ tử thiên tài, vì vậy tất cả mọi người đều đang chờ xem trò hề của Lâm Phi.

Lý Phi Bằng ra tay chắc chắn phù hợp nhất, thực lực Võ Đạo thất trùng thiên không cao mà cũng không thấp, vừa đủ dễ dàng.

Lâm Phi sờ mũi, "Con người sư đệ không thích bị người khác đuổi xuống, ngược lại có một sở thích, ngươi có muốn biết không?"

Lý Phi Bằng ngay từ đầu thậm chí còn không đề phòng một chút nào, cho rằng trong cái vẻ vàng ngọc kia của Lâm Phi cũng chỉ toàn rác rưởi mà thôi, không thể chịu được một kích, nếu bản thân ra tay thì không cần tới mấy chiêu đã có thể đánh Lâm Phi xuống đài rồi.

"Hôm nay tâm trạng của sư huynh không tệ, quả thật muốn nghe một chút xem sư đệ có sở thích gì? Chẳng lẽ thích quý xuống đất cầu xin tha thứ sao?" Lý Phi Bằng cười ha ha, "Nếu sư đệ thật sự làm như vậy, sư huynh sẽ cố mà tiếp nhận, tặng ngươi một bàn thua thể diện, không đến mức phải xấu hổ mất mặt!"

Lâm Phi lắc đầu, cợt nhả nói, "Con người sư đệ thích nhất trị những kẻ không phục, nhất là loại người tiện miệng như sư huynh ngươi vậy!"

Trong nháy mắt, tất cả mọi người nở nụ cười, cười đến mức không khép miệng lại được, Lâm Phi này không phải khôì hài quá rồi, chẳng lẽ không phân định một chút xem tình huống hiện giờ là gì sao? Dám cả gan nói những lời như vậy.

Lý Phi Bằng vốn đang cười, gương mặt bỗng chốc cứng ngắc, sắc mặt vô cùng khó coi, giận tái mặt cười lạnh, "Hay, hay lắm, ngươi đã có gan, sư huynh vốn muốn dạy bảo ngươi một bài học nho nhỏ, hiện giờ xem ra ngươi có thể lăn xuống rồi."

"Là sao? Lăn xuống hẳn là ngươi phải không?"

Tất cả mọi người đều kinh ngạc phát hiện tốc độ di chuyển trên lôi đài của Lâm Phi không phải nhanh bình thường, mà nhanh đến mức không thấy bóng dáng, thậm chí có người còn vuốt hai mắt, hoài nghi có phải bản thân nhìn lầm rồi không.

Lý Phi Bằng vừa giơ tay lên, huyền khí mới vận chuyển, chuẩn bị thi triển quyền pháp, bên tai bỗng truyền tới tiếng xé gió, phản ứng của võ giả chính là hướng ngang, lật tay một cái lập tức nhớ tới "Thần Long Bối Vĩ"39, căn bản không kịp suy nghĩ tại sao đối phương có thể phá phòng tuyến của mình, trong lòng cười lạnh, công kích này cũng dùng để ra tay được sao? Vậy đề ta dùng "Thần Long Bối Vĩ"39; vừa nhớ tới cho ngươi xem.

Nhưng còn chưa xong thì bên tai lại vang lên tiếng khinh thường.

"Phản ứng của ngươi ngốc như đầu heo, thật sự không biết tu luyện ra sao nữa!"

Giọng nói châm chọc khiến Lý Phi Bằng thiếu chút nữa đã tức giận đến mức thổ huyết, tốc độ này của lão tử còn coi là chậm? Quá khinh người rồi đấy.

Trong lòng suy nghĩ như vậy, ngay tức khắc một cỗ lực lượng truyền tới lòng bàn tay, cả gương mặt của Lý Phi Bằng đều thể hiện sự hoảng sợ, khi cỗ lực lượng này vọt tới, cảm giác như đang đối mặt với làn sóng cuồng bạo cực lớn, bản thân chỉ như một ghe thuyền độc mộc, cả người vô thức bay ra ngoài, không thể phản kháng lại dù chỉ một chút.

Trong mắt mọi người, Lý Phi Bằng như điều đứt dây, té ngã từ trên lôi đài xuống, sắc mặt biến hóa trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Con khiếp sợ nho nhỏ

"... Ta thua?"

Sau khi rớt xuống đất quay ba vòng, quần áo trên người lộn xộn đứng dậy, Lý Phi Bằng khó có thể tin được nhìn lồi đài cách đó không xa, căn bản không tin rằng bản thân đã thua, giống như ông trời đang trêu ngươi hắn vậy.

Nếu không phải chân hắn đang đứng trên mặt đất, cùng với ánh mắt khiếp sợ của những đệ tử xung quanh, Lý Phi Bằng sẽ không thể nào chấp nhận được tin tức này.

Đường đường thực lực một Võ Đạo thất trùng thiên lại bị người khác đánh bay ra khỏi lồi đài, Lý Phi Bằng cảm thấy sự việc xảy ra trong nháy mắt, bản thân thua một trận mang lại cơ hội tấn thăng, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, gân xanh trên tay ngày càng nổi rõ vô cùng dữ tợn.

Lý Phi Bằng thua một cách khó hiểu.

...

"Ôi mẹ ơi, ai biết khi nãy đã xảy ra chuyện gì không? Sao Lý Phi Bằng thua được, không phải hắn nổi danh là "Tiểu Phi Nhân" sao? Sao mới chớp mắt một cái đã bị Lâm Phi xử lý rồi!"

"Con mẹ nó, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra đây, sư huynh Lý Phi Bằng khiến người ta thất vọng quá, còn trông cậy hắn có thể xử lý tiểu tử Lâm Phi kia, giọng điệu còn đĩnh đạc như vậy, kết quả không phải bị kẻ địch đánh rớt đài sao, quá vô dụng."

"Lão tử còn muốn nhìn một chút xem Lâm Phi bị Lý Phi Bằng đánh toi bởi thế nào, thật sự hoài nghi có phải sư huynh Lý Phi Bằng bị mua chuộc rồi không, nếu không vì sao đến cả Lâm Phi cũng không giáo huấn được!"

"Đừng nói nữa, lão tử thấy Lâm Phi di chuyển một cái thì sư huynh Lý Phi Bằng đã bay ra ngoài, đây xem là chiêu thức gì, trong chuyện này nhất định có gì đó mờ ám, nhất định có mờ ám, rõ ràng là hành vi làm bừa mà."

...

Rất nhiều sư huynh đệ hoài nghi, có kẻ há hốc mồm, hơn nữa còn khó mà tin được.

Lâm Phi thực sự lợi hại như lời đồn sao?

Lý Phi Bằng Võ Đạo thất trùng thiên lại không qua một chiêu của đối thủ? Tiến bộ như vậy không khỏi quá nhanh rồi đấy chứ, nhanh đến mức khiến những đệ tử nhận ra thiên phú bản thân không tề phải há mồm cứng lưỡi.

Những đệ tử bình thường nhìn không ra sự ảo diệu bên trong, nhưng vẫn luôn có những kẻ nhìn rõ ràng, ví dụ như những đệ tử cao giai, nét mặt của bọn họ cũng bắt đầu thay đổi.

Trạng thái đó gọi là kinh ngạc đến mức ngưng trọng.

"Sư đệ Lâm Phi khó trách dám khiêu chiến sư huynh Trương Vạn Sơn, tốc độ thân pháp này rõ ràng đã lĩnh ngộ tới một loại cảnh giới cao rồi, nếu còn lĩnh ngộ nữa thì chính là lĩnh ngộ tới cảnh giới cường hãn, trong những đệ tử ngoại môn chúng ta ít người có thể làm được, Lý Phi Bằng khinh thường nên thua trên lồi đài là chuyện không có gì ngạc nhiên!"

"Nghe nói ba tháng trước Lâm Phi chỉ ở thực lực Võ Đạo tứ trùng thiên, không ngờ sau ba tháng mà thực lực đã đạt tới Võ Đạo thất trùng thiên rồi, chẳng lẽ Cửu Chuyển Huyền Công lợi hại đúng như lời đồn sao? Có thể khiến một người trong thời gian ngắn tăng thực lực lớn mạnh vượt bậc?"

"Khó trách Lâm Phi có dũng khí khiêu chiến sư huynh Trương Vạn Sơn, đáng tiếc thời gian ba tháng quá ngắn, nếu cho hắn nửa năm không chừng thật sự có thể khiêu chiến sư huynh Trương Vạn Sơn, trình diễn một trận đại chiến chân chính."

"Xem ra trong lần tranh hạng một trăm người mạnh nhất này, Lâm Phi sẽ có một cuộc chiến với sư huynh Trương Vạn Sơn, nếu Lâm Phi muốn dựa vào tốc độ này để thắng thì nhất định sẽ thua, nhưng nếu xét phần dũng khí này, trong đám đệ tử ngoại môn nhất định ít ai có thể sánh bằng!"

...

Không ít đệ tử cao giai cũng chú ý tới tình huống xảy ra ở lồi đài số bảy.

Lâm Phi thi triển tốc độ kinh người khiến những đệ tử cao giai không thể không chú ý tới, nhưng thời gian ở lại cũng chỉ một chút, những đệ tử có biểu hiện thiên phú cao có không ít, đối với bọn họ mà nói cũng không có vẻ kì quái.

Bầu không khí náo loạn, một vài người không có tâm trạng tốt.

"Mẹ nó, Lâm Phi hắn không phải là một phế vật thì sao có thể tăng lên tới Võ Đạo thất trùng thiên được, nhất định là già, nhất định là già!"

Biểu hiện kinh người của Lâm Phi mặc dù dựa vào mưu lợi, nhưng trên lồi đài chẳng phân biệt quá trình thế nào, chỉ có kết quả mà thôi.

Sắc mặt Trương Trọng Sơn tái nhợt giống như mặt người chết, thật sự không thể tin được khí thế hùng hổ của Lâm Phi ở lồi đài số bảy. Phế vật ba tháng trước tự tăng thực lực tới Võ Đạo thất trùng thiên, còn hắn đấu tranh thống khổ, chẳng qua chỉ dừng lại ở Võ Đạo ngũ trùng thiên, điều này đã kích người khác tới cỡ nào.

"Câm miệng, phé vật này, chẳng lẽ ngươi muốn cho mọi người biết ngươi chính là cái tên xui xẻo kia sao?"

Trương Vạn Sơn nhú mày, có vẻ có chút bất ngờ, không giận mà uy nói, khiến Trương Trọng Sơn sợ tới mức ngậm miệng lại, trước mặt đại ca của mình hẳn như chuột thấy mèo, đến thở mạnh cũng không dám.

"Hừ, ba tháng trước vẫn chỉ là phé vật, hiện giờ cũng vẫn chỉ là phé vật, thực lực Võ Đạo thất trùng thiên cũng chỉ như vậy, đại ca ngươi sẽ khiến hẳn hiểu được sự chênh lệch giữa Võ Đạo bát trùng thiên và Võ Đạo thất trùng thiên, không phải người nào cũng có thể thay đổi được, lần này ta sẽ đích thân phé hẳn, phé vật thì nên cả đời làm phé vật đi." Trương Vạn Sơn hiển nhiên đã tức giận, nhất là kẻ thua trong tay đối phương cuối cùng cũng hiểu được vì sao Lâm Phi có thể sống sót trở về, về mặt làm như không sao cả, nhưng trong lòng vẫn vô cùng nghi hoặc, Cửu Chuyển Huyền Công thật sự lợi hại như lời đồn sao? Có thể thay đổi một phé vật?

Nghe đại ca nói như vậy, trong hai mắt Trương Trọng Sơn oán độc lập tức sáng lên, không ai có thể hiểu rõ ràng tính cách của đại ca mình như thế nào hơn hẳn, một khi Trương Vạn Sơn đã tức giận thì dù đối phương có là ai kết quả cũng sẽ bị phé đan điền, trở thành một phé vật cả cuộc đời, thậm chí miệng cũng không thể nói được một tiếng nào.

Trương Trọng Sơn không thể chờ được nhìn thấy tràng cảnh Lâm Phi bị đại ca phé bỏ đan điền nữa, kẻ như Lâm Phi nên làm phé vật cả đời, chứ không phải chạy tới trước mặt mình.

...

Bước từ trên lôi đài xuống.

Lâm Phi có thể cảm nhận được ánh mắt bất mãn đang nhìn mình trong đám người xung quanh, không cần đoán cũng biết nhất định Lý Phi Bằng đang cảm thấy vô cùng bất mãn, nhưng điều này cũng không khiến hắn bận tâm.

Dù kẻ nào bất mãn cũng không dám phát tiết trên quảng trường Thần Vũ môn, trừ phi muốn bị xử phạt tại chỗ theo môn quy.

Lâm Phi trở lại đứng bên cạnh Cao Nhân, bị Cao Nhân thăm vấn một lượt, dù sao hắn cũng đã nghĩ tới nên tùy tiện lừa gạt Cao Nhân một chút, hẳn đâu thể nói cho người ta biết rằng bản thân thẳng cấp dựa vào hệ thống được.

Hai ngày đầu của trận so tài trăm đệ tử mạnh nhất ngoại môn đều để đào thải những đệ tử cấp thấp và cấp trung, hai ngày sau mới là cuộc chiến trăm đệ tử đứng đầu chân chính, lúc này những đệ tử còn ở lại đều toàn những người có thực lực mạnh, ít nhất đều ở tu vi Võ Đạo thất trùng thiên.

Buổi chiều, lôi đài số bảy.

Trọng tài chấp sự cầm tấm bảng gỗ trên tay, lớn giọng nói, "Số bảy trăm linh bảy đối chiến với số bảy trăm chín mươi tám, xin bước lên lôi đài số bảy."

Số bảy trăm linh bảy chính là Lâm Phi.

Khi con số này được báo lên, tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Lâm Phi, ai cũng biết số bảy trăm linh bảy là Lâm Phi rồi.

"Cố gắng lên!"

Cao Nhân vỗ vai Lâm Phi nói!

Lâm Phi bước từ trong đám người ra, người đối chiến cũng bước ra, điều này lập tức dẫn tới những tiếng kêu vui sướng vang lên.

Khi ánh mắt hai người giao nhau, trận chiến đã âm thầm bắt đầu chỉ trong chớp mắt.

Lâm Phi nhận ra thân phận người này.

Bành Bảo, thực lực Võ Đạo thất trùng thiên, trên lôi đài số bảy là một đối thủ tương đối có thực lực, liên tục đánh bại năm đệ tử, trong đó ba người có tu vi Võ Đạo thất trùng thiên, cũng là một đệ tử ngoại môn với thực lực cường hãn.

Khi Lâm Phi đối mặt với người này, bất kỳ ai cũng biết sẽ diễn ra một trận chiến vô cùng đặc sắc.

Quan trọng hơn là bọn họ có thể hiểu thực lực của Lâm Phi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chưa tới mười chiêu đã đánh bại đối thủ đồng cấp

Trước một loạt những sự kiện đã xảy ra này, Lâm Phi cũng được tính là có chút danh tiếng.

Trước giờ mọi người vẫn luôn không rõ thực lực của Lâm Phi như thế nào, bất kể trong lòng suy nghĩ như thế nào thì việc Lý Phi Bằng có thể nghiệm chứng thực lực của Lâm Phi trong vòng đầu mà kết quả chỉ một chiêu đã bị đánh bay ra ngoài khó tránh khiến người khác thất vọng.

Sau khi Bành Bảo bước lên lôi đài, tất cả mọi người dường như muốn xem màn kịch vui này.

Trận chiến còn chưa diễn ra mà mọi người đã cảm thấy khí tức chiến đấu giữa hai người liền thấy bất ngờ, nhưng cũng chỉ trong tích tắc, sau đó lại biến thành vui sướng và kích thích.

Trong đầu Lâm Phi thì lại ngập tràn nghi vấn, không rõ sao đối phương lại tỏ ý bất mãn.

"Lão tử dường như đâu đấy tội với người này nhỉ? Chẳng lẽ bộ dạng ta quá đẹp trai, người ta đố kỵ sao?" Lâm Phi thầm nghĩ, nhưng lại nghĩ không ra chuyện gì đã xảy ra.

Ba tháng lịch lãm vốn chẳng phải luyện tập vô ích, hai người chưa đến gần, Lâm Phi đã phát hiện thấy đối phương cực kỳ bất mãn với mình.

Người ngoài không thể cảm nhận được, Lâm Phi lại có thể cảm nhận vô cùng sâu sắc.

Loại cảm giác này không thể sai được.

Lâm Phi sớm đã không phải Lâm Phi của ba tháng trước nữa, bất kể đối phương do ai phái tới, dù sao trước hay sau gì cũng sẽ đắc tội người khác, trong lòng không kiềm chế được cười lạnh, "Các người đều phải thất vọng rồi."

...

Lúc này trên quảng trường Thần Vũ môn, nhìn từ hướng này có thể dễ dàng thấy được mọi hành động của lôi đài số bảy.

"Sur huynh, chúng ta thực phải giáo huấn tiểu tử Lâm Phi kia sao?"

Trong góc, mấy đệ tử đang vây quanh một người, nếu Lâm Phi có ở đây nhất định có thể nhận ra một người trong số đó chính là Văn Thiên sư huynh đích thân mời mình lần trước.

"Giáo huấn? Đây không tính là giáo huấn, chẳng qua chỉ hướng dẫn nhỏ nhò mà thôi, ai bảo Lâm Phi gặp phải sư đệ Bành Bảo, xem trong ba tháng vừa rồi rốt cuộc sư đệ Lâm Phi tiến bộ được đến đâu, dám can đảm từ chối lời mời của ta."

Cầm đầu là một đệ tử mặt vuông, chính là Trần Tiểu Sinh ban đầu có ý định mời Lâm Phi vào.

Lần trước, Trần Tiểu Sinh phái người mời Lâm Phi tới, tương lai sẽ trở thành một tay chân triển vọng, kết quả lại bị từ chối, gương mặt hần ít nhiều không kìm nén được, khi ấy tạo thành ấn tượng xấu.

Hiện giờ thành viên của xã đoàn mình rút thăm gặp được Lâm Phi, Trần Tiểu Sinh không ngại sai người ta trừng trị Lâm Phi thích đáng, cái tên có mắt mà không biết trời cao đất dày trong sự kiện này sẽ có một tác dụng quan trọng, đơn giản chính là khai hỏa cho thanh danh xã đoàn của bọn họ.

Những người khác nghe thấy sư huynh Trần Tiểu Sinh nói vậy đương nhiên sẽ không nói thêm gì nữa, ánh mắt di chuyển tới lôi đài số bảy, Bành Bảo là người của bọn họ, vết xe đổ lần trước tin tưởng Lâm Phi này giờ đây sẽ không chạy thoát được.

...

Lâm Phi không biết bản thân đã bị tính kế.

"Sư đệ Lâm Phi, sư huynh ngưỡng mộ đã lâu, người nổi tiếng lắm đấy."

Bành Bảo đáng vẻ khôi ngô, ánh mắt sắc bén, lưng đeo Trảm Mã đao, bàn tay lớn, người chưa ra tay thì khí tức sắc bén toàn thân đã sớm lan tràn trên lôi đài, hiển nhiên là một cao thủ dùng đao.

Dừng dừng với lời nói giọng điệu toàn thuốc súng, lần này lại càng chứng minh được cho suy đoán trước đó của Lâm Phi, bên ngoài lão tử không để ý, hần lần này phải đắc tội một sư huynh rồi.

Lâm Phi không lo lắng việc bản thân đắc tội bao nhiêu sư huynh, dù sao con rận nhiều hơn cũng không sợ bị cắn, huống chi trong Thần Vũ môn thì có gì phải lo lắng, trừ phi bọn họ chịu bị Chấp Pháp đường dễ mất tới.

"Không dám nhận, toàn là hư danh mà thôi, không đáng nhắc tới," Lâm Phi chấp tay nói với Bành Bảo.

Hai mắt Bành Bảo sáng như chớp, "Sư đệ Lâm Phi hà tất phải khiêm tốn như vậy, con người sư huynh cũng không giống như Lý Phi Bằng, không phải chỉ hai ba đòn đã bị đánh bại, mặc dù người có bản lĩnh xuất chúng, sư huynh cũng muốn biết một chút xem Cửu Chuyển Huyền Công bá đạo thế nào, vậy nên tiếp theo đây sư đệ Lâm Phi phải chuẩn bị tốt đấy, một khi sư huynh đã ra tay sẽ không hạ thủ lưu tình đâu!"

"Đa tạ sư huynh đã nhắc nhở, sư đệ đã chuẩn bị xong rồi!"

Thân người Lâm Phi rướn lên nửa bước, bộ dạng lười nhác, một lần nữa chấp tay nói.

Cử động này nhìn như không có gì, trên thực tế tương đương với kích thích Bành Bảo.

Mọi người đều biết bình thường trên lôi đài sư huynh sẽ nhường sư đệ xuất thủ trước, xem như một kiểu đa tạ sư huynh, lúc này Lâm Phi lại bày ra tư thế đó, ý tứ thế nào không cần nói cũng biết.

Lâm Phi không coi Bành Bảo ra gì!

Bành Bảo vốn muốn để Lâm Phi xuất thủ trước, như vậy sẽ không đến mức mang danh tiếng khi dễ người khác, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của Lâm Phi, khoe miệng hân không khỏi nở nụ cười lạnh, "Sư đệ Lâm Phi gan cũng lớn thật, vậy sư huynh không khách khí nữa."

Thật ra lúc này con tức giận trong người Bành Bảo đã không ít rồi.

"Vút!"

"Đao pháp Kinh Đào!"

Thực lực của Bành Bảo xếp hạng cao thủ, lúc trước đã sớm thấy qua thân pháp kinh người của Lâm Phi, cũng sớm đã tính kế, dùng tốc độ nhanh nhất áp chế Lâm Phi, Lâm Phi mất thân pháp chắc chắn sẽ không địch lại được đao pháp cuồng bạo của mình, có thể dễ dàng phân thắng bại rồi.

Trăm Mã đao ra khỏi vỏ, tiếng Kinh Đào hô vang!

Bành Bảo nhanh chóng áp sát tới gần, cả người hân như sóng biển trong chớp mắt đã tới gần mấy trượng, Trăm Mã đao bỏ từ trên không trung xuống, lưới đao màu trắng chém ngang trời, hóa thành từng đợt sóng biển liên tục ập tới, tiếng sóng vỗ không ngừng lọt vào tai, hiển nhiên hân đã luyện đao pháp đến cảnh giới đại thành rồi.

Một chiêu vừa đánh tới, không ít đệ tử cao giai thể hiện thần sắc ngưng trọng, thậm chí sự lợi hại trong đó dù bọn họ gặp phải cũng phải cẩn thận phá giải.

Đao pháp Kinh Đào coi trọng sự dũng mãnh, vô cùng sắc bén.

Đây chính là một bộ huyền công Hoàng giai hạ phẩm.

Tất cả mọi người đợi xem Lâm Phi ngăn cản thế nào, rốt cuộc sẽ vận dụng quyền pháp hay dựa vào thân pháp kinh người kia, hay là đao pháp? Trừ những thứ đó ra thì hình như không còn lựa chọn nào khác.

Đao mang như sóng biển gào thét, nhưng Lâm Phi vẫn không xuất chiêu, giống như làn gió nhẹ từ từ thổi qua, đao mang sắc bén hóa thành sóng biển, Lâm Phi hóa thân thành cánh chim bay lượn trên làn sóng biển, một người một đao hành tẩu giang hồ, tạo nên hành động kinh người.

Bàng hoàng!

Bàng hoàng!!

"Gặp quý à, rốt cuộc Lâm Phi tu luyện thân pháp gì lại có thể tránh thoát đao pháp Hoàng giai Kinh Đào, trong đám đệ tử ngoại môn chúng ta chưa từng có thân pháp như thế này!"

"Thân pháp hay, đao pháp Kinh Đào chú trọng nhanh và mạnh, Lâm Phi lại có thể dùng tốc độ nhanh hơn tránh thoát từng công kích của Bành Bảo, đệ tử ngoại môn chúng ta tự hỏi có thể làm được đến mức này đã ít lại càng ít hơn!"

"Lâm Phi chắc chắn có kỳ ngộ gì đó, thân pháp đã đạt đến cảnh giới đại thành, lúc này sư huynh Bành Bảo gặp phải đối thủ chân chính rồi, nếu thủ đoạn của Lâm Phi chỉ có thế này thì cuối cùng sư huynh Bành Bảo vẫn tấn thăng thôi!"

...

Lâm Phi dùng thân pháp tránh thoát công kích của Bành Bảo, điều này khiến vô số người chú ý tới.

Sự quan trọng của thân pháp không cần nói cũng biết, nhưng không ít người trong đám bọn họ còn chưa từng nhìn thấy bộ thân pháp này, nhìn kỹ thậm chí còn có cảm giác huyền ảo, không phân tích được, điều này khiến trong lòng ai cũng phải rung động.

"Lâm Phi, chẳng lẽ ngươi chỉ biết trốn thôi sao?"

Đao pháp Hoàng giai lại không thể ép Lâm Phi đánh trả lại, trong lòng Bành Bảo cực kỳ khó chịu.

"Vút vút!"

Bành Bảo hét lớn một tiếng, nắm được cơ hội trong tay liền chuyển Trảm Mã đao, tiếng sóng biển không ngừng vang lên, từng đạo đao mang bổ trên, giữa, dưới theo thứ tự từng bộ vị quan trọng trên người Lâm Phi.

Lúc này Lâm Phi đang ở thế hạ phong, là thời khắc phòng ngự yếu nhất của bất cứ võ giả nào.

"Bôn Lôi Bất Tức!"

Lâm Phi không cho là đúng, di chuyển sang ngang một cách quý dị, đột ngột cách ngang phạm vi một trượng, vươn tay chém ra ba đạo đao mang nghênh hướng đao mang kia.

Keng, keng, keng!

Phá...!

Phá...! Phá...!!

Trảm Mã đao trên tay Bành Bảo lập tức truyền tới một cỗ lực lượng khiến gan bàn tay hắn tê rần, thiếu chút nữa đã không nắm chắc, không ngờ đao mang của mình lại bị Lâm Phi thoát mái phá vỡ, thậm chí một đao mang đánh lên Trảm Mã đao còn thiếu chút nữa xảy ra sự việc xấu mặt.

Cũng may Bành Bảo không phải đệ tử bình thường, thân người đảo một cái, đao thức bỗng nhiên biến đổi, chân trái điểm nhẹ một cái hóa thành làn sóng lao nhanh, Trảm Mã đao được vung lên, đao quang chớp động, đao quang ngập tràn bao phủ trên lối đi.

"Kinh Đào Hải Lăng!"

Đao quang, sóng biển, đao quang, sóng biển cùng hội tụ với nhau, chẳng phân biệt được thật giả, chẳng phân biệt được ta và người, trong khoảnh khắc lối đi hóa thành biển rộng mênh mông, Lâm Phi lúc này chính là chìm trên làn sóng biển.

Một trong những sát chiêu của Bành Bảo.

"Hay thì hay!"

Đao mang sóng biển đều ập tới, Lâm Phi chẳng những không có biểu hiện sợ hãi, ngược lại còn mang vẻ mặt vui sướng.

"Vạn Lôi Bôn Đằng!"

Lâm Phi giờ đao lên, mọi người ngay lập tức nhìn thấy ánh sáng trắng quét ngang trên lối đi, bên tai vang lên những tiếng lôi đình mà trên bầu trời mới có, không ít đệ tử cấp thấp bị hù dọa đến mức sắc mặt tái nhợt.

Giờ khắc này đây bọn họ không cách nào hình dung được tia sét này lại rung động đến vậy.

Thình thịch, thình thịch...

Quang mang mà Bành Bảo đánh ra bị nghiền nát dưới đạo ánh sáng trắng như thủy tinh, tiếng sấm chớp rền vang lẫn át tiếng sóng biển vỗ, trong lòng Bành Bảo không khác gì sét đánh giữa trời quang, động tác trên tay đình trệ một chút.

Lôi, chính là một trong những thần uy của đất trời.

Đao pháp Bôn Lôi tu luyện đạt tới cảnh giới đại thành sẽ có tác dụng như vậy.

Sao Lâm Phi có thể không biết cơ hội tốt ngàn năm có một này, đao thức trên tay biến đổi hóa đao thành quyền, khai triển thân pháp.

"Hoành Tảo Thiên Quân!"

Khí thế trên người Lâm Phi đột biến, chân trái nhanh như tia chớp quét ngang, đá một cước nặng nề lên tay trái Bành Bảo, Bành Bảo lập tức kinh hãi, muốn cầm đao lên chém, nhưng sao Lâm Phi có thể dễ đối phương toại nguyện được.

"Bát Hoang Hồi Quy!"

Lâm Phi trong nháy mắt lần áp, một lần nữa đánh lên cổ tay Bành Bảo, tay Bành Bảo bị đau kêu to một tiếng, Lâm Phi xoay người đánh một quyền nện lên ngực Bành Bảo, lúc này Bành Bảo phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt thể hiện vẻ hoảng sợ, khi thấy Lâm Phi lại bổ một đao tới ngay giữa cổ, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất, sao Lâm Phi hắn lại lợi hại như vậy!

Bành Bảo Võ Đạo thất trùng thiên do đó thua cuộc!

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Danh tiếng dần tăng lên

Bành Bảo thua!

Bầu không khí xung quanh lôi đài số bảy đang hoàn toàn chìm trong yên tĩnh, giống như ông trời lần nữa tạo ra ngày quốc tế nói dối vậy.

Nếu trước đó mọi người vẫn không tin được thực lực của Lâm Phi, cho rằng Lâm Phi dựa vào sự khinh thường của Lý Phi Bằng mới thuận lợi tấn thắng, hiện giờ suy nghĩ liền thay đổi hoàn toàn, năng lực thực chiến này quá khủng bố.

Đạo pháp Bôn Lô này tất cả mọi người đều nhận ra.

Nhưng thi triển thành đạo pháp có thể đạt uy lực tới mức khủng bố thế này, bọn họ trước giờ chưa từng thấy qua.

Quan trọng hơn là đạo pháp Lâm Phi vận dụng đã khủng bố đến mức độ này, thậm chí không cần tới binh khí, điều này có nghĩa là gì? Tất cả mọi người đều hiểu được.

Nếu Lâm Phi sử dụng binh khí, uy lực đó....

Không phải kẻ ngu đều hiểu rõ uy lực sẽ kinh người đến mức nào!

...

"Lần này Lâm Phi nổi danh rồi, lão tử còn cho rằng đạo pháp của mình rất tốt, nhưng khi nhìn thấy đạo pháp của Lâm Phi khi này quả thật quá kinh khủng, đạo pháp Bôn Lô có thể đạt tới uy lực này, thật sự không hiểu hần tu luyện thế nào mà ra được!"

"Xem ra lần này lại xuất hiện một hắc mã rồi, dù không phải hắc mã thì Lâm Phi cũng sẽ nổi danh, nhất định đều bị các đệ tử nhận ra, thực lực Võ Đạo thất trùng thiên đánh bại Bành Bảo đã ơ u vi Võ Đạo thất trùng thiên nhiều năm, thử hỏi trong đám đệ tử ngoại môn có mấy người làm được!"

"Không biết mọi người có phát hiện ra không, đạo pháp của Lâm Phi này ngập tràn sát khí, chiêu thức vừa đánh ra thì sát khí đã như bản chất thật, tương đối có uy lực, còn có uy lực của quyền pháp nữa, chẳng lẽ đúng như lời đồn, Cửu Chuyển Huyền Công có uy lực rất lớn sao?"

"Nhất định là nhờ Cửu Chuyển Huyền Công rồi, những sư huynh lúc trước tu luyện thành công tâm pháp này bất kể thi triển đạo pháp, quyền pháp, chương pháp đều có uy lực hơn người khác một bậc!"

....

Lần này Lâm Phi chưa dùng tới mười chiêu đã đánh bại Bành Bảo Võ Đạo thất trùng thiên, thuận lợi tấn thắng đến vòng tiếp theo, đã thể hiện đầy đủ thứ gọi là thực lực.

Tất cả lời đồn trước đó đến giờ đã được chứng thực đầy đủ.

Những kẻ vẫn luôn cho là không đúng kia giờ cũng không dám xem thường Lâm Phi nữa, có thể nói bắt đầu từ giây phút này trở đi, hần không còn là một Lâm Phi không có tiếng tăm gì nữa, mà đã tiến vào hàng ngũ đệ tử cao giai.

Đây chính là lợi ích do thực lực cao mang tới.

Lâm Phi bước từ trên lôi đài xuống, lập tức có người xông lên lôi đài khiêng Bành Bảo xuống theo, chỉ cần không nói ra tên người thì trọng tài chấp sự bình thường cũng sẽ không có ý kiến gì, trong trận đấu luôn khó tránh khỏi những khi không khống chế được tay chân, đấu mà bị thương là điều tất nhiên.

"Xem ra thể hiện thực lực vẫn tương đối hữu dụng đây, loại cảm giác này ta thích!"

Trong lòng Lâm Phi cười thầm, tâm trạng vô cùng tốt, thật ra hần thích kiểu ánh mắt người khác nhìn mình chăm chú, đây là cảm giác mà hần chưa từng có khi còn ở Trái Đất.

Bước từ trên lôi đài xuống, không ít đệ tử bắt đầu vỗ tay hoan hô.

"Sư huynh Lâm Phi, giỏi lắm!"

"Sư huynh uy vũ, sư huynh uy vũ!"

....

Lâm Phi không ngờ sẽ được bọn họ hoan nghênh như vậy.

Thật không ngờ một Lâm Phi nửa năm nay không thay đổi gì lại trở thành tấm gương tốt đối với đệ tử cấp thấp, đối với bọn họ mà nói không chừng tương lai còn có thể tạo nên thành tựu nữa.

Tâm trạng Lâm Phi khá tốt.

Ngoài ra trên quảng trường vẫn có một số kẻ mất hứng.

Đầu tiên chính là Trương Trọng Sơn, việc Lâm Phi đánh bại Lý Phi Bằng đã khiến hắn rất khó chịu rồi. Khi thấy Bành Bảo lên lời đả, hắn cho rằng Lâm Phi sẽ bị đánh bại, kết quả ông trời lại một lần nữa trêu ngươi, đã kích người khác đến mức rối tinh rối mù.

Trương Trọng Sơn hoàn toàn đổ ky, từ khi vào Thần Vũ môn tới nay đã bốn năm, thực lực của hắn vẫn luôn áp chế Lâm Phi, thỉnh thoảng đánh một trận thoải mái nhưng lại chỉ như một món đồ chơi. Không ngờ có một ngày món đồ chơi sẽ thoát khỏi lòng bàn tay, không thể khống chế được nữa, thậm chí bản thân còn trở thành món đồ chơi trên tay kẻ khác, điều này khiến Trương Trọng Sơn sợ hãi, đổ ky đến đỏ mắt.

"Lâm Phi chết tiệt, tên phế vật nhà ngươi, sao ngươi có thể có thực lực còn mạnh hơn so với ta được, chẳng lẽ Trương Trọng Sơn nhất định không khác gì một phế vật sao? Không, không, nhất định không thể nào, chỉ cần đại ca ra tay, ngươi sớm muộn gì cũng trở thành phế vật, một phế vật cả đời không thể khôi phục lại được, xem ngươi đến lúc đó còn có thể kiêu ngạo đến khi nào, ngươi nhất định sẽ bị lão tử giẫm dưới chân, cả đời không cách nào chuyển mình được."

Thấy đại ca đứng bên cạnh không nói lời nào, Trương Trọng Sơn nở nụ cười dữ tợn, trong đầu cảm thấy thống khoái hơn rất nhiều, không bắt lực như trước đó.

Gương mặt Trương Trọng Sơn không biểu lộ bất cứ cảm xúc gì, trong lòng lại chính thức coi Lâm Phi là đối thủ, chỉ dựa vào đạo pháp thi triển khi nãy thôi, một Võ Đạo bát trùng thiên như Trương Trọng Sơn cũng cảm thấy khí tức nguy hiểm.

"Quả nhiên có chút thực lực, nếu dễ dàng phế bỏ ngươi thì khó tránh khỏi bị trưởng lão nhìn ra, thực lực của ngươi càng mạnh càng tốt, đến lúc đó xử lý ngươi sẽ không quá buồn chán, mặc dù đệ đệ của ta không phải thiên tài, nhưng ngươi dám nhiều lần tổn thương đệ đệ của ta, lão hồ không ra uy, thực cho rằng khi có thể trở thành đại vương sao?"

Một kẻ khác chính là Quân Vô Hối danh xưng "Tiểu Quân Tử".

Lần trước ở đại sảnh treo thưởng, điểm công huân của hắn ít hơn so với Lâm Phi, cộng với việc Lâm Phi đỡ một trào của hắn, trong lòng hắn tương đối thấy không thoải mái. Sau khi Lâm Phi bước lên lời đả, hắn cũng chỉ liếc mắt một cái, loại người này dựa vào cái gì dám đối phó với mình, kết quả khi xem trận đấu này ngược lại cũng nhìn ra chút mảnh khoe, hóa ra cũng có chút bản lĩnh, sử dụng đạo pháp không tồi.

Cao thủ cương khí đối phó với một kẻ Võ Đạo thất trùng thiên mạnh, hiển nhiên Quân Vô Hối không cách nào làm được trên lời đả, nhưng đệ tử Võ Đạo thất trùng thiên này thực lực chỉ bằng đệ tử bình thường, vậy thì tất cả đều thuận lợi rồi.

Quân Vô Hối muốn lấy Lâm Phi xả giận.

...

Trận đấu này của Lâm Phi.

Đối với những đệ tử Võ Đạo thất trùng thiên và Võ Đạo bát trùng thiên mà nói giống như bị kim châm, đầu ngang cấp chưa tới mười chiêu đã thua, điều này không thể nghi ngờ đang cảnh cáo bọn họ.

Chỉ trong phút chốc, Lâm Phi được không ít đệ tử coi là đối thủ.

Một đối thủ nguy hiểm như vậy chỉ sơ sẩy một chút thôi, không chừng sẽ thua trong tay đối phương, thậm chí không ít đệ tử đang cùng thảo luận làm thế nào để phòng tránh công kích của Lâm Phi, tiến hành thảo luận kịch liệt toàn diện.

Một màn xảy ra trên lời đả số bảy cũng được các trưởng lão chú ý tới. Khi Lâm Phi thi triển Vạn Lôi Bôn Đằng, uy lực không kém gì huyền công Hoàng giai, hơn nữa đạo pháp Bôn Lôi này chẳng qua chỉ là huyền công bậc một mà thôi.

"Biểu hiện của đệ tử này tương đối khá, còn tu luyện đạo pháp Bôn Lôi tới cảnh giới đại thành nữa, ra tay gia tăng thêm uy cho lôi đình chấn nhiếp đối phương, chấn loạn lòng của đối phương, lại dùng quyền pháp mở rộng, một chiêu đánh bại đối thủ, phần định lực cũng như ánh mắt này khá hiếm thấy đấy!"

"Đáng tiếc cảnh giới không cao, mới chỉ ở Võ Đạo thất trùng thiên, nếu đạt tới Võ Đạo bát trùng thiên chắc chắn sẽ đứng trong mười người, thậm chí năm người đứng đầu cũng không thành vấn đề, hiện giờ đứng trong hạng một trăm đệ tử mạnh nhất cũng khó."

....

Trận đấu của Lâm Phi xác thực đã gây ấn tượng với các trưởng lão.

Trong Thần Vũ môn, phạm là những đệ tử có thể chất một chút, Thần Vũ môn cũng sẽ đặc biệt chiều chuộng, căn cơ gốc rễ của một môn phái chính là những

đệ tử có thiên phú.

Lâm Phi xem như đã được đánh dấu rồi.

Đương nhiên những điều này Lâm Phi không biết rõ, chỉ tiếp tục chú ý trận đấu trên lôi đài, đồng thời tiêu hóa chiến đấu trên lôi đài, chuyển biến thành tích lũy của bản thân.

Chỉ trong vòng ba tháng, thu hoạch lớn nhất của Lâm Phi chính là biết cách tiêu hóa những trận chiến tâm đắc biến thành tích lũy của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Trận chiến mở màn với cao thủ cương khí

"Bôn Lôi Bất Tức!"

"Lôi Đình Nhất Kích!"

"Vạn Lôi Bôn Đằng!"

Trên lôi đài số bảy, đao mang như lưới bao phủ khắp nơi, đao ý lạnh lùng khiến những đệ tử đứng xung quanh lôi đài vô thức cách ra mười trượng, sợ bị đao mang chém tới gần.

Mọi người chỉ thấy một bóng người, một tiếng ngã xuống trên lôi đài, nghiễm nhiên đối thủ đã mất đi năng lực chiến đấu, mấy bộ vị trên người bị thương không nhẹ, căn bản không cách nào chiến đấu được nữa, không thể nghĩ ngờ Lâm Phi lại tấn thắng một lần nữa.

"Ồi mẹ ơi, Lâm Phi lại thắng!"

"Xem ra thực lực của Võ Đạo thất trùng thiên muốn đánh bại tên Lâm Phi này đã là chuyện không thể nào rồi, trừ phi đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên xuất thủ, bằng không trong đám Võ Đạo thất trùng thiên sẽ ít người có thể là đối thủ của hắn!"

"Ai nói không đúng đâu, ban đầu còn tưởng lời đồn nhằm vào Lâm Phi chỉ là phóng đại, bây giờ nghĩ lại thì chúng ta hẳn đã sai rồi, Lâm Phi đã trở thành hắc mã đầu tiên trên lôi đài, dù không phải hắc mã thì cũng là một con thiên lý mã."

"Nếu vận khí tốt thì Lâm Phi sẽ có hi vọng đứng trong hàng ngũ một trăm đệ tử đứng đầu, chỉ trong ba tháng ngắn ngủi đã làm được đến thế này, điều này đã không dễ dàng rồi, ít nhất lão tử cũng chưa từng thấy qua tốc độ tu luyện khủng bố đến như vậy!"

...

Một màn xảy ra trên lôi đài số bảy đã xảy ra mấy lần.

Đây là lần thứ tám Lâm Phi đánh bại một đệ tử Võ Đạo thất trùng thiên rồi.

Chỉ trong bốn ngày ngắn ngủi, Lâm Phi đã trình diễn một màn diễn rò, từ sau khi đánh bại Bành Bảo, bất kể kẻ nào lên lôi đài, Lâm Phi đều sẽ đánh bại đệ tử đó bằng cách xuất chiêu nhanh nhất và đột ngột nhất.

Quan trọng chính là Lâm Phi luôn sử dụng đao pháp Bôn Lôi trên lôi đài, không thay đao pháp khác.

Một bộ đao pháp đánh bại các đối thủ cùng cấp, loại chuyện này tương đối hiếm thấy, nhất là khi Lâm Phi vận dụng đao pháp Bôn Lôi tùy ý rồi, nhìn như chiêu thức hồ hững đánh xuống đối phương, thật ra lại tỏa ra uy lực không thể tưởng tượng được.

Trừ lần đó ra, thân pháp Lâm Phi vận dụng khiến người khác kinh ngạc kết hợp với đao pháp đều thể hiện sự quý dị, khiến đối phương khó lòng phòng bị, rõ ràng hướng công kích ở bên trái, kết quả hướng xuất hiện lại là bên phải, nhiều kẻ vì vậy mà phải trả giá đắt.

Gặp phải một đối thủ biến thái như Lâm Phi, cả đám đệ tử đều thấy đau đầu, không biết vì sao trong đám đệ tử lại có nhiều người nguyện cầu cho đệ tử rút thăm dừng để bọn họ gặp phải tên Lâm Phi biến thái này.

Trên lôi đài số bảy trong nháy mắt bao phủ mây đen, những người khác cũng không thể bình tĩnh được.

....

Trận so tài trăm đệ tử đứng đầu chính thức tiến vào ngày thứ năm.

Đào mất một cái mà trận so tài đã trôi qua bốn ngày, nghênh đón ngày thứ năm hoàn toàn mới.

Bốn ngày, đệ tử ngoại môn đã sàng lọc một lượng lớn, về cơ bản những đệ tử dưới Võ Đạo thất trùng thiên tuyệt đại đa số đều bị loại bỏ.

Sau khi đã sàng lọc thì chính thức đến giai đoạn trận so tài một trăm đệ tử mạnh nhất, sau khoảng thời gian đầu loại bốn ngày, hiện giờ số đệ tử còn dư lại không quá một nghìn.

Hơn ba nghìn đệ tử ngoại môn của Thần Vũ môn, trong đó đệ tử cấp thấp chiếm đa số, những đệ tử trên Võ Đạo lục trùng thiên đều có số lượng giảm dần, nếu không vì sao khi tu luyện lên những cảnh giới cao hơn, những đệ tử có thể gian lận như Lâm Phi này sẽ không xuất hiện một người thứ hai.

Trong bốn ngày diễn ra vòng đấu loại đã có một lượng lớn đệ tử bị loại, hiện giờ trước mắt còn lại hơn tám trăm đệ tử bắt đầu tranh đấu kịch liệt một trăm thứ hạng đầu,

Hơn tám trăm đệ tử, thực lực thấp nhất chính là tu vi Võ Đạo thất trùng thiên, thực lực mạnh nhất chính là Võ Đạo cửu trùng thiên, khoảng cách giữa các Huyền giả chẳng qua chỉ bằng một bước ngắn mà thôi.

Tỉ lệ phân chia như sau, Võ Đạo thất trùng thiên chiếm năm phần, Võ Đạo bát trùng thiên chiếm ba phần, Võ Đạo cửu trùng thiên chiếm hai phần, phân chia trong số hơn tám trăm đệ tử này.

Hạng một trăm đệ tử mạnh nhất có thể biết được kịch liệt tới cỡ nào.

Mười hạng đầu ngoại môn sẽ rải rác khắp nơi, đây cũng chẳng phải thứ giành được dễ dàng, phải qua sáu cửa chém sáu tướng mới thành.

Trận so tài tranh hạng một trăm đệ tử đứng đầu, thời khắc cạnh tranh khốc liệt cuối cùng đã tới.

...

Lâm Phi vẫn cầm thẻ bài số bảy trăm linh bảy trong tay, đối với hắn mà nói thì con số này vô cùng đặc biệt.

Không biết do vận khí tốt, hay có duyên với số bảy, địa điểm chiến đấu cũng ở lôi đài số bảy, nghiễm nhiên trở thành tư thế chủ nhà.

Sáng sớm, đến lượt trận đấu của Lâm Phi, đối thủ chính là một đệ tử Võ Đạo thất trùng thiên tên là Trần Dũng, sử dụng một bộ khoái kiếm. Mặc dù Trần Dũng rất đề phòng Lâm Phi, ngay từ đầu đã thi triển toàn bộ ưu thế công kích của khoái kiếm, nhưng dù có làm gì thì Lâm Phi cũng sẽ không cho hắn cơ hội, thi triển đao pháp Bôn Lôi, không tới mười chiêu đã đánh bay vũ khí của Trần Dũng, đá một cước khiến đối phương bay khỏi lôi đài, thuận lợi giành chiến thắng.

Lâm Phi lại thoải mái giành được thắng lợi.

Đám đệ tử dưới lôi đài không hề ngạc nhiên, cũng không bất ngờ, trái lại đã biểu hiện vẻ quen thuộc, nếu thật sự Lâm Phi không thủ thắng thì đó mới là điều kì lạ.

Sau đó Lâm Phi có tới lượt thêm một trận nữa, đối thủ cũng là Võ Đạo thất trùng thiên, tương tự như những trận trước dễ dàng chiến thắng.

Liên tiếp đánh bại các đệ tử Võ Đạo thất trùng thiên khiến nhiều đệ tử không dám đối diện với Lâm Phi nữa.

Hết nửa buổi sáng, hơn tám trăm đệ tử đã thuận lợi đào thải hơn hai trăm đệ tử.

Buổi chiều, trận so tài vẫn tiếp tục.

"Số bảy trăm linh bảy Lâm Phi đối chiến với số sáu trăm mười hai Cổ Khôn!"

Sau khi trọng tài chấp sự tuyên bố lên dãy số này, ánh mắt của vô số đệ tử bị hấp dẫn nhìn về lôi đài này, trong đó có các đệ tử cao giai, cũng có không ít trưởng lão chấp sự, cuối cùng Lâm Phi đã đến thời khắc đối chiến với cao thủ Võ Đạo bát trùng thiên, cũng thường như mọi người nói là cao thủ cương khí.

Trong vòng năm ngày, danh tiếng của Lâm Phi yên lặng tăng lên, không còn là hạng vô danh nữa, trong mắt mọi người là một hắc mã tương đối mạnh mẽ.

Liên tiếp đánh bại đệ tử Võ Đạo thất trùng thiên, lại dùng loại đao pháp hung mãnh, dùng xu thế kết hợp đao và quyền đánh bại đối thủ, phần lực chiến đấu này người bình thường không cách nào thực hiện được.

Cho nên Lâm Phi trong mắt người khác, ngoại trừ đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên có thể áp chế ra thì những đệ tử Võ Đạo thất trùng thiên khó có thể chiến thắng được.

Trên lôi đài số bảy, những đối thủ thất bại tu vi Võ Đạo thất trùng thiên chính là những minh chứng tốt nhất.

Số bảy trăm linh bảy Lâm Phi đối chiến với cao thủ cương khí, điều này không thể nghi ngờ khiến không ít đệ tử cảm thấy nhẹ nhõm, không cần phải đối chiến với tên biến thái này nữa, không chừng bọn họ còn có cơ hội đi tiếp, mà không phải thua trong tay Lâm Phi, trong lúc vô hình những tảng mây đen

bao phủ trên đầu bọn họ đã dần tan biến, nghênh đón ánh nắng mặt trời xuân ấm áp, tinh thần sáng khoái, không còn vẻ lo lắng như trước nữa.

Lâm Phi đứng dưới lời đài lập tức bị vô số ánh mắt nhìn chăm chăm.

Dù là ai cũng đều muốn biết ba tháng trước một Lâm Phi không có tiếng tăm gì có thể tỏa sáng rực rỡ, hoàn thành được một màn không thể này hay không.

Nếu Lâm Phi đối chiến thất bại với Cổ Khôn, tương đương với mất đi cơ hội khiêu chiến Trương Vạn Sơn, ngược lại cũng sẽ có một màn kịch hay.

Hắn hít thở sâu một hơi, áp chế khí tức trong lồng ngực, Lâm Phi trong nháy mắt ngập tràn ý chí chiến đấu vô hạn.

"Cuối cùng cũng đến lượt của cao thủ cương khí rồi, hi vọng ngươi sẽ không để ta thất vọng!"

Lâm Phi di chuyển ánh mắt, đúng lúc nhìn thấy vị trí Trương Vạn Sơn đang đứng, môi hơi cử động, dường như đang muốn nói điều gì đó.

Nụ cười trên mặt Trương Vạn Sơn trong nháy mắt cứng đờ, hắn nhận ra đối phương rõ ràng đang nói, "Ngươi chờ đó, tiếp theo chính là ngươi đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Lâm Phi tự đại?

Đối mặt với khiêu khích âm thầm của Lâm Phi, Trương Vạn Sơn kìm nén cơn giận của mình.

Hắn là cao thủ cương khí, phải có tố chất đáng có.

Trong ngoại môn, hai người bọn họ được xem như nước với lửa, điều này sớm đã được truyền đi, những kẻ lên nhìn chăm chăm không biết có bao nhiêu, đương nhiên Trương Vạn Sơn sẽ không dễ dàng biểu lộ điều gì trước mặt người khác, tránh gây nên ấn tượng xấu.

"Lâm Phi à Lâm Phi, ngươi vẫn còn quá ngây thơ, trận so tài trăm đệ tử đứng đầu mới chỉ bắt đầu thôi, ngươi đã gặp phải Võ Đạo bát trùng thiên Cổ Khôn rồi, sao ngươi đấu được với ta, sao có thể phân cao thấp với ta, chỉ sợ đến cả Cổ Khôn mà ngươi cũng không đối phó được, thật đáng tiếc đích thân ta không thể ra tay xử lý ngươi, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội, đến lúc đó tuyệt đối đừng rơi vào tay ta."

...

Lâm Phi xung trận bước lên lời đài.

Khi tiêu sái bước lên lời đài, thân là trọng tài chấp sự vốn gương mặt không cảm xúc lại biểu lộ một chút, giống như đang cổ vũ Lâm Phi cổ lên, nếu không phải Lâm Phi có nhãn lực tốt thì thiếu chút nữa đã bỏ sót phản ứng của Trương chấp sự rồi.

Thật không ngờ trong mấy ngày này, biểu hiện của Lâm Phi đã nhận được sự tán thưởng của Trương chấp sự, nhất là sau khi đã tìm hiểu qua.

Mặc dù Lâm Phi tu luyện tâm pháp phệ vật Cửu Chuyển Huyền Công, nhưng ai nói rằng trong tương lai hắn không thể đột phá đây? Thế giới rộng lớn không gì không thể, khó đảm bảo ngày nào đó xuất hiện đan dược có thể tấn thăng, thậm chí là công pháp, đột phá trở thành Huyền giả cũng không có gì bất ngờ.

Lâm Phi vận một bộ áo xanh, gương mặt thanh tú đi lên đứng trên lời đài, chỉ vừa đứng vững là cả người như thanh đao, đao chưa xuất đã tỏa ra khí tức sắc bén khiến người khác không dám khinh thường.

"Đây mới là thực lực chân chính của Lâm Phi nhỉ?"

Khi Lâm Phi hóa thành một thanh đao hung mãnh chưa xuất vỏ, rất nhiều đệ tử nhìn với hai mắt tỏa sáng, như nhìn thấy mỹ nữ tuyệt thế tới, kim lòng không được bắt đầu thấp thòm chờ mong cuộc chiến đấu này.

Trong đó có các đệ tử cao giai, nhất là các đệ tử tinh anh đều biểu lộ vẻ bất ngờ, khí tức hung ác như vậy cần phải chém giết bao nhiêu người mới có thể tu luyện ra được, Lâm Phi rốt cuộc làm sao tu luyện thành được? Trần ngập những câu hỏi, nhưng lại không một ai giải đáp được.

Hai tay Cổ Khôn ôm đao, đi từ dưới lời đài lên, sau khi đứng lại, hai mắt hắn vốn như người bình thường lập tức mạnh mẽ hẳn, cả người như sư tử vừa thức tỉnh, ánh mắt sắc bén, dò xét Lâm Phi từ đầu đến chân, giống như muốn nhìn thấu Lâm Phi, khiến đối phương không thể trốn đi đâu được.

Uy áp, khí thế uy áp!

Đối với Lâm Phi, Cổ Khôn mà nói thì được xem là đối thủ của nhau, nhất là đao pháp kinh người của đối phương, thi triển một bộ huyền công nhất đẳng

hầu như có thể càn quét đối thủ, chỉ riêng phần năng lực này thôi Cổ Khôn đã không dám khinh thường rồi.

Cho nên khi Cổ Khôn vừa thi triển uy áp đã là uy áp của Võ Đạo bát trùng thiên rồi.

Đầu trận chiến phải khiến đối phương khiếp đảm trước, gieo một hạt mầm xuống trước, thậm chí không cần động thủ cũng sẽ dễ dàng giành được thắng lợi.

....

Lâm Phi khổ sở tu luyện sống chết ba tháng ở Hắc Thủy sơn mạch.

Hắn không biết bản thân đã phải chịu uy áp của bao nhiêu yêu thú, sao có thể bị ảnh hưởng bởi uy áp còn con của Cổ Khôn được, nhưng hắn cũng hiểu được người ta đang theo hướng giữ thể lực, gương mặt không biểu lộ cảm xúc sai bước tới, chấp tay nói.

"Sur đệ Lâm Phi xin sư huynh chỉ giáo!"

Mỗi một bước, mỗi một câu nói đều phá tan uy áp của Cổ Khôn, trong lòng hắn lập tức kinh hãi, cũng không cảm thấy quá kì quái, nếu Lâm Phi không phá nát uy áp của mình thì sẽ không xứng làm đối thủ của mình, hiện giờ mới có tư cách.

"Nghe nói đạo pháp và thân pháp của sư đệ rất cao, sư huynh đang muốn được được chứng kiến một lần đây!" Cổ Khôn thoải mái nói.

Lâm Phi nói: "Như sư huynh mong muốn!"

Khi đối phó với những đệ tử Võ Đạo thất trùng thiên, Lâm Phi có thể dùng chương dao giải quyết, nhưng đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên nhờ có cương khí hộ thân, Lâm Phi cũng không cuồng vọng đến mức lại dùng tới chương dao.

Vì vậy Lâm Phi cỡi bao đồ trên người ra.

Thứ này hắn đã sớm chuẩn bị, đối phó với cao thủ Võ Đạo bát trùng thiên thì phải dùng Hắc Sát đao trên tay.

Người ở ngoài càng sung sướng hơn, bởi vì từ đầu tới giờ Lâm Phi chưa từng sử dụng tới vũ khí, khi nhìn thấy vô đao màu đen bọn họ cảm thấy hết sức bình thường, nhìn không ra được điều gì.

"Đao tốt!"

Cổ Khôn đứng gần, với kiến thức của hắn nhìn từ trên vô đao cũng cảm nhận được có khí tức.

Đó là một loại khí tức nguy hiểm đã dính qua vô số máu tươi.

"Sư huynh quá khen!" Lâm Phi nói.

Cổ Khôn cũng không chủ động ra tay, cao thủ cương khí có sự kiềm chế của cao thủ cương khí, chân trái xoay một bước nhỏ, tay trái chộp lên vô đao, tay phải nắm gần chuôi đao, bày ra bộ dạng lười nhác.

Chỉ khi nhân tài đích thân thể nghiệm mới hiểu rõ Cổ Khôn đang thủ thế, tĩnh lặng, chờ đợi Lâm Phi chủ động ra tay.

"Cổ sư huynh, sư đệ xuất thủ, người phải chú ý đó."

Nếu là người khác thì Lâm Phi chắc chắn sẽ không khách khí, nhưng Cổ Khôn này vừa bước lên đài, lúc nào cũng mang phong phạm võ giả, chẳng qua hắn cũng chỉ nói nhiều hơn một câu mà thôi, đương nhiên cũng thể hiện hảo cảm của mình.

Trong khi nói chuyện, Lâm Phi nghiêng người về phía trước, giống như một con báo, hai người chỉ cách nhau một trượng, hắn ngay lập tức bay lên không trung, Hắc Sát đao còn chưa ra khỏi vỏ, hai tay hắn cầm chuôi đao đột ngột chém xuống, không khí lúc này giống như một phân thành hai vậy.

Không rút đao công kích dẫn tới một loạt phản ứng, không ai ngờ được rằng Lâm Phi sẽ đánh mất chừng mực như vậy.

"Điên rồi, điên rồi, Lâm Phi nhất định điên rồi."

Cao thủ dùng đao thực lực tương tự như cao thủ sử dụng kiếm, tất cả đều ở phụ thuộc trên thân đao kiếm, đao kiếm phối hợp với đạo pháp hay kiếm pháp sẽ thi triển ra uy lực vốn không phải một chuyện đơn giản.

Cho nên đối với cao thủ mà nói, binh khí chính là một phần thực lực, nhất là nắm trong tay binh khí lợi hại thường có thể tăng cường vài phần lực chiến đấu.

Nếu nói rằng nhờ có binh khí mà có thể tính là có mười phần sức chiến đấu thì như vậy việc binh khí không xuất vỏ sẽ khiến uy lực không đủ ba phần, dù là thần binh lợi khí nhưng không xuất thì có lợi ích gì, có thể thấy Lâm Phi không xuất đao, ngược lại dùng vô đao công kích là biểu hiện tự đại cỡ nào.

Nếu Lâm Phi làm vậy để đối phó với đệ tử Võ Đạo thất trùng thiên thì mọi người không có nghi vấn gì cả, bởi vì biểu hiện lúc trước không cần xuất đao

cũng đủ đối phó rồi, hiện giờ chính là cao thủ cương khí Cổ Khôn đây, thật sự coi thường người ta mà.

...

"Lâm Phi, lá gan ngươi cũng thực lớn, sư huynh Cổ Khôn là cao thủ cương khí, hần cũng không xuất đao, thực sự cho bản thân là cao thủ cương khí à!"

"Có quý mới biết được, nói không chừng mấy ngày nay liên tục tấn thăng, Lâm Phi tâm cao khí ngạo, lão tử dám cam đoan nếu để sư huynh Cổ Khôn phản kích, Lâm Phi căn bản không ngăn lại được!"

"Còn phải nói sao, cao thủ cương khí lợi hại thế nào, cũng vì huyền khí có thể chuyển hóa thành cương khí, uy lực chiến đấu tăng lên mấy lần, chỉ cần có cương khí hộ thân thì không phải người thường có thể đánh bại!"

...

Những đệ tử trung cấp và cao giai đều bắt đầu thảo luận.

Loại công kích này của Lâm Phi rốt cuộc có thể phát huy tác dụng hay không? Đa số người cho rằng không tin được, sư huynh Cổ Khôn thân là cao thủ cương khí, chắc hẳn công kích của Lâm Phi không thể phá vỡ được lớp phòng ngự của hần.

Cổ Khôn ở trong cuộc chiến mới là người muốn thổ huyết nhất, bản thân tốt xấu gì cũng là cao thủ cương khí, từ sau khi lên đài, Tinh Khí Thần đều đã đạt tới kinh hiện, vì biết đao pháp của Lâm Phi lợi hại, kết quả bản thân đã chuẩn bị đầy đủ, người ta lại không để ý, mất tự nhiên biết bao nhiêu.

Nhưng chỉ sau một cái hô hấp, sắc mặt Cổ Khôn đã lập tức biến hóa, trên mặt lại xuất hiện hường lốm xúng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thần lực bại đôi thủ

Dưới bầu trời xanh mây trắng, làn gió nhẹ nhàng thổi qua.

Trận so tài một trăm đệ tử mạnh nhất đang được tiến hành vô cùng khí thế, mọi người đều tập trung tới cuộc chiến diễn ra vô cùng kịch liệt trên lôi đài số bảy.

Một kích lăng không này của Lâm Phi xảy ra biến hóa, nơi đây chỉ có một mình Cổ Khôn đứng gần nhất lĩnh hội được, trên gương mặt hờ hững xuất hiện vẻ ngưng trọng, cũng hưng phấn chờ đòn đánh tới.

"Tới hay lắm!"

Cổ Khôn hét lớn một tiếng, đạp chân trái một cái, cả lôi đài khoáng khắc này giống như chấn động, tỏa ra một loại uy nghiêm thuộc về bản thân. Trường đao rút ra khỏi vỏ, hàn quang lóe lên, tay phải vung ngang trời, trường đao sượt ngang qua đỡ lấy, tay trái đánh một chưởng tới hướng Lâm Phi, tiếng xé gió vang lên.

Lúc này mới thể hiện rõ phong phạm của cao thủ cương khí tinh tế đến mức nào.

Sư huynh tiến công ngươi trước, hãy xem ngươi có bản lĩnh gì!

Thời gian Cổ Khôn tiến vào Võ Đạo bát trùng thiên không lâu, tốt xấu gì cũng xem như cao thủ cương khí, đương nhiên sẽ có tố chất, trong đám đệ tử ngoại môn, lời đồn về thực lực của Lâm Phi quả thật rất mạnh, nhưng hần không tin, đúng lúc được lĩnh giáo.

Thủ thế hoành đao, tay trái xuất thủ pháp, coi như một loại dò xét vô hình.

Vút, vút, vút!!!

Chưởng pháp này của Cổ Khôn không phải chưởng pháp bình thường, mà là chưởng pháp vận dụng tới cương khí, hoàn toàn là một dạng vận dụng mới lạ, cũng là thủ đoạn của một cao thủ cương khí.

Cương khí vô hình vô sắc, đã thương người bằng sự vô hình.

"Chưởng pháp này kì lạ!"

Cả người Lâm Phi bạo khởi, tóc gáy toàn thân dựng đứng, kết quả ba tháng huấn luyện để hần biết được tất cả, rèn luyện ra phản ứng khi cảm thấy nguy hiểm, nên hần lập tức chém ra hai đạo đao mạng thành hình chữ thập ép xuống, phá vỡ nguy cơ vô hình trước mắt.

Vút!!

Một tiếng xé gió rất nhỏ như ánh mặt trời đã khuất sáng xuyên qua bụi cây.

Cương khí hóa kim châm lên vai trái Lâm Phi, ngay lập tức xuất hiện hai vết thương nhỏ, máu tươi nhuộm đỏ thanh sam, quả nhiên là công kích vô hình gây ra thương tích, nếu không sớm phá bỏ thì trên vai sẽ không ngừng xuất hiện vết thương mất.

"Lâm Phi bị thương rồi!"

Một vết thương rất nhỏ, đối với những đệ tử cao giai mà nói thì chính là điều rõ ràng, cao thủ cương khí dù gì vẫn mãi là cao thủ cương khí, không phải một kẻ tầm thường có thể chiến thắng được.

...

"Thì ra khi này thứ khiến ta cảm thấy nguy hiểm chính là cương khí, quả không hổ danh là thủ đoạn chỉ có cao thủ cương khí mới phát huy được, nếu không có ba tháng tôi luyện sống chết thì thiếu chút nữa đã trúng kế của đối phương, khó trách cao thủ cương khí có thể lấn áp cao thủ Võ Đạo bát trùng thiên đến vậy, sự chênh lệch nằm ở chính cương khí!"

Lâm Phi gạt mình, cuối cùng đã hiểu được công kích khi này.

Cương khí, chỉ có cao thủ cương khí mới có được cương khí.

Chiến đấu áp sát, đây là lần đầu tiên Lâm Phi được thể nghiệm công kích của cao thủ cương khí, nhưng công kích của Cổ Khôn trước mắt này còn xa mới khủng bố được như lão nhân lúc trước gặp phải, cương khí của người ta không có một chỗ sơ hở nào.

Lâm Phi ra tay, Cổ Khôn phản kích, rồi lại bị thương, mà tất cả những điều này lại chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt.

Bất kể có ai nhìn ra hay không thì sự chênh lệch cảnh giới giữa cao thủ cương khí và Võ Đạo bát trùng thiên nhất định không cách nào vượt qua được.

Cương khí là một loại thủ đoạn, mà cương khí hộ thân còn là một dạng thủ đoạn cường hãn khác.

Lâm Phi vừa ra tay đã bị thương, cơ hội tấn thăng này bị áp chế vô hạn, công kích cương khí cũng đỡ không nổi thì nói gì đến việc đánh bại cao thủ cương khí Cổ Khôn.

Bởi vì Lâm Phi đã nhảy vọt lên dùng kích tất sát.

"Leng keng!"

Vỏ của Hắc Sát đao áp trên trường đao của Cổ Khôn, ngay tức khắc một sức hút không cách nào diễn tả bằng lời giống như một ngọn núi cao áp xuống, khiến sắc mặt Cổ Khôn phút chốc thay đổi rõ rệt, nơi gang bàn tay nứt toác chảy dòng máu tươi, chân trái uốn khúc, tay trái chống lên thân đao, lập tức rút lui ba bước, quanh thân bạo liệt như điện quang, những tiếng răng rắc không ngừng vang lên, đây mới chính là cương khí hộ thân của cao thủ cương khí.

Cổ Khôn vừa dùng cương khí một cái lập tức có hiệu quả, tính ra Lâm Phi có thực lực rất mạnh, nhưng đối phó với cương khí hiển nhiên chưa đủ, hiển nhiên chưa từng nhận biết cương khí, ngay khi hắn đang chuẩn bị một chiêu ngăn lại, lấy cương khí hoàn toàn đánh bại Lâm Phi thì bất ngờ một chiêu công kích đánh tới ngăn cản khiến nội tâm Cổ Khôn rung động không thôi, tất cả suy nghĩ đã bị đảo lộn, nếu không nhờ có cương khí hộ thân hóa giải một phần lớn lực đạo thì khi này hắn đã bị thương rồi.

"Sức lực của Lâm Phi sao có thể mạnh như vậy, giống như một ngọn núi lớn đè xuống, thiếu chút nữa đã không ngăn cản được, chẳng lẽ đây là thần lực trời sinh?"

Cổ Khôn cũng không quy kết tất cả trên vỏ đao, ngược lại cho rằng Lâm Phi có thần lực kinh người.

Sự thay đổi trên lời đài đã sớm khiến rất nhiều người có phản ứng, cao thủ cương khí Cổ Khôn dù mới tới Võ Đạo bát trùng thiên không lâu nhưng đã sớm lĩnh ngộ được cách vận dụng cương khí, nhưng một kích khi này rõ ràng không có uy lực gì, thế mà hắn phải lùi lại ba bước, giống như đã gặp phải đá kích không vỡ vậy.

"Sư huynh, ăn của ta một chiêu nữa đi!"

Sự thay đổi của Cổ Khôn, Lâm Phi cũng đều thấy được, hắn cất tiếng cười to, dùng lực đạo đánh úp Cổ Khôn, cả người bắn ngược ra ngoài, người ở giữa không trung, mũi chân đứng trên cột đá lời đài, lại một lần nữa dùng chiêu cũ đánh úp, hắn vốn đang cách mấy trường trong nháy mắt đã lấn áp một lần nữa, gờ tay chém xuống, thế đao như núi cuộn cuộn nghiền áp.

Lâm Phi muốn dùng thần lực toàn thân đánh bại đối thủ, nhất là khi vỏ đao chưa tuốt ra khỏi vỏ, sức nặng không giống bình thường, giống như một ngọn núi lớn mang bên mình vậy.

Mặc dù nhìn qua tương đối dễ bị khi dễ, nhưng đây cũng là một trong những thủ đoạn Lâm Phi dùng để đối phó với cao thủ Võ Đạo bát trùng thiên.

Hàng lông mày Cổ Khôn nhướng lên, ý thức được tình huống lúc này không ổn, còn chưa kịp thi triển đao pháp, vì tốc độ đối phương quá nhanh, nhanh đến mức hần không cách nào xuất chiêu được, nhưng cao thủ cương khí có kiến thức không tầm thường, cho nên Cổ Khôn điểm lên mặt đất một cái, lại chém trường đao nghênh đón thế công của Lâm Phi, phá thế từ phía dưới, nhanh chóng nắm lấy cơ hội.

"Tiếp tục!"

Giờ khắc này, thân pháp theo gió mà Lâm Phi đã lĩnh ngộ chiếm ưu thế vô hạn.

"Keng!"

"Keng!"

Lâm Phi rơi xuống, không nói không rằng, đứng từ trên cao chém hai đao xuống lên trường đao của Cổ Khôn, trên thân trường đao lập tức xuất hiện hai lỗ hồng, giống như từng đợt sóng biển nặng đến mức kinh thiên đánh lên liên tiếp lên người Cổ Khôn.

Phốc!

Cổ Khôn sớm đã khí huyết cuộn cuộn sao có thể áp chế được, một ngụm máu tươi lập tức phun ra, sắc mặt trắng xanh tái nhợt, cả người thối lui đến bên mép lồi đài, huyền khí trong cơ thể cũng bắt đầu hỗn loạn.

"Sư huynh, không tiến!"

Cổ Khôn vừa đè nén dòng khí huyết xuống, trước mắt lập tức xuất hiện một quả đấm, khí tức cương mãnh lại một lần nữa tới, phản ứng lập tức đình trệ, trong mắt chứa sự khó có thể tin được và không cam lòng, tay trái vô thức đánh ra một chưởng, cố gắng chặn một chiêu này.

Quyền và chưởng tiếp xúc nhau, một cỗ lực lớn tỏa ra, cương khí hộ thân hỗn loạn không ngừng, lại một ngụm máu tươi phun ra, cả người rút từ trên lồi đài xuống ngã vào trong đám đông.

Lâm Phi lần đầu tiên đánh bại cao thủ cương khí, thuận lợi tấn thắng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Lời nhắc nhở của sư huynh cổ khôn

Trên lồi đài, thậm chí kể cả những trưởng lão đang ngồi lúc này cũng bất giác đứng dậy, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Lâm Phi đang đứng trên lồi đài số bảy, đệ tử khiến bọn họ bất ngờ kia.

Xung quanh lồi đài, bầu không khí vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn Lâm Phi, mọi người như đang nhìn thấy một tên đại biến thái vậy.

Lâm Phi thật sự đã đánh bại Cổ Khôn tu vi Võ Đạo bát trùng thiên rồi.

Khó có thể tin được!

Không thể tưởng tượng nổi!

...

Bất cứ kẻ nào cũng chưa từng nghĩ tới chuyện này lại xảy ra, nhưng sự thật lại xuất hiện rõ ràng ngay trước mặt họ.

Từ khi vai trái Lâm Phi bị thương, mọi người dường như đã dự liệu rằng trận đấu này đương nhiên sẽ nghiêng về cục diện một phía, cao thủ cương khí cũng không thể ngăn cản, huống chi trận đấu kế tiếp việc Lâm Phi thất bại là điều không thể nghi ngờ.

Suy đoán nghiêng về một phía, nhưng không phải nghiêng về Lâm Phi, mà là sư huynh Cổ Khôn.

Lâm Phi dựa vào vô đao, chém bốn đao và một quyền đã đánh Cổ Khôn bay xuống lồi đài, thuận lợi đạt được tư cách tấn thắng, tình huống này thật sự không đúng, từ bao giờ cao thủ Võ Đạo bát trùng thiên lại yếu ớt như vậy.

Không ai giải thích được, không ai hiểu được.

Bốn đao khi này dường như không có bất cứ kì lạ nào.

Vậy mà sau khi tiếp đao của Lâm Phi, Cổ Khôn lại liên tục thổ huyết. Trong đám đệ tử ngoại môn, Cổ Khôn trước giờ đều có danh xưng "Tiểu Vô Sĩ", thanh danh vô cùng tốt, không có chuyện sẽ làm rối loạn kỉ cương, dựa vào đâu mà Lâm Phi có thực lực đánh bại Cổ Khôn được.

Việc này khó mà tưởng tượng được.

Bọn họ đều nhìn thấy chiêu thức mà Lâm Phi đánh ra, thật sự không phải đao pháp gì cả, mà là một công kích rất bình thường, bất cứ đệ tử nào cũng làm được.

Không ít đệ tử cao giai không kiềm chế được muốn hỏi, "Từ bao giờ công kích đao pháp cơ bản lại có uy lực kinh người như vậy?"

Câu hỏi này thật sự khiến họ rối rắm không tìm ra đáp án.

....

Những đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên đó lập tức bày tỏ vẻ chán ghét như ăn phải ruồi vậy.

Bất cứ chuyện gì không dính đến mình, bọn họ cũng có thể xem như không thấy gì. Lâm Phi trước đó chơi đùa đã lợi hại rồi, thủ đoạn khá, cuối cùng vẫn không lên được mặt bàn, thậm chí không thể chống lại được bọn họ, sẽ không thể uy hiếp tới thứ hạng một trăm người đứng đầu của bọn họ. Nhưng sau khi sư huynh Cổ Khôn thất bại lập tức khơi gợi cảm giác tội tệ, sắc mặt cả đám vô cùng xấu.

Lâm Phi đối phó với đối thủ ngang cấp đã thoải mái như vậy, lỡ như đánh đến đám đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên bọn họ thì sao, không phải tương đương với một pho tượng chường ngại sao?

Có thể tưởng tượng ra rằng ảnh hưởng của việc Lâm Phi đánh bại sư huynh Cổ Khôn đã thuận lợi tấn thăng tới vòng tiếp theo không kém gì làn mây đen bắt đầu bao phủ trái tim bọn họ.

"Con bà nó, tiểu tử Lâm Phi này rốt cuộc đạt được vận cứt chó gì vậy, chẳng lẽ tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công thực sự khủng bố như vậy sao? Võ Đạo bát trùng thiên có thể đánh bại Võ Đạo bát trùng thiên Cổ Khôn, thủ đoạn này quá hung bạo rồi!"

Tất cả mọi người đều có cùng một câu hỏi giống nhau, nhưng lại không cách nào giải thích được.

Bất kể người lợi hại thế nào cũng đừng mơ tưởng trở thành Huyền giả, đây là điều duy nhất mà bọn họ có thể dùng để trút giận.

Biểu hiện của Lâm Phi thực sự quá khi dễ người khác mà.

Đối với những đệ tử sắp tấn thăng lên Võ Đạo cửu trùng thiên mà nói thì Lâm Phi xem như một tiểu hắc mã, gặp được bọn họ chắc chắn phải thua không thể nghi ngờ, nhất định vì Cổ Khôn mới tiến vào Võ Đạo bát trùng thiên chưa lâu, chưa phát huy hết sức chiến đấu của cao thủ cương khí mà thôi.

....

Những trưởng lão ngồi đây ngược lại lại có hứng thú dạt dào.

"Ha, ha, ha, tiểu tử này bản trưởng lão thích, không ngờ tuổi còn nhỏ đã lĩnh ngộ được trọng thể trong đao pháp, lấy thân pháp hỗ trợ đao pháp, không dễ Cổ Khôn có cơ hội xuất thủ. Nếu có cơ hội, bản trưởng lão nhất định phải thu hắn làm đệ tử, các người chớ tranh đoạt với lão tử, ai đoạt lão tử sẽ đấu với kẻ đó!"

Tất cả các trưởng lão nhìn về phía một trưởng lão trong đó, trưởng lão râu quai nón này là Hồ trưởng lão - một trong các trưởng lão của ngoại môn, cao thủ am hiểu dùng đao, từ lời phán đoán của hắn có thể dám chắc đến tám, chín, không tới mười phần rồi.

"Hồ trưởng lão coi trọng đệ tử này đó là phúc khí của hắn, chúng ta sao có thể đoạt được? Có ai mà không biết đúng lúc người đang thiếu một đệ tử, chúc mừng trưởng lão thu được đồ đệ!"

Tất cả các trưởng lão vội phụ họa, Hồ trưởng lão sờ chòm râu của mình, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

...

Lâm Phi mới bước xuống lôi đài, hắn vốn không biết công kích tùy ý của bản thân đã sớm được các trưởng lão bình luận.

Trên thực tế, Lâm Phi sử dụng trọng thể đơn giản chỉ mượn tác dụng của Hắc Sát đao mà thôi, ai có thể hiểu rõ sự huyền bí trong Hắc Sát đao, người không biết chuyện còn cho rằng đây chỉ là công kích bình thường.

Nếu Lâm Phi biết được nhất định sẽ dờ khóc dờ cười, đây tính là tình huống gì đây.

"Lâm Phi, tiểu tử người giấu diếm bọn ta thật khổ nha, không ngờ người biến thái như vậy, đến sư huynh Cổ Khôn cũng bị người đánh bại."

Ánh mắt Cao Nhân nhìn Lâm Phi như một kẻ quái dị, khiến toàn thân Lâm Phi không được tự nhiên.

"Người đâu có hỏi, nhưng chuyện này không liên quan đến ta!"

Cao Nhân nói, "Ồi mẹ ơi, vậy ta ăn lỗ lớn rồi, sớm biết vậy đã đặt cược cho ngươi, khó trách tiểu tử ngươi đặt năm mươi ngàn lượng cho chính mình thắng!"

"..." Lâm Phi không nói gì.

Ngay khi hắn đang chuẩn bị nói, có một người trong đám người đi tới, chính là người vừa thua mất đi tư cách Cổ Khôn.

"Lâm Phi!"

Thương thế của Cổ Khôn không nặng, đơn giản chỉ là khí huyết sôi trào thôi, điều dưỡng một chút là được, nếu là người bình thường chắc chắn sẽ nặng hơn, nhưng Lâm Phi cũng không ra tay nặng, bản thân hắn cũng chỉ bị thương nhẹ, một người đã hạ thủ lưu tình như Lâm Phi này đáng để hắn kết giao.

"Có chuyện gì?"

Lâm Phi tùy tiện đứng một chỗ.

"Ngươi rất lợi hại, ta thua không oan!" Ánh mắt Cổ Khôn như có ý vô tình liếc qua Hắc Sát đao, nhìn Lâm Phi nói.

"Vận khí mà thôi, không đáng nhắc tới, nếu đổi lại là ở nơi khác, chưa chắc đã là đối thủ của sư huynh!" Lâm Phi rất khiêm tốn nói, cái nhìn kia của Cổ Khôn rõ ràng đang hoài nghi.

Cổ Khôn nói, "Ta thua chính là thua, đại trượng phu có gì mà phải mất mặt, ta hi vọng lần sau có rảnh chúng ta có thể tiếp tục đấu một trận." Hắn vừa nói vừa xoay người, Cổ Khôn nhướng mày, sau đó lại xoay người lại, tới gần Lâm Phi, nhỏ giọng nói, "Thật ra ta cũng không thích sư huynh Trương Vạn Sơn, ta ủng hộ ngươi đánh hắn, khi ngươi và hắn giao thủ nhất định phải lưu ý hắn có một chiến kỹ sơ cấp đã luyện đến xuất thần nhập hóa, ngươi phải cẩn thận!"

Tiếng nói cuối cùng nghe rất khẽ, Cổ Khôn lại có ý hạ giọng, vậy nên chỉ có hai người bọn họ mới nghe được.

Nhìn bóng lưng Cổ Khôn dời đi, Lâm Phi không ngờ lại gặp được chuyện tốt này, bản thân đã được người khác tán dương.

"Cổ Khôn này hẳn có thể trở thành bằng hữu đây!"

Tin tức mà Cổ Khôn cung cấp vô cùng quan trọng đối với Lâm Phi, có chút hiểu biết sẽ phòng bị tốt hơn, tên Trương Vạn Sơn này vẫn còn có một chiến kỹ sơ cấp, thật sự không đơn giản. Trong băng giới thiệu đã từng nói rằng một chiêu công kích của chiến kỹ sơ cấp có uy lực khổng lồ, được sử dụng với sát chiêu tiêu hao lượng lớn huyền khí. Lúc trước người ta thi triển chiến kỹ trung cấp thiếu chút nữa đã bị một đao chém chết, Lâm Phi thấu hiểu rất rõ.

"Trương Vạn Sơn, ngươi chắc chắn không ngờ tới chiến kỹ sơ cấp của ngươi lại bị người khác biết được, muốn làm thành sát chiêu bí mật đối phó với ta, ngươi nhất định phải hối hận!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Hai mươi đao đánh bại trần tiểu sinh

Lâm Phi mạnh mẽ ra đòn quả thực là việc khiến người khác không thể tưởng tượng ra được, cuối cùng dần dần đã có người thêm hai chữ “sư huynh” vào đằng sau cái tên Lâm Phi!

Thần Vũ môn bất luận là nội môn hay ngoại môn đều coi trọng một việc đó là thực lực mạnh yếu.

Lâm Phi chỉ dựa vào sức mạnh Võ Đạo bát trùng thiên mà dường như đã quét sạch những đối thủ cùng đẳng cấp, chỉ dựa vào sự chênh lệch một cảnh giới đã đánh bại Giả Khôn sư huynh thuận lợi giành được tư cách bước vào vòng tiếp theo, chỉ với việc thể hiện sức mạnh trên võ đài này đã đủ để xứng với hai chữ sư huynh.

Sư huynh đại diện cho sức mạnh, đại diện cho thiên phú không phân tuổi tác.

Nếu là Lâm Phi của ba tháng trước thì tuyệt đối không có ai thèm để ý đến hắn bởi vì hắn không phải là cao thủ cho nên không có tư cách này.

Trận trước chỉ với sức mạnh đánh bại Giả Khôn đã đủ để coi Lâm Phi như là sư huynh Võ Đạo bát trùng thiên.

Cho dù mọi người đều biết rằng Lâm Phi tiến bộ như vậy ắt là có cơ duyên gì đó, hoặc chính là do Cửu Chuyển Huyền Công, ngoài khả năng này ra thì không thể có khả năng khác.

Sức mạnh của Lâm Phi mạnh hơn họ, cho dù họ không cam tâm cũng phải gọi một tiếng “Lâm Phi sư huynh”.

...

Trên mười võ đài thi trận biểu diễn trước đó của Lâm Phi là đặc biệt khiến người khác chú ý hơn cả.

Tất cả những đệ tử chuẩn bị khoe khoang kia đều sửng sốt, làm sao trong đại hội tỷ thí nửa năm một lần này lại xuất hiện đệ tử biến thái như Lâm Phi.

Chỉ chênh lệch một cánh gió thôi có thể đánh bại đối thủ mà không phải trả giá đắt, việc này đáng để mọi người chú ý.

Thế là những đệ tử còn lại trên võ đài đều cố thể hiện hết mình, không thể chỉ vì sự xuất hiện của Lâm Phi mà từ đó bị cướp đi vị trí vốn thuộc về mình.

Mọi người nhìn thấy một cảnh tượng bình thường khó mà thấy được chính là do sự xuất hiện của Lâm Phi.

Hơn tám trăm đệ tử trên mười võ đài, những trận đấu tiến hành tương đối nhanh, chớp mắt đã đến trưa.

Hơn tám trăm đệ tử bây giờ chỉ còn khoảng sáu trăm đệ tử, chỉ còn cách danh sách một trăm đệ tử giỏi nhất vài bước chân, chính việc này kích lệ tất cả các đệ tử.

Lâm Phi đứng dưới võ đài quan sát trận chiến trên các võ đài, chỉ nhìn thôi cũng thấy rối mắt, độ quyền pháp, đao pháp, chưởng pháp tất cả đều là những đệ tử ngoại môn và sức mạnh đều vô cùng lợi hại.

Thông thường thì nếu đệ tử Võ Đạo thất trùng thiên gặp đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên thì nhất định sẽ bại.

Quan sát một buổi sáng thấy được số đệ tử Võ Đạo thất trùng thiên tiến vào vòng tiếp theo đã ít lại càng ít hơn, không thể tìm ra trường hợp thứ hai giống như Lâm Phi.

Trong lòng Lâm Phi tương đối tự hào đặc biệt là lúc xuống khỏi võ đài khi Lâm Phi nhìn thấy sắc mặt Trương Vạn Sơn u ám, dựa vào tầm nhìn của một Võ giả với khoảng cách ngắn ngủi không đáng kể, khi kẻ thù tức giận thì Lâm Phi vui mừng.

Niềm vui phải được tạo dựng trên sự đau khổ của người khác!

...

“Số 707 Lâm Phi đấu với số 612 Trần Tiểu Sinh!”

Một lần nữa trên võ đài tiếng Trương nghi trọng lại vang lên.

Lần rút thăm này không tốt giống như trước vậy, hần rút trúng đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên.

“Vận may của ta không tệ đến như vậy chứ?”

Lâm Phi chửi thầm, Trần Tiểu Sinh này hần rất có ấn tượng, hồi đó từ chối lời mời của Trần Tiểu Sinh mà bây giờ lại chạm chán trên võ đài, không phải do hần nghĩ quá xấu mà là kinh nghiệm giải quyết sự việc trước nay trong cuộc sống sinh viên nói cho hần biết rằng Trần Tiểu Sinh chắc chắn sẽ hận hần.

Lần này rút thăm lại rút trúng Trần Tiểu Sinh việc này ngay cả đến bản thân Lâm Phi cũng không ngờ đến.

Kết quả rút thăm xuất hiện.

Dưới võ đài, nhiều người nhìn ra manh mối và bắt đầu đồn đại về việc này, thử hỏi sau khi cuộc vui kết thúc thì còn có bao nhiêu người sẽ ghi nhớ trong lòng.

Trong lòng Lâm Phi đã có suy đoán vì vậy hần không lo lắng Trần Tiểu Sinh sư huynh sẽ có âm mưu gì.

Một lần nữa võ đài số bảy lại trở thành nơi tập trung ánh nhìn của mọi người.

Tên tuổi của Trần Tiểu Sinh còn trên cả Già Khôn, thời gian vào Võ Đạo bát trùng thiên dài hơn một năm, cách thức vận dụng Canh khí thiên biến vạn hóa mà không phá là người mà người mới vào như Già Khôn có thể so sánh được.

Nếu nói trận đấu trước đó Lâm Phi có tố chất của cao thủ đối kháng Canh khí, thì lần này họ muốn nhìn xem sức mạnh thực sự của Lâm Phi nằm ở đâu.

Nếu ngay cả một người ở lại bao nhiêu năm như Trần Tiểu Sinh sư huynh cũng có thể đánh bại được. Vậy thì có thể coi Lâm Phi như cao thủ Võ Đạo bát trùng thiên, và cũng coi như ngoại môn của Thần Vũ môn xuất hiện một đệ tử có thiên phú.

Cho dù...

...

Trên võ đài.

Lâm Phi mặc áo màu xanh lá còn Trần Tiểu Sinh lại mặc áo màu trắng, hai người nhìn thẳng vào nhau.

“Lâm Phi không ngờ rằng người giống như chú ngựa ô cuồng sát, điều này thực sự khiến ta bất ngờ, nhưng đáng tiếc người gặp phải ta thì tư cách tiến vào vòng trong của người sẽ phải kết thúc trong tay ta!”

“Xoẹt!”

Trần Tiểu Sinh rút trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm dài màu xanh dưới ánh nắng chói chang sắc bén chiếu rọi khắp bốn phía chĩa thẳng vào Lâm Phi.

Bản thân Trần Tiểu Sinh cũng không ngờ tới sẽ gặp Lâm Phi, vốn dĩ hắn để Bành Bảo ra tay giáo huấn Lâm Phi nhưng kết quả lại là đang giúp đỡ Lâm Phi, cho nên danh tiếng của Lâm Phi đang trên đà đi lên vượt ngoài sức tưởng tượng.

Trần Tiểu Sinh không có thù hận gì đối với Lâm Phi, nhiều nhất chỉ là trong lòng cảm thấy không thoải mái mà thôi.

Tình trạng của Trần Tiểu Sinh là như vậy.

Trước mắt, danh tiếng của Lâm Phi đang dần đi lên, Trần Tiểu Sinh ném ra được mùi vị trong đó nếu hắn có thể đánh bại Lâm Phi thì vô hình trung lại tạo được mối quan hệ thân thiết với nhiều người, thậm chí nâng cao danh tiếng của bản thân.

Cho nên, Lâm Phi nhất định phải thua!

“Nói nhiều vô dụng, chúng ta hãy xem chiêu thức thật sự đi!”

Lâm Phi sớm đã nhận ra được sự hưng phấn trong ngữ khí của đối phương, rõ ràng đối phương đang coi hắn là đối thủ dễ dàng đánh bại được.

“Trảm!”

Lâm Phi hét lên một tiếng, tay phải cầm đao Hắc Sát tiến nhanh về phía trước, vẫn là một chiêu chém bình thường nhất trong đao pháp mà chỉ những đệ tử mới học mới dùng chiêu pháp này.

“Kinh Vân kiếm pháp!”

Kiếm dài màu xanh của Trần Tiểu Sinh cứng rắn đâm lên, Canh khí giống như giống như một giọt nước sóng nổ tung, hóa thành hơn trăm mũi kim nhỏ, đây chính là Canh Khí Hóa Châm trong cách thức Canh khí, những mũi kim nhỏ này liên kết thành một lưới kiếm bao trùm lấy Lâm Phi, thể hiện sức mạnh vốn có của Võ Đạo bát trùng thiên.

...

“Trần Tiểu Sinh sư huynh thật lợi hại, vừa ra tay đã sử dụng chiêu Canh Khí Hóa Châm, lần này Lâm Phi bại chắc rồi.”

“Có lẽ không đến mười chiêu đâu vì một khi sử dụng Kinh Vân kiếm pháp thì chắc chắn Lâm Phi sẽ bại!”

...

Đệ tử bên dưới võ đài bắt đầu hoan hô, trong đó có rất nhiều sư đệ sùng bái Trần Tiểu Sinh sư huynh, đương nhiên là họ hy vọng Trần Tiểu Sinh sư huynh đánh bại Lâm Phi đạt được vinh hiển.

“Quả là chiêu thức hay, nhưng đáng tiếc nó không có tác dụng với ta!”

Lâm Phi nhẹ nhàng nói.

Thế tấn công xuống dưới chỉ có một lần của đao Hắc Sát chém ngang một nhát, sách xưa từng nói trọng lượng của đao Hắc Sát khiến con người kinh ngạc nếu như miễn cưỡng sử dụng sẽ gây ra hậu quả ngoài mong muốn, bản thân Lâm Phi cũng chưa chắc cầm được thanh đao này chứ đừng nhắc đến chuyện tùy ý phát huy được sức mạnh của nó.

Cho nên nhát đao chém ngang này chưa phát huy được đao vong, nhưng trọng thế lúc có lúc không trong phút chốc đã phát huy được, giống như đất rộng mệnh mỏng cuộn xuống.

Trước tình hình này bất luận cái gì thì tất cả đều uống công vô ích.

“Có một ít thành tựu!”

Trần Tiểu Sinh nhếch mày, một chiêu của bản thân bị phá ít nhiều cũng có chút bất ngờ, đặc biệt Canh khí bị phá trong chớp lát đã biến mất, nhưng lúc này hắn không kịp nghĩ kỹ hơn nữa.

Một chiêu bất thành, Trần Tiểu Sinh dùng trường kiếm vẽ ra một vòng tròn, chân giẫm bộ pháp, những người bên ngoài nhìn thấy như có vô số người

đang đi lại điều này khiến mọi người kinh ngạc.

“Thần pháp Thiên Nhân Ảnh!”

Trần Tiểu Sinh di chuyển bên trong, đột nhiên trường kiếm từ các hướng khác nhau đâm ra tới tấp, trong thời gian ba lần hít thở đã đâm ra đủ mười lăm nhát kiếm, mỗi nhát kiếm có Canh khí phụ thân phong tỏa hoàn toàn những đường lui mà Lâm Phi sử dụng, không chừa bất kỳ cơ hội nào.

“Kinh Văn kiếm pháp, thiên biến vạn hóa!”

Đây chính là đòn công kích sở trường của Trần Tiểu Sinh.

“Kiếm nhanh” của Trần Tiểu Sinh chính là bắt nguồn từ đây, hít thở ba cái đâm ra mười lăm nhát kiếm, coi như là đánh một chiêu lớn.

Thời khắc như thế này Lâm Phi lại cười.

Trần Tiểu Sinh xoay người, Lâm Phi cũng xoay người theo, trong phút chốc đao Hắc Sát động dậy, trong mắt người ngoài cuộc thì đây là một việc hiếm thấy, dường như Lâm Phi hóa thân thành gió, từ trong bỏ xuống hai mươi đao mà mắt thường không thể nhìn thấy được hai mươi đao này, hai mươi đao đâm ra không cùng góc độ.

Hai mươi đao này giống như một ngọn núi lớn nối tiếp một ngọn núi lớn, liên tục không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Trên chỗ ngồi của các vị trưởng lão, Hồ trưởng lão đứng dậy hai mắt sáng ngời.

“Trần Tiểu Sinh sắp thua rồi, không ngờ lần này tiểu tử Lâm Phi lại dùng trọng thế công phá kẻ địch, Trần Tiểu Sinh thua không oan ức!”

Mọi người vẫn chưa hiểu gì, ngay lúc đó trên võ đài truyền đến giọng nói áp a áp ứng.

Dư âm lan tỏa, đao Hắc Sát của Lâm Phi kề gần yết hầu Trần Tiểu Sinh, có ba vết thương ở trên giữa dưới ngực người mặc áo trắng Trần Tiểu Sinh, rõ ràng là chỉ trong thời gian ngắn đã biến thành như vậy.

“Thừa nhận rồi”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Không phải là hai mươi đao, mà là hai mươi ba đao

Lần này Lâm Phi có thể giành chiến thắng thì họ đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Thắng Giả Khôn là có nguyên nhân, không tính là bất ngờ quá lớn nhưng bây giờ Lâm Phi đánh bại người đứng lại ở Võ Đạo bát trùng thiên Trần Tiểu Sinh, đồng nghĩa với việc hắn đã bước lên hàng ngũ Võ Đạo bát trùng thiên.

Điều quan trọng là lần này Lâm Phi khiến cho người khác cảm thấy không sao diễn tả được.

Các đệ tử khác giống như đang ngắm hoa trong sương vậy, căn bản không thể nhìn ra được Trần Tiểu Sinh bị đánh bại như thế nào, cảm giác duy nhất của họ là Lâm Phi xuất đao rồi, đó là thứ duy nhất mà họ có thể nhìn thấy được, còn lại dường như không cảm nhận ra được gì khác.

Trần Tiểu Sinh chính là bại trong tình huống này.

...

“Ta thua rồi, thua dưới tay Lâm Phi một người ba tháng trước vẫn chỉ là tên phế vật, đây là việc làm sao có thể xảy ra chứ!”

Nhìn Lâm Phi cầm bao đao lạnh lẽo, Trần Tiểu Sinh vô cùng ngạc nhiên, anh đang rơi vào trạng thái kinh ngạc cực độ, cả cơ thể dường như không thể nào lấy lại tinh thần được.

Trước khi lên võ đài Trần Tiểu Sinh vô cùng tự tin, tuy Giả Khôn bại dưới tay Lâm Phi nhưng nếu là hắn ra tay thì nhất định sẽ giành thắng lợi.

Bước lên võ đài với suy nghĩ này nhưng bây giờ sắc mặt hắn vô cùng chán nản, trước nay chưa bao giờ hắn thấy thất vọng như vậy, thua một cách vô cùng không cam tâm.

Lâm Phi thu đao quay người đi xuống khỏi võ đài, để lại Trần Tiểu Sinh đang ngẩn người ở đó.

Đòn tấn công liên tục vừa nảy chỉ có mình Lâm Phi hiểu rõ nhất, trong lòng lại càng coi đao Hắc Sát như bảo bối, chiến thắng người khác mà chỉ sử dụng bao đao có lẽ là việc có một không hai.

Lần này hẳn đi xuống những người đứng bên ngoài võ đài đều tự động tránh ra nhường đường cho hắn.

Nếu như nói trước đây họ đều nghi ngờ sức mạnh của Lâm Phi, thì bắt đầu từ thời khắc này Lâm Phi chính là cao thủ thật sự.

Là cao thủ Võ Đạo bát trùng thiên thật sự trong số các đệ tử ngoại môn, tức là cũng sẽ có danh tiếng không hề nhỏ ở bên ngoài và dư sức làm trường lão của một gia tộc nhỏ.

Lâm Phi đánh bại đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên Trần Tiểu Sinh, bước vào hàng ngũ đệ tử giỏi thực sự.

Lần này Trần Tiểu Sinh bị đánh bại, Lâm Phi được xem là một chú ngựa ô một chú ngựa ô cuồng sát, việc này đã tạo ra đã kích vô cùng lớn đối với các đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên.

Trong thực tế, tất cả những đệ tử Võ Đạo Võ Đạo bát trùng thiên đó đều lộ vẻ xúc động.

Sức mạnh của Trần Tiểu Sinh như thế nào họ là người biết rõ, cho dù là họ gặp phải đều không chắc có thể chiến thắng đối thủ, nhưng hôm nay Lâm Phi lại có thể đánh bại Trần Tiểu Sinh chỉ với hai mươi đao, họ tự hỏi bản thân không thể nào làm được điều đó, nếu họ muốn phân thắng bại thì ít nhất cũng cần phải trên một trăm chiêu, đây còn là tương đối nhanh đó.

Đối với các đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên ở đây mà nói, thì việc Lâm Phi Đánh bại Trần Tiểu Sinh tiến vào vòng tiếp theo cũng không phải là vật cản đường của họ, trong lúc này không có ai dám nghi ngờ nữa.

Nếu nghi ngờ thì sự thất bại của Trần Tiểu Sinh là một minh chứng tốt nhất.

...

Đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên nghi ngờ hoặc không hiểu.

Số lượng đệ tử Võ Đạo cửu trùng thiên trong đệ tử ngoại môn không nhiều. Lúc này họ đều tập trung về một chỗ.

“Trương Vô Dịch Sư huynh, không ngờ đao pháp vừa rồi của Lâm Phi lại có uy lực như vậy, không biết sư huynh có nhìn ra được nội dung gì không?”

Trong các đệ tử có liên quan, một người trẻ mặc đồ đen đầu trọc dường như nổi bật giữa đám đông, đầu trọc, lông mày rậm mắt to, nét mặt kiên nghị, không tuân tủ, nhưng tràn đầy tinh thần lão luyện của Võ giả.

Với câu hỏi này tất cả những người khác đều đổ dồn ánh mắt về phía người đệ tử đầu trọc, bởi vì đệ tử đầu trọc này là Trương Vô Dịch sư huynh người đoạt vị trí cao nhất trong các đệ tử ngoại môn.

Trương Vô Dịch giống như tên của anh vậy, thiên phú siêu giỏi, nhập môn không quá ba năm đã vào Võ Đạo cửu trùng thiên, theo như lời đồn thì chỉ còn cách thời điểm đột phá trở thành Huyền giả một khoảng không xa.

Trong số các đệ tử ngoại môn thì danh tiếng của Trương Vô Dịch đã nổi lên từ rất sớm, hẳn sớm đã đánh bại đệ tử Võ Đạo cửu trùng thiên khi còn đang là Võ Đạo bát trùng thiên, việc này trong phút chốc làm kinh động người trong thiên hạ, đáng tiếc hắn vẫn chưa lọt vào vị trí mười người đứng đầu ngoại môn.

Dù là như vậy, nhưng tên tuổi của Trương Vô Dịch vẫn được mọi người biết đến.

Cuộc tỷ thí của một trăm đệ tử giỏi nhất lần này, Trương Vô Dịch đoạt vị trí cao nhất, trong lòng họ lần này Trương Vô Dịch sư huynh chắc chắn sẽ đứng vị trí số một trong số các đệ tử ngoại môn, và có thể tiến vào nội môn một cách thuận lợi.

Trương Vô Dịch ôn tồn nói: “Các vị sư huynh đệ, mọi người cho rằng lúc này Lâm Phi sư đệ đã chém tổng cộng bao nhiêu nhất đao?”

Ai cũng không thể ngờ được rằng, Trương Vô Dịch sư huynh lại đưa ra một câu hỏi như vậy.

“Trương sư huynh, không phải Lâm Phi xuất hai mươi đao sao?”

“Đúng vậy, tốc độ xuất đao của Lâm Phi rất nhanh, đệ nhìn thấy giống như hai mươi đao, lẽ nào không chỉ có vậy? Điều này làm sao có thể? Lâm Phi không thể nào xuất nhiều đao hơn thế được!”

...

Các vị đệ tử bất giác kinh ngạc, trong phút chốc không thể đoán ra được điều mà Trương Vô Dịch sư huynh muốn nói là gì.

Hai mươi đao đã là tương đối khủng bố đối với họ.

Trương Vô Dịch nhìn về phía võ đài số bảy, không quay đầu lại thản nhiên nói: “Đao pháp của Lâm Phi sư đệ nhìn như rất bình thường, nhưng thực tế lại

có một điều kỳ diệu khác, vừa nãy đệ ấy xuất đao không phải là hai mươi đao mà là hai mươi ba đao, Trần Tiểu Sinh sư đệ thua chính là thua ở ba đao cuối cùng này, nếu không phải là Lâm Phi sư đệ thủ hạ lưu tình thì ít nhất Trần Tiểu Sinh sư đệ cũng phải tu đường nửa năm!”

“Cái gì, hai mươi ba đao, điều này làm sao có thể, rõ ràng nhìn thấy hai mươi đao!”

“Đúng là gặp ma rồi, rốt cục Lâm Phi tu luyện như thế nào, hai mươi đao, đoán rằng trong tất cả các đệ tử ngoại môn chúng ta có lẽ không thể tìm ra người thứ hai có thể có tốc độ xuất đao như vậy!”

“Chà trách Lâm Phi mạnh như vậy, thì ra đao pháp khủng bố như vậy, có lẽ nhắm vào đao pháp này chính là một cao thủ, vẫn là Trương sư huynh lợi hại, đôi mắt tinh tường mới nhìn đã nhìn ra được Lâm Phi xuất hai mươi ba đao.

...

Nội tình của hai mươi ba đao căn bản không có cách nào giấu được, điều này lập tức truyền bị ra ngoài thu hút sự chú ý của nhiều người.

Lúc này nhưng đệ tử thấp cấp và trung cấp đều sững sờ, hóa ra đao pháp đạt tới cảnh giới Đại Thành, sẽ có tác dụng như vậy, điều này thật sự khiến cho người khác khó mà tin nổi.

Lúc này những người đoán là hai mươi đao cũng sững sờ.

Dường như Lâm Phi còn lợi hại hơn cả mức trước đây họ đã tưởng tượng, liên tiếp đánh bại hai cao thủ Võ Đạo bát trùng thiên, lại thể hiện được kỹ thuật dùng đao khiến người khác kinh ngạc, có thể gọi hắn là một chú ngựa ô.

Các vị trưởng lão cũng bị một phen kinh ngạc.

Thị lực của họ hơn những đệ tử bên dưới, tốc độ xuất đao của Lâm Phi khủng bố như vậy quả là một cảnh khiến người khác kinh ngạc, thậm chí chiếm vị trí nhanh nhất duy nhất không thể bị phá bỏ trong võ công thiên hạ.

Tốc độ đi lên, bất kể sơ hở của chiêu thức nào cũng có thể phá vỡ.

“Tốc độ này của Lâm Phi quả thực rất nhanh, dường như sắp đạt tới cực hạn, vừa rồi liên tục xuất ra hai mươi ba đao hết đao này đến đao khác, mười lăm đao phá vỡ đồn tấn căn của Trần Tiểu Sinh, và đánh bại Trần Tiểu Sinh bằng tám đao còn lại, điều nghi hoặc ở đây là Trần Tiểu Sinh không hề nhìn thấy ba đao cuối cùng nên mới ngậm hờn thất bại.”

“Xem ra thật sự lần này phải xuất một người có sức mạnh thật sự rồi, nếu như tốc độ xuất đao của Lâm Phi lại tăng lên, đạt đến cảnh giới trong truyền thuyết nói, thì những cao thủ Võ Đạo cửu trùng thiên đều chưa chắc là đối thủ của hắn!”

“Ông nói đến Phong cảnh sao? Làm sao có thể, từ xưa đến nay chưa có ai trong số các đệ tử ngoại môn chúng ta có thể lãnh ngộ được, Lâm Phi làm sao có thể lãnh ngộ chứ!”

...

Trưởng lão lắc đầu không tin.

Lâm Phi có thể đạt đến trình độ như bây giờ hiển nhiên là một điều không thể tưởng tượng được, quyết đấu với Võ Đạo cửu trùng thiên giành thắng lợi cũng không phải là cái gì to tát.

Lúc này, mắt Lâm Phi nhìn vào Trương Vạn Sơn.

Hẹn ước nửa năm của chúng ta anh đã chuẩn bị xong chưa?

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Sức mạnh của trương vạn sơn

Xoẹt!

Lúc này bầu không khí như bị một nhát đao chém tách rời thành hai mảnh.

Hành động của Lâm Phi căn bản không thể giấu được sự chú ý của những người muốn chú ý, tất cả cùng nhìn theo hướng mà Lâm Phi nhìn, mới nhìn qua đã thấy Trương Vạn Sơn đứng sau trưởng lão.

Trương Vạn Sơn là đệ tử Trương gia, dù thiên phú của Trương Vạn Sơn không được tốt nhưng cũng ở trên trung đẳng, tên tuổi được xếp vào hàng ưu tú trong các đệ tử ngoại môn, bồi dưỡng một chút thì việc thăng cấp trở thành Huyền giả là không thành vấn đề.

Trong các đệ tử ngoại môn, người có thiên phú tốt vừa có thể trở thành đệ tử của trưởng lão lại vừa là đệ tử nghi trọng, thì địa vị của hắn trong số các đệ tử ngoại môn sẽ không ngừng đi lên.

Chỗ dựa vững chắc, chỗ dựa vững chắc thật sự.

Bởi vì sau lưng đệ tử thường có trưởng lão, thậm chí là tồn tại nghi trọng, thì mới dám ra tay bừa bãi ở đại sảnh treo thưởng mà không mấy may quan tâm tới sự có mặt của các trưởng lão ở đó, còn muốn đem Lâm Phi ra trút giận.

Đổi lại nếu như đệ tử bình thường mà dám giở thói ngang ngược ở đại sảnh treo thưởng thì kết cục tuyệt đối vô cùng thê thảm, điều quan trọng là sẽ gặp phải sự trừng phạt của Chấp Pháp đường. Đây chính là sự chênh lệch giữa các đệ tử.

...

“Lập tức một trăm đệ tử giỏi lần này sẽ phải có một trận đấu tuyệt vời, ba tháng trước Trương Vạn Sơn ra tay vì em trai ruột nên mới muốn dạy dỗ Lâm Phi trước mặt mọi người, sau đó mới đặt ra ước hẹn tỷ thí lớn nửa năm, không ngờ Lâm Phi thực sự làm được rồi, không biết Trương Vạn Sơn sư huynh có tâm trạng như thế nào!”

“Chắc chắn không tốt, đoán rằng Trương Vạn Sơn sư huynh đã hối hận rồi, ngộ nhờ thua Lâm Phi trong cuộc tỷ thí này, e rằng trong một thời gian dài sẽ không thể nào nâng đầu lên được, trừ phi, anh có thể tiến vào Võ Đạo cửu trùng thiên!”

“Lâm Phi thực sự lợi hại, sức mạnh tăng lên vùn vụt chỉ trong thời gian ba tháng, từ một người không được ai biết đến trở thành một chú ngựa ô, nếu vận mệnh tốt không gặp phải đối thủ lợi hại hơn, nói không chừng hắn thật sự có khả năng lọt vào top một trăm người mạnh nhất, phá vỡ kỷ lục của đệ tử Võ Đạo thập trùng thiên lọt vào danh sách một trăm đệ tử giỏi nhất trong thời gian ngắn nhất.

“Lâm Phi sư huynh giao đấu với Trương Vạn Sơn sư huynh, đây thật sự là trận tỷ thí khiến cho người khác mong đợi, không biết cuối cùng ai thắng ai thua, Trương Vạn Sơn sư huynh cũng là nhân vật lợi hại, đã từng tiêu diệt một đám thổ phi hung hãn, có được uy danh huyết thủ

...

Mọi người đang bàn luận. Họ không có dũng khí đi khiêu khích sư huynh, không có gan to giống như Lâm Phi.

Lâm Phi giờ ngón tay cái lên, làm động tác mà tất cả mọi người trên thế giới đều biết, ngón cái hướng lên trên bỗng nhiên lật ngược lại hướng xuống dưới.

Khiêu khích, khiêu khích trắng trợn!

Đúng vậy, thực sự Lâm Phi đang khiêu khích, khiêu khích bất chấp sự phản ứng của mọi người.

Sự việc của ba tháng trước vẫn luôn còn mới mẻ trong lòng Lâm Phi, mỗi lần nhớ đến ký ức mà Trương gia lưu lại trong đầu mình, hắn đều không thể kiềm chế nổi sự xúc động và phẫn nộ xuất hiện.

Lâm Phi rất hiểu tất cả mọi thứ đến từ ký ức mà “Lâm Phi” trước đây để lại ngấm sâu vào trong tận cùng linh hồn, một khi không hóa giải cử chỉ điên rồ này, thì sớm muộn gì cũng sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của Lâm Phi, thậm chí là ảnh hưởng đến việc tu luyện.

Lâm Phi cần giải quyết cử chỉ điên rồ này, hòa nhập linh hồn thật sự vào nhau, cử chỉ điên rồ này chính là tâm ma trước đây lưu lại, tâm ma này không có cách nào tiêu tan, không có cách nào dung hợp thật sự.

Đây là một kết quả Lâm Phi tổng kết ra, sau khi tra cứu sách cổ.

Vì kết quả này, Lâm Phi đã tổn không ít sinh lực, cuối cùng cũng đã hiểu chỗ tồn tại nguyên nhân trong đó, tại sao có lúc bản thân không thể khống chế, ví dụ như lúc ở dưới chân núi tuyết nữa thì hắn muốn giết chết Trương Trùng Sơn. Đó là một loại phẫn nộ và không cam tâm của trí nhớ!

Bây giờ, Lâm Phi muốn giải quyết tất cả những thứ này, thì con đường đơn giản nhất đó là đánh bại Trương Vạn Sơn trước mặt mọi người, xóa bỏ cử chỉ điên rồ lớn nhất này.

...

Mẫn cảm lực thức của Võ giả, khiến Trương Vạn Sơn dễ dàng có thể nghe được tiếng bàn luận trên quảng trường, mặc dù không phải rất rõ ràng nhưng miễn cưỡng có thể nghe được một chút, tổng hợp lại thì không khó để đoán ra nghĩa là gì.

“Há có lẽ ấy sao, tên lưu manh Lâm Phi nguoi, chỉ là đồ bỏ đi rác rưởi, thật sự không coi ai ra gì.”

Trương Vạn Sơn nắm tay thật chặt, kìm nén sự giận giữ của bản thân, đặc biệt sau khi nhìn thấy động tác của Lâm Phi, chỉ hận một nỗi không thể phóng xuống bắt lấy Lâm Phi xé thành tám mảnh, biểu cảm vô cùng mù mịt.

Lâm Phi trở thành một người ưu tú không ai ngờ tới, trong chớp mắt đánh bại hai đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên, ngoài sức tưởng tượng của Trương Vạn

Son, việc này đã thể hiện rằng câu nói cổ đang ứng nghiệm, không thể đánh giá người khác bằng quan điểm cũ.

Đã qua thời gian ba tháng Trương Vạn Sơn cần phải thay đổi cách nhìn khác, đánh giá lại tên cuồng sát này, đồ bỏ đi gây nguy hiểm cho vị trí của bản thân.

Hôm nay đồ bỏ đi Lâm Phi này lại đứng trước mặt mọi người khiêu khích mình. Không thể tha thứ được, không thể tha thứ được.

“Không cần biết có phải do Lâm Phi tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công mới thăng tiến nhanh như vậy, hay là có nguyên do khác thì ta cũng nhất định phải tìm cơ hội để phế bỏ tên tiểu tử này, Lâm gia không nên sinh ra một tên biến thái như vậy, cuộc tỷ thí lớn giữa các gia tộc năm năm sắp diễn ra, đây là chuyện liên quan đến tương lai của gia tộc, Lâm gia nhất định phải suy vong, Lâm Phi tuyệt đối không thể trở về, nhất định phải tìm cơ hội phế bỏ Lâm Phi.”

Ánh mắt Trương Vạn Sơn vụt lên sắc bén, xuất thân là đệ tử gia tộc, nhưng phạm là những vấn đề liên quan đến gia tộc, đều sẽ đặt lên vai người thứ nhất, Lâm Phi chính là một trong những mầm mống cần tiêu diệt.

Không có đệ tử của gia tộc, mất đi nguồn tài nguyên tu luyện, mất đi chỗ dựa xây dựng thân thể vững chắc.

Sự nổi dậy của Lâm Phi chứng tỏ Lâm gia sẽ lại có được nguồn tài nguyên, Trương Vạn Sơn tuyệt đối không hy vọng nhìn thấy điều này.

Bất luận thế nào! Nhất định phải phế bỏ Lâm Phi!

...

“Vạn Sơn, Lâm Phi chính là tiểu tử tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đó sao?”

Vị trưởng lão có dáng người thấp ngồi trước mặt Trương Vạn Sơn chưa từng nói một tiếng nào, bây giờ thân nhiên nói, giọng ông khàn khàn giống như tiếng một chiếc cối xay lớn, khiến cho người khác cảm thấy không thoải mái.

“Bẩm sư tôn, Lâm Phi thật sự tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, hơn nữa thuận lợi tu luyện ra Cửu Chuyển Huyền khí.”

Vị trưởng lão có dáng người thấp, nét mặt nghiêm túc này, chính là Lý Đình, sư phụ của Trương Vạn Sơn, trưởng lão ngoại môn, tính tình nghiêm túc, không được mọi người yêu mến, Trương Vạn Sơn có thể trở thành đệ tử của Lý Đình tất cả đều là do gia tộc sắp xếp ổn thỏa, nhanh chóng có một chỗ đứng vững chắc trong đệ tử ngoại môn, vị Lý trưởng lão này nhận được lợi lộc cộng thêm thiên phú tốt của Trương Vạn Sơn, lại biết cách khiến người khác yêu mến, cho nên anh luôn nhận được sự cưng chiều của Lý trưởng lão.

Dù Trương Vạn Sơn vô cùng được cưng chiều, nhưng cũng sớm nhìn thấu được tính khí của Lý Đình sư tôn, mới chỉ nghe Lý Đình nói như vậy, anh lập tức hiểu ngay, lần này sư tôn đang tức giận.

Trương Vạn Sơn còn nghe được tiếng bàn luận trên quảng trường hướng hồ là Lý Đình sư tôn, đoán rằng ông đã ghi lòng tấc cả những gì nghe được do đó mới nói câu nói này.

“Ha ha, linh ngộ đạo không tồi, chẳng trách lại ngang ngược như vậy, thân là đệ tử ngoại môn về lý mà nói thì cần phải khiên tốn đi lên, vì sư rất không thích loại đệ tử này, con biết làm như thế nào chứ!”

Giọng nói bình thường, nhưng giống như một liều thuốc cường chế xâm nhập vào trong cơ thể Trương Vạn Sơn.

Trương Vạn Sơn nào dám lộ ra biểu cảm gì, nghĩ thầm: “Ha ha, đúng là ông trời giúp ta, sư tôn cũng tán thành việc ta đối phó Lâm Phi, có sư tôn chống lưng cho ta thì một đồ bỏ đi như Lâm Phi người, cho dù người có gặp may cũng làm sao có thể đấu với ta!”

“Đệ tử hiểu rồi, đệ tử nhất định không khiến người thất vọng.” Trương Vạn Sơn nói.

Lý Đình nói: “Vị sư đại biểu hiện của con!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Câu chuyện của lý đình trưởng lão

Trương Vạn Sơn rời khỏi chỗ Lý Đình sư tôn.

Vừa nãy khi đi từ trên xuống đã có không ít đệ tử vây quanh hân, trong đó không thiếu đệ tử cấp cao cùng thuộc về một vòng tròn.

Họ giống nhau ở chỗ là đều không thuận mắt với sự nổi dậy của Lâm Phi, trong mắt họ Lâm Phi sớm đã bị gạt bỏ rồi, không thuộc về vòng tròn này của

họ, họ không thêm cùng cánh với hắn.

Một khi người có sức mạnh mới nổi lên thì nhất định sẽ ảnh hưởng đến cục diện hiện có, đây không phải là thứ mà họ muốn nhìn thấy, và họ không thể tránh khỏi cảm râm và oán trách.

Hành động lần này tất cả đều hy vọng Trương Vạn Sơn đánh bại tên tiểu tử Lâm Phi đó.

Một tên bỏ đi hèn mọn, tuyệt đối không thể trèo lên đầu bọn họ, điều này đồng nghĩa với việc xúc phạm người có quyền thế lớn, họ có thể vui mừng mới là chuyện lạ.

Trương Vạn Sơn bên ngoài đồng ý nhưng trên thực tế trong lòng lại vô cùng khinh thường họ, một đám chỉ biết nói mà không biết tu luyện, xuất thân gia tộc, lại là đệ tử trưởng lão đương nhiên không thể để lộ ra bất kỳ điểm bất mãn nào, chỉ có thể oán thầm trong lòng.

Đoàn kết có thể thống nhất tất cả lực lượng tạo thành một tấm lưới lớn, nhốt tất cả mọi thứ vào trong.

Đây là một trong những thủ đoạn mà những đệ tử gia tộc này có thể làm.

...

“Đại ca, làm thế nào đây, chúng ta phải làm thế nào đây, tên khốn kiếp Lâm Phi đó lại trèo lên đầu lão tử đây, đáng ghét, quá đáng ghét rồi!”

Sách cổ từng nói, chính vì Trương Trùng Sơn có một đại ca, vì vậy trong các đệ tử ngoại môn thì cuộc sống của hắn vô cùng thoải mái, đồng thời hắn luôn lấy việc ức hiếp Lâm Phi làm niềm vui, cuộc sống vô cùng dễ chịu.

Đáng tiếc là không thể quay lại được những tháng ngày như thế.

Sau đợt trọng thương lần trước, không biết tiểu tử Lâm Phi này gặp vận may gì mà không những tu luyện ra Cửu Chuyển Huyền khí, mà còn tu luyện ra một môn đao pháp mạnh mẽ hung hãn có thể đánh bại đối thủ cùng đẳng cấp, tiếp theo đó dựa vào thủ đoạn chấn động mắt người, liên tiếp đánh bại hai cao thủ Võ Đạo bát trùng thiên.

Trương Trùng Sơn không nổi giận mới lạ, sớm đã ngồi không yên rồi.

Sau khi nhìn thấy đại ca đi xuống, Trương Trùng Sơn lập tức chạy lên, lại không chú ý những chiêu thức hạ tam vận vật của hắn ta trước đây có thể sử dụng, nhưng hôm nay không giống ngày xưa, Lâm Phi không còn là cá nằm trên thớt nữa, trước sau bị giáo huấn hai lần trong đó có một lần xém chút nữa xuống địa ngục, nghĩ lại còn rung mình.

“Đệ nhìn đệ đi, bây giờ giống cái gì, đã lớn như vậy rồi mà còn làm mất thể diện ở mọi nơi, không phải chỉ là một tên bỏ đi sao có gì phải lo lắng chứ!”

Trương Vạn Sơn kéo Trương Trùng Sơn tới chỗ không có người, lập tức trách mắng.

Trương Vạn Sơn luôn không có ấn tượng tốt với đệ đệ này, bây giờ lại bị tên bỏ đi dọa đến mức lúng ta lúng túng, nếu như truyền ra ngoài thì mất hết thể diện.

“Tên tiểu tử Lâm Phi có thể đánh bại cao thủ Võ Đạo bát trùng thiên, việc này...” lập tức Trương Trùng Sơn không còn tức giận, nói lảm nhảm một câu, thậm chí không dám nhìn đại ca mình.

Trương Vạn Sơn tức giận mà không làm thế nào được, không hiểu tại sao bản thân lại có một đệ đệ ruột như vậy.

“Sợ cái gì, có thể đánh bại đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên thì đã làm sao, đại ca của đệ lại không phải là người ăn chay, đệ cho rằng đại ca có thể thua sao? Làm sao ta có thể có một đệ đệ ngốc như đệ” ánh mắt Trương Vạn Sơn nghiêm nghị: “Đệ sẽ được tận mắt nhìn thấy đại ca phế bỏ Lâm Phi như thế nào.”

Thực sự Trương Trùng Sơn rất sợ đại ca mình, nghe câu nói này bất giác mặt mày hớn hờ. Đại ca ruột chính là chỗ dựa duy nhất của hắn ta, đánh chết hắn ta cũng không muốn ngưỡng mộ Lâm Phi.

“Hừ... dường như Lâm Phi được rất nhiều trưởng lão yêu thích, nếu đại ca thực sự muốn phế bỏ Lâm Phi e rằng những trưởng lão đó chưa chắc sẽ đồng ý?” Trương Trùng Sơn dè dặt nói, chỉ lo đắc tội với đại ca.

Không ngờ rằng Trương Vạn Sơn không tức giận mà còn cười, nét mặt đã tỉnh trước mọi việc.

“Đệ đệ ngốc của ta, chẳng trách bây giờ thực lực của đệ mới là Võ Đạo ngũ trùng thiên, lẽ nào đệ đã quên sư tôn của ta? Quên câu chuyện từng lưu truyền trong ngoại môn sao?”

Tuy Trương Trùng Sơn nhát gan, nhưng trí nhớ lại tương đối tốt.

Sư tôn của đại ca, không phải chính là người tính khí không tốt, hay bao che khuyết điểm Lý Đình trưởng lão đó sao?

Trương Trùng Sơn như tỉnh ngộ! Hắn nhớ lại một sự việc ở trong ngoại môn.

“Lẽ nào đại ca đang nói đến chuyện Cửu Chuyển Huyền Công sao?”

Trương Vạn Sơn vỗ vai đệ đệ, ánh mắt u ám nói: “Bây giờ đệ hiểu rồi chứ? Đại ca của đệ không ra tay, sư tôn đại nhân cũng không để ta ra tay, phế bỏ tiểu tử Lâm Phi đó, điều duy nhất mà hắn không nên làm đó là tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, hơn nữa còn thuận lợi tu luyện ra Cửu Chuyển Huyền khí, đây là việc kiêng kỵ của sư tôn.”

Trên thực tế, nguyên nhân rất đơn giản, năm đó Lý Đình thiên phú thượng đẳng, không ngoài dự đoán, tất nhiên trở thành cao thủ một phương, kết quả trong một lần tỷ thí bị Cửu Chuyển Huyền khí của một vị đệ tử thiên tài đã thương, kinh mạch trong cơ thể gặp phải tổn hại nghiêm trọng đến mức cả đời chỉ có thể trở thành trưởng lão ngoại môn, thực lực lớn mạnh sụt giảm rất nhiều, về sau tính khí trở nên nóng nảy, chính là bắt nguồn từ nguyên nhân này, mặc dù vị thiên tài tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công đó đã mất cách đây rất nhiều năm nhưng trong lòng Lý Đình vẫn vô cùng căm hận, ông không ngại giết hết cả gia tộc vị đệ tử thiên tài đó.

Kể từ đó về sau, không cần biết ai tu luyện Cửu Chuyển Huyền khí, thì đều sẽ gặp phải bàn tay gây tội ác của Lý Đình, hành động vô cùng kín đáo, không ai có chứng cứ rõ ràng, ngay cả cấp cao của Thần Vũ môn cũng không tìm ra chứng cứ, huống hồ tu luyện Cửu Chuyển Huyền khí thì cả đời không có cách nào đột phá được ngưỡng cửa Huyền giả này, đệ tử tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công càng ngày càng ít, vì thế sự việc mới bị mọi người lãng quên.

...

Lâm Phi không biết mình lại đắc tội với người khác, lần này người hắn đắc tội lại là trưởng lão ngoại môn.

Hai chữ trưởng lão này phân lượng xa không phải là cái mà nghi trọng có thể so sánh được, bị một vị trưởng lão căm thù thì chắc chắn không phải là chuyện tốt đẹp gì, việc này chẳng khác nào một ngọn núi lớn đè xuống.

Sau khi Lâm Phi đánh bại Trần Tiểu Sinh thì hắn lập tức tìm nơi ngồi xuống để hồi phục Huyền khí.

Một hơi đánh ra hai mươi ba đao, tiêu hao rất nhiều Cửu Chuyển Huyền khí của Lâm Phi, mỗi trận đấu tiếp theo hắn bắt buộc phải duy trì Huyền khí đạt trạng thái tốt nhất.

Trận đấu trước nhìn như đơn giản nhanh chóng, nhưng trên thực tế là Lâm Phi sử dụng trọng thế, lấy lực phá lực, phá bỏ đòn tấn công của Trần Tiểu Sinh, sau đó tiếp tục dựa vào đao pháp phía sau, dựa vào tốc độ để giành chiến thắng.

Đây là lãnh ngộ lớn nhất của Lâm Phi, trong ba tháng trở lại đây.

Tốc độ!

“Đáng tiếc vừa nãy không thể tăng tốc độ xuất đao lên hai mươi lăm đao, nếu ta có thể nâng tốc độ xuất đao lên mức khủng bố hai mươi lăm đao, cùng với đao pháp của ta thì nhất định sẽ tiến vào một thứ tầng mới!”

Lâm Phi lắc đầu, nghĩ thầm trong lòng.

Vì tốc độ xuất đao này nên khi ở trong Hắc Thủy sơn mạch không biết rằng Lâm Phi đã phải chịu bao nhiêu khổ cực, mới đổi lại tốc độ xuất đao của hai mươi ba đao vừa nãy.

Nếu trực tiếp dùng đao Hắc Sát, Lâm Phi tự tin mười lăm đao có thể giết chết Trần Tiểu Sinh.

...

Cuộc tỷ thí của một trăm đệ tử mạnh nhất vẫn đang tiếp tục!

Mười võ đài, chiến đấu kịch liệt khác thường, có lẽ là trước đó có Lâm Phi, nên các trận đấu sau đó ai cũng phát huy hơn hẳn bình thường, dẫn đến bất ngờ của vô số người.

Mọi người vẫn không nghĩ được trận đấu của Lâm Phi lại mang đến tác dụng cạnh tranh như vậy, đến mức vài người đệ tử Võ Đạo thất trùng thiên, lại có thể đánh bại đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên, mặc dù những đệ tử đó đều mới thăng cấp gần đây, thủ đoạn vận dụng cũng không thể sánh được với các đệ tử cũ, nhưng vẫn mang đến ảnh hưởng không hề nhỏ, tuy không bằng Lâm Phi nhưng cũng khiến họ nở mày nở mặt.

Trong số đó, những đệ tử như Trương Vô Địch, Vương Tung đã thể hiện ra được cái gì mới là sức mạnh thật sự.

Là một cao thủ Võ Đạo cửu trùng thiên, họ mới là cao thủ thực sự trong đại hội tỷ thí của một trăm đệ tử mạnh nhất lần này, ngoài họ ra trong số đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên cũng xuất hiện rất nhiều đệ tử thiên tài, cho nên e rằng cạnh tranh còn khốc liệt hơn lần trước.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Trùng hợp, thủy hỏa bất dung

“Thắng rồi, lại thắng rồi!”

“Lại là hai mươi ba đao, đao pháp thật nhanh, công kích thật sắc bén, Trình sư huynh lại không thể đỡ nổi hai mươi ba đao, thật đáng sợ, chà trách Trần Tiểu Sinh sư huynh cũng không phải là đối thủ của hắn!”

“Lâm Phi uy vũ, quá uy vũ rồi, lão tử phải theo học Lâm Phi sư huynh, đao pháp này thật là quá lợi hại, hai mươi ba đao, lão tử chỉ có thể nhìn thấy năm đao, đã kích người khác quá rồi.”

“Ừa, Lâm Phi sư huynh không lợi hại, thì làm sao dám thách đấu với Trương Vạn Sơn sư huynh, sớm biết Lâm Phi sư huynh lợi hại như vậy, chắc chắn đã cược Lâm Phi sư huynh lọt vào tốp một trăm đệ tử mạnh nhất rồi, mất trắng mấy trăm lượng bạc.”

“Nếu không ngoài dự đoán, chắc chắn Lâm Phi sư huynh sẽ lọt tốp một trăm mạnh nhất, trở thành một trong một trăm đệ tử mạnh nhất, trong thời gian chưa đầy ba tháng, lọt vào tốp một trăm đệ tử mạnh nhất nghe rộn cả người, Lâm Phi sư huynh không lợi hại cũng không được, nếu không phải do luyện Cửu Chuyển Huyền Công, thì nhất định Lâm Phi sư huynh sẽ tỏa sáng rực rỡ, đáng tiếc, thật là đáng tiếc.”

...

Lại một lần nữa Lâm Phi chiến thắng đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên.

Lần ra tay này cũng vẫn nhanh gọn như lần trước, tốc độ xuất đao của hai mươi ba đao có sức mạnh áp chế đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên, sau khi đối phương cố chống đỡ hai mươi một đao thì bại, lại một lần nữa Lâm Phi thay đổi lịch sử, trở thành người có tốc độ thắng cấp nhanh nhất trong số các đệ tử lọt vào tốp một trăm mạnh nhất.

Nhìn tổng quát lịch sử, trong số các đệ tử ngoại môn của Thần Vũ môn, trước nay không thiếu thiên tài nhưng người giống như Lâm Phi càng ngày càng ít, với sức mạnh Võ Đạo thất trùng thiên liên tiếp đánh bại vô số đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên, đã chứng minh thực lực mạnh mẽ hùng hãn của bản thân.

Không còn ai dám nghi ngờ về việc gọi Lâm phi một tiếng “sư huynh”.

Dần dần mọi người dồn sự chú ý về phía Lâm Phi, đặc biệt đối với những đệ tử thấp cấp mà nói, Lâm Phi trở thành mục tiêu phấn đấu của họ, một người nổi lên từ thế yếu chỉ trong thời gian chưa đầy ba tháng.

Nếu không phải Cửu Chuyển Huyền Công khó tu luyện và cần năng lực nhất định, thì ắt hẳn sẽ có rất nhiều đệ tử thiên phú kém trong ngoại môn chắc chắn sẽ tu luyện, dùng tương lai đổi lấy một giờ phút huy hoàng, đây là một việc cực kỳ xứng đáng.

Cùng với sự thăng cấp của Lâm Phi là việc số lượng đệ tử càng ngày càng ít.

Ngày thứ sáu.

Lâm Phi lọt vào tốp một trăm đệ tử mạnh nhất một cách thuận lợi!

Trong tốp một trăm đệ tử mạnh nhất, không nghi ngờ gì Lâm Phi trở thành một chú ngựa ô, một chú ngựa ô thực sự có giá trị, không còn ai dám chất vấn chỉ còn lại bất an và cảnh giới.

Thời kỳ Lâm Phi liên tiếp đánh bại mấy đối thủ, ra tay đao pháp nhanh, hai mươi ba đao, thực lực tuyệt đối.

Một chiêu mới, tiêu diệt toàn thiên hạ!

Vinh hiển của một trăm đệ tử mạnh nhất, thu hút sự chú ý của rất nhiều người!

Đối với một trăm đệ tử giỏi nhất mà nói, họ đánh giết dễ vào được tốp một trăm người mạnh nhất, đây là minh chứng tốt nhất trong ngoại môn, không có minh chứng nào hơn minh chứng này, cùng lúc cuộc đại chiến kịch liệt nhất giữa một trăm đệ tử mạnh nhất đang đến gần, họ còn đón chào cuộc đại chiến giữa mười người đứng đầu ngoại môn.

Ai cũng nhắm vào vị trí mười người đứng đầu ngoại môn mà xông lên.

Trên võ đài số một!

“Xin chúc mừng các đệ tử đã lọt vào tốp một trăm người mạnh nhất, các con đều là người tài, có các con Thần Vũ môn sẽ càng trở nên lớn mạnh...tiếp theo đây sẽ bắt đầu cuộc tỷ thí thứ hạng của một trăm đệ tử mạnh nhất, quy tắc vẫn giống như trước đây, lần này tất cả một trăm đệ tử sẽ thống nhất rút thăm danh sách, xin mời những đệ tử vào vòng chuẩn bị cho tốt...”

Trưởng lão mặc áo xám đồng phục tuyên bố quy tắc, như lúc cuộc thi bắt đầu!

Lập tức trên quảng trường nở ra âm thanh ồn ào, bởi vì họ đều biết thời khắc vui sướng nhất đã đến.

Ngoài việc có thể tận mắt nhìn thấy cách sử dụng các loại chiến kỹ, thì đồng thời họ còn có thể kiếm được một mớ bạc kha khá, dùng để mua bí tịch Huyền công tương ứng và binh khí.

Những đệ tử vào vòng kia càng bắt đầu hăm hè, đại đa số mọi người đều ngắm đứng mười người đứng đầu ngoại môn, không chỉ danh tiếng nghe hay, mà điều quan trọng hơn là có thể lĩnh ngộ được chiến kỹ cao nhất.

Chiến kỹ, trọng lượng của nhiều người, nó không thua kém đan dược tuyệt thế chút nào.

Những đệ tử vào vòng, người nhìn ta, ta nhìn người, trong mắt hai bên toàn là dục vọng chiến đấu, giống như mỗi một người đều có thể trở thành vật cản đường của mình và cướp đi vinh hiển vốn thuộc về mình vậy.

Tốp mười người đứng đầu ngoại môn, lĩnh ngộ chiến kỹ! Bất kể một mục tiêu đó, họ cũng không cam tâm từ bỏ.

Lời của trưởng lão chẳng khác nào là đang khơi dậy dục vọng chiến đấu thuộc về họ một lần nữa.

Chiến đấu, chiến đấu không ngừng!

Đánh bại đối thủ, đánh bại mọi đối thủ!

...

“Cuối cùng trận đấu sắp xếp thứ tự một trăm đệ tử mạnh nhất sắp bắt đầu rồi, lần này bất luận là như thế nào lão tử cũng phải tăng lên vài thứ bậc so với lần trước, người nào dám cản đường lão tử thì người đó chính là kẻ thù của lão tử!”

“Tốp ba mươi người đứng đầu ngoại môn, nhất định là có ta, bất kỳ ai cũng không thể cướp đi vị trí đó, lần trước đã không lọt vào được tốp ba mươi người đứng đầu, thì lần này ta nhất định có thể lọt vào được, tốp ba mươi người đứng đầu ta đến đây.”

“Ha ha, trận đấu sắp xếp thứ tự một trăm đệ tử mạnh nhất, mới là điều kích thích, chịu khổ sở nửa năm nay chỉ vì trận đấu này, vất vả rèn luyện chiến kỹ há không phải là vì ngày này sao, tốp mười người đứng đầu ngoại môn chắc chắn sẽ có ta!”

...

Dưới đài rút thăm, một trăm đệ tử mạnh nhất tâm tư rối bời, ai cũng có tâm trạng, ai cũng có tâm tư, tất cả mọi người đều muốn giành được thứ bậc cao.

Nếu như họ đạt được thành tích tốt trong trận đấu lớn của một trăm đệ tử mạnh nhất lần này, thì vị trí của đệ tử ngoại môn sẽ lại tăng lên một bước, ngộ nhờ được trưởng lão và nghi trọng đề mắt đến, thì việc tu luyện trong tương lai sẽ tốt hơn nữa.

“Cuối cùng trận đấu sắp xếp thứ tự một trăm đệ tử mạnh nhất cũng bắt đầu rồi.” Nhìn các vị trưởng lão ở phía trên, bất giác trong lòng Lâm Phi tràn ngập dục vọng chiến đấu, “hy vọng có thể gặp một cao thủ, giúp ta nâng cao đột phá cảnh giới!”

Đột phá trong khi chiến đấu, Lâm Phi luôn nghĩ như vậy.

Khi Lâm Phi đang nghĩ, ở bên trên trưởng lão bắt đầu rút ra bảng mã số tuyển thủ, việc này khiến cho tất cả mọi người đóng tai lắng nghe, những đệ tử thực lực mạnh hy vọng rút thăm sẽ gặp cao thủ, đệ tử thực lực bình thường lại hy vọng không muốn gặp đối thủ nào quá lợi hại.

“Số 88 Lý Hành gặp số 125 Vương Khoan, võ đài số một!”

“Số 114 Trương Mạnh gặp số 245 Vương Tùng, võ đài số hai!”

“Số 453 Trần Phong gặp số 547 Dương Thiên, võ đài số ba!”

.....

“Số 641 Lê Sơn gặp số 745 Triệu Quang, võ đài số chín!”

“Số 707 Lâm Phi gặp số 878 Trương Vạn Sơn, võ đài số mười!”

.....

Mười võ đài, mười cặp tuyển thủ, được chính miệng trưởng lão tuyên bố ra.

Có người kinh ngạc, có người vui mừng, có người sợ hãi, có người chán nản... còn nhiều loại biểu cảm nữa, sau những cảm xúc ngắn ngủi thì tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía võ đài số hai và võ đài số mười.

Võ đài số hai, bởi vì một người chính là Vương Tùng sư huynh, người đệ tử nhận được tiếng hoan hô lớn như vậy, chắc chắn có cơ hội tranh giành vị trí

thứ nhất.

Vị trí thứ nhất ngoại môn là vị trí vô cùng vinh hiển, có ai không để ý chứ.

Chỉ là một hư danh, mà không biết đã bao trùm lấy bao nhiêu người, Võ giả cũng không phải là ngoại lệ, đúng như thiên hạ đệ nhất vĩnh viễn là thứ mà Võ giả theo đuổi.

Vương Tùng thu hút sự chú ý của mọi người, chỉ là một việc rất bình thường.

Còn võ đài số mười, nguyên nhân mà tất cả mọi người đều biết, là câu chuyện không thể không nói đến của Lâm Phi và Trương Vạn Sơn, dường như trong ngoại môn tất cả mọi người đều biết.

Hiệp thứ nhất của trận đấu một trăm người mạnh nhất, hai thế lực giống như nước lửa gặp nhau, vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người, đầu óc mọi người không có cách nào trở lại bình thường được.

Việc này có phần quá trùng hợp rồi. Càng nhiều người tin rằng, đây chính là sự an bài của thượng đế! Lâm Phi gặp Trương Vạn Sơn!

Trước mắt mọi người một vở kịch hay đặc sắc khác thường đã mở màn.

Ai thắng!

Ai thua!

Một vở kịch hay kịch tính mà mọi người mỗi mắt mong chờ!

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Trận đấu ngầm của trưởng lão

Trận Lâm Phi gặp Trương Vạn Sơn, không thua kém một trận đối đầu kịch liệt!

Nếu như không có những chiến tích mà Lâm Phi mang đến trước đó thì trong những đệ tử ngoại môn có ai có thể biết, một đệ tử trước đây họ luôn khinh thường bây giờ lại làm được những việc mà họ không thể tưởng tượng nổi.

So với nửa năm về trước, quả thật suốt chặng đường tỷ thí đến khi lọt vào top một trăm người mạnh nhất có thể nói là Lâm Phi đánh đâu thắng đó, từ đó không còn ai dám xem thường thực lực của Lâm Phi.

Một người có tốc độ tu luyện khủng bố, cho dù đến cuối đời vẫn không thể trở thành Huyền giả nhưng trong một khoảng thời gian không phải là họ có thể chống chọi được.

Trận chiến đấu giữa Lâm Phi và Trương Vạn Sơn sớm đã trở thành một tiêu điểm mà đệ tử ngoại môn từ lớn đến bé quan tâm.

Trận chiến đấu của hai bên này, sẽ có kết quả như thế nào?

Kết quả đó vô cùng khiến người khác chờ đợi! Thậm chí trận đấu này còn có sức hấp dẫn hơn cả cuộc đại chiến của Vương Tùng sư huynh. Ai bảo trong hai người họ, một người từng ngồi tít trên cao, một người lại chỉ là một đệ tử bình thường không ai thèm để ý tới lần thứ hai, giữa hai người tồn tại khoảng cách xa như trời với đất vậy.

Ở đây có ai không có mặt đen tối trong lòng.

Nếu như có thể nhìn thấy một tên phế vật trước đây đánh bại Trương Vạn Sơn, giẫm đạp lên Trương Vạn Sơn một cách tàn nhẫn thì đó chắc chắn là một sự việc vô cùng hưng phấn.

Vì vậy, sức thu hút của trận đấu giữa Lâm Phi và Trương Vạn Sơn mạnh mẽ hơn so với các võ đài khác.

...

Nghe thấy lời tuyên bố của trưởng lão, người bất ngờ nhất vẫn là Lâm Phi.

“Đến thật nhanh, lẽ nào ngay cả ông trời cũng đang giúp ta?”

Về mặt Lâm Phi có chút ngạc nhiên hẳn hứng thú ngẩng đầu nhìn lên trên, bầu trời trong xanh mây trắng lững lờ trôi thời tiết vô cùng đẹp nhưng trong

lòng hẳn cảm thấy kỳ quái, hẳn không biết bản thân lại có vận may tốt như thế.

Cho dù trong lòng thắc mắc, nhưng Lâm Phi chỉ mong sao sớm giẫm đạp lên Trương Vạn Sơn, từ đó dễ dàng thật sự dung hợp linh hồn vào nhau, để tránh tình trạng thường xuyên không khống chế được cảm xúc của bản thân.

Cảm xúc này nói lên rằng Lâm Phi cảm thấy không thoải mái cho lắm.

Trong tưởng tượng lúc đầu của Lâm Phi, thì ít nhất cũng phải đến khoảng tốp năm mươi người giỏi nhất mới gặp Trương Vạn Sơn. Lâm Phi đã ngầm thu thập thông tin từ trong đệ tử ngoại môn, hẳn làm được việc tìm hiểu trước đối thủ của mình một lượt khi chưa ra tay, đúng như bình gia từng nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Từ những thông tin thu thập được cho thấy, thực lực của Trương Vạn Sơn rất mạnh hẳn ta sở hữu biệt danh “huyết thủ”, công phu trong tay vô cùng lợi hại, hẳn ta có “Chính Dương Huyền Công”, tu luyện đến Võ Đạo bát trùng thiên, Dương Cương chi khí, cuốn cuộn vô biên, cực kỳ lợi hại.

“Bất kể là do vận mệnh hay do nguyên nhân gì khác, nếu chúng ta đã gặp nhau rồi, thì hãy giải quyết dứt khoát một lần, sau này ta sẽ làm một Lâm Phi thật sự!”

Lâm Phi hít một hơi thật dài, toàn thân tràn ngập dự vọng chiến đấu. Mục tiêu duy nhất trong mắt hắn chính là giẫm đạp Trương Vạn Sơn dưới chân, diệt trừ tai hại tiềm ẩn, thực sự hòa nhập đến Huyền Thiên đại lục, như vậy mới không chịu ảnh hưởng mọi lúc, ảnh hưởng đến cảm xúc của bản thân đây không phải là điều Lâm Phi muốn thấy.

Cuối cùng bây giờ cơ hội cũng đến rồi, Lâm Phi không thể bỏ lỡ được.

...

“Cuối cùng kịch hay cũng bắt đầu rồi!”

“Kỳ vọng, thật là quá khiến người khác kỳ vọng, nghe nói Trương Vạn Sơn sư huynh vô cùng bản lĩnh, có uy danh “huyết thủ” còn Lâm Phi đạo pháp khôn lường, tốc độ xuất đao khủng bố như vậy với thực lực Võ Đạo bát trùng thiên bình thường muốn đánh bại Lâm Phi cũng rất khó. Không biết rằng Trương Vạn Sơn sư huynh sẽ có phương pháp gì đây!”

“Khà khà, không cần biết là phương pháp gì, chúng ta xem kịch hay thôi chắc chắn sẽ có một trận đấu kịch liệt giữa họ. Ai ngờ được rằng trận thứ nhất lại là một vở kịch hay, lần này chúng ta đúng là quá có điểm phúc rồi.”

.....

Trên võ đài số mười!

Trương Vạn Sơn bước lên võ đài trước, uốn ngực ngẩng cao đầu cực kỳ ngang ngược. Hành động đó của hắn ta kéo theo một loạt tiếng reo hò.

“Trương sư huynh cố lên, anh nhất định sẽ thắng!”

“Trương sư huynh cố lên, Trương sư huynh cố lên!”

“Đánh bại tên phế vật Lâm Phi, Trương sư huynh anh lợi hại nhất!”

...

Trương Vạn Sơn thành danh tương đối sớm, uy tín của anh trong đệ tử ngoại môn rất tốt. Bản thân lại là đệ tử trưởng lão cho nên sớm đã có rất nhiều người sùng bái anh.

Bất kể là thuộc môn phái nào một khi người đó có thực lực lớn mạnh lại có gia thế khủng thì vô hình chung sẽ nhận được sự tán tụng của người khác.

Khi Lâm Phi bước lên võ đài dễ dàng nhận thấy không khí đã lạnh lẽo buồn tẻ đi rất nhiều, thanh thế kém xa Trương Vạn Sơn vì vậy Lâm Phi cảm thấy vô cùng không sang khoái, hắn nghĩ thầm: “Dám giả ngốc trước mặt lão tử, chút nữa ta đánh cho ngươi một trận đến cả mẹ ngươi cũng nhận không ra!”

Dù Lâm Phi không tiếp xúc nhiều với Trương Vạn Sơn nhưng tiềm thức trong hắn cho thấy Trương gia không có ai là người tốt cả mà thù phạm chính chính là bởi vì có Trương Vạn Sơn của Trương gia.

Một vị tam thiếu gia bị gia tộc bỏ trí vào ở Thần Vũ môn tới tận năm năm, đủ mọi loại ức hiếp sau lưng trong thời gian đó đã để lại những vết hằn thù hận khó mà xóa mờ. Những hận thù với Trương gia đó tích lũy dần theo năm tháng, tới một mức độ khủng bố như một ngọn núi lửa đang chực phun trào và vô tình có thể phun trào ra mất-mà cuốn cuộn.

Đáng tiếc núi lửa vẫn chưa phun trào thì tất cả đã bị một mình Lâm Phi nhận hết.

...

Trong lúc này.

Ánh mắt của các vị trưởng lão hầu như đều hướng về phía võ đài số mười.

Trong lòng tất cả các trưởng lão đều biết Cửu Chuyển Huyền Công, năm đó họ đã nhìn thấy sự lợi hại của Cửu Chuyển Huyền Công chỉ đáng tiếc cho đến tận bây giờ vẫn chưa có ai tu luyện ra Cửu Chuyển Huyền Khí.

Đến nay xuất hiện một đệ tử tu luyện Cửu Chuyển Huyền Khí, lại tu luyện ra đao pháp lợi hại, việc này xem như là một chuyện hiếm thấy của Thần Vũ môn.

Cho nên Lâm Phi thu hút sự hứng thú của nhiều trưởng lão.

Trận đấu thứ nhất của một trăm đệ tử mạnh nhất bắt đầu là trận Lâm Phi gặp Trương Vạn Sơn, mâu thuẫn giữa hai người này họ đều rõ như ban ngày cho nên trong lòng võ cũng khó chịu.

“Hò trưởng lão nghe nói ông thích những đệ tử dùng đao cho nên ông rất có hứng thú với Lâm Phi, chỉ bằng chúng ta hãy đánh cược một trận nhỏ đi ông thấy sao. Chúng ta đánh cược hai người trên võ đài số bảy là Lâm Phi và Trương Vạn Sơn.”

Trong phút chốc lời nói của Đình trưởng lão thu hút sự chú ý của các vị trưởng lão, nghe thấy việc này nét mặt các vị trưởng lão biến sắc và cảm thấy vô cùng khó hiểu. Người ngoài không thể nhìn ra được trong ánh mắt đó đã thể hiện rõ ràng một điều, “Tôi biết thế nào cũng như vậy.” “Lại thế rồi, lại thế rồi.”

Ngón tay Hò trưởng lão vô thức vỗ nhẹ vào tay vịn của chiếc ghế khốe mắt hơi nhú lên, gương mặt thấp thoáng sự phẫn nộ. Ánh mắt phẫn nộ đó được phản ánh trong tay Lý Đình trưởng lão.

Ở đây ai cũng biết tính khí Lý Đình trưởng lão nóng nảy lại cả chuyện năm đó lại cộng thêm mâu thuẫn với Hò Phi trưởng lão cho nên hai người thường đấu với nhau.

Là trưởng lão thì không thể tỷ thí giao đấu, nói ra lại có phần mất mặt vì thế cho nên việc đánh cược trận đấu đã trở thành phương thức mua vui của các trưởng lão.

Ví dụ trong cuộc tỷ thí lớn của một trăm đệ tử mạnh nhất này một vài trưởng lão nào đó sẽ cược một ván nhỏ.

Hai vị trưởng lão là Lý Đình trưởng lão và Hò Phi trưởng lão đã đấu với nhau vài năm rồi, đó cũng là lý do tại sao khi họ vừa nghe lời này trong lòng lại cảm thấy khó chịu.

Vừa nghe Lý Đình trưởng lão nhắc đến Lâm Phi thì Hò Phi trưởng lão nhíu mày, ông lập tức nhớ lại chuyện liên quan đến Lý Đình năm đó mặc dù trong lòng cảm thấy không ổn nhưng nét mặt vẫn biểu cảm như thường.

“Chỉ là một đệ tử bình thường mà thôi có gì hay đâu mà đánh cược!”

Hò Phi trưởng lão từ chối thẳng thừng.

Ai cũng biết Lý Đình điên cuồng này hình như lại sắp nói lại một số chuyện gì đó, ví dụ như...

“Lẽ nào Hò trưởng lão không tự tin như vậy? Không phải là ông luôn muốn tìm một đệ tử lĩnh ngộ cao đao pháp sao? Tôi thấy Lâm Phi cũng không tồi mà.” Lý Đình trưởng lão cười khà khà, tiếng cười lạnh băng thậm chí còn đầy mùi vị của sự uy hiếp.

“Hò Phi ông không phải là muốn nhận Lâm Phi làm đệ tử sao, nhưng lão phu lại muốn phế bỏ Lâm Phi trước mắt ông.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Đánh trương vạn sơn tàn bạo (thượng)

Đối với trận đấu ngầm giữa Lý Đình trưởng lão và Hò Phi trưởng lão thì các trưởng lão chỉ biết trở mặt lên nhìn và nói việc này lại bắt đầu rồi nhưng nhiều nhất họ chỉ lắc đầu ngoa ngán chứ không đứng ra can ngăn.

Kiên kị, điều kiên kị của Lý Đình trưởng lão là gì trong lòng mọi người đều rõ như một, bình thường mọi người hiếm khi nhắc đến nó hơn nữa Lý Đình trưởng lão có rất nhiều bạn tốt là trưởng lão nội môn cho nên những trưởng lão ngoại môn như họ nào dám nói gì. Mặc cho Lý Đình làm gì thì làm, còn sự việc lần này kể từ khi bắt đầu lộ ra manh mối cộng thêm việc Hò Phi trưởng lão rất thích Lâm Phi thì chẳng khác nào thêm dầu vào lửa.

Mọi người không lấy gì làm lạ về việc Lý Đình trưởng lão đưa ra việc cá cược, ai bảo Lý Đình trưởng lão chính là loại người này, còn Lâm Phi rõ ràng đã phạm phải điều kiên kị của ông.

Rất nhiều trưởng lão đã ngầm cân nhắc không biết họ có nên nhắc nhở đám đệ tử một chút không, nói chung biết nhất định không được tu luyện Cửu

Chuyển Huyền Công bởi vì đắc tội với người hung ác như Lý Đình thì chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.

Trong lòng Hồ Phi rất tức giận ông nghĩ thầm, “Lý Đình này thực sự là ức hiếp người quá đáng đến mức không cần thể diện, lão tử khó khăn lắm mới thích một đệ tử vậy mà ông có ý đến khiêu khích ta lẽ nào ông thực sự nghĩ rằng ta sợ ông!”

Từ trước đến nay đối với người cậy già lên mặt như Lý Đình thì Hồ Phi vô cùng không ưa thậm chí có thể nói là vô cùng chán ghét. Nhưng với thân phận trưởng lão cho nên ông chưa bao giờ tính toán.

Nhưng hôm nay Lý Đình trưởng lão muốn ra tay với Lâm Phi thì Hồ Phi trưởng lão làm sao có thể không nhận ra điều đó chứ, nếu như vậy thì ông đã không phải là trưởng lão ngoại môn, hơn nữa Trương Vạn Sơn lại là đệ tử mà Lý Đình yêu quý nhất liên kết những điều này lại với nhau thì không khó để đưa ra một kết quả cuối cùng.

Lý Đình lại muốn gây tội ác rồi.

Hồ Phi không tức giận cười nói, “Lý trưởng lão, nghe nói trong tay ông có một môn võ gọi là Phiên Vân Thiên Chương, Huyền công trung phẩm hoàng giai, bản trưởng lão rất thích nếu như ông lấy cuốn Huyền công trung giới hoàng giai ra làm tiền đặt cược thì ta sẽ đồng ý cá cược một ván với ông!”

Mặt Lý Đình không có chút cảm xúc nào hết, ông cười nói: “không thành vấn đề, chỉ là một cuốn Phiên Vân Thiên Chương thôi mà ta cũng không có chỗ nào dùng đến nó, nhưng lão phu lại thích thanh kiếm Thiên Phong đó của ông, phẩm bình trung phẩm dù sao ông cũng để đó không dùng chỉ bằng lấy nó ra làm tiền đặt cược ông thấy sao?”

Kiểm Thiên Phong, phẩm bình trung phẩm!

Phiên Vân Thiên Chương! Huyền công trung phẩm hoàng giai!

Nét mặt các vị trưởng lão đều tỏ rõ sự kinh ngạc, trên mặt vô thức hiện lên lòng tham. Thân là trưởng lão như họ cũng vô cùng để ý đến thân binh lợi khí cho nên uy lực của phẩm bình trung phẩm ai cũng biết nhưng họ không ngờ rằng lại có thể đặt cược Huyền công trung phẩm và phẩm bình trung phẩm.

Số tiền đặt cược này cũng lớn đấy.

“Dù sao thì Lý trưởng lão cũng mờ mịt rồi nếu như ta còn từ chối thì rõ ràng không thể nào nói nổi, ta đồng ý với số tiền đặt cược này.”

Nếu không phải Lý Đình nói ra câu cuối cùng đó thì căn bản Hồ Phi không có ý định đánh cược cùng với Lý Đình, tất cả đều là do bị làm cho tức giận nên mới vậy. Con người tranh nhau một hơi thở, phạt tranh nhau một nén hương muốn cúi đầu cũng không được. Thỏa thuận của hai người đã kết thúc, quy ước cá cược đã hoàn thành!

.....

Trên võ đài.

“Khà khà khà khà!”

Vừa bước lên võ đài Trương Vạn Sơn đã cười lớn, một luồng cường thế như một ngọn núi lớn đè xuống nhanh như chớp dường như muốn ép Lâm Phi nằm bò trên võ đài.

“Luận khí thế, ai sợ ai!”

Hai mắt Lâm Phi như điện lạnh lùng nói.

Khí thế đã thu lại nay lại xông ra, không tiếp tục tiến hành bất kỳ áp chế nào nữa, ngay tức khắc khí thế giống như một cây trường đao khai phong, chém về phía dãy núi cao sừng sững kia, thanh thế khiến người khác kinh ngạc

Khí thế giao chiến, trong phút chốc chiến đấu cùng nhau.

Lúc này bất kể là Lâm Phi hay là Trương Vạn Sơn đều coi nhau như đối thủ, ai cũng không chịu lùi sau một bước, bởi vì điều này không chỉ liên quan đến địa vị trong tương lai của hai người mà quan trọng hơn là nó liên quan đến tương lai gia tộc.

Trương Vạn Sơn muốn phế bỏ Lâm Phi vừa là để không khiến Lâm Phi trở thành kẻ thù của gia tộc mình vừa là muốn chứng minh cho tất cả mọi người thấy một tên phế vật nhỏ bé kẻ cả có bản lĩnh lớn đến cỡ nào cũng vẫn chỉ là một tên phế vật.

Mục đích của Lâm Phi thì vô cùng đơn giản hắn muốn đánh bại Trương Vạn Sơn, giẫm đạp đối phương dưới chân mình để có thể hóa giải được nỗi oán hận trong lòng bấy lâu nay hơn hết là có thể chân thực hòa nhập vào Huyền Thiên đại lục để tránh hàng loạt mối phiền phức sau này.

Khí thế hai bên lên cao, trận đấu bắt đầu!

“Lâm Phi đệ quả nhiên không khiến ta thất vọng, chỉ trong một thời gian ba tháng ngắn ngủi mà thực lực của đệ lại tiến bộ vượt bậc như vậy, bây giờ đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên đều không phải là đối thủ của đệ điều này thực sự khiến cho người khác phải bất ngờ, nhưng có điều như vậy cũng tốt sư huynh cũng không muốn nói những lời ức hiếp sư đệ, thật may bây giờ chúng ta có thể quyết đấu thắng thua!” Trương Vạn Sơn lãnh nhạt nói.

“Ha ha, chắc hẳn sư huynh phải thất vọng rồi, sư đệ tuổi con bọ ngựa nên không phải là ai cũng có thể đánh chết được đệ, trái lại không biết sư huynh đã chuẩn bị sẵn sàng chưa vậy? Đừng có đến cuối cùng lại mắc xảy ra vấn đề ngay cả với việc huynh nắm chắc nhất!” Lâm Phi cười lạnh lùng hai mắt xuyên thẳng vào Trương Vạn Sơn, không hề nhượng bộ.

Trương Vạn Sơn cười lớn nói: “Đệ đúng là quá kiêu căng, chả trách bị Lâm gia đá ra ngoài như một tên phế vật mà lại còn dám ở đây điều võ giương oai, hôm nay ta không chỉ muốn phế đệ mà ta còn muốn tiêu diệt Lâm gia nhà đệ, Lâm gia năm năm lớn mạnh nhà đệ sẽ bị tan thành mây khói và đệ sẽ trở thành người không đáng giá một xu cho nên hãy cố gắng hưởng thụ những ngày tháng cuối cùng thuộc về đệ đi!

Không biết tại sao Lâm Phi lại giận tím mặt.

Lâm gia, tên hàng giả Lâm Phi, thật đúng là không có bao nhiêu suy nghĩ chỉ có cảm giác vô cùng xa vời giống như một đường hồng cầu, nghĩ thầm trong bụng: “Không hổ danh xuất thân đệ tử gia tộc còn muốn lấy Lâm gia ra để khiến tâm trạng ta dao động, nhưng đáng tiếc anh không biết rằng ta chỉ là hàng giả!”

“Dám sỉ nhục Lâm gia nhà ta, muốn chết à!”

Lâm Phi tức giận chồm người về phía trước ngay tức khắc hẳn giống như một con báo đang tháo chạy, hai tay giơ lên hai nhát đao sáng loáng như sắc cầu vồng, hai đao một trên một dưới chém vào ngực và bụng dưới của Trương Vạn Sơn, lưỡi đao sắc bén dường như chém rồi hư không. Trong mắt người khác thì hình như Lâm Phi đang vô cùng tức giận.

Kích động!

Rất nhiều người đã bắt đầu lắc đầu, công phu điền tinh này của Lâm Phi hoàn toàn không tới nơi.

Trương Vạn Sơn cười, một công phu hàm dưỡng còn không khống chế được chỉ với vài câu nói vụn vặt mà đã hoàn toàn bị kích động rồi, thực lực mạnh mẽ đánh bại đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên thì thế nào không phải là vẫn bị trêu đùa trong bàn tay của ta sao, vẫn phải trông trên tay lão tử như trước.

“Đây chính là công kích, phá cho ta!”

Trương Vạn Sơn tùy tiện đếm hai ngón tay, hay ngón tay Canh khí, nghe tiếng mà xuất theo biểu cảm cách không nhẹ nhàng thoải mái.

Hai nhát đao giống như thủy tinh va đập vào trên mặt đất, trong phút chốc đã bị hai ngón tay phá vỡ, chỉ với đòn công kích này đã tiêu hủy tất cả mọi thứ thủ đoạn này đã vượt qua những đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên bình thường.

“Quả nhiên có chút lợi hại, như vậy thì ta có thể dự dụng cường thế tuyệt đối để đánh bại huynh!”

Tay trái Lâm Phi tiếp tục chém ra ba nhát đao, những nhát đao xoẹt qua Canh khí vẫn còn uy lực đến như vậy. Từ trước đến nay hẳn đều không có cảm tình, tuy có thân thể kim cương bất hoại nhưng hẳn vẫn không dám coi thường, Lâm Phi cầm đao Hắc Sát vẫn chưa rút ra khỏi vỏ trên tay giơ lên chém một đao thẳng tắp.

“Nhất Đao Lưỡng Đoạn”

Lâm Phi dùng toàn lực chém một đao này.

Luồng đao như ánh trăng, nguy hiểm bức thiết trong phút chốc bầu không khí bị chặt ra làm hai khúc.

Một đao này vừa xuất ra đã khiến cho tất cả mọi người kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Đánh trương vạn sơn tàn bạo (trung)

Đầu tiên đao này khiến trường lão kinh sợ.

Đao này khiến nghi trượng kinh sợ.

Đao này khiến cho những đệ tử Võ Đạo cửu trùng thiên Trương Vô Địch liên tiếp kinh sợ, trên mặt họ lộ ra biểu cảm khó có thể tin được!

Đao này ngoài việc khiến cho tất cả đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên kinh sợ ra thì còn khiến họ vô cùng sợ hãi!

Đao này khiến cho tất cả đệ tử ngoại môn ngần ngại tại chỗ tất cả đều bị nhát đao kinh diễm này làm cho kinh sợ, trấn át khiến trong lòng họ dâng lên cảm giác khó mà sánh bằng được.

Đao này đao pháp sắc bén, hung dữ mạnh mẽ như một con hổ xỏ lồng muốn xé nát, xé vụn mọi thứ đang ở trước mặt để không phụ sự tồn tại của nó.

Bất kỳ ai cũng không nghĩ rằng Lâm Phi lại có thể xuất ra đòn công kích cường thế như vậy.

Cường thế, quá cường thế.

Vốn dĩ Trần Tiểu Sinh người trước đây bị Lâm Phi đánh bại vô cùng tức giận nhưng sau khi nhìn thấy một chiêu này hắn vô cùng kinh sợ dường như thời khắc này có thể nhét cả quả trứng vịt vào miệng hắn vậy.

“Hắn... sao hắn có thể lợi hại đến như vậy, nếu như lúc đó Lâm Phi sử dụng chiêu này thì không phải ngay đến một chiêu ta cũng không chống đỡ được sao? Đây mới là sức lực thật sự của Lâm Phi sao?”

Một cơn gió mát thổi tới, Trần Tiểu Sinh mới phát hiện bản thân đang sợ hãi mồ hôi chảy xuống lạnh toát sống lưng.

Một tên khủng bố như Lâm Phi mà bản thân vẫn còn muốn tìm cơ hội trả thù, Trần Tiểu Sinh hận không thể tát cho mình vài cái để cho đầu óc tỉnh táo trở lại, bản thân sống không có phiền phức bây giờ lại nhìn thấy nhát đao này nữa khiến cho Trần Tiểu Sinh không còn nóng nảy nữa, từ đó kế hoạch báo thù của hắn biến mất không có tin tức gì.

Đùa sao, Trần Tiểu Sinh không dám gây khó dễ cho Lâm Phi!

Thế là Lâm Phi lập tức bị liệt thành nhân vật nguy hiểm!

Bản thân Trần Tiểu Sinh cũng không thể cảm được chiêu này thậm chí còn không có cách nào phá giải chỉ còn cánh hùm đầu chịu đòn.

Tình trạng giống như Trần Tiểu Sinh cũng không ngừng xuất hiện trong những đệ tử ngoại môn, tất cả đều bị một đao kinh diễm của Lâm Phi dọa cho khiếp sợ.

Đao này không phải là đao pháp của Thân Vũ môn mà là đao pháp bên ngoài.

Một đao kinh diễm của Lâm Phi chính là dùng cường thế để đánh bại Trương Vạn Sơn!

Cường thế, cái gì là cường thế!

Bây giờ chính là cường thế, Lâm Phi có thể tưởng tượng ra tình huống ở ngay thời khắc này, có điều trước mắt trong lòng hắn chỉ có đánh bại Trương Vạn Sơn và giẫm đạp hắn dưới chân mình, còn nữa phải để lại ký không bao giờ quên cho Trương Vạn Sơn, tất cả những điều này sẽ đến nhanh thôi hắn sắp thành công rồi.

Thực chất bên trong con người Lâm Phi chính là hung ác tàn nhẫn như vậy.

Nếu như trên võ đài không xuất hiện thương vong nào thì tất cả đều dễ nói nhưng những việc ngoài ý muốn thường khó tránh khỏi.

Kể từ sau khi Trương Vạn Sơn bước lên võ đài thì Lâm Phi đã nhìn thấy luồng khí tức hung tàn trong mắt đối phương, trong lòng Lâm Phi rõ hơn ai hết nếu như bản thân nương tay thì không hẳn Trương Vạn Sơn vì thế mà nương tay.

Cho nên khi vừa ra tay Lâm Phi đã tiến hành công kích cường thế không để cho Trương Vạn Sơn có cơ hội ra tay.

“Thình thịch!”

Nét mặt Trương Vạn Sơn không còn là gió nhẹ mây thưa nữa mà lúc này đây hiện lên trên đó là nỗi run sợ, cho dù che giấu rất tốt nhưng chắc chắn sẽ lộ ra chấn động trong lòng, trường kiếm rút ra chém ngang trời đao kiếm công kích lẫn nhau phản ứng không phải là nhanh bình thường, cho dù như vậy nhưng Trương Vạn Sơn vẫn phải lùi sau ba bước, trên nền võ đài phía sau người xuất hiện một vết đao như hào sâu.

Ba bước, ba bước cứng nhắc trước mặt tất cả mọi người.

Cường thế Lâm Phi sử dụng đao pháp Nhất Đao Lưỡng Đoạn làm sao có thể để cho Trương Vạn Sơn tạm nghỉ, hắn căn bản không cho đối phương cơ hội suy nghĩ thậm chí là phản kích.

Đao thứ hai lại chém xuống, lại là đao pháp Nhất Đao Lưỡng Đoạn!

Lần thứ hai thể hiện Nhất Đao Lưỡng Đoạn kỳ lạ thay nhát đao này lại tăng lên hai đường ánh sáng trắng, đao thức có phần biến hóa mang theo một luồng trọng thể giống như một ngọn núi hùng vĩ mạnh mẽ chiếm thế thượng phong chấn áp xuống.

Điên cuồng rồi!

Đệ tử ngoại môn điên cuồng rồi.

Bất kỳ ai cũng có thể hiểu đao này ngoài sự khủng bố ra còn có thể ép Trương Vạn Sơn phải lùi bước thì chắc chắn đã tiêu hao một lượng Huyền khí rất lớn, ai có thể ngờ rằng Lâm Phi lại có thể sử dụng đao pháp hung dữ mạnh mẽ này lần nữa.

Đao thứ nhất đánh lui Trương Vạn Sơn!

Vậy đao thứ hai thì sao?

Không ai hiểu không ai có thể dự liệu.... tất cả bọn họ ngoài việc đều bị thu hút bởi nhát đao này của Lâm Phi ra thì họ còn bái phục hơn.

Đây mới là sức lực thật sự của Lâm Phi.

...

Đao pháp, Nhất Đao Lưỡng Đoạn!

Lâm Phi sớm đã lĩnh ngộ đến cảnh giới cực cao, một khi ra tay thì sát khí bức người có kiên quyết chém lia mọi thứ trong trời đất, có thể khổng chế Huyền khí trong một phạm vi nhất định.

Trường kiếm của Trương Vạn Sơn tung ra vô số kiếm hoa, nét mặt vẫn không thôi sợ hãi thứ biểu cảm này cứ ở mãi trên mặt hắn, bởi vì đao thế mà nhát đao thứ hai mang lại một lần nữa phát sinh biến hóa ngược trời.

Kinh sợ, không cam tâm, bất ngờ tất cả những thứ này biểu lộ rõ trên mặt Trương Vạn Sơn, dường như buồn bực đến ói máu hắn không tin làm sao Lâm Phi có thể mạnh như vậy.

Trương đại, bản thân Trương Vạn Sơn cũng không cảm thấy được!

Leng keng!

Một người trước một người sau, bóng dáng hai người đang lay động, những âm thanh liên tục không ngừng chuyển đi từ trên võ đài, mọi người nhìn thấy bóng dáng thảm hại của Trương Vạn Sơn bước ra từ trong trận đấu khỏe miệng rướm máu, dáng vẻ không còn ung dung nữa.

Bị thương rồi, bị thương rồi.

Trương Vạn Sơn bị thương rồi, bị thương dưới tay Lâm Phi.

“Đao thứ ba, Nhất Đao Lưỡng Đoạn, gió cuốn!”

Trong chớp mắt cả người Lâm Phi xoay tròn lên hóa thành một con lốc, luồng đao ánh trắng hiện lên trong mắt mọi người. Lúc này dường như Lâm Phi chém ra mười đao thậm chí là năm mươi đao thậm chí là một trăm đao thậm chí là... con lốc cuộn cuộn khắp trên võ đài, luồng đao ánh trắng.

Trên khán đài các trưởng lão cũng không thể ngồi im được nữa.

Hồ Phi trưởng lão hai mắt mở to chốc chốc lại nhú mày chốc chốc lại giãn ra dường như ông đang rơi vào suy nghĩ bất tận.

“Không đúng, không đúng, đây không phải là Phong cảnh... Phong cảnh không phải là như vậy... ta hiểu rồi, ha ha ha! tiểu tử gòi lăm có thể dựa vào tốc độ thân pháp tự thân để làm cho tốc độ đạt mức cực hạn, diễn biến ra một sự tồn tại giống như Phong cảnh, thiên tài, đúng là thiên tài!”

Tất cả các trưởng lão khác cũng nhìn ra nội tình cho nên họ nhìn Lâm Phi như một quái vật.

Xuýt chút nữa họ cho rằng đệ tử ngoại môn Lâm Phi này đã lĩnh ngộ Phong cảnh! Nếu đúng là như vậy thì họ thật sự không biết phải nói như thế nào.

Phong cảnh!

Nhìn cả Thần Vũ môn thì số đệ tử lĩnh ngộ được Phong cảnh chỉ đếm trên đầu ngón tay nhiều nhất là có thể lĩnh ngộ được một phần trong đó là đã vô cùng thoải mái rồi.

Nếu ai lĩnh ngộ Phong cảnh thì chỉ cần tốc độ thôi đã có thể giết chết người.

Vừa nãy đúng là họ không nhận ra chỉ đến khi Hồ Phi trưởng lão nhắc nhở thì họ mới hiểu thực ra Lâm Phi chưa hề lĩnh ngộ Phong cảnh, nhưng hắn lại có thể mở con đường tắt để phát huy gió lốc đây mới là điểm khó có thể tin được.

Nếu không phải là việc xuất hiện trước mắt thì họ đều cho rằng đó chỉ là giả.

Trên võ đài, luồng đao ánh trắng, một con lốc to như thế tùy ý hoành hành ngang trời, chiếm cứ cả võ đài khiến cho mọi người không thể tìm ra vị trí của

Lâm Phi, dường như hắn đã hóa thân thành một phần trong đó hoàn mỹ tuyệt vời và không có kẽ hở.

Leng keng...

Vù vù...

Luồng đao và Canh khí xung kích, một luồng khí tức nguy hiểm tràn ngập khắp trên võ đài.

“Triệt thủ!”

Ầm một tiếng cả con lốc cuộn xuống phía dưới, Trương Vạn Sơn sớm bị bức bách đến mép võ đài và thực sự rơi vào trạng thái kinh sợ.

Một bàn tay to thô ráp thò ra trong không gian, đi cùng với luồng đao giống như gió vậy.

“Keng!”

Trương kiếm rút khỏi tay, trong phút chốc Trương Vạn Sơn cảm thấy bàn tay bị tê liệt.

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Bàn tay to thô ráp đó lại có thể xuyên qua Canh khí hộ thân tát một cái vào mặt Trương Vạn Sơn, âm thanh vang dội vang vọng khắp cả quảng trường, cùng với âm thanh đó là một vài cái răng dính máu bay ra giống như hai hạt ngô vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Đánh trương vạn sơn tàn bạo (hạ)

Hai chiếc răng màu trắng rơi trên mặt đất rõ ràng, mang theo một vết máu vô cùng chói mắt!

Trương Vạn Sơn với thực lực Võ Đạo bát trùng thiên lại bị một hậu sinh khả úy như Lâm Phi đánh, tát một cái vô cùng cường thế.

Cái gì là cường thế thực sự, Lâm Phi của bây giờ là một minh chứng tốt nhất!

Tất cả mọi người đều lộ ra biểu cảm khó mà tin được!

Một loạt cảm xúc như kinh sợ, đổ kỵ, ngưỡng mộ, đỏ mắt, phẫn nộ...không cam tâm, thậm chí một vài đệ tử còn trợn tròn đôi mắt, hoặc là quá kích động đến nỗi trên tay nổi lên gân xanh khó có thể tin nổi vị sư huynh mà họ sùng bái lại không thể cầm nổi ba đao của Lâm Phi còn bị đánh rơi hai chiếc răng.

Khó mà tin được!

Khó mà tin được, khó mà tin được!

Vị sư huynh Trương Vạn Sơn đứng mảnh trong mắt họ lại không thể cầm nổi ba đao lại còn bị đánh rơi cả răng, việc đó đã làm lật đổ tượng tượng trong lòng họ giống như lâu cao chọc trời sụp đổ rầm rầm.

...

Trương Vạn Sơn bị đánh rơi răng ngay trước mặt mọi người!

Người đầu tiên kinh ngạc đó là Lý Đình trưởng lão. Mặc dù nét mặt Lý Đình trưởng lão không để lộ bất kỳ biểu cảm nào nhưng ngón tay lại khẽ động đập để lộ ra biểu cảm trong thời khắc này, khí tức lạnh buốt khiến người khác không dám đến gần.

Tức giận rồi, Lý Đình trưởng lão tức giận rồi.

Trong lòng Lý Đình hiểu rõ nhất thực lực của Trương Vạn Sơn là gì, vừa mới gặp mặt đã bị áp chế lại còn bị tát cho một cái, chẳng khác nào là như đang đánh vào chính mặt chính bản thân mình.

Những trưởng lão vốn dĩ trong lòng bất mãn đều đang cười thầm trong bụng, thậm chí ánh mắt cũng đang tươi cười.

“Tiểu tử đáng ghét!”

Lý Đình chữ ằm lên trong lòng.

Kể từ sau năm đó, Lý Đình hận tất cả những đệ tử tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, vì ông cho rằng họ đang khơi lại vết sẹo của ông cho nên không thể tha thứ được, bắt buộc phải tiêu diệt, việc này đã tạo nên tâm lý hắc ám cực độ.

...

“Răng của ta!”

Trương Vạn Sơn bịt miệng lại, thì ra hắn đã bị đánh gãy răng cửa miệng thêu thảo, khó khăn lắm mới có thể nói ra được câu này, trên mặt hiện lên biểu cảm khó mà diễn tả được, cần phải nói đó là run sợ.

Mà đây mới chỉ là một sự khởi đầu!

Lâm Phi đã dùng cường thế để đánh bại Trương Vạn Sơn, để giảm thật mạnh Trương Vạn Sơn dưới chân mình trước mặt tất cả mọi người ở quảng trường Thần Vũ.

“Bát Hoang Lục Hợp quyền!”

Một Lâm Phi đao pháp kinh người, đôi lấy đao Hắc Mạt sắc bén, ngược lại một quyền đập xuống.

Quyền này vừa chắc vừa hung dữ mạnh mẽ, mạnh mẽ hung dữ giống như đao pháp trước đó, thật đúng như tên của quyền pháp này, Bát Hoang Lục Hợp đều phải phá vỡ tất cả, bóng dáng Lâm Phi tách thành ba.

“Tim...”

Chỉ đằng sau Trương Vạn Sơn vẫn chưa nói ra thì mọi người đã nhìn thấy Lâm Phi đánh ra một quyền huyền diệu trên võ đài, một quyền đầy bá khí, đánh trúng vào giữa ngực của Trương Vạn Sơn.

“Phù!”

Dường như lúc này Canh khí hộ thân đã mất tác dụng, mặc cho quả đấm của Lâm Phi xuyên qua, chỉ đằng sau mà Trương Vạn Sơn muốn nói lại bị kìm nén đi, Trương Vạn Sơn chịu không nổi và thổ huyết, bước chân thành thạch lùi ra xa bảy tám bước.

“Thoải mái chứ Trương Vạn Sơn, kịch hay vẫn còn ở phía sau!”

Giọng Lâm Phi lạnh lùng giống như tuyên án của thần ma vậy, đè nặng trong lòng Trương Vạn Sơn, thật khó ổn định thân hình, vẫn chưa thể quay người lại từ con đau dữ dội, trước mắt lại càng quay cuồng, đầu vừa mới lắc, răng trắng lại bay ra một lần nữa.

“Đùng!”

Bản thân thân pháp của Lâm Phi kinh người, lại được thể hiện ra bằng Bát Hoang Lục Hợp thì làm sao Trương Vạn Sơn có thể cản được, không được quên rằng thân lực của Lâm Phi kinh người.

“Đùng!”

“Đùng!”

Trên võ đài, Lâm Phi túm lấy cổ áo Trương Vạn Sơn quất lên quất xuống mấy lần.

Răng, lại là răng.

Dường như Trương Vạn Sơn muốn thổ huyết, trong lòng khó mà chấp nhận việc bản thân lại không thể đỡ nổi một chiêu của tên phế vật Lâm Phi, thậm chí còn không tìm được cơ hội phản kích.

Lục phủ ngũ tạng trong cơ thể đang đảo lộn, Huyền khí lại càng rối như tơ vò, không có cách nào điều tiết không chế lại với nhau, Canh khí cũng không có cách này tụ hợp lại với nhau để tạo thành lá chắn bảo vệ tốt nhất.

“Bát Hoang Hồi Quy!”

Lâm Phi quăng cả người Trương Vạn Sơn bay lên trên, người hắn còn nhanh hơn bay lên trên trời cao rồi bay xuống xuất hiện phía trên Trương Vạn Sơn một chân giẫm xuống.

Bịch bịch bịch.

Đùng đùng đùng đùng...

Trương Vạn Sơn giống như một con rối trên võ đài, hắn bị ném qua ném lại không gì thê thảm hơn, đường đường là cao thủ Võ Đạo bát trùng thiên lại

không thể phát huy võ học thậm chí còn không tìm được cơ hội phản kháng.

Lâm Phi giống như con hổ uy phong mạnh mẽ, hành hạ Trương Vạn Sơn thương tích đầy mình.

Mỗi lần Lâm Phi quát vào mặt Trương Vạn Sơn giống như quát vào người đệ tử cao cấp, ai có thể ngờ rằng Lâm Phi lại có thể che giấu kỹ đến như vậy, nhưng một khi ra tay tập trung toàn lực, thì lại có thể áp chế được Trương Vạn Sơn khiến hắn rơi vào thế yếu.

Điều quan trọng nhất là, Trương Vạn Sơn đã sai lại càng sai.

“Thỉnh thực!”

Trương Vạn Sơn lại bị đánh một quyền vào ngực, cả người ngã rạp trên võ đài, hân sớm đã chỉ còn chút hơi tàn, mặt sưng lên như đầu con heo vậy, mặt lại càng không thể mở ra nổi hân đang ở vào trạng thái chỉ có thở ra chứ không có hít vào.

“Ngươi...”

Dường như cả hàm răng đã bị Lâm Phi đánh gãy hết đến nỗi Trương Vạn Sơn nói chuyện cũng không được lưu loát nữa, sau khi nói được một chữ thì đã không còn sức lực nữa rồi, ánh mắt phần nộ pha lẫn thù hận đờ đẫn nhìn Lâm Phi.

“Còn dám nhìn ta như vậy, xem ra oán khí của ngươi rất lớn đấy!”

Lâm Phi giẫm chân xuống, lập tức Trương Vạn Sơn không ngừng thổ huyết, hân không thể ngờ rằng Lâm Phi lại mặt dày như vậy. Hân đã bị thương rồi mà Lâm Phi vẫn còn dám ra tay với hân, cho đến tận bây giờ hân vẫn không hiểu nổi vì ngay cả đến cả bản lĩnh tài ba của bản thân còn chưa dùng đến, làm sao Lâm Phi lại có thể đánh bại hân, oán niệm vô hạn...

Trên quảng trường, mọi hành động của Lâm Phi đều khiến mọi người chết đứng.

Hân coi đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên như bao cát mà đánh qua đánh lại, để đến nỗi đối phương mất đi năng lực phản kích thì việc này cần thực lực mạnh đến cỡ nào.

Đây là đệ tử Võ Đạo bát trùng thiên sao?

Họ đều không dám tin.

...

Lâm Phi thở dài, kèm theo đó là sáng khoái mà không phải là sáng khoái bình thường.

Trương Vạn Sơn trên võ đài được người khác khiêng xuống, bỗng nhiên Lâm Phi muốn cười, tiểu tử ngươi cũng có ngày này sao, đáng đời!

Thời khắc này Lâm Phi vô cùng thoải mái dễ chịu, thậm chí còn dễ chịu hơn cả việc mát-xa, dường như cả cơ thể đang thuộc về chính bản thân mình vậy, toàn thân trên dưới phát ra cảm giác khác nhau.

Lâm Phi hiểu rất rõ, tự mình chém đứt một phần oán niệm lưu lại.

“Hi hi, yên tâm đi, ta đã giúp ngươi thu dọn kẻ thù lớn nhất của người là Trương Vạn Sơn rồi, những sự việc tiếp ta cũng sẽ giúp ngươi hoàn thành, ngươi có thể yên tâm đi đi.”

Lâm Phi nói thầm trong bụng, lại chém đi oán niệm khác thì đã hoàn thành bảy tám phần nhiệm vụ rồi, sau này không còn lo lắng lại tiếp tục bị cảm xúc làm ảnh hưởng, không phải lo lắng tình trạng tẩu hỏa nhập ma xuất hiện.

Sau khi Lâm Phi xuống khỏi võ đài thì hân phát hiện ra có nhiều người vây lại với nhau.

Trên quảng trường, đột nhiên nổ ra tiếng hoan hô nhiệt liệt.

“Lâm Phi, thăng cấp!”

“Lâm Phi, thăng cấp, Lâm Phi thăng cấp!”

“Lâm Phi, thăng cấp, Lâm Phi thăng cấp, Lâm Phi thăng cấp!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Lâm gia gửi thư đến, lâm phi buồn bực

Vòng thứ nhất một trăm đệ tử mạnh, Lâm Phi đạt được quyền thăng cấp, điều này thực sự khiến người khác cảm thấy bất ngờ.

Nếu như đệ tử bình thường thì mọi người sẽ không có cảm giác gì nhưng kết quả lại nằm ngoài tưởng tượng của họ, một võ kịch hay mà mọi người kỳ vọng, cuối cùng lại xuất hiện cục diện nghiêng về một bên. Chưa chắc trong mười người đã có người biết.

Trương Vạn Sơn chưa hề ra tay đã bị Lâm Phi đánh cho không kịp trở tay, ngoài kinh sợ ra thì bất kỳ ai cũng có thể có một suy nghĩ đó là trong thời gian ngắn tuyệt đối không được đắc tội với Lâm Phi!

Ít nhất trước khi họ trở thành Huyền giả thì không được tạo ra mâu thuẫn với Lâm Phi, bởi vì Lâm Phi quá hung tàn.

Đường đường thực lực Võ Đạo bát trùng thiên cuối cùng lại có kết cục như trước mắt, chẳng khác nào ông trời đang đùa quá lớn, họ lại quen biết người tên Lâm Phi này từ đầu.

Lúc này những đệ tử đã từng ức hiếp Lâm Phi hối hận không ngớt, lúc đầu tại sao lại đi ức hiếp Lâm Phi, phen này tốt rồi, mọi người oai rồi, nếu như Lâm Phi tìm họ báo thù thì... họ không dám tiếp tục tưởng tượng nữa.

“Lý trưởng lão, thật ngại quá, xem ra ông không lấy được Thanh Phong kiếm của tôi rồi, nhưng ngược lại Phiên Vân Thiên Chương của ông...” Hồ Phi không nói hết câu, nhưng dụng ý trong đó ai cũng hiểu cả, ông vuốt râu cười ha ha.

“Lý trưởng lão ông cũng có ngày hôm nay, e rằng trong vòng vài tháng vị đệ tử đó của ông không thể động võ rồi.” Hồ Phi cười thầm trong lòng, hai người luôn đấu với nhau, Hồ Phi luôn nằm ở thế yếu khó khăn lắm mới có một cơ hội đã kích Lý Đình, đương nhiên Hồ Phi không thể khách sáo rồi, nét mặt hiện lên đáng vẻ cung kính không bằng tuân lệnh.

“Hừm, Hồ trưởng lão yên tâm đi, mặt tịch chương pháp lão phu nhất định sẽ phái người đưa đến cho ông.”

Lý Đình hất tay áo đứng lên, rõ ràng là không có mặt mũi nào để tiếp tục ở lại đây nữa, lúc này ông giống như viên đá lạnh buốt khiến cho người khác không dám đến gần.

Trên thực tế, tâm trạng Lý Đình đang hỗn loạn, trong những ngày tháng trước kia, luận về thủ đoạn luận về mưu kế thì Hồ Phi cũng không phải là đối thủ của ông, không ngờ lần này sơ ý dẫn đến thất bại, lại bị tên nhãi Lâm Phi lấy được tư cách thăng cấp.

Lý Đình trưởng lão vừa đi khỏi thì các vị trưởng lão còn lại ở đó đều cười.

“Hồ Phi trưởng lão thật giỏi!”

“Xem ra ông có mong muốn nhận một đệ tử tốt, nếu bồi dưỡng tốt chút thì tuyệt đối sẽ trở thành cao thủ dùng đao giỏi!”

“Tuổi nhỏ mà đã có năng lực lĩnh ngộ như vậy, thì nói không chừng trong tương lai Thần Vũ môn chúng ta sẽ có một cao thủ lĩnh ngộ Phong cảnh, danh tiếng không kém Vương triều!”

...

Tâm trạng Hồ Phi rất tốt, lần này coi như là ông đã tìm đúng đệ tử, bất luận như thế nào thì ông cũng phải nhận Lâm Phi làm đồ đệ, dù cho đối phương tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công thì đã làm sao, nói không chừng lại có cơ hội đột phá trở thành Huyền giả cũng nên.

Lời chúc mừng của các trưởng lão, Hồ Phi xin nhận, dường như có thể trở thành sư tôn của Lâm Phi ngay lập tức vậy.

...

Nhưng Lâm Phi không biết mình đã được trưởng lão xem trọng, thậm chí muốn trở thành đệ tử trưởng lão.

Lâm Phi bây giờ đang bận rộn với việc ứng phó một đám đệ tử, rất nhiều người trong số đó chạy đến nịnh bợ, hoặc là đến để tìm kiếm sự tha thứ, nếu như bị một kẻ thù hung tàn căm hận, thì chắc chắn là một việc kinh hồn bạt vía.

Cùng với sự đả kích của Lâm Phi với Trương Vạn Sơn, trong phút chốc đã lập ra một tấm gương hung tàn gao lớn.

Ba tháng trước, Lâm Phi từ Võ Đạo tứ trùng thiên nhảy vọt lên Võ Đạo thất trùng thiên, tổng cộng tăng lên ba cảnh giới nhỏ trở thành Võ giả cao cấp, phát huy uy lực khắp chặng đường, quét sạch đối thủ, thuận lợi tiến vào top chín mươi người mạnh nhất.

Cái tên Lâm Phi trong chớp lát đã vượt qua cả Trương Vô Địch và Vương Tùng và trở thành tiêu điểm của ngoại môn.

Suy cho cùng, Lâm Phi đã xác lập kỷ lục người tu luyện trong thời gian ngắn nhất của Thần Vũ môn.

Ba cảnh giới nhỏ, bình quân mỗi tháng tăng một cảnh giới nhỏ, trong ngoại môn tìm không ra người thứ hai có tốc độ tu luyện như vậy, có thể gọi đây là kỷ lục.

Thứ nhất,

Kỷ lục tu luyện.

Thứ hai,

Sức chiến đấu mạnh mẽ hung hãn, đặc biệt là chiêu cuối cùng khiến cho họ đều kinh ngạc, công kích con lốc, xuất đao thần bí không đoán được, bản thân họ cũng không thể chịu đựng nổi đòn công kích cuồng phong bão táp này.

Thứ ba,

Từ phế vật trở thành đệ tử thiên phú, có điều là trong thời gian ba tháng.

Trận đấu tiếp theo.

Lâm Phi lại trở thành chú ngựa ô, sau khi có một trận đấu trước thì phạm là những đối thủ gặp Lâm Phi cũng đều không cản được đòn công kích bão táp đó.

Tám mươi người mạnh nhất!

Sáu mươi người mạnh nhất!

Năm mươi người mạnh nhất!

Bốn mươi người mạnh nhất!

...

Lâm Phi cường thế suốt chặng đường cuối cùng cũng đã lọt vào tốp mười người mạnh nhất. Chắc chắn Lâm Phi trở thành một chú ngựa ô mạnh lớn nhất trong đó.

Tốp mười ngoại môn, sẽ có quyền được vào cấm địa Hàn Băng, đồng thời có thể được lựa chọn trở thành đệ tử nội môn, một trong hai cơ hội trong một năm.

Tốp mười ngoại môn, tất cả đều là sức lực dựa vào sức lực để đạt được.

Lâm Phi Vô Đạo thất trùng thiên trộn lẫn trong đó, nói lên rằng có bất ngờ trái ngược, nhưng không ai dám xem thường Lâm Phi.

Tốp mười ngoại môn, thực chất như trở lại không có chút lượng nước nào.

Đạt đến trình độ này, bất kể thắng hay thua đều có thể trở thành đệ tử nội môn, có tư cách lĩnh ngộ chiến kỹ cấm địa Hàn Băng, cuối cùng thời khắc kích thích nhất cũng đã đến rồi.

Ai có thể giành được vị trí thứ nhất ngoại môn, mọi người sẽ mãi mãi mong chờ.

...

Màn đêm buông xuống tại chỗ ở của Lâm Phi!

Trong sân nhỏ, Lâm Phi đặt tờ giấy trong tay xuống, mặc cho tờ giấy giống như chiếc lá rơi xuống mặt bàn đá, muôn vàn tâm tư, vô cùng buồn bực.

Trường đao vung lên, cả người Lâm Phi giống như con gió, múa máy trong sân, đao Hắc Sát bổ về phía trước, chém ra hết đao này đến đao khác, ánh đao như ánh trăng.

Trút hết, trút ra hết.

Lúc này, Lâm Phi muốn trút hết ra, chém đứt tất cả mọi thứ trước mắt hắn.

“Muốn làm gì thì làm cái đó, thật đau đầu!”

Bản thân Lâm Phi có thể dung nhập Huyền Thiên đại lục, nhưng sau khi nhận được bức thư mà Lâm gia gửi đến, thì những oán niệm trong tiềm thức lại bắt đầu quấy phá, khiến cho toàn thân không thoải mái.

Bức thư này là do Lâm gia phái người mang đến, mục đích rất đơn giản là kêu Lâm Phi quay về.

Lâm Phi không ngốc, nếu liên hệ Trương Vạn Sơn thì rõ ràng đây là ý gì, tình hình Lâm gia không tốt lắm, họ không mong chờ hắn có thể giúp được gì, trừ khi là một lễ nghi, còn việc có đi hay không thì Lâm Phi tin rằng người trong gia tộc có lẽ đã không còn nhớ nổi người như hắn, có vẻ như là tam thiếu

gia.

“Nếu đã gửi thư đến rồi, thì hẳn cũng có thể trở về một chuyến, không xử lý những vấn đề này thì luôn luôn bị chịu ảnh hưởng, đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì, lão tử ghét cái cảm giác không sáng khoái này!”

Một đao nối tiếp một đao, không khí trước mắt không ngừng bị tách ra làm hai.

Nếu như có người ở đây, chắc chắn sẽ kinh ngạc phát hiện lúc này tốc độ xuất đao của Lâm Phi nhanh đến mức nhìn không thấy bóng dáng, như trùng lặp vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Đồn ngộ đao pháp

Ban đầu tâm tình Lâm Phi đang rất thoải mái!

Đột nhiên thư từ Lâm gia tới, làm hắn cảm thấy như nuốt phải con ruồi muỗi ỏi vậy, vô cùng buồn bực, trong khi đó "Lâm Phi" trước đây lại đang chơi đùa.

Đã biết rằng tam thiếu gia là thứ không đáng tiền, nếu không cũng sẽ không ở lại Thần Vũ môn bốn năm liền.

Oán niệm không phải tới từ Lâm Phi, mà là đến từ "Lâm Phi" trước đây.

"Thiếu gia chó má!"

"Lâm gia chó má!"

Lâm Phi xuất đao chỉ để phát tiết, một đao lại tiếp một đao.

Oán niệm trước đây lưu lại, nhất là oán niệm với Lâm gia, không kém oán hận với Trương Vạn Sơn một chút nào.

Thời gian bốn năm Lâm gia thờ ơ lãnh đạm, không có bất kỳ động tĩnh gì, ảnh hưởng Lâm gia vô cùng lớn, không oán hận cũng không được.

Vì vậy, Lâm Phi giả này lại lần nữa bị ảnh hưởng.

...

Chém thẳng!

Bỏ ngang!

Chém đủ kiểu!

Lúc này Lâm Phi hoàn toàn ở trong trạng thái phát tiết, giờ tay chém Hắc Sát đao xuống, không khí không ngừng bị chém làm hai, lặp đi lặp lại.

Sự khó chịu trong ngực Lâm Phi rõ ràng là do bị Lâm Phi trước đây ảnh hưởng đến, ký ức phong trần ừ ừ kéo đến, không ngừng đánh thẳng tới, như một dòng lũ lớn ập xuống.

"A a a..."

Trong sân!

Một đao, mười đao, trăm đao!

Hai đao chồng vào nhau, ba đao chồng vào nhau...

Tất cả động tác của Lâm Phi như nước chảy mây trôi, làm cho ngay cả chính bản thân hắn cũng không biết đã trảm ra bao nhiêu đao, ngược lại trong tiềm thức chỉ có một ý niệm duy nhất, không ngừng xuất đao.

Chặt đứt tất cả.

Chặt đứt tất cả phiền não!

"Quá chậm!"

"Quá chậm rồi!"

...

Lâm Phi không hài lòng lắc đầu, vẫn cảm thấy tốc độ xuất đao còn quá chậm, không thể ở trên không một lần nữa hợp lại chém ra thành một đao.

"Nhanh hơn chút nữa!"

"Nhanh hơn chút nữa!"

...

Nếu có người đang ở đây nhìn thấy nhất định sẽ trợn mắt há mồm.

Lúc này Lâm Phi vẻ mặt nghiêm túc, hai tay nắm Hắc Sát đao, một đao tiếp lấy một đao, nếu như nhìn cẩn thận, sẽ thấy đó là hai đao, ba đao hợp thành một chém ra.

Đây rõ ràng là vì tốc độ xuất đao đạt đến trình độ kinh khủng, thậm chí là đã đột phá cực hạn hiện hữu.

Nếu tốc độ xuất đao của Lâm Phi truyền ra bên ngoài, phỏng chừng mọi người đều sẽ thất kinh. Nhất là các trưởng lão chắc chắn sẽ kinh ngạc phát hiện, đây rõ ràng là đang trong trạng thái đốn ngộ.

Sau khi tu luyện một môn đao pháp tới cực hạn, thường thường sẽ vì một vài nguyên nhân mà xuất hiện đốn ngộ.

Lâm Phi vốn là muốn mượn tốc độ xuất đao, không ngừng chém ra để giải tỏa phiền não, và không bị ngột ngạt. Cùng với việc không ngừng chém ra, trong đầu dần dần chỉ còn lại ý nghĩ là phải tiếp tục chém ra, thế cho nên đến bây giờ, vẫn cảm thấy tốc độ xuất đao quá chậm, không phải tốc độ xuất đao mà hẳn cảm nhận được trong lòng.

Vù vù vù!!!

Sau khi Lâm Phi lại giơ tay chém xuống một đao nữa, hai mắt nhất thời sáng lên.

"Đúng rồi, chính là như vậy!"

Giơ tay chém xuống, một đao chia làm năm đao.

Hai đao, chia làm mười đao!

Tốc độ đao pháp vô cùng kinh người.

...

"Vừa rồi... Ta đây là?"

Khi Lâm Phi tỉnh táo lại, nhìn thấy sân trước là một mảnh hỗn loạn, lại càng hoảng sợ, nhìn khoảng sân trước mắt mà không thể tin được.

Lúc này khoảng sân nhỏ sớm đã không còn vẻ u tĩnh như trước đây, ngược lại trở nên rất lộn xộn, khe rãnh như mạng nhện trải rộng khắp sân, trên mặt đất, trên vách tường, trên bàn đá... Khắp nơi đều là khe hở đao mang lưu lại, mỗi một kẽ hở đều sâu không thấy đáy, như không gian liệt phùng, lộ ra khí tức nguy hiểm.

"Đây là do ta tạo thành?"

Mặc dù Lâm Phi tương đối tự tin với đao pháp của mình nhưng có thể phá tiêu diệt hư hại thành tình trạng thế này, chính hắn cũng không tin, trong khe hở còn lưu lại đao ý, thậm chí là vết như không gian liệt phùng, hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng.

"Vừa rồi hình như ta cực kỳ phiền não, muốn phát tiết... Tiếp theo không biết thế nào... Bỗng nhiên..."

Lâm Phi bừng tỉnh đại ngộ, rốt cục nhớ tới cái gì.

"Lẽ nào... Ta lại đốn ngộ được gì đó?"

"Bắt đầu!"

Lâm Phi một tay nắm lấy Hắc Sát đao, chém một cái về phía trước, một cảnh gây khiếp sợ theo đó xuất hiện.

Một đao đơn giản Lâm Phi chém ra theo bản năng, lại xuất hiện trước mặt thành năm đao, một đao không phải tưởng tượng, mà chẳng qua là tùy ý một kích.

Trên mặt đất trong khoảng sân, năm khe nứt khảm vào tảng đá vô cùng bất mắt, chứng minh tất cả vừa rồi đều là thật.

Trên lôi đài, tốc độ Lâm Phi đạt đến cực hạn, hai mươi đao chém ra, trong mắt người ngoài chỉ là một đao, chỉ có hần hiểu rõ, vì một đao này, tổn hao bao nhiêu tâm thần.

Nhưng bây giờ vừa tùy tiện ra tay liền là năm đao.

Lâm Phi khẽ động, Hắc Sát đao lại lần nữa vung ra.

Vù vù vù...

Bùm bùm bùm...

"Trời ạ, ta vậy mà lại có thể đột phá hạn chế, lại một lần nữa đề thăng tốc độ xuất đao, một hơi huyền khí có thể chém ra ba mươi đao, chuyện này cũng..."

Bản thân Lâm Phi cũng trợn mắt há mồm, thấy giống như đang nằm mơ.

"Ba mươi đao!"

Hai mươi ba đao vốn là cực hạn lớn nhất của Lâm Phi, không nghĩ tới vì một việc nhỏ, lại thuận lợi đột phá cực hạn, lại tăng tốc độ xuất đao lên được ba mươi đao.

"Nếu ta có thể ra ba mươi đao, sao không thể hợp lại cùng nhau, tăng cường uy lực?"

Hai mắt Lâm Phi nhất thời sáng ngời, nhin không được hết lớn một tiếng, dưới chân dùng Tùy Phong thân pháp, gió tay chém xuống.

Vù vù vù...

Lâm Phi hóa thân thành thanh phong, một đao tiếp một đao, đao đao hội tụ vào một chỗ, như bạch quang trăm trên mặt đất, khoảng sân nhỏ nhất thời phát sinh tiếng nổ ầm ầm. Lực đạo khổng lồ lan đến, mặc dù là Lâm Phi cũng theo bản năng thi triển ra Kim Cương Bất Hoại Thân, thật sự là uy lực đã vượt xa suy nghĩ của hần.

...

Ba đao hợp nhất.

Năm đao hợp nhất.

Sáu đao hợp nhất.

Mười đao hợp nhất.

...

Một lúc lâu sau, Lâm Phi dừng lại, khoảng sân nhỏ càng trở nên khó coi.

Tốc độ xuất đao ngoài ý muốn, hợp được đao pháp cùng nhau, lại chỉ là cử chỉ khi chợt có linh cảm.

Bản thân Lâm Phi cũng không nghĩ tới, hần sẽ có lúc đột phá.

"Nếu như bây giờ gặp lại Trương Vạn Sơn, chỉ sợ ngay cả một chiêu hần cũng không đỡ nổi, mặc dù ta chỉ có thể mười đao hợp nhất, nhưng uy lực tạo ra cũng không phải hần có thể ngăn cản!"

Mười đao hợp nhất, tương đương với mười người đồng loạt ra tay, uy lực đương nhiên vô cùng lớn.

Tất cả phiền não lúc trước đều bị Lâm Phi vứt không còn một mảnh.

Lúc đầu lọt vào mười vị trí đầu ngoại môn, Lâm Phi không có ý định tiếp tục bại lộ thực lực, bây giờ tình cờ có linh ngộ, hợp nhất mười đao làm một, như vậy sẽ không bỏ đến thế nào.

"Bôn Lôi Bất Tức!"

Trường đao vừa chém ra, tảng đá trên mặt đất nhất thời bị phá ra một lỗ hổng lớn.

Tàng đá cứng rắn như vậy mà chỉ vụn vụn uy lực tạo thành từ ba đao hợp nhất đã dễ dàng phá được. Lâm Phi rốt cục nở nụ cười, con bài chưa lật lớn nhất của hắn rốt cục không cần dùng tới nữa, nếu như hội tụ Nhất Đao Lưỡng Đao vào một chỗ, uy lực ra sao bản thân Lâm Phi cũng không dám tưởng tượng. Nếu như không có đột phá trên đao pháp, Lâm Phi không có ý định đoạt lấy danh hiệu đệ nhất ngoại môn, vị trí này cũng không phải là dễ lấy như vậy. Kết quả không nghĩ tới, một phong thư của Lâm gia lại làm hắn đột phá trên đao.

"Xem ra lúc này Bách Cường Đệ Tử Đại Tái, vị trí môn đệ nhất ngoại môn trừ ta ra không còn có thể là ai khác, ai cũng không thể cản đường ta."

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Đệ nhất ngoại môn (thượng)

Ngày hôm sau! Trên quảng trường Thần Vật, thập cường tranh bá vẫn còn đang tiếp tục! Ai cũng biết ngày hôm nay đệ tử thập cường Thần Vũ môn sẽ quyết đấu phân thắng bại, nhất là danh hiệu đệ nhất ngoại môn đến cùng sẽ là ai giành được, rất đáng để bọn họ chờ mong.

"Trương Vô Dịch sư huynh đệ nhất!"

"Trương Vô Dịch sư huynh đệ nhất!"

"Vương Tùng sư huynh đệ nhất!"

"Vương Tùng sư huynh đệ nhất!"

...

Trong nhóm thập cường đệ tử, được yêu thích nhất là hai vị sư huynh Trương Vô Dịch và Vương Tùng, tiếng reo hò cổ vũ cho họ là nhiều nhất, những ngoại môn đệ tử khác hoặc nhiều hoặc ít đều có cơ hội nhất định để giành chiến thắng. Nhưng cơ hội của Lâm Phi thì rõ ràng là ít hơn rất nhiều. Trong mười đệ tử, có tám vị thực lực là Võ Đạo cửu trọng thiên, một vị khác là Võ Đạo bát trọng thiên, còn lại là Lâm Phi, đại hắc mã của đại tái lần này.

Bắt đầu rút thăm!

Khi thập cường đệ tử rút thăm, thay một vị trưởng lão được xưng là thiết diện vô tư, Kim trưởng lão, để tránh xuất hiện chuyện làm rối loạn kỷ cương.

"Lâm Phi đấu với Quân Vô Hối, lời đài số một!"

"Trương Vô Dịch đấu với Trình Thiếu Hoa, lời đài số hai!"

"Vương Tùng đấu với Thiết Chiêm, lời đài số ba!"

...

Kết thúc năm cặp đấu này sẽ lập tức có kết quả tranh tài. Tất cả mọi người thấy kết quả rút thăm này khó tránh khỏi có chút ngoài ý muốn, Trương Vô Dịch sư huynh và Vương Tùng sư huynh vẫn chưa gặp nhau. Từ năm tuyển thủ thắng ở năm cặp đấu này sẽ quyết đấu phân thắng bại tìm ra tam cường, những người còn lại sẽ quyết đấu tìm thứ tự thất cường.

Lời đài số một, lần nữa trở thành điểm chú ý của mọi người. Mâu thuẫn giữa Lâm Phi và Quân Vô Hối bọn họ đã sớm nghe nói, chỉ là không ai nghĩ tới, bọn họ lại gặp nhau ở vòng thập cường, lại là một hồi trò hay vô cùng đáng mong chờ. Trong đó chấn kinh nhất chính là Quân Vô Hối!

"Lâm Phi, ngươi còn lợi hại hơn tưởng tượng so với của ta." Quân Vô Hối vẫn một thân bạch y, "Chỉ có điều, vận khí của ngươi sẽ dừng bước tại đây thôi, chắc ngươi còn nhớ lời lần trước ta từng nói, việc này còn chưa xong đâu, bây giờ ngươi bắt đầu trả giá thật lớn đi."

"Dừng bước?" Lâm Phi nở nụ cười: "Quân sư huynh, ngươi sai rồi, người dừng bước không phải là ta, mà là ngươi Quân Vô Hối, còn về lời nói của ngươi khi đó, ta căn bản chưa từng nhớ."

Quân Vô Hối nói: "Ta cũng không phải là tên phế vật Trương Vạn Sơn kia, cả ngày chỉ biết tranh đấu, rất nhanh ngươi sẽ biết, bản thân ngươi đã sai đến mức nào, ta sẽ đá ngươi từ trên đài xuống."

Trường kiếm xuất vỏ, hàn quang lóe lên trên mũi kiếm, đâm về phía ngực Lâm Phi.

"Quân Tử kiếm pháp!"

Một kiếm này như thiếu gia nhẹ nhàng, khí tức ôn tồn tao nhã, nhưng trên thực tế sát ý vô cùng, ở trong ẩn chứa khí độ quân tử bằng bạc mệnh mỏng.

Quân Vô Hối chính là dùng môn kiếm pháp này mới có thể nổi danh ở ngoại môn Thần Vũ môn.

Quân Tử kiếm pháp, khí độ quân tử.

Đáng tiếc, Quân Vô Hối không còn cách nào đạt đến quân tử chân chính, nếu không cũng sẽ không khắc chế nổi, trước mặt mọi người trong đại sảnh treo giải thưởng ra tay đối phó Lâm Phi, để tiết lửa giận trong lòng.

Quân Tử kiếm pháp vừa xuất ra, sát ý vô cùng, nhưng lại thiếu sự phiêu dật, phóng khoáng, hào hiệp của quân tử.

Lâm Phi liên tục lui lại, một kiếm của Quân Vô Hối từ đầu đến cuối vẫn không thể đâm trúng Lâm Phi.

"Leng keng!"

Hắc Sát đao trên tay Lâm Phi nhoáng lên, đao kiếm va chạm, trường kiếm bị đánh lệch qua một bên, lệch khỏi phạm vi công kích, mà lúc này, khoe miệng Lâm Phi cười nhạt: "Quân sư huynh, đến lượt ta đáp lễ, ngươi cũng thử tiếp một chiêu của ta xem"

Một đao hung mãnh, khí tức bén nhọn, đột nhiên chém xuống.

"Sợ người sao!"

"Đàm Hoa Nhất Hiện!"

Quân Vô Hối cũng không đơn giản, Quân tử kiếm trên tay dùng cách thức quý dị, đâm ra sáu điểm phân biệt, mỗi điểm đều không giống nhau, phía trước, chính giữa, bên trái, bên phải, tách ra mà đánh, cùng với mỗi một điểm là lại có một đóa kiếm hoa xuất hiện, sáu đóa kiếm hoa hiện ra, phảng phất như thành một đóa hoa chân chính.

Lâm Phi thì trở thành nhụy hoa bên trong, không chỗ để tránh né, toàn bộ đường lui đều bị cắt đứt, rơi vào trong nguy hiểm.

...

"Kiếm pháp thật lợi hại, thật không hổ là Quân sư huynh, lần này Lâm Phi gặp nguy hiểm rồi."

Hầu hết những người ở dưới lời đài đều có cùng suy nghĩ.

Lâm Phi lần này trở thành hắc mã lớn nhất, thực ra sớm đã bị rất nhiều người chú ý, nếu có thể đánh bại Quân Vô Hối lọt vào tam cường, với thực lực như thế, về sau cho dù Võ Đạo bát trọng thiên cũng không dám không nể mặt mũi.

Không nghĩ tới, ngày hôm nay trong vòng thập cường, ngay từ đầu Quân Vô Hối đã dùng kiếm pháp kinh người, vừa ra tay liền đưa Lâm Phi vào trong nguy hiểm, thậm chí một vài người còn chuẩn bị bắt đầu reo hò. Thì ra Lâm Phi cũng có một ngày không địch lại được. Nhưng đóa kiếm hoa vừa xuất hiện, tình thế lập tức thay đổi, nguy hiểm phong tỏa lập tức bị đao mang phá tan tành, không còn tồn tại.

Leng keng!

Cộc cộc cộc...

Quân Vô Hối liên tục lui lại sáu bước!

"Ngươi làm sao có thể... Phá vỡ kiếm pháp của ta!"

"Hắc hắc, ngươi chưa từng có tư cách biết!"

Vừa nói xong, Lâm Phi liền quơ đao chém xuống.

Đao thứ nhất!

Tay Quân Vô Hối tê dại.

Đao thứ hai!

Trường kiếm tuột khỏi tay Quân Vô Hối.

Đao thứ ba!

Ngực Quân Vô Hối chấn động, cuồng phun tiên huyết, mặt lộ vẻ rung động.

...

Lại là một đao nữa chém xuống!

"Răng rắc!"

Sóng đao của Lâm Phi chém ngược xuống, nặng nề đập vào sau lưng Quân Vô Hối, nhất thời truyền ra âm thanh gãy xương rắc rắc.

"Hiện giờ ngươi đã hiểu chưa!"

Lâm Phi một cước đá vào trên ngực Quân Vô Hối, tiếng xương sườn gãy lập tức truyền ra, triệt để mất năng lực chiến đấu.

"Ngươi... Giấu thật sâu..."

...

Các trưởng lão có liên quan đều ngăn ra.

"Hảo tiểu tử, trước khi quyết chiến, Lâm Phi dĩ nhiên lại đột phá, khó trách Quân Vô Hối thua nhanh như vậy!" Có trưởng lão đã hiểu ra.

"Ba đao hợp nhất, không nghĩ ra Lâm Phi lại lợi hại như vậy, vốn tưởng rằng trận đánh trước Lâm Phi đã để lộ thực lực chân chính, không ngờ là vẫn còn chiêu này, quả là lợi hại, làm người ta bội phục!"

...

Lâm Phi vừa rồi xuất đao, người khác có thể không thấy rõ. Nhưng những trưởng lão này, mỗi người đều là tinh anh trong lớp người, biến hóa trong đao pháp của Lâm Phi bọn họ sao có thể không nhìn ra, đao pháp như thể trừ phi là nghiên cứu trong thời gian dài, mới có thể có tiến bộ nhất định. Vậy mà mới ngắn ngủi một thời gian, Lâm Phi lại có đột phá trên đao pháp, điều này cần thiên phú đến mức nào chứ. Chỉ ít trong các đệ tử ngoại môn của Thần Vũ môn, ít có người có thể đạt đến một bước này.

"Xem ra Lâm Phi có hi vọng đoạt được danh hiệu đệ nhất ngoại môn rồi!" Không biết vị trưởng lão nào đó đột nhiên nói ra một câu khó tin như vậy.

Nếu trong lúc bình thường, ai nghe được lời khẳng định này, phản đối là chuyện không thể bình thường hơn được, chỉ là lúc này đây nói ra, lại hoàn toàn khác.

Vị đệ tử Lâm Phi này hoàn toàn có tư cách đối kháng.

"Hắn là trong các đệ tử ngoại môn, ba người Trương Vô Địch, Vương Tùng và Lâm Phi sẽ đứng đầu rồi!"

"Thực ra ta cũng phỏng đoán như thế!"

...

Không lâu sau khi Lâm Phi đánh bại Quân Vô Hối, trên ba lời đài khác lập tức cũng có kết quả.

Đúng như mọi người suy đoán, Trương Vô Địch là người thứ hai giành thắng lợi, còn lại là Vương Tùng, hai vị đệ tử còn lại tốc độ giành thắng lợi cũng rất nhanh.

Trong đó ánh mắt hai người Trương Vô Địch và Vương Tùng liên tục biến đổi. Nguyên nhân vô cùng đơn giản, vừa rồi bọn họ đều nhìn thấy biến hóa trong đao pháp của Lâm Phi, khiến cho bọn họ cảm giác được sự nguy hiểm mà chỉ Võ Đạo cửu trọng thiên mới có. Nhân vật nguy hiểm như Võ Đạo cửu trọng thiên, nói cách khác Lâm Phi này vô cùng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Đệ nhất ngoại môn (hạ)

Ngũ cường đã xuất hiện. Lâm Phi vẫn là hắc mã, khoái đao đánh bại Quân Vô Hối, đánh đối phương không còn sức đánh trả, cũng đủ chứng minh tư cách hắc mã, trở thành siêu cấp hắc mã.

Trưởng trưởng lão một lần nữa lên đài!

Bắt đầu rút thăm

Lúc này đây, kết quả rút thăm đặc biệt khiến người ta bất ngờ, siêu cấp hắc mã Lâm Phi, vận khí quá tốt, may mắn bốc trúng thăm trống, trực tiếp lọt vào tam cường, hai cặp đấu còn lại lần lượt là Trương Vô Địch và Vương Tùng, Tiên Hồ và Không Vô Nhai.

Bản thân Lâm Phi cũng thấy có chút ngoài ý muốn, không ngờ mình lại có vận khí tốt như thế, bốc được thăm trống, chân chính lọt vào ba vị trí đầu ngoại môn.

Lôi đài số một. Lôi đài số hai. Lần nữa nhận được sự quan tâm của các đệ tử.

"Trương sư huynh cố lên!"

"Trương sư huynh cố lên!"

"Vương Tùng sư huynh cố lên!"

"Vương Tùng sư huynh cố lên!"

...

Tiếng hô Trương Vô Địch và Vương Tùng đoạt quán quân dưới đài là lớn nhất, ai sẽ giành được vinh quang trở thành ngoại môn đệ nhất nhân.

"Leng keng!"

Hai người đều là cao thủ dùng kiếm, vừa ra tay, kiếm khí tung hoành.

Chiến đấu chính thức bắt đầu.

Không thể không nói, hai người chiến đấu, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của mọi người, thật không hổ là đệ tử ngoại môn thực lực Võ Đạo cửu trọng thiên, một thân lĩnh ngộ kiếm pháp, tâm tùy ý động, hai người bất phân cao thấp.

Trương Vô Địch theo con đường bá khí, kiếm pháp lộ ra xu thế bá đạo, mỗi một kiếm xuất ra đều hunh mãnh giống như quyền pháp vậy. Kiếm pháp của Vương Tùng lại có lộ tuyến mềm mại như lá liễu, theo gió lay động, khác hoàn toàn với Trương Vô Địch.

Hai người chiến đấu ngang tay, không ai làm gì được ai, tình cảnh vô cùng kịch liệt. Những đệ tử đứng xem đều máu nóng dâng trào, vô cùng xôn xao, hận không thể tự mình ở trên lôi đài.

...

"Kiếm pháp thật là lợi hại!"

Lâm Phi vẫn chăm chú xem hai người chiến đấu. Bất kể là ai trong hai người đó, Lâm Phi cũng không dám coi thường, âm thầm thấy may mắn, nếu không phải mới có đột phá trên đao pháp, chi sợ hấn cũng không phải là đối thủ, kiếm pháp của bọn họ quá lợi hại.

Mặc dù hai người kiếm pháp tinh xảo, lĩnh ngộ phi phạm, nhưng sau hai trăm chiêu, thế cục bắt đầu dần nghiêng về một phía. Trương Vô Địch sư huynh, là hắc mã lần trước, trong thời gian nửa năm, thực lực đột nhiên tăng mạnh, bí mật tu luyện đại thành Tử Mẫu kiếm pháp, mạnh mẽ bá đạo phá vỡ thế tiến công, một chiêu đánh bại Vương Tùng.

Chiến đấu hai trăm chiêu, đã là cách chứng minh thực lực bản thân tốt nhất.

"Xem ra đối thủ của ta là Trương Vô Địch sư huynh rồi."

Lâm Phi liếm khóe miệng một cái, tối hôm qua lĩnh ngộ đao pháp có đột phá, hấn sớm đã muốn có cơ hội thử sức với người này, hấn muốn biết giữa mình và cao thủ Võ Đạo cửu trọng thiên chân chính rốt cuộc chênh lệch như thế nào.

Cơ hội, rốt cuộc đã tới.

...

Nửa canh giờ sau, Lâm Phi dùng ba mươi đao đánh bại Tiền Hổ, thuận lợi tiến vào trận chung kết cuối cùng.

Đệ nhất ngoại môn, cuối cùng sẽ rơi vào tay ai trong hai người Lâm Phi và Trương Vô Địch.

Kết quả này, ngoài tưởng tượng của toàn bộ đệ tử ngoại môn, Lâm Phi đúng là người sau vượt người trước, dùng thực lực Võ Đạo thất trọng thiên một đường qua sáu cửa, trăm lục tướng, đánh đến trận chung kết tranh giành danh hiệu đệ nhất ngoại môn. Đây là chuyện thần kỳ, khó tin đến dường nào! Bọn họ không dám tưởng tượng, vận nhất Lâm Phi đoạt đệ nhất, bọn họ cũng không biết tưởng tượng ra sao nữa. Nói vậy, trong các đệ tử ngoại môn của Thần Vũ môn, Lâm Phi sẽ phá vỡ bao nhiêu kỷ lục từ trước tới nay.

Trên lôi đài số một.

Trương Vô Địch và Lâm Phi chuẩn bị giao phong.

"Ha ha, không ngờ trong trận chung kết này, ta sẽ gặp phải đại hắc mã như Lâm Phi sư đệ, xem ra Lâm Phi sư đệ cũng sẽ không làm cho sư huynh thất vọng!" Trương Vô Địch vừa nhìn Lâm Phi vừa nói, trong giọng nói tràn ngập ham muốn chiến đấu, giống như một cuồng nhân luyện võ, gặp người là muốn xuất thủ, mà Lâm Phi lại còn là người đáng để xuất thủ.

Lâm Phi từ trong mắt Trương Vô Địch sư huynh thấy được khí tức chiến đấu của võ giả, chấp tay nói: "Sư huynh quá khen, sư đệ chẳng qua là một đường gặp may mắn mới tới được đến vòng này, chỉ có điều vì những lời này của Trương sư huynh, sư đệ nhất định sẽ xuất ra bản lĩnh thật sự."

Trương Vô Địch ngửa đầu cười to, lộ ra vẻ hào sảng: "Tốt, tốt, sư huynh sẽ rửa mắt chờ xem, bất kể kết quả như thế nào, ngươi vẫn là người ta thấy đáng để động thủ nhất!"

"Xin chi giáo!" Lâm Phi lần nữa chấp tay, biểu tình cũng trở nên ngưng trọng.

"Trảm!"

Lâm Phi thi triển Tùy Phong thân pháp, như súc địa thành thổ, rút ngắn khoảng cách, Hắc Sát đao không ra khỏi vỏ, thẳng tắp một đao chém xuống, đao mang như cầu vồng, chém đến trước mặt Trương Vô Địch.

"Đao pháp hay lắm!"

Mặc dù là một đao thông thường, nhưng ánh mắt Trương Vô Địch liền phát sáng, như trường kiếm xuất vỏ, thể hiện ra vẻ bá đạo như đao.

"Thập Tự Trảm!"

Keng keng..

Hai người lập tức lao vào chiến đấu, lại chợt tách ra, tốc độ vô cùng nhanh, khiến người ta không thể bắt kịp.

Đây là tràng chiến đấu đỉnh phong giữa bọn họ. Tranh đoạt đệ nhất ngoại môn!

...

"Lâm Phi sư huynh thật là lợi hại, dùng thực lực Võ Đạo thất trọng thiên dĩ nhiên có thể chống đỡ công kích của Trương Vô Địch sư huynh, thật không hổ là hắc mã cường thế lần này!"

"Hắc mã, e rằng cũng sắp phải dừng chân rồi, với chênh lệch về cảnh giới như vậy, Lâm Phi nhất định sẽ không địch lại Trương Vô Địch sư huynh, lẽ nào các ngươi không thấy, Lâm Phi bắt đầu rơi xuống hạ phong à?"

"Nói như vậy, Lâm Phi sư huynh đúng là bắt đầu chống đỡ không nổi rồi, có vẻ đang bị Trương Vô Địch sư huynh áp chế, xem ra ảnh hưởng do chênh lệch về cảnh giới vẫn là tương đối lớn!"

...

Trên lôi đài số một, hai người ngươi tới ta đi, tiếng đao kiếm không ngừng vang lên, không phân rõ ngươi ta, ngoài ánh đao ánh kiếm, không còn lại gì khác.

Keng!

Hai người lần nữa tách ra. Lúc này trên người hai người đều có không ít thay đổi. Trên y sam của Lâm Phi xuất hiện mấy đường rạch, máu nhuộm đỏ y sam, hiển nhiên trong khi giao chiến, tồn tại chênh lệch nhất định, trái lại, Trương Vô Địch hô hấp dồn dập, không giống như khi đấu với Vương Tung sư huynh, có thể nói là liều chết tiêu hao huyền khí trong cơ thể.

Một đao pháp bá đạo, một kiếm pháp bá đạo. Cả hai đều bá đạo.

Tiêu hao huyền khí trong cơ thể đều không phải người bình thường có thể so sánh.

"Lâm Phi sư đệ, tiếp tục như vậy, e rằng ngươi phải thua ở trên lôi đài rồi, lẽ nào sư huynh ta không đáng để ngươi xuất đao khỏi vỏ sao?"

Trương Vô Địch tay cầm trường kiếm, chỉ hướng Lâm Phi, trên mặt lộ ra chút tiếu ngạo, còn có một chút bất mãn. Ít nhất trong ngoại môn, không có ai có thể hung mãnh như vậy, sau một phen giao thủ, hẳn thấy thực lực Lâm Phi không tính là mạnh nhưng thắng ở thân pháp nhanh, đao pháp hung mãnh, tốc độ đao pháp cũng rất nhanh, vẫn có thể xem là một trận chiến đấu mẫu mực, ít có người có thể làm được.

Lâm Phi cúi đầu nhìn thoáng qua, từ lúc lên lôi đài chiến đấu tới nay, hẳn ít có thụ thương, phen này chiến đấu với Võ Đạo cửu trọng thiên mới có lý giải trọn vẹn.

"Xem ra không dùng tới sát chiêu, căn bản không thắng được Trương Vô Địch, người này quả nhiên là nhân vật lợi hại." Lâm Phi trầm nghĩ, lập tức đưa ra quyết định.

Ra đại chiêu!

"Ha ha, sư huynh nói như vậy, sư đệ nếu như không ra tay, chỉ sợ sẽ làm cho sư huynh thất vọng, đã như vậy, mời sư huynh hãy tiếp Liên Miên Dao Hải ta đây vừa mới học được vậy!"

Lâm Phi điểm chân một cái, khí thế toàn thân lập tức đề thăng, giống như một thanh đao sắc bén, cực kỳ nguy hiểm, sau đó lập tức giơ tay chém xuống một đao.

"Tốt, tốt, chúng ta ngay bây giờ cùng phân cao thấp!"

Trương Vô Định cảm giác được nguy hiểm trong đao thức, còn hơn tất cả đao pháp trước đó, rất rõ ràng đây chính là sát chiêu của Lâm Phi sư đệ, thắng bại sắp sửa phân ra rồi.

"Vạn Kiếm Quy Tông!"

Vô số kiếm ảnh, xuất hiện trong tay Trương Vô Định, tiếng ông ông vô hình, kiếm khí tùy ý quanh quẩn trên lời đài.

"Hợp!"

"Trảm!"

Lâm Phi xuất đao như nước chảy mây trôi, vô số bóng đao không ngừng hợp lại, không ngừng chém ra, lại không ngừng hợp lại, giống như biển đao liên miên vô tận, tràn ngập khí tức nguy hiểm, khiến các trưởng lão trên đài cũng cả kinh thất sắc.

Đao thứ nhất, phá Vạn Kiếm Quy Tông.

Đao thứ hai, trường kiếm trên tay Trương Vô Định gãy lìa.

Đao thứ ba, phá cương khí, thân hình lui nhanh.

Đao thứ tư, một tiếng vang ừng ừng thật lớn, toàn bộ lời đài dĩ nhiên không thể chịu đựng được công kích của một đao này, lời đài tan vỡ, vô số loạn thạch bay tứ tán, trong khoảnh khắc khiến không ít đệ tử thụ thương.

...

Sau khi bụi mù tán đi, chỗ trước đó là lời đài đã trở thành một vùng phế tích.

Trong phế tích, một đạo bóng người mông lung xuất hiện, lập tức làm người ta khiếp sợ, lại khó có thể tin được.

Lâm Phi hiện ra. Trương Vô Định thi sắc mặt tái nhợt, nằm trên đồng đá vụn, dĩ nhiên vì không địch lại năm đao mà bại.

"Lâm Phi uy vũ, Lâm Phi đệ nhất!"

"Lâm Phi uy vũ, Lâm Phi đệ nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tính toán

Thần Vũ môn!

Chuyện được nói đến nhiều nhất gần đây, không có gì khác ngoài chuyện về lần đại tái nửa năm một lần này, đệ nhất ngoại môn đại hắc mã Lâm Phi. Lâm Phi ba tháng trước là tồn tại dưới đáy Thần Vũ môn, không có tiếng tăm gì, chưa từng có người biết tới, kết quả người này trước đây đánh bại đánh bại học được Cửu Chuyển Huyền Công, lại thu được cơ duyên trong Hắc Thủy sơn mạch, đột phá đến Võ Đạo thất trọng thiên, đao pháp lại có đột phá, một lần hành động liền đánh bại người nổi tiếng nhất lúc đó Trương Vô Định, đoạt được vinh dự vô thượng đệ nhất ngoại môn.

Tin tức này không biết làm cho bao nhiêu người ngã ngửa. Thần Vũ môn chưa từng có chuyện một vị đệ tử Võ Đạo thất trọng thiên giành được danh hiệu đệ nhất ngoại môn, thu được tư cách vào Hàn Băng cấm địa lĩnh hội chiến kỹ, lại đạt được tư cách tiến vào nội môn.

Cho dù ai cũng biết sự huy hoàng này của Lâm Phi rất nhanh sẽ hết.

Trong các đệ tử nội môn, hạng người có thực lực mạnh mẽ chỗ nào cũng có, trong đó có người đủ tiến nhập đệ tử nội môn Huyền giả, mà Lâm Phi lại tu luyện môn tâm pháp Cửu Chuyển Huyền Công phế vật này, người nào tu luyện cũng không thể đột phá!

Đệ tử cấp thấp cảm thấy tiếc hận, đối với đệ tử cao giai mà nói, Lâm Phi là một đầu hắc mã, sáng mù đôi mắt của bọn họ, khiến bọn họ cảm thấy vô cùng khó chịu. Một kẻ đã từng là phế vật lại chạy đến đỉnh đầu bọn họ, bọn họ sao có thể chấp nhận được. Nếu như không phải Trương Vô Địch sư huynh cũng thua trên tay Lâm Phi, bọn họ không ngại đến luận bàn một lần, nhưng bây giờ bọn họ chỉ có thể thành thành thật thật chờ đợi Lâm Phi tiến vào nội môn.

May mà, Lâm Phi có tư cách tiến vào nội môn. Không ít đệ tử cao giai đều đang cười trên nỗi đau của người khác, chờ xem Lâm Phi bị đệ tử nội môn hành hạ như thế nào.

...

Khi mọi người đang hưng phấn chờ xem kịch vui, trong một căn phòng của đệ tử trong Thần Vũ môn, mùi thuốc gay mũi tràn ngập trong phòng, dưới tia sáng mờ mờ, thoáng hiện một người trẻ tuổi đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, lúc này gương mặt dữ tợn, ngực căng là kịch liệt phập phồng.

"Hắn... Sao có thể thoát được đệ nhất ngoại môn, không thể, hắn là phế vật, phế vật!"

Nếu có người đang ở đây, nhất định sẽ nhận ra người này chính là người bị Lâm Phi đánh bại, Trương Vạn Sơn.

Sau khi đánh một trận trên lôi đài, Trương Vạn Lý vẫn luôn ở trong trạng thái hôn mê, cho tới hôm nay mới vừa tỉnh lại, lại nghe được tin tức kia, cảm giác không thua gì bị người cắt một đao lên ngực, lại bị vẩy nước muối lên.

Phẫn nộ, lửa giận ngập trời.

Trương Vạn Sơn thua nhưng cực kỳ không cam lòng, dòm sát thủ đều chưa dùng đến, trực tiếp ngay trước mặt các đệ tử khác, bị Lâm Phi hành hung ở trên lôi đài. Hắn có thể tưởng tượng được, mình khẳng định sẽ thành đối tượng pha trò của đệ tử ngoại môn. Tất cả đều tại tên Lâm Phi đó, đều là do một tay hắn tạo thành, nếu không hắn hoàn toàn có thể lọt vào thập cường ngoại môn, thậm chí giành được đệ nhất ngoại môn, hắn hận, tất cả đều tại Lâm Phi, đều là hắn.

Mất mặt còn dễ nói, quan trọng hơn là Trương Vạn Sơn không dám đối mặt với sư tôn của mình, là đệ tử được sủng ái, sư tôn của mình có tính tình như thế nào, hắn rõ ràng hơn ai hết. Lúc này đây thua thảm như vậy, Trương Vạn Sơn cũng không dám nghĩ tới.

"Đại ca, phế vật Lâm Phi kia lập tức sẽ trở thành đệ tử nội môn, làm sao bây giờ?"

Trương Trọng Sơn ở bên giường sớm đã sợ đến sắc mặt tái nhợt, trong mấy ngày này cũng không dám ra ngoài cửa, sợ bị những đệ tử kia cười nhạo. Hiện tại không ai không biết, hai anh em họ bị Lâm Phi đánh nên không dám ra khỏi cửa, đại ca còn bị hành hung ở trên lôi đài.

"Ồn ào gì thế, lão tử một cái tát đánh chết ngươi bây giờ." Trương Vạn Sơn cố sức hét lên, sau đó phun ra một ngụm máu tươi, thương thế chưa khỏi hẳn.

Trên lôi đài, Lâm Phi hạ thủ rất nặng, mấy ngày ngắn ngủi không thể khôi phục, một tiếng gầm này lập tức động đến thương thế, tạo thành cục diện này hiện tại.

"Biểu ca, đừng nóng giận, dưỡng thương quan trọng hơn!" Trong phòng không chỉ có Trương Trọng Sơn, còn có Trương Phong Lăng.

Mãi một hồi lâu sau mới khó khăn bình tĩnh trở lại, nghĩ tới một màn bị sỉ nhục trên lôi đài, gương mặt lập tức trở nên dữ tợn, ánh mắt oán độc không gì sánh được, hận không thể giết chết Lâm Phi.

"Lập tức dùng bò câu đưa tin nói cho người nhà, bất kể như thế nào cũng tuyệt đối không thể để cho tên phế vật Lâm Phi kia trở về Lâm gia, Lâm Phi nhất định phải chết." Mặc dù tức giận, Trương Vạn Lý vẫn biết chuyện gì là trọng yếu nhất.

Lâm Phi đánh bại mình, Trương Vạn Lý không thể không thừa nhận tên phế vật này hiện giờ không thể lại dùng ánh mắt bình thường mà đối đãi nữa. Mặc dù không thể trở thành Huyền giả, hiện nay vẫn là một đối thủ tiềm tàng không nhỏ.

Lâm gia không còn là Lâm gia ban đầu, quyền lợi phân phối năm năm, một ngày Lâm Phi trở về, tất sẽ trở thành đối thủ nguy hiểm.

Lúc này đây, hắn thụ thương không nhẹ, không thể trở về, chỉ có thể dựa vào người của gia tộc để đối phó Lâm Phi.

"Đại ca, đây là ý kiến hay, Lâm Phi lần này chết chắc rồi."

Hiện giờ Trương Trọng Sơn thành chim sợ cành cong, cũng không dám ra ngoài cửa, rất sợ Lâm Phi tìm tới cửa, bây giờ nghe gia tộc sẽ phái người chặn giết Lâm Phi, đúng là chuyện khiến hắn mong đợi nhất.

"Biểu ca, ta thấy chủ ý này có thể dùng được."

...

Lúc này Lâm Phi cũng không biết Trương Vạn Lý lại đang bày trò đối phó hắn. Hắn đang cùng với một vài trưởng lão đi tới một địa phương phòng ngự nghiêm trọng trong Thần Vũ môn. Chưa tiến vào trong, đã thấy có một cỗ khí băng hàn lan tràn ngoài, ngoài động càng là không có một ngọn cỏ, một nơi

vô cùng không bình thường. Nếu có người đang ở đây, nhất định có thể nhận ra, nơi này chính là một địa phương bí mật của Thần Vũ môn, Hàn Băng cấm địa.

Đừng xem thường nơi này, Hàn Băng cấm địa chính là một địa phương cực kỳ được hoan nghênh trong Thần Vũ môn, người bình thường cũng không có tư cách đến. Nếu như không phải lọt vào thập cường ngoại môn nên giành được cơ hội, e rằng cả đời bọn họ cũng không thể có cơ hội đến. Nơi đây phòng ngự sâm nghiêm, cao thủ ẩn mình nhiều như mây canh phòng Hàn Băng cấm địa, xông vào đây là một đi không trở lại.

"Nơi này chính là Hàn Băng cấm địa, địa phương linh hội chiến kỹ vô thượng!"

Người mở miệng nói chuyện là Vương Thiết trưởng lão, trưởng lão chuyên trấn thủ Hàn Băng cấm địa, bình thường rất ít xuất hiện, bởi vì tu luyện công pháp thuộc tính hàn băng nên khí tức toàn thân cực kỳ băng lãnh.

Thập cường ngoại môn lúc này đều đứng ở nơi này, vận chuyển huyền khí trong cơ thể, ngăn cản hàn lưu nhập thể, trên mặt không hưng phấn mà còn khiếp sợ, cơ duyên của bọn họ chính là ở trong Hàn Băng cấm địa này.

"Các ngươi chút nữa tiến vào, phải biết rằng Hàn Băng cấm địa tổng cộng chia làm khu sơ cấp, khu trung cấp, khu cao cấp... Các ngươi tạm thời chỉ có thể hoạt động ở khu sơ cấp... Đây là Ngự Hàn Phù, có thể kiên trì ba ngày, một khi qua ba ngày mà các ngươi vẫn không thể tìm hiểu ra chiến kỹ nhất định phải đi ra ngoài, nếu không hàn băng chi khí sẽ làm tổn thương lục phủ ngũ tạng của các ngươi, phải tránh, phải tránh!"

Bọn họ hơi ngần ra, không ngờ bên trong Hàn Băng cấm địa còn có chuyện như vậy.

Rất nhanh, bọn họ được nhận một tấm phù lục hình tròn.

Phù lục là một loại đồ vật phụ trợ trên Huyền Thiên đại lục, một khi thôi động huyền khí có thể thôi phát phù lục, từ đó sản sinh một loạt biến hóa. Ngự Hàn Phù trước mắt chính là phù lục nhất phẩm, phẩm cấp không cao lắm, nhiều lắm chỉ có thể kháng hàn, thế nhưng ở bên ngoài Ngự Hàn Phù là thứ tốt mà người bình thường muốn lấy còn không được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Đánh cuộc nhỏ

Bên ngoài Hàn Băng cấm địa, hàn khí như ánh đao, trải rộng trong toàn bộ cấm địa.

Vô Đạo ngũ trọng thiên vào trong này nếu không lập tức phóng huyền khí ra ngoài, một dòng hàn lưu đều không thể ngăn cản được, sẽ trực tiếp bị hàn lưu làm chết cứng, có thể thấy được chỗ kinh khủng trong đó.

Đám người Lâm Phi sau khi hiểu rõ ràng liền bắt đầu tiến vào trong Hàn Băng cấm địa.

Khi bọn họ đi vào bên trong cấm địa, hàn lưu như đao kiếm gào thét mà qua, trên người mọi người xuất hiện một bạch sắc hộ trảo, luồng khí lạnh như gặp phải lưỡi dao sắc bén, lập tức bị chém làm hai, như dòng nước bị tách đôi hình thành một màn thần kỳ. Đây chính là chỗ lợi hại của Ngự Hàn Phù.

...

"Bọn họ đều đi vào rồi?" Sau khi đám người Lâm Phi đi vào, một đạo hắc ảnh xuất hiện ở bên ngoài Hàn Băng cấm địa.

"Ừ, mới vừa đi vào." Vương Thiết nói: "Xem ra đây là một nhóm tương đối khá, hy vọng lúc này có thể xuất hiện đệ tử giỏi."

Hàn Băng cấm địa, linh hội chiến kỹ vô thượng. Nơi này xưa nay đều là chỗ đệ tử thiên tài hướng tới. Kết quả, đệ tử có thể lĩnh ngộ ra chiến kỹ cơ hồ là ít lại càng ít, linh ngộ chiến kỹ cực kỳ huyền ảo, người bình thường thực sự không thể lĩnh ngộ ra được.

"Nghe nói lần này trong các đệ tử ngoại môn xuất hiện một đại hắc mã, lực áp tất cả mọi người, nghe nói còn lĩnh ngộ Cửu Chuyển Huyền Công, hiện tại đang tăng nhanh như gió, không biết Lâm Phi này có thể lại làm ra kỳ tích hay không!"

Vương Thiết như có điều suy nghĩ: "Cửu Chuyển Huyền Công? Đây không phải là tâm pháp phế vật sao? Hình như trong ngoại môn, hiếm có người có thể lĩnh ngộ ra Cửu Chuyển Huyền Công, xem ra không chừng thật sự sẽ có một màn có ngoại ý muốn, thật là làm cho người chờ mong!"

...

Hàn Băng cấm địa!

"Lâm Phi, ngươi có dám đánh cuộc một hồi cùng ta không!"

Phạm vi quan sát trong cấm địa rất nhỏ, tốc độ di chuyển của mười người vô cùng chậm, hàn lưu uy lực lớn, Ngự Hàn Phủ vẫn có thể chống lạnh, nhưng cường độ phòng ngự không mạnh, cho nên tốc độ của bọn họ không thể nhanh hơn được.

Người nói không phải ai khác, chính là Trương Vô Địch. Khi tranh đoạt đệ nhất ngoại môn cuối cùng thua trong tay Lâm Phi, trong lòng Trương Vô Địch vẫn áp chế khẩu khí, hẳn không phải người như Trương Vạn Sơn, chỉ biết đồ mất đồ kị đối phương. Thua trận trong một cuộc tranh tài, Trương Vô Địch chưa từng để ở trong lòng, ngược lại coi Lâm Phi trở thành đối thủ mạnh mẽ của mình.

Tất cả mọi người nghe nói như thế hơi ngẩn ra, chợt hiểu rõ là có ý gì, như có điều suy nghĩ nhìn Lâm Phi.

"Trương sư huynh, đánh cuộc gì?" Lâm Phi rất trực tiếp mà hỏi.

Chiến đấu ngắn ngủi trên lôi đài, Lâm Phi đã có chút hiểu biết đối với Trương Vô Địch, người nọ là một đối thủ không tệ, không phải loại người giống như Trương Vạn Sơn. Cho nên đối với lời nói của Trương Vô Địch, Lâm Phi không có chút phản cảm mà ngược lại còn có chút hiếu kỳ, Trương Vô Địch sư huynh sẽ đưa ra đánh cuộc gì.

Ánh mắt Trương Vô Địch hiện lên vẻ hài lòng, đưa tay chỉ xung quanh: "Lâm sư đệ, người thấy biến hóa xung quanh không?"

Ánh mắt mọi người nhìn theo, chẳng biết lúc nào, bọn họ đã đi tới ngoại vi Hàn Băng cấm địa, đập vào mắt trong làn sương mù trắng, là tấm bia đá cao mấy trượng, sừng sững trong Hàn Băng cấm địa.

Chiến kỹ thạch bi!

Hai mắt mọi người đều tỏa sáng. Từ cách tiến nhập nội môn bọn họ có thể không để bụng, thế nhưng không dễ dàng mới có một cơ hội lĩnh hội chiến kỹ vô thượng, mặc dù là sơ cấp chiến kỹ, cũng là một nguyện vọng bọn họ ước mơ.

Chiến kỹ! Chiến kỹ vô thượng!

...

"Người muốn so chiến kỹ với ta?" Lâm Phi cười nói.

Trương Vô Địch lắc đầu: "Không phải so với chiến kỹ mà là xem chúng ta người nào lĩnh ngộ ra chiến kỹ nhanh hơn, Lâm sư đệ, người có dám đấu với ta hay không?"

Đây là vì Trương Vô Địch không cam lòng vì trận thua lần trước. Vì vậy, muốn dùng một cách thức khác lại độ sức một phen.

Nhắc tới đây là đánh cuộc, Lâm Phi muốn bắt đầu đặt tiền cuộc, lập tức lấy túi tiền ra, tinh thần lập tức tỉnh táo: "Việc này ta thích!"

"Người thật sự đáp ứng rồi?" Trong lòng Trương Vô Địch rất là bất ngờ, Lâm Phi cực kỳ có khí phách.

Bọn họ đánh cuộc, chẳng qua là muốn phân cao thấp, còn như những người khác, không khỏi kinh ngạc trong lòng. Bọn họ cũng không dám nói gì. Đây không phải là chuyện giữa bọn họ, mà chính là một hồi hành động theo cảm tính.

...

Phạm vi chiến kỹ sơ cấp.

Mọi người phân tán đi ra, bắt đầu tìm kiếm thạch bi của riêng mình, lĩnh hội chiến kỹ vô thượng, còn như có thể thành công hay không, điểm này chính bọn họ cũng không biết.

Lâm Phi tìm được một địa phương vắng vẻ.

"Phong Thần quyền, sơ cấp chiến kỹ!"

Liếc mắt nhìn qua, Lâm Phi liền rung động trong lòng, trong phạm vi Hàn Băng cấm địa, số lượng thạch bi không ít. Phong Thần quyền trước mắt chính là môn sơ cấp chiến kỹ. Lâm Phi nhìn một chút từ đầu tới đuôi, môn sơ cấp chiến kỹ này, nếu tu luyện thành công có thể trong một hơi thở đánh ra một trăm quyền, uy lực kinh người, hơn quyền pháp thông thường rất nhiều.

"Phong Thần quyền, nhìn qua không tệ, nhưng so với Nhất Dao Vạn Lý thì chênh lệch quá xa!"

Trung cấp chiến kỹ là lá bài tẩy lớn nhất của Lâm Phi, vẫn chưa từng thi triển qua.

Bây giờ nhìn thấy nhiều chiến kỹ như vậy, Lâm Phi không khỏi hưng phấn, đây quả thực giống như là khi buồn ngủ lập tức có người đưa gối đầu lên, thoải mái ngủ một giấc.

"Quyền pháp, không tốt lắm, ta hẳn là nên lựa chọn chiến kỹ dùng đao!"

Nếu như không có Hắc Sát đao, Lâm Phi khẳng định sẽ chọn quyền pháp. Nhưng sau khi đã nếm thử uy lực của đao pháp, dần dần thích cảm giác sáng

khoái một đao giết người này. Cho nên, Lâm Phi muốn chọn đao pháp chiến kỹ.

Nhất Đao Vạn Lý, trung cấp chiến kỹ, thông thường Lâm Phi sẽ không thi triển, nó quá mức bá đạo, quan trọng hơn là tiêu hao quá nhiều huyền khí trong cơ thể. Hiện giờ sơ cấp chiến kỹ là thích hợp với hắn nhất.

...

"Quyền Bá Thiên Hạ!"

"Kiếm Phá Thương Khung!"

"Vô Ảnh Kiếm!"

...

Một đường mỗi tấm bìa nhìn một chút. Lâm Phi bản thân cũng kinh hãi, bởi vì là sơ cấp chiến kỹ còn nhiều hơn so với tưởng tượng của hắn rất nhiều, thật không hổ là bất lạc vương triều, một trong ba đại môn phái.

Có những chiến kỹ này nếu như truyền ra bên ngoài, không biết bao nhiêu người sẽ mất hết lý trí, nhắc lên một hồi tình phong huyết vũ, kịch đấu thảm thiết. Chiến kỹ bọn họ đổ mắt chờ mong toàn bộ đều tụ tập ở trong Hàn Băng cấm địa này, thủ đoạn Thần Vũ môn quả là vô cùng lợi hại.

Lâm Phi hiểu rõ sự khác biệt giữa nội môn và ngoại môn, e rằng số người trong nội môn biết chiến kỹ nhất định không phải là con số nhỏ. Chỉ có điều, lĩnh ngộ chiến kỹ Lâm Phi ít nhiều cũng biết một chút, cũng không phải là dễ dàng lĩnh ngộ như vậy, nếu quả thật đơn giản là có thể lĩnh ngộ được, số lượng chiến kỹ trong ngoại môn sẽ không như phượng mao lân giác, chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Dọc đường hắn thấy được không ít chiến kỹ thạch bi, thậm chí vùng phụ cận chiến kỹ thạch bi còn lưu lại vết tích, tất cả đều là dấu vết lưu lại khi lĩnh hội. Có thể thấy được lĩnh hội chiến kỹ khó khăn đến dường nào.

Trước đây, Lâm Phi không thể nào tin được chuyện này, cho đến khi nhìn thấy dấu vết lưu lại bên trong Hàn Băng cấm địa, rốt cục mới hiểu lĩnh ngộ sơ cấp chiến kỹ khó không kém gì lên trời.

Bây giờ suy nghĩ một chút, nếu không phải là đã biết chỗ thần bí của Nhất Đao Vạn Lý, bản thân Lâm Phi cũng không tin có thể học được trung cấp chiến kỹ. Một môn trung cấp chiến kỹ cũng đủ làm cho tất cả mọi người không ngờ và khiếp sợ, càng nhiều hơn chính là một loại uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Vương trưởng lão nhăn mặt

Ba ngày thoáng một cái đã qua.

Bên ngoài Hàn Băng cấm địa.

Vương Thiết trưởng lão vẫn nhắm mắt dưỡng thần, ngồi ở trên hàn băng thạch, sương trắng lượn lờ, không uy kị hàn lãnh chút nào, giống như một một bức tượng điêu khắc.

Lúc này phía sau không cần hỏi sớm đã có mấy người đi ra, chính là mấy người trong thập cường ngoại môn, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ như đưa đám, không cần hỏi cũng biết, mấy người bọn hắn lĩnh hội chiến kỹ thất bại.

Vương Thiết nhắm mắt, nhưng biểu tình đang động.

"Lâm Phi, Trương Vô Dịch, Quân Vô Hối, ba người bọn họ không biết ai sẽ lĩnh ngộ được chiến kỹ, hy vọng sẽ không làm người ta thất vọng." Biểu cảm của bảy người phía sau, Vương Thiết đều nhất thanh nhị sở, loại kết quả này sớm đã ở trong dự liệu.

Lĩnh hội chiến kỹ cực kỳ trắc trở, không biết bao nhiêu người đến thì vui vẻ nhưng thất vọng mà về, bọn họ có loại vẻ mặt này cũng có chút ngoài ý muốn. Mỗi một lần lĩnh hội chiến kỹ có thể xuất hiện một hai đệ tử lĩnh ngộ được, đều xem như là rất không tệ rồi, thời điểm vận khí không tốt, tất cả có khi đều tay không mà về, thậm chí còn bị hàn lưu làm bị thương. Hàn lưu nhìn thì như không có tác dụng gì, nhưng một khi mất đi Ngự Hàn Phù, ảnh hưởng của hàn lưu với thân thể sẽ ảnh hưởng đến tiến triển tu luyện sau này. Vì vậy thông thường, vừa đến ba ngày, khi Ngự Hàn Phù mất đi tác dụng, đệ tử cũng sẽ lập tức ngừng lĩnh hội chiến kỹ, chủ động đi ra từ Hàn Băng cấm địa.

...

Thăng đến chập tối

"Có người ra rồi, hẳn là Trương Vô Địch sư huynh!"

"Ngoài Trương Vô Địch sư huynh, những người khác hẳn là không ai còn có thể lĩnh ngộ được chiến kỹ."

...

Mấy người phía sau Vương Thiết cũng bắt đầu cẩn thận từng li từng tí thảo luận, sợ làm cho Vương trưởng lão không vui. Bởi vị trí của Hàn Băng cấm địa là một địa phương bí mật, bọn họ được Vương Thiết trưởng lão đưa đến, đi ra ngoài cũng phải cùng đi ra ngoài, để tránh xuất hiện nguy hiểm ngoài ý muốn.

Trong làn sương mù trắng mờ, một người đi ra, có vẻ hết sức chán nản.

"Quân sư huynh!"

"Quân sư huynh ra rồi!"

Bọn họ đều cực kỳ bất ngờ, không ngờ đi ra sẽ là Quân Vô Hối sư huynh, xem biểu tình kia, bọn họ đều hiểu Quân Vô Hối sư huynh thất bại rồi.

"Đệ tử diện kiến Vương trưởng lão!"

Về mặt Quân Vô Hối tái nhợt, không biết là do hàn lưu hay là bởi vì lĩnh hội thất bại.

"Có lĩnh ngộ ra chiến kỹ hay không?"

"Đệ tử ngu dốt, chưa thể lĩnh ngộ ra chiến kỹ, để cho trưởng lão thất vọng rồi."

"Ha ha, không có việc gì, chiến kỹ nếu sao có thể lĩnh hội đơn giản như vậy, đó chính là chiến kỹ vô thượng, lần sau tiếp tục cố gắng là được." Vương Thiết cũng không mảy may, nhàn nhạt nói.

"Đệ tử hiểu rồi!" Quân Vô Hối cúi đầu nói, xoay người đứng ở phía sau Vương Thiết, trong lòng dâng trong mắt lóe lên một tia cười lạnh.

...

Gần đến tối, hàn lưu tăng lên, nếu không phải bọn họ đứng phía sau Vương Thiết, trực tiếp đối mặt với hàn lưu này thì e rằng đã phải ăn không ít khổ sở rồi. Hai người Lâm Phi, Trương Vô Địch vẫn chưa đi ra, thật khiến mấy người còn lại vô cùng bất ngờ.

Nếu như nói Lâm Phi đoạt được đệ nhất ngoại môn, trong lòng bọn họ cũng không quá cam tâm tình nguyện. Nhưng lúc này, bất kể Lâm Phi có lĩnh hội được chiến kỹ hay không, với phần định lực này, không bội phục cũng không được, khó trách hẳn có thể từ Võ Đạo tứ trọng thiên một đường vọt tới Võ Đạo thất trọng thiên.

Bọn họ cảm thấy không bằng...

Lâm Phi đây là đệ nhất ngoại môn, thực chất đúng là danh xứng với thực.

Lại qua một canh giờ nữa, gió lạnh rít gào, sắc trời trở tối, rốt cục cũng có người từ cửa động đi ra. Lúc này đây, tất cả mọi người không có suy đoán gì cả, ngược lại lặng lẽ đợi.

"Trương Vô Địch sư huynh?"

Thấy Trương Vô Địch đi tới, bọn họ đều trừng lớn hai mắt, tựa hồ không thể tin được, Lâm Phi lại kiên trì đến cuối cùng, chẳng lẽ hẳn thật sự có thể lĩnh ngộ được chiến kỹ? Bọn họ thật không dám tưởng tượng.

"Đệ tử diện kiến Vương trưởng lão!" Tinh khí thần Trương Vô Địch có vẻ vô cùng uể oải, nhưng hai mắt lấp lánh hữu thần lại thể hiện ra một loại ý tứ khác.

"Tinh khí thần của ngươi hao tổn rất nhiều, nhưng bốn trưởng lão cảm nhận được khí tức quen thuộc ở trên thân thể ngươi, xem ra ngươi thành công lĩnh ngộ một môn chiến kỹ rồi."

Vương Thiết vẫn như cũ, chưa từng mở mắt, chỉ có điều, mấy câu nói không thua gì ném ra một quả tạc đạn lên mấy người phía sau.

"Chiến kỹ?"

"Trương sư huynh sẽ không thực sự lĩnh ngộ ra chiến kỹ chứ?"

Trong lòng mọi người đau xót, bọn họ không dễ dàng mới vào được nhóm thập cường, đạt được cơ hội trân quý tiếp xúc với chiến kỹ thạch bi, nhưng bọn họ như người mù qua sông, không hiểu ra sao, không chỗ hạ thủ, lãng phí hết ba ngày.

Trương Vô Địch khiêm tốn, nói: "Trưởng lão con mắt tinh tường, đệ tử quả thực lĩnh ngộ ra một môn chiến kỹ - Băng Phong Thiên Hạ!" Trên thân Trương Vô Địch đầy vẻ hăng hái, trong lúc lơ đãng nhìn về phía lối ra.

"Lâm Phi, người tốt nhất đừng để cho ta thất vọng, Băng Phong Thiên Hạ trong tay, người không phải là đối thủ của ta rồi."

Lúc này Trương Vô Địch đang vui vẻ hơn bất kỳ ai, còn hơn cả lúc thắng được người khác, hay thậm chí thắng Lâm Phi đoạt được đệ nhất ngoại môn.

Đệ nhất ngoại môn, Trương Vô Địch vốn cũng không xem trọng, cái mà hắn xem trọng là bị thua trong tay một người hậu sinh, cho nên bất kể như thế nào bất kể như thế nào, hắn cũng muốn thắng lại một lần.

Ba ngày, lĩnh ngộ ra chiến kỹ, Trương Vô Địch vẫn nín nhịn, chờ đánh bại Lâm Phi.

Sau khi ra ngoài tìm không thấy Lâm Phi, hắn nửa là vui vẻ, nửa là rầu rĩ. Trương Vô Địch hy vọng dùng chiến kỹ đánh bại Lâm Phi, lại không muốn ung dung đánh bại, rầu rĩ không biết làm sao.

"Không tệ, người làm tốt lắm, Băng Phong Thiên Hạ chính là một môn kiếm pháp chiến kỹ kiếm pháp, một khi thi triển ra đóng băng vạn dặm, dùng thực lực của người thi triển ra Băng Phong Thiên Hạ, có thể đóng băng phương viên mười trượng, sau khi trở về, cẩn thận lĩnh ngộ!"

Những người phía sau vừa hâm mộ vừa đố kị. Chiến kỹ có rất nhiều loại, chiến kỹ chí âm là những chiến kỹ có thuộc tính băng hàn, hàn lưu bọn họ đều lãnh hội qua, nếu như còn dùng chiến kỹ thi triển ra, bọn họ cũng không dám tưởng tượng uy lực sẽ như thế nào.

Lâm Phi lần này xem ra phải thua rồi, lực lĩnh ngộ của Trương Vô Địch không phải Lâm Phi có thể so sánh được.

Có thể nhìn thấy Lâm Phi kinh ngạc, bọn họ vô cùng bằng lòng chờ xem, không chừng còn có thể gặp được biểu tình chán nản của Lâm Phi nữa. Đệ nhất ngoại môn thì như thế nào, lĩnh ngộ ra chiến kỹ vô thượng dù sao vẫn ở trong thế yếu, dù sao điểm mạnh của chiến kỹ người nào cũng đều có thể tưởng tượng được.

...

Thăng đến gần tới!

Mọi người có chút không nhìn được nữa, thì ở cửa ra của Hàn Băng cấm địa xuất hiện thân ảnh của Lâm Phi.

So với khí sắc của Trương Vô Địch thì khí sắc của Lâm Phi tốt hơn rất nhiều.

"Lâm Phi, chiến kỹ không dễ lĩnh hội lĩnh hội, thất bại cũng không có gì phải nản lòng." Về mặt Quân Vô Hối nghiêm túc, có lòng tốt nhắc nhở Lâm Phi, trên thực tế chẳng khác nào đã kích Lâm Phi một cái.

Quân Vô Hối không dám ở trước mặt Vương trưởng lão thiết diện vô tư làm càn, nhưng dùng lời nói xem thường Lâm Phi một cái, dù sao cũng có thể trút giận đôi chút.

Trương Vô Địch cũng hơi ngẩn ra, phảng phất như mất cái gì trong lòng.

Tất cả mọi người tán thành lời nói của Quân Vô Hối, thiên phú Lâm Phi không tốt, may mắn lĩnh ngộ được Cửu Chuyển Huyền Công mà thôi, lĩnh ngộ chiến kỹ khó hơn gấp một vạn lần, Lâm Phi không thể lĩnh hội chiến kỹ, cũng là chuyện bình thường.

Trong lòng mọi người cũng có chút thỏa mãn nho nhỏ, dù sao bọn họ đều không thể nào chấp nhận Lâm Phi.

Không ngờ, Vương Thiết trưởng lão vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần bỗng nhiên đứng lên.

"Lâm Phi đúng là người sao?" Lời nói của Vương trưởng lão nhất thời khiến người bất ngờ.

Lâm Phi gật đầu: "Hỏi bẩm trưởng lão, ta là Lâm Phi!"

"Người rất tốt!" Vương Thiết vỗ vỗ bả vai Lâm Phi: "Hy vọng người có thể lại có đột phá!"

Ngẩn ngơ. Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Vương trưởng lão rút cuộc là có ý gì. Lẽ nào Lâm Phi thực sự lĩnh ngộ ra chiến kỹ vô thượng?

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Chặn giết nửa đường

Bọn họ quả thực khiếp sợ!

Nhưng cũng không dám hỏi Vương trưởng lão, rốt cuộc là vì sao, ánh mắt lại lạ như vậy.

Trong lòng Lâm Phi cũng thấy buồn cười: "Muốn chen ép ta, còn chưa tới phiên các ngươi!" Nhưng kỳ thực hắn cũng thấy kỳ quái vì sao Vương trưởng lão lại tốt bụng tới giải vây như vậy.

Lâm Phi mơ hồ cảm giác nhìn về phía ánh mắt tràn ngập vẻ khen ngợi kia, âm thầm quyết định, Vương trưởng lão này không phải là một người đơn giản, nghĩ vậy nhưng cũng chỉ liếc mắt chứ không nói gì, có vẻ cực kỳ quý dị.

Khi mọi người đang muốn biết kết quả, Vương trưởng lão lên tiếng, còi ra nghi vấn trong lòng mọi người.

"Trong thập cường ngoại môn các ngươi lúc này đây có hai đệ tử lĩnh ngộ ra chiến kỹ, thành tích tương đối khá, Trương Vô Địch có Băng Phong Thiên Hạ, Lâm Phi có Cửu Trọng Lăng!"

"Cửu Trọng Lăng?"

Trong miệng Vương trưởng lão thốt ra mấy từ Cửu Trọng Lăng, mấy người còn lại vô ý thức trợn to hai mắt, suýt chút nữa cho rằng mình nghe lầm, luận thiên phú, bọn họ chắc chắn lợi hại hơn Lâm Phi, luận tập võ, đồng dạng cũng lợi hại hơn Lâm Phi, nhưng ai cũng không tin được trên phương diện lĩnh ngộ chiến kỹ, lại hoàn toàn không phải đối thủ của Lâm Phi.

Ba chữ Cửu Trọng Lăng, khiến bọn họ tương đối nghi vấn.

Chỉ có Trương Vô Địch hơi biến sắc, ánh mắt nhìn phía Lâm Phi vô cùng phức tạp.

Lúc đầu hắn cho rằng mình lĩnh ngộ được chiến kỹ, có thể đánh thắng Lâm Phi, nhưng thật không ngờ, Lâm Phi lĩnh ngộ siêu cường, trong thời gian ba ngày lại lĩnh ngộ ra Cửu Trọng Lăng.

Cửu Trọng Lăng, Trương Vô Địch đã từng nghe qua. Đây là một môn quyền pháp chiến kỹ!

Nếu như người khác học được, Trương Vô Địch sẽ không quá khiếp sợ, chính hắn cũng có Băng Phong Thiên Hạ uy lực tuyệt luân, sau khi đại thành mặc dù không cách nào như tên băng phong thiên hạ, thế nhưng đóng băng một khối khu vực thì tuyệt đối không thành vấn đề. Nhưng Lâm Phi học được Cửu Trọng Lăng ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau, nhất là đối phương còn tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, cửu chuyển huyền khí lại nổi danh hung mãnh, phối hợp với Cửu Trọng Lăng, môn chiến kỹ này chẳng khác nào được tạo riêng cho Lâm Phi.

Tự hắn thấy mình thua rồi!

Trương Vô Địch thở thật dài một hơi, trong lòng cũng vô cùng không cam lòng.

Còn như những người khác, trên mặt đều lộ ra đều lộ ra thần sắc kinh ngạc, Trương Vô Địch lĩnh hội được chiến kỹ cũng là bình thường, nhưng Lâm Phi lĩnh ngộ ra chiến kỹ, quả thực chẳng khác nào tiểu hài tử một tuổi biết nói, hoàn toàn là không thể tưởng tượng nổi.

...

Từ Hàn Băng cấm địa đi ra, mọi người tản đi, tự quay về chỗ ở của mình.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Phi thu thập xong hành lễ, chuẩn bị trở về Lâm gia nhiều năm không về, trước khi trở thành đệ tử nội môn, Thần Vũ môn đã đặc biệt cho hắn một kỳ nghỉ dài gần hai tháng, còn như những người khác thì không có vận khí tốt như vậy. Xử lý xong mọi chuyện trước khi nghỉ, Lâm Phi từ Thần Vũ môn đi xuống.

Dưới chân núi, phạm là đệ tử ngoại môn nhìn thấy Lâm Phi đều rất cung kính, hoàn toàn đến từ nội tâm.

Lâm Phi khủng bố, Lâm Phi hung tàn, chúng đệ tử đều thấy rõ, ai cũng không dám đi đắc tội Lâm Phi, lúc này không giống ngày xưa nữa, không còn là người bọn họ có thể tùy tiện bình luận.

Vinh dự Đệ nhất ngoại môn, bọn họ tự vấn cả đời đều không thể đạt được, nhưng Lâm Phi chỉ mất ba tháng.

Vừa mới từ trên núi xuống tới, Lâm Phi đã nhìn thấy chân núi có người đang chờ mình.

"Hắn tại sao lại ở đây, chẳng lẽ vẫn không phục?" Lâm Phi trong lòng suy nghĩ, động tác vẫn không đình chỉ, đi thẳng đến chỗ Trương Vô Địch.

"Lâm Phi, ngươi đừng hiểu lầm, ta không phải tới tìm ngươi để gây phiền toái."

Trương Vô Địch trên vai đeo một bao quần áo, ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Phi nói.

"Đó là?" Lâm Phi hỏi, trong lòng cũng không hiểu.

"Người là người đầu tiên khiến cho ta có dự vọng chiến đấu, mà ở nội môn cao thủ nhiều như mây, hy vọng người có thể giống như hiện giờ, tương lai sẽ có một ngày, chúng ta còn có thể là đối thủ." Trương Vô Địch nghiêm mặt nói.

Lâm Phi nở nụ cười: "Ta cực kỳ thích có một đối thủ như người, ta thấy vô cùng vinh hạnh."

"Tốt lắm!"

Trương Vô Địch xoay người rời đi, vô cùng thẳng thắn lưu loát.

...

Sau khi rời khỏi Thần Vũ môn, Lâm Phi thay đổi một thân hắc sắc y sam, trong thành nhỏ tồn năm ngàn lượng mua một con thiên lý mã, thoải mái đi về nhà.

Vương triều Bất Lạc có mười quận, nơi gia tộc Lâm Phi ở chính là một trong số đó, Sơn Hà quận.

Thực lực của Sơn Hà quận không phải là tối cường, chỉ là một quận bình thường, khoảng cách khá xa, chạy đi cần khoảng tám ngày. Lúc này đây trở về, Lâm Phi du sơn ngoạn thủy, thưởng thức các loại đồ ăn suốt dọc đường, không để ý đến thời gian, thời gian như trôi đưa, bảy ngày thoáng cái đã trôi qua. Cuối cùng Lâm Phi đã đến phạm vi Sơn Hà quận.

Một đường du sơn ngoạn thủy, trên mặt Lâm Phi không hề có vẻ mệt mỏi, không có áp lực, một thân ung dung, không có vẻ khẩn trương như lúc trước.

Trên quan đạo, một con hắc sắc thiên lý mã từ từ bước đến, có một người trẻ tuổi ngồi bên trên, trên tay cầm trái cây rừng, toàn thân lộ ra bộ dạng lười biếng.

"Đến Sơn Hà quận rồi, cũng sắp đến Quy Nguyên thành, không biết Lâm gia biết "Lâm Phi" trước đây có thành tựu như bây giờ sẽ có biểu tình thể nào, ta nghĩ nhất định sẽ rất thú vị!"

Lâm Phi nhìn trời xanh mây trắng, tận hưởng sự ung dung thoải mái chưa từng có.

Từ khi xuyên qua tới nay, Lâm Phi chưa bao giờ có thể an tâm như vậy, khoảng thời gian hiếm có này nhất định phải hưởng thụ thật tốt, nếu không đúng là phải tự thẹn với lòng rồi.

"Tiểu hắc, người làm sao vậy?"

Đang ăn trái cây, hần đột nhiên thấy hắc mã trở nên nóng nảy, có vẻ vô cùng bất an, tựa hồ gặp phải cái gì đó vô cùng đáng sợ.

Hàn quang trong mắt Lâm Phi lóe lên, vỗ nhẹ nhẹ hắc mã.

"Bình tĩnh, bình tĩnh!"

Một tia huyền khí rót vào trong cơ thể hắc mã, hắc mã nhất thời an tĩnh lại.

...

"Đừng dẩu đầu lộ đuôi nữa, tất cả đi ra đi!" Lâm Phi lười biếng nói.

Tiếng vỗ tay bộp bộp bộp từ hai bên đường cái vang lên, trên quan đạo yên tĩnh có vẻ mười phần rõ ràng.

Hai bên đường, mười mấy người từ trong rừng cây đi ra, dẫn đầu chính là hai người trông rất giống nhau, một người mặt không biểu tình, một người có cặp mắt đào hoa, vô cùng nữ tính.

"Mấy người mà muốn đánh cướp thì bỏ ý định đi, trên người ta không có tiền đâu, các người chỉ lãng phí thời giờ thôi, tốt nhất vẫn là để ta rời đi đi!" Lâm Phi tưởng giấc cướp, rất là tùy ý nói.

"Chú em Lâm gia, mấy năm tìm không thấy, lá gan của người cũng thật lớn nha." Người mặt vô cảm lạnh lùng nói.

"Các người là người của Trương gia!" Lâm Phi như tỉnh mộng, thân thể vừa động, lập tức ngồi ở trên hắc mã, đồng thời liên tưởng đến mặt của mấy người kia.

Trong Thần Vũ môn, Lâm Phi có rất ít địch nhân, dám ở Sơn Hà quận chặn giết hắn, không cần nghĩ cũng biết là ai, ngoài người của Trương gia, còn có thể là ai đây.

Nam nhân có cặp mắt đào hoa, lan hoa chỉ phát một cái: "Yêu, thật không hổ là người của Lâm gia, phản ứng vô cùng nhanh, đáng tiếc, phản ứng có nhanh hơn nữa thì đã sao, người không cần trở về Lâm gia nữa rồi."

"Giết!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Giết hai tên trước, thu chút lợi tức

Trên quan đạo, mấy người vừa đến đằng đằng sát khí!

Lâm Phi mặc dù đã thấy không ít tình cảnh, thế nhưng có kẻ dám chặn giết hắn, hắn sao có thể bỏ qua. Hai mắt bắn ra hàn quang lạnh lùng, nổi cơn tức giận.

"Hay cho một Trương gia, hay cho một Trương Vạn Sơn, đây là các người bức lão tử!"

Cho tới nay, Lâm Phi vẫn nghĩ đánh bại đối phương, chen ép đối phương không chỗ trở mình, lưu cho bọn hắn một ấn tượng không bao giờ nhạt phai, về sau tự nhiên sẽ không dám động thủ động cước nữa.

Kết quả, Lâm Phi phát hiện mình sai rồi. Lúc này hắn rút cuộc minh bạch cái gì là giang hồ thị phi.

Nói ví dụ như bây giờ, hắn lại quên mất Trương gia rồi, kết quả người của Trương gia lại động thủ chặn giết mình, còn làm một cách quang minh chính đại, như không sợ người khác biết chút nào.

Lâm Phi khẽ thở dài một hơi. Từ khi xuyên qua tới nay, Lâm Phi tự mình hòa nhập với Huyền Thiên đại lục, chẳng qua hắn lại chưa bao giờ coi mình là một thành phần của Lâm gia. Bây giờ nhìn lại tình huống này, xem ra bất kể hắn trốn tránh như thế nào, cũng không thể xóa đi một điểm trọng yếu. Thân phận tam thiếu gia Lâm gia này.

Đơn giản năm chữ, Lâm Phi đã định trước không thể thoát khỏi, thẳng đến hết đời.

Lúc này đây trở về, Lâm Phi mới hiểu, nếu không xử lý hết các oán niệm Lâm Phi trước đây lưu lại, về sau khi tu luyện nhất định sẽ nảy sinh tác dụng phụ. Một khi giải quyết hết thảy, Lâm Phi sẽ không ở lại Lâm gia nữa, bắt đầu vì tương lai của mình mà điên cuồng tu luyện, trở thành một cường giả một phương.

Người Trương gia nửa đường chặn giết, đã gõ một hồi cảnh báo cho Lâm Phi.

Hắn là người của Lâm gia, là tam thiếu gia Lâm gia.

Cái thân phận này đã tồn tại, thì cũng đã định trước là hắn sẽ không thể nhàn nhã, lúc này chính là minh chứng rõ ràng nhất.

...

Hai huynh đệ Trương Quảng Lâm và Trương Quảng Phi vẫn không nhúc nhích, khỏe mỗi nhếch lên cười nhạt, ánh mắt băng lãnh, giống như đang thấy được Lâm Phi chết ở trên tay bọn họ.

"Tên Trương Vạn Sơn kia không khỏi quá coi trọng tên này rồi, chỉ có thực lực Vô Đạo thất trọng thiên, mà cũng muốn gây chuyện thị phi trong Quy Nguyên thành sao, thật sự không hiểu mấy trưởng lão trong tộc rốt cục là đang nghĩ cái gì!" Trương Quảng Lâm mặt không thay đổi nói.

Trương Quảng Phi nhíu mày: "Quý mới biết, hai chúng ta tốt xấu gì cũng là cao thủ thất trọng thiên, gặp gỡ địch nhân Vô Đạo bát trọng thiên không lợi hại cũng có thể dễ dàng chém giết, vậy mà bây giờ lại phải ra tay đối phó với tên Tam thiếu Lâm gia gây xôn xao dư luận năm đó, đúng là chuyện bé xé ra to, hắn là thứ gì cơ chứ."

Hai người này là đệ tử khá nổi danh trong Trương gia, quan trọng nhất là hai huynh đệ bọn họ tâm linh tương thông, trên thể tiến công có thể phát huy ra trình độ siêu cường. Thông thường hai người bọn họ ra tay, ít có người chống đỡ được, cho nên trong Sơn Hà quận, hai người bọn họ có danh tiếng không nhỏ, được người gọi là "Quy Nguyên song kiệt".

Nếu như không có chuyện quan trọng, hai người bọn họ rất ít khi ra tay, thông thường đều vui đùa tiêu tu. Lúc này đây vì đối phó với Lâm Phi mà phải ra ngoài hành động, bọn họ ôm một bụng tức, cảm giác chuyện bé xé ra to, một tên Vô Đạo thất trọng thiên Tam thiếu Lâm gia có thể lợi hại đến mức nào, hơn phân nửa là Trương Vạn Sơn cố ý nói như vậy để tỏ vẻ mình lợi hại.

Nếu như Trương Vạn Sơn biết hai người này đang nghĩ như vậy, nhất định sẽ không ngừng thổ huyết.

"Mặc kệ hắn chuyện bé xé ra to hay không, chúng ta không cần ra tay, người cho rằng Tam thiếu Lâm gia có thể đối phó với mấy người chúng ta mang tới?" Trương Quảng Lâm cười nhạt.

Vì chặn giết Lâm Phi, Trương gia đã bố trí mười cao thủ Võ Đạo lục trọng thiên, cộng thêm hai người Võ Đạo thất trọng thiên bọn họ, đội hình cường thế như vậy chỉ để chặn giết một tên Võ Đạo thất trọng thiên như Lâm Phi, quả là một chuyện đơn giản.

Trương Quảng Phi không trả lời, ánh mắt nhìn Lâm Phi đang ngồi trên hắc mã, cực kỳ tán thành lời nói của đại ca.

Lâm Phi Tam thiếu, chắc chắn phải chết.

...

"Mọi người lên hết đi, giết tiêu tử này, sẽ có rất nhiều chỗ tốt!"

"Lão tử chém hắc đầu tiên!"

"Đừng giành với ta, loại rác rưởi này, ba đao là đủ!"

...

Mười người Trương gia toàn bộ đều che mặt, sợ bị người nhận ra, trường đao trường kiếm, bốn phương tám hướng vây công Lâm Phi đang ngồi trên ngựa.

Ánh đao kiếm mang đan vào nhau thành một tấm thiên la địa võng.

Thế tiến công như vậy, nếu như là Lâm Phi trước đây chắc chắn sẽ thấy đau đầu, nhưng lúc này đã không giống ngày xưa.

"Giết!"

Lâm Phi một tay vỗ lên ngựa, nhất thời thân hình từ lưng ngựa vọt lên, hàn quang trong mắt lóe lên, trong mắt mọi người nhất thời xuất hiện một mảnh bạch quang, sáng chói như ánh mặt trời.

"Đại Thiên Diệp đao pháp!"

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc phốc...

Nếu có cao nhân ở đây, nhất định có thể thấy được, Lâm Phi chỉ vèn vèn chém ra một đao, nhưng trên thực tế đã chém ra hơn mười đao, tựa như thanh phong, xẹt qua trên cổ từng cái đệ tử Trương gia.

Có thể nói, những người ở đây địa vị trong Trương gia cũng không thấp. Nhưng cho đến chết bọn họ cũng không tin, bọn họ sẽ chết trong tay Lâm Phi.

Lâm Phi xuất đao xong, lại đáp xuống lưng hắc mã, tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt, trên quan đạo thi thể khắp nơi, hai mắt trợn to, giống như đang thể hiện ra rằng bọn họ không cam lòng.

Từ lúc nào thực lực Võ Đạo lục trọng thiên lại trở nên yếu ớt như thế.

...

"Ha ha, xem ra kế hoạch của các ngươi sắp rơi vào thất bại rồi." Lâm Phi vẫn ngồi ở trên hắc mã, cắn một quả trái cây rừng mọng nước, vỗ nhẹ đầu hắc mã, gương mặt cột nhà, phẳng phất như chuyện vừa xảy ra chẳng có gì đáng để nói.

"Lâm Phi, người thật to gan, dám giết tất cả bọn họ, người đây là đang gây hấn với Trương gia, lúc này đây ai cũng không cứu được người nữa đâu." Hai huynh đệ Trương Quảng Lâm nhất thời giận tím mặt.

Đệ tử Trương gia trong chưa đến ba hơi thở đã bị Lâm Phi giết chết toàn bộ, thật ngoài sức tưởng tượng của bọn họ.

Trong tưởng tượng của bọn hắn, thực lực Võ Đạo thất trọng thiên của Lâm Phi rất phù phiếm, nói không chừng là dựa vào đan dược để tăng lên. Nhưng hiện giờ mười đệ tử Trương gia đều tử thương, cảnh giới họ đều không thấp, nếu không xử lý việc này thích đáng, hai người bọn họ đều không biết khi về phải ăn nói thế nào.

Lâm Phi lại cắn một miếng trái cây, cười to: "Ha ha ha, người của Trương gia các ngươi lẽ nào không thể giết được sao? Lâm Phi ta tốt xấu cũng là tam thiếu gia Lâm gia, muốn giết ai thì giết, một vài tên đệ tử Trương gia mà thôi, chờ chút ta giết tất cả các ngươi, để cho trên đường xuống Hoàng tuyền còn có bạn đồng hành."

"Cuồng vọng "

"Lớn mật!"

Hai huynh đệ này chưa từng bị người nào khinh thị như vậy, nhất là lại còn từ tên tam thiếu gia phế vật của Lâm gia, ngại sống lâu quá rồi hay sao, lại còn muốn giết tất cả bọn họ, thật sự coi mình là Thiên Vương lão tử rồi sao.

"Đại ca, chúng ta đồng loạt ra tay, làm thịt tiểu tử này!" Trương Quảng Phi cười nhạt.

"Được, cùng tiến lên!" Một đao có thể giết mười người, hai người huynh đệ bọn họ cũng không dám xem thường.

Hai huynh đệ một trước một sau lập tức xuất kích. Một dùng kiếm, một dùng đao, đao kiếm xác nhập.

"Đao Kiếm Tề Minh!"

Đây chính là một môn công kích tổ hợp của hai huynh đệ bọn họ, một người công kích phía trước, một người công kích phía sau, phân tán sức chú ý của đối phương, một kích liền có hiệu quả.

Hai người đều là nhân vật lợi hại, không ra tay thì thôi, vừa ra tay thế như lôi đình, không để cho Lâm Phi có cơ hội phản kích.

Lâm Phi lại cần một quả cây rừng, lần nữa lười biếng nói.

"Phối hợp không tệ, đáng tiếc tốc độ quá chậm, tất cả đều là kẻ hờ, cho nên hiện giờ các ngươi đều có thể chết được rồi."

Hai người bọn họ mặc dù chưa tính là cao thủ, nhưng một tên cái phế vật như Lâm Phi mà dám kiêu ngạo trước mặt bọn họ, bọn họ phát thệ nhất định phải dẫn vật Lâm Phi thật kỹ.

Chẳng qua, ý tưởng này vừa lướt qua trong đầu thì một màn chấn động đã xuất hiện.

Lâm Phi trái phải cùng chém ra một đao như bạch sắc quang mang từ trên không chém xuống.

"Hừ, có chút công kích này..." Đại ca Trương Quảng Lâm còn chưa nói xong, sắc mặt kịch biến, phảng phất như nhìn thấy một chuyện không thể tin, thân thể như bị trời buộc không thể di động, toàn bộ đường như bị xé nứt, nhất thời nổ tung, lúc sắp chết còn thấy thân thể đê đê đồng dạng cũng nổ tung, giống y như hấn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Xung quanh khiếp đảm

Lão tử đã nói với các ngươi từ sớm rồi, sẽ tiễn các ngươi xuống phía dưới cùng làm bạn, thì nhất định sẽ tiễn các ngươi xuống phía dưới, tuyệt đối sẽ không hai lời." Lâm Phi lắc đầu, nghiêm trang cắn trái cây rừng, vẩy nước ra, không để ý đến mấy thi thể trên đường chút nào.

Hai huynh đệ Trương gia thực lực mạnh mẽ, lại là thân huynh đệ có năng lực thần kỳ tâm linh tương thông, thông thường gặp người lợi hại hơn mình, sau khi liên thủ đều có thể chống đỡ một chút.

Đáng tiếc lần này bọn họ lại gặp Lâm Phi.

Lâm Phi lịch lãm ở Hắc Thủy sơn mạch, chiến đấu trên lôi đài ở Thần Vũ môn, về kinh nghiệm chiến đấu không phải là tay mơ, hai người bọn họ dù liên thủ lại lợi hại nhưng vẫn có kẻ hờ về tốc độ. Hai người cùng đánh, một trước một sau, sơ hở lớn nhất chính là tốc độ.

Lâm Phi lại không lợi hại ở điểm nào khác mà chính là có ưu thế tuyệt đối trên phương diện tốc độ. Vì vậy hai huynh đệ Trương gia xui xẻo, bị Lâm Phi một đao chém giết, kỳ thực đó là năm đao hợp nhất, uy lực không giống bình thường, mặc dù cuối cùng nhìn ra, vẫn không đỡ được công kích này.

...

Giết người của Trương gia trên đường lớn.

Lâm Phi cướp đoạt chiến lợi phẩm một phen, trong đó vàng bạc chiếm đa số, sau đó là đao pháp kiếm phổ, mặc dù không đáng giá là bao, nhưng với thói quen cướp đoạt chiến lợi phẩm của Lâm Phi, thịt muối cũng là thịt, không thể lãng phí, không thể tiện nghi cho người khác.

"Một đám quý nghèo, trên thân chỉ có tí tẹo gia sản."

Nếu như mấy tên đang nằm trên đất kia biết chắc chắn sẽ thổ huyết không ngừng, bọn họ là đi giết người, không phải đem của cải bỏ trốn, trên thân sao có thể sẽ có đồ vật đáng giá.

Lại nói vận khí của Lâm Phi đúng là không tệ, sau khi xử lý hết mấy thi thể, trên quan đạo vẫn như cũ không có người nào xuất hiện.

Lâm Phi chôn tất cả những thi thể này trong rừng cây, còn về chuyện lúc nào sẽ có người phát hiện, cái này chẳng có chút quan hệ nào với hấn, ngược lại có ai sẽ biết, Trương gia biết thì như thế nào, chẳng liên quan gì đến hấn.

Sau khi làm hết tất cả, Lâm Phi một lần nữa ung dung lên đường.

"Trương gia, mấy người chờ đó cho ta, việc này còn chưa xong đâu."

Lâm Phi nhìn bầu trời, trên đó từng gương mặt dần hiện ra...

...

Sau khi bị chặn giết trên đường, Lâm Phi nhàn nhả đi một ngày, cuối cùng đã đến phạm vi Quy Nguyên thành.

Vừa bước vào Quy Nguyên thành, toàn thân Lâm Phi khó chịu, có loại cảm giác nhàn nhạt không rõ lượn lờ trên ngực.

"Ai da, đây chắc không phải là nhớ quê hương mà khiếp hãi trong truyền thuyết đó chứ?"

Lâm Phi không hiểu vì sao lại thấy khó chịu.

Trước đó cảm giác này cũng không rõ ràng, cho đến khi thực sự bước vào phạm vi Quy Nguyên thành, loại cảm giác này mới thật sự đè xuống. Cảm giác này hẳn chưa từng trải qua, khiến cho Lâm Phi dở khóc dở cười.

"Lâm Phi ơi, Lâm Phi ơi, ngươi không phải vẫn hy vọng bản thân có một ngày áo gấm về nhà, làm cho những người từng khinh thường ngươi hiểu rõ, Lâm Phi ngươi không phải là phế vật, không phải là hoa hoa công tử sao, nguyện vọng này ngày hôm nay ta sẽ giúp ngươi thực hiện. Còn như những chuyện ngươi lo nghĩ trước đây, ta cũng đều sẽ giúp ngươi hoàn thành." Lâm Phi lăm bầm lâu lâu một mình, đối với mấy từ áo gấm về nhà này, dùng quá miễn cưỡng, thời gian qua đi gần năm năm, quả thật là mùi vị như áo gấm về nhà.

"Không dễ dàng mới có thể về nhà một chuyến, xem ra Trương gia không muốn để cho ta yên, chẳng qua như thế thì đã sao, mặc kệ các ngươi muốn làm gì, lão tử cũng phụng bồi tới cùng!" Hàn quang trong mắt Lâm Phi lóe lên, lập tức khôi phục lại bộ dạng lười biếng lúc trước, người ngoài nhìn qua, tuyệt đối sẽ không nghĩ ra, Lâm Phi vừa giết hơn mười người.

...

Quy Nguyên thành, Sơn Hà quận, chắc chắn là một thành trì không tính là mạnh, nhưng cũng không tính là yếu, miễn cưỡng trong vùng trung du.

Trong Quy Nguyên thành, ba đại gia tộc tạo thành thế chân vạc, một là Lâm gia, một là Lý gia, một là Trương gia, cộng thêm Cực Hạn võ quán, hình thành đại cục giữa các thế lực.

"Quy Nguyên thành, ta đã trở về."

Sau khi nhìn thấy Quy Nguyên thành, ký ức của Lâm Phi như sóng triều không ngừng cuộn về, như xem một đoạn phim có bản thân ở trong đó nhưng có vẻ không chân thực.

Lâm Phi duỗi người, ánh mắt bình tĩnh, nhìn Quy Nguyên thành, trong lòng tự nhủ một câu nói như vậy.

Qua năm năm, diện mạo Lâm Phi khác với năm đó rất nhiều, lúc này lại mặc một thân hắc bào, khuôn mặt thanh tú, chỉ là gầy đi một ít.

Còn Quy Nguyên thành vẫn giống y như trong trí nhớ của hắn.

Cửa thành, người đến người đi, vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng có thể gặp được mạo hiểm đoàn và dong binh đoàn lui tới, xem như là một nơi trung chuyển chiến đấu.

"Tiểu hắc, đi thôi." Lâm Phi vỗ vỗ hắc mã.

...

Sau khi nộp một lượng bạc, Lâm Phi kéo hắc mã vào Quy Nguyên thành đã xa cách năm năm.

Mặc dù là lần đầu tiên hắn tới, cảm giác Quy Nguyên thành mang tới vẫn phảng phất đã ở nơi này lớn lên, lộ ra cảm giác vô cùng quen thuộc.

Năm năm sau trở về, Quy Nguyên thành biến hóa không lớn, thậm chí không ít địa phương xây dựng thêm, so với trước đây rộng rãi hơn nhiều.

Lâm Phi không vội trở về. Là một người chuyển kiếp tới, trong lòng Lâm Phi tồn tại cảm giác chống cự nhất định.

Nếu như trong Thần Vũ môn, Lâm Phi không có cảm giác gì, nhưng sau khi trở lại Quy Nguyên thành, bất ngờ xuất hiện một loại cảm giác khó chịu giống như người từng trải, rất rõ ràng chính là do Lâm gia mang lại.

Lâm Phi rầu rĩ chống cự, hắn vốn không định trở về sớm như vậy, nên quyết định đi trong Quy Nguyên thành nhìn khắp nơi để thích ứng một chút, giảm sự khó chịu trong lòng.

Đương nhiên có người sẽ hỏi, Lâm Phi là xuyên qua tới, thần kinh chắc khỏe có gì phải lo lắng, nhưng mà trên thực tế, Lâm Phi không có khả năng lập tức có thể thích ứng với hoàn cảnh này.

Lâm Phi trước đây để lại cho hắn hai ký ức bất đồng, hai thời kỳ bất đồng. Lúc này Lâm Phi mới có thể đưa ra lựa chọn.

...

Quy Nguyên thành.

Trước tiên Lâm Phi bán hắc mã đi, giá cả chênh lệch không nhiều, có khoản chiến lợi phẩm mới lấy được, hắn tự nhiên không thèm để ý đến mấy đồng bạc lẻ này.

Thành thoi lấy hành lý từ trên ngựa xuống, Lâm Phi khẽ hát, nỗ lực để cho mình thích ứng một chút.

Khi còn ở Trái Đất, Lâm Phi chẳng qua chỉ ở một trường đại học.

Đời này trong Huyền Thiên đại lục, Lâm Phi lại thành tam thiếu gia Lâm gia, mặc dù danh tiếng của cái tên này không phải là rất tốt, nhưng địa vị hoàn toàn khác nhau, dùng cách nói ở Trái Đất mà nói, Lâm Phi khẽ quay người một cái liền không cần thận thành phú nhị đại, trở thành tam thiếu gia.

Nếu như trở thành phú nhị đại ở Trái Đất, Lâm Phi ít nhất có thể giàu một chút, thế nhưng trong Huyền Thiên đại lục, làm phú nhị đại thật sự không có gì đáng để nói hết, nhất là Lâm gia lại giống như mặt trời lặn phía tây, không còn là mặt trời mới mọc, tình huống tương đối không ổn.

Lâm Tam thiếu Lâm gia, thời gian này của Lâm Phi khẳng định không dễ chịu.

Dọc theo đường đi, cũng may năm năm Lâm Phi chưa từng trở về, diện mạo biến hóa khá lớn, cho nên không ai để ý đến tam thiếu gia Lâm gia đã trở về Quy Nguyên thành.

Thời gian năm năm có thể thay đổi tất cả, đồng dạng có thể thay đổi rất nhiều chuyện, chẳng hạn như danh tiếng phong lưu Lâm Phi đã từng lưu lại. Lâm Phi không ngừng nhớ lại, chợt nhận thấy một tòa kiến trúc quen thuộc: "Tránh ra, tránh ra, tất cả tránh ra cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Di chứng lâm phi lưu lại

Vốn dĩ trên đường cái náo nhiệt, người đến người đi.

Nhưng nghe thấy tiếng nói từ đằng xa, người trên đường đều vô ý thức mà đứng dẹp sang một bên, hiển nhiên nhận ra người đang đến là ai.

Lâm Phi tự nhiên cũng đứng lui sang một bên, trong lòng hiếu kỳ, từ lúc nào trong Quy Nguyên thành có người lá gan lớn như vậy, chẳng lẽ là người của đại gia tộc?

Năm năm chưa từng trở về, Quy Nguyên thành đã trở thành một nơi hoàn toàn khác trước, huống hồ Lâm Phi lại còn là già, còn trông chờ một người đóng giả có thể hiểu rõ về nơi người trước từng sống như Quy Nguyên thành?

Không có khả năng. Cho nên Lâm Phi chỉ đứng ở bên cạnh.

Từ cuối đường, mấy con ngựa to lớn phi tới, vừa nhìn cũng biết không phải tọa kỵ thông thường, mà là ngựa tốt giá trị trên vạn lượng.

Trên mấy con ngựa cao lớn có mấy người trẻ tuổi, phục sức đều là thứ hiếm có, mỗi người đều anh tuấn bất phàm, vừa nhìn cũng biết là đệ tử gia tộc. Đáng tiếc, dù một người Lâm Phi cũng không nhận ra.

Người đến giống như có chuyện gì gấp, nghênh ngang từ cuối đường đi tới, vô cùng hoành hành ngang ngược.

...

Thẳng đến sau khi bọn họ rời đi.

Lâm Phi mới nhìn hướng bọn họ rời đi, như có điều suy nghĩ. Vì vừa rồi, dường như hắn nhớ tới chuyện gì đó. Cùng lúc đó, mấy tiếng nói trên đường nhất thời thu hút sự chú ý của Lâm Phi.

Thực lực Võ Đạo thất trọng thiên, mấy người trên đường nói chuyện như vậy, Lâm Phi muốn biết kỳ thực không khó.

"Ha hả, lại là người của Trương gia, quả thực vô pháp vô thiên, xem ra bọn họ lại đi về phía cửa hàng của Lâm gia rồi." Một người trung niên có vẻ như đã thấy chuyện này nhiều rồi.

"Còn phải nói sao, Trương gia tìm Lâm gia gây phiền phức không phải ngày một ngày hai, nghe nói mấy ngày trước Lâm gia mời một gã luyện đan sư, Trương gia đương nhiên sẽ không ngồi yên xem Lâm gia phát triển, vừa rồi mấy người kia hình như là mấy vị thiếu gia của Trương gia."

Lúc hai người đang nói chuyện phiếm, bỗng nhiên có người xen vào nói: "Thật ngại quá, vừa rồi những người kia sao lại tùy ý hoành hành trên đường như vậy?"

Người mở miệng chen vào không phải ai khác chính là Lâm Phi.

Lâm Phi tương đối thông minh, không trực tiếp hỏi những người kia đang làm gì, ngược lại đổi phương thức hỏi vì sao bọn họ phóng ngra trên đường cái.

Hai người vừa nhìn thấy một người trẻ tuổi, xem ra hình như là mới tới, tự nhiên không để ý, càng là không biết trước mặt chính là tam thiếu gia Lâm gia năm năm trước.

"Tiểu huynh đệ, ngươi là vừa tới đây sao?" Người trung niên hỏi.

"Hả, ta vừa rồi thấy bộ dáng của bọn họ có vẻ cực kỳ uy phong, lúc này mới muốn hỏi một chút, bọn họ rốt cuộc là người phương nào vậy?"

Lâm Phi làm ra bộ dáng như một thanh niên lỗ mãng.

Người trung niên bộ dạng như ta biết ngay mà, có lòng tốt nhắc nhở: "Tiểu huynh đệ, lần sau mấy lời như vậy ngàn vạn lần chớ nói ra, bọn họ đều là người người không thể đắc tội, đắc tội bọn họ, ngươi có muốn rời khỏi Quy Nguyên thành cũng khó khăn, bọn họ đều là người của Trương gia."

"Không sai, đây là người của Trương gia, không dễ trêu chọc đâu, lần sau gặp được người của Trương gia, tốt nhất tránh xa ra là được." Một người khác nhắc tới cái này, gương mặt còn sợ hãi, thậm chí trộm trộm nhìn chung quanh một chút, phảng phất như lo lắng bị người phát hiện.

"Trương gia?" Lâm Phi làm ra vẻ cực kỳ khó hiểu: "Ta nghe nói ở bên ngoài, hình như là trong Quy Nguyên thành Lâm gia là uy phong nhất, từ lúc nào đến phiên Trương gia rồi?" Lời của Lâm Phi cũng rất bình thường, nên bọn họ cũng không hề hoài nghi.

Chẳng qua bọn họ lại lộ ra vẻ mặt thốn thức, giống như đang nhớ lại chuyện gì.

"Ha hả, người thanh niên, ngươi nghĩ sai rồi, đây đều là chuyện từ xưa rồi, Lâm gia sớm đã không phải là Lâm gia năm đó nữa, hiện giờ chẳng qua là kéo dài hơi tàn mà thôi." Người trung niên lên tiếng.

Lâm Phi chấp tay nói: "Tiểu đệ là mới tới, chuyện của Lâm gia chẳng qua là lần trước bằng hữu nói cho, thật không biết có chuyện như vậy, lẽ nào trong này có ẩn tình gì sao?" Lâm Phi biểu hiện như người mới, bọn họ càng là không có hoài nghi.

"Kỳ thực cũng không có gì, không phải là do Lâm Phi năm đó tạo nghiệt sao!"

May mà Lâm Phi là người từng trải, nếu không đúng là nằm cũng trúng đạn rồi, chuyện này đâu có liên quan đến hắn, chắc chắn là Lâm Phi trước đây gây ra.

"Lâm Phi là?"

Hai người kia nhìn chung quanh một chút, thấy cũng không có người nào quan tâm, lúc này mới bắt đầu giải thích.

"Ngươi là mới tới, người Lâm Phi này khẳng định là không biết, năm năm trước tam thiếu gia Lâm gia sắc đậm ngập trời, vậy mà muốn muốn cường bạo nữ nhi của thành chủ, mặc dù cuối cùng không thành công nhưng vẫn mang tới phiền toái rất lớn cho Lâm gia, sau đó Lâm gia lại xuất hiện không ít biến cố, tử thương không ít cao thủ, tổn thương nguyên khí nặng nề, cộng thêm chuyện của thành chủ, vị trí bá chủ này của Lâm gia dần dần bị người kéo xuống..."

Lâm Phi yên lặng nghe, trong lòng thốn thức, không nghĩ tới việc này còn là bởi vì mình mà xảy ra.

Mặc dù là quá khứ năm năm trước, hắn lại là Lâm Phi già, nhưng là bây giờ ai biết hắn là già cơ chứ, Lâm Phi trước đây lại xong đời rồi, chuyện còn lại tất cả đều rơi lên đầu hắn.

Lâm Phi nhất thời á khẩu.

Hiện nay Lâm Phi vốn đã không thể tiếp nhận được Lâm gia, vốn là định giải quyết phiền phức rồi lập tức vui đầu khổ tu, nhưng tình huống bây giờ, Lâm gia lại vô hình trung rơi vào một hồi phong ba.

"Khó trách lại như vậy, xem ra Lâm Phi không phải là thứ tốt lành gì." Lâm Phi nghiêm trang nói.

"Dĩ nhiên không phải, nếu như Lâm Phi thành công thì còn dễ nói, hết lần này tới lần khác tên phế vật kia dĩ nhiên lại lãng nhục một cô gái, sau lại nghe nói đã bị đưa đến Thần Vũ môn làm đệ tử ngoại môn, có vẻ như thời gian năm năm rồi cũng chưa từng trở về. Hơn nữa, tam thiếu gia Lâm gia năm đó là

hoa hoa công tử, đến Thần Vũ môn rồi lại thành một tên phế vật, hình như hiện giờ mới chỉ tu luyện tới Vô Đạo tứ trọng thiên..."

Lâm Phi không cần nghĩ cũng biết, mấy tin tức này nhất định là Trương gia và Lý gia truyền tới, không phải là vì sĩ nhục Lâm gia, dùng sự thực nói cho toàn bộ Quy Nguyên thành biết, Lâm gia có một tên thiếu gia phế vật sao.

Cường bạo nữ nhi của thành chủ cũng không thành công, ném đi mặt mũi nam nhân.

Học võ tu luyện bất thành, năm năm vẫn là một tên phế vật.

Danh tiếng của Lâm Phi trong Quy Nguyên thành vô cùng thối rửa.

"Vừa rồi những người kia muốn làm gì thế? Xem bộ dạng vôi vã của bọn hần..." May mà tố chất tâm lý của Lâm Phi tốt, nếu không chắc cũng không không chế được thêm nữa.

"Đây còn phải nói à, nhất định là đến tiệm thuốc hoặc là tiệm binh khí của Lâm gia, mỗi ngày nếu không dẫn vật một lần, Trương gia sẽ không từ bỏ ý đồ, lại cộng thêm thành chủ nhắm một mắt mờ một mắt, Lâm gia thời gian qua sống không dễ chịu, nhất là sau đợt thi đấu năm năm, Lâm gia xem ra sắp không còn là đại gia tộc trong Quy Nguyên thành được nữa rồi, một thế lực nhị lưu sớm đã để mất tới vị trí này của Lâm gia. Tình huống lúc này đây của Lâm gia thật không ổn nữa rồi."

Sắc mặt Lâm Phi hơi trầm xuống, không nghĩ tới vừa trở về sau năm năm lại gặp phải tình huống này.

Nói thật ra, Lâm Phi có thể không chú ý đến chuyện này. Nhưng lúc này đây trở về, Lâm Phi nửa đường bị người chặn giết, Trương gia này hần đã nhớ kỹ. Lâm Phi hiểu rõ một cái đạo lý, người hiền dễ bị bắt nạt, huống hồ bọn họ đã biết tam thiếu gia Lâm gia đã trở về, cho dù kết cục của Lâm gia như thế nào, bản thân hần cũng chưa chắc sẽ có kết quả gì tốt.

Là một người từng trải, nếu như ngay cả điểm này Lâm Phi cũng không nhìn ra được, vậy đơn giản giống như một con heo ngồi đợi bị người giết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Khẩu khí của người ghê gớm thật

Cáo biệt hai vị võ giả, chân mày Lâm Phi hơi nhíu lại, trước khi đi còn nhớ rõ bọn họ nhắc tới ngàn vạn lần không nên đắc tội Trương gia, con quái vật khổng lồ này.

Thấy bọn họ có bao nhiêu cổ kị đối với Trương gia, thật không hổ là đệ nhất gia tộc Quy Nguyên thành. Đương nhiên, phủ thành chủ cũng không tính trong số đó.

Mọi người đều không dám khinh thị Trương gia, để cho Trương gia ngồi vững vàng ở vị trí số một Quy Nguyên thành.

"Lúc đầu cho rằng có thể thoát khỏi sự trói buộc của vận mệnh, nhưng hiện giờ lão thiên cũng không giúp ta, mẹ kiếp, lão tử kiếp trước lẽ nào xuất thân là làm người xấu sao?" Lâm Phi tự giễu, nhìn bầu trời xanh thẳm trên đầu, thở ra một hơi thật dài.

Lâm gia không còn là Lâm gia năm đó, chỉ vì hần mà ra. Trương gia không còn là Trương gia ban đầu, xưa đâu bằng nay, đã trở thành một phương bá chủ Quy Nguyên thành.

Mà đầu số gây ra chuyện này, chính là Lâm Phi trước đây, Lâm Phi giả như hần chính là nằm không trúng đạn, nhưng có người nào sẽ biết đây, bất kể tương lai như thế nào, hần chắc chắn sẽ không thể sống dễ dàng.

"Hiện giờ người của Trương gia bị ta giết, sớm muộn cũng sẽ hoài nghi đến ta, chỉ là hiện giờ bọn hần cũng không có chứng cứ xác thực, bằng không cục tức này khẳng định không thể nuốt trôi. Nói không chừng sẽ tìm tới chỗ hần một lần nữa, vòng xoáy của Lâm gia ta lại buộc phải bước vào rồi."

...

Quy Nguyên thành chia làm bốn thành nội, đông tây nam bắc.

Cửa hàng của Lâm gia ở thành nam, xem như vẫn là một nơi khá lý tưởng. Lúc này đường phố Nam Đại vốn là có người đến người đi, nhưng giờ lại vắng vẻ không một tiếng động.

Trên đường cái có không ít người vây quanh, có người lắc đầu, có người thờ dài, có người nhìn có chút hả hê,... Các loại biểu tình khác nhau liên tục được thể hiện ra. Với tình huống trước mắt, bọn họ giống như đã nhìn mãi thành quen rồi.

"Nghiep chương, đúng là nghiệp chương, người của Trương gia hơi quá đáng rồi." Có người nhìn không được lắc đầu, gương mặt tỏ vẻ thương hại.

"Hắc hắc, Lâm gia thất thế, đây là gieo gió gặt bão, như bây giờ lão tử thấy vẫn còn nhẹ lắm, sau trận đấu lớn định kỳ trong năm nay, Lâm gia không còn là ba đại gia tộc nữa rồi."

"Đúng vậy, Lâm gia sinh ra một nhi tử phá gia như thế, qua năm năm, thế lực Lâm gia đã kém xa trước đây, nếu như còn mất vị trí trong tam đại gia tộc, Lâm gia nhất định sẽ biến mất ở giữa con sông lịch sử thôi."

"Đáng tiếc cho một Lâm gia, chẳng qua, Trương gia cũng thật quá đáng, lần trước là tiệm binh khí, lần này là tiệm đan dược, thật không biết về sau sẽ như thế nào nữa."

...

Một đám người thấp giọng thảo luận. Hiển nhiên bọn họ vô cùng sợ hãi Trương gia nên cũng không dám trắng trợn ồn ào náo động.

Khi Lâm Phi xuất hiện, vừa lúc nghe được những lời này, sắc mặt khẽ biến, từ bên ngoài đám người chen vào trong.

"Cút ra ngoài, tất cả cút ra ngoài!"

Lâm Phi ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy trước tiệm thuốc của Lâm gia bị người che kín không còn một kẽ hở, vô cùng lộn xộn, không ít dược liệu vung vãi ở cửa. Hiển nhiên vừa rồi đã xảy ra chuyện gì đó, lập tức mấy người đứng ở cửa cũng bị đuổi hết ra ngoài.

Lâm Phi bình tĩnh nhìn, chính là một vài đệ tử Trương gia vừa rồi phóng ngựa trên phố, mỗi người đều có thực lực không thấp, không phải Võ Đạo ngũ trọng thiên thì cũng là Võ Đạo lục trọng thiên, cao nhất là có một Võ Đạo thất trọng thiên.

Quy Nguyên thành không phải như Thần Vũ môn, thực lực võ đạo trung giai đã xem như là thiên phú tốt lắm lắm rồi.

Mấy người kia đứng ở cửa đắc ý cười ha ha.

"Lâm Phong nhị thiếu gia người từ lúc nào tính khí lớn như vậy, có muốn lão tử giúp người giải tỏa hay không, đảm bảo giúp người thoải mái đến cùng." Trương Vạn Tùng cười ha ha nói.

Một đời đệ tử của Trương gia tất cả đều có tên đệm là chữ Vạn.

Trương Vạn Tùng là một đệ tử chi thứ thực lực không tệ, địa vị trong Trương gia không thấp, thích nhất là đi gây chuyện thị phi, đặc biệt là gây chuyện với Lâm gia.

Năm năm trước, bọn họ không dám.

Năm năm sau, bọn họ không có gì phải cố kỵ.

"Tùng ca nói không sai, tiểu tử Lâm Phong kia khẳng định bức bối không thông rồi, thả lỏng khẳng định sẽ tốt hơn nhiều, ha ha ha!"

"Thằng nhóc Lâm Phong ngoan ngoãn lăn ra đây, để cho Tùng ca của chúng ta giúp người thông khí, đừng không biết điều, mau lăn ra đây đi."

...

"Làm càn!"

Một tiếng rống lớn vang lên, một hán tử khôi ngô mang vẻ mặt phẫn nộ từ tiệm thuốc đi ra, mặt mơ hồ có chút tương tự với Lâm Phi, càng nhiều hơn chính là vẻ khôi ngô và cương mãnh, lộ ra khí dương cương.

Lâm Phong đứng ở cửa như một toà núi nhỏ, khí thế chững chạc như núi lớn, khiến người ta không dám khinh thường, rõ ràng là tu luyện đại địa công pháp.

Đây chính là nhị ca của Lâm Phi, Lâm Phong.

Sau khi Lâm Phong ra ngoài, một vài tiểu nhị cũng theo phía sau đi ra, mặt mũi bầm dập, rõ ràng là thương tích vừa rồi bị người dạy dỗ một trận lưu lại.

Nhị ca, bọn họ là kẻ xấu, bọn họ là kẻ xấu."

Sau khi mấy tiểu nhị ra ngoài, lại có một tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác chạy ra, mặt mày trắng trẻo vô cùng đáng yêu, ôm lấy đùi Lâm Phong, làm bộ đáng thương chỉ đám người kia.

Khuôn mặt giận dữ của Lâm Phong lập tức tan đi rất nhiều.

"Đưa cả tiểu muội đến sao!"

...

Lâm Phi đều thấy rõ tất cả. Sau khi nhìn thấy tiểu cô nương kia, không khỏi cảm ứng được trong lòng, cảm giác như huyết mạch tương liên, vô cùng thân thuộc.

"Tiểu muội? Không phải là sau khi ta rời đi, mẹ lại sinh thêm một đứa chứ?"

Tiểu la lỵ xinh đẹp, Lâm Phi chưa từng gặp qua, nhưng khi nhìn cô bé trước mắt này, thực sự có cảm giác, nếu như xuất hiện trên Internet, muốn không nổi cũng không được, hoàn toàn có thể đáng yêu chết người.

Đáng tiếc, nơi này lại là Huyền Thiên đại lục. Dù vậy tiểu la lỵ xinh đẹp vẫn thu hút không ít ánh mắt.

"Trương Vạn Tùng, hôm nay ngươi làm vậy là có ý gì, hôm nay nếu ngươi không thể cho ta một câu trả lời thuyết phục, đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi đây."

Lâm Phong bước ra một bước, nhất thời như một tòa núi lớn đè tới, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, đây là dấu hiệu của nổi giận.

Trương Vạn Tùng không cố kỵ cười to: "Ngươi muốn ta cho ngươi một câu trả lời thuyết phục? Ngươi tính toán cái gì thế? Lâm gia các ngươi là cái thứ gì, lão tử thích đập cửa hàng của các ngươi đấy, đập cho các ngươi từ nay về sau không dám mở lại tiệm luôn!"

"Khốn kiếp!" Lâm Phong hoàn toàn nổi giận, song quyền như đá, bước ra mấy bước, khí thế như là một ngọn núi lớn ừng ực nghiền ép lên, đánh về phía ngực đối phương.

"Tốt tốt lắm!" Trương Vạn Tùng không có chút để ý nào, ngược lại tiến lên đón đỡ, khoe miệng treo lên nụ cười đắc ý.

"Huyền Ảnh Thiên Chương!"

Chương ảnh gió thổi không lọt, dù không được đến ngàn chương nhưng cũng có ít nhất hơn mười chương, mọi người nhìn mà hoa cả mắt.

Rầm rầm rầm

Quyền ảnh giao nhau, quyền phong hóa thành phong ba lập tức tràn ra, kiến trúc chung quanh phát ra tiếng gãy rã rã.

Cộp cộp cộp!

Lâm Phong bị đẩy lui ngược lại, giẫm ra mấy vết chân trên nền đá cứng rắn mới có thể đứng vững thân hình.

"Ngươi học được huyền công Hoàng giai hạ phẩm!"

Tiên huyết theo khoe miệng Lâm Phi chảy xuống. Hắn nhìn chằm chằm Trương Vạn Tùng nói.

Mọi người hoảng sợ, huyền công Hoàng giai đã quá lợi hại như vậy rồi.

Trương Vạn Tùng cười ha ha: "Ha ha, ngươi bây giờ mới biết à, đáng tiếc đã quá muộn, ngày hôm nay lão tử sẽ nói cho ngươi biết, nhị thiếu gia Lâm gia ngươi trong mắt lão tử hiện giờ chả là cái thá gì hết, giống như tam đệ của ngươi, phế vật chân chính, ta thật sự thấy mất mặt thay cho Lâm gia các ngươi."

Trương Vạn Tùng vừa nói xong, chân bước như nhện, một mạch xông lên, Huyền Ảnh Thiên Chương lần nữa đánh ra, thanh thế càng thêm lợi hại hơn lần trước.

Hiển nhiên lúc này đây, Trương Vạn Tùng muốn làm nhị thiếu gia Lâm gia này trọng thương.

Trực tiếp không coi Lâm gia còn tồn tại.

Lâm Phong lúc trước trúng chương, huyền khí hỗn loạn, không dễ khống chế, cứng rắn chống đỡ lại xuất hiện kẽ hở, huyền công Hoàng cấp đúng là lợi hại. Lần công kích này còn cương mãnh hơn lần trước.

Lâm Phong thần tình ngưng trọng, đang chuẩn bị ngạnh kháng. Không ngờ một thanh âm lạnh như băng vang lên bên tai, một đạo bạch quang chợt lóe lên.

"Khẩu khí của ngươi ghê gớm thật."

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Hấn là ai vậy?

"Bịch!"

Mọi người thấy Trương Vạn Tùng vốn dĩ đang định đối phó Lâm Phong, đột nhiên bắn ngược ra, bịch một tiếng té lăn trên đất, lăn thêm mấy vòng rồi mới miễn cưỡng dừng lại.

Trương Vạn Tùng bị người đánh ngã ra?

Đây là một ý nghĩ quanh quẩn trong đầu mọi người, sau đó mới đột nhiên nghĩ, điều này sao có thể? Người nào to gan như vậy.

Trong Quy Nguyên thành, thực lực Võ Đạo thất trọng thiên có thể nói là danh khí không nhỏ, Quy Nguyên thành là thành lớn, nhưng muốn so sánh với môn phái như Thần Vũ môn thì chênh lệch lại không phải chỉ lớn bình thường.

Trong Thần Vũ môn, cảnh giới này có rất nhiều, chỉ có thể coi là tạm ổn, cũng không tính là xuất sắc, tùy tiện hướng đoàn người một trào ngay lập tức sẽ bốc được một nắm.

Nhưng Quy Nguyên thành thì hoàn toàn khác. Võ Đạo thất trọng thiên hoàn toàn có thể trở thành tiểu đầu mục một phương.

Trương Vạn Tùng lại là người của Trương gia, bây giờ còn bị người đánh bay ra ngoài, quan trọng là bọn họ đều không thấy đã xảy ra chuyện gì. Sau khi chốc lát kinh ngạc, ánh mắt mọi người đều chuyển về phía một người.

Nơi đó có một người thanh niên mặc hắc bào lọt vào trong tầm mắt mọi người.

Hấn là ai vậy?

Đây là nghi vấn của mọi người ở đây.

...

"Đại ca thật là lợi hại, kẻ xấu đều bị đánh bay ra ngoài rồi."

Tiểu la ly phần điều ngọc trác hoàn toàn không biết hung hiểm vừa rồi, ngược lại hai mắt sáng như sao. Ở đây người kinh ngạc nhất chính là Lâm Phong.

Tình huống hiện nay của Lâm gia trong Quy Nguyên thành là gì, trong lòng Lâm Phong là hiểu rõ nhất, có thể nói là hết sức tệ hại, kéo dài hơi tàn mà thôi. Chuyện như bây giờ đã xảy ra không ít lần, nhưng cho tới bây giờ chưa từng có ai dám ra tay, vốn dĩ Lâm Phong định liều mạng với Trương Vạn Tùng, tuyệt đối không cho tiểu tử này sống dễ chịu. Không ngờ đột nhiên lại xảy ra một màn như vừa rồi.

Người trẻ tuổi áo bào đen xuất thủ giúp bọn họ, lẽ nào hấn không biết Trương gia lợi hại sao?

Sau khi ánh mắt rơi vào trên thân hắc bào nhân, chân mày Lâm Phong đột nhiên nhíu lại, trong mắt mang theo vẻ vô cùng kinh ngạc, cũng là vô cùng khiếp sợ, vì từ trên khuôn mặt kia, hấn hiển nhiên nhận ra cảm giác quen thuộc, tâm tình khiếp sợ xuất hiện ở trên mặt.

Không đợi Lâm Phong nói cái gì.

"Tiểu tử, ngươi dám ra tay với lão tử, chán sống rồi sao." Trương Vạn Tùng từ dưới đất bò dậy, gương mặt dữ tợn, ngày hôm nay bị người ngay trước mặt bao nhiêu người đánh bay ra ngoài. Bộ mặt của hấn đều bị ném đi hết rồi.

"Lên cho ta, bắt tiểu tử này lại, lão tử phải cho hấn biết, đắc tội Trương gia sẽ có kết quả gì."

"Tiểu tử thôi, cút xuống cho lão tử!"

"Dám động thủ với Tùng ca, thứ không biết sống chết!"

"Mau mau dập đầu nhận sai, nói không chừng Tùng ca của chúng ta sẽ cho ngươi chết toàn thân!"

...

Mấy người lập tức xông lên, vung quyền đánh tới.

"Cẩn thận!"

Lâm Phong vội vàng nhắc nhở, trong lòng vẫn còn đang khiếp sợ, hắc bào nhân này thực sự sẽ là hấn sao? Là người mà vẫn không thể tin được đó sao?

"Một đám rác rưởi, nên trở về chỗ đổ rác rồi, tất cả cút hết cho ta!"

Người mới vừa xuất thủ tự nhiên chính là Lâm Phi.

Trước mắt mọi người lần nữa vung tay lên, sáu người vọt tới vậy mà như điều đứt dây bay hết ra ngoài, sau khi ngã xuống không ngừng thổ huyết, ngực tất cả đều lõm xuống, rõ ràng là bị người một quyền đánh trọng thương.

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Làm được thế này cần tốc độ như thế nào cơ chứ.

Những người này đều là Võ Đạo lục trọng thiên của Trương gia, kết quả tất cả một chiều đều bị đánh ngã xuống đất. Hắc y nhân kia rốt cuộc là ai vậy, bọn họ chưa từng thấy có người dám động thủ với người của Trương gia.

Thân phận của hắc y nhân lập tức trở nên thần bí.

Vốn dĩ người đứng ở chung quanh trong khoảnh khắc đều lui lại, giống như gặp được đại ma vương khủng bố nào đó, hận không thể trốn cho thật xa, sợ bị tai bay vạ gió.

...

Trương Vạn Tùng thụ thương không nặng, trên ngực lưu lại một vết đao, nếu không phải là có nội giáp sát người bên trong, xem ra một đao kia nhất định đã khiến hắn trọng thương rồi.

Dù biết mấy tộc nhân kia thực lực cũng không tính là mạnh, thế nhưng trong Quy Nguyên thành tuyệt đối là đủ để quét ngang, hiện tại chỉ trong nháy mắt đã bị người đánh như đánh con ruồi bay ngược ra, trong lúc nhất thời khó có thể tiếp thu.

"Người rốt cuộc là kẻ nào, người có biết người đang đắc tội với ai không?"

Trương Vạn Tùng có kiêng kị, vừa rồi một đao đã bị người đánh bay ra ngoài, tộc nhân của mình thì một chiêu cũng không đỡ nổi. Hắn lập tức hiểu hắc y nhân kia đối phó. Hắn vốn định dọa cho đối phương biết sợ mà lui, đến lúc đó chỉ cần người này vẫn còn ở trong thành, thì đừng hòng chạy khỏi lòng bàn tay Trương gia.

Thân hình Lâm Phi chưa từng di chuyển, cả người nhất thời xuất hiện ở trước mặt Trương Vạn Tùng, năm đầu ngón tay chuyển thành ưng thảo bắt lấy cổ đối phương.

Mọi người một lần nữa khiếp sợ.

"Người... Người rốt cuộc là người phương nào... Người muốn làm gì!" Trương Vạn Tùng không kịp phản ứng, trực tiếp bị xách lên, lúc này hoảng hồn, một thân thực lực lại bị cầm cố lại, không thi triển được một chút nào.

ai cũng không nghĩ tới, thân pháp của người này lại lợi hại như vậy, Trương Vạn Tùng cũng rơi vào tay hắn, nhìn qua quả thực ung dung như bắt thỏ vậy.

Hắc y nhân một tay xách Trương Vạn Tùng, tất cả mọi người đều không dám có hành động gì, kỳ thực trong lòng bọn họ vô cùng mong muốn thấy người của Trương gia bị đánh. Nếu như đổi lại ở một nơi không người, bọn họ còn không ngại cao giọng hoan hô một cái, Trương gia kiêu ngạo như vậy, bọn họ cũng không vui vẻ gì. Hiện giờ người thay bọn họ ra tay, bọn họ tự nhiên là thấy vui vẻ.

...

"Cảm giác có thực lực thật tốt!" Một tay nắm cổ Trương Vạn Tùng, tâm tình Lâm Phi tốt vô cùng, đây chính là rung động mà thực lực mang tới. Mặc dù hiện giờ hắn chẳng qua mới chỉ là Võ Đạo thất trọng thiên, nhưng gặp gỡ cao thủ Võ Đạo cửu trọng thiên trừ phi là người vô cùng lợi hại, nếu không, Lâm Phi sẽ không có chút sợ hãi nào.

"Người thật muốn biết ta là ai sao?"

Lâm Phi giờ tay lên chính là hai cái tát, mấy cái răng bay ra rơi trên mặt đất, nhìn bắt mắt vô cùng.

"Răng của ta, người..." Câu nói kế tiếp còn chưa kịp nói ra, miệng Trương Vạn Tùng lập tức đóng chặt, bàn tay đối phương đang cách mình không xa, hắn bây giờ có chút sợ, thầm nghĩ: "Thằng nhóc con, người chờ đó cho ta, chờ người rơi vào tay lão tử, ta không đánh bay cả hàm răng của người thì không thôi!"

Lâm Phi vỗ vỗ mặt của Trương Vạn Tùng: "Người nhìn ta một chút xem có thấy có chút quen thuộc không?"

Trương Vạn Tùng trước đó vẫn chưa từng quan sát kỹ tiểu tử trước mắt, bây giờ nghe vừa nói như vậy, trong lòng không khỏi hơi hồi hộp một chút, ý niệm trong đầu không ngừng xoay chuyển.

Trương Vạn Tùng lúc này mới đưa mắt đặt ở trên thân hắc y nhân, theo gương mặt đó xuất hiện trong tầm mắt, đầu tiên cảm thấy hết sức phổ thông, thậm chí là có chút thanh tú. Nhưng một lát sau, Trương Vạn Tùng mở trừng hai mắt, phảng phất như bị cái gì dọa sợ, y như gặp quỷ, tóc gáy dựng đứng, chỉ vào Lâm Phi: "Người... Người là... Người là Lâm Phi, người sao lại trở lại đây?"

Tiếng nói sợ hãi không thể đè xuống, thân thể Trương Vạn Tùng một lần nữa run rẩy, vốn dĩ còn đang dấy dựa, bây giờ cũng ngừng lại.

Hai chữ Lâm Phi như gió truyền ra.

Lập tức tất cả mọi người ngậy ra như phồng, gất gao nhìn hắc y nhân gọi là Lâm Phi.

"Hắn... Hắn thật sự là Lâm Phi? Hoa hoa công tử năm đó?"

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Phế một tay của ngươi, ghi nhớ cho kỹ

Biểu tình của tất cả mọi người trên đường đều giống nhau, đều bị hai chữ Lâm Phi này chấn trụ, trên mặt vô thức lộ ra vẻ khó hiểu và nghi hoặc.

Hắn... Thực sự là vị hoa hoa công tử Lâm Phi kia sao?

Trong này lại có rất nhiều người mới, nên không biết gì về chuyện của Lâm Phi năm đó lưu lại.

"Lâm Phi là ai? Gia hỏa rất nổi danh sao?" Có người bắt đầu không khỏi hỏi.

Nếu như là ba năm trước đây, cái tên này ai cũng đều biết, nhưng giờ đã qua năm năm, cái tên này và người qua đường đã không còn gì khác biệt.

"Biết chuyện lớn năm năm trước không? Hắn chính là Lâm Phi!"

"Cái gì? Hắn chính là tên bại gia chi tử Lâm Phi?"

"Các ngươi có nhầm hay không, Lâm Phi không phải là một tên phế vật sao, Trương Vạn Tùng có thực lực là Võ Đạo thất trọng thiên, làm sao có thể bị xách lên như con gà vậy được?"

"Nhất định là nhầm người rồi, lần trước lão tử còn nghe nói thực lực Lâm Phi chẳng qua là Võ Đạo tam trọng thiên mà thôi."

"Các ngươi không tin à, vừa rồi ta cũng cảm giác nhìn hắn quen mắt, bây giờ nghe Trương Vạn Tùng nói như vậy, hắn đúng là có điểm giống với Lâm Phi năm năm trước, xem ra hắn nhất định là Lâm Phi, không thể nhầm được."

"Xem ra lại có trò hay để nhìn rồi, năm năm trước Lâm Phi làm toàn bộ Quy Nguyên thành bất ổn không yên, năm năm sau trở về, không biết sẽ trở thành bộ dáng gì nữa!"

...

Chuyện nhanh chóng truyền khắp Quy Nguyên thành.

"Công lao to lớn" của Lâm Phi trước sau thuộc như lòng bàn tay, trong đó không ít người cũng không dám lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Vị hoa hoa công tử này qua năm năm lại trở về, thực lực còn không thấp, vừa về liền đánh bại đệ tử Trương gia, toàn thân nhất thời lộ ra khí tức thần bí.

Dù sao trước đó vài ngày, thực lực Lâm Phi giống như chỉ có Võ Đạo tam trọng thiên, bây giờ...

"Ngươi đoán đúng rồi, ta chính là tên phế vật Lâm Phi trong miệng ngươi đó, đáng tiếc không có phần thưởng rồi!"

Trên mặt Lâm Phi mang nụ cười đùa giỡn, trầm giọng nói ra mấy câu, nhưng không thua gì ném ra mấy quả pháo nổ ký.

Trên mặt Trương Vạn Tùng lúc trắng lúc xanh, trước đó nói khoác mà không biết ngượng, châm chọc Lâm Phi, kết quả chỉ mấy chiêu hắn đã rơi vào tay Lâm Phi, chẳng khác nào liên tục bị tát bôm bốp vào mặt.

"Lâm Phi, ngươi có biết ngươi bây giờ đang làm gì không? Mau buông ta xuống." Trương Vạn Tùng khó khăn nặn ra một câu.

Thực lực Võ Đạo thất trọng thiên, trong Quy Nguyên thành có thể xem như một tiểu cao thủ, kết quả trong tay Lâm Phi, một chiêu cũng chưa hết, hắn đã như con gà bị đối phương xách lên, như cá trên thớt chờ bị băm thịt... Chênh lệch này chỉ cần không phải kẻ ngu ngốc thì đều có thể nhận ra.

Rốp rốp rốp.

Con mắt Trương Vạn Tùng tròn thật lớn, máu lưu lại bên khóe miệng, nhuộm đỏ y sam trước người.

Hắn là đệ tử Trương gia, một người của Lâm gia đã thất thế lại dám đánh người của Trương gia. Lá gan này... Thật sự không phải lớn một cách bình thường đâu.

...

Từ khi Lâm Phi ra tay đến bây giờ, chẳng qua chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt.

Mọi người đều bị dáng vẻ hung tàn của Lâm Phi dọa sợ.

Trương gia bây giờ ở Quy Nguyên thành như mặt trời ban trưa, hầu như không có người nào dám đắc tội, nhưng bây giờ, hoa hoa công tử Lâm Phi trước đây vừa về tới Quy Nguyên thành đã lập tức hành hung người của Trương gia.

Không hổ là Lâm Phi thích gây chuyện thị phi năm đó, chưa từng thay đổi.

Không ít người âm thầm hít vào một hơi.

Tạm thời mọi người không dám làm gì Lâm Phi, trái lại, trong đó không ít người biết rõ tính tình của Lâm Phi, năm đó đã hung mãnh như thế, bây giờ trở về Quy Nguyên thành khẳng định cũng không có gì khác biệt.

"Người... Người..."

Dưới lại một cái tát của Lâm Phi, còn có tác dụng của huyền khí, gương mặt Trương Vạn Tùng sớm đã thành như đầu heo, không phân rõ tướng mạo.

"Đừng nói cái gì với lão tử, một đệ tử chi thứ nhỏ nhỏ như ngươi cũng xứng ở nơi này gây sự sao, đúng là vớ vẩn." Lâm Phi lớn tiếng.

"Cũng may, tâm tình lão tử hôm nay không tệ, ngươi chẳng qua chỉ là đệ tử chi thứ mà cũng dám đến nháo sự, tốt xấu cũng lưu lại gì đó để sau này nhớ mãi không quên chứ!"

"Đừng..."

Trong lòng Trương Vạn Tùng nhất thời xuất hiện cảm giác không ổn, liền liên tục mở miệng ngăn cản.

Lúc đầu Lâm Phi vốn không định ra tay, nhưng nghĩ tới chuyện trên đường bị chặn giết, suy nghĩ một phen rốt cục nghĩ đến một biện pháp.

Đục nước béo cò.

Vì vậy, mọi người mới thấy một màn khiếp sợ vừa rồi.

Tam thiếu gia Lâm gia, dĩ nhiên lại tóm lấy cánh tay trái của Trương Vạn Tùng, xé một cái, một thanh âm thống khổ thê thảm nhất thời vang lên.

Một cánh tay của Trương Vạn Tùng bị Lâm Phi xé nát.

Một võ giả bị phế một cánh tay trái, chẳng khác nào chân chính bị phế bỏ.

Thủ đoạn này của Lâm Phi thật quá hung tàn.

"Bịch!"

Trương Vạn Tùng bị ném văng ra, tiên huyết nhuộm đỏ tảng đá.

"Ngươi có thể lăn được rồi."

Gương mặt Trương Vạn Tùng tái nhợt, trên tay nổi từng cái gân xanh, hận không thể lập tức đi liều mạng, hắn biết đời này của mình bị hủy rồi, hiện giờ việc duy nhất nên làm chính là trở về gọi viện binh. Không còn cách nào khác!

...

Trương Vạn Tùng hùng hổ mà đến, kết quả lại mang bộ dáng thê thảm chỉ còn một cánh tay mà về.

Đúng là chuyện ai cũng không thể tin.

Lâm Phi sẽ hung tàn như vậy, dám ở trước mặt của mọi người phế bỏ tay trái của Trương Vạn Tùng, cũng chính là phé mất tiền đồ của một tiểu cao thủ Võ Đạo thất trọng thiên.

Đây rõ ràng là không cho Trương gia mặt mũi.

Năm năm trôi qua, chuyện khiêu khích như thế này chưa từng xảy ra.

"Nhìn cái gì vậy, đều cắt hết cho lão tử!"

Lâm Phi trừng mắt, nhìn quanh một vòng, lặng lẽ phóng xuất ra lệ khí khiến những người đối diện thấy bộ dạng hung tàn mà không dám lưu lại nữa.

Chỉ trong chốc lát, người vây xem chật kín đã biến mất vô tung vô ảnh, dù còn người đang quan sát thì cũng là đang len lén quan sát, xảy ra chuyện lớn như vậy, rất sợ gặp phiền phức.

Sau đó Lâm Phi quay người lại, nhìn thấy nhị ca đã năm năm không gặp.

Lúc này nhị ca vẫn đang ở trong khiếp sợ vô cùng, trên mặt có vẻ vô cùng kinh ngạc, có nghi hoặc, có vui vẻ... Càng nhiều hơn chính là không thể tưởng tượng nổi.

"Nhị ca, đã lâu không gặp."

Khi lời này của Lâm Phi vang lên bên tai, Lâm Phong mới từ trong khiếp sợ bừng tỉnh.

"Người thật sự là tam đệ?"

Thời gian năm năm, Lâm Phong thấy như vẫn thấy bộ dáng quen thuộc năm đó của tam đệ, chỉ có thật không ngờ, tính khí tam đệ Lâm Phi của hắn còn táo bạo hơn cả năm đó. Năm đó dám hạ thủ với nữ nhi của thành chủ, năm năm sau trở về, lại ở trước mặt của mọi người phế bỏ tay của đệ tử Trương gia. Chênh lệch đúng là quá xa rồi!

Lâm Phi cười nói: "Hàng thật giá thật, trẻ con không nói dối!"

"Tam đệ!"

"Nhị ca!"

Sau một lát ngập ngừng, hai người liền lao vào ôm lấy nhau. Đương nhiên không phải Lâm Phi chủ động mà là vị nhị ca Lâm Phong này.

Cả người Lâm Phi toát mồ hôi lạnh, khó khăn lắm mới thốt nên lời. Hắn cũng không phải là hàng thật, có chút nhớ nhưng không thông, lẽ nào Huyền Thiên đại lục lưu hành cách ôm khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Vị hôn thê tới

Đối với chuyện tam đệ Lâm Phi trở về, Lâm Phong cũng thấy vô cùng bất ngờ.

Theo tình huống bình thường, Lâm Phong không nghĩ đệ đệ sẽ trở về, sau chuyện năm đó, liên tiếp năm năm, đệ đệ chưa bao giờ trở lại, trong gia tộc lại xảy ra chuyện.

Không nghĩ tới hôm nay lại trở về, còn phế bỏ một đệ tử ưu việt của Trương gia. Trương Vạn Tùng đã hoàn toàn bị phế đi rồi, một thân thực lực còn đại giảm, cả đời sẽ phải sống với bộ dáng này.

Lâm Phong còn hoài nghi, người trước mắt này có thật là tam đệ trước đây hay không, từ lúc nào đã trở nên hung tàn như vậy, trừ những điều này ra, còn dư lại đều là lo lắng.

...

Hai người hàn huyền xong liền quay vào trong tiệm thuốc. Lúc này tiệm thuốc lộn xộn khắp nơi, rõ ràng là do mấy người vừa rồi lưu lại.

"Bọn họ thường hay qua đây làm sao?" Lâm Phi không khỏi hỏi, trong lòng hắn cũng hiểu, việc này đều là do bản thân năm đó lưu lại, nếu không phải là bởi vì hắn, Lâm gia cũng sẽ không phải chịu cảnh này.

Năm đó, Lâm gia là thế lực mạnh nhất Quy Nguyên thành, cho dù Trương gia và Lý gia liên hợp lại cùng nhau thì nhiều lắm cũng chỉ có thể bắt phân thắng bại, vậy mà bây giờ địa vị Lâm gia đã cấp tốc xuống dốc.

Thời gian năm năm, Lâm gia đã thành bộ dáng như bây giờ.

Không đợi Lâm Phong trả lời, tiểu la ly đáng yêu đã líu lo nói: "Người chính là đại ca ta sao?"

"Ta đương nhiên là đại ca của ngươi." Lâm Phi một tay bế tiểu la ly lên, tiểu la ly không khăn trương chút nào, trái lại vô cùng vui vẻ, vươn cánh tay nhỏ bé tròn tròn: "Đại ca, lễ vật, đại ca, lễ vật!"

Trong lòng Lâm Phi toát mồ hôi, tiểu la ly này không khỏi quá thông minh rồi!

Nhờ mấy lời nói của tiểu la ly, không khí hiện trường cũng đỡ khăn trương hơn rất nhiều.

"Nghiên Nghiên, mau xuống đây, không được gây sự." Lâm Phong dờ khóc dờ cười, giải thích: "Tam đệ, đây là Lâm Nghiên Nghiên, là tiểu muội của chúng ta, bình thường được nuông chiều quen, ngươi đừng để ý!"

Lâm Phi lắc đầu, có chút thổn thức: "Không có chuyện gì, không nghĩ tới trong thời gian năm năm, ta lại có thêm một tiểu muội, còn là một tiểu muội đáng yêu như vậy!"

Mặc dù đây là lần đầu tiên gặp mặt, trong lòng Lâm Phi cũng đã xuất hiện nhiều suy nghĩ khác nhau.

...

Chuyện của tiệm đan được Lâm Phong giao cho tiểu nhị đi xử lý. Lâm Phi đã năm năm chưa từng trở về nhà, Lâm Phong chỉ hận không thể lập tức đưa hắn về.

Một phen chiến đấu vừa rồi, bản thân Lâm Phong cũng chấn động không gì sánh nổi, thực lực đồng dạng, hắn không đỡ được công kích của Trương Vạn Tùng. Vậy mà tam đệ dĩ nhiên lại có thể đánh bại dễ dàng, còn phế bỏ một tay của tên kia nữa.

Đây chính là việc hệ trọng

Lâm Phong chỉ có thiên phú bậc trung, không thích luyện võ, chủ yếu thích kinh doanh buôn bán, cho nên thực lực chỉ dừng lại ở Võ Đạo thất trọng thiên.

Hiện giờ, Lâm Phong vội vã mang theo Lâm Phi về nhà để thương nghị đối sách. Phế bỏ một đệ tử của Trương gia, lại là một đệ tử chi thứ danh khí không nhỏ, Trương gia nhất định sẽ không ngồi yên cam chịu. Nếu không chuẩn bị sẵn sàng đối phó, bọn họ không thể yên ổn được.

"Cha mẹ có khỏe không?"

Trên đường đi, Lâm Phi khó khăn nặn ra một câu nói.

Mặc dù hắn sở hữu tất cả ký ức của Lâm Phi trước đây, nhưng càng đến gần Lâm gia, nội tâm Lâm Phi càng không thể giữ được bình tĩnh.

Lâm Phong nhìn thoáng qua Lâm Phi: "Tốt vô cùng, còn rất nhớ ngươi nữa."

Nghe vậy, Lâm Phi trầm mặc.

...

Sau nửa canh giờ, phủ đệ Lâm gia đã xuất hiện ở trước mặt.

Vẫn y nguyên như năm năm trước, hai bên cửa là hai con hùng sư uy vũ hùng vĩ, sừng sừng ngẩng đầu, trấn thủ Lâm gia, bên ngoài có dấu vết năm tháng lưu lại, ngoài ra không còn gì khác.

Cảnh tượng quen thuộc không ngừng trào dâng trong trí nhớ, tựa như một bộ phim.

"Nên vào thôi, cũng không thể tránh né mãi mãi được!" Sau khi hít sâu một hơi, Lâm Phi hướng đại môn của Lâm gia bước tới.

"Chào nhị thiếu gia!"

"Chào nhị thiếu gia!"

Lính gác cửa vội vàng cung kính nói, còn có chút ngạc nhiên, người phía sau này là ai, bọn họ nhìn mấy lần vẫn không nhận ra.

"Nhanh đi thông báo, tam thiếu gia đã trở về."

Hai người lính gác như bị thần lôi đánh một cái, lặng lẽ liếc nhau, mồ hôi lạnh chảy ướt sũng cả người, sau đó một người thủ vệ lập tức xoay người đi vào.

"Nhị ca, cũng không cần phải thông báo đâu." Lâm Phi vẫn chưa thể hoàn toàn thích ứng, dù sao hắn đời trước ở Trái Đất chỉ là một sinh viên đại học bình thường thôi.

Thân phận tam thiếu gia này, ngoài thấy trên ti vi, hoặc là mộng tưởng hảo huyền, ngoài ra hắn chưa từng trải qua.

Hắn ở Thần Vũ môn ngày người không ít thời gian, giờ trở về Quy Nguyên thành Lâm gia, Lâm Phi vẫn không quá thích ứng.

Lâm Phong nở nụ cười: "Tam đệ, nếu như không có sự xuất hiện của ngươi, người của Trương gia còn không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa, phé đi một cánh tay trái của tên kia, ta nghĩ phụ thân đại nhân sẽ không tức giận đâu, nhất là sau khi nhìn thấy ngươi có thành tựu như bây giờ, nhất định sẽ vô cùng vui mừng."

Lâm Phi cười cười, không biết phải nói gì nữa.

...

Lâm Phi, Lâm gia tam thiếu gia trở về.

Tin tức này lập tức truyền ra toàn bộ Lâm gia.

Còn như chuyện bên ngoài, bọn họ tạm thời vẫn chưa biết.

Lâm Phi trở lại một cái lập tức đưa tới rất nhiều đề tài, trong đó tuyệt đại đa số đều là châm chọc.

"Năm năm rồi, tên phé vật kia lại trở về, nếu là lão tử, có đánh chết ta cũng không về, chỉ làm cho Lâm gia thêm mất mặt!"

"Còn phải nói sao, năm đó Lâm Phi gây ra đại họa, nếu không Lâm gia chúng ta sao lại có thể thành bộ dạng như bây giờ, tất cả đều tại tên Lâm Phi kia, bây giờ còn có mặt mũi trở về, đúng là không biết xấu hổ!"

"Phé vật chính là phé vật, thời gian mấy năm, thực lực chỉ là Võ Đạo tam trọng thiên, ta thấy vị trí tam thiếu gia của hắn cũng có thể nhường lại được rồi, đệ tử chi thứ chúng ta cũng không phải kém hơn hắn!"

...

Tình huống bây giờ của Lâm gia không ổn, những đệ tử này sớm đã ôm một bụng tức, nghe nói Lâm Phi trở về, lập tức tìm được chỗ trút giận.

Nếu như không phải Lâm Phi có cái thân phận tam thiếu gia này, bọn họ thật sự không ngại đánh Lâm Phi cho hả giận rồi.

Đối với đệ tử Lâm gia, Lâm Phi trở về khiến bọn họ tự nhiên là oán khí chồng chất. Đối với chấp sự, trưởng lão, Lâm Phi chính là một tên phé vật, chưa từng đáng để xem trọng.

Năm năm không trở về, bọn họ cũng chưa từng để ý, chuyện năm đó sớm đã bị người quên lãng, bọn họ cũng sẽ không nói gì nữa, nhưng đương nhiên, ấn tượng xấu về Lâm Phi thì vẫn không hề thay đổi.

Nếu như không phải Lâm Phi gây ra đại họa, lại là tam thiếu gia, nói không chừng sớm đã bị gia tộc đem làm vật hi sinh rồi chứ đừng nói tới chuyện có thể trở thành đệ tử ngoại môn của Thần Vũ môn.

Phủ đệ Lâm gia chiếm diện tích vô cùng lớn, trong đó đình đài thủy các, giả sơn lưu thủy, tranh hoa điêu khắc khắp nơi, hoàn toàn là một phiên bản phóng đại của khu nhà cao cấp.

Dọc theo đường đi, tam thiếu gia Lâm Phi cùng đưa tới vô số chú ý của vô số người.

Đương nhiên, bầu không khí vô cùng không tốt.

"Chúng ta đây là muốn đến chỗ nào vậy?" Lâm Phi cười khở trong lòng, đã biết tam thiếu gia hắn không quá được hoan nghênh, chắc là vì chuyện năm đó.

"Chúng ta đi tới phòng khách, mẫu thân hắn là đang ở đó!" Lâm Phong do dự một chút, nói ra một câu làm cho Lâm Phi nhảy dựng lên: "Vị hôn thê của ngươi tới rồi."

Trong lòng Lâm Phi giật nảy, không khỏi mở miệng: "Cái gì, vị hôn thê? Sao ta không biết?" Lâm Phi tròn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Lại muốn ta dọn tàn cuộc?

Lâm Phi đang đi đột nhiên ngừng ngay lại, suất chút nữa đụng vào nhị ca ở phía trước, cũng may dừng lại đúng lúc.

Nói đùa sao, ta có vị hôn thê từ lúc nào?

Lâm Phi trợn mắt há mồm, vô duyên vô cớ tại sao hắn lại có thêm một vị hôn thê rồi. Đúng là khiến người ta không thể bình tĩnh được.

Nếu như lời này từ trong miệng người khác nói ra, đánh chết Lâm Phi cũng sẽ không tin, nhưng là từ trong miệng nhị ca Lâm Phong nói ra, Lâm Phi không thể không tin tưởng, nhị ca chưa bao giờ lừa hắn.

Trong trí nhớ, ba người thân huynh đệ bọn họ cũng không có như bên ngoài đồn thổi, tranh đấu không ngừng, trái lại còn vô cùng đoàn kết.

Lâm Phi tại sao phải ra tay, tại sao phải hỗ trợ, chính là xuất phát từ duyên cớ này.

...

Không đợi Lâm Phong mở miệng, tiểu la lỵ Lâm Nghiên Nghiên đã cười khanh khách: "Đại ca ca, tỷ tỷ kia giống như tiên nữ vậy, đẹp vô cùng, Nghiên Nghiên vô cùng thích!"

Trên trán Lâm Phi nhất thời đều là hắc tuyến.

Từ lúc nào, tiểu la lỵ đã "hiểu chuyện" như thế rồi...

Lâm Phong có thể cảm giác được sát khí nồng đậm xung quanh, hối hận vì đã nói ra chuyện vừa rồi. Hắn không định tìm phiền phức cho bản thân. Nhưng nói thì cũng đã nói rồi, thực sự không có biện pháp nào thay đổi nữa, nhất là bây giờ bị ánh mắt tràn đầy sát khí kia nhìn, toàn thân khó chịu.

"Tam đệ, đừng nóng giận." Lâm Phong vội mở miệng: "'Người nghe ta chậm rãi kể lại đã."

Một màn trên đường cái xảy ra, Lâm Phong phát hiện tam đệ đã thay đổi, cảm giác bén nhọn của võ giả, mơ hồ có thể cảm giác được tam đệ đã trở nên không đơn giản.

Võ Đạo thất trọng thiên Trương Vạn Tùng, nói đánh bại là đánh bại, cho dù tu luyện huyền công Hoàng cấp, Lâm Phong cũng chưa chắc nắm chắc làm được. Vậy mà Lâm Phi hết lần này tới lần khác, nhẹ nhàng như dùng hai ngón tay bắt ốc, phế đi Trương Vạn Tùng, khiến hắn không dám dùng ánh mắt trước kia nhìn tam đệ này nữa.

...

Nghe được lời nói của Lâm Phong, Lâm Phi gần như nhảy dựng lên.

Không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng nổi!

Tinh tiết cầu huyết gì thế, Lâm Phi nói không nên lời, khi nghe Nhị ca nói, hắn mới hiểu được cái gì mới thật sự là cầu huyết, xem ra có nói ra cũng chưa chắc có người sẽ tin tưởng.

"Người sẽ không gạt ta chứ?" Lâm Phi nghi hoặc, ánh mắt kia giống như đang nhìn thấy chuyện gì quái dị lắm vậy.

Lâm Phong bị nhìn toàn thân bất an: "Lâm gia chúng ta tốt xấu cũng là đệ nhất gia tộc ở Quy Nguyên thành, cho dù là thành chủ đại nhân cũng phải cho Lâm gia chúng ta mấy phần mặt mũi, người cho rằng thời gian năm năm, Lâm gia chúng ta có thể suy sụp nhanh như vậy sao?"

Lời nói này mang theo vài phần vấn trách, lại mang theo vài phần lừa gạt, hướng về phía Lâm Phi.

Trước đó, Lâm Phi vẫn buồn bực, sao Lâm gia lại có thể suy sụp nhanh như vậy, danh tiếng đệ nhất gia tộc cũng không phải là thổi phồng lên mà là dùng thực lực mà dành được.

Hiện giờ liên tưởng đến mấy câu nói vừa rồi, Lâm Phi vẫn không thể tin được, dù đã biết Lâm Phi trước đây không tốt đẹp gì, nhưng sao lại đi tru vào phiền phức lớn như vậy chứ.

...

Vị hôn thê là ai? Có lẽ người nào cũng không nghĩ ra, lại chính là nữ nhi của thành chủ, Tô Thủy Yên.

Nữ nhi của vị thành chủ, đại biểu cho điều gì, đây mới là chuyện đáng để suy nghĩ, tại sao lại như vậy, ai cũng không rõ ràng lắm. Mọi người chỉ biết sau đó là lừa gạt của thành chủ đại nhân.

Lúc đầu còn cho rằng, Lâm gia sẽ gặp phải một hồi bão táp, kết quả làm người ta khiếp sợ cũng làm cho mọi người cho tới bây giờ vẫn không hiểu được chính là, thành chủ dĩ nhiên không ra tay đối phó Lâm gia, giống như chưa bao giờ phát sinh qua chuyện gì vậy.

Ba chữ vị hôn thê vì vậy vẫn đeo trên người nữ nhi của thành chủ cho tới bây giờ.

Nguyên nhân Lâm gia suy bại chính là do thế lực lớn nhỏ ngầm nhằm vào Lâm gia, cộng thêm thành chủ đại nhân nhắm một mắt mở một mắt, khiến người ta nhìn ra cách thức trong đó.

Có thể nói, ba chữ vị hôn thê trên đỉnh đầu Tô Thủy Yên giữ tác dụng rất lớn.

Thời gian năm năm, Lâm gia tổn thương nguyên khí nặng nề, chuyện của Lâm Phi và Tô Thủy Yên chính là mối dẫn lớn nhất.

...

Nếu như trước đây nghe được mình có một vị hôn thê, nói không chừng Lâm Phi sẽ vô cùng vui vẻ và hưng phấn.

Đáng tiếc lúc này Lâm Phi vui vẻ không nổi, Quy Nguyên thành nhìn bề ngoài gió êm sóng lặng, thế nhưng ai cũng biết, một hồi bão tố đang lặng yên tràn ngập ra, lúc nào cũng có thể sẽ vô tình rơi xuống.

Mà tâm điểm của bão táp chính là Lâm gia.

"Xem ra lần này ta về không đúng lúc rồi!" Lâm Phi tự giễu cười nói, chỗ sâu trong trí nhớ hiện lên một vài đoạn ngắn.

Lâm Phong cũng không biết trả lời vấn đề này thế nào, vỗ vỗ vai Lâm Phi, nói: "Năm năm trước, người quả thực không đúng, việc này ai cũng không giúp được người, hiện giờ chỉ có thể dựa vào bản thân người, ý của Nhị ca rất đơn giản, người tốt nhất là theo đuổi Tô mỹ nữ cho tốt, như vậy là không còn gì tốt hơn rồi."

Hắn vốn còn cho rằng, nhị ca sẽ đưa ra một biện pháp tốt, kết quả hắn lại đưa ra biện pháp cầu huyết này. Lâm Phi đảo cặp mắt trắng dã: "Huynh làm đi, ta ở đằng sau ủng hộ huynh."

Thật sự mà nói, chẳng biết tại sao xuất hiện thêm một vị hôn thê, mới là chuyện khiến Lâm Phi thấy kỳ quái nhất.

Bảo đi giết người, Lâm Phi có thể không nhú mày đi làm. Nhưng đối phó với vị hôn thê, cho dù không phải vị hôn thê chân chính, nhưng thời gian năm năm, Tô Thủy Yên vẫn dùng danh hiệu này, gặp mẫu thân ở đại sảnh.

Đây là chuyện khó có thể tưởng tượng đến mức nào...

Người không biết còn tưởng rằng Lâm Phi là kẻ vong ân phụ nghĩa, có danh tiếng xấu.

Chỉ có trong lòng Lâm Phi không ngừng tự kêu oan, đã là đóng giả, vậy mà chuyện cầu huyết gì cũng đều đến phiên mình.

Đáng tiếc, những lời này Lâm Phi đều không thể nói ra.

...

Cuối cùng, Lâm Phi vẫn bị Lâm Phong kéo đi. Theo lời của Lâm Phong, nếu như giải quyết mâu thuẫn này tốt đẹp, nói không chừng sẽ cho Lâm gia có cơ hội trở mình.

Quy Nguyên thành, Sơn Hà quận, thành chủ có quyền lớn nhất.

Nếu như thành chủ chịu mở miệng, những người đó có hận đến mấy cũng không thể kéo Lâm gia xuống ngựa, vạn nhất thành chủ vui vẻ, mang lại rất nhiều chỗ tốt thì cũng khó nói.

Cùng nhau đi tới, Lâm Phi lại nhú mày. Không biết tại sao khi nghe được ba chữ vị hôn thê, Lâm Phi lại nhớ tới một người trước tiên, một bạch y nữ tử, tên là Tinh Nhi.

"Lẽ nào ta thích mỹ nữ bạo lực kia rồi?" Lâm Phi không khỏi tự nhủ.

Bất tri bất giác bọn họ đã đi tới phòng khách của Lâm gia.

Thủ vệ ở bên ngoài thấy hắc bào Lâm Phi, không khỏi lộ ra biểu tình ngoài ý muốn, sau đó là một tia khinh miệt, hoàn toàn không để ý tam thiếu gia Lâm Phi này ở trong lòng.

Lâm Phi vừa mới bừng tỉnh, đã thấy hai đạo nhân ảnh một đỏ một tím nhất thời xuất hiện ở trước mắt, đạo hồng sắc thân ảnh như gió lao tới.

"Con của ta, người rốt cục đã trở về rồi, mẫu thân nhớ người muốn chết."

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Thị nữ thiếp thân?

Lâm Phi vẫn còn chưa phản ứng kịp thì đã bị ôm lấy.

Tự dưng nhất được một người mẹ?

Xuất thân mồ côi như Lâm Phi chưa bao giờ biết cảm giác có mẹ là như thế nào.

Sau khi trở về từ Thần Vũ môn, Lâm Phi cho rằng mình có thể không thèm để ý đến mọi thứ, nhưng sau khi được người phụ nữ xinh đẹp áo đỏ này ôm, từ trong lòng liền dâng lên một cảm giác máu mủ ruột rà.

Một cảm giác rất phức tạp, rất kỳ quái, không thể nói ra bằng lời, cũng thể nào giải thích được.

Lẽ nào đây chính là tình thương của mẹ ruột?

...

Quá trình này không lâu lắm, đối với Lâm Phi mà nói, đây là cảm giác chưa từng có, thật vất vả mới thoát ra được, Lâm Phi cuối cùng cũng nhìn rõ được người phụ nữ trước mặt.

Người phụ nữ xinh đẹp trước mặt trông khoảng hơn ba mươi tuổi, trông ung dung quý phái, một thân áo đỏ trên người nàng không những không che lấp đi dung nhan kiều diễm mà ngược lại tạo ra cảm giác vô cùng cao quý, cho dù chính Lâm Phi cũng không thể phê bình được một lời.

Ở Huyền Thiên đại lục, khi võ giả tu luyện đến một thời điểm nhất định, cho dù là nam hay nữ, trên lý thuyết đều có thể chống lại sự lão hóa. Bởi vì, khi thực lực của võ giả tu luyện đến tầng Võ Đạo cửu trùng thiên, tuổi thọ có thể kéo dài đến hơn một trăm năm, đương nhiên, hai trăm năm là việc không thể nào.

Đây là sự chênh lệch giữa hậu thiên cảnh giới và tiên thiên cảnh giới, tuổi thọ cũng sẽ có sự chênh lệch khác nhau.

Mẫu thân Lâm Phi là một võ giả, bề ngoài trông vẫn còn trẻ, là chuyện bình thường không thể bình thường hơn.

...

Đối với người mẹ tiện nghi tự dưng xuất hiện, Lâm Phi thích ứng không được tốt cho lắm.

Dẫu sao, trước giờ hắn vẫn luôn là một kẻ không cha không mẹ, trong chớp mắt tự dưng toát ra một người mẹ, Lâm Phi thực sự thích ứng không kịp, hẳn thật sự không phải đang nói玩笑, mà là thật sự thật sự không thích ứng kịp.

Lúc này, nếu hắn không mở miệng nói gì đó, không chừng sẽ khiến một người nghi ngờ, Lâm Phi cũng không thật sự coi mọi người ở dị giới thành người đã sử cái gì cũng không biết, đừng quên rằng, bọn họ ở đây đều là võ giả, mà cảm giác của võ giả là vô cùng linh敏.

“Mẫu thân!”

Lâm Phi vô cùng thức thời mà nói một câu, thanh âm có vẻ hơi cứng nhắc, nhưng thật may mắn là vào lúc này không có ai để ý điều này.

Trải qua thời gian năm năm rồi quay trở về, cho dù là ai thì cũng sẽ có sự thay đổi.

Sự thay đổi của Lâm Phi bây giờ là việc không thể bình thường hơn.

Bản thân Liễu Tinh làm mẹ cũng không để ý cái này, khi nghe được tin con trai trở về, bà cao hứng hơn bất kỳ ai, nếu không phải có người đang nhìn, có lẽ bà đã lập tức muốn hỏi han thật ân cần, chỉ sợ con trai mình ở Thần Vũ môn phải chịu khổ.

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!” Bà vui đến nổi chảy cả nước mắt.

Từ sau chuyện xảy ra năm năm trước, con trai bà đi năm năm cũng chưa từng về nhà, có lúc Liễu Tinh còn cho rằng, năm nay con trai mình cũng chưa chắc sẽ về nhà, mà thật ra trong lòng bà cũng không muốn con mình quay về.

Chuyện xảy ra năm đó, vẫn chưa giải quyết thật sự triệt để mà một mực kéo dài cho đến tận bây giờ.

...

“Bá mẫu, ta có việc phải đi nước.”

Cô gái áo tím từ đầu đến giờ vẫn chưa từng mở miệng, dung mạo vô cùng xinh đẹp, tuy không đến mức là bang thanh ngọc khiết, ít nhất cũng có thể tính là vẻ đẹp chìm sa cá lặn, màu da trắng nõn, lông mi rõ ràng rang trắng, hai hàng lông mày lá liễu, lúc này trông có vẻ hơi trơ trên nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô gái áo tím.

Cô gái áo tím này chính là Tô Thủy Yên, con gái thành chủ.

Vào lúc cô gái áo tím mở miệng, Lâm Phi vô ý thức nhìn sang, không thể không nói rằng, “Lâm Phi” trước kia có ánh mắt khá tốt, Tô Thủy Yên này

đúng là mỹ nữ hàng thật giá thật.

Nữ đệ tử ở Thần Võ môn không hề ít, có thể so sánh với Tô Thủy Yên đã ít lại càng ít.

Lâm Phi cũng hiểu được, đối mặt với một mỹ nữ, cho dù là một hoa hoa công tử, việc chống cự lại gần như là không thể.

Mỹ nhân lạnh như băng!

Đây là cảm giác thứ hai của Lâm Phi.

....

Trong lòng Liễu Tinh không muốn Tô Thủy Yên rời khỏi.

Thế nhưng trong tình huống này lại không thể mở miệng giữ lại chỉ có thể yên lặng nhìn Tô Thủy Yên rời khỏi.

Chuyện xảy ra năm đó, việc hai người gặp lại và ở cùng một chỗ, tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì, nhắc tới cũng xấu hổ, vạn nhất có gây ra chuyện gì, đối với tình hình trước mắt Lâm gia khó mà chống đỡ nổi.

Lúc Tô Thủy Yên đi qua ánh mắt nhìn về phía Lâm Phi nổi lên một chút dao động, giống như nhìn thấy một tình huống ngoài ý muốn vậy.

Sự dao động nơi đáy mắt này, không có ai để ý tới. Huống hồ lúc này, bầu không khí có vẻ hơi lạnh lẽo, cũng không có người dám chú ý đến.

Tiến Tô Thủy Yên đi xong.

Lâm Phi một lần nữa cảm nhận được cái gì mới là tình thương của mẹ chân chính.

Liễu Tinh thân là một người mẹ, cơ hồ đem Lâm Phi từ trên xuống dưới toàn bộ quan sát hết một lần. Sau khi biết được thực lực hiện tại của con mình đã đạt đến mức Võ Đạo thất trọng thiên, thì một lần nữa bà vui mừng đến chảy nước mắt, bà biết cuối cùng con mình cũng đã có tiền đồ.

Người tùy ý như Lâm Phi, lần này trở về Lâm gia không dám tùy tiện mở miệng, mà rơi vào trong mắt của người ngoài lại thành tính tình hơi có vẻ hướng nội, cả nhà cũng không ai nghi ngờ gì.

Sinh sống năm năm trong môn phái, dường thành tính tình như vậy, có vẻ như cũng không có gì kỳ lạ.

...

Lại nhắc đến, Lâm Phi trở lại thành Quy Nguyên.

Ở trên đường lớn trước mặt mọi người phẩy tay trái của đệ tử chi thứ của Trương gia, việc này như một cơn gió xuân thổi qua mặt đất, lập tức lan truyền đến khắp nơi.

Năm năm trước, Lâm Phi gây ra một sự kiện lớn làm náo động thành Quy Nguyên, thay đổi thành Quy Nguyên thành tình hình hiện tại.

Năm năm sau trở về, Lâm Phi cũng gây nên một việc lớn, chỉ dùng mấy chiêu mà đã phẩy bỏ một cánh tay trái của đệ tử chi thứ của Trương gia, khiến cho tình hình của thành Quy Nguyên lại đang thay đổi thêm một lần nữa.

Trước đây mọi người đều nói Lâm Phi là một phế vật tu luyện, lần này hấn phẩy đi Trương Vạn Tùng không khác gì đang nói cho mọi người biết rằng lời đồn chưa chắc có thể tin.

Chuyện xảy ra trên đường lớn, đối với thành Quy Nguyên không thể nghi ngờ là chấn động lớn.

Ai ai cũng biết, lần này Lâm Phi gây chuyện, ảnh hưởng rất lớn tới Lâm gia, hiện tại mọi người đang ngồi đợi xem Lâm gia sẽ xử lý Lâm Phi ra sao, và sau khi biết chuyện xảy ra thì Trương gia sẽ hành động thế nào.

Mọi va chạm một lần, tất cả mọi người đều vô cùng mong đợi chuyện kế tiếp.

...

Lâm Phi về muộn, hưởng thụ một bữa ăn ngon, cùng với sự quan tâm yêu thương không chút vụ lợi của người nhà.

Còn về phần người cha tiện nghi này, Lâm Phi tạm thời vẫn chưa gặp được.

Rạng sáng ngày thứ hai.

Lâm Phi tỉnh dậy ở phòng của mình ở trong tiểu viện đánh một hồi bộ Bát Hoang Lục Hợp quyền, nửa canh giờ trôi qua, lúc này hấn mới dừng lại, mồ hôi toát ra đầy người, lại quay trở lại tắm rửa một phen, sau đó mới đi ra khỏi tiểu viện.

Vừa ra khỏi tiểu viện.

Một thị nữ áo xanh độ mười lăm mười sáu tuổi, đang đứng ngoài cửa tiểu viện bất an nhìn xung quanh, nhìn thấy Lâm Phi đi ra ngoài liền chậm chậm bước đến nhún người chào.

“Thiếu gia, buổi sáng tốt lành.”

“Sao vậy, thiếu gia ta rất đáng sợ à? ...Thôi được rồi, tên người là gì? ”

Lâm Phi mặc dù chưa hề dùng thị nữ, nhưng it ra cũng đã từng nhìn thấy trên ti vi, không thể không nói rằng, thị nữ này vô cùng xinh đẹp, nếu ở hiện đại chắc chắn sẽ là hoa hậu giăng đường, không hề có vấn đề gì, tuổi vẫn còn nhỏ, thân thể đang dậy thì, là một tiểu la ly (loli) dễ thương điển hình.

Nếu không phải cô ký mình là Tam thiếu gia, Lâm Phi thật sự muốn trò chuyện với tiểu la ly trước mặt một vài vấn đề.

“Thưa thiếu gia, tên ta là Thanh Loan!”

Thanh Loan không dám nhìn thẳng vào mắt Tam thiếu gia, ban đầu Thanh Loan là thị nữ thiếp thân bên người chủ mẫu Liễu Tinh, kết quả sáng sớm hôm nay nàng được điều đến chiếu cố cuộc sống hàng ngày của Tam thiếu gia.

Mặc dù đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tận mắt Tam thiếu gia của Lâm gia, thế nhưng trước đây cũng có nghe đến sự tích của hán tử người bên ngoài, Lâm gia Tam thiếu thật sự là điển hình của một hoa hoa công tử, là chuyên gia mang hình tượng sói xám ăn thịt cô bé khăn đỏ.

Nếu như Lâm Phi biết được suy nghĩ này chắc chắn là sẽ vạch đen đầy đầu.

“Tên rất hay, người là thị nữ thiếp thân của ta sao?”

Trước kia có một thời gian Lâm Phi đã từng thích thú nghiên cứu qua về la ly cho nên nhin không được mà đùa giỡn nàng một chút.

Tiểu la ly có ba điểm tốt, âm thanh trong trẻo, thân thể mềm mại, dễ ăn hiếp.

Đây thật là điểm nam nhân yêu thích nhất mà.

Lâm Phi đương nhiên là cũng vô cùng thích.

Cũng may Lâm Phi không phải là dạng háo sắc gì, cùng lắm cũng chỉ dùng ánh mắt bắt nạt mà thôi, còn về phần động tay động chân, chỉ dành cho bọn hạ lưu mà thôi.

Thanh Loan bị nhìn đến sợ hãi, nhất là mấy câu nói kia, mặt đỏ tới tận mang tai, cúi đầu nói: “Thiếu gia, chủ mẫu đang đợi thiếu gia đến dùng bữa, xin mời người đi theo ta.”

“Dẫn đường đi!”

Ngoài miệng Lâm Phi nói như vậy, nhưng trong lòng lại vô cùng buồn bực, bản thân mình nhìn cũng đâu đến nỗi đáng sợ, ngược lại còn trông khá thanh tú, mình cũng tỏ ra khá thân thiện mà, sao thị nữ này lại nhìn như thể là bị người ta sai đến trước mặt lão hồ vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Quỳ xuống xin lỗi

Lâm gia Tam thiếu gia là như thế nào!

Đây coi như là lần đầu tiên Lâm Phi cảm nhận được.

Thì ra bản thân là một thiếu gia bên người có không thiếu thị nữ thiếp thân để mình đùa giỡn.

Từ lúc xuyên qua đến bây giờ, ngần ngừ có ba tháng, Lâm Phi sống thật sự vô cùng áp lực, thật vất vả mới có cơ hội xả hơi thư giãn, sao có thể bỏ qua được.

Quan trọng nhất là..., đùa giỡn với tiểu la ly có cảm giác rất thành công, nhất là một la ly đẹp mắt như vậy, nếu không phối hợp làm trò thì thật uổng công ông trời đã an bài rồi, ấy nhầm, là mẹ đã an bài.

...

Năm đó Lâm Phi không biết là đã theo đuổi bao nhiêu em gái xinh đẹp, đây chẳng qua chỉ là trêu đùa một tiểu la ly, quả là vô cùng đơn giản.

Kể một vài chuyện cười đùa giỡn, lập tức liền khiến cho tiểu la ly Thanh Loan cười khanh khách không ngừng.

Thanh Loan không muốn cười cũng khó.

Nàng chưa bao giờ nghĩ đến, hóa ra Tam thiếu gia lại hài hước như vậy, thế nhưng, muốn bỏ đi xấu danh trước kia cũng không dễ dàng như vậy, trong lòng lại càng thêm đề phòng.

Nếu Lâm Phi biết chuyện này, đoán chắc rằng nói không ra lời.

Tính cách giác của tiểu la ly này quá cao, sói xám lớn gặp phải một cô bé khăn đỏ thông minh như vậy, khả năng sẽ tốn rất nhiều thời gian.

Để đến được nơi dùng cơm, phải đi qua sân tập võ của Lâm gia.

Bất kể địa phương nào, bất kì gia tộc nào đều không thể thiếu chỗ như vậy.

“Tam thiếu gia, phía trước là sân võ ngài có muốn đổi sang đường khác đi không, bọn họ ...” Thanh Loan thận trọng hỏi, thân là thị nữ thiếp thân của Liễu Tình, dù nàng không muốn trở thành thị nữ bên cạnh hoa hoa công tử như Lâm Phi, thế nhưng chủ mẫu đã an bài nàng cũng không dám làm trái nên nhịn không được mà nhắc nhở.

Lâm Phi nhếch miệng cười một tiếng: “Thanh Loan, người nghĩ rằng Tam thiếu gia ta không phải là đối thủ của bọn họ? Hay là...”

Kỳ thực, không cần Thanh Loan phải nói, Lâm Phi cũng hiểu, cái danh phế vật của mình, sớm đã nằm vững trong lòng đám đệ tử, bản thân mình vốn chỉ là một tên hoa hoa công tử, một con sói, một kẻ phế vật.

“Không phải, không phải.” Thanh Loan vô cùng khẩn trương, lắc đầu liên tục.

Lâm Phi nhin không được mà cười rồi đuổi người: “Nếu đã không phải, vậy thì sao chúng ta phải đổi đường, vừa đúng lúc ta cũng muốn xem xem mấy năm nay bọn họ có tiến bộ chút nào hay không!”

Thanh Loan nghi ngờ là mình đã nghe nhầm rồi, nhưng thân là một thị nữ, dù trong lòng có nghi vấn cũng sẽ giấu trong lòng không nói ra.

....

Tại sân võ, Lâm gia.

Sân võ sáng sớm, tốp ba tốp năm đệ tử Lâm gia hội tụ trong sân, đánh quyền, diễn luyện chương pháp, đao pháp, kiếm pháp, vô cùng náo nhiệt.

Trong sân vốn đang náo nhiệt vô cùng, khi Lâm Phi bước vào liền bị phá vỡ.

“Lâm Phi tới.”

Một câu Lâm Phi tới, liền có thể thấy rằng bọn họ đối với Lâm gia Tam thiếu gia này là cỡ nào chán ghét.

Trong một gia tộc, sự tranh đấu giữa dòng chính và dòng thứ luôn luôn tồn tại, không thể nào biến mất, nếu không phải dòng chính nắm quyền, cho dù chi thứ có ra được một đệ tử thiên tài, kéo theo toàn bộ chi thứ cùng lên.

Nếu đệ tử của chi thứ so với đệ tử dòng chính lợi hại hơn, uy vọng của chi thứ cũng sẽ vô hình mà tăng lên theo.

Nói chung giữa chi thứ và dòng chính vẫn luôn tồn tại rất nhiều mâu thuẫn.

“Ai da, đây không phải là tiểu muội Thanh Loan sao, người lại đẹp hơn rồi.”

Lâm Phi mang theo Thanh Loan đi đến, trực tiếp bị bọn họ ngó lơ rồi, ngược lại Thanh Loan lại trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Thanh Loan vô cùng khẩn trương, tốt nhất là giữ vững gia giáo gật đầu vài cái rồi đi qua.

Lâm Phi không phải có ý đi qua chỉ để giả vờ mạnh mẽ, mà là tiện đường đi ngang qua, bọn họ tốt nhất là không gây chuyện, nếu dám gây ra chuyện, Lâm Phi cũng không ngại cho bọn họ ghi nhớ thật lâu.

...

Lâm Phi nghĩ cái gì thì cái đó thật sự xảy ra.

Ngay tại lúc bọn họ sắp ra khỏi sân võ, một chàng trai thân hình to lớn đang cỡi trần trực tiếp đứng chắn trước mặt bọn họ.

“Thanh Loan, ngươi trở thành thị nữ của hần rồi?”

Chàng trai to lớn này vừa bước ra, sân võ liền trở nên yên lặng rồi sau đó mọi người liền thấp giọng nghị luận.

“Có chuyện hay rồi đây, ta tưởng là ai, hóa ra là Lâm Thiên bên chi thứ, nghe nói hần thích Thanh Loan lâu lắm rồi.”

“Chuyện này ta cũng biết, Thanh Loan là thị nữ thiếp thân bên người của chủ mẫu, Lâm Thiên trước mắt đang là đệ tử xuất sắc của chi thứ, nghe nói rất nhanh sẽ thăng lên cảnh giới Võ Đạo bát trọng, hình như là định khi thăng lên đến bát trọng sẽ hướng chủ mẫu xin cưới Thanh Loan về làm vợ đấy!”

“Ha ha, lần này Lâm Phi chọc phải tổ ong vò vẽ rồi, Lâm Thiên nổi tiếng là tính tình không tốt, Thanh Loan bây giờ trở thành thị nữ của tên hoa hoa công tử này, quý mới biết sẽ thành dạng gì, vừa rồi ta còn đang thắc mắc sao sắc mặt Lâm Thiên lại không tốt, hóa ra là vì chuyện này!”

“Các ngươi có nghe nói chưa, bên ngoài nói Tam thiếu gia của chúng ta, thực lực cũng đã đạt đến được cảnh giới Võ Đạo thất trọng thiên, tên Trương Vạn Tùng kia cũng bị hần phế một cánh tay trái rồi.”

“Thôi đi, thế mà ngươi cũng tin sao, Lâm Phi là tên củi mục không thể tu luyện, ngươi cho rằng mấy tin vớ vẩn kia là thật? Nói không chừng là do Lâm Sơn Nhị thiếu gia làm rồi cho Lâm Phi ra mặt, he he, các ngươi cũng hiểu rồi đấy...”

...

Tiếng nghị luận ở bốn phía lặng lẽ vang lên.

Mẹ nó, ở ngay trước mặt ta, lại dám thông đồng với thị nữ của ta?

Lâm Phi thật sự không ngờ, tình huống cầu huyết như vậy lại xảy ra ngay trước mắt mình.

Đương nhiên, Lâm Phi không tốt bụng như vậy, thành toàn câu chuyện cổ tích này.

Lâm Phi là một người vô cùng hẹp hòi, nhất là đối với người của mình.

“Thanh Loan, ngươi còn đứng đây lo lắng cái gì, còn không mau dẫn đường, thiếu gia ta đói bụng rồi!”

Lâm Thiên như cơn mây, ánh mắt sắc bén chuyển sang rơi vào trên người Lâm Phi, không hề coi Lâm Phi như Tam thiếu gia, hung tợn nói: “Lâm Phi, ta biết ngươi là một hoa hoa công tử, nhưng Thanh Loan không phải là người ngươi có thể chạm vào, ta cảnh cáo ngươi lập tức cho Thanh Loan rời khỏi, nếu không... Đừng trách ta đây không khách khí!”

Một đệ tử chi thứ lại uy hiếp Tam thiếu gia Lâm gia.

Lâm Phi cho rằng đây là chuyện buồn cười nhất mà hần từng nghe, hần cũng biết Lâm gia Tam thiếu không đáng giá, một đệ tử thuộc chi thứ mà cũng dám uy hiếp mình, xem ra địa vị của mình ở Lâm gia quả nhiên là quá thấp, đệ tử chi thứ cũng dám không coi mình ra gì.

Lâm Phi nở nụ cười.

Tất cả mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Chả lẽ nào, Lâm Phi sợ.

“Ngươi biết ngươi đang nói chuyện với ai sao? Thanh Loan là thị nữ thiếp thân của ta, ngươi là ai mà dám uy hiếp bản thiếu gia, mau quỳ xuống xin lỗi cho ta!”

Lâm Phi cau mày, lạnh lùng nói.

Lâm Thiên như một ngọn núi lửa phút chốc liền phun trào, hét lớn: “Ngươi dám bảo ta xin lỗi? Xem ra ngươi đã quá coi trọng thân phận Tam thiếu gia của mình rồi, nghe nói hôm qua Tam thiếu gia đại phát thần uy, phế bỏ cánh tay trái của Trương Vạn Tùng, vừa đúng lúc hôm nay ta cần Tam thiếu gia chỉ điểm một vài chiêu!”

Tính khí nóng nảy không có nghĩa là không có tính toán.

Lâm Thiên cũng như vậy.

“Vậy ư?” Lâm Phi lại nhủ mảy một cái nữa “Vậy ngay bây giờ ngươi có thể quỳ xuống xin lỗi rồi.”

“Ngông cuồng!”

Lâm Thiên vừa dứt lời, đột nhiên thấy hoa mắt một cái, vốn Lâm Phi đang đứng cách đó hai trượng, chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ngay trước mặt mình, năm ngón tay như núi, giống như núi cao giữa trời, từ trên trời rơi xuống mình hần.

“Chỉ có tốc độ nhanh thì có ích gì!”

“Man ngu góc đỉnh!”

Lâm Thiên cười lạnh một tiếng, hai tay nắm quyền xông lên, khí tức cả người giống như một con trâu hung dữ, đỉnh đầu có hai cái sừng muốn húc chết Tam thiếu gia Lâm Phi.

Đây chính là chiêu thứ nhất trong bộ quyền Man Ngu quyền pháp, đồng thời cũng là một chiêu có uy lực vô cùng lớn.

Bản thân Lâm Thiên có vóc dáng to cao, tu luyện Man Ngu quyền pháp uy lực lại càng lớn.

“Tiếp chiêu!”

Năm ngón tay như núi, giống như một ngọn núi lớn đè xuống, hai tay Lâm Thiên truyền đến một trận đau đớn, giống như thần lực của một ngọn núi cao hùng vĩ, từ trên cao bay xuống, cả người không khống chế được quỵ xuống, tựa như trên người có thêm một ngọn núi lớn, cho dù huyền khí có cháy khắp cơ thể, vẫn không thể chống lại được áp lực của ngọn núi lớn này.

“Bịch bịch!”

Lâm Thiên ở trước mặt mọi người, hai đầu gối khụy xuống đất, ầm ầm một tiếng quỵ trên mặt đất, tảng đá dưới chân vang lên thanh âm thanh thúy, dần dần nứt toác ra.

“Thị nữ thiếp thân bên người thiếu gia ta mà người cũng dám dòm ngó ư!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Bạn tốt tới cửa?

Yên tĩnh, toàn bộ sân võ đều yên tĩnh không một tiếng động. Tiếng động duy nhất còn lại là tiếng hít khí lạnh của tất cả mọi người, cùng với tiếng thở dốc của Lâm Thiên đang quỵ trên mặt đất, về mặt thống khổ.

Kết cục này xảy ra, không một ai có thể nghĩ tới.

Bất kể là ai, ấn tượng của họ về Lâm Phi đều là không tốt, cho dù chuyện xảy ra hôm qua có truyền đến tai bọn họ, thì họ vẫn nghĩ công lao lớn nhất là thuộc về Lâm Sơn. Còn về phần Lâm Phi cùng lắm cũng chỉ là mạo danh thay thế anh mình mà thôi, không hề có thực lực thật sự.

Lâm Thiên định dùng cách xin chỉ bảo này, vốn là muốn cho Lâm Phi chịu đau khổ, tất cả mọi người đều không ai nghi ngờ hấn, hơn nữa đây lại là một cái cơ quang minh chính đại.

Một người là đệ tử giỏi nhất của chi thứ.

Kẻ kia lại là phế vật tu luyện nhiều năm nhưng không có kết quả.

Chênh lệch giữa hai người, giống như một cái vực sâu lớn, đã được định trước là không thể vượt qua.

....

“Người anh em, người nói cho ta biết, ta có phải nhìn nhầm rồi hay không, Lâm Thiên sao có thể thua được!”

“Tê liệt luôn rồi, ai nói Lâm Phi là phế vật vậy, khí tức vừa rồi, rõ ràng là Võ Đạo thất trọng thiên. Suýt chút nữa ta đây cũng đã ra làm nhục Lâm Phi rồi, ôi mẹ ời, may là ta đây không đi ra, nếu không lần này xui xẻo là ta rồi.”

“Thực lực của Tam thiếu gia thật mạnh, ta nhớ lần trước Lâm Thiên cũng dùng chiêu tương tự dễ dàng đánh bại được đối thủ cùng cấp. Xem ra thực lực hiện nay của Tam thiếu gia, so với Lâm Thiên mạnh hơn nhiều lắm. Người thấy không, chiêu thức mới vừa rồi rất đơn giản thể nhưng lại đè Lâm Thiên xuống đất!”

“Lâm Phi người này, xem ra là chúng ta không thể đắc tội được. Vậy chuyện hôm qua, chắc chắn là Tam thiếu gia rat ay, thủ đoạn thật tốt, người của Trương gia cũng nên được dạy cho một bài học!”

Lâm Phi đứng bên cạnh Lâm Thiên, một tay đặt trên đầu hấn, từ sau khi hấn ăn trái cây kì lạ kia, liền có thần lực kinh người, đè xuống như vậy, lực mạnh không hề kém so với một ngọn núi lớn. Nếu không phải hấn (Lâm Phi) đã khống chế lực đạo, thì có thể đối phương đã bị đè chết.

Thần lực này, khi mình còn yếu thì không có uy lực cũng chẳng có tác dụng gì cả.

Thế nhưng một khi thực lực của mình tăng lên, thần lực này tuyệt đối là tác dụng vô cùng lớn. Ví dụ như bây giờ, lấy lực đè người, khiến người ta không còn chút sức nào đánh trả, hình tượng của hắn đột nhiên trở nên rất cao sâu khó lường.

“Niệm tình nguoi là đệ tử trong gia tộc, hôm nay thiếu gia ta tha cho nguoi một lần, nếu còn có lần sau, tự nguoi hiểu được chuyện gì sẽ xảy ra rồi đấy!”

Lâm Phi không tiếp tục giáo huấn nữa mà xoay người bỏ đi. Hắn vừa đi khỏi thì cả người Lâm Thiên liền co quắp ngã trên mặt đất, mồ hôi khắp người giống như vừa từ trong nước đi ra, toàn thân đều không thể nhúc nhích, bất cứ một ai vừa bị một ngọn núi lớn đè chắc hẳn đều sẽ giống Lâm Thiên lúc này.

Nếu không phải là Lâm Thiên tự mình nhảy ra, Lâm Phi cũng chẳng muốn động thủ.

Sau khi trấn áp Lâm Thiên, Lâm Phi phát hiện ra trong mắt những người ở đây, vô tình hoặc cố ý đều có chút sợ hãi.

Đây chính là điều mà Lâm Phi muốn thấy được.

Lâm Phi hiện tại không phải là “Lâm Phi” trước đây, nếu đã làm thiếu gia, phải làm thật tốt, ít nhất, xung quanh hắn cũng không được có ruồi muỗi ong ong làm phiền.

Hiện tại thì tất cả đều đã yên lặng rồi.

Nếu bọn họ thông minh, nhất định sẽ tự hiểu được cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Lâm Phi dùng chiêu thức ấy trấn áp Lâm Thiên so với trực tiếp đánh bại Lâm Thiên càng có tác dụng giết gà dọa khỉ.

Thị nữ thiếp thân như Thanh Loan, trực tiếp xem đến ngây người. Nàng vốn ở bên người chủ mẫu nên điều nàng biết về hoa hoa công tử như Lâm Phi cũng không ít, trong đó có phương diện về tu vi của hắn trước giờ không được tốt cho lắm, nói thẳng một câu là vô cùng tệ hại.

“Thiếu gia, thực lực của người thật mạnh!”

...

Ở nơi dùng bữa.

Lâm Phi nhìn người mẹ tiện nghi cùng nhị ca và tiểu muội, vẻ phân đại ca cũng phụ thân vẫn chưa thấy trở về.

“Mẫu thân!”

“Nhị ca!”

Sau khi ngồi xuống, Lâm Phi nhìn thấy trên bàn bày một bàn lớn thức ăn ngon, rất tự nhiên mà đánh chén.

“Tiểu Phi, ăn từ từ, đừng vội!”

Trong mắt Liễu Tinh lộ ra từ ái, đối với đứa con này của mình, lúc đầu cảm thấy hắn vẫn như năm năm trước, thế nhưng bây giờ lại thấy được giống như thay đổi thành một người khác vậy.

Nhất là sau chuyện vừa xảy ra, Liễu Tinh liền biết con trai mình đã trưởng thành rồi, không còn lỗ mãng như trước kia, không còn khiến bà phải lo lắng nữa.

Lâm Phi rất hưởng thụ cảm giác có người quan tâm này, hắn giống như cảm thấy được hạnh phúc là gì, thứ mà trước đây hắn chưa từng cảm nhận được.

Sau khi ăn xong.

“Mấy năm rồi nguoi không về nhà, lần này trở về liền thả lỏng một chút, chuyện trong nhà nguoi không cần phải lo lắng.”

Liễu Tinh đứng lên liền từ ái nói với Lâm Phi.

Lâm Phi gật đầu: “Được!”

Nếu người mẹ tiện nghi này nói vậy nhưng Lâm Phi cũng không cho là thật. Lâm gia gặp khó khăn gì, tuy hắn không rõ lắm thế nhưng từ các phương diện khác thì vẫn nhìn ra được.

Vào lúc Liễu Tinh đi ra cửa lại để lại một câu nói.

“Người của chi thứ quá không coi ai ra gì rồi, nguoi giáo huấn tốt lắm.”

Lâm Phi hơi ngần ra, nếu có thể làm đương gia chủ mẫu, đương nhiên không phải là người đơn giản. Việc mình làm ở sân võ, chưa mất bao lâu bà đã biết, tin tức quả không phải nhanh bình thường đâu.

...

“Tam đệ, mẫu thân nói đúng lắm, người của chi thứ thật đáng bị giáo huấn một trận. Lần sau nếu bọn hần dám làm bậy trước mặt Tam thiếu gia ngươi, ngươi hãy dạy cho bọn hần một bài học.” Lâm Sơn đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện, “Ta không ngờ tới thực lực của ngươi bây giờ lại mạnh như vậy, ngay đến bản thân Nhị ca ta đây sợ rằng bây giờ cũng đánh không lại ngươi nữa.”

Sáng sớm nghe truyền tới tin Lâm Phi ở trước mặt mọi người làm cho đệ tử chi thứ quỳ xuống. Lâm Sơn liền biết Tam đệ này của mình cũng không tốt tính như mặt ngoài hần thể hiện, vẫn xung động giống hệt năm xưa.

Thế nhưng, nói đi cũng phải nói lại, hành động hôm nay của Lâm Phi, làm thay đổi toàn bộ quan niệm trước kia của chi thứ, quả là làm rất tốt.

“Lần này ngươi thật vất vả mới về nhà, cứ ra ngoài đi dạo một chút, còn chuyện xảy ra hôm qua, Trương gia sẽ không dám rat ay nữa đâu, ngươi cứ yên tâm!”

“Ta biết rồi.”

Ngoài miệng Lâm Phi nói như vậy, nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được sự lo lắng qua lời nói của Lâm Sơn.

Từ lúc trở về nhà, Lâm Phi đã biết tình huống hiện tại của Lâm gia không tốt như trước kia, nếu điểm này hần cũng không nhận ra, hần cũng không cần lẫn lộn bên ngoài làm gì.

Bọn họ không nói cũng không có nghĩa là Lâm Phi không nhìn ra được.

Lâm Phi cảm thấy mình phải làm gì đấy.

...

Trước kia khi chưa về nhà, Lâm Phi thực sự không muốn bản thân bị cuốn vào những việc này.

Nhưng về đến nhà rồi hần mới biết được ý nghĩ này của mình đã quá sai lầm. Ý tưởng trước kia của hần chẳng qua là tình nguyện đến từ một phía, còn thân là người trong giang hồ liên nhiều thị phi.

Bây giờ thì không thể không giải quyết triệt để việc này.

Năm năm rồi không quay về, Lâm Phi chuẩn bị đi ra ngoài tìm hiểu tình huống một chút. Lâm Phi biết ở trong mắt của Lâm Sơn và mẫu thân thì hần mãi mãi là một đứa trẻ vẫn chưa lớn.

Vừa mới chuẩn bị ra cửa, Thanh Loan liền từ bên ngoài chạy vào.

“Thiếu gia, bên ngoài có người tìm ngươi!”

“Tìm ta?” Lâm Phi buồn bực.

Trong trí nhớ của hần, bản thân ở thành Quy Nguyên ngoại trừ đám bạn bè rác rưởi thì không có người bạn nào khác, chẳng lẽ là người của Trương gia tìm đến cửa?

Lâm Phi suy nghĩ một chút, lại cảm thấy khả năng này không cao lắm, nhưng hần nghĩ đi nghĩ lại cũng nghĩ không ra người tìm mình rốt cuộc là ai.

“Đúng vậy.” Thanh Loan gật đầu “Hần nói hần là bạn của ngươi, bạn rất tốt!”

Lâm Phi lại càng cảm thấy kỳ quái hơn, bản thân luôn luôn cô đơn, từ bao giờ thì có bạn tốt chứ. Suy nghĩ một lúc, Lâm Phi quyết định đi ra ngoài gặp mặt người kia, dù sao cũng không có chuyện gì làm, về nhà rồi cũng không thể làm trạch nam ở mãi trong nhà được.

Đây không phải là cách làm việc của Lâm Phi.

Đương nhiên lúc có mạng Internet lại là chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Tên mập la thiên

Ngoài cửa lớn của Lâm gia.

Mặc dù hiện tại Lâm gia thanh thế không bằng trước đây, nhưng người dám ở Lâm gia giương oai đã ít lại càng ít, mà người dám đứng trước cửa phủ đệ Lâm gia càng ít hơn, trông có vẻ vô cùng vắng vẻ.

“Mẹ nó, tên khốn khiếp Lâm Phi, người có phải là quên ông đây rồi không!”

Ở dưới con sư tử đá trấn trạch, một người mập trông như một ngọn núi nhỏ, mặc một thân hoa phục tơ lụa căng chặt, trông có vẻ như đám quần áo tơ lụa ấy một phút sau sẽ bị bung hết lộ ra một thân thịt béo không ngừng lay động. Người này là La Thiên bạn tốt của Lâm Phi, là Tam thiếu gia của bang Huỳnh Đệ, mà vị huynh đệ này ở thành Quy Nguyên tốt xấu gì cũng có thể lực không kém. Cực Hạn võ quán, tuy là chưa đủ lớn để đối đầu với tam đại gia tộc, ở thành Quy Nguyên cũng coi như là một phe có thể lực, danh tiếng khá lớn.

La Thiên đảo mắt cân nhắc một vòng, mắt hơi nheo lại có vẻ khá thất vọng, thì cửa chính xuất hiện một nam một nữ, nam thanh tú, nhìn giống như thư sinh, nữ thì khéo léo dễ thương. Thân thể béo tròn mập mạp bỗng dưng giống như có được lực lượng vô hạn, hai mắt nheo lại thật nhỏ, không ngừng nhìn sang người cô gái áo xanh bên cạnh Lâm Phi.

“Lâm Phi, tên nhóc nhà người rớt cuộc cũng được thả về rồi!”

Lúc này Lâm Phi đứng ở cửa đang vô cùng buồn bực, rớt cuộc thì bạn tốt của mình là ai. Đang lúc buồn bực, thì từ phía sau sư tử trấn trạch nhảy ra một tên mập, Lâm Phi dám chắc rằng tên mập này nặng ít nhất là 300 cân, trông giống một ngọn núi cao, mỗi lần hấn bước đi thì giống như những tảng đá dưới chân hấn sẽ bị vỡ vụn.

“Con mẹ nó, hấn mà là bạn của ta ư?”

Lâm Phi nhìn sang Thanh Loan, ý nói, người có phải nhận sai người rồi không?

Thanh Loan vẻ mặt ngây thơ vô tội gật gật đầu: “Thiếu gia, hấn nói hấn thật sự là bạn tốt của ngài mà!”

....

“Khoan ... khoan đã, dừng lại!”

Mất thấy đối phương muốn ôm mình, Lâm Phi vội vã kêu dừng lại, hấn rất sợ tên mập này tiếp cận được mọi người nhìn vào sẽ không còn đơn thuần là chào hỏi nhiệt tình bình thường nữa.

Chuyện thiệt mình như vậy, Lâm Phi sẽ không để chuyện tiếp xúc “thân mật” như vậy xảy ra.

La Thiên chặt vật lăm mới dừng lại được thân mình, chân mày cau lại: “Lâm Phi, ánh mắt người như vậy là sao hả, tên béo ta đây là bạn chơi với người từ bé đến lớn, người không thể nào không biết ta chứ hả?”

Kỳ thực lúc này, trong trí nhớ của Lâm Phi bắt đầu hiện ra các ký ức trước đây, “hấn” đúng là đã từng cùng tên mập này đến kỹ viện uống rượu, rảnh rồi thì ra đường trên chóc gái nhà lành, trải qua thời gian rất thoải mái. Vậy nên ở thành Quy Nguyên bọn hấn là hai con sâu làm rầu nổi canh.

Năm năm thoáng chốc đã trôi qua, La mập không thay đổi bao nhiêu, chỉ có thân hình là càng ngày càng “to lớn”, thân mình giống như một ngọn núi nhỏ, đủ để đè chết bất cứ ai không phục.

“La mập!”

“Lâm sâu hại!”

Hai người không ôm nhau giống như những người khác vì Lâm Phi đã sớm tránh sang một bên.

....

Ban ngày ban mặt trên đường lớn!

Hai con sâu hại lớn một lần nữa tụ hội cùng một chỗ, kể cho nhau nghe về những thay đổi trong năm năm qua.

“Tên mập chết tiệt kia, người có thể không gọi ta là Lâm sâu hại nữa có được hay không vậy.”

Lâm Phi dờ khóc dờ cười, hấn không ngờ tới “Lâm Phi” trước kia lại để lại một cái biệt hiệu tao nhã như vậy, khiến hấn nói cũng không nên lời, thật vất vả trôi qua năm năm, danh hiệu này chắc cũng không còn ai nhớ nữa.

“Được rồi, được rồi. Người bây giờ được coi là thiên tài rồi nên coi thường tên mập này chứ gì.” La Thiên nhìn qua trông có vẻ mập mạp nhưng thật ra đi đường lại khá nhanh nhẹn, thực lực cũng đã đạt tới Vô Đạo ngũ trọng thiên. Hấn vừa cười vừa nói như vậy, nhưng không hề nghe ra có chút nào tức

giận.

Từ lúc Lâm Phi trở lại thành Quy Nguyên tới giờ, hắn vẫn chưa từng thật sự kiểm tra ký ức của bản thân, mãi cho tới khi La mập này xuất hiện, mới thật sự nhớ lại các kỷ niệm cũ, cảm giác quen thuộc đối với thành Quy Nguyên cũng dần dần tăng lên.

“Nhìn coi người đang nói gì vậy, người không cảm thấy tên Lâm sâu bệnh rất khó nghe sao, không giống như tên của lão mập nhà người, nghe thật uy phong, đơn giản lại đẹp, các em gái vừa nghe liền sẽ thích.” La Thiên trong trí nhớ của Lâm Phi, cũng là một hoa hoa công tử, thích nhất là tán gái.

La Thiên phá lên cười, sau đó lộ ra nụ cười thâm trầm, vỗ vỗ bả vai Lâm Phi: “He He, năm năm trôi qua rồi, cũng chỉ có Lâm Phi người là hiểu ta, hôm nay ta dẫn người đi đón gió tẩy trần. Tên nhóc nhà người không nói tiếng nào đã đi ra ngoài tận năm năm, lão mập ta đây cũng không có bạn cùng chơi.”

....

“Đến rồi!”

La Thiên cười xấu xa, chỉ vào lầu Yên Hoa sau lưng mình: “Sau khi người đi thì nơi này được mở, ở trong này mỹ nữ như mây, người ở trong môn phái lâu như vậy khẳng định cũng đã ghen một bụng hỏa rồi, lão mập ta đã chuẩn bị xong cho người đủ loại mỹ nữ, cam đoan sẽ cho người thỏa mãn.” Dứt lời liền ném cho Lâm Phi một ánh mắt ra vẻ hiểu biết.

Nếu đã đến, Lâm Phi cũng không có ý định rời đi, huống chi nếu nói đến bạn bè của hắn ở thành Quy Nguyên đại khái cũng chỉ có Lâm Thiên một người này.

Bên trong lầu Yên Hoa thiết kế trang hoàng lộng lẫy, hương diễm động lòng người, khắp nơi tỏa ra hương thơm.

Hai người vừa bước vào trong lầu, liền có mấy cô nương ra tiếp đón, trong đó có một người nếu dùng lời hiện đại mà nói thì chính là tú bà, tầm hơn ba mươi tuổi, nhưng vẫn đẹp quyến rũ động lòng người. Vừa ra tới liền kéo tay La Thiên, một lần gió thơm liền xông vào mũi, ném một cái mị nhãn: “Ây da, mập đại gia, ngọn gió nào thổi người tới đây, ngài đã lâu lắm rồi không tới!”

Bàn tay to của La Thiên vỗ lên hông nàng ta một cái: “Hôm nay ta mang một người bạn của ta đến đây đón gió tẩy trần, mau bày cho ta một bàn tiệc rượu, gọi hết các cô nương đẹp nhất đến đây, đừng có giấu giếm, chỉ cần làm bạn ta vui vẻ, việc người nhờ lần trước ta đây sẽ đồng ý.”

Mỹ phụ này liền cười nũng nịu, nở nụ cười giống như gà mẹ: “Mập đại gia cứ yên tâm, hôm nay ta sẽ gọi tất cả các cô nương tốt nhất đến đây, đảm bảo sẽ không để cho bạn của ngài thất vọng.”

“Các cô nương, khách nhân tới rồi, mau ra tiếp đón!!”

Lời vừa nói ra, từ hai bên liền đi ra các cô nương, hương thơm thoang thoang, mặc trang phục kêu gọi. Lâm Phi còn chưa kịp phản ứng, bên người đã bị vây quanh bởi mấy cô nương liền, mỗi người đều trông khá xinh đẹp, tiền đột hậu kiều, trông rất mê người.

“Sâu bệnh, thế nào, ánh mắt lão mập này không tệ chứ!”

Hai người ở trên lầu hai chọn lấy một nhả gian.

Mặc dù khí trời bên ngoài nóng bức, nhưng bên trong nhả gian vẫn là hương thơm lượn lờ, oanh oanh yến yến náo nhiệt vô cùng, Lâm Phi giả này, cuối cùng cũng hiểu được thế nào gọi là mỹ nữ trọng ngực.

Uống xong bàn tiệc rượu hoa, đến nhả gian chơi đùa không phải chỉ vui bình thường đâu, Lâm Phi ở nơi này thấy như mình đã tìm lại được cảm giác ở sâu trong ký ức.

Uống vào một ly lại một ly rượu hoa, hai người giống như một lần nữa quay trở lại năm xưa cũng nhau rượu chè ca hát, mà nay đảo mắt đã qua năm năm rồi.

Mỹ nữ trong ngực, rượu ngon vào miệng, Lâm Phi cảm thấy mình dường như thích loại cảm giác này.

“Sâu bệnh, người biết không năm năm này người không ở đây đám khốn kiếp kia kiêu ngạo vô cùng, ngay cả lão mập ta đây cũng không coi ra gì. Người nói xem có tức chết ta không chứ, lại nói đến chuyện trước kia, có chuyện này...”

Thình thịch.

La Thiên chưa nói xong, cửa nhả gian liền bị đẩy ra, sau đó tiếng tú bà khuyên can liền truyền tới.

“Các vị đừng nên vào đây, bên trong đã có người ngồi rồi...”

Nàng hiển nhiên là không thể ngăn lại đám người nọ, cửa nhả gian bị đẩy ra một cách thô bạo, ở cửa xuất hiện một vài thanh niên trẻ tuổi, người nào người này mặt đều vô cùng kiêu căng, rất ra dáng “ở đây ta là vua, là lớn nhất”.

“Ta nói ai đang ở đây, hóa ra là tên mập La Thiên, lá gan của người cũng thật lớn, dám cướp cô nương của chúng ta!”

Chương 100: Đánh người là đúng

Bầu không khí đang tuyệt vời, oanh oanh yến yến, mỹ nữ trong ngực, theo cửa phòng bị đánh mở ra mà tan theo mây khói.

Chén rượu của Lâm Phi và La Thiên đều dừng giữa không trung, rõ ràng là không ngờ tới, vào lúc bọn họ đang say sưa hưởng thụ thì có người từ bên ngoài xông vào, nhìn thì có vẻ vẫn là “người quen”.

Đây là một việc khiến cho người ta rất tức giận.

La Thiên sắc mặt lập tức trầm xuống, tuy rằng bang Huỳnh Đề của mình, ở trong thành Quy Nguyên cũng không được tính là làm mưa làm gió, nhưng tốt xấu gì cũng không có ai dám tới trêu chọc hần. Thật vất vả mới có lúc hứng thú đáng cao thì lại bị cắt đứt, La Thiên cảm giác giống như có người đang khiêu chiến uy danh của hần vậy.

“Cút ra!”

Lâm Thiên vùng đứng lên, thân hình khổng lồ giống như một ngọn núi nhỏ đột ngột nhô lên từ trên mặt đất vô cùng to lớn.

Mà tú bà xinh đẹp mới vừa nãy, bây giờ đã bị dọa đến tái nhợt mặt, dù thế nào cũng không nghĩ tới ban ngày lại xảy ra việc như vậy, một bên là đệ tử của gia tộc lớn, một bên là Tam thiếu gia của bang Huỳnh Đề, cho dù là đắc tội bên nào đi nữa, thì lâu Yên Hoa bọn họ những ngày sau đều không thể sống tốt, sau này muốn làm ăn sinh sống còn phải dựa vào bọn họ, tuyệt đối không thể đắc tội.

Không đợi vị tú bà xinh đẹp mở miệng nói gì, đã có người sớm hơn một bước mà mở miệng.

“La mập kia, người có phải uống quá nhiều rượu rồi phải không, lại dám bảo chúng ta cút, mở to đôi mắt chó của người xem cho rõ, chúng ta là ai!”

Công tử mặc đồ trắng đứng ở đằng trước, vừa mở ra cây quạt trong tay vừa dùng giọng điệu từ trên cao nhìn xuống mà nói, ánh mắt khinh thường nhìn lướt qua La Thiên mập mập, bộ dạng không phải chỉ là lớn lối bình thường.

La Thiên quả thật là uống khá nhiều rượu, hôm nay tâm trạng tốt lại uống càng nhiều, không cần biết là ai, trực tiếp trầm giọng mắng: “Lý Khánh Phong, tên nhóc kia, đừng tưởng người là người của Lý gia thì lão mập này phải sợ các người, có giỏi tới đây thử xem, bang Huỳnh Đề của ta trước giờ đều không sợ phiền phức.”

...

Lâm Phi vẫn luôn ngồi bên cạnh xem xét, uống xuống một ngụm rượu mạnh, hần phát hiện người bạn này của mình tính tình cũng rất mạnh mẽ, mơ hồ tỏa ra sát khí, rõ ràng cũng là người đã từng giết người.

Đã năm năm không trở về, người Lâm Phi quen biết quá ít, một ít “người quen” cũ trong trí nhớ cũng không thấy những người này. Thế nhưng ngược lại đều là Trường Giang sống sau xô sống trước, khẩu khí giọng điệu đều không phải là cuồng vọng bình thường. Nghĩ lại cho dù Lâm gia có mạnh mẽ đâu đi nữa, thì tình huống này xuất hiện cũng là bình thường, bọn họ kiêu ngạo cũng là bình thường.

“Tên mập, người không cần phải giả vờ uy phong, bây giờ không còn như năm đó nữa. Bang Huỳnh Đề của các người đã không còn có Lâm gia làm chỗ dựa, người tự nhìn lại bản thân người đi, có ai còn coi người là Tam thiếu gia của bang Huỳnh Đề nữa, sớm muộn gì bang Hắc Hùng của chúng ta cũng sẽ tiêu diệt bang Huỳnh Đề của các người.”

Lúc này người mở miệng không phải là Lý Khánh Phong mà là một đệ tử tóc dài khác nói. Hần không phải là người của Lý gia mà là thiếu gia của một bang phái khác, có thể coi như là địch thủ với bang Huỳnh Đề, Kim Vô Nhai.

Các thế lực trong thành Quy Nguyên có rất nhiều, trong đó không thiếu các bang phái, mà các bang phái lại dựa vào các gia tộc, tồn tại giống như Cục Hạn vô quần đã ít lại càng ít, coi như là một loại tồn tại khác biệt.

“Tên mập chết tiệt, mau cút ra khỏi lầu Yên Hoa!”

“Thiếu gia nhà ta không muốn gặp lại người như người, mau nhân lúc Kim thiếu gia của chúng ta còn chưa có nổi nóng, nhanh nhanh cút ra khỏi đây!”

Mấy tùy tùng đi phía sau, liền lạnh nhạt nói ra mấy lời này, dưới con mắt của bọn họ, bang Huỳnh Đề đã không còn phát triển mạnh mẽ giống năm đó, thế lực cũng không hề được nâng cao, chẳng có gì đáng lo ngại. Ngược lại bang Hắc Hùng của bọn họ đang không ngừng lớn mạnh, dần dần chặn bang Huỳnh Đề kia, không sớm thì muộn cũng sẽ tiêu diệt được bang Huỳnh Đề.

Lý Khánh Phong nghe được cũng khá là thỏa mãn, vốn là lúc đầu hần chỉ muốn nhìn xem ai mà lại dám bao hết tất cả các cô nương xinh đẹp của lầu Yên

Hoa, không ngờ lại là La Thiên của bang Huỳnh Đệ. Hơn nữa đúng lúc Lý gia bọn họ cũng đang vô cùng bất mãn với bang Huỳnh Đệ, lúc trước gia tộc bọn họ muốn chào mời bang Huỳnh Đệ trở thành thế lực phụ thuộc của bọn họ, thế nhưng bang chủ của bang Huỳnh Đệ, vẫn cự tuyệt nhiều lần.

Ý tưởng của Lý Khánh Phong rất đơn giản, chỉ cần bang Huỳnh Đệ của các người không đồng ý thì hẳn gặp một lần sẽ nhục nhã một lần.

....

“Mập mập, người cần gì phải cùng bọn họ tranh cãi chứ.”

Vào lúc lửa giận của La Thiên đã đạt đến cực hạn, một bàn tay vươn ra ấn hắn trở về chỗ ngồi, đó chính là người luôn không nói gì Lâm Phi.

Mặc dù Lâm Phi trở về, thâm nghĩ muốn giải quyết chuyện xấu trước kia mình để lại, nhưng nghe tới mấy câu nói vừa rồi, thông minh như hắn lập tức liền hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Tất cả chuyện này đều từ hắn mà ra một loạt sự việc xảy ra sau khi mình xuất hiện, cộng thêm sự việc sâu trong ký ức, lời của La mập trước đó, rõ ràng tất cả đều là do chuyện ngu ngốc mà mình làm trước đây, từ chuyện đó mà dẫn ra.

Lâm Phi cảm giác rằng mình phải làm một cái gì đó.

Kim Vô Nhai trước giờ vẫn là cái đuôi của Lý Khánh Phong, hôm nay hắn mời Lý Khánh Phong đến lầu Yên Hoa vốn định tìm vài cô nương xinh đẹp chơi đùa, không ngờ tất cả các cô nương đều có người bao. Kim Vô Nhai cảm thấy vô cùng mất mặt vì vậy mới xảy ra một màn này.

“Nhóc con, ai cho người nói chuyện chứ.”

Kim Vô Nhai nhướn mày, ánh mắt như đao, chuyển sang phía Lâm Phi, “Người cút ra khỏi đây cho ta, nơi này cũng là nơi các người có thể ngồi sao?”

“Người...” La mập vừa định mắng người thì phát hiện Lâm Phi đã động thủ.

Sau khi bang Hắc Hùng nịnh bợ được Lý gia, Kim Vô Nhai thân là thiếu gia càng ngày càng càn quấy, trong thành Quy Nguyên, trừ một số thế lực không thể trêu vào, những thứ khác đều không kiêng nể gì. Có Lý gia làm chỗ dựa vững chắc, có gì để lo lắng, vậy nên khi thấy tên nhóc kia lại dám ngất lời mình, liền phát hiện mình có chỗ để xả giận. Hắn tin chắc cho dù mình làm gì thì tên La mập kia cũng không dám động đây, bởi vì tên đó không có gan làm gì, Tam thiếu gia thì sao, làm sao có thể tranh đấu cùng với Lý gia quyền thế hiện đang như mặt trời ban trưa?

“Pặc pặc!”

Thân pháp của Lâm Phi vô cùng quỷ mị, đột nhiên xuất hiện trước mặt Kim Vô Nhai, bàn tay thanh tú đưa ra trước mặt bóp lấy cổ họng đối phương. Kim Vô Nhai thực lực ít nhất cũng là Võ Đạo lục trọng thiên, thế mà chưa kịp phản ứng, huyền khí trên người còn chưa kịp sử dụng, mà làm người ta càng không nghĩ tới là thiếu gia thanh tú như vậy vừa giờ tay lại đánh tới một cái tát vang dội.

“Người dám...”

Con đau nhức truyền tới đại não, mặt nóng hừng hực đến phát đau, một tia máu trào ra nơi khóe miệng, Kim Vô Nhai ngây người, hắn không ngờ bản thân mình đường đường là thiếu gia của bang Hắc Hùng lại bị người đánh.

“Vừa rồi người nói là muốn tiêu diệt bang Huỳnh Đệ?”

Thanh âm lạnh như băng kèm theo vô số lệ khí bay tới.

Kim thiếu gia trong tay Lâm Phi giống như một con gà con, liều mạng giãy giụa, thế nhưng người kia đang bóp cổ hắn, khiến hắn thở dốc cũng khó khăn.

“Người mau thả ta ra... Bằng không cho dù có là bang Huỳnh Đệ cũng không bảo vệ được cho người!”

Có đệ tử của Lý gia bên cạnh, Kim Vô Nhai cơ bản là không biết lo lắng là gì, cho dù người này là ai, cho dù là lão đại bang Huỳnh Đệ đang ở đây, hẳn đều có thể không cần quan tâm tới.

Lý gia là một ô dù lớn, có đánh chết bang Huỳnh Đệ cũng không dám đắc tội. Huống hồ tình hình hiện tại không giống với trước kia, bang Huỳnh Đệ nếu biết trước chắc chắn sẽ chọn cách giải quyết khác chứ tuyệt đối không ra tay.

Thế nhưng nào ngờ người mà Kim Vô Nhai gặp phải lại là Lâm Phi.

Ba ba ba.

Lâm Phi cùng một lúc đánh xuống liên tục mấy bạt tai liên tục, mặt Kim Vô Nhai liền biến thành cái đầu heo, không có huyền khí chống đỡ, không phải chỉ là thảm bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Có thể nể mặt ta chút được không?

Động tác của Lâm Phi quá nhanh, khiến cho mọi người hầu như đều không kịp phản ứng, đường đường là thiếu gia của bang Hắc Hùng Kim Vô Nhai lại bị người ta đánh đến mặt mũi cũng biến thành đầu heo, máu loãng chảy xuống từ khóe miệng, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Đợi đến khi bọn họ kịp phản ứng lại, thì lại có chút cổ kị, nhất là đám tùy tùng của Kim Vô Nhai, mắt thấy người ta túm lấy thiếu gia nhà mình mà đánh, bọn họ sợ ném chuột vỡ bình nên không dám lên cứu. Thế nhưng tỏa ra ánh mắt đầy sát khí, nếu ánh mắt này có thể giết người, sợ là Lâm Phi đã chết không biết bao nhiêu lần, thế nhưng lúc này bọn họ lại không có biện pháp nào khác ngoài trợn mắt nhìn.

“Nếu ngươi còn dám mở miệng đại gia ta không ngại đánh gãy hết hàm răng này của ngươi, nghĩ xem một thiếu gia không có răng, chắc sẽ rất thú vị đấy.”

Thanh âm ngang ngược gần như còn mang theo cả sát khí, Kim Vô Nhai lập tức ngậm miệng, võ giả không thể sử dụng huyền khí không khác gì con hổ mất đi móng vuốt, rất dễ bị nguy hiểm.

“Vị này, ngươi có phải hơi quá đáng rồi không?”

Lý Khánh Phong thật không ngờ, ở thành Quy Nguyên lại có người có gan lớn như vậy, dám ở trước mặt mình đánh thiếu gia của bang Hắc Hùng. Mặc dù quan hệ của bọn họ cũng không phải là rất thân thiết thế nhưng cả thành Quy Nguyên đều biết bang Hắc Hùng là thế lực phụ thuộc vào Lý gia, người bình thường không ai dám đắc tội cả.

Thế nhưng hôm nay, lại có người to gan dám đánh đàn em của mình ngay trước mặt mình, con tức này sao có thể nhịn được, hơn nữa người này còn rất lạ mặt, rõ ràng là vừa từ nơi khác đến.

Nếu như là một người khác có gia thế, có thế lực, Lý Khánh Phong có thể sẽ có chút chần chừ, nhưng bây giờ ở đây chỉ có một người là bang Huỳnh Đệ đã sắp chết, một người là tên nhóc con không biết từ đâu chui ra, nếu con tức này còn nhịn không xả ra, khi truyền ra ngoài sẽ làm mất mặt mũi danh tiếng của Lý gia.

...

Lâm Phi một tay bóp cổ Kim Vô Nhan, giống như cầm một khúc gỗ nhẹ tênh không hề có chút áp lực nào, cực kỳ không nể mặt mũi ai, “Ngươi là ai chứ, đại gia ta sao phải để lại mặt mũi cho ngươi, năm đó khi ta đang lăn lộn giang hồ, tên nhóc vất mũi chưa sạch nhà ngươi vẫn còn đang ngồi nghịch bùn ở khe suối đấy!”

Quá hả giận.

Lá gan của Lâm Phi lớn như vậy từ bao giờ!

La Thiên lúc này bị cản lại, giống như đang nhìn một chuyện lạ trên đời, hắn không tưởng tượng được Lâm Phi bạo lực như vậy từ bao giờ, cảm giác giống như tình cảnh năm đó lại hiện lại một lần nữa.

Nếu như không phải vì có người đang nhìn, La Thiên thật muốn gào to một tiếng ánh mắt nhìn Lâm Phi lộ rõ vẻ ngưỡng mộ.

Mặt của Lý Khánh Phong lập tức trầm xuống, là đệ tử dòng chính của Lý gia, hắn cũng được coi là một trong những nhân vật đứng đầu thành Quy Nguyên, cho dù là thế gia đang sa sút Lâm gia cũng không dám tùy tiện hô to gọi nhỏ với hắn như thế.

“Tên kia, ngươi được lắm.” Lý Khánh Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này. Nếu như trước đây hắn chỉ muốn nhục nhã bọn họ một trận, thì lúc này trong lòng hắn lại tràn ngập lửa giận, mặc kệ chuyện gì xảy ra, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho tên này, “Ta ngược lại khá tò mò, ngươi rốt cuộc là ai, lại dám không coi Lý gia ra gì, từ trước đến giờ không ai dám ngang nhiên khiêu chiến Lý gia như vậy cả!”

Mà về phía Lâm Phi, nếu hắn đã dám ra tay đương nhiên cũng đã có suy nghĩ cân nhắc kỹ càng rồi.

Hắn làm vậy tuy có một phần là vì La Thiên, thế nhưng lý do lớn hơn là vì thế cục hiện tại.

Lâm Phi lắc đầu: “Ta là ai không quan trọng, gia thế bối cảnh đối với ta không có nửa xu quan hệ, quan trọng là... ngươi nên vì chuyện vừa rồi xảy ra mà xin lỗi chúng ta.”

Lý Khánh Phong nở nụ cười, đến cả Kim Vô Nhai đang bị bắt cũng cố gắng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Trong thành Quy Nguyên, thế lực có thể khiến cho Lý gia cúi đầu xin lỗi, có thể đếm trên đầu ngón tay, đã ít lại càng ít, tên nhãi ranh này nếu không phải là ăn nhằm gan hùm gan báo thì khẳng định là chán sống rồi.

...

Sự việc lại lớn đến mức này!

La Thiên cũng không dám mở miệng, Lâm Phi tức giận, cho dù là chính bản thân hắn cũng cảm thấy được một luồng khí tức nguy hiểm tới gần.

“Ngươi muốn ta xin lỗi?”

Lý Khánh Phong cười nhạt, ánh mắt nhìn về phía Lâm Phi giống như đang nhìn một đũa ngọc: “Đây quả là chuyện cười lớn nhất mà ta từng nghe được, ngươi lại dám muốn người Lý gia chúng ta xin lỗi ư, nhãi ranh, ngươi vẫn còn non lắm.”

Khóe miệng Lâm Phi nhẹ nhàng nở ra một nụ cười: “Vây cũng chưa chắc được!”

“Thỉnh thích!”

Kim Vô Nhai đột nhiên cảm thấy mình bị ném ra ngoài, trước mắt hoa lên, chỉ cảm thấy có một bóng người vụt lướt qua rồi biến mất, ngay lập tức bên tai hắn nghe được tiếng quý xuống đánh bộp một cái.

Mà ở cửa, mấy người vừa rồi vẫn đang đứng, lúc này đã ngã ngổn ngang trên mặt đất, mà người trong cuộc là Lý Khánh Phong lúc này hai đầu gối đang khụy xuống sàn nhà, mà bốn phía xung quanh các khe nứt giống như mạng nhện đang không ngừng lan rộng, đó là do có lực vô cùng mạnh đánh vào mà xảy ra.

Một màn này, hoàn toàn xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Tử bà xinh đẹp kia sớm đã bị dọa ngã ngồi dưới đất, không còn là thất thố bình thường nữa, không thể nào tưởng tượng được biến cố xảy ra ở ngay lầu Yên Hoa này, hôm nay ở chỗ này đệ tử dòng chính của Lý gia lại bị ép quý xuống, sự việc lớn đến quá mức cho phép rồi.

Lâm Phi tùy ý đứng một bên, một tay nắm lấy đỉnh đầu của Lý Khánh Phong. Bản thân Lâm phi có thần lực, Lý Khánh Phong sao có thể chống lại được, nếu là ở nơi khác, chỉ cần một bàn tay này Lâm Phi cũng có thể bóp vỡ đầu đối phương, không ai có thể hoài nghi, Lâm Phi có khả năng làm chuyện này hay không.

“Bây giờ ngươi có thể nói xin lỗi chưa?”

Hai đầu gối của Lý Khánh Phong quỳ trên mặt đất, từ đầu gối truyền tới con đau nhức, rất rõ ràng đang nói cho hắn biết một sự thật, hắn đang quỳ, quỳ gối trước mặt một tên nhãi ranh lạ mặt.

“Tên kia, ngươi nhất định sẽ phải chết!”

Lý Khánh Phong nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt đầy hận thù nhìn chăm chăm Lâm Phi, giống như đang nhìn kẻ thù giết cha vậy.

Cùng lúc đó, Kim Vô Nhai cũng đang chật vật đứng lên, nhìn thấy đệ tử Lý gia đang quỳ trên mặt đất thì hắn lập tức thấy hoảng sợ: “La mập, mau bảo bạn ngươi dừng tay lại, mau lên.”

Lâm Phi lại lắc lắc đầu: “Chả lẽ xin lỗi lại khó như vậy hay sao? Xem ra Lý gia các ngươi cũng chỉ có chút năng lực đó mà thôi, thật sự là khiến ta quá thất vọng.”

Hắn thật sự không biết, quỳ mà xin lỗi, sỉ nhục này không phải lớn bình thường.

Nếu Lý Khánh Phong thật sự nói xin lỗi, sau này về Lý gia, hắn cũng đừng mong ngẩng được đầu, trừ khi thực lực của hắn đột nhiên không ngừng tăng mạnh, mới có cơ hội cải thiện được tình hình.

Vậy nên Lý Khánh Phong không có khả năng chấp nhận nói xin lỗi.

Mà lúc này, điều duy nhất mà Lý Khánh Phong muốn làm chính là cắt tên đáng chết này làm tám khúc để xả giận, không quan tâm thân thể của hắn là gì.

....

“Xin lỗi, ngươi đừng mơ, tốt nhất là bây giờ ngươi thả ta ra, nếu không sẽ có ngày Lý gia ta sẽ đến cửa hỏi tội ngươi. Ta đảm bảo lúc đó ngươi sẽ thảm rất rất thảm!”

Tay Lâm Phi lại tăng thêm chút lực, cả người Lý Khánh Phong liền cảm nhận được cái gì gọi là thái sơn áp đỉnh (núi đè trên đầu), sàn nhà lại một lần nữa nứt toác ra càng rộng. Trên người Lý Khánh Phong lúc này thậm chí đã bắt đầu phát ra tiếng xương gãy lìa, thân thể hắn không ngừng vận vẹo, mặt hắn lại vận vẹo lại càng thêm kinh khủng, chứng tỏ sự thống khổ này vô cùng kinh khủng.

“Bây giờ ngươi đã chịu nói xin lỗi chưa?”

Tiếng của Lâm Phi hồi không nóng không lạnh lại lần nữa vang lên. Đối với Lý Khánh Phong, giọng nói này không khác gì giọng nói của ma quỷ.

Vào đúng lúc này, một giọng nói khác yên lặng cất lên.

“Lâm Phi, trẻ con không hiểu chuyện phạm sai lầm, ngươi cần gì phải làm khó bọn họ, nể mặt ta, tha cho hắn một lần này được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Tứ đại công tử

Đột nhiên có một tiếng nói đi truyền từ xa đến!

Người phản ứng đầu tiên không ai khác ngoài Lý Khánh Phong. Mặt hắn trong nháy mắt thay đổi, lộ ra vẻ mặt oán độc: “Tên nhóc thối tha, hôm nay ngươi chết chắc rồi!”

“Nói nhảm thật là nhiều!”

Trên người Lý Khánh Phong một lần nữa lại truyền tới tiếng kêu rên, thì ra chỉ trong nháy mắt này, Lâm Phi đã lại tăng thêm lực đè ép.

Thế nhưng ngay sau đó, Lý Khánh Phong cùng Kim Vô Nhai hình như nhớ tới điều gì đó, nhất là Lý Khánh Phong, giống như nhìn thấy một chuyện không thể xảy ra vậy, đôi mắt đầy sợ hãi nhìn về phía Lâm Phi: “Người... người là Lâm Phi năm đó!”

Nếu là người bình thường, bọn người Lý Khánh Phong có lẽ sẽ thật sự không cần lo lắng, ở thành Quy Nguyên hầu như không ai dám đắc tội bọn họ.

Thế nhưng không thể ngờ được, bản thân mình lại gặp phải Lâm Phi, chỉ trong nháy mắt, tự mình lại thành thủ hạ bại tướng dưới tay hắn. Hắn không đột nhiên nhớ tới một việc mà trước đây đã được nghe, lúc đó khi Trương Vạn Tùng bị phế đi một cánh tay hắn còn khinh thường không thèm quan tâm, Tam thiếu gia Lâm gia vốn nổi danh là một phế vật, có thể lợi hại đến cỡ nào được, có khi người ra tay là tùy tùng của hắn, bị Lâm Phi giả danh thể thân thôi. Thế nhưng bây giờ thì.... hắn đã biết mình sai lầm rồi, lúc này hi vọng duy nhất là người tới tốt nhất có thể dạy cho Lâm Phi một bài học.

Lý Khánh Phong ít ra có thể tiếp nhận được thông tin này, nhưng Kim Vô Nhai năm đó cũng rất phách lối, thế nhưng lúc này lại sợ tới mức cả tay chân. Hắn không thể tin được, mình lại gặp được tên Lâm Phi phế vật của Lâm gia kia ở đây, hơn nữa bản thân mình còn bị hắn đánh sưng lên giống như đầu heo. Tuy rằng bang Hắc Hùng của hắn hiện tại thế lực đang không ngừng mở rộng, có thể không để vào mắt rất nhiều thế lực nhưng Lâm gia tạm thời bọn hắn vẫn không dám đắc tội.

Tuy rằng thực lực của Lâm gia đã không còn được như năm xưa, nhưng rốt cuộc lạc đã gây vẫn lớn hơn con ngựa, bang Hắc Hùng bọn họ vẫn không dám đụng vào.

Kim Vô Nhai lúc này quả thật là sợ hãi vô cùng.

Lâm Phi dù có là phế vật thể nào đi nữa, thì cũng là Tam thiếu gia của Lâm gia, thân phận tôn quý, không phải một thiếu gia nho nhỏ của bang phái có thể sánh được. Lúc này hắn thậm chí cảm thấy mình may mắn, rằng Lâm Phi cũng chỉ đánh chứ không hề giết hắn vì cho dù hắn (Lâm Phi) thật sự muốn làm vậy đi nữa thì bang Hắc Hùng bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng chấp nhận, thậm chí còn không dám trả thù.

Chênh lệch giữa gia tộc và bang phái chính là ở chỗ này.

...

Sau khi nghe được tiếng nói ngoài cửa.

Sắc mặt La Thiên liền thay đổi, hắn vội vàng đi đến, hạ giọng nói với Lâm Phi: “Sâu bệnh, việc lớn không tốt rồi, nhất định là bọn họ đến!”

Lâm Phi nhíu mày, từ trên người La mập hắn cảm nhận được rõ ràng sự không tự tin, giống như người vừa mở miệng nói chuyện có thân phận rất lớn vậy, tùy ý hỏi: “Lão mập, mấy năm không gặp, lá gan của ngươi hình như nhỏ đi rất nhiều, không lẽ người đến có thân thế rất lớn sao?”

Nếu là ngày thường, lúc này La Thiên đã sớm dùng tới chiêu ba mươi sau kể chạy là thượng sách, thế nhưng hôm nay người ra mặt giúp hắn là Lâm Phi. Cho dù đã mấy năm không gặp, hắn vẫn luôn coi Lâm Phi là bạn tốt, nên hắn vẫn kể rõ mọi thứ cho Lâm Phi: “Lâm Phi trong năm năm ngươi không ở đây, thành Quy Nguyên xuất hiện Tứ đại công tử, mỗi người đều có thực lực vô cùng mạnh, trong năm năm này, danh tiếng của bọn họ rất cao, người vừa nói chắc chắn là của Lý Nguyên của Lý gia, một trong Tứ đại công tử.”

Lâm Phi cảm thấy có chút ngoài ý muốn, chỉ trong năm năm đột nhiên lại nhảy ra Tứ đại công tử, năm đó khi mình ở đây, Tứ đại công tử chó má gì đấy cũng không hề tồn tại, mà bây giờ lại đột nhiên nhảy ra Tứ đại công tử, nghe có vẻ rất có ý tứ.

Lúc đầu, Lâm Phi cũng chỉ định xử lý tên đệ tử Lý gia này, bây giờ nhảy ra một Tứ đại công tử, thân phận địa vị hoàn toàn khác biệt, khiến Lâm Phi lại càng hứng thú.

La Thiên thấy Lâm Phi nói như vậy, lời vốn đã ra đến khóe miệng lại nuốt về, kiên định nói: “Sâu bệnh, việc này tất cả là do ta, chút nữa bọn chúng dám làm gì, lão mập ta đây tuyệt đối sẽ xông lên phía trước, lão mập ta một khi đã giận lên, ai ta cũng không sợ.”

Lâm Phi có thể nhìn ra được, đây hoàn toàn là những lời nói thật tâm của La Thiên, đây có thể coi như là một người bạn tốt, sau này ngược lại có thể lôi kéo một phen, trở thành một cánh tay của mình.

“Yên tâm, mọi việc đã có ta rồi, Tứ đại công tử thì cũng chỉ có thế, nếu hấn thật sự muốn làm gì, ta đây sẽ phé hấn trước tiên.” Lâm Phi ha hả cười nói.

La Thiên cũng không nghe lời này của hấn, trong lòng đã sớm quyết định chủ ý, cho dù thế nào đi nữa cũng quyết không để Lâm Phi gặp chuyện không may.

...

Trong lúc bọn họ nói chuyện rất nhanh người bên ngoài đã đi tới.

Người nọ đứng ở cửa, ánh mắt phức tạp nhìn vào Lý Khánh Phong.

“Nguyên ca người tới thật tốt quá, mau dạy cho tên Lâm Phi khôn khiếp này một bài học!”

Mấy người ở cửa vừa xuất hiện, Lý Khánh Phong vốn đang quỳ trên mặt đất cuối cùng cũng tìm được chỗ dựa vững chắc, hung phấn giống như đã nhìn thấy được bộ dạng xui xẻo của Lâm Phi.

Răng rắc! Răng rắc!

“A ... Đau chết ta rồi.”

Vừa mới dứt lời thì Lý Khánh Phong cảm nhận được cơn đau nhức từ toàn thân truyền đến, chính thức cảm nhận được cái gọi là thái sơn áp đỉnh, nhện không được hết to, khiến người nghe đến cũng cảm thấy da đầu tê dại.

“Lâm Phi, người ý mình là Tam thiếu gia Lâm gia, ở đây có ý nhục nhã người Lý gia ta, là có ý gì đây!”

Lý Nguyên bộ dạng trông rất nho nhã không hề khiến cho người nhìn cảm thấy kiêu ngạo, lại khiến người ta nhìn vào thấy có hảo cảm. Thế nhưng người nào quen hấn đều biết, Lý Nguyên cũng không đơn giản như ngoài mặt hấn tỏ ra, mọi người đặt cho hấn biệt danh là “Hắc công tử” cũng đủ thấy thủ đoạn độc ác của hấn.

Nếu không phải Lý Nguyên vừa đứng dịp đi ngang qua, làm sao biết được, Tam thiếu gia Lâm gia lại dám ra tay với người của Lý gia bọn họ, là đệ tử dòng chính của Lý gia, không phải ai cũng có thể nhục nhã được.

Lúc này đi cùng với Lý Nguyên, trừ hấn đều là thiếu gia của các gia tộc hạng hai hạng ba, thế lực cũng không vừa, cùng thuộc một vòng tròn thế lực, đương nhiên cũng coi Lý Nguyên là người dẫn đầu.

Lâm Phi cũng không buông tay, thân nhiên nói: “Mấy năm không gặp, người của Lý gia các người lá gan càng càng lớn. Đại gia ta ăn uống ở đây, người của Lý gia người lại dám xông vào, người hỏi ta đây có ý gì, ta đây còn muốn hỏi ngược lại, Lý gia các người có phải là nghĩ thành Quy Nguyên thành nhà mình rồi phải không, chỗ nào cũng dám xông vào?”

Đừng chỉ nhìn Lâm Phi thích ra tay đánh nhau, hấn cũng biết nói đạo lý, mọi việc đều nằm trong một chữ lý này, đặc biệt là đối với những gia tộc này, ai chiếm được đạo lý người đấy có ưu thế.

Những lời này vừa nói ra, trong lòng Lý Nguyên liền thầm mắng Lý Khánh Phong ngu ngốc, nếu không phải thế cục hiện tại đang trong giai đoạn quan trọng, bọn họ chưa chắc phải sợ Lâm gia, nhưng bây giờ lại không thể gây ra phiền phức gì.

Tên nhóc Lâm Phi này vừa trở về, trước mặt mọi người phé đi cánh tay trái của Trương Vạn Tùng, việc này trong nội bộ các gia tộc đang lưu truyền sôi sùng sục. Cho dù thân là một trong Tứ đại công tử, Lý Nguyên cũng không thêm để Lâm Phi vào mắt, thế nhưng hôm nay gặp mặt hấn phát hiện Lâm Phi trở nên gian xảo hơn rất nhiều, biết được phải nắm được đạo lý, đặc biệt là cái mũi này một khi đã chụp xuống, nếu như Lý Nguyên dám thừa nhận, tuyệt đối sẽ gây ra phiền toái lớn.

“Lâm Phi, người chính là phé vật mất mặt xấu hổ năm năm trước đấy hả?”

Lý Nguyên vẫn chưa mở miệng, mà từ phía sau đi ra một người trẻ tuổi, cả người trông có vẻ tà khí, nghiêng mắt nhìn Lâm Phi chăm chăm, khẩu khí không phải chỉ gây khó chịu bình thường.

“Người lại là ai nữa?”

Người kia vừa đi đến, Lâm Phi lập tức cảm nhận được địch ý nồng nặc tỏa ra từ trên người đối phương, nhưng rõ ràng hấn lại chưa từng gặp qua người này, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Tại sao ta phải luận võ với ngươi

Một người xa lạ từ đâu đi tới, cho dù là có địch ý, Lâm Phi cũng không thêm quan tâm đến.

Vào lúc này, mục tiêu của hắn vô cùng đơn giản, hắn muốn thay đổi thể cục hiện tại trong thành Quy Nguyên, nhất là sau khi biết rõ tình huống lại càng phải đổi.

Trẻ con đánh lộn, không có gì phải lo.

Vậy nên Lâm Phi càng không bận tâm gì cả, sự việc năm năm trước, ảnh hưởng đến sự phát triển của Lâm gia, trở thành tâm ma trong người, nếu không xử lý tốt tâm ma này, nhờ đâu sau này trong lúc tu luyện xảy ra chuyện gì, Lâm Phi cũng không dám chắc chắn mình có thể xử lý được, cho dù là hiện tại hắn thăng cấp đều là nhờ vào hệ thống tăng level, nhưng tâm ma cũng không thể không đề phòng.

La Thiên bỗng dừng tiến tới gần, nói với Lâm Phi: “Sâu bệnh, ngươi nên để ý đến người này một chút, gia tộc của hắn hiện tại đang là đối thủ khiêu chiến lớn nhất của Lâm gia các ngươi, nếu như lúc này Lâm gia của các ngươi thua cuộc, thì gia tộc bọn họ sẽ là gia tộc được thay vào.”

Lâm Phi cuối cùng cũng hiểu rõ, tại sao người này lại có địch ý lớn như vậy với hắn, hóa ra là do để ý tới vị trí hiện tại của Lâm gia, à không phải, là để ý tới quyền lợi cùng địa bàn mà vị trí hiện tại đem lại.

Vấn đề của gia tộc, Lâm Phi không rõ ràng lắm, nhưng cho dù là từ địa cầu chuyển kiếp đến đây, ít nhiều gì hắn cũng biết gia tộc hiện đang có vấn đề, đặc biệt là đại hội bàn luận năm năm một lần, trên thực tế là một đại hội dùng để chia cắt địa bàn và quyền lợi.

Về điểm này, Lâm Phi lại hiểu rất rõ.

“Là gia tộc nào?”

“Gia tộc Bắc Cung, là gia tộc mới nổi trong năm năm nay, hiện tại là một gia tộc có thực lực được tính là có tính khiêu chiến nhất với Lâm gia nhà ngươi, tên này là một đệ tử dòng chính của gia tộc Bắc Cung, Bắc Cung Vô Tình.”

...

Bắc Cung Vô Tình là đệ tử dòng chính của gia tộc Bắc Cung, cũng được coi là một trong những nhân vật lớn lối số một, đặc biệt là khi điều kiện đầu tiên là gia tộc Bắc Cung có thể thay thế vị trí của Lâm gia, hắn làm việc càng kiên cường bá đạo hơn trước.

“Phế vật nhà ngươi, có gan nói lại một lần nữa? Nếu ta đây không dạy cho ngươi một bài học nhớ đời, cái họ Bắc Cung này của ta sẽ viết ngược lại!” Bắc Cung Vô Tình vẫn chưa xem Lâm Phi để trong lòng, bản thân hắn cũng có thực lực Võ Đạo thất trọng thiên, Lý Khánh Phong đang quỳ dưới đất kia không thể so với hắn được.

Một trong Tứ đại công tử Lý Nguyên đứng đó, thân là đệ tử gia tộc, lại là Tứ đại công tử, trước giờ căn bản cũng không coi đám Kim Vô Nhai hay Bắc Cung để trong lòng, ở trong mắt bọn hắn, bọn chúng đều là đám không cần nhớ tên, cũng không xứng đáng đứng cùng một chỗ với mình. Lúc này mặt Lý Nguyên hơi hơi nheo lại, chỉ ước gì Lâm Phi cùng Bắc Cung đấu một trận, còn về phần Lý Khánh Phong đang quỳ trên mặt đất, đơn giản đã ném đi mặt mũi của gia tộc, nếu đã quỳ thì cũng không ngại quỳ thêm một lúc nữa.

Lâm Phi nở nụ cười, quay sang nói với La Thiên: “Lão mập, ngươi nói xem người này có phải là đầu óc không được bình thường không?”

La Thiên lúc đầu còn chưa hiểu được, thế nhưng chỉ một giây sau đó liền cười phá lên, động tác khoa trương vô cùng, có thể coi như là ôm bụng cười lớn: “Ha ha, tên nhóc này nhất định là tai không được tốt cho lắm, ta nghĩ khuyên ngươi nên đi khám đại phu, nếu không sau này trở thành người điếc thì lại không tốt rồi.”

Sắc mặt của Bắc Cung Vô Tình nhất thời trở nên vô cùng khó coi, ở trong thành Quy Nguyên này, gia tộc Bắc Cung của hắn hiện đang là gia tộc có khả năng lớn nhất thay thế vị trí Lâm gia, đại hội còn chưa bắt đầu, đã sớm có vô số gia tộc nhờ đến nịnh bợ, nên tự nhiên đệ tử của gia tộc Bắc Cung cũng rất lớn lối.

“Hai người các ngươi thật to gan, nhất là tên mập chết tiệt kia, không có sự giúp đỡ của Lâm gia, ta đây chống mắt lên nhìn xem cái bang Huynh Đệ của các ngươi làm sao sinh tồn được!” Lừa giận thiếu sót Bắc Cung Vô Tình, hắn chỉ vào La Thiên mắng, lại quay về phía Lâm Phi khàn chân chửi vạch mặt: “Lâm tam thiếu gia, ta nghe nói mấy ngày trước ngươi ra tay dạy dỗ Trương Vạn Tùng, ta ngược lại khá tò mò phế vật như ngươi, dùng thực lực gì để dạy dỗ được Trương Vạn Tùng, Bắc Cung ta cũng rất muốn hiểu biết một chút!”

Từ đây rõ ràng có thể thấy được Bắc Cung Vô Tình không vô cùng giận dữ đến như vậy. Đương nhiên đây không đơn giản chỉ là giận giữ như vậy, gia tộc Bắc Cung của hắn đang muốn đoạt vị trí hiện tại của Lâm gia, nếu hôm nay hắn có thể nhục nhã được Lâm gia Tam thiếu gia, đồng nghĩa là tăng lên danh vọng cho gia tộc Bắc Cung, đá đi được Lâm Phi, là chứng minh cho mọi người thấy được, một đệ tử dòng chính của gia tộc Bắc Cung cũng có thể đá bay được thiếu gia của Lâm gia.

Đừng nghĩ rằng mọi đệ tử gia tộc đều rất ngu ngốc, Bắc Cung Vô Tình vừa khéo sao lại là một người khá thông minh, hắn sẽ không tự nhiên mà đứng ra, hai bên đều là thực lực Võ Đạo thất trọng thiên, Bắc Cung Vô Tình cũng không thật sự lo lắng, chỉ cần đá bay được Lâm Phi, trưởng lão gia tộc chắc chắn sẽ phải nhìn mình với con mắt khác, có thể lấy đến được càng nhiều tài nguyên tu luyện.

Lý Nguyên đứng bên cạnh vừa nghe được, trong mắt lóe lên ánh sáng ngoài ý muốn, trông có vẻ không được cao hứng lắm, vốn định để cho bọn hắn chó cắn chó một cái, kết quả lại phát hiện do chính mình sơ suất để mất đi một cơ hội tốt.

Lâm gia bây giờ đã không được như năm đó, nếu như lúc này mình thêm vào một chân, thì danh hiệu Tứ đại công tử này của mình cũng có thể cao thêm một bậc, vượt qua cả ba đại công tử còn lại.

Lý Nguyên hồi hận rồi, vô cùng hối hận, vì bản thân đã bỏ qua một cơ hội rất tốt.

....

Muốn lừa ta! Không có cửa đâu!

Lâm Phi cũng không phải là “Lâm Phi” trước kia, là dạng người chỉ toàn cơ bắp chỉ biết đánh nhau.

“Đại gia ta đây không cần thiết phải cùng ngươi bàn luận bất cứ cái gì cả!” Lâm Phi cự tuyệt.

Bắc Cung Vô Tình cười nhạt, trong nụ cười còn mang theo cả khinh bỉ: “Ta cũng biết là ngươi không dám! Nói không chừng là Trương Vạn Tùng đánh bại ngươi cũng nên!”

Lâm Phi lắc đầu một chút cũng không tức giận: “Ngươi muốn ta luận võ chỉ bảo cho ngươi một chút, nhưng dựa vào đâu mà ta phải cùng ngươi so chiêu, phải biết ta đây rất bận rộn rất nhiều việc, mỗi giây mỗi phút đều đáng giá cả nghìn lượng bạc, làm gì có thời gian cùng ngươi luận võ!”

Trên trán Lý Nguyên cùng Bắc Cung Vô Tình đều chảy xuống vô số vạch đen.

Lâm gia Tam thiếu gia này rốt cuộc hắn nghĩ mình là ai vậy chứ, chả lẽ hắn là thương nhân sao, còn dám mở miệng nói mỗi giây mỗi phút mình đều kiếm được mấy ngàn lượng.

Hắn muốn tiền cuộc!

Bọn họ ngay lập tức rõ ràng Lâm gia vì sao không chịu ra tay.

Tên này thật quá gian xảo.

Thật vất vả mới có được cơ hội này, Bắc Cung Vô Tình đương nhiên không chịu bỏ qua, hắn tự tin bản thân có thể một bước lên trời, cho dù có không được, địa vị của gia tộc mình trong mắt mọi người nhất định cũng sẽ tăng cao. Chưa nói đến, hắn vẫn luôn biết, Lâm Phi vẫn là phế vật tu luyện, năm năm trôi qua thực lực vẫn luôn dừng ở cấp Võ đạo thấp nhất gần đây mới đột nhiên tăng mạnh, nên hắn một chút cũng không lo lắng.

Bắc Cung Vô Tình từ trong người lấy ra hai tấm ngân phiếu, ném lên trên mặt bàn: “Đây là một nghìn lượng bạc, ngươi đã hài lòng chưa?” Hắn nghĩ ngàn này chắc là đủ rồi.

Lâm Phi nhìn thoáng qua rồi xì một tiếng khinh thường: “Bản thân ta đường đường là Lâm gia Tam thiếu gia, ngươi nghĩ rằng với một nghìn lượng bạc này cũng đủ cho ta ra tay sao? Đại gia ta chướng mắt thứ này của ngươi, nếu như ngươi không đưa ra được thứ gì tốt, thì ta đây cũng không muốn ở lại lâu đâu.”

Bắc Cung Vô Tình giận quá hóa cười: “Lâm tam thiếu gia, nếu ngươi đã nói vậy, vậy thì Bắc Cung ta đây không mang ra đồ tốt cũng không được rồi, vậy thứ này không biết người thấy có được không!”

Không biết Bắc Cung Vô Tình làm động tác gì, mà trên bàn lại có thêm một vật nữa.

Mọi người vừa nhìn thấy vật này liền trở nên náo động.

Bắc Cung Vô Tình cũng không nhanh không chậm mà giới thiệu.

“Đây là bùa chú cấp ba, Chân Dương Hòa phù, là chân dương huyền khí được hòa hệ huyền giả để lại, nếu thi triển ra, cho dù là Võ Đạo thất trọng thiên cũng đỡ không nổi một chiêu, vật này của Bắc Cung ta ngươi thấy sao, nếu ta đã đưa đồ ra thì Lâm tam thiếu gia, ngươi cũng phải đưa ra đồ vật nào đấy có giá trị tương đương chứ?”

Bắc Cung Vô Tình phản kích.

Thế nhưng, hắn vừa dứt lời, bên ngoài một lần nữa lại truyền đến thanh âm.

“Hôm nay là ngày tốt hay sao vậy, sao mọi người đều lại đây cả thế này!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 104: Ta làm nhà cái, các người ai dám thử?

Bắc Cung Vô Tình lấy ra một cái hỏa phù cấp ba, vốn định để ra về khoe khoang một phen. Hắn muốn dùng nó để nói với tất cả mọi người, gia tộc Bắc Cung có khả năng thay thế Lâm gia, nhà hắn cũng không thiếu đồ tốt, vừa vô hình gia tăng uy vọng của gia tộc Bắc Cung lại đồng thời hung hăng giẫm lên mặt mũi của Lâm gia. Hắn không tin, Lâm Phi có thể đưa ra đồ gì tốt.

Ở Huyền Thiên đại lục, hỏa phù là một tồn tại vô cùng đặc biệt, phải từ cấp huyền giả trở lên mới có thể chế tạo được. Hỏa phù là một trong những loại đó, bên trong ẩn chứa năng lực công kích của huyền giả.

Một cái hỏa phù cấp ba, thật sự khiến cho người ta đồ mất thèm thường, mọi người đều thét giá rất cao, ít nhất cũng là mấy vạn lưỡng bạc.

Bắc Cung Vô Tình đang ra vẻ giàu có được một nửa, thì đột nhiên xuất hiện một màn, phá vỡ không khí lúc này, hắn xoay người tức giận nói: “Người nào? Cút ra đây cho ta!”

“Đùng đùng!”

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, thì có một thân ảnh loáng một cái bay qua liền có hai tiếng thanh thúy vang lên, nhìn xuống một chút, hai bên mặt trái phải của Bắc Cung Vô Tình có hai dấu tay đỏ tươi, rõ ràng, hắn vừa bị người khác tát cho hai cái bạt tai.

“Nhãi con Bắc Cung kia, miệng của ngươi từ bao giờ thì thối như vậy hả?”

....

Bắc Cung Vô Tình cứng đờ người, mặt lúc đỏ lúc xanh, vừa định mở miệng nói thì ở đầu hành lang thấy ba người đi tới, khiến hắn lại một lần nữa sững sờ tại chỗ.

“Sâu bệnh, việc này có chút phiền phức rồi, hai người khác trong Tứ đại công tử đến đây.” Sắc mặt La Thiên thay đổi, “Người vừa ra tay là Trương Càn của Trương gia, đứng đầu trong Tứ đại công tử, còn người cao cao đi phía sau hắn là Ngô Tịch của Cự Hận vô quán, không ngờ hôm nay hai người họ lại cùng xuất hiện ở chỗ này.”

Lâm Phi hơi ngần ra, trong thâm tâm hắn cũng có chút tò mò, mình mới ra cửa có một ngày thì đã gặp được ba người trong Tứ đại công tử, thuộc về ba thế lực khác nhau, chuyện càng ngày lại càng thú vị hơn.

“Chúng ta cứ yên lặng mà theo dõi mọi sự biến hóa là được.” Lâm Phi một chút cũng không khẩn trương, Tứ đại công tử thì sao chứ, cùng lắm thì đánh nhau một trận thôi, bản thân Lâm Phi hắn rất thích chiến đấu “Để cho bọn họ tự cắn xé nhau là được rồi.”

“Ừ, người nói rất đúng, tuy Lý gia và Trương gia nhìn qua quan hệ có vẻ không tồi, nhưng thực ra bọn họ không ai phục ai, lúc này cứ để bọn họ chó cắn chó là tốt nhất.” Lúc nói ra lời này, con tức của La Thiên không nhỏ chút nào.

“Trương Càn, ý người là gì hả?”

Bắc Cung Vô Tình tức đến bốc khói, nhưng lại không dám ra tay với thiếu gia Trương gia, chỉ có thêm mang theo oán khí, yêu cầu đối phương đưa ra một lời giải thích hợp lý.

Về ngoài của Trương Càn cũng không tính là đẹp trai, ngược lại có lại đen sẫm khỏe mạnh, nói thẳng ra là hắn lớn lên là mặt đen, chỉ hơi trầm xuống một chút, sẽ có vẻ không giận mà nghiêm, gây áp lực tương đối lớn.

“Không có ý gì cả, chỉ là bản thiếu gia nhìn người thấy khó chịu mà thôi!”

Trương Càn nói vô cùn đơn giản, trong giọng nói tràn ngập khí phách, ý tứ trong câu cũng vô cùng đơn giản trực tiếp, ông đây nhìn người thấy rất khó chịu, đánh người thì sao chứ, người chỉ là một gia tộc nhất lưu, muốn đấu cùng với Trương gia sao, có tin ông đây sẽ diệt gia tộc Bắc Cung nhà người luôn không.

“Trương thiếu gia, sao người lại lấy cớ này. Người cũng là vô tình thôi mà đâu có cớ ý.”

Lý Nguyên lên tiếng tuy mặt ngoài là nghe có vẻ là khuyên can, nhưng thực chất lại vô tình gia tăng mâu thuẫn, một chút ý tốt cũng không có.

....

“Các người có đánh cược hay không, nếu không phải tới đánh cược thì đi đi, ta không có thời gian lãng phí ở đây với các người!”

Lâm Phi thực sự muốn lấy hỏa phù cấp ba kia, nó là đồ rất tốt, thẳng thần cắt đứt lời nói của bọn họ, hẳn không có tâm tình ở đây lãng phí thời gian.

“Ai nói là không đánh cược, nhưng người chuẩn bị đưa ra vật gì đây? Hỏa phù cấp ba của ta là đồ tốt đấy!”

Bắc Cung Vô Tình không dám động tay động chân với Trương gia, thế nhưng một bụng tức giận lại không có chỗ xả, mà Lâm Phi vừa mở miệng thì lập tức liền có chỗ để nói, ai bảo thực lực hiện tại của Lâm gia yếu kém, nếu không khi dễ người thì khi dễ ai đây.

Lâm Phi nhìn thoáng qua: “Hỏa phù cấp ba này của người, bán ra bên ngoài cùng lắm là tám vạn lượng bạc, vậy ta trước tiên dùng tám vạn lượng bạc đánh cược với người!” vừa dứt lời liền lấy ra tám vạn lượng bạc ném lên bàn.

Thứ tốt hẳn không có, nhưng mà Lâm Phi bây giờ không thiếu nhất chính là bạc.

Tám vạn lượng bạc, hẳn lấy ra vô cùng dễ dàng.

Mọi người hơi ngần ra, Lâm Phi này cùn thật là giàu có, vừa mở miệng đã lên tới tám vạn lượng, cho dù bọn họ có là Tứ đại công tử, muốn đưa ra được tám vạn lượng cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Bắc Cung Vô Tình vừa nhìn thấy tám vạn lượng này mắt liền sáng lên, giống như bộ dạng nam nhân nhìn thấy nữ nhân vậy, thân là đệ tử dòng chính, để lấy được hỏa phù cấp ba cũng rất vất vả, gần như tiêu hao hết toàn bộ tài sản. Nếu như bây giờ mình thắng Lâm Phi, có được tám vạn lượng này, mình có thể giảm bớt tình huống xấu hổ do ví tiền rỗng tuếch này.

“Không hổ là Lâm gia Tam thiếu, tám vạn lượng này ta cá với người!”

Hỏa phù cấp ba và tám vạn lượng bạc, hai bên tá lạng nửa cân giá trị cũng không sai biệt lắm, nếu nói không động lòng là giả.

“Lâm tam thiếu, người không ngại ta cũng vào đánh cược một lần chứ!?”

Trương Càn bỗng nhiên ngắt lời, không đứng phải nói là nhúng tay.

Đối với Lâm tam thiếu này, Trương Càn nghe tiếng đã lâu, lúc đó hẳn cũng không quan tâm lắm đến tên hoa hoa công tử này, nhất là sau vụ việc kia, hẳn càng xem thường tên này. Thế nhưng không ngờ là, năm năm sau đó, tiểu tạp chủng Lâm Phi này trở về lại dám đánh bị thương người của Trương gia bọn họ, thân là một trong Tứ đại công tử, lại là người của Trương gia, hẳn nhất định phải xả cơn giận này.

Từ chỗ đệ tử phía dưới biết được, thực lực hiện tại của Lâm Phi đúng là Võ Đạo thất trọng thiên, vì vấn đề địa vị không đủ, vẫn không biết Lâm Phi đã trở thành đệ tử nội môn của Thần Vũ môn hay chưa.

Lâm Phi nhú mày: “Thật ngại quá, đánh cược này chỉ có ta với Bắc Cung Vô Tình thôi, nếu người cũng muốn cược thì chỉ có thể cược thắng thua thôi!”

Từ sau khi Trương Càn xuất hiện, Lâm Phi liền cảm thấy được một cỗ sát khí mờ ảo như có như không, sát khí này lại nhắm vào mình. Sau khi được Hắc Thủy sơn mạch rèn luyện, Lâm Phi tự tin rằng mình nhạy cảm hơn người thường rất nhiều trong việc phát hiện ra sát khí.

“Ta thích cái này.” Trương Càn không nghĩ rằng, Lâm Phi lại không nể mặt hẳn như vậy, “Vậy ta cá mười vạn lượng bạc đi, Lâm tam thiếu người thấy sao?”

Được lắm, hẳn rõ ràng là muốn đào hố cho chính mình nhảy vào đây mà.

Lâm Phi đương nhiên là nhìn ra mờ ám trong này, nếu mình thua, lúc đó chắc chắn mình không thể trả nổi mười vạn lượng bạc, đến lúc đó hẳn có thể quang minh chính đại đến cửa Lâm gia gây chuyện, đến lúc đó thì không ai có thể nói gì được cả.

“Được thôi, nếu người có thể đưa ra được mười vạn lượng bạc, ta đương nhiên không ngại để các người cá cược một lần!” Lâm Phi nhìn quanh một vòng “Hôm nay ta làm nhà cái, các người thắng được bao nhiêu, Lâm Phi ta sẽ trả bấy nhiêu.”

Nếu lúc Trương Càn đưa ra số tiền mười vạn lượng bạc đã khiến mọi người thất kinh, thì bây giờ khi nghe Lâm Phi nói những lời này, mọi người có cảm giác hoàn toàn khác, ai cũng cảm thấy hẳn đang nói khoác mà không biết ngượng hơn nữa còn kiêu căng vô cùng.

“Lâm tam thiếu, nếu chúng ta thắng, nhờ người không giữ lời quyệt nợ thì sao?”

Rõ ràng trong này đã bắt đầu có người động lòng rồi, nhưng đương nhiên cũng đã nghĩ đến chỗ thiếu sót.

Lâm Phi đảo mắt một vòng: “Ha ha, nếu mọi người sợ ta quyệt nợ, vậy tìm một người làm chứng không phải là được sao. Ta nghe nói Ngô công tử luôn làm việc công chính liêm minh, vậy ta mời người là người làm chứng đi có được hay không?”

Ngô Tích vẫn luôn quan sát Lâm Phi, vốn chỉ định đứng ngoài xem kịch, hẳn cũng chỉ là vừa đúng lúc đi ngang qua, tiện thể đi lên xem một chút. Không thể ngờ, Lâm Phi này lại gian xảo như vậy, kéo cả mình vào trong ván bài này.

Ánh mắt mọi người cũng nhìn sang, ai cũng mong một người trong Tứ đại công tử như hẳn đứng ra làm chứng, chưa kể đến, Cực Hận võ quán lại là thế lực đơn độc không dựa vào ai lại có thực lực, hẳn đúng là lựa chọn tốt nhất cho người làm chứng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Lâm phi điên rồi?

Đây đúng là nằm cũng trúng đạn mà.

Mặt Ngô Tịch lập tức đen xạm lại. ...

Thế cục tại thành Quy Nguyên hiện tại thế nào, hẳn hiểu rõ hơn bất cứ ai, vòng xoáy hỗn độn này không thể nhúng tay vào được.

Cực Hạn võ quán là một thế lực đơn độc, cũng có thể nói là một thế lực trung lập, tuyệt đối không thể đặt chân vào vòng xoáy lẩn quẩn của mấy thế lực lớn được, nhất là trong tình thế hiện nay.

Lâm tam thiếu gia quả nhiên là không vừa, căn bản không hề giống như trong lời đồn, khí phách như này, hẳn không chỉ phải làm người làm chuwsng mà còn muốn tìm hiểu một phen, xem Lâm Phi có thực sự vô dụng như lời đồn năm năm trước hay không.

“Nếu đã được Lâm tam thiếu gia cất nhắc, vậy ta đây là người làm chứng này ta xin nhận vậy, các vị có ý kiến gì không!”

Nếu người ta đã lên tiếng, Ngô Tịch cũng không có khả năng từ chối, còn không bằng trực tiếp đồng ý, bán cho người ta một cái nhân tình, thế lực ở thành Quy Nguyên thay đổi như thế nào, Cực Hạn võ quán không muốn quan tâm, bán cho người ta một ân huệ cũng không có gì đáng trách cả.

....

Nếu một trong Tứ đại công tử đã lên tiếng, thì mọi người cũng không ai có ý kiến gì nữa.

Tứ đại công tử, đại diện cho bốn thế lực, mà trong đó Cực Hạn võ quán lại là một thế lực riêng lẻ, bối cảnh mạnh mẽ, vượt xa các thế lực trong thành Quy Nguyên, hoàn toàn là một đẳng cấp khác.

Có người làm chứng Ngô Tịch này, ai cũng không thể có ý kiến gì.

“Ngô công tử đã làm chứng, chúng ta không có ý kiến gì!”

“Chúng ta cũng không có ý kiến!”

Lúc này không còn ai dám phản đối nữa, bọn họ không đắc tội nổi Ngô công tử này, cho dù có là Lý gia, Trương gia hay là gia tộc Bắc Cung. ... Những gia tộc này cũng không dám xem nhẹ Cực Hạn võ quán.

Ở đây có Ngô công tử làm chứng, những người khác liền bắt đầu rục rịch suy nghĩ xem mình có nên tranh thủ dịp này kiếm một mớ tiền lớn hay không

Lâm gia bây giờ là mặt trời phía tây đã sắp lặn, không đủ sức gây sợ hãi, thế nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, nếu là có thể tranh thủ kiếm bộn tiền, cũng là việc tương đối khá.

Kiếm bộn!

Ai cũng vậy, không ai có thể không động tâm với tiền tài!

“Một vạn lượng, ta đặt Bắc Cung Vô Tình thắng!”

“Ba vạn lượng, Bắc Cung Vô Tình thắng!”

Người ở đây, ngoại trừ Tứ đại công tử, thì những người còn lại, cho dù không phải đệ tử dòng chính, cho dù là dạng người gió chiều nào theo chiều ấy chuyên vuốt mông ngựa, trong tay đều có một lượng tiền tài nhất định.

Cơ hội tốt như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ không bỏ qua, quan trọng hơn là ...ai cũng nhìn ra được, mọi người đều muốn gạt Lâm Phi ra, thừa dịp có cơ hội tốt như vậy, nếu bọn họ không tranh thủ nịnh bợ, chắc chắn sẽ bỏ qua một cơ hội tốt.

....

Một đám ngu ngốc, sau đó sẽ có lúc các nguoi phải!

Trên mặt Lâm Phi nhìn qua thì có vẻ nghiêm trọng, trên thực tế nội tâm hẳn đang không ngừng cười lớn, vui vẻ chưa từng có, hẳn vốn chỉ định kiếm một

khoản từ Bắc Cung Vô Tình, không ngờ lại dẫn đến chuyện lớn như vậy.

Tính toán sơ sơ, trên bàn bây giờ đã có khoảng hai trăm nghìn lượng bạc, một con số khá khổng lồ.

Hai trăm nghìn lượng bạc, nhìn qua thì có vẻ là một con số lớn, thế nhưng nếu dùng đến thì cũng không khác gì muối bỏ biển. Một tấm hỏa phù hết tám vạn lượng, nếu đổi ra hai nghìn lượng nhiều nhất cũng chỉ đổi được ba tấm hỏa phù mà thôi.

“Lý công tử, người không định đặt cược ư?”

Lâm Phi nhìn lướt ra phía sau, một đả đem Lý Khánh Phong đả ra ngoài. Đối với hắn Lý Nguyên ngược lại là một khách hàng lớn, nếu không lấy được một khoản lớn từ hắn thì thật quá đáng tiếc.

Vì vậy, Lâm Phi mới có lời này.

“Nguyên ca, mau trừng trị hắn, trừng trị hắn!”

Lý Khánh Phong chật vật đứng lên, vô cùng nóng lòng muốn báo thù. Hôm nay hắn ngã một vỏ thật đau đớn, chính mình lại thua trong tay phế vật năm năm trước, còn ở trước mặt mọi người quỳ xuống, đây cũng không còn là mặt mũi bình thường nữa rồi.

Lý Nguyên thật sự muốn một tát đánh chết Lý Khánh Phong, quá mất mặt xấu hổ, lại không thể không bội phục Lâm Phi, hắn dùng biện pháp này đến ép chính mình, làm mình biết rõ là bị ép nhưng vẫn phải làm.

Cục tức này hắn không thể không xả, mặt mũi của Lâm gia quan trọng hơn.

“Cầm miệng, cút sang một bên!”

Lý Nguyên một chút cũng không khách khí, lớn tiếng quát, Lý Khánh Phong làm mất mặt đệ tử nội môn nào còn dám nói gì, trực tiếp đứng sang một bên, dùng ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Lâm Phi.

“Lâm tam thiếu gia. Người không phải đang lo mình sẽ thất bại chứ?” Lý Nguyên giễu cợt nói.

Lâm Phi cười ha ha, tự rót cho mình một chén rượu, một ngụm uống cạn: “Có gì mà phải lo lắng cơ chứ, thắng thì ta lấy tiền, thua thì ta trả tiền, người cho rằng ta sẽ quyệt nợ sao? Từ bao giờ thì nhân phẩm của ta không đáng giá như vậy? Mặt mũi Lâm gia coi bộ cũng không đáng bao nhiêu tiền?”

Lý Nguyên nghe ra được mùi vị phản kích trong lời Lâm Phi, không khỏi cười nói: “Lâm tam thiếu gia, người nói như vậy, họ Lý ta nếu không đặt tiền thì cũng không được rồi, vậy ta cũng đặt mười vạn lượng đi.”

Mấy người khác mặt biến sắc, tài lực của Lý gia thật không đơn giản lại cũng đặt mười vạn lượng bạc.

Hiện tại trên bàn đã chồng chất khoảng ba mươi vạn lượng bạc.

Lâm Phi nếu như thua, thì con số ba mươi vạn này là con số thiên văn không hề nhỏ.

La Thiên đứng bên cạnh, trong lòng cũng không khỏi lo lắng. Nếu như Lâm Phi thua trận này, ba mươi vạn lượng, là con số không nhỏ, nếu Lâm gia biết được khả năng sẽ giận dữ.”

....

Lời nói của Lý Nguyên còn chưa có nói xong hết.

“Lâm tam thiếu gia, đệ tử Lý gia ta không phải ai cũng có thể dạy dỗ được. Vậy nên ta cũng muốn nhờ người chỉ bảo một phen, giống như vậy ta cũng đặt cược mười vạn lượng bạc. Nếu như người thua, vậy người phải quỳ xuống nói câu, ta là phế vật, mọi người trong Lâm gia đều là phế vật, không biết Lâm tam thiếu gia có gan đồng ý với điều kiện này hay không?”

Quả nhiên Tứ đại công tử chính là Tứ đại công tử, đầu tiên mọi người không ai nhìn ra tính toán là gì, chân sau hắn đã ném ra một quả lựu đạn lớn, nổ cho mọi người không kịp hoàn hồn.

Ý tưởng này của Lâm Nguyên không phải là độc bình thường!

Đầu tiên là nếu quỳ xuống nhận sai, Lâm Phi sẽ không chỉ đại diện cho chính mình, mà còn là đại diện cho mặt mũi của Lâm gia.

Còn nếu như không được hạ giọng nhất, thì cũng là đánh cược với danh vọng của Lâm gia.

Năm năm trước, Lâm Phi chật vật rời khỏi.

Năm năm sau, nếu lại bị Lâm Phi làm xấu mặt, trong Lâm gia sẽ không biết có bao nhiêu người phát điên, hơn nữa bây giờ còn đang trong thời điểm quan trọng.

Quả nhiên, công tử thế gia không mở miệng, vừa mở miệng là một tên trùng đích.

“Không thể đồng ý được, đây là một cái bẫy.”

La Thiên vội vàng ngăn cản, hấn lo Lâm Phi sẽ rơi vào cái bẫy của người ta, mà hấn tuyệt đối không muốn thấy loại chuyện này xảy ra.

Lâm Phi khoát khoát tay: “Không sao đâu, ta đã nắm chắc tâm lý rồi, ta không còn là Lâm Phi năm đó nữa, không làm nên trò trống gì!”

“Chi có mười vạn lượng, ngươi cho là ta sẽ đồng ý sao?” Lâm Phi nói.

Lý Nguyên chẳng qua lấy một cái cớ, ở đây không phải đơn giản chỉ là đồng ý. Năm năm trước Lâm gia vì Lâm Phi mà tổn thương nguyên khí nặng nề, năm năm sau nếu lại vì Lâm Phi mà Lâm gia bị ảnh hưởng Lâm Phi chắc chắn sẽ thành tội nhân, tội nhân không thể tha thứ, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến địa vị tộc trưởng của phụ thân hấn.

Lâm gia xảy ra mâu thuẫn, Lý Nguyên là người đầu tiên vô cùng nguyên ý nhìn thấy. Trong mắt hấn, cho dù đệ tử của Lý gia có vô dụng đi chăng nữa thì cũng không phải người Lâm Phi có thể giáo huấn, hơn nữa còn là giáo huấn trước mặt mọi người. Nếu không dạy cho Lâm Phi một bài học, Lý Nguyên cũng nuốt không trôi được cữ tức này.

Cục tức này, phải xả, hơn nữa còn phải hung hăng xả!

Mà Lâm Phi vừa mở miệng, Lý Nguyên liền biết Lâm Phi vẫn là Lâm Phi năm đó, không biết trời cao đất dày, vừa đúng có thể ra tay.

“Vậy ngươi muốn cá thể nào? Cục tức này của Lý gia, ta nhất định phải ra.”

Lý Nguyên vô cùng trực tiếp.

Bắc Cung Vô Tình đương nhiên cũng sẽ không ngắt lời, một số người khác cũng là như vậy, đều không dám mở miệng nói gì. Ai lớn hơn người đó có quyền nói, bọn họ nhiều lắm cũng chỉ lắng nghe một chút thôi.

Trương Càn lúc này trong lòng thầm mắng một tiếng cáo già. Thủ đoạn này của Lý Nguyên có chút hơi ác độc, thế nhưng hấn cũng không tiện mở miệng, chỉ ở một bên xem náo nhiệt, thật ra mà nói, hấn là người muốn dạy dỗ Lâm Phi hơn ai hết.

Một đệ tử thực lực Võ Đạo thất trọng thiên cứ như vậy bị phế, tay trái bị hủy, đồng thời thực lực cũng bị tổn hại, hơn nữa còn là cả đời. Nếu Trương Càn không nổi giận vậy khẳng định là giả.

Cơ hội tốt như vậy bị Lý gia cướp đi, ít nhiều hấn có chút tiếc nuối, có điều nếu nghĩ lại, nếu trong lúc bàn luận võ thuật mà Lý Nguyên đánh trọng thương Lâm Phi, chắc hấn sẽ vô cùng thú vị, chính mình lại không cần nhúng tay vào, xem ra vẫn là xem náo nhiệt tương đối thú vị hơn.

....

Mười vạn lượng bạc này, nếu là ba tháng trước chắc chắn sẽ làm Lâm Phi động lòng.

Thế nhưng bây giờ không giống như vậy, mười vạn lượng này, Lâm Phi thực sự không thèm để trong lòng.

“Một triệu bạc đi, nếu vậy ta sẽ cùng ngươi chơi một lúc, ta đây không có hứng thú gì khác, chỉ thích cá cược lớn, một triệu bạc khá hợp khẩu vị ta, Lý công tử đừng nói với ta ngươi không có gan này nhé?” Lâm Phi khiêu khích nhìn thoáng qua Lý Nguyên, ánh mắt vô cùng rõ ràng, ngươi có dám hay không!

Mặc dù mới trở về không lâu, nhưng đối với việc xảy ra năm đó, Lâm Phi phát hiện không ít manh mối, đặc biệt là từ mấy lời mà La Thiên nói, hấn ý thức được một việc, chuyện xảy ra năm năm trước, vô cùng có khả năng là do có người gài bẫy.

Mà người bày ra cái bẫy này, nếu không phải là Lý gia thì cũng là Trương gia.

Nếu năm đó các ngươi đã có thể gài bẫy ta, vậy hôm nay ta cũng sẽ bày ra một cái bẫy cho các ngươi.

Mười vạn lượng bạc, đây vẫn chưa là gì cả!

Vậy thì một triệu lượng bạc lại hoàn toàn khác biệt, cho dù là Lâm gia, Lý gia hay Trương gia thì con số một triệu này cũng là một con số vô cùng khổng lồ.

Lâm Phi không mở miệng vừa mở miệng đã gây nên con tức ngập trời.

Một triệu lượng bạc, tất cả mọi người ở đây đều vô thức trợn mắt há miệng, rõ ràng là không dám tin tưởng, Lâm Phi này có phải bị điên rồi hay không, lại dám công phu sư tử ngọam như thế, một triệu lượng cũng không phải là mười vạn lượng, người này chả lẽ vẫn coi mình là Lâm gia Tam thiếu gia năm năm trước sao? Một triệu lượng bạc, quá phá của đi.

Nếu thực lực của hai bên ngang bằng nhau, có lẽ bọn họ còn có chút tin tưởng. Thế nhưng hiện tại chênh lệch về thực lực của hai người quá lớn, một người mới đang là Võ Đạo thất trọng thiên, còn một người là Lý Nguyên đã lên Võ Đạo bát trọng thiên.

Sự chênh lệch này giống như chênh lệch giữa trời và đất vậy.

Muốn phá sản cũng không phải phá bình thường mà.

....

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Lý Nguyên là đây là một cái bẫy.

Lâm Phi đang đào bẫy để lừa mình nhảy xuống.

Nếu chỉ là mười vạn lượng bạc, Lý Nguyên còn có thể làm chủ, thế nhưng một triệu lượng bạc, đã đủ để ảnh hưởng đến sự phát triển của gia tộc, Lý Nguyên đương nhiên nghĩ đến vấn đề này.

“Lâm tam thiếu gia, ngươi nghĩ là là đứa trẻ ba tuổi sao, ngươi chỉ cần quỳ xuống xin lỗi còn ta lại phải đưa ra tận một triệu lượng bạc, ngươi không cảm thấy thế này là quá mức sao?” Lý Nguyên trầm mặt xuống nói.

Lâm Phi lại một lần nữa cười lớn: “Quá mức? Không ngờ ngươi là một Võ Đạo bát trọng thiên lại đi sợ ta một người mới đến Võ Đạo thất trọng thiên, ta thấy ngươi nên về nhà đi thôi, coi như mấy năm nay tu luyện của ngươi đều uống phí cả rồi, vẫn là tên Bắc Cung kia có gan, không nói hai lời liền muốn cùng ta bàn luận chỉ giáo!”

Khinh bỉ, đây rõ ràng là khinh bỉ mà lại còn không phải là khinh bỉ bình thường.

Bình thường tâm tư Lý Nguyên cũng rất tinh tế tỉ mỉ, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại vì mấy câu nói của Lâm Phi mà ảnh hưởng tới phán đoán. Trên thực tế, một Võ Đạo bát trọng thiên quả thật không có khả năng sợ một người Võ Đạo thất trọng thiên.

Nếu lời nói hôm nay được truyền đi, đường đường một trong Tứ đại công tử như hắn lại đi sợ một tên phế vật năm năm trước cho dù hắn không xấu hổ, Lý gia cũng sẽ xấu hổ đến không ngóc nổi đầu lên. Suy đi nghĩ lại, Lý Nguyên liền cho rằng Lâm Phi chẳng qua chỉ đơn thuần là đang dọa người, người có thể chiến đấu vượt cấp tuy là có nhưng tên Lâm Phi này có thể sao? Lý Nguyên không nghĩ vậy.

“Hừ, ngươi không cần dùng phép khích tướng với ta, không có tác dụng đâu!” Lý Nguyên hừ lạnh một tiếng: “Nếu ngươi đã không sợ đương nhiên Lý Nguyên ta đây cũng sẽ không sợ ngươi. Có điều tuy ta đã đồng ý với điều kiện của ngươi rồi, thế nhưng ta cũng phải nhắc nhở ngươi trong lúc bàn luận võ đạo sẽ có lúc không khống chế được lực đạo, ngươi cũng đừng nên trách ta không nói trước!”

“Đương nhiên rồi.” Lâm Phi cười nói, thực ra trong lòng lại một lần nữa đang nở hoa, đại gia ta hôm nay nhất định bẫy chết nhà ngươi.

Đánh cược một triệu bạc, mọi người liên tục chặc lưỡi, không ai nghĩ rằng Lâm Phi sẽ thắng mà ngược lại mọi người đều nghĩ lần này Lý Nguyên nhất định sẽ ra tay rất nặng. Lâm Phi lần này chắc chắn sẽ rất thảm, không chừng còn bị trọng thương, mà có người của Cực Hận võ quán làm chứng ở đây, cho dù Lâm gia muốn gây sự sợ cũng không chiếm được đạo lý.

....

Trong Yên Hoa lâu đương nhiên là không thích hợp để luận võ.

Vì vậy tất cả mọi người di chuyển đến Cực Hận võ quán, không có chỗ nào thích hợp hơn so với chỗ này.

Cực Hận võ quán, được mệnh danh là một vương triều vô hình, một thế lực đặc thù. Cực Hận võ quán trải dài suốt mười quận, thế lực khổng lồ, đệ tử tinh anh vô số kể, thế lực bình thường cũng không dám chọc đến.

Cực Hận võ quán, hai chữ “cực hận” đã bao gồm toàn bộ những gì tinh túy bên trong nó.

Đây là một địa phương vượt qua cực hạn con người.

Ngô Tịch là người làm chứng, nên đã vì mọi người lựa chọn một sân đấu, chỉ là khôn biết vì sao, tin tức này lại được truyền ra ngoài. Bản thân Cực Hận võ quán đã có rất nhiều người sinh sống, tin tức vừa truyền ra liền thu hút sự chú ý của vô số người.

Bản thân Cực Hận võ quán đã là nơi dễ phá tan cực hạn, ngoại trừ việc công kích phá tan Cực Hận, mọi người có thể dùng bạc để mua các loại huyền công bí tịch đan dược, nói theo cách khác, Cực Hận võ quán chính là một địa phương liều mạng.

“Ê, ngươi đã nghe gì chưa, Lâm tam của Lâm gia đang so tài với Tứ đại công tử đấy!”

“Tin tức này của ngươi không đúng rồi, nghe nói là Lâm Phi giáo huấn đệ tử Lý gia, sau đó gặp phải Lý Nguyên trong Tứ đại công tử, lần này có trò hay để xem rồi!”

“Là tên Lâm Phi năm năm trước sao? Xem ra là này thật sự có trò hay xem rồi, Lý Nguyên thế nhưng là một trong Tứ đại công tử đấy, mà nghe nói thực lực của Lâm Phi hình như lại là do sử dụng đan dược gì đó để tăng lên. Lần trước hắn đã bị lộ con bài tẩy này rồi, Lâm Phi lần này sẽ không có gì ngon ăn đâu. Nếu ta là Lâm Phi, ta đã sớm chịu thua không phải là được rồi sao, làm thế này không phải là đang tự tìm mất mặt sao?”

“He he, cái này ai mà biết được, ngược lại là Lâm gia vẫn luôn đối đầu với Lý gia và Trương gia. Vừa này hình như ta có thấy người của Trương gia và Lý gia, thậm chí còn có cả người của gia tộc Bắc Cung nữa, các người nghĩ xem đây chắc chắn là có ý gì đó!”

....

Không thể không nói, ở thành Quy Nguyên trong mắt mọi người hai nhà này đại diện cho lực ảnh hưởng.

Tại Cục Hạn võ quán, sân đấu số bảy.

Không biết vì nguyên nhân gì, vốn là nơi hạn chế người ra vào, hôm nay lại đột nhiên mở ra cho người ngoài. Thật ra ai cũng hiểu được, đây là do có người cố ý làm ra, mục đích rất đơn giản đó là muốn cho Lâm Phi mất mặt.

“Sâu bệnh, tình huống này hình như có gì đó không đúng, bọn họ rõ ràng là muốn cho người mất mặt mà!”

La Thiên quay đầu nhìn một vòng, nhìn không được mà giận dữ, sau khi hiểu chuyện gì xảy ra, hắn không phải không tức giận mà là hết lần này đến lần khác không giúp được gì.

Lâm Phi bình tĩnh mà đứng, liếc mắt nhìn một cái cũng không có. Thật ra từ lúc bọn họ chọn nơi này để luận võ, hắn đã hiểu được là có ý gì, đóng cửa tỷ võ, khác rất nhiều so với cho tất cả mọi người biết được. Tâm tư này không phải là độc ác bình thường, hắn lại một lần nữa hiểu thêm về các công tử thiếu gia của các gia tộc, thủ đoạn còn lợi hại hơn hắn nghĩ.

Nếu hôm nay mình thua ở đây, Lâm gia nửa lý do để tranh cãi cũng không có, ngược lại còn được lưu truyền rộng khắp, trực tiếp ảnh hưởng đến danh vọng của Lâm gia.

Lâm Phi vỗ bả vai La Thiên, tùy ý nói: “Ha ha, nếu bọn họ đã chuẩn bị cho ta một bữa tiệc lớn như vậy, ta đương nhiên sẽ không để họ thất vọng, ta cam đoan với người sẽ để bọn họ cả đời cũng không quên được.” trong lúc nói câu này từ khóe mắt Lâm Phi lóe ra một tia sáng lạnh băng.

Sức mạnh của La Thiên không đủ, bang Huỳnh Đệ trước giờ lại đi lại khá gần gũi với Lâm gia. Bây giờ lo nhất là sẽ xảy ra chuyện gì đó, nhưng mắt thấy Lâm Phi nói gì, La Thiên tự nhiên cũng không còn gì để nói, hắn hiểu rất rõ tính tình của Lâm Phi. Nhìn qua thì tính tình Lâm Phi vẫn không khác gì năm năm trước cả, một chút cũng không nhận ra Lâm Phi bây giờ đã là một người khác không còn là “Lâm Phi” năm xưa nữa.

Cùng lúc đó, có một người tuổi trung niên đi cùng Ngô Tịch đến.

Người trung niên này vừa xuất hiện, không ít người liếc mắt nhìn về mặt cung kính, hiển nhiên có thể thấy địa vị của người này ở trong Cục Hạn võ quán không hề thấp, từ thái độ của mọi người xung quanh liền có thể hiểu được một... hai...

“Lâm tam thiếu gia, ta là quán chủ của Cục Hạn võ quán Trần Đức Thắng, người làm chứng mà người nói, có thể để Trần mỗ làm được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Không chịu nổi một chiêu

Từ khi bọn hắn xuất hiện Lâm Phi liền nhạy cảm nghĩ tới điều gì đó, hắn ý thức được là võ quán Cục Hạn không quá muốn chuyện này sẽ xảy ra với mình. Sự xuất hiện của Trần Tam quán chủ chính là một trong những minh chứng tốt nhất cho việc này.

Lúc đầu Trần Đức Thắng cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, việc luận bàn trên lời đài đã sớm trở thành một thói quen. Thế nhưng, từ lời nói của Ngô Tịch, hắn lại nghe ra được một loại ý tứ khác, vì thế mới xảy ra một màn như trước mắt này. Nói trắng ra thì việc đấu tranh giữa các thế lực ở Quy Nguyên thành, Cục Hạn võ quán của bọn hắn không muốn tham dự vào đó. Việc này không có quá nhiều quan hệ tới lợi ích của họ. Thế nhưng lúc Ngô Tịch đứng ra làm nhân chứng thì lại lộ ra nhiều điểm không phù hợp, cũng không có lời nào có đủ sức thuyết phục cả.

Trần Đức Thắng nhận lấy, vậy thì hoàn toàn không giống nhau. Không cần biết các người giằng co nhau như thế nào, việc này bọn họ sẽ không can thiệp vào. Trước mắt, chỉ có thể một đáp án thuyết phục từ Lâm Phi thôi.

...

"Tôi thì không có vấn đề gì." Lâm Phi nói: "Có Trần quán chủ đứng ra làm chứng thì vừa vặn có thể không cần phải lo lắng là sẽ có người phản đối. Trần quán chủ nói có phải hay không?"

Lúc mới đầu để Ngô Tịch đứng ra làm nhân chứng thì Lâm Phi cũng không quá để ý đến. Thế nhưng sau khi sự việc đi xa hơn thì lại thấy để Ngô Tịch làm nhân chứng thì quá là không phù hợp rồi, cần phải đổi thành một người đức cao vọng trọng mới được.

Trần Đức Thắng chính là sự lựa chọn tốt nhất, Lâm Phi xem chút nữa là nở nụ cười, cái này không phải là lúc mình muốn ngủ gật thì lại có người đưa tới

một cái gói sao. Không cần lo bọn hắn giờ trò gì, một triệu lượng bạc không phải là thứ có thể đơn giản nói ra như vậy. Cái này thì Lâm Phi hẳn có thể triệt để an tâm. Quyết nợ sao, không ai có cửa đó đâu.

Lông mày Trần Đức Thắng lặng lẽ nhướn lên rồi khôi phục lại như cũ, hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới là Lâm Phi sẽ đùa giỡn lên kế hoạch kiểu như vậy, nhưng hắn cũng không vạch trần chuyện đó, trong lòng liếc Lâm Phi nhiều hơn một chút: "Các vị đều là những người có uy tín ở thành Quy Nguyên, ai lại xuất hiện thay đổi sự việc như vậy chứ. Đây không phải là khiến người ta trở thành trò người cho người trong thiên hạ sao." Lời này vô cùng công bằng, Trần Đức Thắng hẳn cũng không muốn phải đắc tội với ai.

....

Trần Đức Thắng làm nhân chứng đương nhiên cũng làm luôn trọng tài. Trước mắt võ quán Cực Hạn là người có tư cách nhất nên Trần Đức Thắng cũng cực kỳ có tư cách ấy. Hắn là một người xử sự rất công bằng, cho nên tất cả mọi người đều tin tưởng quán chủ Trần Đức Thắng chính là người thích hợp nhất lúc này.

"Đặt cược đi, lão tử làm nhà cái." Đang lúc mọi người muốn xem náo nhiệt thì không biết tại sao La Thiên Bàn Tử lại muốn làm nhà cái, không khỏi làm người khác thấy hiếu kỳ. Việc bên trong võ quán Cực Hạn lên lút mở nhà cái thực ra là có thật. Lần này La Thiên Bàn Tử làm cái lập tức khiến cho mọi người cảm thấy hứng thú, liền không ngại thế chấp tiền bạc. Người nào mà không biết La Thiên chính là tam thiếu gia của bang Huỳnh Đệ chứ. Lời vàng tiếng ngọc của người ta đã nói ra như vậy thì còn ai dám tới chất vấn chứ. Một lúc sau, La Thiên Bàn Tử đã bị rất nhiều người vây lại rồi.

"Con bà nó, loại sâu bọ có hại như người ngàn vạn lần đừng nên hại ta a, nếu không lần này lão tử ta đã lỗ to rồi." Đây chính là tiếng lòng của một tên Bàn Tử nào đó.

.....

Đây chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ mà thôi. Đối với việc tiền đánh bạc đã lên tới hơn một trăm vạn lượng bạc, La Thiên liền lên lút mở cá cược, lộ ra bao nhiêu cũng không đáng chú ý đến.

"Lâm Phi, nhanh lên đây." Ở trên lôi đài, Bắc Cung Vô Tình đang rất hưng phấn, hôm nay hắn nhất định phải đập được Lâm Phi xuống lôi đài, nâng cao danh vọng cho gia tộc Bắc Cung.

"Gấp cái gì chứ!" Lâm Phi lười biếng, tiêu sái bước lên lôi đài.

Trần Đức Thắng, người kiêm luôn cả việc trọng tài, trong mắt lúc này liền hiện lên một tia quý dị, thầm nghĩ: "Cái vị tam thiếu của Lâm gia này, tố chất tâm lý cũng không tệ, đối mặt với sự khiêu khích của tên tiểu tử Bắc Cung vẫn có thể bình tĩnh trả lời. Thật thú vị, thật thú vị."

"Lâm Phi, nếu bây giờ ngươi quý xuống nhận thua thì có thể ta sẽ giơ cao đánh khẽ tha cho ngươi một mạng a." Thần sắc của Bắc Cung Vô Tình vô cùng hưng phấn, dường như có thể nhìn thấy được việc Lâm Phi bại trên tay mình vậy.

Lâm Phi nói: "Ha ha, chúng ta còn chưa có bắt đầu đánh đâu. Nói không chừng người thua cuộc chính là ngươi đấy."

"Thật không?" Bắc Cung Vô Tình nói: "Ta đây cũng muốn được chỉ giáo một phen."

"Khai Bi thủ."

Bắc Cung Vô Tình ra tay, khí thế toàn người đều được phóng thích, khí tức kiên cường, giống như một người khổng lồ vậy. Năm ngón tay hắn mở ra, khí tức tàn bạo liên tục sát khắp nơi, không gian trên lôi đài như bị cường chế muốn vỡ tan.

Khai Bi thủ, huyền công Hoàng giai hạ phẩm!

Bên trong những người học võ, thực lực của Bắc Cung Vô Tình quả thực là không ai địch nổi, còn bên trong những người cùng cấp thì được xem như là một người vô cùng trư tú. Một chiêu này vừa xuất ra khỏi tay khí tức cuồng bạo liên gào thét quét qua, giống như một người khổng lồ nghiêng nát mọi nơi, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy được sự lợi hại trong đó.

Võ học Hoàng giai quả nhiên không giống bình thường!

Lý gia, Trương gia..., và cả những người xung quanh, ngược lại đều hi vọng Lâm Phi sẽ bị một chiêu này đánh bại. Nhưng trong tiềm thức của bọn họ, Lâm Phi có lẽ không dễ dàng đối phó như vậy. Nếu như thua ở trong tay Bắc Cung Vô Tình, vậy thì Lâm Phi quả thực đúng với cái danh phế vật này, Lâm gia đại khái sẽ tức giận không nhẹ.

Hai mắt Lâm Phi có chút nhú lại, bỗng nhiên hắn lại bắt đầu lắc đầu.

"Sức mạnh chưa đủ, huyền công Hoàng giai rơi vào trên tay ngươi quả thực là một loại hổ thẹn mà. Nhìn đây, xem xem cái gì mới thật sự được gọi là sức mạnh." Khí tức lười biếng của Lâm Phi lập tức trở nên giống như mãnh hổ thuyết tỉnh, một tiếng hổ gầm vừa dứt, một cổ khí phách từ trên người Lâm Phi liền được phóng thích ra.

"Bát Hoang Lục Hợp quyền!" Nếu là so với cái khác, thì Lâm Phi quả thực không phải là đối thủ của hắn. Nhưng quyền pháp cương mãnh, đại khái thì không ai có thể vượt qua được Lâm Phi.

Dưới chân Lâm Phi giống như như không có gì, Bát Hoang Lục Hợp quyền không phải là huyền công Hoàng giai. Cứu Chuyển Huyền Công vận chuyển một chút, khí tức cương mãnh giống như một tên khổng lồ viễn cổ, một quyền đón lấy một quyền, làm cho trong mắt những người khác đều sinh ra vẻ kinh ngạc. Đây chính là đã đem một số quyền pháp vận dụng đến được trạng thái đỉnh phong.

Quyền pháp của Bắc Cung Vô Tình, thời điểm này lại giống như một chiếc thuyền lá lênh đênh trên những con sóng dữ của đại dương bao la, tùy thời tùy khắc đều có thể bị những con sóng này nuốt mất. Trên thực tế thì quả thật là như vậy.

"Người thua rồi!" Kỳ thật, thực lực chiến đấu của bản thân hai người không cùng một cấp bậc. Bắc Cung Vô Tình thua, đó là việc rất bình thường.

Dưới sức mạnh của Bát Hoang Lục Hợp quyền ai cũng có thể hiểu, việc Bắc Cung Vô Tình phải thua là chuyện không thể nghi ngờ. Dưới một quyền pháp hung mãnh như thế, trừ phi đó là cao thủ cương khí, nếu không thì tuyệt đối sẽ không ngăn cản được công kích đó.

Trước ngực Bắc Cung Vô Tình xuất hiện vô số miệng vết thương, nếu không phải là do Lâm Phi hạ thủ lưu tình thì khẳng định hắn ta đã chết ở trên lối đài rồi. Dù vậy, thì Bắc Cung Vô Tình này cũng quá mất mặt rồi.

"Người lợi hại, ta không phải đối thủ của người!" Lời này vừa nói ra, Bắc Cung Vô Tình không biết đã nhỏ ra bao nhiêu máu, ngoài ra còn cảm thấy thất kinh, Lâm Phi này ẩn nấp quá sâu, chính mình cứ như vậy mà bị thua. Ngoài ra hắn ta còn cảm thấy được một loại đau lòng, Hòa phù tam cấp mất rồi, tám vạn lượng bạc.

.....

Đánh bại một tên Bắc Cung Vô Tình, Lâm Phi cũng không có cảm giác thành tựu gì quá lớn: "Lý công tử, tới phiên người!" Lâm Phi nhanh chóng đánh bại Bắc Cung Vô Tình, tất cả mọi người đều bắt đầu nghiêm túc đánh giá Lâm Phi. Một số người không phải huyền công Hoàng giai, không bộc phát ra uy lực của huyền công Hoàng giai đều vô cùng chú ý.

"Lý công tử, Lâm Phi này có năng lực, người cũng phải cẩn thận, chớ để lặp lại chuyện đó!" Trương Càn cười như không cười nhắc nhở.

"Đa tạ Trương ca nhắc nhở!" Lý Nguyên nói: "Một tên Lâm Phi này, ta thật sự còn không có để ở trong lòng. Cùng lắm chỉ là một tên tà môn ngoại đạo mà thôi!"

Lý Nguyên ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trên thực tế đã bắt đầu coi trọng Lâm Phi. Trong đầu hắn ta vẫn một mực nghiên cứu huyền công tâm pháp gì mới có thể thúc đẩy công pháp thăng cấp.

Bát Hoang Lục Hợp quyền vừa rồi, Lý Nguyên đã gặp qua không ít người sử dụng nó, xét về uy lực cũng không đạt được tới trình độ Hoàng giai. Tất cả những lần này tới lần khác Lâm Phi đều khiến cho mọi người được mở rộng tầm mắt.

"Tiểu tử này đúng là có năng lực, nhưng mà ta đã tu luyện được cương khí, quyền pháp cương mãnh thì như thế nào, làm sao có thể phá được cương khí hộ thân của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Sự chú ý của võ quán cực hạn

"Lợi hại, Lâm tam thiếu quả nhiên lợi hại. Trách không được Trương Vạn Tùng lại không phải là đối thủ của hắn, trong nháy mắt đã bị giết chết rồi."

"Vừa rồi quyền pháp của Lâm tam thiếu quả hung mãnh, dường như có thể so sánh được với huyền công Hoàng giai. Lão tử thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ đầu với đầu, tên tiểu tử Bắc Cung Vô Tình kia liền bị thua, dường như đạt được tới trình độ nhanh không thể phá được rồi."

"Xem ra sau này, tuyệt đối không thể đắc tội với Lâm tam thiếu nữa, Bắc Cung Vô Tình là Võ Đạo thất trùng thiên vậy mà trong mắt Lâm Phi lại không khác gì giết chết một con gà. Quyền pháp của tên tiểu tử Bắc Cung nổi danh hung mãnh, kết quả lại không chịu nổi một chiêu. Lâm gia đã xuất hiện một tên gia hỏa khó lường rồi!"

"Đáng tiếc hậu quân của Lâm tam thiếu nổi lên quá chậm. Tiểu tử Bắc Cung có thể không chịu nổi một chiêu, nhưng Lý Nguyên chưa hẳn sẽ đơn giản như vậy, hắn có thể sử dụng tùy ý một thân cương khí, không phải là người dễ đối phó, hơn nữa hắn lại còn là một trong Tứ Đại Công Tử!"

...

Trong lúc mọi người đang nghị luận, La Thiên Bàn Tử liền lộ ra bộ dáng vô cùng cao hứng.

"Ha ha, bạc này đều là của lão tử." Nhà cái La Thiên Bàn Tử hiển nhiên là không nghĩ tới Lâm Phi lại lợi hại như vậy, bình thường tiểu tử Bắc Cung đều diều võ dương oai nói là tam quyền lưỡng cước liền có thể đánh bại Lâm Phi. Tâm tình hắn không phải tốt bình thường, quan trọng là... tiểu tử Bắc Cung kia thua, hắn thật sự là mò được một vố lớn rồi, lúc trước vẫn còn thấy lo lắng.

Chỗ này không được coi là nhiều nhưng tốt xấu gì cũng không phải là một con số không nhỏ. Sau khi Lý Nguyên đi lên lôi đài thì La Thiên không khỏi lo lắng, lo được lo mất, thần sắc có chút ngưng trọng, cao thủ cương khí không phải là người dễ đối phó đâu. Những người thua kia, giữa hai lựa chọn này tất nhiên là sẽ lựa chọn Lý Nguyên.

"La Bàn Tử, năm trăm lượng cược Lý công tử thắng, ngươi có dám nhận hay không!"

"Ai nói không dám, La đại gia ta nói lời nhất ngôn cửu đỉnh!" La Thiên do dự một chút, hấn lại lần nữa nhớ tới những lời nói vừa rồi kia, khề cần môi liêu mạng: "Có bao nhiêu, ta thu bấy nhiêu." La Thiên vừa nói như vậy, những người không cam lòng lúc trước lại lần nữa lựa chọn Lý Nguyên để đặt cược.

Thua một lần không sao, Lâm tam thiếu lần này nhất định phải thua, vì vậy, bọn hắn ở dưới liền bắt tri bắt giác đặt cược lớn hơn.

....

"Trần thúc, tên Lâm Phi này không đơn giản!" Ngô Tịch đứng ở dưới lôi đài hướng về phía Trần Đức Thắng nói.

Trần Đức Thắng cười nói: "Nhìn ra cái gì rồi sao?"

"Lâm tam thiếu có lẽ đã tu luyện một loại huyền công tâm pháp đặc thù, thế cho nên uy lực của huyền công tăng lên không nhỏ." Ngô Tịch nói: "Ngoại trừ huyền công tâm pháp, dường như còn có một cái gì đó mà huyền công cũng không làm được, ta hết lần này tới lần khác đều không nhớ nổi huyền công tâm pháp gì lại có cái tác dụng này. Trần thúc học rộng tài cao, có biết cái loại huyền công tâm pháp này hay không?"

Đứng nhìn thấy Ngô Tịch chỉ là một trong Tứ Đại Công Tử thôi, về phương diện học thức không phải thường nhân nào cũng có thể so sánh được với hắn. Thực tế thì rất nhiều kiến thức về võ thuật xuất thân từ võ quán Cực Hạn, đều vượt qua cả thường nhân.

Trần Đức Thắng sờ lên cằm, tán dương nói: "Ngươi đoán không sai, Lâm Phi xác thực đã tu luyện một loại huyền công tâm pháp đặc thù, đó là một loại tâm pháp bỏ đi, nếu Trần thúc của ngươi không có đoán sai, thì có lẽ thứ Lâm Phi tu luyện chính là Cửu Chuyển Huyền Công!"

Ngô Tịch hơi ngần ra: "Cửu Chuyển Huyền Công? Đây là tâm pháp gì?" Hiển nhiên là Ngô Tịch chưa từng nghe qua.

Trần Đức Thắng nói: "Đây là một tâm pháp còn mạnh hơn huyền công Hoàng giai, còn cụ thể là đạt tới trình độ nào thì Trần thúc của ngươi cũng không biết. Nhưng mà ta biết rõ loại huyền công tâm pháp này cần ngộ tính đặc thù mới có thể lĩnh hội được, một khi tu luyện được Cửu Chuyển Huyền Khí, có thể làm tăng uy lực huyền công. Trong đó hạn chế lớn nhất chính là Cửu Chuyển Huyền Công nhiều lắm chỉ có thể trùng kích đến Võ Đạo cửu trùng thiên chứ không cách nào trùng kích đến được huyền giả!"

Ngô Tịch tựa hồ như hiểu cái gì đó: "Chẳng lẽ suốt đời chỉ có thể bị kẹt lại ở Võ Đạo cửu trùng thiên? Vĩnh viễn không thể tiến xa hơn trở thành huyền giả sao?"

"Tạm thời thì là như vậy!" Trần Đức Thắng nhìn về phía lôi đài: "Đáng tiếc, thật sự là đáng tiếc!" Chuyện đáng tiếc này, về phần nó là cái gì thì chỉ sợ chỉ có Trần Đức Thắng mới hiểu.

....

Trên lôi đài, Lâm Phi không biết là toàn bộ bộ quyền pháp mà mình mới lấy được đã bị người khác nhìn ra manh mối, nếu như hắn biết rõ thì nhất định sẽ vô cùng đề phòng người của võ quán Cực Hạn. Cửu Chuyển Huyền Công, chính là loại tâm pháp phổ phàm, là loại tâm pháp hoang phế rất lâu rồi, Trần Đức Thắng nói ra thì xác thực là không đơn giản.

Đáng tiếc là hiện tại Lâm Phi không biết, vẫn luôn nghĩ xem nên chinh đốn Lý Nguyên như thế nào để đem chiến lợi phẩm thu về trên tay. Sự tình năm năm trước hình như hắn cũng có tham gia. Cái loại ác khí này nếu không được xuất ra thì một bụng nộ khí của Lâm Phi không thể nào phát tiết được, nhất định phải tìm cách để phát tiết.

Hôm nay cho dù bọn hắn không đến, Lâm Phi cũng sẽ tìm tới bọn hắn, trả thù việc bọn hắn làm. Về phần chứng cứ, thì đây là thế giới của người mạnh làm vư, chứng cứ đưa ra thì cũng vô ích.

"Hôm nay, trước tiên cứ thu một chút tiền lãi từ trên người Lý Nguyên đã. Sự việc năm năm trước không thể giải quyết dễ dàng như vậy được rồi." Lâm Phi nhìn về phía Lý Nguyên, hàn quang trong mắt lóe lên, cái này chính là bước đầu tiên cải biến chính mình.

Tên tuổi của một tên đệ tử chính tông không thể nào lớn bằng Tứ Đại Công Tử được, cảm giác giáo huấn hắn cũng hoàn toàn bất đồng.

"Lâm tam thiếu, vài năm không gặp, ngươi đã khiến ta phải lau mắt nhìn lại rồi. Đến tiểu tử Bắc Cung cũng không phải là đối thủ của ngươi thì trách không được ngươi dám đáp ứng chuyện này. Chẳng lẽ, cái này chính là năng lực thật sự của ngươi?" Lý Nguyên không cho là đúng mà nói.

Lâm Phi lắc đầu: "Năng lực của ta lực lượng ở chỗ khác, đại khái là ngươi có thể thử một lần."

"Đã như vậy, ngươi có thể động thủ thử." Lý Nguyên cười nói: "Lại để cho ta mở mang kiến thức về năng lực của ngươi một chút!"

....

"Bát Hoang Lục Hợp quyền!" Quyền pháp hung mãnh quyền pháp lại một lần nữa xuất ra từ trong tay Lâm Phi.

Lần thi triển này càng hung mãnh hơn so với lần trước, giống như mưa to gió lớn, quyền phong gào thét, đem Lý Nguyên bao phủ lại bên trên. Trên mặt rất nhiều người ở bên dưới lời đài đã có chút biến sắc, một quyền pháp lại có thể tu luyện tới loại trình độ này, Lâm Phi này có thể thành nhân tài rồi, hơn nữa thực lực lại còn cách biệt hẳn một cảnh giới mà cũng dám phát động công kích, tổ chất tâm lý này quả thực không phải mạnh mẽ bình thường.

"U Minh thủ!" Lý Nguyên thật không hổ là một trong Tứ Đại Công Tử, bên miệng thì treo dáng vẻ tươi cười, nhưng một tay vừa nhấc lên thì toàn bộ phía trước mặt liền hiện lên một bàn tay khổng lồ u ám. Đó chính là U Minh thủ, một cỗ hàn khí trải rộng khắp trên lời đài, những người xung quanh đó toàn thân cũng vô thức rét run.

"Quyền pháp của ngươi cường mãnh vậy thì tiếp một chiêu U Minh thủ này của ta thử xem!" Lấy nhu thắng cương!

"Thật không hổ là Tứ Đại Công Tử, Lý Nguyên lấy nhu thắng cương, một chiêu phá vỡ tất cả công kích. Không biết một chiêu xuất ra thì Lâm tam thiếu có thể đỡ nổi hay không đây?"

"U Minh thủ, chương pháp huyền công Hoàng giai hạ phẩm. Khí U Minh có thể đông lại huyền khí, bên trong chương pháp tương đối âm độc, nếu không cẩn thận thì thực lực sẽ hao tổn rất nhiều!"

Lông mày Lâm Phi nhướn lên, tâm tư lay động. Cái tên Lý Nguyên này tâm tư thật là ác độc, muốn làm cho mình tổn thương nguyên khí nặng nề mà.

"Hừ, muốn lấy nhu thắng cương, không có đơn giản như vậy đâu!" Một thân kim cương bất hoại toàn bộ đều triển khai, Cửu Chuyển Huyền Khí trải rộng toàn thân, khí U Minh mang đến tác dụng phụ, cứng rắn ngăn cản ở bên ngoài, không đến mức tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

"U Minh thủ của ngươi bất quá chỉ như vậy thôi!" Cho dù Lý Nguyên muốn lấy nhu thắng cương, thì hết lần này tới lần khác cũng không làm gì được quyền pháp của Lâm Phi. Điều bị quyền pháp phá vỡ không còn một mảnh, hiệp thi đấu đầu tiên của hai người đều có thực lực ngang nhau.

"Huyền công này thật cổ quái, tiểu tử Lâm Phi này quả nhiên có chút môn đạo." Lý Nguyên thầm nghĩ: "Nếu như chỉ lần này mà nói, thì ta sẽ khiến cho ngươi sai hoàn toàn!"

Trên lời đài nhìn như đơn giản, nhưng đám người ở dưới đài thì lại rất coi trọng. Lâm Phi vậy mà có thể ngăn cản được công kích của Lý Nguyên, so với tưởng tượng của mọi người lại càng không hề đơn giản. Dù sao thì thực lực của người ta chính là Võ Đạo bát trùng thiên, ra tay cùng lúc lại có chênh lệch tận một cảnh giới thì cũng khó có thể ngăn cản được công kích, nhất là chiêu U Minh thủ thâm độc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Chiến kỹ cửu trọng lãng

"Các ngươi nói xem, đến cùng trong hai người bọn họ thì ai sẽ thắng?"

Trên lời đài liên tục chiến đấu kịch liệt, kinh phong gào thét, kết quả giao đấu hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của mọi người. Lâm Phi, một người vẫn luôn bị truyền là phế vật, thật không ngờ lại có thực lực cường hãn như vậy, đối mặt với Lý Nguyên có cảnh giới cao hơn một bậc lại không có chút nào bị rơi vào thế hạ phong. Còn Lý Nguyên, một trong Tứ Đại Công Tử, thực lực đồng dạng cực kỳ mạnh mẽ, nhưng ở trên lời đài cũng không chiếm được bao nhiêu ưu thế, trái lại Lâm tam thiếu, từ đầu tới cuối chỉ dùng một bộ quyền pháp cương mãnh, cứng rắn ngăn chặn công kích. Ai mạnh ai yếu, trong lòng mọi người đại khái cũng có chút suy đoán.

Biểu hiện của Lâm tam thiếu đều ngoài dự đoán của mọi người. Có người cao hứng, có mắt đỏ mắt, có người phiền não... Trương Càn chính là một trong số đó.

"Tình huống có chút phức tạp, tiểu tử Lâm Phi kia ẩn nấp sâu như vậy, xem ra cuộc tỉ thí của bọn họ không thể nào trong thời gian ngắn là có thể chấm dứt được." Mồm miệng chính là một vị đệ tử chính tông khác, đồng thời cũng là một kẻ theo đuôi của Trương gia. Mắt thấy Trương Càn có vẻ không thích, liền nhanh chóng bổ sung một câu: "Lâm Phi cường thịnh trở lại nhưng cũng không thể vượt qua được Lý Nguyên công tử đâu!"

"Thực lực của Lý Nguyên chính là Võ Đạo bát trùng thiên, một thân cương khí hộ thân, Lâm Phi tới tới lui lui chỉ có một bộ quyền pháp, sớm muộn gì cũng sẽ bị Lý Nguyên nhìn ra sơ hở trong đó. Đến lúc đó xác có thể sẽ lại một lần nữa hành động đánh bại!" Bọn hắn đương nhiên là không hy vọng Lâm Phi sẽ thắng.

Trên mặt Trương Càn vô cùng âm trầm, ánh mắt phức tạp, dường như khó mà tin được một màn trước mắt này. Mười vạn lượng bạc, có thể không cần quan tâm, nhưng mà không có khả năng lại để cho Lâm Phi thắng một lần nữa.

Bắc Cung Vô Tình bị đánh bại, Trương Càn có thể chẳng thèm ngó tới, còn Lâm Phi cùng Lý Nguyên lại chiến thành ngang tay, vì điểm này Trương Càn hẳn cần phải chú ý hơn. Từ trong nội tâm, hắn không muốn Lâm Phi bộc lộ tài năng. Thực tế thì đại hội năm năm lại sắp sửa bắt đầu, nếu Lâm Phi đánh bại được Lý Nguyên thì không thể nghi ngờ gì sẽ trở thành một tấm bài tốt trên tay Lâm gia, Trương Càn không hy vọng sẽ phải chứng kiến cảnh như

vậy.

Lâm gia ngày hôm nay không thể so sánh được với năm đó, đệ tử thiên tài đệ tử người thì chết, người thì trọng thương, không còn được như năm đó nữa. Nhưng mà Lâm Phi lại xuất hiện, Trương Cần liền ý thức được nguy cơ. Nếu Lý Nguyên đánh bại Lâm Phi thì Trương Cần có thể an tâm, trái lại, cái tên Lâm Phi này nhất định phải xử lý sạch.

Lâm Phi này quá nguy hiểm! Tiềm thức của Trương Cần liền có cảm giác này.

.....

Dưới lời đài, mọi người đang suy đoán. Trên lời đài, hai người giao thủ không dưới mười chiêu, không chia trên dưới, chẳng phân biệt được cao thấp. Chương vừa rồi của Lý Nguyên vừa đánh ra, hàn phong sau lưng liền kéo tới. Lâm Phi vậy mà lại không có tránh đi, ngược lại còn cười lạnh, dường như đã sớm đoán được chuyện này, song chương đánh ra, hàn khí của U Minh liền bị quét sạch.

Lý Nguyên tu luyện U Minh tâm pháp, một thân hàn khí U Minh tương đối ác độc, hàn khí xâm nhập khắp mọi nơi trong cơ thể, ăn mòn lục phủ ngũ tạng, đồng thời cũng sẽ đả thương địch thủ cùng lúc.

"Phanh phanh!" Lâm Phi xuất thủ ở phía sau, quyền pháp lớn tiếng nện xuống, kinh phong quét ngang, cây cột ở bốn phía lời đài chỉ lưu lại một khe hở. Hai người nhanh chóng kéo ra khoảng cách.

"Lý công tử, một quyền này của ta tư vị không tệ chứ?" Lâm Phi ngoài miệng thì nói vậy, nhưng Cửu Chuyển Huyền Khí vẫn hoạt động, xâm lấn vào trong U Minh Huyền Khí. Trong lòng hắn thấy may mắn, cũng lại không khỏi có nghi hoặc: Cửu Chuyển Huyền Khí vậy mà có thể khắc chế được U Minh Huyền Khí? Lúc này, Lâm Phi cũng không kịp nghĩ đến nguyên nhân trong đó.

Rèn sắt khi còn nóng, hắn lại lần nữa ra tay, vẫn là Bát Hoang Lục Hợp quyền với chiến ý đậm đặc.

Lý Nguyên cứng rắn chống đỡ lại một quyền này, xác thực đã bị tổn thất rất nặng, huyền khí trong cơ thể cuộn cuộn, thật vất vả mới có thể thờ lại bình thường lại. Trong nội tâm hắn lúc này liền cảm thấy thất kinh, tên gia hỏa Lâm Phi này tại sao có thể có được lực đạo khủng bố như vậy, nếu không phải có cương khí hộ thân ngăn trở một phần lực đạo thì nói không chừng chính mình cũng bị trọng thương rồi.

"Lâm tam thiếu, ngươi cũng không chịu nổi a." Lý Nguyên cười lạnh: "Hàn khí U Minh của ta chuyên để phá kinh mạch, nếu như ngươi kịp thời lựa chọn nhận thua, ta có thể giúp ngươi hóa giải nỗi khổ cuat hàn khí U Minh!" Từ lúc mới bắt đầu, Lý Nguyên đều muốn tốc chiến tốc thắng, kết quả lại không ngừng yếu đi. Trong nội tâm hắn càng khiếp sợ hơn chính là việc bản thân mình vậy mà không có cách nào bắt được Lâm Phi. May mà có kinh nghiệm chiến đấu đầy đủ, hắn ta liền lợi dụng hàn khí U Minh làm tổn thương kinh mạch của Lâm Phi, không chiến mà thắng.

Vừa rồi giao thủ, lợi dụng hàn khí U Minh nên Lý Nguyên có đầy đủ tin tưởng là Lâm Phi nhất định sẽ nhận thua. Nếu như không nhận thua, vậy thì càng không còn gì tốt hơn, triệt để phế bỏ Lâm Phi trên lời đài. Tổn thương của hàn khí U Minh là khiến kinh mạch toàn thân trở nên rét lạnh, cho dù có chữa tốt, thì uy lực của Lâm Phi cũng đi đời nhà ma, không hề có sự uy hiếp.

Lý Nguyên ý thức được sức chiến đấu cường hãn của Lâm Phi, nếu không phế bỏ Lâm Phi thì lập tức sẽ bắt đầu phân chia lợi ích trên đại hội, nói không chừng Lâm Phi lại đột nhiên xuất hiện thêm nguồn năng lực mới. Là gia tộc đệ tử, việc đầu tiên phải nghĩ đến chính là lợi ích của gia tộc, giống như Trương Cần, Bắc Cung Vô Tình, Lý Nguyên. Bọn hắn đều là vì lợi ích của gia tộc. Lâm Phi cường thế đánh giết, bọn hắn phải áp chế Lâm Phi, tốt nhất là phế bỏ luôn ngay tại trên lời đài.

....

"Nghĩ muốn ta nhận thua? Nằm mơ đi đi!" Lâm Phi nhảy dựng lên, hai đám như đạn pháo, ầm ầm nện xuống, nhìn từ xa giống như một trận sao rơi. Sau một phen giao chiến, Lâm Phi sớm đã quen với phương thức công kích của Lý Nguyên, đơn giản chỉ là dùng hàn khí U Minh kim hãm toàn thân, rồi lại lợi dụng quyền pháp âm lãnh, thậm chí là chương pháp, áp chế hành động của đối phương. Nói về thực lực chân chính thì cũng chỉ là mạnh hơn một chút so với người cùng cấp mà thôi.

"U Minh thần quyền!" Lý Nguyên cười lạnh, hắn chỉ mong có như vậy, chương pháp hóa quyền pháp, trên lời đài hàn khí màu trắng như băng sương mùa đông, phạm vi độ ẩm bỗng nhiên giảm xuống khiến mọi người cảm thấy lạnh buốt. Dùng quyền phá quyền! Trên lời đài, hàn khí U Minh đều được hội tụ cùng một chỗ, một quyền màu trắng to như vậy giống như pháo nổ ngút trời chào đón. Cương đối cương.

"Tối thật đúng lúc!" Bên miệng Lâm Phi bỗng nhiên treo lên một vòng cười tà.

Nụ cười này, chẳng biết tại sao lại khiến trong lòng Lý Nguyên lộp bộp một chút, toàn thân không khỏi run lên, thầm nghĩ: "Ta làm sao thế này, Lâm Phi càng lợi hại thì mới xứng là đối thủ của ta, ta cần gì phải sợ hắn. Có hàn khí U Minh phụ trợ, thực lực của ta có thể tăng lên một phần ba, tuy rằng không biết hắn tu luyện tâm pháp gì, nhưng muốn chống lại ta thì đúng là mơ mộng hão huyền!"

Hàn khí U Minh hội tụ thành một quyền, được mệnh danh là hậu đại thành cảnh giới, có thể lạnh chết hết thảy. Thế nhưng cả hai gặp nhau cùng một chỗ, lại cũng không xuất hiện thắng lợi như trong tưởng tượng. Một quyền này của Lâm Phi nhìn thì không ra cương mãnh được bao nhiêu nhưng hết lần này tới lần khác lại phá được U Minh thần quyền, ảnh hưởng tới chiến đấu, thậm chí còn hơn thế.

Lần này Lâm Phi có chủ tâm đánh bại Lý Nguyên, dựa vào cảm giác chiến đấu nổi lên ở Hắc Thủy sơn mạch, thì võ quán Cực Hạn có không ít cao thủ đang chú ý. Lâm Phi không muốn tiết lộ quá nhiều tin tức!

Chiến kỹ sơ cấp, Cửu Trọng Lăng!

Lúc chống lại nắm đấm của Lý Nguyên, phần lớn một quyền hàn khí U Minh này rõ ràng đã bị phá vỡ, một cỗ khí tức như sóng vỗ lập tức tuôn ra, thân hình trước mặt mọi người liền ngưng trệ lại.

Nhất Trọng Lăng, hàn khí U Minh, phá!

Nhị Trọng Lăng, cương khí hộ thân, phá!

Tam Trọng Lăng, hàn khí U Minh, loạn!

Tứ Trọng Lăng, khí huyết loạn! Lý Nguyên thổ huyết, lực phủ ngũ tạng bị tổn thương.

Ngũ Trọng Lăng còn chưa xuất ra, trên lôi đài đã vang lên những tiếng ầm ầm thật lớn, Lý Nguyên liền lập tức rơi xuống phía dưới lôi đài, bụi bay đầy trời. Một màn như vậy, ai cũng đều chưa từng nghĩ đến, lúc hai người chiến đấu rõ ràng là đã đem lôi đài cho làm cho sụp đổ, đây là chuyện trước đó chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Thật xin lỗi, ta lại thắng rồi

Cuộc chiến chấm dứt, nhưng mà đối với mọi người mà nói thì nội tâm cũng vẫn chưa thể bình tĩnh lại được.

Những người ở gần lôi đài, hiển nhiên là đã bị một màn này dọa sợ tới mức trợn mắt há mồm, hiển nhiên là vẫn chưa thể ý thức được chuyện này tại sao lại như thế này, thậm chí có một số người còn bị tai bay vạ gió. Cũng may thương thế không nặng, chỉ là vận khí không được tốt lắm.

Sau khi mọi người cảm thấy kinh hãi, ánh mắt đều thống nhất nhìn về phía lôi đài kia, đương nhiên, bây giờ nó đã là một phế tích rồi.

Ai thắng, ai thua! Mọi người đều rất xoắn xuýt về vấn đề này, nhưng hết lần này tới lần khác không ai dám tiến lên xem xét.

.....

Chỗ lôi đài đổ nát kia, tối tăm mờ mịt cả một mảnh, thấy không rõ sự việc bên trong, tâm tình của mọi người cũng pháp phòng không theo một quy tắc nào cả.

"Tại sao có thể như vậy, cái lôi đài này cũng quá bền chắc rồi a!"

"Đúng vậy a, đúng vậy a, lần sau nhất định phải chú ý một chút mới được. Ai ngờ được là sức chiến đấu của bọn hấn lại mạnh mẽ như vậy, lôi đài đều bị làm cho sụp luôn rồi, may mà lão tử đây chạy nhanh!"

"Người nói ai sẽ thắng a, ta đoán nhất định là Lý công tử, lực sát thương của hàn khí U Minh là vô địch. Tên Lâm Phi kia không hiểu sự lợi hại của hàn khí U Minh thì sớm muộn gì cũng sẽ hối hận!"

"Hắc hắc, đây còn phải nói, nhất định là Lý công tử!"

Mọi người đều đang nghị luận, chỉ có làm như vậy thì bọn hấn mới có thể an định lại được, thật sự thì một màn vừa rồi khiến cho bọn hấn rất thấy rất kinh hãi.

Thế nhưng, trong mắt những người khác cũng không phải nhìn thấy như vậy. Ví dụ như, Trần Đức Thắng, vị tam quán chủ này. Lúc này hấn ta đang hít hai mắt lại, ánh mắt thâm thúy, tựa hồ muốn nhìn thấu cái nơi tối tăm mờ mịt kia.

Ngô Tịch hỏi: "Trần thúc, trong hai người bọn hấn, người nào thắng?"

Ánh mắt Trần Đức Thắng dừng lại ở phía lôi đài: "Ha ha, đợi chút nữa người liền biết, không nên gấp gáp." Sau khi nói xong, tựa hồ như nhớ tới cái gì đó, Trần Đức Thắng lại bổ sung thêm một câu: "Sau này tận lực không nên đắc tội với Lâm Phi, tiểu gia hỏa này không đơn giản, nói không chừng chính là con át chủ bài do Lâm gia cô ý lưu lại!"

Ngô Tịch kinh hãi, hạ giọng, xúc động nói: "Trần thúc... Người nói Lý Nguyên thua?" Thực lực của Lý Nguyên như nào Ngô Tịch rất rõ ràng, cho dù là chính bản thân hấn ra tay cũng khó mà phân ra thắng bại, ít nhất phải sau một hai trăm chiêu. Cùng là cao thủ cương khí cao thủ, thắng bại cũng không dễ dàng đoán định được. Nghe thấy lời Trần thúc mà nói, Ngô Tịch lại nghe ra một loại ý tứ khác, Lý Nguyên hiển nhiên là đã thua.

Trần Đức Thắng không có trả lời, chỗ phế tích kia cuối cùng cũng đã có động tĩnh.

.....

"Lý công tử của ta, hiện tại đã có thể nhận thua chưa?" Bụi bặm tản đi, ngay chỗ lồi đài, mọi người đều nhìn thấy một bóng người từ trong phế tích đó đi ra, đồng thời âm thanh của Lâm Phi cũng vang lên. Vì vậy, mọi người đều nhìn thấy được một màn khó có thể tưởng tượng này, thậm chí rất nhiều người còn bị hút vào một hơi khí lạnh.

Đường đường là Tử Đại Công Tử, thiếu gia của Lý gia Thiếu gia vậy mà lại bị người ta nắm lấy yết hầu, đẩy từ trong phế tích ra ngoài giống như một con chó chết, nhìn qua không hề có chút năng lực phản kháng nào.

Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì bọn họ khó mà tin được rằng Lý Nguyên sẽ thua bởi Lâm Phi. Thực lực của Lâm Phi vừa vặn chỉ là Võ Đạo thất trùng thiên thôi. Chênh lệch này...

Yên tĩnh. Hiện trường đều vô cùng im ắng.

"Thả ta ra... Thả ta ra!" Lý Nguyên hữu khí vô lực gào lên.

"Như ngươi mong muốn!"

Ừnh! Lý Nguyên nặng nề rơi xuống tảng đá ở phía trên phế tích, bụi bặm bay lên mù mịt, máu tươi chảy ra như suối, hai mắt trừng lên nhìn về phía Lâm Phi như nhìn sinh tử cừu nhân: "Ngươi muốn chết!"

Mọi người lại một lần nữa bị tất cả hành động của Lâm Phi dọa sợ, tên Lâm Phi này quả là không biết nặng nhẹ rồi. Lý Nguyên dù thế nào cũng là Tử Đại Công Tử, tức giận thì cũng phải xem đây là nơi nào chứ.

"Câm miệng!" Lâm Phi phi như bay, một cước giẫm lên trên lồng ngực Lý Nguyên, máu tươi nhuộm đỏ cả quần áo: "Lý công tử, ngươi phải biết rằng, vừa rồi nếu như không phải ta hạ thủ lưu tình thì ngươi bây giờ đã sớm chết rồi. Vậy mà lại còn dám cùng ta tranh luận, thiếu đánh phải không!"

Xôn xao, lại một mảnh xôn xao. Lý Nguyên là cao thủ Võ Đạo bát trùng thiên, thế nhưng rõ ràng lại không phải là đối thủ của Lâm Phi, cái này...

Lâm Phi lúc này thì đang nghĩ, uy lực của cái chiến kỹ sơ cấp này thật lớn, Lý Nguyên đến Ngũ Trọng Lăng cũng gánh không được, thiếu chút nữa hẳn đã đem người đánh chết rồi.

"Lâm Phi, mau thả Nguyên ca ra!" Một lát sau, tất cả mọi người đều đã phản ứng lại, nhất là người của Lý gia.

.....

Lâm Phi thò ra, một lần nữa lại đem Lý Nguyên nhắc lên: "Thả Lý công tử? Vậy một trăm vạn bạc của ta phải tìm ai đây?" Lâm Phi lắc đầu, ánh mắt đảo qua từng người một, sau lưng mọi người liên lập tức rét run. Lúc này đây Lâm Phi đã trở thành một Đại Ma Vương, cuối cùng thì ánh mắt liền rơi vào trên người Trần Đức Thắng trên người: "Trần quán chủ, thật là xin lỗi, đã hủy mất lồi đài của ngài rồi!"

Tất cả mọi người đều bị một câu phía trước hấp dẫn, một triệu lượng bạc tiền đặt cược. Số tiền đặt cược này thật sự không nhỏ. Lý gia lần này thua người, lại còn thua cả tiền.

Trần Đức Thắng cười nói: "Chúc mừng Lâm tam thiếu, ngươi thật đúng là làm cho người ta phải lau mắt mà nhìn a!"

Lâm Phi khiêm tốn nói: "Trần quán chủ quá khen rồi, ta chỉ là có vận khí tốt mà thôi. Lần sau, đoán chừng sẽ không có cái vận khí tốt này nữa rồi."

Tin người mới là lạ, tiểu hồ ly, Trần Đức Thắng một bụng không tin, nhưng đương nhiên hẳn cũng sẽ không đi bóc trần.

"Lâm tam thiếu, thắng bại đã định, ngươi xem có phải nên thả Lý công tử ra hay không?"

Lâm Phi lắc đầu: "Trần quán chủ, vốn dĩ ta định đem người trả lại cho ngươi, nhưng mà sau khi nghĩ lại thì tên gia hỏa này vừa rồi thiếu chút nữa đã muốn cái mạng nhỏ này của ta rồi, thủ đoạn lại thâm độc. Nếu như ta thả gia hỏa này, vạn nhất hắn lại muốn đùa nghịch vậy thì một trăm vạn của ta phải tìm ai lấy đây. Ta cho rằng hay là cứ bắt lại trước đã, dù sao thì trong lúc nhất thời cũng không thể chết được!"

"Lâm Phi, ngươi không nên quá..." Hai chữ "quá đáng" vẫn còn chưa kịp nói ra, một chưởng của Lâm Phi đã đánh mạnh vào ngực Lý Nguyên, Lý Nguyên thiếu chút nữa là không thể thở được rồi, không phải là khó chịu bình thường đâu.

"Bại tướng, nơi đây không có chỗ cho ngươi nói chuyện!" Lâm Phi lạnh giọng, không cho Lý Nguyên cơ hội nào để nói chuyện.

Mọi người cũng không ngờ tới là Lâm Phi sẽ đem Lý Nguyên đưa bốn trong lòng bàn tay trước mặt mọi người như vậy, chỉ sợ là không cần đến một ngày thì chuyện ngày hôm nay sẽ truyền khắp toàn bộ thành Quy Nguyên. Lâm gia lại tạo ra một tên gia hỏa lợi hại.

Trần Đức Thắng khẽ cau mày, nghe ra ý tứ tiềm ẩn của Lâm Phi, hiển nhiên việc này không hề đơn giản. Từ khi hắn trở thành Tam quán chủ đến nay, chưa từng có người nào dám không nể mặt hắn, vậy mà hết lần này tới lần khác Lâm Phi đều làm như vậy. Khí phách này, thử hỏi có mấy người trẻ tuổi có thể làm được.

"Ha ha, Lâm tam thiếu, có nhân chứng là ta ở đây, ngươi có thể yên tâm được." Trần Đức Thắng nói: "Hôm nay bốn quán chủ ở mặt của mọi người cho ngươi một cái cam đoan. Hôm nay, bất kể là Lý gia, hay là Trương gia, nếu không thực hiện lời hứa hôm nay thì đừng trách võ quán Cực Hạn không nể tình. Lâm tam thiếu, cái này ngươi đã hài lòng chưa?"

Những người còn lại không khỏi biến sắc, nhất là Trương gia, Lý gia, Bắc Cung Vô Tình. Bốn hán đều ý thức được một việc là thể diện lúc này của bọn hán đã bị ném đi hết rồi.

Lâm Phi cười nói: "Thỏa mãn, phi thường hài lòng, có những lời này của Trần quán chủ vậy là đủ rồi." Những lời nói trước đó đơn giản đều là vì những lời này, đạt được mục đích rồi, Lâm Phi tự nhiên sẽ không còn giữ lấy Lý Nguyên không tha nữa.

"Đỡ lấy." Lâm Phi tiện tay giơ lên ấn phía sau lưng Lý Nguyên một cái, điềm nhiên như không có việc gì đem Lý Nguyên đẩy đi. Đám người Lý Khánh Phong lập tức đi lên đỡ, một cỗ lực đạo cực lớn truyền đến, làm tất cả bọn hán đều té lảo đảo trên mặt đất.

"Ha ha, người của Lý gia bắt quả chủ có như vậy, đỡ lấy một người cũng đỡ không được!" Thần lực trong người Lâm Phi nhẹ nhàng hất lên, bọn hán có thể ngăn được mới là chuyện lạ đấy. Cái tên Lâm Phi này trong lòng mọi người, lại hung tàn hơn rất nhiều.

Trần Đức Thắng khẽ lắc đầu, Lâm gia tam thiếu này vô cùng nóng nảy, xem ra thành Quy Nguyên thành lại sắp nhốn nháo một phen rồi.

"Những vật này ta thu nhận." Lâm Phi đem ngân phiếu thu lại, sau đó xoay người nhìn về phía Lý Nguyên: "Nhớ kỹ, một trăm vạn bạc của ta tốt nhất nên tranh thủ thời gian đưa tới đây, đừng để cho ta tự mình đến đòi nợ. Đến lúc đó ai cũng đều rất khó coi!"

Lý Nguyên bị một chương này lại phun ra một ngụm máu tươi. Mà sau khi Lâm Phi cầm lấy chiến lợi phẩm thì sắc mặt hán khẽ biến, lộ ra dáng vẻ thấp phần cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Mở ra hệ thống phù văn

"Bàn Tử, ta có việc đi trước, chuyện còn lại giao cho ngươi xử lý, ngày khác chúng ta lại uống rượu với nhau!" Đợi đến lúc La Thiên kịp phản ứng, muốn nói cái gì đó thì thân ảnh Lâm Phi đã sớm biến mất trong đám người rồi, chỉ đành một bụng nín thở về..

"Xem ra chỉ có thể để đến lần sau, gia hỏa này chạy cũng thực nhanh a!" Biểu hiện hôm nay của Lâm Phi, La Thiên cảm thấy nhất định cần phải nói một câu, ngoại trừ giúp hán thắng được một khoản tiền ra thì còn có thể nhìn thấy được thêm một hy vọng. La Thiên bắt đầu vội vàng lấy tiền!

Về phần Lý gia, Trương gia và gia tộc Bắc Cung...thì đều đứng ngồi không yên. Lâm Phi nhẹ nhàng thắng được Bắc Cung Vô Tình, lại thắng được cả Lý Nguyên khiến cho bọn hán bắt đầu cảm thấy được nguy cơ tiềm ẩn. Bốn hán muốn đem sự tình này nhanh chóng báo lên trên.

...

Từ võ quán Cực Hạn đi ra, Lâm Phi liền tìm một nơi vắng vẻ, phát hiện không ai theo dõi thì lặng lẽ đi vào bên trong một hẻm nhỏ: "Mở ra hệ thống phù văn?" Bên trong con hẻm nhỏ yên tĩnh, Hóa Phù hạng ba đang nằm trên tay Lâm Phi.

Bên trong võ quán Cực Hạn, Lâm Phi vừa mới đem chiến lợi phẩm thu hết lại thì hệ thống liền sinh ra phản ứng, đây là lần phản ứng đầu tiên sau khi hán trở về. Đây là một cái kinh hi thật lớn: "Click, có mở ra hệ thống phù văn hay không?"

Phù sư, luyện đan sư, thần binh sư, đoán tạo sư, chính là điểm đặc sắc của Huyền Thiên đại lục, trong đó đặc biệt nhất là phù sư. Phù sư chính là một loại nghề nghiệp đặc thù, cũng không phải là người nào cũng đều có tư cách để trở thành phù sư. Trong một vạn võ giả, phù sư không đến được trăm người, trong đó phù văn học đồ chiếm đa số. Thực sự người có thể trở thành phù sư chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, vì vậy liền xuất hiện cục diện vạn kim khó cầu phù sư.

Ở đại lục Huyền Thiên, địa vị của phù sư vẫn cao hơn luyện đan sư. Lâm Phi không thể ngờ được là bản thân ngẫu nhiên lại có được một cơ hội tự mình mở ra hệ thống phù văn: "Mở!"

Phù sư là một nghề nghiệp tốt nên Lâm Phi không cần suy nghĩ liền lựa chọn mở ra phù sư. Tầm quan trọng của phù sư thì hán rõ ràng hơn bất cứ ai.

"Chúc mừng người chơi Lâm Phi, mở ra hệ thống phù văn!"

"Click, người chơi Lâm Phi, có muốn đi vào hệ thống phù văn mô phỏng hay không?" Hệ thống truyền đến tiếng nhắc nhở.

Lâm Phi nhíu mày, hệ thống phù văn mô phỏng? Lúc trước sửa chữa hệ thống thăng cấp, Lâm Phi nhằm vào đúng bug, nên hệ thống phù văn các loại gì đó đều không có cách nào biết được. Trước mắt hiện ra một hệ thống phù văn mô phỏng khiến Lâm Phi vừa mừng vừa sợ.

...

"Tiến vào!" Lâm Phi đi dọc theo hẻm nhỏ vào trong, hần tìm được một cái trạch viện bỏ hoang ở sâu trong ngõ hẻm không có lấy một bóng người.

Một giây sau, Lâm Phi liền kinh ngạc phát hiện, chính mình đang ở bên trong một mảnh không gian mô phỏng. Phải nói là đang ở trong một tòa thành mô phỏng! Lâm Phi trợn mắt há hốc mồm! Quá chân thực. Quá giống như thật!

"Bà mẹ nó, đây là tòa thành mô phỏng sao?" Lâm Phi thật sự khó có thể tưởng tượng được, cái tòa thành giả này chẳng lẽ là kỹ thuật tương lai? Chẳng lẽ xuất hiện biến dị rồi? Nếu không thì làm sao có thể xuất hiện trên người mình được?

Đi lại ở trong trấn, Lâm Phi cảm giác được sự chân thật đến mức dị thường, nhìn không ra nửa điểm sơ hở nào. Trời xanh, mây trắng, trông rất sống động.

Sau một lát, Lâm Phi khôi phục lại như bình thường, việc xuyên qua đại gia này cũng có thể chấp nhận được thì vì cái gì lại không thể chấp nhận được một tòa thành mô phỏng đây? Sai rồi, hần là hệ thống mô phỏng rồi.

Lâm Phi rất rõ ràng, tiến vào hệ thống mô phỏng chính là ý thức của bản thân, còn bản thể thì bị ném ở bên ngoài. Cũng may, tạm thời bên trong cái trạch viện bỏ hoang vô cùng an toàn, không cần phải lo lắng.

"Ồ, tháp phù văn?" Diện tích thành không lớn, Lâm Phi liền phát hiện ra ba chữ "tháp phù văn", ngay lập tức liền tưởng đến phù sư, vô thức đi về hướng tháp phù văn.

Đẩy cánh cửa lớn ra, tháp phù văn liền hiện ra ngay trước mắt, cùng loại với một tòa loại nhỏ tòa thành.

"Không có NPC gì gì đó à?" Lâm Phi trong lòng thầm nhủ. Đây là lần đầu tiên Lâm Phi cảm thấy có hứng thú với hệ thống. Hóa ra là hệ thống vẫn đang cất giấu rất nhiều chuyện khó phát hiện.

"Người là học đồ Lâm Phi?" Ngay lúc Lâm Phi đang dò xét tháp phù văn thì bên tai liền truyền đến một thanh âm, hần vô thức đánh ra một chương nhưng kết quả lại thất bại.

Quay đầu lại, phía sau có một người trung niên mặc hắc y, mặt không biểu tình, vô cùng nghiêm túc, quay người đi về hướng tháp phù văn tháp.

"Người là?" Thấy đối phương sắp đi, Lâm Phi liền bưng tỉnh đại ngộ, bên trong thế giới giả tưởng không có tồn tại địch nhân. Nhưng mà, đối với phương có thể lặng yên im ắng xuất hiện, vẫn khiến cho nội tâm hần vô cùng khiếp sợ, không khỏi thăm dò hỏi.

"Người có thể gọi là ta Phù lão sư, từ nay về sau ta sẽ dạy bảo người làm thế nào để trở thành một vị phù sư!"

....

Tháp phù văn. Lâm Phi lại một lần nữa bị hệ thống mô phỏng làm cho chấn kinh. Hần vốn cho là hệ thống sẽ tự động cung cấp tư liệu học tập nhưng không thể tưởng tượng được là sẽ có chuyên gia đến dạy bảo.

Lâm Phi không khỏi suy đoán. Phù Văn lão sư có thể có, thì hình như bề ngoài của luyện đan sư, đoán tạo sư cũng có thể có a.

Trong phòng chuyên dụng, đập vào mắt hần chính là các loại tài liệu, Lâm Phi hoa mắt nhìn số tài liệu đặt trên mặt bàn. Đây là lần đầu tiên hần biết là phù sư phải cần nhiều tài liệu như thế. Đối với phù sư, những điều hần biết bất quá đều là lời lưu truyền của thế giới bên ngoài thôi, nói cho cùng thì đối với phù sư thì hần vẫn dốt đặc cán mai. Duy nhất một điều là hần biết rõ, địa vị cao nhất của phù sư chính là người mà tất cả thế lực lớn đều tranh nhau muốn mời.

Phù lão sư nói: "Mỗi ngày người có thể có hai giờ cùng ta học tập chế tác phù văn, về phần người có thể nghe hiểu bao nhiêu thì phải xem khả năng linh ngộ của người!"

"Phù sư, chính là một trong tứ đại phụ trợ chức nghiệp!"

"Phù sư dựa vào Tinh Thần Lực, buộc vòng quanh phù văn trận...."

"Phù sư, theo thứ tự có thể chia làm phù văn học đồ, phù sư cấp một, phù sư cấp hai, phù sư cấp ba, phù sư cấp bốn, phù sư cấp năm, phù sư cấp sáu, phù sư cấp bảy, phù sư cấp tám, phù sư cấp chín...."

Lâm Phi lắng lắng nghe, dần dần có chút hiểu biết mơ hồ về phù sư. Phù sư am hiểu sử dụng Tinh Thần Lực, mà cái loại Tinh Thần Lực này chính là năng lực của linh hồn, thuộc về thế giới đặc thù. Mà năng lực linh hồn chính là loại năng lực khó có thể tu luyện nhất, điều này cũng tạo nên nguyên nhân khiến phù sư trở nên thưa thớt.

Từ trong lời giảng giải, Lâm Phi lại hiểu rõ thêm một chút. Phù sư có sức chiến đấu của riêng mình bằng việc lợi dụng năng lực linh hồn của mình, năng lực linh hồn càng mạnh, thì năng lực của phù sư càng mạnh. Do đó, ở đại lục Huyền Thiên có xuất hiện người có võ đạo phù văn song song: Tu cường giả.

"Chẳng lẽ ta cũng có thể trở thành song... Tu cường giả?" Lâm Phi trong lòng liền tự hỏi mình như vậy.

"Bởi vì đây là lần đầu tiên ngươi tiếp xúc với phù sư, muốn trở thành một phù sư cường đại thì trước tiên phải bắt đầu tu luyện năng lực linh hồn. Phù sư có được năng lực linh hồn cường đại thì mới có thể trở thành một phù sư cường đại."

"Đây là《Linh lực Cửu Trọng Thiên》bắt buộc của phù sư."

Hai mắt Lâm Phi sáng ngời, không thể ngờ được là hệ thống sẽ tự động mang công pháp tu luyện năng lực linh hồn đến.

"Không biết là môn công pháp này tu luyện thành công rồi thì ta có thể trở thành phù sư cấp mấy?" Lâm Phi nhin không được hỏi.

"Phù sư cấp ba!"

"Phù sư cấp ba không phải là còn cần có tu vi huyền giả sao?"

Ngay sau đó liền truyền đến âm thanh lạnh như băng của Phù lão sư nói: "Ai nói phù sư cấp ba thì cần thực lực của huyền giả?"

Phù sư cấp ba trong tưởng tượng của Lâm Phi tựa hồ cần phải có thực lực của huyền giả. Nhưng mà bây giờ, sau khi tu luyện thành công một bộ công pháp thì mình đã có thể trở thành phù sư cấp ba rồi. Cái này cũng quá cường hãn rồi.

"Phù sư ảo diệu, há lại để cho người bình thường có thể dòm ngó, tu vi huyền giả chế tác được phù sư cấp ba, vậy thì cái kia bất quá chỉ là phù sư bỏ đi mà thôi, không nên để bọn hán làm hoen ố sự cường đại của phù sư."

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Phù văn công hội

"Năng lực linh hồn quả nhiên biến thành cường đại rồi."

"Đáng tiếc,《Linh lực Cửu Trọng Thiên》 này chỉ có thể tu luyện tới Vô Đạo cửu trùng thiên đỉnh phong thôi!"

"Có thể trở thành phù sư cấp ba vậy thì lực chiến đấu của ta sẽ tăng lên rất nhiều. Đến lúc đó cho dù phải chống lại huyền giả, thì chắc cũng có đủ sức để đánh một trận đi."

Tòa thành giả tưởng, tháp phù văn! Lâm Phi khoanh chân ngồi, nhẹ khẽ thở dài một hơi, sau đó chính là cảm thấy hưng phấn. Chẳng biết tại sao, Lâm Phi lại nhớ tới chuyện mình cùng bạch y nữ tử kia triển miên một đêm ở Hắc Thủy sơn mạch.

"Thiên Thần cung, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày ta tự mình đích thân đến xem!" Một khoảng thời gian trước đây, Lâm Phi thủy chung vẫn không có cách nào nuốt xuống được. Hắn bị bạch y nữ tử xem thường, lại bị bạch y nữ tử tập kích ngược lại. Nam tử hán đại trượng phu, trong lòng Lâm Phi một mực cảm thấy không ổn, một mạch cho đến tận bây giờ hắn vẫn muốn bước lên Thiên Thần cung.

Nếu như là lúc trước, Lâm Phi có sự tin tưởng rất lớn đối với hệ thống, chỉ cần cho hắn thời gian, sớm muộn gì sẽ có một ngày như thế. Nhưng mà hôm nay, ở tại tháp phù văn này hắn lại hiểu ra thêm được nhiều điều mới nữa. Đại lục Huyền Thiên không có đơn giản như mình tưởng tượng, cái này là cường giả của thế giới trong mây. Chính mình phải có được càng nhiều thực lực mạnh mẽ thì mới có quyền được chính thức nói chuyện ở đại lục Huyền Thiên. Phù sư vừa hay chính là sự trợ giúp tốt nhất.

.....

Vô quán Cực Hạn sau một trận chiến, Lý gia, Trương gia, Bắc Cung gia...cũng không có bất kỳ hành động gì, tựa hồ như đang lựa chọn nén giận. Điều này làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy giạt mình cùng với ngoại ý muốn. Trên bầu trời của Quy Nguyên thành tựa hồ như có một cuộc bão tố sắp sửa xuất hiện.

Bọn hán không đến tính sổ, Lâm Phi liền vui cười thanh nhàn. Từ sau khi mở ra phù sư, hắn ngoại trừ việc tu luyện thì chính là đắm chìm trong thế giới giả tưởng để học tập chế tác phù văn.

Thời gian năm ngày thoáng một cái đã qua.

"Cuối cùng linh lực đã đạt tới tầng thứ bảy rồi." Trong trạch viện, Lâm Phi chậm rãi mở mắt ra, tinh quang trong mắt lóe lên, tinh khí thần có một cái biến hóa nghiêng trời lệch đất, hiển nhiên đây là chỗ tốt mà việc tu luyện linh hồn công pháp mang tới.

"Linh Hồn Trùng Phong!" Lâm Phi khổng chế Linh Hồn Lực, trong không gian vô hình, năng lực linh hồn xông lên giống như một thanh trường thương, không gian tựa như một cái gương bị một thương xuyên thủng, lập tức bị nghiền nát.

Một thương xuất ra, sắc mặt Lâm Phi liền trở nên trắng bệch đi: "Xem ra, không tu luyện tới Vô Đạo cửu trùng thiên, thì không thể sử dụng loạn năng lực linh hồn rồi. Dùng một lần như vậy à năng lực linh hồn tiêu hao cũng quá lợi hại rồi."

Vừa rồi dưới sự hưng phấn, Lâm Phi liền muốn thi triển một chút, vận dụng linh hồn bổ sung bên trong 《Linh lực Cửu Trọng Thiên》, vốn tưởng rằng nó vô cùng đơn giản, kết quả không nghĩ tới lại tiêu hao nhiều năng lực linh hồn đến như vậy.

Lâm Phi không biết là với thực lực của hắn mà đã thi triển ra được Linh Hồn Trùng Phong, thì ở trong mắt người khác chính là đã sớm bị hù đến trợn mắt há hốc mồm rồi, cho dù là những huyền giả kia cũng phải đỏ mắt đổ mồ hôi rồi.

Nguyên nhân rất đơn giản, môn pháp năng lực linh hồn là thứ trân quý dị thường, cho dù là huyền giả cường giả cũng chưa hẳn có thể nắm giữ, linh hồn của bản thân là sự tồn tại thân kỷ nhất, một khi linh hồn bị trọng thương thì cả đời liền triệt để coi như xong.

Bí mật môn pháp về linh hồn chỉ có bên trên đại tông môn mới có thể nắm giữ, trong gia tộc cũng chỉ có thể là những người đứng đầu trong gia tộc. Một khi truyền ra bí mật môn pháp linh hồn, lực ảnh hưởng không thuộc về huyền công. Những loại người như Lâm Phi chính là điển hình của việc gặp vận may.

....

Sau khi ngồi xuống một lát, năng lực linh hồn đã khôi phục được bảy tám phần, lúc này Lâm Phi mới đứng lên:

"Sau vài ngày học tập, cũng đến thời điểm chế tác một ít phù văn rồi." Lâm Phi suy nghĩ một chút, hắn vốn cho rằng Hóa phù thắng được từ trên tay Bắc Cung Vô Tình là đồ tốt, về sau bị Phù lão sư nói là không đáng một đồng. Thế cho nên hiện tại, trên tay Lâm Phi đến một tấm phù văn cũng không có.

Trước mắt, thế cục ở Quy Nguyên thành không theo quy tắc nào cả, Lâm Phi cho rằng cần phải luyện chế một ít phù văn để trở thành át chủ bài.

Dùng lời của Lâm Phi mà nói thì chính là có phù văn trong tay, lão tử có thể sử dụng phù văn giết chết người trong nháy mắt. Trên thực tế, với kỹ thuật học được ở thế giới phù văn mô phỏng, Lâm Phi đã không còn là tay mơ nữa rồi. Đối với phù văn đã có thêm một cái nhận thức mới, có thể dùng từ đột nhiên tăng mạnh để hình dung. Trong mắt Lâm Phi thì phù sư chính là loại nghề nghiệp phi thường trâu bò hổ báo.

Bên trong thế giới mô phỏng, Lâm Phi đi theo NPC học tập, tiến bộ không phải là nhanh bình thường. Bên trong giả tưởng thì tiến bộ rất nhanh nhưng trong hiện thực tế thì Lâm Phi tạm thời chưa thử qua. Có phù văn trong tay, Lâm Phi tương đương có nhiều hơn một con át chủ bài, hắn nghe được từ NPC là phù sư cấp năm trở lên có thể dùng năng lực linh hồn để vẽ ra phù văn.

Phù sư cấp năm, lại là một cánh cửa trong đó.

.....

Từ Lâm gia đi ra, Lâm Phi đã có thể cảm giác được là giải đấu vô Quy Nguyên mang đến áp lực rất lớn, bầu không khí ở Lâm gia tương đối khẩn trương. Lúc đi ở trên đường cái, Lâm Phi phát hiện ra mọi người đều nhìn mình bằng ánh mắt vô cùng quái dị. Lâm Phi nghĩ một chút liền hiểu ra chuyện gì xảy ra, hắn là do sự việc mấy ngày hôm trước ở võ quán Cực Hạn. Nhưng hắn lại không cho là đúng, chỉ cười lạnh trong lòng.

Phù sư a, hắn cần phải mua sắm một số đồ chuyên dụng như phù văn da thú, phù văn tử sa, phù văn bút. Di chuyển qua mấy con phố, trước mắt Lâm Phi liền xuất hiện một tòa Phù Văn công hội

Ở vương triều Bất Lạc, cả mười cái quận đều có tồn tại Phù Văn công hội. Trên thực tế, Phù Văn công hội thuộc về một cái đặc thù thế lực khác, bọn hắn rất ít khi tham dự chiến đấu, nhưng một khi ai đó đắc tội với Phù Văn công hội thì kết cục liền vô cùng thảm. Một phù sư thôi cũng đã khiến cho người ta sợ hãi rồi, huống chi là hàng trăm, hàng ngàn phù sư ra tay, lúc đó sợ là ngay cả thế lực lớn cũng dễ bị tiêu diệt.

Sự tình như này cũng không ít nên có thể thấy được tầm ảnh hưởng của Phù Văn công hội.

Lâm Phi đối với những việc này đều không thèm để ý đến, hắn chỉ là nghe nói phù văn da thú của Phù Văn công hội có chất lượng vô cùng tốt, dễ dàng nâng cao xác suất thành công, vẫn luôn nhận được sự yêu thích của mọi người.

.....

"Lại thất bại."

"Đề mục này quá khó khăn, căn bản là chúng ta bây giờ không thể hoàn thành được!"

"Đoán chừng là không ai có thể hoàn thành nhiệm vụ này!"

.....

Lâm Phi từ cửa lớn của công hội tiến vào, liền lập tức nghe được tiếng nghị luận. Đập vào mắt hắn chính là một đám người túm tụm lại ở góc bên trái của đại sảnh công hội, tiếng cãi vã không ngừng vang lên, không muốn để người khác chú ý cũng vô cùng khó khăn. Lâm Phi lắc đầu, hắn không có chú ý tới những chuyện rảnh rỗi khác, hắn bắt quả chỉ là đến mua một chút tài liệu mà thôi.

Bên trong Phù Văn công hội có rất nhiều người, người đến người đi tấp nập. Lâm Phi hỏi thăm người khác xong liền rất nhanh tìm được quầy hàng mà

công hội cố ý mở ở đại sảnh, bên trong đó có đủ các loại tài liệu về phù văn.

Sau khi học tập ở thế giới giả tưởng, nhãn lực của Lâm Phi được nâng cao lên rất nhiều, hần liếc qua liếc lại đánh giá xung quanh, những gì người ta truyền qua truyền lại bên ngoài đúng là không giả, đồ vật ở Phù Văn công hội xác thực rất tốt. Đương nhiên, so với tài liệu ở thế giới giả tưởng cũng không có sai biệt lắm. Cả hai dù sao cũng không có cùng cấp bậc.

"Cũng tạm được, phù hợp để sử dụng a!" Sau khi tới thế giới giả tưởng, ánh mắt của Lâm Phi ánh mắt bây giờ không phải chỉ tốt bình thường đâu.

"Đem thu thập tất cả chỗ này lại cho ta!" Người của Phù Văn công hội nhanh nhẹn đem tài liệu thu thập lại, đối với bọn họ mà nói, mỗi ngày người tới mua tài liệu đều vô số kể, loại người như Lâm Phi hơn một nửa đều là sư phụ của các học đồ.

Sau khi đóng gói tất cả các đồ vật, Lâm Phi liền cầm theo tài liệu rời đi. Nếu không phải nơi này có người, hần đã trực tiếp thu vào người, trong lòng suy nghĩ nên chuẩn bị luyện chế phù lục gì.

Vừa quay người lại, Lâm Phi liền đâm sầm vào người khác.

"Rầm Ào Ào", "Rầm Ào Ào".

Trên mặt đất ngổn ngang vô số trục cuốn.

"Thật xin lỗi, người không sao chứ!" Sau khi sử dụng dị quả, toàn thân Lâm Phi đều có thần lực, mặc dù chi là va chạm nhẹ nhàng thôi nhưng uy lực cũng không nhỏ, nữ tử từ phía đối diện đi tới đã sớm té nhào trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Thiên tài

"Quả là một nữ tử xinh đẹp!" Lâm Phi quay đầu lại, sau khi nhìn thấy nữ tử ngã trên mặt đất thì liền nhin không được phát ra một câu cảm thán.

"Nhìn cái gì vậy, còn không đỡ ta dậy!" Một tiếng hừ lạnh kiều ngạo vang lên. Nữ tử trên mặt đất mặc một bộ trang phục màu đen bó sát toàn thân, đem dáng người thon thả ôm chặt lại, chỗ nên lồi thì lồi, chỗ nên lõm thì lõm, vô cùng nóng bỏng. Thực tế thì vòng eo thon ma quý cực kỳ có lực sát thương, cũng may là Lâm Phi có định lực tốt, nhưng cũng khó tránh khỏi nhìn nhiều thêm vài lần. Lúc này, nữ tử tóc dài đỏ đang trợn mắt nhìn hần.

Ồ, là một quả ót nhỏ.

Lâm Phi đưa tay nâng nữ tử đó dậy. Bàn tay của nữ tử rất thoải mái, làn da mềm mại, co dãn vừa đủ, cho nên Lâm Phi không khỏi muốn nắm lấy nhiều hơn một lúc.

Hần cũng không biết là cái hành động nho nhỏ này rơi vào trong mắt nữ tử tóc dài lại trở thành hành động của một tên sắc lang đã mắc câu.

"Người có thể buông tay ta ra được chưa?" Âm thanh lạnh như băng, không thể nghi ngờ chính là đang nhắc nhở Lâm Phi, người đến cùng còn muốn ăn đầu hũ của ta tới lúc nào.

"Thật xin lỗi." Lâm Phi vội nói: "Ta giúp người nhật lên."

"Hừ, hoàng thư lang cấp kê bá niên, một an hảo tâm (1)!"

Lâm Phi hối hận vì sao vừa rồi lại đụng phải quả ót nhỏ này chứ. Được rồi, ai bảo ta là người tốt chứ, nam tử tốt không so đo với nữ tử.

Trên mặt đất lộ ra một trục cuốn, Lâm Phi thuận tiện lướt qua liền không khỏi cảm thấy kinh ngạc, hóa ra trên trục cuốn đó tất cả đều là về những giải đáp về phù văn, cùng với một vài vấn đề liên quan. Nếu là mấy ngày hôm trước thì Lâm Phi chỉ là một tay mơ dốt đặc cán mai. Thế nhưng sau vài ngày học tập, kiến thức về phù văn đối với hần có thể nói là đột nhiên tăng mạnh, không hề thua kém gì so với những thiên tài. Ai bảo ở trong không gian ảo kia, hần có được sự phụ trợ của một NPC có thâm niên, chỉ cần không phải là đồ ngốc thì ai cũng có thể thành thiên tài.

Xem qua mấy trục cuốn Lâm Phi không khỏi lắc đầu, dở khóc dở cười. Đây đều là cái tiêu chuẩn gì chứ, giải đáp cũng quá kém đi, chẳng lẽ kỹ thuật phù văn ở Huyền Thiên đại lục lại kém đến trình độ này? Hơn nữa, trong đó mấy cái đề mục mà Lâm Phi nhắm hai mắt lại cũng có thể làm ra.

Nữ tử tóc dài hiển nhiên không có lưu ý đến biến hóa của Lâm Phi.

Khi thấy phần cuối cùng Lâm Phi không khỏi nổi lên hứng thú, bởi vì đề mục cuối cùng này vẫn còn chưa người giải đáp được, mà đề mục này vừa vặn hần đã từng nghe NPC nhắc qua. Đây là bức vẽ về sự cải tiến của phù văn.

.....

"Của người!" Lâm Phi đem trục cuốn đều giao cho lại cho nữ tử tóc dài.

Nữ tử tóc dài muội từ hừ lạnh một tiếng: "Hừ, lần sau đi đường tốt nhất nên mang theo tròng mắt, cũng không phải lần nào người cũng có thể gặp được người tốt như bốn cô nương!"

Lâm Phi dờ khóc dờ cười, quay người rời đi.

"Hừ, có gì đặc biệt hơn người chứ." Nữ tử tóc dài khó tránh khỏi có chút tức giận, chính mình tốt xấu gì cũng là mỹ nữ nổi danh của Phù Văn công hội, gia hỏa này vậy mà lại dám không liếc ta lấy một cái, chẳng lẽ bốn mỹ nữ không hợp với ánh mắt của người?"

"Tiểu Ninh, ai chọc giận người mất vậy, có muốn ca ca tới an ủi người một chút hay không!"

Tâm trạng của Mục Ninh không tốt, lông mày nhướn lên nói: "Muốn chết thì tới đây."

Những người này đơn giản chỉ là nói vui một chút thôi, nói về địa vị của Mục Ninh ở Phù Văn công hội này thì bọn hắn cũng không dám tới đắc tội.

Mục Ninh ôm trục cuốn đi thẳng một mạch về phía trước.

"Gia gia, trục cuốn con đã giúp người lấy ra rồi."

"Trước tiên cứ để đó đi!"

...

Từ Phù Văn công ra ngoài, Lâm Phi không có ở bên ngoài tân bộ mà trực tiếp trở về trạch viện của chính mình, đem tất cả các loại tài liệu bày ra: "Hiện tại, ta cũng có thể tạm thời chế tác được phù văn cấp hai, trước tiên nên chế tác cái gì mới tốt đây?"

Sau khi đem tài liệu mở ra, Lâm Phi liền dừng lại, trong lòng vẫn chưa nghĩ ra nên chế tác cái gì. Bên trong một hệ phù sư thì được chia làm rất nhiều nhánh, trong này có phù văn công kích, phù văn phụ trợ và phù văn đặc thù.

Phù văn công kích thì dễ nói nhất rồi, nó có tác dụng công kích, ví dụ như Hóa phù cấp ba lúc trước vậy.

Phù văn phụ trợ thì có rất nhiều mặt, không hề kém gì so với phù văn công kích, ví dụ như có thể gia tăng các loại phòng ngự.

Phù văn đặc thù thì hầu như các phù sư đều không thể học được, đây là một loại tồn tại đặc thù, rất ít có lưu truyền tới nay.

Những lưu truyền bên ngoài đa số chính là phù văn công kích và phù văn phụ trợ, còn về phần phù văn đặc thù thì rất ít được truyền ra ngoài, chủ yếu được nắm giữ trong tay các gia tộc vài các tông môn lớn.

"Với thực lực của ta bây giờ, nếu chống lại Võ Đạo cửu trùng thiên giai đoạn đầu thì phần thắng phi thường lớn. Nhưng mà đối với những địch nhân có kinh nghiệm lâu năm thì muốn chiến thắng cũng là vấn đề không nhỏ, mà đạo pháp của ta chủ yếu là giết, ta đây có lẽ sẽ lựa chọn phù văn công kích, một kích liền có hiệu quả." Lâm Phi suy nghĩ một chút, cuối cùng thì lựa chọn chế tác phù văn công kích.

Tục ngữ nói đúng, cách phòng ngự tốt nhất chính là tấn công. Lâm Phi ưa thích tấn công, không giỏi việc phòng ngự, cho nên phù văn công kích là tốt nhất, nhất kích tất sát, dùng thời gian ngắn nhất để phân thắng bại.

...

Trong Phù Văn công hội, Mục Trường Không giống như thường ngày kiểm tra những nghi vấn mà các đệ tử đưa tới, đây là là thói quen hình thành gần đây. Là một phù sư cấp năm duy nhất ở Quy Nguyên thành thì việc Mục Trường Không vẫn một mực không có thu nhận được đệ tử phù hợp khiến cho ông ta thấy rầu rĩ không vui.

Phù sư không giống với những cái khác, nếu muốn tìm được một đệ tử tốt thì chính là khó lại càng thêm khó. Cho tới nay, phù sư thu nhận đồ đệ thập phần nghiêm khắc, tiêu chí hàng đầu chính là thiên phú, sau đó chính là phẩm hạnh.

Hôm nay, Mục Trường Không tiếp tục lật xem nghi vấn của đệ tử như thường ngày.

"Nói nhảm hết bài này đến bài khác!"

"Mơ mộng hão huyền, làm việc không đàng hoàng!"

Là một phù sư cấp năm, Mục Trường Không rất ít khi tức giận, thế nhưng khi đối mặt với những nghi vấn và câu hỏi trên đó, thì không khỏi có chút phát hỏa. Phù sư tương đối chú ý đến học thức, lý luận phải vô cùng mạnh mẽ thì mới có thể phụ trợ cho hành động thực tế.

Nhưng mà những đệ tử này của mình, thậm chí là thành viên của công hội đều thường xuyên theo đuổi nhiều thứ xa vời, rất nhiều người đủ điều kiện phù sư nhưng lại không dám tiến thêm vào. Vài trục cuốn vừa rồi chính là ví dụ cho chuyện này. Khi thấy trục cuốn cuối cùng Mục Trường Không chỉ có nhìn

lướt qua, bởi vì trục cuốn này có ghi chép một vấn đề nan giải, chính là về việc cả tiến phù văn vừa nói. Cái vấn đề khó khăn này đã tồn tại rất lâu rồi.

Thế nhưng một đề mục vẫn luôn chưa từng bị người khác công phá vậy mà giờ lại bị một người không có danh tiếng thực hiện. Vì vậy, Mục Trường Không liền thu hồi trở lại, tùy ý đảo mắt qua những thứ trên đó, vậy mà lại phát hiện ra là phía trên bản vẽ phù văn đã bị người khác cải biến thêm vài nét bút.

"Lại là tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng nào muốn thể hiện rồi hả?" Đây là ý nghĩ đầu tiên của Mục Trường Không, bởi vì, lúc trước Mục Trường Không đã từng đề lại một câu nói, nếu ai có thể giải đáp được cái vấn đề khó khăn này thì sẽ nhận hấn làm đệ tử thân truyền của mình. Đáng tiếc là vẫn luôn không có ai có thể thành công.

Mục Trường Không không có đề điều này vào trong lòng, không cho rằng bọn họ có thể phá giải được nên tùy ý đặt lại trên mặt bàn, chuẩn bị đi nghiên cứu phù văn.

"Ồ, có chút kỳ quái!" Mục Trường Không có thể trở thành phù sư cấp năm, thì lý luận tri thức không phải chỉ là nói suông. Mới đầu ông ta không cho là đúng, nhưng mà vẫn còn lưu tại trong lòng nên liền tùy ý đẩy ra coi một cái.

Cái đây này liền khiến ông ta không thể bình tĩnh được nữa, Mục Trường Không lập tức đứng thẳng lên, khóe mắt nhăn lại, ông ta chấn kinh rồi.

"Đại tài a, đại tài, phù văn ban đầu cải tiến lại có thể như vậy a." Mục Trường Không nắm lấy trục cuốn, hai mắt nhìn chăm chăm vào bản vẽ phù văn, hai tay mơ hồ run rẩy, sau đó liền vô thức miêu tả mạng lưới phù văn trên không. Từ một vấn đề phù văn khó không có người phá giải giờ đã bị người phá giải rồi. Mục Trường Không lập tức bỏ qua bức bối trước đó, hận không thể lập tức đem người kia lôi ra.

Việc cải tiến phù văn không phải là người nào cũng có thể hoàn thành được. Cho dù là Mục Trường Không thì đối với việc cải tiến phù văn cũng không dám nói có thể làm được trăm phần trăm, thế nhưng là vừa rồi xem xét xong, Mục Trường Không có thể vỗ ngực nói, cái phù văn cấp ba này sau khi cải tiến, uy lực sẽ tăng lên một phần ba. Cái này có nghĩa là uy lực công kích sẽ càng lớn hơn.

(1) Hoàng thử lang cấp kê bá niên, một an hảo tâm: Chồn cáo chúc Tết gà, rắp tâm ăn gỏi, già bộ thân thiện để thực hiện mưu đồ xấu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Ký hiệu cấp hai, phong phù

Phù Văn công hội!

"Chào Hội trưởng!"

"Chào Hội trưởng!"

Mục Trường Không ung dung bước đi, thế nhưng trên thực tế thì hấn đang vô cùng sốt ruột.

Làm hội trưởng của Phù Văn công hội rất lâu rồi nhưng Mục Trường Không chưa từng căng thẳng như thế bao giờ, cho dù lúc trở thành chuyên gia ký hiệu cấp năm, cũng chưa từng trải qua loại hưng phấn, kích động như hôm nay.

Điều duy nhất mà Mục Trường Không muốn làm bây giờ chính là làm sao để tìm ra vị thiên tài kia.

Một người mà có thể chỉ vài nét bút đã thay đổi được một phù văn, nhất định là một thiên tài, hấn có thể thay đổi phù văn cấp ba, nói không chừng còn có thể thay đổi những loại phù văn còn cao hơn.

Loại thiên tài này, cho dù thế nào đi chăng nữa Mục Trường Không cũng phải thu nhận làm đệ tử.

.....

"Gia gia, sao người lại tới đây?" Mục Ninh đang sửa sang lại tư liệu hỏi.

Làm cháu gái của Mục Trường Không, tư chất của Mục Ninh cũng không tồi, tu vi võ đạo đã đạt đến Võ Đạo thất trùng thiên, đang là phù sư cấp một, nghe nói là sắp trở thành phù sư cấp hai rồi, trong Phù Văn công hội cũng xem như là một nhân vật có tiếng tăm.

Sự xuất hiện của Mục Trường Không làm cho không ít người cảm thấy khiếp sợ. Ở trong mắt bọn họ, Mục hội trưởng rất ít khi xuất hiện ở đại sảnh, hôm nay lại cố tình xuất hiện tại đây.

"Đi theo ta!" Mục Trường Không xoay người lại bước đi.

Phù Văn công hội không để gì lại xuất hiện một nhân tài, Mục Trường Không cũng không muốn để lộ tin tức, ngộ nhờ bị người ta nhanh chân đến trước, há chẳng phải là muốn khóc cũng chẳng có chỗ mà rơi lệ sao

Giữ bí mật, tuyệt đối giữ bí mật. Đây là biện pháp duy nhất của Mục Trường Không.

Trong lòng Mục Ninh cảm thấy kỳ lạ, gia gia của nàng hình như rất ít khi sốt ruột như vậy. Người làm cháu như nàng thấy rất kỳ lạ.

"Gia gia, rốt cuộc đã xảy ra việc gì vậy?" Mục Ninh đóng cửa lại, không nhìn được liền hỏi.

Mục Trường Không hưng phấn nói, "Tiểu Ninh, con có biết gia gia hôm nay phát hiện ra cái gì không?"

Mục Ninh nháy mắt: "Gia gia, trông người vui như vậy, chẳng lẽ người đã thăng tiến lên phù sư cấp sáu rồi sao?"

"Không phải, không phải!" Biểu tình của Mục Trường Không lúc này, nếu như người ngoài biết được chắc là sẽ tròn tròn mắt, một Mục hội trưởng bình thường rất nghiêm túc mà cũng có ngày hành động như một đứa trẻ con.

Ngay cả một người đầu óc lạnh lợi như Mục Ninh căn bản cũng không đoán ra nỗi là lí do này: "Gia gia, người nói nhanh lên, rốt cuộc là chuyện tốt gì vậy?" Mục Ninh chu miệng làm nũng.

Mục Trường Không không đùa giỡn với cháu gái nữa, hần liền lấy ra một trục cuộn: "Con xem đi rồi sẽ biết!"

Xem xong trục cuộn, Mục Ninh là một phù sư cấp một, tư chất không tồi, nàng nhìn chăm chăm vào hình vẽ phù văn, cái miệng nhỏ nhắn lập tức biến thành hình chữ o: "Chúc mừng gia gia, cuối cùng người cũng cải thiện được phù văn cấp ba rồi."

Mục Ninh biết rất rõ bức phù văn này ông nội của nàng đã nghiên cứu rất lâu rồi thế nhưng vẫn không có thu hoạch, thật không ngờ hôm nay lại cải tiến thành công rồi, tận đáy lòng nàng cảm thấy vui cho gia gia.

Mục Trường Không cười nói: "Tiểu Ninh, lần này con đoán sai rồi, cái này không phải do ta cải tiến mà là một người trong công hội chúng ta làm, con nhanh nói cho gia gia biết, rốt cuộc ai đã cải tiến bức phù văn này, gia gia nhất định phải nhận hần làm thân truyền đệ tử."

"A!" Mục Ninh kinh ngạc, gia gia phải thu nhận thân truyền đệ tử.

Trong Phù Văn công hội, thân truyền đệ tử có địa vị rất cao, đáng tiếc là hiện nay có rất ít người có thể trở thành thân truyền đệ tử, bởi vì phù sư yêu cầu quá nghiêm khắc.

Trở thành học trò của phù sư còn không được nữa là trở thành thân truyền đệ tử. Đây đúng là một bước ngoặt lớn.

Trong lòng Mục Trường Không thấp thoáng một số suy đoán. Ngoài bọn họ ra, hình như có rất ít người có thể cải tiến, mỗi lần nhìn thấy sự cải tiến trên bức họa trong trục cuộn đấy, Mục Trường Không đều cảm thấy rằng đây là nét bút của thần. Hóa ra phù văn cấp ba cũng có thể sửa đổi.

"Tiểu Ninh, đừng ngần ngại nữa, mau nói đi?"

Mục Ninh cầm lấy trục cuộn, trong đầu trống rỗng.

Nàng rõ ràng vẫn nhớ, lúc đó nàng cũng đã xem qua trang phù văn cuối cùng này rồi, đặc biệt là bức phù văn trong trục cuộn cuối này, bình thường nàng rất hay để ý đến, nàng cũng muốn biết ai là người có năng lực cải tiến phù văn cấp ba này.

Hôm nay nàng nhớ rõ rằng trong trục cuộn cuối cùng này rõ ràng là một mảnh giấy trắng, thế nhưng từ lúc nào nó lại xuất hiện thêm mấy nét vẽ rồi.

Mục Ninh không hiểu vì sao, trên khuôn mặt đang cười lộ ra sự mờ mịt: "Gia gia, con xin lỗi, con cũng không biết là ai làm." Mục Ninh hổ thẹn cúi đầu.

Mục Trường Không nhất thời như bị sét đánh ngang tai, đột nhiên ngồi xuống ghế, rất lâu sau vẫn chưa thể hoàn hồn: "Tiểu Ninh, con thực sự không lừa gia gia chứ?" Vừa nghĩ đến chuyện mình với vị thiên tài đó từng bước cách xa, Mục Trường Không vô cùng uể oải.

Điều mà Mục Trường Không mong mỏi nhất chính là muốn thu nhận một người thân truyền đệ tử, truyền lại tất cả những thứ mình biết cho hần, đến bây giờ khó khăn lắm mới có thể tìm thấy một thiên tài, thế nhưng lại không biết người đó là ai.

Mất Mục Ninh ngăn lệ: "Lúc con nhận được phù văn, con đã cố ý đến xem một lần, ông cũng biết rằng bình thường con rất thích loại phù văn này, thế nhưng hôm nay lúc con nhận được thực sự là không có ai giải đáp được đề bài này, con nhớ rất rõ ràng, tuyệt đối sẽ không có sai sót!"

Mặc dù trong lòng thấy thất vọng nhưng Mục Trường Không cũng muốn biết rốt cuộc là ai đã làm: "Con nói xem liệu có phải là mấy vị sư huynh của con làm không?"

Mục Ninh lắc đầu: "Chắc là không phải ạ, lúc đến đấy con còn cố ý nhìn một lần cơ mà!"

Mục Trường Không suy nghĩ một lúc: "Không đoán được đấy là ai, vậy thôi bỏ đi, người này xuất hiện trong công hội của chúng ta, nói không chừng chính là người trong công hội, có thể lần sau hần sẽ lại xuất hiện, tiểu Ninh, con không cần phải áy náy đâu!"

Mục Ninh quả thực rất khó chịu.

"Đúng rồi, Tiểu Ninh nhớ tới một việc, liệu có phải là hấn làm không."

Trong đầu Mục Ninh xuất hiện cảnh tượng một người trẻ tuổi nhặt giúp ống giấy trong đại sảnh. Rốt cuộc có phải là hấn không?

"Tiểu Ninh, có phải con đã nhớ ra điều gì rồi không?" Mục Trường Không phẫn chấn trở lại. Phù Văn công hầu sẽ không để tuột mất bất kỳ một đệ tử ưu tú nào. Mục Trường cũng sẽ không bỏ lỡ bất kỳ một nhân tài phù văn nào.

Thế là Mục Ninh liền kể lại từ đầu chí cuối chuyện xảy ra ở đại sảnh cho gia gia, ngoài hấn ra thì hình như không còn ai đáng nghi nữa.

"Con nói rằng hấn giúp con nhặt ống giấy chứa bức phù văn ư?"

Mục Ninh gật đầu: "Vâng, lúc đấy tất cả các ống giấy đều bị rơi xuống đất, hấn quay lại giúp con, ngoài hấn ra không còn người nào khác tiếp xúc với phù văn, thế nhưng hấn còn rất trẻ, con thấy hấn chắc còn chưa tới hai mươi, con còn thấy hấn mua rất nhiều tài liệu của phù sư, chắc là hấn không thể cải tiến phù văn được đâu?"

Mục Trường Không nhắm mắt trầm tư, sau đó chậm rãi mở miệng: "Mặc kệ có phải hấn hay không, con đi bảo mọi người để ý một chút, nếu hấn đã xuất hiện tại đây, không chừng lần sau hấn sẽ lại tới."

Số lượng người ở Quy Nguyên thành rất lớn, muốn tìm ra một người như vậy thật không dễ dàng gì. Việc duy nhất có thể làm bây giờ chính là chờ.

Mục Ninh nói: "Gia gia, người yên tâm, con nhất định sẽ giúp người tìm ra hấn."

"Thành công rồi!" Lâm Phi ở phía trong nhà, trên tay cầm một bức phong phù cấp hai, miệng cười ha ha: "Các giả thuyết trên thế giới quả nhiên không giống nhau, thật không ngờ mới lần thứ hai đã thành công rồi."

Đây là lần đầu tiên Lâm Phi chế tạo ra được phù văn cấp hai. Bức phong phù trên tay Lâm Phi không lớn, còn chưa bằng nửa bàn tay, khí tức của gió nhẹ nhàng bay lên.

"Để ta xem thử uy lực của nó đã nào!" Lâm Phi nắm lấy phong phù, mắt nhìn về phía chiếc bàn đá ngoài sân.

"Khải!" Phong phù bay lên không trung, một nhát phong đao như bạch quang phát ra.

Cái bàn đá đá to như vậy rầm một cái đã bị chia làm hai nửa, mặt đất lại nứt ra một lỗ hổng, tối đen như mực, nhìn giống như cánh cửa xuống địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Mẫu thân, con có thể tự mình gánh vác

"Phong phù cấp hai của ta có lẽ không hề kém hơn bao nhiêu so với Hòa phù cấp ba a?" Nhìn qua bàn đá bị uy lực của Phong phù cấp hai đánh làm đôi, Lâm Phi đặc biệt thoải mái, nó đã đạt tới mong muốn trong tưởng tượng rồi.

Từ lúc chế tác Lâm Phi liền có lý do tin tưởng rằng Phong phù cấp hai của hấn có thể thắng được Hòa phù cấp ba.

Việc học tập trong thế giới giả tưởng, mặc kệ là phù văn tri thức hay là phù văn chế tác thì đều không thể so với đại lục Huyền Thiên được, mà ở thế giới giả tưởng thì vấn đề được học chính thống nhất chính là phù văn kỹ thuật. Phù văn kỹ thuật ở đại lục Huyền Thiên sớm đã bị thất truyền không ít rồi. Phù văn kỹ thuật chính tông chế tạo ra uy lực thi triển của Phong phù cấp hai, đương nhiên sẽ không thua kém Hòa phù cấp ba. Một cái chính tông, một cái không trọn vẹn, uy lực tự nhiên sẽ chênh lệch rất nhiều.

Nếu như một màn này bị truyền đi, chỉ sợ là tất cả phù sư đều sẽ bị đá kích, có thể chế tạo ra phù văn cấp hai thì cần Võ Đạo cấp tám trở lên cộng với thiên phú thượng đẳng thì lúc này mới có cơ hội chế tạo ra. Loại cấp bậc biến thái này của Lâm Phi thì đó lại là ít càng thêm ít.

Bên trong thế giới giả tưởng Lâm Phi đồng dạng hao phí không ít tinh lực để học tập và chế tác phù văn giả thiết, hao phí rất nhiều thời gian. Sự thật chính là với việc chế tác phù văn này nếu Lâm Phi lại làm không đủ tiêu chuẩn thì chỉ sợ là NPC đều muốn nhảy dựng hết cả lên.

"Phong phù có uy lực này, không sai biệt lắm có thể là có thể gặp cao thủ được rồi, một chút phù văn ném ra cũng có thể trực tiếp giết hấn trong nháy mắt!" Lâm Phi cười đắc ý: "Ta phải tranh thủ thời gian luyện chế nhiều phù văn một chút, đi ra rồi hãy nói."

Đối với người ngoài, phù văn đúng là có giá trị như đồ vật, mỗi một tấm đều giá trị cụ thể. Nhưng đối với Lâm Phi mà nói, phù văn bất quá chỉ là một cái đạo cụ để tăng cường thực lực mà thôi.

Phù sư chế tác phù văn quả thật là khó khăn vô cùng, xác xuất thành công không cao, cho nên trở thành phù sư liền được rất nhiều người hoan nghênh. Lâm Phi không giống vậy, thứ hắn học chính là phù văn kỹ thuật chính tông, trình độ chế tác còn hơn cả phù sư, xác xuất thành công cao hơn so với bọn họ.

...

"Thiếu gia, chủ mẫu mời người qua!" Đang lúc Lâm Phi tập trung tinh thần để chế tác phù văn thì ngoài cửa liền vang lên âm thanh của Thanh Loan, dường như còn mang theo một tia gấp gáp.

"Tiến vào!"

Thanh Loan vẫn như cũ mặc một bộ thanh y, thanh thuần động lòng người.

"Mẫu thân của ta tìm ta?" Lâm Phi thuận miệng miệng hỏi.

Thanh Loan nhìn thấy thiếu gia nhà mình đang chế tác phù văn thì thấy vô cùng ngoài ý muốn, thiếu gia như thế nào lại có thể hiểu được chế tác phù văn chứ? Chẳng lẽ thiếu gia cũng là phù sư? Trong lòng Thanh Loan liền sinh ra một tia nghi vấn. Sau vài ngày ở chung, Thanh Loan cảm thấy thiếu gia cũng không có hư hỏng theo như lời đồn đại của mọi người, trái lại thì chính là một người tốt. Ít nhất thì Thanh Loan cho là như vậy.

"Vâng." Thanh Loan do dự nói: "Tùy tùng của lão gia đã trở về, hình như là bị thương."

Động tác trên tay của Lâm Phi dừng lại, buông phù văn xuống, nhướng mày, đứng lên nói: "Ta lập tức tới đó."

"Đúng rồi, tấm phù văn này tặng cho người!" Đối với Thanh Loan, Lâm Phi có ấn tượng rất tốt, vì vậy liền lấy ra một tờ Hỏa phù cấp hai, thực tế là gần đây bầu không khí không được tốt, Thanh Loan lại không có thực lực gì, có phù văn trong tay cũng tốt. Nhưng Lâm Phi lại không biết là vì tấm phù văn này mà đem tới không ít chuyện phiền toái.

"Đồ vật này quá quý trọng rồi, ta không thể nhận!" Thanh Loan liên tục khoát tay, lại càng hoảng sợ.

Thế nhưng Lâm Phi lại bất chấp tất cả kéo Thanh Loan qua, đặt ở trên tay của nàng, trầm mặt nói: "Đồ của thiếu gia đã tặng rồi thì làm gì có cái đạo lý lấy lại chứ." Dứt lời, hắn liền quay người rời đi.

Thiếu gia đưa cho phù văn, chẳng lẽ muốn.... Gương mặt Thanh Loan nổi lên nhiều vết đỏ ửng.

.....

Trong đại sảnh, lúc Lâm Phi tới liền phát hiện ra nhị ca Lâm Phong đã ở đấy.

"Mẫu thân, người tìm con?" Lâm Phi bước tới đại sảnh, liền hướng về phía nhị ca khẽ gật đầu, cũng may tiểu La Ly không có ở đây.

Liễu Tình gọi tiểu nhi từ đến, cũng là chuyện không có cách nào khác: "Mấy ngày nay nghỉ ngơi có tốt không?"

"Rất tốt a, một giấc ngủ đến tận hừng đông, so với ở trong Thần Vũ môn lại càng thoải mái hơn, chỗ kia con thật sự là sợ đến phát ngốc rồi." Lâm Phi cười nói: "Mẫu thân, con nghe nói là tùy tùng của phụ thân đã trở về, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?" Trở lại Thần Vũ môn có mấy ngày này, Lâm Phi không muốn tiếp tục nhàn nhả nữa, đúng lúc có thể ra tay giúp đỡ rồi.

Thành Quy Nguyên thuộc về một địa phương hẻo lánh của vương triều Bất Lạc. Ở khu vực này, thực lực mạnh nhất bất quá là chỉ là huyền giả, phụ thân của Lâm Phi chính là một vị huyền giả. Chỉ cần không gặp phải người cao hơn huyền giả cường giả ra tay thì Lâm Phi tin tưởng mình cũng có thể ứng phó được, trước mắt có phù văn trong tay, trong lúc vô hình lại càng có nhiều hơn một phần tin tưởng.

Lâm Phong chính là kiểu người không giấu được chuyện, cả giận nói: "Tam đệ, người ở khu vực khai thác mỏ của chúng ta liên tục bị hắc y nhân lên vào đánh lén trong ba ngày, tử thương mất mấy chục người, khu vực khai thác mỏ hiện tại, lòng người đã bắt đầu sợ hãi. Mẹ kiếp, nhất định là do mấy nhà bọn họ làm."

"Phong nhị, chớ nói nhảm, không có chứng cứ, không được nói lung tung, truyền đi sẽ có ảnh hưởng không tốt!" Liễu Tình quát Lâm Phong. Lâm Phong còn muốn nói gì đó nhưng lại nín trở về.

Lâm Phi hiểu, cái này nhất định là do thế lực ở Quy Nguyên thành làm. Lâm gia có cửa hàng binh khí, bên ngoài thành Quy Nguyên còn có được vài khu vực khai thác mỏ, dùng để giám sát như cầu cần thiết của cửa hàng binh khí. Đây là bọn họ đang muốn công kích sản nghiệp của Lâm gia.

Khu vực khai thác mỏ chính là một địa phương chứa đựng nhiều dầu. Bọn họ đây là muốn cướp đoạt khu vực khai thác mỏ mà, trước mắt bọn họ sẽ không cường ép động thủ, nhưng một khi đại hội kết thúc thì nói không chừng khu vực khai thác thật sự phải thay chủ khác.

Trước mắt bất quá chỉ là một loại thăm dò, một loại dă kích mà thôi.

...

"Mẫu thân, chuyện ở khu vực khai thác mỏ có phải cần con đi qua xử lý hay không?" Lâm Phi nói trắng ra.

Liễu Tinh xác thực có tồn tại ý nghĩ này. Lâm gia giờ đã không bằng năm đó, là một vị chủ mẫu, Liễu Tinh phải xử lý tốt tất cả mọi chuyện. Khu vực khai thác mỏ gặp chuyện không may phải đưa ra cách ứng phó, nhưng trước mắt tất cả mọi người của Lâm gia đều đã được an bài công việc. Sự việc ở khu vực khai thác mỏ lại là trọng điểm nặng, không thể trì hoãn, phải mau chóng đưa ra cách ứng phó. Vì vậy, Liễu Tinh nhớ tới hai huynh đệ họ.

"Tiểu Phi, con trưởng thành rồi." Liễu Tinh cảm thán nói: "Mẫu thân của con phải trấn giữ Lâm gia, phòng ngừa bọn đạo chích gây rối, sự việc ở khu vực khai thác mỏ chỉ có thể dựa vào huynh đệ hai đứa mà thôi, mẫu thân sẽ rút ra một đội Hắc Giáp Vệ, hiệp giúp các con xử lý khu vực khai thác mỏ."

Lâm Phi bước tới một bước: "Mẫu thân, việc này giao cho con là được rồi, không cần nhị ca xuất mã đâu, con có thể ứng phó được. Huống chi con đã trưởng thành rồi, đây chính là thời điểm phải đi ra ngoài một mình đảm đương mọi chuyện." Câu nói tiếp theo, Lâm Phi tạm thời bổ sung thêm.

"Tam đệ, chuyện này tuyệt đối không được!" Lâm Phong ngăn cản, khu vực khai thác mỏ trước mắt tồn tại nhiều nguy cơ, hấn lo lắng Lâm Phi một mình qua đó sẽ xảy ra chuyện.

"Nhị ca, việc này lòng ta nắm chắc phần thắng." Lâm Phi nói: "Năm năm rồi, Lâm gia chúng ta bởi vì ta mà gặp chuyện không may, chẳng lẽ ta không thể đền bù tổn thất sao? Ta muốn dùng hành động nói cho mọi người biết, Lâm Phi ta không phải là Lâm Phi của năm năm trước, ta có thể một mình đảm đương được mọi chuyện!"

Lâm Phong trầm mặc, hấn không thể hiểu được đệ đệ của mình, nếu như không có sự việc trước kia, Lâm Phong rất khó có thể tin đệ đệ này của mình lại có chuyển biến to lớn như vậy.

Liễu Tinh cũng đã trầm mặc, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ vui sướng, mẫu thân nhà ai mà không hy vọng con mình hơn người, biến hóa của con mình đã vượt qua tưởng tượng của bà, trong nội tâm không khỏi có một hồi vui sướng.

Lâm Phi rất rõ ràng, bọn họ là lo lắng cho mình, muốn tới khu vực khai thác mỏ trước thì cần phải thêm một mối lửa: "Mẫu thân, sự việc ở khu vực khai thác mỏ giao cho con đi, quên chưa nói cho người biết là con còn là một phù sư nữa, một phù sư cấp hai!" Là một phù sư cấp hai chưa qua khảo hạch.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Đào một cái hố lớn, ai tới nhảy đây

Cửa thành Quy Nguyên thành.

"Tránh ra ~~~ "

"Tránh ra, đừng có cản đường!"

"Tránh ra, không nên cản đường!"

Một đội ngựa hắc y nhân ngựa vọt ra từ phía cuối con đường, mọi người hai bên đều vô thức tránh ra thành một lối. Tất cả mọi người không ai dám cản đường, người sáng suốt đều nhận ra đó là Hắc Giáp Vệ của Lâm gia, đó là đội vệ binh mạnh thứ hai của Lâm gia, khí tức giết chóc rất nặng, từng người một đều là tinh anh, địch nhân chết trên tay bọn hấn ít nhất cũng hơn trăm người, hơn nữa, không phải người nào cũng có thể gia nhập.

"Ồ, người dẫn đầu như thế nào lại quen mắt như vậy, hình như người dẫn đầu đội hình là Tam thiếu gia của Lâm gia!"

"Thế nào lại là hấn a? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?"

"Hắc hắc, nói không chừng Lâm Phi này lại muốn ra ngoài đi tán gái a. Sự việc mấy ngày hôm trước các người có nghe nói không? Lâm tam thiếu bức người, một lúc liền đắc tội với cả Lý gia, Trương gia, Bắc Cung gia tộc cùng với rất nhiều gia tộc lớn nhỏ khác, người ta đây là sợ gặp nguy hiểm a."

"Nguyên lai là như vậy a, Lâm tam thiếu mà cũng có lúc biết sợ."

"Thời điểm này đi ra ngoài, lá gan cũng rất lớn, không sợ người ta có ý đối phó sao?"

"Vậy người đi hỏi Lâm tam thiếu chút xem, vốn cho rằng Lâm Phi này sẽ có thay đổi gì đây, nhưng lại không thể tưởng được là vẫn kiêu ngạo, yêu đương náo loạn giống như trước đây."

.....

Danh tiếng của Lâm tam thiếu mấy ngày gần đây rất vang dội. Sau khi sự việc ở võ quán Cực Hạn được truyền đi, tất cả mọi người đều cho rằng Lâm Phi đã thay đổi, nhưng hôm nay vừa nhìn thấy thì tựa hồ không có thay đổi gì.

Lúc Lâm tam thiếu mang đám người đi ra ngoài, bọn hán mới hiểu được, hóa ra cái tên Lâm gia thiếu gia này cũng có một ngày biết sợ hãi.

"Không ngờ rằng, người đi tới khu vực khai thác mỏ lại chính là Lâm tam thiếu!" Trên tường thành của Quy Nguyên thành, đang một người nhìn chăm chăm phương hướng của Lâm Phi. Nếu như Lâm Phi ở đây, nhất định sẽ nhận ra, bọn hán không là ai xa lạ cả, một người là Lý Nguyên, người còn lại là Bắc Cung Vô Tình.

Bắc Cung Vô Tình vẫn luôn là cái đuôi của Lý Nguyên, Lý Nguyên đi đến đâu liền đi theo tới đó: "Đáng tiếc Lâm Phong lại không có đi cùng, Liễu Tình này là gan cũng thật lớn, vậy mà lại để cho con mình đi tới khu vực khai thác mỏ. Thật không biết bà ta nghĩ như thế nào nữa, chẳng lẽ bà ta cho rằng chỉ một tên Lâm Phi liền có thể giải quyết hết phiền toái sao?" Bắc Cung Vô Tình cảm thấy tiếc nuối.

Lý Nguyên cười nói: "Trước mắt, Lâm gia ngoại trừ Lâm Phi ra thì sợ là sẽ chỉ còn đại ca của hán Lâm Văn mà thôi, hai người này mới là người có thiên phú cực tốt. Hôm nay Lâm Phi coi như đã bước một chân vào địa ngục rồi, Lâm gia liền bắt lực không người giúp đỡ rồi."

Bắc Cung Vô Tình vỗ ngực: "Nguyên ca phân tích vô cùng đúng, lúc này đây chính là tia hi vọng để triệt để tiêu diệt Lâm gia."

Lý Nguyên thu hồi ánh mắt: "Chúng ta đi thôi, không thể bỏ qua trò hay này được, còn có một triệu lượng bạc kia cũng không phải dễ dàng lấy đi như vậy."

Mà ở một nơi khác, trong một căn phòng, Trương Càn, Trương công tử của chúng ta lại đang nhàn nhã uống trà, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

"Càn ca, tin tức tốt, Lâm Phi mang theo Hắc Giáp Vệ đi rồi." Có người từ bên ngoài tiến đến.

"Lâm Phi lần này chết chắc rồi." Hàn quang trong mắt Trương Càn lóe lên, một uống một hơi sạch nước trà. Chuyện ở võ quán Cực Hạn khiến cho Trương Càn ở trước mặt các trưởng lão trong gia tộc đều mất hết mặt mũi, trong lúc nhất thời thì không thể ngẩng đầu lên được.

Hơn nữa, chuyện chặn giết người trong tộc của Lâm Phi đã bị người khác phát hiện rồi, nhưng mà bọn hán lại không dám khẳng định những người này có thật là bị Lâm Phi giết chết hay không. Miếng vết thương mờ hồ không rõ, không thể phân tích ra là loại vết thương gì. Mặc kệ ai làm, không thể nghi ngờ gì Lâm Phi chính là người bị tình nghi số một. Khẩu khí này của Trương gia hán nuốt không trôi, cần tìm một đối tượng để hả giận, mà Lâm Phi chính là đối tượng hả giận tốt nhất.

Sự việc ở khu vực khai thác mỏ bọn hán đều được nghe bóng thoáng, còn về phần là ai làm, thì tạm thời bên trên không có tin tức gì. Cái này không phải vấn đề gì lớn, quan trọng là... Lâm Phi đã ra khỏi Quy Nguyên thành. Trong Quy Nguyên thành, bọn hán không dám lộ liễu động thủ, trên mặt mọi người đều cần một tấm màn che, biết rõ là thế lực của Lâm gia đã không còn bằng lúc trước, nhưng bọn hán cũng không dám cứng rắn giết đến tận cửa.

Ngoài mặt thì bọn hán không dám, nhưng nói lý ra thì không giống như vậy. Bọn hán muốn làm gì, ai có thể biết rõ được, không có người biết rõ, không lưu lại chứng cứ, đối phương chỉ có thể nén giận mà thôi.

"Càn ca, có muốn an bài mấy người thừa dịp buổi tối xử luôn tiểu tử kia hay không?"

Trương Càn lắc đầu: "Hà tất chúng ta ra mặt, người muốn Lâm Phi chết rất nhiều, chúng ta qua đi xem trò vui là tốt rồi, nói không chừng chúng ta còn có thể ngư ông đắc lợi đấy."

.....

Bên ngoài Quy Nguyên thành, bên trên một sườn núi, Lâm Phi giục ngựa đứng ở trên sườn núi, vừa vịn lờ mờ nhìn thấy Quy Nguyên thành, bên miệng liền treo lên ý tứ vui vẻ.

"Bản Thiếu Gia vừa ra khỏi thành, chắc hẳn các người đều động tâm rồi a!" Lâm Phi thầm nghĩ: "Bản Thiếu Gia ngược lại muốn xem xem, đến cùng là có người nào đó muốn đối phó với ta, đến lúc đó vừa vịn đem các người tận diệt luôn, bớt đến lúc đó lại phiền toái ta!" Lâm Phi không phải chỉ nghĩ tới mặt nổi mà là đã cân nhắc chuyện được mất trong đó, rồi mới đi khỏi Quy Nguyên thành. Bên trong Quy Nguyên thành, Lâm Phi dù nóng nảy hơn nữa, cũng không dám tùy tiện giết người, ra khỏi Quy Nguyên thành, vậy thì không giống như vậy.

Lâm Phi tin rằng tin tức mình ra khỏi thành nhất định sẽ rơi vào tai những người đó. Hắc hắc....

Lão tử đã đào tốt một cái hố, chỉ chờ các người nhảy vào thôi, đừng làm cho ta thất vọng!

"Mọi người nghe kỹ, trước khi trời tối nhất định phải đến được khu vực khai thác mỏ!" Lâm Phi vỗ mạnh, thiên lý mã bị đau liền chạy như điên về phía trước, sau lưng, Hắc Giáp Vệ vẫn theo kịp.

Trên đường đi nổi lên một mảng lớn bụi đất.

....

Khu vực khai thác mỏ của Lâm gia ở bên ngoài Quy Nguyên ngoài, ở một địa phương được gọi là Toái Thạc trấn, cách Quy Nguyên thành nửa ngày lộ trình.

Đoàn người của Lâm Phi, vật cưỡi đều là thiên lý mã, nửa ngày thời gian là đủ rồi.

Buổi chiều, ánh tà rơi xuống, Lâm Phi như ý định tới được Toái Thạch trấn.

"Nơi này thật nghèo quá." Toái Thạch trấn thật sự rất hợp với danh tự, đập vào mắt tất cả đều là đá, đá lớn đá nhỏ vô số kể, tựa như đang ở trong một quốc gia toàn đá.

"Hoan nghênh Lâm tam thiếu." Lâm Phi vừa tới cửa còn chưa xuống ngựa, thì Toái Thạch trấn đã phái mấy người tới nghênh đón, đi thẳng tới trước mặt Lâm Phi.

Lúc tới nơi Lâm Phi liền hiểu thêm một chút, lập tức đem người đi thăm dò từng nhà.

Người đến là người trong tộc Lâm Tam, người chịu trách nhiệm quản lý khu vực khai thác mỏ.

"Lâm thúc, người như thế nào lại tới đây." Lâm gia an bài Lâm tam thiếu đến, thì điều đầu tiên Lâm Tam cảm thấy chính là ngoài ý muốn, ai bảo hắn đối với thanh danh của Lâm Phi chênh lệch quá nhiều, thực tế là gần đây chưa có trở lại Quy Nguyên thành, nên ấn tượng chỉ dừng lại ở lúc trước.

Vốn dĩ Lâm Tam cho rằng, gia tộc sẽ phái mấy người cao thủ tới đây, không nghĩ tới sẽ là như thế này, liền thấy vô cùng thất vọng. May mà Lâm Phi có mang đến Hắc Giáp Vệ, ít nhiều cũng có năng lực chống cự.

Lâm Phi khách khí, Lâm Tam dù cho có bất mãn nhiều hơn nữa cũng không dám biểu hiện ra ngoài. Bởi vì, Lâm Phi chính là đại biểu cho Lâm gia.

"Lâm tam thiếu tự mình tới đây, ta là thúc thúc có thể nào không đi ra đây!" Lâm Tam cười nói: "Tam thiếu, còn chưa ăn cơm a, ta đã cho người xếp đặt một bàn tiệc rượu ở trên thị trấn cho người rồi!"

Lâm Phi cười nói: "Lời này của Lâm thúc vừa nói ra thì ta thật là có thấy hơi đói bụng rồi. Vậy ta đây liền không khách khí nữa a." Từ khi Lâm Tam xuất hiện, Lâm Phi đã nghe ra được ngữ khí bất mãn của ông ta. Người ta đây là không chào đón mình a, nói không chừng rượu này cũng là để hoan nghênh người khác. Chỉ là, hiện tại bất quá vẫn nên làm dáng một chút.

Lâm Phi sẽ không gây khó dễ cho Lâm Tam, ngoài miệng thì như vậy, nhưng không bằng hiệu quả mà hành động thực tế đem lại. Ở Toái Thạch trấn ngoại trừ Lâm gia thì còn có không ít thế lực khác cắm rễ ở chỗ này. Đoàn người Lâm Phi vừa đi vào Toái Thạch trấn, lập tức liền nhận được sự chú ý của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Hắc thiết thạch cực phẩm

Toái Thạch trấn không lớn, nhưng thế lực chen chân lại vô cùng phức tạp.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản là vì khu vực Toái thạch trấn này sản xuất nhiều các loại khoáng thạch, nói một cách khác thì ở đây có rất nhiều khu vực khai thác mỏ. Một khi khu vực khai thác mỏ nhiều thì thế lực ắt cũng nhiều.

Từ đó Toái Thạch trấn có một cái tên mới đó là Khoáng thành. Ở đây xuất hiện một loạt nơi sản xuất khoáng thạch.

Về cơ bản thì các thế lực xung quanh Quy Nguyên thành nếu muốn mua khoáng thạch thì cũng mua ở Toái Thạch thành này.

...

"Lâm thúc, chúng ta nói chuyện một lát có được không?"

Sau khi com no rượu say thì Lâm Phi đưa ra yêu cầu.

Lâm Tam hơi ngơ ngác khẽ mỉm cười nói: "Tam thiếu, nếu như cậu không chê thì trên lầu có một phòng trà chi bằng chúng ta lên đó có được không?"

"Vậy thì làm phiền Lâm thúc rồi." Lâm Phi rất khách sáo.

Khỏe mắt Lâm Tam khẽ nhếch lên, ngạc nhiên không biết Lâm Phi trở nên nho nhã lễ phép như vậy từ khi nào.

Phòng trà trên lầu.

Lâm Phi và Lâm Tam ngồi xuống, thì lập tức có người mang lên một ấm trà hoa lai thượng hạng, hương trà phảng phất, hương thơm nức mũi, vui vẻ thoải mái.

"Trà ngon!"

Lâm Phi nhấp một ngụm, cười nói.

“Tam thiếu thật có con mắt tinh tường, loại trà hoa lai này ba mươi năm mới được hái một lần, chỗ này là trà mới hái gần đây, sau khi tam thiếu đi tôi bảo người làm một bịch!”

Lâm Phi đã mở lời thì Lâm Tam không thể tiếp tục im lặng được, trong lòng tò mò không biết Lâm Phi muốn làm gì, lẽ nào không biết tình hình hiện nay sao?

Dựa vào tình hình thực tế thì Lâm Phi nên đến khu vực khai thác mỏ trước chứ không phải ở Toái Thạch trấn.

Lâm Tam định hỏi nhưng lại không dám nói ra.

Ai khiến cho ấn tượng của Lâm Phi vẫn luôn dừng lại ở thời điểm năm năm trước.

“Vậy thì ta không khách sáo nữa.” Lâm Phi uống một ngụm trà bắt đầu chuyển đề tài câu chuyện: “Lâm thúc, lần đầu tiên ta đến Toái Thạch trấn nên ta có rất nhiều điểm không hiểu vẫn mong thúc chỉ bảo cho!”

Việc của khu vực khai thác mỏ vô cùng cấp bách. Lâm Phi không vội vàng đi đến đó mà lại muốn biết tình hình của Toái Thạch trấn.

Trên đường đi đến đây Lâm Phi đã nghĩ bước tiếp theo cần phải làm như thế nào. Và đây chỉ mới là bước thứ nhất mà thôi.

Lâm Tam có vẻ bất ngờ, ngồi thẳng lưng nói: “Tam thiếu, cậu muốn biết việc gì?”

“Việc liên quan đến thân phận của người áo đen tập kích chúng ta sao!”

Lâm Tam lắc đầu nói ra nghi ngờ của mình: “Chúng ta dùng tất cả mọi phương pháp để đi điều tra, giống như người áo đen đập kích chúng ta đó xuất hiện vô căn cứ, sau khi tập kích khu vực khai thác mỏ của chúng ta lại hoàn toàn biến mất, ta nghi ngờ người áo đen đánh lên chúng ta là người ở khu vực gần đây, người này thông thuộc việc thay đổi phòng ngự của chúng ta!”

Kết quả này sớm đã nằm trong dự liệu của Lâm Phi, không có gì đáng ngạc nhiên cả.

“Ồ, ta hiểu rồi!” Lâm Phi nói: “Thúc nói cho ta biết về việc phân bổ thể lực của Toái Thạch trấn đi!”

Lại một lần nữa Lâm Tam ngỡ ngàng, vốn dĩ ông định nói tiếp những hiểu biết của bản thân nhưng không biết làm sao vì Lâm Phi đã đổi chủ đề khác, trong lòng ông cũng có chút tức giận. Việc cấp bách nhất trong lòng ông lúc này là phải nhanh chóng tìm ra người mặc áo đen, nhưng ý nghĩa biểu hiện bây giờ của Lâm Phi là gì, ông không thể đoán ra được, rốt cục Lâm Phi muốn làm gì.

Lâm Phi nhìn qua một cái sau đó uống một ngụm trà, ý nghĩa đó hình như đang nói rằng bây giờ việc của khu vực khai thác mỏ do ta làm chủ, nhiều nhất thì thúc chỉ trợ giúp mà thôi.

...

Nửa giờ sau Lâm Phi bước ra từ trong phòng trà.

Nửa giờ đồng hồ, những thứ mà Lâm Phi muốn biết thì hẳn đều đã biết hết, hẳn đã có một sự hiểu biết về Toái Thạch trấn, nên nói là đã có hiểu biết nhiều mới đúng.

Chắc chắn là Lâm Tam không vui rồi.

“Lâm thúc, tối nay tạm thời như vậy đã, ngày mai ta lại đem người đến khu vực khai thác mỏ!”

Lâm Phi nói một câu này sau đó quay người đi về phòng của mình.

Lâm Tam định mở miệng nói, nhưng chỉ biết nhìn theo bóng dáng Lâm Phi, khẽ thờ dài nghĩ, tiếp xúc với Lâm Phi trong khoảng thời gian ngắn nên ông có chút không hiểu Lâm Phi.

Nói Lâm Phi hồ đồ, nhưng có nhiều lời nói đã nhắc đến trọng điểm, hình như rất thông minh.

Nói Lâm Phi rất hiểu lý lẽ, nhưng không biết làm sao từ lúc Lâm Phi vào cho đến bây giờ Lâm Tam không thể đoán được ý Lâm Phi, dường như đến khảo sát vậy.

Lâm Tam vô cùng bối rối, không có cách gì, bây giờ là Lâm Phi phụ trách việc của khu vực khai thác mỏ.

“Hy vọng Lâm thiếu gia không làm bừa!”

...

Lâm Phi trở về phòng của mình! Mở cửa sổ ra, bên ngoài vàng trắng ở vút trên cao. Lâm Phi đứng bên cạnh cửa sổ, mặc cho ánh trắng chiếu rọi lên người mình.

“Thương đầu tiên của Lâm gia bắt đầu từ đây được rồi.”

Vấn đề vừa nảy, đúng là không phải Lâm Phi đã hỏi thừa. Việc người áo đen cần được xử lý, giống như vậy Lâm Phi vô cùng có hứng thú đối với việc của Toái Thạch trấn.

Từ miệng của Lâm Tam Lâm Phi biết được thế lực ở Toái Thạch trấn rất nhiều và vô cùng phức tạp, sự việc của khu vực khai thác mỏ có thể là Trương gia, Lý gia cũng như vậy, cũng có thể là thế lực khác trong trấn.

Hình như đã mất manh mối về người áo đen. Có thể nói, muốn tìm ra họ trong thời gian ngắn là điều không thể.

Biện pháp của Lâm Phi rất đơn giản. Xé ra một chỗ rách khiến họ khiến cho họ tự đánh lẫn nhau.

Lâm Phi dẫn theo vệ sỹ Hắc Giáp tiến về khu vực khai thác mỏ của Lâm gia.

Rất nhiều người nhìn thấy cảnh này, khi họ nhìn thấy Lâm gia phái một thiếu gia phé vật đến thì họ nghĩ rằng dường như Lâm gia không coi trọng việc của khu vực khai thác mỏ, nhìn tình hình này thì dường như tìm ra người nào làm, kết quả là e rằng phải tốn công vô ích.

Vốn dĩ mọi người cho rằng Lâm Phi đến khu vực khai thác mỏ rồi sẽ không quay về nhưng kết quả thì buổi trưa Lâm Phi đã trở về từ khu vực khai thác mỏ, sau đó ở lì trong phòng không ra ngoài.

Hành động này tiếp diễn trong ba ngày.

Buổi sáng xuất phát, buổi trưa trở về, đi đi về về liên tục trong ba ngày, xem ra chẳng có vẻ quan trọng gì.

Ở Toái Thạch trấn không ít người thích xem náo nhiệt, các loại tin tức đường phố nhiều như măng mọc sau mưa, tình thế vô cùng không tốt đối với Lâm gia.

Sách cổ từng nói, Toái Thạch trấn có nhiều khu vực khai thác mỏ, thế lực phức tạp.

Năm đó Lâm gia lấy được khu vực khai thác mỏ lớn là bởi vì thế lực của bản thân mạnh nên mọi người không dám nói gì, suy cho cùng thế giới này nói rằng năm đám của ai mạnh thì người đó chiếm lợi thế nhiều, đặc biệt đây lại một lực địa tu luyện, lợi ích ngang bằng với các loại tài nguyên.

Thời gian năm năm, thế lực của Lâm gia không còn như trước, sức uy hiếp của năm đầu đã mất tác dụng, mọi người đã bắt đầu rục rịch, đặc biệt là sau khi Lâm gia chiếm giữ khu vực khai thác mỏ chính là nơi sản xuất Hắc Thiết thạch tinh khiết cao, dục vọng tham lam như từng con từng con sóng biển ập đến.

Bất kể ai nhìn thấy sự tồn tại của mảnh đất màu mỡ này của Lâm gia thì đều muốn lên đó cắn một miếng.

Nếu như Lâm gia hành sự quyết đoán hơn thì căn bản các thế lực này không có gan muốn cắn một miếng.

Đáng tiếc, Lâm Phi làm việc không có chút gì gọi là dứt khoát quyết đoán, chỉ vừa đúng thỏa mãn dục vòng động thủ của họ.

Họ cảm thấy hình như có thể bá chiếm mảnh đất màu mỡ này của Lâm gia.

Cơ hội nằm ngay trước mắt.

...

Toái Thạch trấn là nơi thế lực các phương bắt đầu hành động.

Sáng hôm nay, trời chỉ vừa mới sáng. Mọi người vẫn còn đang ngủ say.

Từ bên ngoài truyền vào thứ âm thanh giống như âm thanh của chiến tranh.

Người hay đề ý đã nhận ra, đây không phải là vệ sỹ Hắc Giáp của Lâm gia sao? Sao mà sớm như vậy đã đi ra ngoài rồi, vô cùng kỳ lạ, trông như vô cùng gấp gáp vậy, dường như đã xảy ra chuyện lớn.

Chuyện gì vậy, sau khi bị những người hay đề ý nhìn thấy thì việc này đã kéo theo sự quan tâm lớn.

Buổi trưa, thông qua các loại phương pháp cuối cùng họ cũng thu được một thông tin. Một thông tin vô cùng kinh ngạc.

Lâm gia đào được Hắc Thiết thạch cực phẩm!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cáp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 117: Chính là các người cho nổ

Khu vực khai thác mỏ của Lâm gia đào lên được Hắc Thiết thạch cực phẩm!

Tin tức này giống như quả bom nặng ký phát nổ ở Toái Thạch trấn, mang đến một trận sóng to gió lớn.

Hắc Thiết thạch là một trong những nguyên liệu chính để rèn binh khí.

Việc Lâm gia nắm trong tay khu vực khai thác mỏ Hắc Thiết thạch, sớm đã khiến người khác dao động không ngừng.

Đến nay lại xuất hiện việc đào được Hắc Thiết thạch cực phẩm thì càng là sự đã kích lớn đối với mọi người.

Bất kể ai cũng hiểu để hình thành Hắc Thiết thạch là điều không dễ dàng, một khu vực khai thác mỏ Hắc Thiết thạch rất khó xuất hiện một viên Hắc Thiết thạch cực phẩm, mỗi một lần Hắc Thiết thạch xuất hiện thì lại dẫn đến một trận cướp đoạt không hề nhỏ.

Có thể thấy sự hình thành khó khăn bao nhiêu thì hậu quả đem lại cũng không thể dự liệu bấy nhiêu.

Bây giờ khu vực khai thác mỏ của Lâm gia xuất hiện một viên Hắc Thiết thạch cực phẩm, tất cả mọi người đều đứng không vững, chỉ lo nó rơi vào tay người khác.

Hắc Thiết thạch bình thường có thể rèn ra binh khí bình thường, vận may tốt thì có thể rèn ra được phẩm binh hạ phẩm.

Nếu một viên Hắc Thiết thạch cực phẩm rơi vào tay thợ rèn thì hoàn toàn có thể rèn ra một chiếc thượng phẩm thậm chí là phẩm binh cực phẩm.

Đối với một người Võ giả mà nói thì một chiếc vũ khí thượng hạng hoàn toàn có thể nâng cao sức chiến đấu ba bốn hàng.

Một chiếc thượng phẩm hoặc là phẩm binh cực phẩm thì sức chiến đấu tăng lên dường như không thể tưởng tượng được.

Tất cả mọi người đều dao động khi đứng trước Hắc Thiết thạch cực phẩm. Trong mắt họ thì Hắc Thiết thạch cực phẩm giống như một phần trong việc nâng cao thực lực vậy, đây là cơ hội nghìn năm có một.

...

Thế là thế lực các phương của Toái Thạch trấn phái thuộc hạ tiến về phía khu vực khai thác mỏ của Lâm gia, một khi nhìn thấy Hắc Thiết thạch cực phẩm thì lập tức cướp về.

Một viên Hắc Thiết thạch cực phẩm đáng để cho họ ra tay. Huống hồ hình như lần này tất cả các thế lực đều hành động, căn bản họ không cần lo lắng Lâm gia, mà ngược lại thì cướp Hắc Thiết thạch thế nào mới là vương đạo.

Bản thân thế lực của Toái Thạch trấn đã tương đối phức tạp, có thể nói là bứt dây động rừng.

Đến mức tin tức là thật hay giả họ cũng không cần để tâm, thà tin là có còn hơn chứ họ tuyệt đối không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Khu vực khai thác mỏ của Lâm gia.

Mấy ngày gần đây thì khu vực khai thác mỏ náo nhiệt trước đã trở nên yên ắng.

Sự tập kích của người áo đen đã khiến cho khu vực khai thác mỏ rơi vào trạng thái khủng hoảng tạm thời, đặc biệt xuất hiện liên tiếp hai lần.

“Tam thiếu, tại sao cậu vẫn còn ở đây, xảy ra chuyện lớn rồi.”

Lâm Tam xuống ngựa, lập tức lao về phía Lâm Phi,

Sáng tinh dậy, vừa nghe tin này lập tức đầu óc Lâm Tam tê dại, nếu như trong điều kiện bình thường thì một viên Hắc Thiết thạch cực phẩm tuyệt đối có thể áp chế đi, nhưng nay tình hình không như vậy, tất cả mọi người đều đang rục rịch,

Hắc Thiết thạch trở thành nguyên nhân dụ dỗ họ ra tay.

Lâm Tam thầm trách Lâm Phi, tin tức quan trọng như vậy tại sao lại không phong tỏa trước, bây giờ tất cả mọi người đều biết rồi, ông đã đi đường tắt để kịp đến đây, ông rõ hơn bất kỳ ai hết một khi xử lý không tốt việc này thì Lâm gia sẽ gặp rắc rối lớn.

Lâm Phi đứng trên sườn núi của khu vực khai thác mỏ.

“Lâm thúc, nhìn thúc căng thẳng kia, chỉ là một việc nhỏ thôi, có ta ở đây thúc yên tâm đi.”

Lâm Phi lạnh lùng nói.

Lâm Tam ôn tồn nói: “Tam thiếu, đây không phải là chuyện nhỏ, Hắc Thiết thạch cực phẩm không nên xuất hiện bây giờ, cậu thông báo cho gia tộc chưa, mau thông báo cho họ phái thị vệ Hắc Giáp đến để phòng bắt chước.”

Lâm Phi lắc đầu nói: “Không cần!”

Cuối cùng Lâm Tam tức giận nói: “Rốt cục cậu muốn làm gì, khu vực khai thác mỏ xuất hiện Hắc Thiết thạch cực phẩm cậu còn nói là việc không quan trọng, cậu biết Hắc Thiết thạch cực phẩm là gì không? Đó là một miếng mỡ béo bỏ mà ai cũng muốn cắn một miếng trên đó.”

Hành động của Lâm Phi mấy ngày gần đây thực sự khiến cho Lâm Tam tức giận.

Đặc biệt là xảy ra chuyện lớn như vậy mà Lâm Phi không hề sốt ruột, lẽ nào hắn không biết tính quan trọng của sự việc sao.

Đúng là hết thuốc chữa.

“Lâm thúc, ta sẽ tự mình phụ trách việc này.”

“Việc này ta mặc kệ.”

Lâm Tam thực sự tức giận, không ngờ Lâm Thiếu ngang ngạnh cố chấp. Khói bụi bốc lên từ phía xa, ông cảm thấy được việc này không dễ giải quyết rồi.

...

“Thiếu gia, việc mà cậu dặn dò tôi đã sắp xếp ổn cả rồi.”

Một người trung niên xuất hiện bên cạnh Lâm Phi, người này là Triệu Dũng đội trưởng của vệ sỹ Hắc Giáp.

Vệ sỹ Hắc Giáp lúc mới đến không nghe lời, nhưng sau khi Lâm Phi gọt giữa một tay thì lập tức đã khống chế vệ sỹ Hắc Giáp dưới tay mình.

Lâm Phi nói: “Được, bây giờ ta chỉ cần đợi người cần câu thôi!”

Triệu Dũng cẩn thận hỏi: “Tam thiếu, chúng ta thật sự muốn làm như vậy sao? Một khi không khống chế được, e rằng hậu quả khó lường”

Lâm Phi xua tay, cười nói: “Ta dám sắp xếp việc này, thì đã không lo lắng có thể xảy ra chuyện gì, anh không cho rằng thế lực của Toái Thạch trấn quá nhiều cho nên cần phải khống chế chút!”

Triệu Dũng không dám nói gì, là đội trưởng vệ sỹ Hắc Giáp, không có bất kỳ quyền chất vấn nào.

Thấy Triệu Dũng im lặng, Lâm Phi liền vỗ vai Triệu Dũng nói: “Không cần lo lắng, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của ta, Lâm gia không phải là nơi chó mèo có thể đối phó được, lần này ta sẽ cho bọn chúng thấy thế nào là hối hận!”

Triệu Dũng lén nhìn, lần đầu tiên biết thủ đoạn của thiếu gia nhà mình cũng hung ác tàn nhẫn như vậy, không ra tay thì thôi đã ra tay thì là đòn công kích lõi đỉnh.

Thật không biết lần này ai có thể rơi vào cái bẫy này.

...

Nửa giờ sau, bảy tám thế lực trong Toái Thạch trấn đến. Sau khi họ đến thì phát hiện khu vực khai thác mỏ rất tĩnh lặng ngoài sức tưởng tượng.

“Chắc chắn bọn họ đã vào hầm mỏ rồi.”

“Chắc chắn đồ vẫn còn trong đó, tuyệt đối không thể để Lâm gia có được!”

“Đi vào, xông vào!”

...

Người đến đông, ai cũng không muốn lùi sau một bước. Đặc biệt là sau khi họ không nhìn thấy người ngựa của Lâm gia, thì điều thứ nhất họ nghĩ đến đó là Lâm gia đều vào hầm mỏ rồi, Hắc Thiết thạch cực phẩm có ở trong đó.

Hắc Thiết thạch cực phẩm được sinh ra trong mạch khoáng, muốn lấy nó ra không phải là điều dễ dàng, ắt phải tốn rất nhiều thời gian, chắc chắn Hắc Thiết thạch cực phẩm vẫn ở bên trong.

Bây giờ Lâm gia đã không như trước đây, họ bây giờ lại có nhiều người như vậy, họ cướp đồ của Lâm gia thì đã làm sao, còn tam thiếu gia Lâm gia sớm đã bị họ coi thường, một tên miệng còn hôi sữa thì có tác dụng gì.

Mọi người không hề nghi ngờ bên trong là giả, xuống khỏi yên ngựa xông thẳng vào hầm mỏ. Sức mê hoặc của Hắc Thiết thạch cực phẩm đối với họ như miếng pho mai vậy.

...

Họ không biết rằng, có người đang ở đằng xa theo dõi nhất cử nhất động của hầm mỏ. Người này không phải là ai khác, hẳn chính là Lâm Phi.

Người ngạc nhiên nhất là Lâm Tam, kể từ sau khi những người đó vào hầm mỏ, không biết tại sao trong lòng ông lại dâng lên dự cảm không tốt.

Nét mặt Lâm Phi điềm tĩnh, Lâm Tam luôn cảm thấy như sắp xảy ra chuyện gì.

“Động thủ!”

Đúng như dự đoán. Cùng với mệnh lệnh của Lâm Phi truyền ra thì Triệu Dũng đứng cạnh Lâm Phi lập tức dùng tay ra ám hiệu.

“Đùng đoàng!”

“Đùng đoàng!”

Âm thanh lớn vang vọng cả bầu trời.

Nơi họ đứng mặt đất chấn động núi rung lắc, suýt chút nữa thì đứng không vững.

Trước khu vực khai thác mỏ, những người ngồi trên ngựa bị dọa cho tăn đi hết, hiện trường hỗn loạn.

Chỉ còn một vài người ở lại bên ngoài, âm thanh đất động núi rung truyền tới, bọn họ cũng sợ nằm bò ra mặt đất.

“Không hay, xảy ra chuyện rồi!”

“Xong rồi, xong hết rồi!”

Những người bò lên từ mặt đất, nét mặt đều lộ rõ vẻ sợ hãi vô cùng.

Chỉ trong một thời gian ngắn, tất cả đều bị vùi lấp bên trong, trong số đó không thiếu những kẻ đầu sỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Một bố cục hoàn mỹ

Không ai có thể nghĩ tới ngày hôm nay sẽ xuất hiện một màn đáng sợ như vậy.

Khu vực khai thác mỏ của Lâm gia phát hiện thấy cực phẩm Hắc Thiết thạch. Những thế lực lớn nhỏ ở trấn Toái Thạch đều đã sắp xếp đại diện, mục tiêu vô cùng đơn giản, chính là điều tra xem tin tức này có đáng tin cậy hay không, mục đích khác chính là một khi tin tức kia là thật thì phải cướp đoạt Hắc Thiết thạch cực phẩm bằng mọi giá.

Hiện giờ những người tới trước đại khái cũng khoảng năm mươi, sáu mươi người.

Kết quả những kẻ này mới xuất hiện không bao lâu thì bọn họ đã tổn thất một lượng nhân thủ lớn.

Bên ngoài khu vực khai thác mỏ còn không quá mười người, tro mắt nhìn quặng mỏ đỏ sục, bọn họ lập tức lâm vào trạng thái thất thần.

Bọn họ không cách nào tưởng tượng được chuyện gì đã xảy ra.

Bọn họ cùng tụ hội lại với nhau, ai dám cả gan ra tay.

...

"Phù!"

Những người bên ngoài khu vực khai thác mỏ mắt hờn mắt vía nhìn quặng mỏ, một giây sau bỗng nhiên trừng mắt, máu tươi phun trào, đầu bị người dùng tên bắn thủng, cắm đầu ngã xuống đất, máu chảy lênh láng.

Vút, vút, vút.

Một lần nữa tên được bắn ra từ chỗ bí mật, lại tiếp tục có ba người chết ngã xuống mặt đất.

Những kẻ kia rốt cuộc kịp phản ứng, Lâm gia là đang muốn giết bọn họ.

"Chạy mau!"

"Về nói lại cho mọi người, Lâm gia muốn ra tay rồi."

Lâm gia ra tay, nếu bọn họ còn không biết chuyện gì đang xảy đến thì bọn họ là một lũ ngốc rồi.

Chuyện cấp bách thứ nhất chính là chạy khỏi khu vực khai thác mỏ, bọn họ tin Lâm gia chắc chắn không có quả ngon để ăn, có ai ngờ được Lâm gia lại ra tay tàn độc dữ dội như vậy, chỉ một hơi đã tiêu diệt nhiều đệ tử tinh anh đến thế.

Giữa hiện trường căn bản không có cao thủ cương khí, mặc dù có là cao thủ cương khí thì khi gặp phải tình huống này cũng sẽ chạy đi nơi nào rồi.

Đáng tiếc, phản ứng của bọn họ quá chậm, đợi đến lúc ý thức được nguy hiểm thì đã sớm bị phong tỏa trong khu vực khai thác mỏ rồi.

Hắc Giáp vệ xuất hiện.

Bọn họ không có ý định phản kháng nữa.

Ai cũng biết sự lợi hại của Hắc Giáp vệ, bọn họ có liên thủ lại cũng không chắc đã là đối thủ của Hắc Giáp vệ, hơn nữa người ta còn dùng cung, nỏ chuyên phá huyền khí hộ thân.

Hắc Giáp vệ cũng sẽ không lãng phí thời gian với bọn họ.

"Đừng giết chúng ta!"

"Chúng ta đầu hàng, chúng ta nhận thua!"

Khi đã nhận ra không thể chạy trốn được nữa, bọn họ lựa chọn đầu hàng.

Đáng tiếc, Lâm Phi sẽ không đồng ý, Hắc Giáp vệ cũng sẽ không cho bọn họ cơ hội sống.

Một lát sau, những kẻ còn lại đều bị bắn chết nằm trên mặt đất.

Vì để đối phó với bọn họ, Lâm Phi đã điều động cung, nỏ chuyên phá huyền khí hộ thân, nếu đổi lại thành một loại cung tiễn khác thì cao thủ cương khí cũng không dám bạo lộ bản thân, trừ phi bọn họ nguyện ý bị bắn thành tổ ong vỡ vụn.

...

Tình huống hiện tại chẳng qua chỉ xảy ra trong chớp mắt mà thôi.

Lâm Phi đã chuẩn bị tất cả rất cẩn thận từ trước, kết quả lại đơn giản hơn so với tưởng tượng.

"Lập tức xử lý thi thể!"

Lâm Phi vô cùng hài lòng với hành động lần này.

Bước đầu tiên đã làm hết sức hoàn mỹ.

"Thu được!"

Triệu Dũng lập tức chạy tới.

Lâm Tam tròn mắt há hốc mồm, rất lâu vẫn không thể định thần lại, quả thật không thể tin được Lâm Tam thiếu đã giết chết tất cả những đại diện của các thế lực ở Toái Thạch trấn rồi.

Đây chính là đại sự đấy, Lâm Tam cũng không dám mở miệng nữa.

Ban đầu hẳn cho rằng Lâm Phi không hiểu gì cả, chuẩn bị quay về nhắc nhở, nhưng ai có thể nghĩ được rằng chỉ trong vài ngày mà Lâm Tam thiếu đã gây ra oanh động như vậy.

Lâm Tam nuốt nước bọt một cái, "Tin tức Hắc Thiết thạch cực phẩm là giả?"

Lâm Phi đi tới, cười nói, "Ta đã khi nào nói cho chúng biết khu vực khai thác mỏ của chúng ta khai thác ra cực phẩm Hắc Thiết thạch, những kẻ kia chẳng qua chỉ do tự mơ tưởng viễn vông thôi, không ai ép buộc chúng cả!"

Lâm Tam hít sâu một hơi, "Nhưng người biết làm vậy sẽ gây ra hậu quả gì không?"

Lâm Phi giống như không nghe thấy bất cứ điều gì, "Hậu quả? Ta không nói, các người không nói, ai biết bọn họ chết ở đây, ta còn muốn tra xem rốt cuộc là ai đã đoạt cực phẩm Hắc Thiết thạch đi rồi đây." Dứt lời, hắn xoay người rồi đi.

Hiện giờ có một số việc cần Lâm Phi đi làm cũng như giải quyết hậu quả.

Giăng bầy bọn họ chính là bước đầu tiên của Lâm Phi.

Bước thứ hai xé toạc thế cục hiện tại.

Lâm Tam đứng ngậy người sau lưng Lâm Phi.

Toái Thạch trấn xảy ra đại sự rồi.

....

Trở lại khu vực khai thác mỏ.

Thi thể chồng chất một chỗ.

Triệu Dũng không biết nguyên nhân, trong mắt họ chỉ có mệnh lệnh.

Trong sự kiện lần này họ đều thể hiện vẻ tôn trọng, Lâm gia an phận đã lâu, một lần giết sạch hết những kẻ kia mới khiến bọn họ thở phào một cái được.

Lâm Tam thiếu để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng bọn họ.

"Tam thiếu, những thi thể này?"

Lâm Phi khoát tay nhìn về phía Triệu Dũng, "Đã xử lý gần hết chưa?"

Triệu Dũng gật đầu, "Xin thiếu gia hãy yên tâm, chúng ta làm việc chưa bao giờ để lại dấu vết gì cả!"

Lâm Phi vô cùng hài lòng, lấy từ trong túi áo ra một phù văn, sau khi xé rách liền quăng lên thi thể, những thi thể kia lập tức bị đóng băng, tiếp đó lại ném một hóa phù xuống, trong khoảnh khắc những thi thể khiến người khác không thể xử lý được đã biến mất sạch sẽ, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Thiếu gia chẳng lẽ còn là một Phù Sư?

Xem ra có vẻ là một Phù Sư cấp ba rồi.

Điều này....

Địa vị của Phù Sư cao quý, dù ở thành Quy Nguyên, Phù Sư vẫn vô cùng được người khác tôn trọng, nhất là những Phù Sư cấp hai, cấp ba.

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới Tam thiếu gia vốn đã là cao thủ Võ Đạo thất trùng thiên, còn là một Phù Sư, quả thật nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Một khi đã trở thành Phù Sư thì sau lưng sẽ có Công hội Phù Văn làm chỗ dựa.

Lần này cuối cùng bọn họ đã hiểu được tại sao thiếu gia phải xuất thủ rồi.

Người ta có bản lĩnh này.

...

"Kể từ hôm nay, chúng ta hạ trại tại đây, ra về đề phòng, mọi người hiểu chưa."

"Đã hiểu!"

Sau khi đã xử lý xong thi thể, Lâm Phi xoay người tuyên bố một tin tức khác.

Mọi người bắt đầu bận rộn.

Lâm Phi đi tới trước con đường hầm đã bị nổ bạo, khoe miệng nở nụ cười băng quơ.

Lâm Phi không hề đau lòng với những gì mình làm, lựa chọn ra tay từ phương diện này cũng đã suy tính kĩ càng con đường phải đi rồi.

"Thiếu gia, đường hầm này?"

Lâm Tam vô cùng lo lắng.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Lâm Tam tin rằng chuyện này sẽ không thể giấu được, sớm muộn gì bọn họ cũng biết, nhất là đường hầm bị bạo nổ này, người sáng suốt chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn ra được.

Lâm Phi cười hà hà nói, "Lâm thúc, người quên thân phận của ta là gì rồi sao?"

"Nhưng đường hầm này?"

Lâm Phi mỉm cười, lấy từ trên người ra một tờ phù văn nữa, quăng xuống con đường hầm bị sụp, ánh sáng trắng lóe lên, một màn thần kỳ không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Con đường hầm sụp đổ trước đó chẳng hiểu sao lại khôi phục lại hình dạng ban đầu, nhìn không ra bất cứ điểm thiếu hụt nào.

Đương nhiên nói khôi phục có phần khoa trương một chút, trên thực tế là những tảng đá vụn không ngừng chồng lên nhau hình thành một con đường mới tinh, một tòa thạch bích xuất hiện.

Cửa ra vào quặng mỏ khôi phục thành thạch bích, nếu không phải bọn họ đã tận mắt nhìn thấy tình hình thì chắc chắn sẽ không thể nghĩ rằng đây là một vách núi.

Nhưng tất cả những điều này đều đã xảy ra trước mắt khiến bọn họ không thể tin được tất cả những điều này là sự thật.

Những nơi khi khôi phục lại bình thường sẽ không nhìn ra chút sơ hở nào, hợp làm một với cảnh vật xung quanh, có ai mà ngờ được trong vách núi có càn khôn.

"Thiếu gia, cái này...."

Lâm Tam xem như đã từng trải, nhưng một màn trước mắt này vẫn khiến hắn sợ hãi.

Lâm Phi không thêm đề ý tới, nhưng nội tâm khiếp sợ hơn so với bất kỳ người nào.

Đây là phù văn phụ trợ cho phù văn.

Cả thành Quy Nguyên, Lâm Phi tin rằng sẽ không có bao nhiêu người có thể làm ra điều này, càng không thể nghĩ tới phương diện này.

Phù văn trợ giúp có nhiều loại hình khác nhau, ngày càng có nhiều loại phù văn không được công khai hóa nữa, phù văn trợ giúp nhìn như không có tác dụng gì, nhưng hiệu quả sử dụng lại không kém với phù văn công kích.

Trước mắt, thứ mà Lâm Phi thi triển là Trùng Hợp phù.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Thế lực tập hợp

Buổi sáng cùng ngày, khu vực khai thác mỏ của Lâm gia bị phong tỏa, đến xế chiều mới khôi phục lại nguyên dạng.

Nếu không có những chuyện xảy ra lúc sáng thì có ai mà ngờ được khu vực khai thác mỏ lại nuốt vô số tính mạng như vậy, mà bây giờ lại giống như không có bất cứ điều gì xảy ra cả.

Đương nhiên ở đại lục Huyền Thiên này thứ không đáng giá nhất chính là nhân mạng, một lượng lớn người, một lượng thành trấn lớn đều tạo ra được vô số võ giả.

Hơn mười mạng người đối với những kẻ bề trên mà nói thì vốn không tính là gì cả.

Ít nhất thì bây giờ là vậy.

....

Xế chiều hôm đó.

Toái Thạch trấn phát hiện có điều không đúng.

Dựa theo tình huống hiện tại thì nhiều người đi lại như vậy về lý bất kể có chuyện gì thì ít nhất hiện giờ sẽ phải có tin tức báo về chứ.

Nhưng từ sáng tới giờ những người được sắp xếp đi vẫn không thấy trở về, thế lực khác cũng như vậy, chưa một ai được phái ra ngoài mà thấy quay về trình diện cả.

Lần này mấy thế lực kia cảm thấy tình huống không ổn.

Điều duy nhất có thể nghĩ đến chính là bọn họ đã xảy ra chuyện, đây là lời giải thích duy nhất.

Bọn họ có thể cùng xuất môn, nhưng một khi tin tức là sự thật thì khó tránh khỏi không xảy ra va chạm.

Cực phẩm Hắc Thiết thạch vô cùng quý giá đấy.

Bất kể dùng để tặng người khác hay rèn thành binh khí đều sẽ như hổ thêm cánh, khí thế không thể ngăn cản.

Vì vậy mà có một số người đã đứng ngồi không yên, quyết định đích thân đi qua dò xét xem rốt cuộc là ai dám ra tay với người của bọn họ.

Trong mắt bọn họ, những người được cử tới khu vực khai thác mỏ Lâm gia một phần là thế lực bình thường, một phần là thế lực cường hãn, Lâm gia cũng có cách gì được, còn không dám bày tỏ bất cứ thái độ gì trước mặt họ nữa là.

Trên lầu một nhà ở Toái Thạch trấn.

Trương Càn đang uống chút rượu, hàng lông mày hơi nhíu lại, vừa biết được chuyện xảy ra bên ngoài.

"Tiểu Càn, người thấy thế nào về việc này?"

Ngồi đối diện hẳn chính là Trương Thiên Bá - người phụ trách khu vực khai thác mỏ Trương gia với bộ râu quai nón, nhìn qua trông như một cái mặt đen.

"Kì quái!" Trương Càn cau mày nói, "Dựa theo tình hình trước mắt, những thủ hạ chúng ta sắp xếp ra ngoài nếu đã điều tra rõ mọi việc nhất định đã trở về rồi, vậy mà đến giờ vẫn không có tin tức gì, sợ rằng đã xảy ra chuyện."

Trương Thiên Bá trầm giọng nói, "Chẳng lẽ do Lâm gia động tay động chân?"

Những người được phái ra ngoài có thực lực cũng không tồi, am hiểu điều tra tin tức, huống hồ nhiều người cùng đi với nhau như vậy, về lý thì sẽ không xảy ra vấn đề gì mới phải, vậy mà ban ngày đi, đến giờ vẫn không có tin tức gì.

Đệ tử Trương gia gặp chuyện bất trắc, kẻ đầu tiên bọn họ nghĩ tới chính là Lâm gia.

Sau đó bọn họ lại thấy hoài nghi, lúc này Lâm gia dám ra tay sao.

Trương Càn tự nhận bản thân thông minh hơn người, căn bản không nghĩ tất cả những điều này đều do Lâm gia động tay chân.

"Thiên Bá thúc, việc này ta nghĩ không phải do Lâm gia làm, bọn họ không có lá gan này." Trương Càn nói, "Hắn có người âm thầm nhúng tay, chúng ta phải qua đó xem thế nào."

Trương Thiên Bá xụ mặt, "Hừ, ta xem ai dám cả gan động tay chân đây!"

Sau đó hắn quay đầu lại nói, "Tam thiếu của Lâm gia gần đây rất khoe mẽ phải không? Để Thiên thúc hạ giận giúp người."

Trương Càn nói, "Cảm ơn Thiên Bá thúc."

...

Tiếp sau đó một lớp thế lực Toái Thạch trấn cùng đi tới khu vực khai thác mỏ của Lâm gia.

Ai cũng cảm thấy sự việc không ổn.

"Trương công tử, không ngờ ở đây có thể gặp mặt, thật sự là khéo quá đi."

Trên đường đi Lý Nguyên gặp được Trương Càn liền cười nói.

"Đúng là khéo thật." Trương Càn vốn không ưa gì Lý Nguyên, nhưng gương mặt vẫn nở nụ cười, "Ngươi cũng đi tới phía cực phẩm Hắc Thiết thạch nhỉ!"

Lý Nguyên tỏ vẻ ngượng ngùng, "Ta chẳng qua chỉ tới xem thôi." Trong lòng lại thầm khinh bỉ Trương Càn, câu này cũng dám nói.

Lâm gia mất đi vị trí, tương lai kẻ địch lớn nhất là Lý gia, Trương Càn không ngại giẫm đạp, nhất là khi quan hệ giữa Lý gia và Bắc Cung gia rất thân thiết.

"Không quấy rầy Lý công tử, chúng ta đi trước."

Trương Càn ném lại một câu, sau đó giờ roi thúc ngựa bỏ đi.

"Nguyên ca, Trương Càn quá không nể mặt rồi." Bắc Cung Vô Tình đuổi theo đằng sau, nhìn bóng lưng biến mất kia liền lạnh lùng nói, "Ta thấy hắn mới đang đi về hướng cực phẩm Hắc Thiết thạch ấy."

Khuôn mặt tươi cười của Lý Nguyên trầm xuống, trong mắt xuất hiện hàn quang, "Hừ, thứ đó không dễ cầm như vậy đâu."

...

Khu vực khai thác mỏ Lâm gia!

"Thiếu gia, bọn họ tới rồi."

Triệu Dũng chạy về nói với Lâm Phi.

Từ sau khi được chứng kiến thực lực kia, còn được chứng kiến sự lợi hại của phù sư, vị Triệu Dũng Vô Đạo bát trùng thiên này đã thực sự coi trọng vị thiếu gia Lâm Phi này.

Trong Hắc Giáp vệ cao thủ như mây, bọn họ chỉ bội phục cường giả.

Ban đầu Lâm Phi trong mắt bọn họ chẳng qua chỉ là một hoa công tử, chính vì ấn tượng của chuyện năm đó đã truyền khắp cả thành Quy Nguyên, tạo nên ảnh hưởng vô cùng kém.

Kết quả sau khi đấu với nhau, bọn họ không dám xem thường Lâm Phi nữa, nhất là sau chuyện này, thiếu gia bình thường hòa nhã, nhưng một khi đã động thủ sẽ hung ác hơn hẳn, mắt cũng không chớp đã giết chết mấy chục người, nhất là khi thể lực sau lưng bọn họ phức tạp, đôi lại là bất cứ người nào cũng không dám làm như vậy.

Lâm Phi lười biếng đứng dậy, "Tới nhanh đây, trò hay có thể biểu diễn rồi."

Triệu Dũng nói, "Chúng ta cần phải làm như thế nào, thiếu gia cứ mở miệng, thể lực Toái Thạch trấn năm đó khôn ngoan như chuột cống, mấy năm không gặp đã thành sói đói rồi, thiếu gia hẳn phải trừng trị thích đáng, để bọn chúng biết sự lợi hại của Lâm gia!"

Lâm Phi hiểu rõ chuyện sáng nay đã tạo thành quyền uy trong lòng bọn họ.

"Yên tâm, không phải ai cũng có thể ức hiếp Lâm gia được!"

...

Mấy đại thể lực của Toái Thạch trấn gồm có một vài gia tộc nhị và tam lưu, tất cả đều đã tới đây.

Cùng lúc bọn họ xuất hiện tại khu vực khai thác mỏ Lâm gia thì cũng tức khắc bao vây khu vực mỏ lại, nhưng xung quanh lại vô cùng an tĩnh, khiến bọn họ sinh ra nghi vấn cực lớn.

Người của bọn họ rốt cuộc đi đâu rồi.

Khu vực khai thác mỏ hiện giờ không nhìn ra bất cứ dấu vết chiến đấu nào.

Lần này bọn họ càng thấy kì quái hơn, dựa theo tình huống bình thường thì sẽ không thể xuất hiện tình trạng an tĩnh như thế này, nhưng tại đây lại không nhìn ra bất cứ khí tức huyền khí nào tồn tại.

Bọn họ nghĩ mãi không thông.

Ngoại trừ đám Hắc Giáp vệ bảo vệ bên ngoài ra thì nhìn không ra bất cứ dấu vết nào, ngược lại vì sự xuất hiện của bọn họ mà Hắc Giáp vệ biểu lộ vẻ nghiêm túc.

"Tránh ra, tránh ra!"

"Tất cả tránh hết ra cho ta, còn không tránh ra, lão tử tức lên một đao chém hết các ngươi!"

"Đúng vậy, mau tránh ra."

....

Những người kia đều xúc động.

Thứ nhất, bọn họ muốn tìm người.

Thứ hai, muốn tìm hiểu xem tin tức cực phẩm Hắc Thiết thạch có chuẩn xác hay không, sau khi nhìn thấy dáng vẻ của Hắc Giáp vệ này, bọn họ càng tin tưởng tin tức này hoàn toàn là sự thật.

"Đây là khu vực khai thác mỏ của Lâm gia, ta xem các ngươi ai dám đi vào!"

Triệu Dũng đi tới, vẻ mặt đằng đằng sát khí.

"Cho nên người mà các ngươi nói chúng ta vốn không có, khuyên các vị không nên làm loạn ở đây, bằng không Hắc Giáp vệ chúng ta sẽ không thủ hạ lưu tình đâu!"

Giọng điệu của Triệu Dũng lạnh lẽo như hàn băng.

Lần này đã khiến nhiều người tức giận, khiến không ít người bắt đầu bùng lửa giận.

"Chỉ một đội trưởng Hắc Giáp vệ nho nhỏ cũng dám ngăn cản, không muốn sống phải không!"

Một hán tử khôi ngô bước từ trong đám người ra, đi thẳng tới nói, "Ai dám cản đường lão tử, lão tử tát một cái đập chết đám các ngươi!"

"Ta xem ai dám!"

Triệu Dũng sững sờ nói, hai mắt căm tức nhìn hán tử khôi ngô kia.

Đối mặt với nhiều người như vậy, áp lực của Triệu Dũng không nhỏ, vừa nghĩ tới thủ đoạn của thiếu gia, hán tử lập tức tin tưởng mười phần.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Cút ngay

"Cút ngay!"

Hán tử khôi ngô này xông tới như cỗ xe tăng.

"Muốn chết!"

Hắc Giáp vệ thủ trước và sau, hợp tác cùng ra tay, ánh đao như ảnh, ra tay không lưu tình.

Đây là thói quen của Hắc Giáp vệ, một khi đã ra tay thì chắc chắn sát chiêu là chính, gắng hết sức đánh chết đối phương, hai Hắc Giáp vệ ra tay với khí thế sắc bén.

Hắc Giáp vệ dám ra tay trên thực tế đều đã nhận được mệnh lệnh của thiếu gia, bất kể kẻ nào đều phải toàn lực tiêu diệt.

Cho nên Hắc Giáp vệ mới có thể dữ dội, tàn nhẫn như vậy.

"Vút, vút!"

Hán tử khôi ngô chưa ra tay thì hai người thay đổi thế công, lập tức bị Hắc Giáp vệ chém ngay tại chỗ.

Mùi máu tươi ngập tràn.

....

"Lâm gia, các ngươi thật to gan, người của bang Khô Lâu chúng ta cũng dám giết!"

Hán tử khôi ngô kia vừa chết đã tạo ra ảnh hưởng không nhỏ, ít nhất không ai nghĩ tới thủ đoạn của Lâm gia lại cứng rắn như vậy, vừa ra tay đã giết

người, không để ai sống sót.

Trước mắt có nhiều thế lực ở đây như vậy, Lâm gia còn dám giết người, lá gan này thật lớn.

Nhất là người mà Hắc Giáp vệ giết lại chính là người của bang Khô Lâu, mà bang Khô Lâu trước giờ đều thích mang thù, có thù tất báo, không biết đã có bao nhiêu võ giả chết trên tay bọn chúng rồi.

Khu vực Toái Thạch trấn này có ba quảng sắt hạng trung và một quảng Hắc Thiết nhỏ do bang Khô Lâu nắm giữ, thế lực không nhỏ.

Lâm gia giết chết người của bang Khô Lâu, tương đương với đốt kíp nổ.

Những kẻ của các gia tộc kia vui vẻ nhìn cảnh tượng hù hù thực thực này, cũng vì sự việc hôm nay quá kì quái, hiện giờ không thấy người ngựa đâu, cũng không thấy dấu vết chiến đấu, điều này thực sự khiến người khác khó hiểu.

Trước mắt đúng lúc có bang chủ bang Khô Lâu ra mặt.

Ai cũng biết bang chủ bang Khô Lâu có thủ đoạn tàn nhẫn, không ác không làm, người thường không dám chọc vào.

Trước mặt những thế lực gia tộc mạnh như Lý gia, Trương gia, Bắc Cung gia... một bang Khô Lâu nho nhỏ không cần để ý tới, động một ngón tay cũng có thể tiêu diệt, dùng để thử dò xét Lâm gia là tốt nhất.

Cho nên không một ai đứng ra ngăn cản, đều bắt đầu tự tính kẻ trong lòng.

Cực phẩm Hắc Thiết thạch.

Thủ hạ biến mất.

Đây là việc mà bọn họ muốn biết nhất.

Hiện giờ bang chủ bang Khô Lâu Trần Cương đã ra tay, bọn họ vui còn không kịp.

...

Trần Cương rất tức giận, giống như một ngọn núi lửa đang bắt đầu phun trào.

Khi Trần Cương bước ra, sắc mặt Triệu Dũng hơi đổi, bất luận thế nào cũng không ngờ kẻ này lại là người của bang Khô Lâu.

Bang Khô Lâu nổi danh không dễ chọc.

Nếu là lúc trước, Lâm gia chỉ hơi mở miệng là bang Khô Lâu đã tan thành mây khói rồi, nhưng hiện giờ không giống trước kia, tầm ảnh hưởng của Lâm gia đã yếu đi nên Trần Cương mới dám đứng ra.

"Trần bang chủ, ngươi muốn làm gì?"

Triệu Dũng tiến lên trước lạnh lùng nói.

Trần Cương nhướn mày nói, "Người của bang Khô Lâu không tới phiên các ngươi giáo huấn."

Ánh mắt như đao nhìn hai người kia, "Chết cho ta."

Tĩnh tĩnh Trần Cương nóng nảy, hướng chỉ huynh đệ còn bị giết tại chỗ, lập tức có người vượt qua Triệu Dũng, xuất hiện trước hai Hắc Giáp vệ, hai đám như đạn pháo đánh xuống hai người họ.

"Dừng tay!"

Triệu Dũng không ngờ Trần Cương thật sự dám ra tay, hấn lập tức nhào tới, nắm ngón tay chộp lại đánh hướng sau lưng đối thủ, nếu một quyền này thực sự đánh xuống, Trần Cương nhất định sẽ bị thương.

Hai Hắc Giáp vệ này phản ứng rất nhanh, vì một quyền quá hung mãnh, cũng vì Trần Cương tu luyện một bộ quyền pháp Hoàng giai nên tuy đã phản ứng rất nhanh, hai người kia vẫn không kịp ngăn cản khi đối mặt với quyền pháp của Trần Cương.

Phụt.

Hai người bay ra ngoài.

Sau đó một đạo thân ảnh xuất hiện sau lưng bọn họ, đánh tan lực đạo cuồng bạo.

Dù vậy thì hai người đó vẫn bị thương không nhẹ.

"Cám ơn thiếu gia!"

Sắc mặt hai người tái nhợt, vẻ mặt hồ thẹn.

Người xuất thủ không phải ai khác mà chính là Lâm Phi, nếu không đánh tan lực đạo thì hai người này chắc hẳn đã trọng thương rồi.

Lâm Phi cứu được hai người kia, còn Triệu Dũng và Trần Cương đang chiến với nhau, cát bay đá chạy rất nguy hiểm.

"Thương Long Phá!"

Một tiếng long ngâm như có như không vang lên bên tai mọi người.

Mọi người nhìn thấy cả người Triệu Dũng bay ra ngoài, hiển nhiên một quyền khi nãy đã khiến hắn bị thương, ánh mắt mọi người nhìn Trần Cương liền thay đổi hẳn.

Triệu Dũng có thực lực Võ Đạo bát trùng thiên, vậy mà không ngăn cản được công kích của Trần Cương, có thể thấy vị Trần bang chủ này không kém như lời đồn, trái lại còn có thực lực rất lợi hại.

"Hắc Giáp vệ các ngươi chẳng qua cũng chỉ như vậy." Trần Cương nói, "Hiện giờ các ngươi đều phải chôn cùng cho ta!"

Dứt lời, Trần Cương lập tức nhào tới, thân pháp vô cùng nhanh, lần nữa khiến người khác bất ngờ.

Thân pháp là một trong những yếu tố quan trọng của võ giả, vì thân pháp có thể kết hợp với công kích.

Thân pháp đặc biệt khi vận dụng sẽ càng có tác dụng lớn.

...

"Ngươi muốn chết!"

Triệu Dũng bị thương, nhưng cũng không phải sợ Trần Cương, hắn hừ lạnh một tiếng lại muốn nhào lên.

"Đội trưởng Triệu ngươi lui xuống đi, ngươi không phải đối thủ của hắn."

Hai mắt Lâm Phi sáng như đuốc, liếc nhìn ra Triệu Dũng không phải đối thủ của Trần Cương, người trước mắt này có bộ quyền pháp lợi hại nhất hắn từng gặp.

Nếu đoán không sai, đối phương nhất định là thần lực trời sinh, còn tu luyện tâm pháp cương mãnh, nhìn như thực lực Võ Đạo bát trùng thiên, trên thực tế có thể so sánh với Võ Đạo cửu trùng thiên.

Nếu là người bình thường đối chiến với quyền pháp dữ dội như vậy, trừ phi kiên tu nội ngoại, bằng không không thể nào là đối thủ của hắn.

Lâm Phi vẫn có lực phán đoán một chút.

Cho nên Lâm Phi lập tức thấy hứng thú.

Triệu Dũng sùng sốt, thật ra trong lòng hắn không muốn đối chiến với Trần Cương, vốn cho rằng hai người sẽ không chênh lệch lắm, nhưng chiêu giao thủ khi nãy đã thể hiện rõ ràng thực lực đối phương còn mạnh hơn cả mình, bản thân biết không phải đối thủ của hắn, Triệu Dũng dứt khoát lựa chọn lui, hắn tin tưởng thiếu gia có lý do của mình.

"Muốn đi, quá muộn!"

Trần Cương cười nhạt, "Thương Long Phá!"

Một quyền thét gào, hư ảnh một đầu Thương Long xuất hiện, hiển nhiên đây là quyền pháp chưa đại thành, dù vậy thì uy lực vẫn khủng bố, vẫn có uy hiếp to lớn, không khỏi khiến người khác bất ngờ.

Trần Cương ra tay nặng rồi đây.

Bất kỳ ai cũng đều có thể nhìn ra.

Trần Cương đang dò xét Lâm gia, đội trưởng Hắc Giáp vệ bị đánh chết, nếu Lâm gia hạ mình thì cũng tương đương với từ bỏ tư cách vốn có.

"Thù đoạn của Trần bang chủ này không tòi!"

"Triệu Dũng thua, hiện giờ e rằng chỉ có Lâm Tam có thể ngăn chặn đầu trận tuyển, đáng tiếc thực lực của hắn không phải đối thủ của Trần bang chủ!"

"Lâm gia xui xẻo rồi."

....

Mọi người ước gì Trần Cương làm như vậy.

Lí do vô cùng đơn giản.

Bọn họ muốn thấy giới hạn của Lâm gia ở đâu.

"Làm càn!"

Giọng nói vang như tiếng chuông lớn đột ngột vang lên trong khu vực mở, hù dọa vô số loài chim bay.

Đây không phải Âm Ba Công, chẳng qua chỉ là tác dụng của huyền khí mà thôi.

"Bát Hoang Hồi Quy!"

Một bóng đen xuất hiện trước mặt Triệu Dũng nghênh đón một quyền này, hư ảnh Thương Long gây làm đôi.

"Nằm xuống!"

Lâm Phi tiến lên, nện một đấm xuống, lần này không dùng quyền pháp, chỉ có thần lực thuần túy.

"Muốn chết!"

Trần Cương cười lạnh, hàn quang trong nháy mắt xuất hiện

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Trước tiên giết hai người

Lâm Phi đang lo không có ai nhảy ra gây sự, nếu thế coi như mất đi một người xé mở cái lỗ hổng này.

Bang Khô Lâu xuất thủ, vừa lúc đúng với ý tưởng của Lâm Phi. Nếu ở đây hiện tại không có người, có khi hắn còn muốn xuống khích lệ một phen, các người quả thật gây chuyện quá tốt, hưởng hồ, bang chủ bang Khô Lâu ra tay, ý tứ trong này không cần ai nói cũng biết, nhất định là thay một thể lực khác thăm dò.

Trần Cương trở thành cây đao trên tay người khác.

Hơn nữa cây đao này còn vô cùng sắc bén.

Sắc bén tới mức gần như có thể cắt được mọi thứ.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác cây đao này lại gặp phải tám sát dày như Lâm Phi, đến cuối cùng vẫn phải phân thắng bại giữa hai bên.

...

Cùng với sự ra tay cường thế của Lâm Phi.

Ai ai cũng nghĩ, mục đích của bọn họ rất nhanh sẽ thành công đạt được.

Nếu Lâm tam thiếu thua, đây là kết quả không thể tốt hơn.

Còn nếu Trần Cương thua, cũng không sao cả, ngược lại nếu Lâm Phi giết hắn, cũng là một kết quả vô cùng tốt đẹp.

Dù sao đi nữa, bang Khô Lâu cũng là một bang phái không nhỏ, nắm giữ tới vài khu mỏ đang khai thác, thuộc về một thể lực không nhỏ, bọn họ có thể dễ dàng tiếp nhận chúng.

Cho nên, ai thua ai thắng, với bọn họ không có gì ảnh hưởng.

"Thương Long vậy đuôi!"

Trần Cương một bên đánh ra quyền pháp, cả người hóa thành một đầu rồng đen, lập tức trong không gian tràn ra một cỗ tức cuồng bạo, tuy rằng hình dáng không được giống lắm, nhưng khí thế thì lại biểu hiện ra được vô cùng thuần thực.

Hắn muốn dùng khí thế này để áp chế Lâm Phi rồi dùng quyền pháp này đã thương thân thể.

Tiến hành song song kết hợp hai thứ này, Trần Cương đã dựa vào quyền pháp này giết vô số người, không biết bao nhiêu người đã chết dưới quyền pháp này của hắn.

Lâm Phi không né cũng chẳng tránh, nắm tay vẫn cứ trước sau như một đập xuống.

"Là người tự mình đưa đến cửa, vậy thì đừng trách ta sao không khách khí."

Hôm nay Lâm Phi muốn lập uy cho bản thân.

Từ sau khi sử dụng quả thần lực, Lâm Phi chưa bao giờ sử dụng toàn bộ thần lực một cách chân chính, cho dù là lúc đối địch với người khác hắn cũng khắc chế giảm bớt rất nhiều.

Nhưng hôm nay vì lập uy, có thể coi như là do Trần Cương không may, làm gì cũng được, thế nhưng lại tự thân đưa đến tận cửa cho mình giết.

Đáng đời!

...

Một đám này ẩn chứa một thân thần lực của Lâm Phi.

Tuy rằng người ngoài nhìn ra được thần lực, thế nhưng một quyền khí thế như núi này, sẽ có kết quả như thế nào, mọi người không khỏi nghi ngờ.

"Loảng xoảng!"

Quyền pháp của Trần Cương như cuồng phong bão táp rơi trên người Lâm Phi.

Động tác nhanh vô cùng.

"Lâm tam thiếu, tất cả đều là do người tự tìm đến."

Trần Cương cười ha ha: "Bây giờ người đã trúng phải huyền khí Thương Long của ta, nếu ta không tự mình ra tay giúp người hóa giải nó, người sẽ sống không quá bảy ngày. Chỉ cần người bằng lòng giao ra hắc thiết thạch, bang chủ ta đây có thể cứu người một mạng, giúp người hóa giải nỗi khổ huyền khí."

Thương Long tâm pháp, vốn tồn tại đặc tính âm hàn chòm sao viễn cổ Thương Long.

Lâm Phi đã trúng huyền khí Thương Long quyền của mình, Trần Cương theo bản năng dẫn khí vào người đối thủ, trừ hắn ra, người ngoài không ai có thể hóa giải nó. Nếu tộc trưởng Lâm gia đang ở đây, hắn có lẽ sẽ không có khí thế này, đáng tiếc, tộc trưởng Lâm gia lại đi ra ngoài chưa về, trong thành Quy Nguyên hiện giờ cũng tìm không ra được người hóa giải khác.

Lâm Phi cười nhạt: "Vậy cũng chưa chắc, mọi việc đều có ngoại lệ cả!"

Trong nụ cười rõ ràng có ý xem thường.

Chỉ trong chớp nhoáng, hai tay Lâm Phi liền động.

Bản thân Lâm Phi sở hữu một thân kim cương bất hoại, lại có thêm huyền khí Cửu Chuyển, khí âm hàn trên người hắn đã sớm hóa giải được bảy tám phần, đối với hắn không tạo ra được chút ảnh hưởng nào.

Như vậy hắn là đến lúc phải phản kích.

Lâm Phi vừa ra tay liền bắt lấy hai tay của đối phương, tất cả mọi chuyện đều phát sinh trong nháy mắt. Trần Cương âm thầm giật mình, lập tức vận chuyển huyền khí Thương Long, muốn đánh vắng Lâm Phi ra. Cùng lúc trong lòng hắn đột nhiên nghi ngờ, sức lực tên này sao có thể mạnh như thế, hắn cảm giác hai tay của mình giống như bị núi chấn áp, huyền khí đánh đến giống như đánh lên đá cứng rắn không tạo ra được chút sứt mẻ.

"Không tốt!"

Trần bang chủ không hổ là một bang chủ, hai tay không bỏ được sự trói buộc của Lâm Phi, ngược lại hắn sử dụng các công kích cận chiến, thì ra cước pháp của Trần Cương cũng rất cao.

Trong nháy mắt, Trần Cương một hơi đá hơi mười cước, tất cả đều đá lên người đối phương, nhanh đến mức người ta chỉ có thể nhìn thấy dấu vết mà chân để lại.

Điều này rõ ràng có nghĩa là hán cũng đã tu luyện cước pháp đến một mức nhất định.

"Cước pháp không tồi, nhưng đáng tiếc chẳng có tác dụng gì với ta!"

Lâm Phi thần nhiên, thực ra khi Trần Cương động chân, chính Lâm Phi cũng động.

Bộ pháp Tùy Phong cũng không phải chỉ dễ trưng cho đẹp.

Nhìn qua thì có vẻ giống như cước pháp kia đánh vào người Lâm Phi, nhưng thực tế đều bị Lâm Phi tránh được, trong mắt người ngoài, trông giống như là Lâm Phi bị trúng chiêu.

Trên thực tế, chênh lệch vô cùng lớn.

"Người.... người làm sao có thể tránh được!"

Cuối cùng trong lòng Trần bắt đầu toát ra một luồng bất an, quyền pháp hán tránh được, điều này có thể hiểu được, thế nhưng phải biết cước pháp của hán có thể đá vỡ cả tảng đá lớn.

Thế nhưng vì sao, ở trên người Lâm Phi một chút tác dụng cũng không có.

Đáng tiếc, tất cả chỉ có thể đổi được âm thanh lạnh như băng của Lâm Phi.

"Người hãy xuống địa ngục mà từ từ suy nghĩ đi!"

Tay Lâm Phi nâng lên bắt đầu ra quyền nhanh như cuồng phong.

Trần Cương lúc này lộ ra ánh mắt sợ hãi: "Đừng mà!"

Một quyền này tập trung thần lực toàn thân của Lâm Phi, một quyền này từ trên không đánh xuống, huyền khí của Trần Cương liền không thể bao phủ cả đầu. Một quyền này của Lâm Phi đánh xuống, giống như đánh một quả dưa hấu, lập tức đỏ trắng đều lộ ra tập trung một chỗ, cả người Trần Cương liền mềm nhũn ngã xuống.

Trần Cương đã chết.

Bang chủ bang Khô Lâu cứ như vậy chết rồi.

.....

Mấy thế lực đang vây xem xung quanh, tất cả bọn họ đều biết một việc.

Đó là thực lực của Lâm gia Tam thiếu gia không hề kém.

Thế nhưng một màn xảy ra trước mắt, dường như phá vỡ mọi tưởng tượng của bọn họ, bang chủ bang Khô Lâu cứ như vậy đã bị đánh chết rồi?

Việc này khiến bọn họ có chút không thể tưởng tượng nổi.

Đương nhiên cũng có càng nhiều người đang oán trách, bang chủ bang Khô Lâu này quá vô dụng, mới mấy chiêu đã bị người ta đánh chết.

Quá mất mặt.

Mặt khác, đối với một số người, bọn họ phát hiện hình như hiểu biết của họ đối với Lâm gia Tam thiếu gia hình như là quá ít, không ít người đều âm thầm quyết định, nếu có cơ hội chắc chắn phải điều tra thật tốt.

Lúc này Lâm Phi đã đem thi thể ném xuống đất, giống như là ném rác rưởi vậy.

"Mọi người huy động nhân lực đến đây, không phải vì hắc thiết thạch sao, Lâm Phi ta có thể nói cho các người biết, cực phẩm hắc thiết thạch không có trong tay ta."

Ánh mắt Lâm Phi rét lạnh, thần nhiên nói.

Mọi người ai cũng không ngờ tới, Lâm Phi lại nói ra lời như vậy.

Hán không có cực phẩm hắc thiết thạch?

"Lâm tam thiếu, người nói không có là không có sao, ít ra cũng phải đưa ra một lý do tử tế chứ, sao có thể nói không bằng chứng như vậy!"

Từ trong đám người, có người hô.

Ánh mắt Lâm Phi nhanh như điện, phát động thân pháp Tùy Phong, trở về lần nữa, trên tay nắm lấy người vừa rồi, đánh tiếp một quyền nữa, người này liền giống như Trần Cương, đầu bị đánh vỡ.

"Đây chính là lý do ta đưa ra cho các ngươi!" Lâm Phi nói "Cực phẩm hắc thiết thạch đã bị người khác cướp đi, còn về phần ai cướp. ta nghĩ các ngươi biết rất rõ, khu vực khai thác mỏ của Lâm gia không có cực phẩm hắc thiết thạch mà mọi người muốn."

Từ lúc Lâm Phi đánh vỡ đầu Trần Cương cho đến lúc hắn lại một quyền đánh vỡ đầu một võ giả Võ Đạo thất trọng thiên, mọi người mới hiểu rõ đối mặt với mình là một Lâm tam thiếu vô cùng ưu tú.

Máu nhuộm trên người, Lâm Phi cũng không thêm để ý, tùy ý để cho máu rơi trên đất.

"Bị cướp rồi?"

Trong lòng tất cả mọi người ở đây đều giật mình.

Cực phẩm hắc thiết thạch bị người cướp đi? Điều này sao có thể xảy ra?

Đây là ý nghĩ đầu tiên của tất cả mọi người.

Nếu như là vừa nãy, chắn chắn bọn họ sẽ không tin, nhất định sẽ nghĩ là Lâm gia đã đem cực phẩm hắc thiết thạch giấu đi.

Thế nhưng có một điều khiến mọi người vô cùng nghi ngờ, đó là khi tìm người đại diện của thế lực, thì họ đều biến mất, mà ở hiện trường cũng không thấy có dấu vết chiến đấu để lại.

Bọn họ không khỏi có cảm giác ai đến trước là chủ.

Chẳng lẽ cực phẩm hắc thiết thạch thực sự bị người ta cướp đi rồi? Cho nên Lâm tam thiếu gia mới có thể nổi giận như vậy?

Ai bảo vừa rồi, Lâm Phi vừa ra tay liền đánh chết hai người, một người trong đó còn đó còn là bang chủ, có thực lực Võ Đạo bát trọng thiên, việc này khiến mọi người khó có thể chấp nhận được.

"Lâm tam thiếu gia, lời nói này của ngươi ta không tin cho lắm!"

Từ trong đám người, đột nhiên có một người bước ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Bức vua thoái vị

Lâm Phi ác độc tàn nhẫn giết chết hai người.

Chuyện này đối với mọi người, áp lực không hề nhỏ, nhất là bang chủ bang Khô Lâu, Lâm Phi không nói hai lời liền trực tiếp giết chết.

Trực tiếp, mà còn không phải trực tiếp bình thường.

Tàn nhẫn, cũng không phải tàn nhẫn bình thường.

Trong này có rất nhiều thế lực đi theo trào lưu, cùng lắm chỉ là chạy tới xem náo nhiệt, hoặc là đi theo mượn gió bẻ măng.

Nhìn thấy bang chủ bang Khô Lâu danh tiếng không nhỏ cứ như vậy chết đi. liền không khỏi liên tưởng đến bản thân mình, sau đó nảy sinh ra sợ hãi, rất sợ sẽ rơi vào trên người của mình.

Nếu chỉ giết Trần Cương còn có thể nói là đúng lúc, nhưng sau đó Lâm Phi không nói một tiếng đã giết thêm một người khác.

Hành động này rõ ràng tỏ ra là vì bọn hắn mà làm.

Có thể nói tất cả bọn họ đều có sợ hãi nhất định, mà nỗi sợ hãi này là do thủ đoạn của Lâm Phi mà ra.

Trần Cương mơ mơ hồ hồ mà chết, bọn họ cũng không muốn giẫm lên vết xe đổ của hắn.

Vì vậy, khi Lâm Phi ném ra một lựu đạn như vậy, ít nhất cũng không có ai dám làm người đầu tiên chất vấn Lâm Phi, họ đều rất sợ mình sẽ trở thành

người xui xẻo kế tiếp.

....

Đương nhiên, đây cũng không có nghĩa là tất cả mọi người đều sợ hãi Lâm Phi.

Nhưng không thể không nói, chiêu ra oai phủ đầu này của Lâm Phi đã ngăn chặn không ít thế lực, khiến cho bọn họ tạm thời không dám mù quáng làm gì.

Thế nhưng đối với các thế lực đứng đầu, thủ đoạn của Lâm Phi nhiều lắm cũng chỉ khiến bọn họ sáng mắt, cũng không gây ra quá nhiều lo lắng, bởi vì gia tộc sau lưng bọn họ chính là sức mạnh.

Người nói chuyện chính là Bắc Cung Vô Tình.

Bắc Cung Vô Tình chỉ là theo đuôi mà đến, điểm này không thể phủ nhận, thế nhưng, trong việc xử lý này, lại có không ít ưu điểm.

Giống như bây giờ, chỉ một câu nói đã làm thay đổi cục diện hiện tại.

Ai cũng biết, nếu như Lâm Phi tiếp tục, hành động lần này của bọn họ sẽ hoàn toàn thất bại.

Lâm Phi nhìn về phía Bắc Cung Vô Tình: "Nực cười, quả là một chuyện cười lớn, ngại ngời là Lâm gia chúng ta có thể giết sạch tất cả bọn họ sao?"

Nếu ngại ngời muốn tìm phiền toái, trước tiên phải để cho chính mình phiền phức.

Lâm Phi trầm nghĩ.

Vừa rồi giết chết hai người, đúng thật là do Lâm Phi cố ý, không đơn giản chỉ là áp chế những người định chiếm tiện nghi này, mà còn vô cùng trực tiếp nói cho bọn họ biết, nếu không sợ chết thì có thể lên đây.

Một chiêu này có hiệu quả vô cùng tốt.

Bắc Cung Vô Tình ra mặt, Lâm Phi cũng cho rằng rất bình thường.

Lâm Phi vừa hỏi ngược lại một câu, không thể nghi ngờ là đã chặn được hòng Bắc Cung Vô Tình, vì hiện trường cũng không để lại chứng cứ gì, thế nhưng hẳn chính là nhìn không vừa mắt người ta: "Nếu không phải Lâm gia các người giết, chẳng lẽ là người khác sao?"

Rất rõ ràng, đây chính là cách lý giải vô lại của Bắc Cung Vô Tình, đem tất cả mọi việc đổ lên người Lâm gia.

Đây là mục tiêu đơn giản nhất của bọn họ.

Ai cũng muốn có cực phẩm hắc thiết thạch, nếu đẩy cực phẩm hắc thiết thạch này đẩy lên người Lâm gia, sẽ mang đến một loạt các ảnh hưởng.

Nhất là trên đường tới đây, bọn họ muốn nhìn thấy nhất là Lâm gia đắc tội các thế lực, sao có thể để Lâm Phi đơn giản giải quyết phiền phức này như vậy.

Nhìn vào phương pháp vô lại này, ai bảo gia tộc Bắc Cung của bọn họ hiện nay có thực lực thay thế vị trí Lâm gia nhất, người ngoài không dám nói gì cả, đắc tội không nổi.

Bắc Cung Vô Tình vô cùng đắc ý.

Ông đây nói xấu người đấy, ngại ngời làm gì được ông.

Ai bảo Lâm gia nhà người đã không còn là Lâm gia năm đó, nếu không bắt nạt người, còn bắt nạt ai.

....

Không ít người đều trầm mặc.

Chuyện này không phải chuyện bọn họ có thể nhúng tay vào, quan trọng hơn là....., những người họ bố trí buổi sáng đều đã mất tích không thấy.

Người ở đây cũng bắt đầu âm thầm nghi ngờ, nhìn xem có phải nhà hắc làm không.

Cực phẩm hắc thiết thạch, bọn họ ai cũng không muốn bỏ qua.

Lâm Phi cười nói: "Các người thật sự cho rằng Lâm gia chúng ta có năng lực làm được việc này? Hiện trường các người đều thấy rồi, nếu Lâm gia ta thật sự có thể làm được thế này, chúng ta cũng sẽ không bị hắc y nhân đánh lén. Thiếu gia ta bây giờ có thể nói cho các người biết, cực phẩm hắc thiết thạch đã sớm bị người ta cướp đi rồi, các người đều đang bị lợi dụng, nếu như các người thật sự không tin, ta cũng không có cách nào, nhưng nếu có người dám đem chuyện này đổ lên đầu Lâm gia, thiếu gia ta cũng không ngại đưa các người xuống địa ngục."

Ánh mắt Lâm Phi lạnh như băng nhìn về phía mọi người.

Đã có vết xe đổ đằng trước, không ít người sáng suốt lựa chọn tránh ánh mắt này.

Mất thấy những người này bị dọa sợ, Bắc Cung Vô Tình liền khó chịu, cái này là trái với mục tiêu rồi, hắn cười nhạt: "Lâm tam thiếu gia, ngươi không phải tiếp tục nói dối nữa. Bản thân ngươi luôn miệng nói cực phẩm hắc thiết thạch không còn, ai mà biết được biết đâu nó vẫn còn bên trong, chúng ta muốn kiểm tra hàm mỏ của ngươi, đây mới là cách chứng minh tốt nhất."

Bắc Cung Vô Tình cũng không ngu ngốc đến mức nghĩ không ra được một biện pháp tốt.

Thậm chí, Bắc Cung Vô Tình còn thấy Lý Nguyên ném đến một ánh mắt tán thưởng.

Sự việc xảy ra trên võ đài ở Cực Hạn võ quán, Lý Nguyên vẫn còn ghi hận trong lòng. Lúc đầu bọn họ cũng không nghĩ sẽ ra mặt, chỉ cần cực phẩm hắc thiết thạch làm cho Lâm gia đau đầu một đoạn thời gian mà thôi, kết quả tên Lâm Phi này chỉ cần nói xạo vài ba câu đã dọa sợ mọi người. Việc này làm Lý Nguyên vô cùng thất vọng, cũng may mà Bắc Cung Vô Tình cũng không làm hắn thất vọng, chỉ cần nói xạo vài câu lại vừa đúng ý.

Đúng là ngươi nói như vậy, ngươi không phải vẫn nhấn mạnh là cực phẩm hắc thiết thạch không có ở đây sao, vậy hãy để mọi người nhìn cho rõ ràng đi.

Bọn họ tin tưởng, cực phẩm hắc thiết thạch nhất định ở bên trong, không một chút nghi ngờ.

Đây cũng chính là ý tưởng của rất nhiều người lúc này, nhưng lại vì ngại thù đoạn của Lâm Phi, bọn họ không dám nói ra, nhưng trong lòng bọn họ vẫn muốn biết xem đây là thật hay giả.

Nói không bằng chứng, bọn họ tình nguyện tin tưởng đôi mắt của bản thân mình.

Bắc Cung Vô Tình vừa nói như vậy, liền gọi lên tâm tư muốn tìm tòi thực hư của họ, không ai muốn bỏ qua cơ hội này.

...

"Người này cũng coi như có chút bản lĩnh!"

Trong lòng Lâm Phi cười thầm, ngươi muốn tìm được manh mối của cực phẩm hắc thiết thạch trong khu khai thác mỏ ư, tiếp tục nằm mơ đi!

Thế nhưng bên ngoài, Lâm Phi vẫn là nói lời từ chối: "Ta không đồng ý!"

Sự quyết đoán này, rơi vào trong mắt không ít người, nhất là giọng nói kiên quyết như vậy, nếu không phải có gì đó ngoài ý muốn, thì nhất định là có chuyện, không ngoài hai điểm này.

Bắc Cung Vô Tình và Lý Nguyên đều nở nụ cười.

Bọn họ muốn chính là lời này của Lâm Phi.

"Lâm Phi, ngươi không phải nói là cực phẩm hắc thiết thạch đã bị cướp rồi sao, vậy lời này của ngươi là có ý gì?"

Bắc Cung Vô Tình vô cùng thông minh hỏi.

Đương nhiên, ý là muốn cho mọi người hiểu rõ, Lâm Phi đang nói dối, thiết thạch nhất định là đang ở trong khu vực khai thác mỏ, mà cái bọn họ cần cũng chỉ là một lý do.

"Lâm tam thiếu gia, ta thấy ngươi nên cho mọi người vào xem một cái là được rồi, nếu cực phẩm hắc thiết thạch không có bên trong, bọn ta cam đoan sẽ lập tức xoay người rời khỏi đây."

Lúc này, Trương Kiên cũng đứng dậy.

Hai nhà đều là thế lực lớn, dính đến cực phẩm hắc thiết thạch, Trương gia đương nhiên sẽ không trừng mắt nhìn, chắc chắn sẽ chen một chân, sẽ không để mình Lý gia và Bắc Cung gia chiếm được chỗ tốt.

Lời này của Trương Kiên vừa ra, thực tế có thể coi như là bức vua thoái vị.

Lý gia, Bắc Cung gia, Trương gia,... cho dù là nhà nào, đều không thể khinh thường.

Đối với việc Trương gia nhúng tay vào, Lý Nguyên vô cùng không vui.

Trong trường hợp này, chỉ có thể như vậy, nếu như truyền ra ngoài ồn ào khó coi, sẽ mất hết mặt mũi bọn hắn.

Trương gia đứng ra, không thể nghi ngờ mang đến cho Lâm Phi không ít áp lực, đủ để Lâm Phi đưa ra lựa chọn đúng đắn nhất.

Mà hiện nay quan trọng là...., kiểm tra xem tin tức là thật hay giả, còn cực phẩm thiết thạch bị người khác cướp đi, tạm thời có thể không để trong lòng. Mọi người đều cho rằng Lâm Phi một người đang lấy cớ, còn một người đang ngăn cản bọn họ mượn cơ, thế nhưng cái cớ này quá buồn cười, ngăn không được cuồng phong cuộn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Phá gia chi tử?

"Sau này các người sẽ phải hối hận!"

Trong lòng Lâm Phi cảm thấy buồn cười, bọn người kia sớm muộn cũng sẽ cảm nhận được cái gì gọi là lấy đá đập chân của mình.

Cực phẩm Hắc Thiết thạch chẳng qua là một tin tức giả, chính là vì muốn làm cho nội bộ của bọn họ xuất hiện hỗn loạn.

Cho dù bọn họ lục soát thế nào, kết quả đều công dã tràng.

Thế lực của mấy gia tộc bức bách, không thể nghi ngờ đã khiến những người khác rục rịch một lần nữa, không thể không xem rõ ngọn ngành.

Trừ phi, Lâm Phi đắc tội tất cả bọn họ.

...

Lâm Phi trầm mặt, nhưng trên thực tế đây chỉ là giả bộ, nếu người khác dưới sự bức bách này mà vẫn không nhúc nhích thì không khỏi quá không ra gì. Diễn kịch, có ai không biết! Lâm Phi cũng biết diễn.

"Trương công tử, lẽ nào ngươi cũng cho rằng Lâm mỗ lừa các ngươi? Muốn nuốt trọn cực phẩm Hắc Thiết thạch?" Lâm Phi nhìn chằm chằm Trương Căn nói.

Trương Căn cười nói: "Lâm Tam thiếu, ngươi nghĩ sai rồi, tại hạ cũng không phải nói là Lâm gia các ngươi độc chiếm, chúng ta chỉ đơn giản là muốn biết chân tướng của chuyện này, đây là cũng là nguyện vọng của mọi người."

Cái mũi này cũng quá lớn rồi. Trương Căn không nói mình muốn kiểm tra, mà lại trực tiếp kéo tất cả mọi người vào.

Ý nói, ngươi muốn không đáp ứng cũng không được, nếu như đắc tội tất cả những người ở đây, Lâm gia các ngươi đừng mơ tưởng tiếp tục kinh doanh được ở đây.

"Lâm tam thiếu, chúng ta muốn kiểm tra hàm mộ!"

"Chúng ta muốn kiểm tra hàm mộ."

"Không có cực phẩm Hắc Thiết thạch, chúng ta sẽ lập tức đi ngay."

...

Rất nhiều người đứng đầu các thế lực đều lên tiếng.

Ngoài kiểm tra hàm mộ, bọn họ chính là muốn kiểm tra xem ở đây có dấu vết từng xảy ra chiến đấu hay không.

Người của bọn họ biến mất vô tung vô ảnh, phải tìm ra hắc thủ phía sau, đáng nghi nhất không ai khác ngoài Lâm gia.

Nhưng mà nói đi nói lại, nếu như Lâm gia vô thanh vô tức tiêu diệt bọn họ, vậy cũng nhất định sẽ lưu lại vết tích, như vậy hàm mộ là chỗ thích hợp nhất, bất kể là đánh lén, hay là phục kích đều cực kỳ thích hợp.

Hàm mộ là nhất định phải đến rồi.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào Lâm Phi. Đối với những ánh mắt này, Lâm Phi một chút cũng không để ở trong lòng.

"Các ngươi thật sự kiểm tra hàm mộ?" Lâm Phi ngữ khí kiên định.

Biểu hiện này rơi vào trong mắt mọi người, không làm họ bất ngờ một chút nào.

Bây giờ Lâm gia đang ở thế yếu, không đáp ứng cũng không được.

"Lâm tam thiếu, chỉ cần không có cực phẩm Hắc Thiết thạch, chúng ta sẽ lập tức xoay người rời đi!" Lý Nguyên đứng ra nói.

Trong lòng của hắn, trong hầm mỏ nhất định có chuyện, nhất là bên ngoài hầm mỏ còn có người canh phòng, lại thêm khẩu khí cự tuyệt của Lâm Phi, cũng không khó để đoán ra vấn đề trong đó.

Hầm mỏ của Lâm gia có chuyện.

Nếu như không phải e ngại vì vừa rồi Lâm Phi ra tay tàn nhẫn, bọn họ thật sự đã bắt chấp xông vào xem rồi.

...

Lâm Phi hừ lạnh một tiếng: "Lý công tử, Trương công tử, các ngươi dù sao cũng là Tứ đại công tử, thử nói một chút xem, nếu như có thổ phi chạy tới nói muốn xem tình huống trong nhà của ngươi, ngươi có nguyện ý không?"

Hai người cũng không nghĩ tới, Lâm Phi sẽ sắc bén như vậy.

Trương Càn nói: "Vậy ngươi muốn làm gì?"

Lâm Phi chính là chờ một câu nói như vậy, cố ý trầm mặc một lúc, rồi mới lên tiếng: "Thật ra, cho các ngươi kiểm tra hầm mỏ cũng không phải là không thể, thế nhưng ta không muốn Lâm gia phải chịu oan uổng như vậy, cho nên ta muốn mấy vị công tử bỏ ra một chút coi như để bồi thường tổn thất tinh thần có được không?"

Trong lòng mọi người không khỏi cả kinh, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Phi, Lâm gia tam thiếu rốt cuộc muốn làm cái gì đây.

Mấy người Lý Nguyên và Bắc Cung Vô Tình trong lòng lập tức cũng thấy hơi hồi hộp.

Một trăm vạn bạc cho tới bây giờ Lý Nguyên vẫn chưa quên, không nghĩ tới Lâm Phi lại đòi thế chấp đồ vật, không khỏi nhớ tới sự tình về bạc đó.

Đầu tiên bọn họ đã nghĩ tới đây là bẫy rập. Người khiến bọn họ ngã hôm đó, hầu như cả Quy Nguyên thành đều biết.

Lâm Phi nhắc lại việc này, bọn họ không khỏi để ý, liên cân nhắc trong đó liệu có bẫy rập hay không, đã từng mắc bẫy một lần, bọn họ cũng không dám ngu ngốc thêm lần nữa.

"Lâm Phi, ngươi thật to gan, ngươi cho rằng các ngươi còn có quyền đòi lợi ích hay sao?" Bắc Cung Vô Tình cười nhạt.

Lâm Phi nói: "Ta có quyền lợi này hay không, các ngươi có thể thử một lần, ta ngược lại muốn xem xem, các ngươi ai dám xông vào, ta cũng không ngại lưu các ngươi ở lại đây đâu."

Lâm Phi tin tưởng, bọn họ đều sẽ phải đáp ứng. Nghĩ vậy, hắn bước lên một bước.

Mà Lâm Tam, Triệu Dũng cũng không rõ tại sao Lâm Phi lại muốn làm như vậy.

"Ngươi muốn chúng ta thế chấp cái gì?" Lý Nguyên hỏi.

Hắn cân nhắc một phen nhưng vẫn không hiểu mục đích của Lâm Phi là gì.

Lâm Phi như chỉ chờ câu này: "Cực phẩm Hắc Thiết thạch sớm đã bị người đoạt đi mất. Các ngươi muốn xem rõ ngọn ngành cũng được thôi. Mỗi người lấy ra một trăm vạn bạc, ta có thể cho các ngươi đi vào xem rõ ngọn ngành. Nếu như sự thực chứng minh tất cả các ngươi đều sai, thật xin lỗi, đây coi như là phí bồi thường tinh thần của chúng ta!"

Mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh. Có người định nói gì đó, nhưng vừa nghĩ tới chuyện trước đó, bọn họ cũng không dám nói nữa, sợ trở thành kẻ xui xẻo tiếp theo.

Dù sao Lâm Phi hung tàn như thế nào, bọn họ đều thấy rõ.

"Lâm tam thiếu, ngươi cho chúng ta là kẻ ngốc sao, thế chấp một trăm vạn chỉ để vào nhìn trong hầm mỏ?" Lý Nguyên ánh mắt lộ ra vẻ giận dữ.

Lâm Phi chỉ vào khu mỏ phía sau, giống như sớm đã đoán được sẽ như vậy: "Nếu như chứng minh tất cả mọi chuyện là do Lâm gia chúng ta làm, khu mỏ Hắc Thiết tùy ý các ngươi lấy đi, các ngươi hài lòng chưa?"

Khu mỏ Hắc Thiết!

Mọi người lại không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Giá trị của khu mỏ Hắc Thiết thế nào trong lòng bọn họ đều hiểu rất rõ.

Điều đầu tiên bọn họ nghĩ tới là có phải Lâm Phi bị hỏng mắt não rồi không. Mặc dù bọn họ vẫn chưa để lộ ra biến hóa gì, nhưng trong lòng đều đang

suy nghĩ, khả năng thành công của việc này cao như thế nào. Nếu quả thực thu được khu mỏ này vào tay, tuyệt đối là một chuyện trọng đại.

Không ai không động tâm. Khu mỏ Hắc Thiết chính là một tòa tụ bảo bồn. Nhất là đây còn là một tòa mỏ Hắc Thiết đã từng xuất hiện cực phẩm Hắc Thiết thạch, nói không chừng vẫn có cơ hội xuất hiện một khối khác. Chuyện tốt như thế này đến tay, không ai nguyện ý buông tha.

...

Mặc kệ là Lâm Phi nói thật hay giả, bọn họ đã động lòng rồi.

Một tòa mỏ Hắc Thiết thạch, bọn họ không động tâm đó mới là chuyện lạ.

Lời này nếu là do người khác nói, bọn họ cũng chưa chắc đã tin. Nhưng vị tam thiếu gia Lâm Phi này mở miệng, bọn họ cũng không có gì phải lo lắng.

Lâm Phi vừa nói xong, Lâm Tam ở phía sau lại càng hoảng sợ, hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

"Tam thiếu, chuyện này không được!" Lâm Tam thấp giọng nói.

"Lâm thúc, việc này ta đã nắm chắc rồi." Lâm Phi đáp.

"Lâm tam thiếu có khí phách, vì mấy lời này của tam thiếu, một trăm vạn bạc chúng ta sẽ bỏ ra." Người đầu tiên lên tiếng chính là Trương Càn.

Dùng một trăm vạn bạc để đổi lấy quyền không chế mỏ Hắc Thiết, chỗ tốt trong này chỉ cần nghĩ một chút đã khiến người ta không ngừng động tâm.

Bọn họ chỉ cần xuống hầm mỏ, chứng minh được chút gì đó, liền có thể đoạt được khu mỏ vào tay. Còn như Lâm gia sẽ có biểu hiện gì, bọn họ cũng không có gì phải lo.

Miếng bánh lớn từ trên trời giáng xuống này, khiến bọn họ đều có cảm giác hạnh phúc đến sắp ngất đi được.

Lâm gia sao lại sinh ra một đứa phá gia chi tử thế này. Lâm gia đã định trước là phải suy sụp rồi, giờ còn mất đi khu mỏ này, tiếng nói của Lâm gia lại sẽ bị hạ thấp đi không ít, những khu mỏ khác cũng chưa chắc có thể giữ được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Lợi tức hai nghìn một trăm vạn

Mặc kệ Lâm tam thiếu đang có mục đích gì, đưa ra hứa hẹn thế này, bọn họ nhất định sẽ tham gia, chia nhau chỗ tốt trong đó.

Trước đem khu mỏ Hắc Thiết thu vào tay. Đây là ý nghĩ chung của rất nhiều thế lực.

Khu mỏ ở đây, mọi người túi ai mà không có bạc, cho dù không có cũng sẽ lập tức trở về lấy, dù sao cũng không có tổn thất gì. Một trăm vạn nghe thì nhiều nhưng trên thực tế cũng không đáng bao nhiêu.

Mọi người ai cũng không chịu bỏ qua cơ hội, hễ là người tự nhận có chút thực lực, đều nhao nhao đặt một trăm vạn bạc để được chia chén súp.

Một trăm vạn.

Hai trăm vạn.

Ba trăm vạn.

...

Hai nghìn một trăm vạn!

Con số cuối cùng đã đạt đến một con số khổng lồ.

"Lâm tam thiếu, hiện giờ có thể để cho chúng ta đi vào kiểm tra rồi chứ?" Bắc Cung Vô Tình cười nhạt.

Nếu như không phải trước đó Lâm Phi uy hiếp một phen, bọn họ chắc chắn sẽ không nể tình, cho mặt mũi mà làm ra một màn này.

Hai nghìn một trăm vạn bạc, một con số khổng lồ. Cho dù là bọn họ cũng không nghĩ tới gộp tất cả lại sẽ lên tới con số này, ít nhiều có chút khiến người đồ mắt, hận không thể đoạt lấy trở thành vật trong tay.

Khoản bạc này nếu như rơi vào tay Lâm gia, tuyệt đối là một sự trợ giúp lớn.

Đương nhiên, số tiền này bọn họ cho rằng Lâm Phi tuyệt sẽ không có cơ hội đem đi, mà trái lại còn phải giao ra khu mộ Hắc Thiết.

Chỉ cần bọn họ đi vào, có đầu mối gì là không tra được, hầm mộ thì lớn như vậy, nơi có cực phẩm Hắc Thiết thách bọn họ hiểu rất rõ, vị trí đại khái không thể sai được.

"Không thành vấn đề." Lâm Phi nói: "Hiện giờ các người có thể vào, ta sẽ chờ ở ngoài cửa, nếu như các người sợ ta chạy mất, có thể an bài người ở bên ngoài canh chừng."

Mọi người vừa nghe nói như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn. Lẽ nào cực phẩm Hắc Thiết thật sự bị người đoạt rồi?

...

Mỗi người bọn họ đều lưu lại thủ hạ, trên thực tế là để giám thị Lâm Phi, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lâm Phi đứng ở bên ngoài, vẻ mặt thản nhiên.

"Đi đi, đi đi, đều đi hết đi! Hai nghìn một trăm vạn này toàn bộ tiện nghi cho lão tử rồi!"

Đối với hai nghìn một trăm vạn bạc này, Lâm Phi vô cùng động tâm. Một trăm vạn bạc lần trước, Lâm Phi có thể không để bụng, nhưng hai nghìn một trăm vạn thì lại hoàn toàn khác.

Mà số tiền này, chẳng qua là Lâm Phi thu một khoản lợi tức mà thôi.

Nhìn từng người đi vào trong hầm mộ, Lâm Phi không khỏi cảm thấy buồn cười. Nếu như bọn hắn xuống đến nơi, thấy bên trong không có gì cả, không biết sẽ có biểu tình như thế nào đây?

"Có dấu tích chiến đấu!"

"Nơi này có vết máu!"

"Đường như thực sự có người đi vào!"

...

"Thiếu gia, người dùng chiếu dùng già tráo thật đúng là lợi hại!" Triệu Dũng bội phục.

Hai nghìn một trăm vạn phí tổn thất tinh thần, lại đùa giỡn tất cả bọn họ qua một lần, Triệu Dũng tự vấn hấn làm không được.

Ha ha, đây bắt quá mới chỉ là lợi tức thôi."

Lâm Phi cười nói: "Rất nhanh sẽ có trò hay nữa!"

Nửa canh giờ sau, bắt đầu có người từ trong hầm mộ đi ra.

Bọn họ không phải bình tĩnh đi ra, mà hung hăng hùng hổ kéo ra.

"Không xong rồi." Nhìn thấy cử động của bọn họ, Lâm Tam không khỏi thấy hồi hộp, cho rằng sắp gặp chuyện không may, không biết nên làm thế nào cho tốt.

"Chư vị, Lâm mỗ nói không sai chứ?"

Lâm Phi nói: "Đồ vật đó quả thực không ở trong tay chúng ta, không những thế, vì nó mà hầm mộ còn tổn thất không ít người."

Thực sự không có cực phẩm Hắc Thiết thách. Đây mới là nguyên nhân khiến bọn hắn tức giận như vậy.

Tất cả bọn họ, kể cả những trinh thám đã an bài đến đây từ sớm, đều không tìm được nửa điểm vết tích trong hầm mộ.

...

"Lâm Phi, có phải là người đang âm thầm phá rồi hay không?" Bắc Cung Vô Tình bước ra, tức giận chỉ Lâm Phi.

Dựa theo tình huống bình thường, trong mộ chắc chắn sẽ có thứ bọn họ mong muốn, nhưng bây giờ một chút đầu mối cũng không thấy.

Chỉ có thể nhìn ra đã từng có người vào khu mộ, đoạt cực phẩm Hắc Thiết thách đi rồi.

Mất không một trăm vạn bạc, Bắc Cung Vô Tình cũng thấy vô cùng đau lòng, nên lúc này mới bước ra.

"Đào Nhĩ Ma Tê!"

Tốc độ Lâm Phi như gió, bắt lấy ngón tay của Bắc Cung Vô Tình, nhất thời truyền ra thanh âm thống khổ của Bắc Cung Vô Tình. Dưới sức mạnh ghê gớm, hét lên một tiếng rồi quỳ phịch xuống đất, khiến một mảng đá vỡ bắn tung tóe.

Ai cũng bị một màn này hù dọa.

Lâm Phi lại động thủ, mục tiêu vẫn là Bắc Cung Vô Tình.

Bắc Cung Vô Tình vừa đối mặt đã trực tiếp thua trong tay Lâm Phi, vô cùng thê thảm.

"A... Đau chết ta rồi, mau buông tay ra, mau buông tay ra."

Lâm Phi từ trên cao nhìn xuống, một cước đá vào trên thân Bắc Cung Vô Tình: "Bây giờ biết đau rồi à, vừa rồi nói năng vớ vẩn, sao không ngẫm lại có đúng hay không, dám nói xấu Lâm gia chúng ta, đơn giản là ăn gan báo!"

Bắc Cung Vô Tình đau đến muốn lăn lộn, nhưng lại cảm thấy như núi lớn đè ở trên người, không thể động đậy, chỉ có thể giương mắt nhìn về phía Lý Nguyên cầu cứu, sợ trở thành kẻ xui xẻo trong tay Lâm Phi.

Bắc Cung Vô Tình quả thực không nắm chắc đánh được Lâm Phi, nhưng dù có chuẩn bị, vậy mà vẫn không nghĩ tới Lâm Phi không nói tiếng nào cũng động thủ, kết quả lại mất mặt trước mọi người.

Bắc Cung Vô Tình hối hận sao trước đó lại mở miệng, sớm biết hấn đã để cho người khác ra mặt.

...

"Lâm thiếu, ngươi đây là có ý gì?" Lý Nguyên không thể không đứng ra.

Từ hầm mỏ đi ra, Lý Nguyên cũng biết mình đã trúng quỷ kế của Lâm Phi.

Cực phẩm Hắc Thiết thạch khẳng định đã bị người đoạt đi, vậy mà tiểu tử này hết lần này tới lần khác vẫn an bài Hắc Giáp vệ phòng bị bên ngoài, lừa gạt bọn họ, nên mới có một màn như bây giờ.

Lâm Phi cười nói: "Ta có thể có ý gì, đơn giản nhắc nhở một vài người, chuyện gì cũng phải có quy củ, đồ vật không phải trong tay chúng ta, các người thật sự nghĩ Lâm gia chúng ta dễ bắt nạt à, có bản lĩnh thì đi tìm hắc thủ phía sau đi, ở đây diễn trò thì có gì giỏi."

Trước mặt của mọi người, Lâm Phi cứ mắng như vậy.

Lý Nguyên trong lòng thầm mắng Bắc Cung Vô Tình nhiều chuyện, hà tất phải ra mặt, hiện giờ thì hay rồi, ra mặt cũng không giải quyết được chuyện gì, còn trở thành trò cười cho người khác, đúng là đáng đời.

Hai chữ quy củ lúc này nói ra, quả thật có chút tác dụng.

Mọi người quả thực rất tức giận, không nghĩ tới phí công đã trắng, ngược lại còn mất thêm một trăm vạn bạc, mặt mũi thật là ném hết đi được rồi. Nhưng bọn họ thật sự không dám làm gì. Trước đó bọn họ cho rằng chắc chắn sẽ tìm ra manh mối, ai nghĩ kết quả lại không có gì cả.

Lúc này, tự nhiên không dám nói gì nữa.

"Tính tình của Vô Tình ta biết, hấn hấn không phải là cố ý nhắm vào ngươi, hấn chẳng qua là muốn tìm manh mối thôi." Lý Nguyên nhìn về phía Lâm Phi: "Ta nghĩ Vô Tình nhất định đã biết lỗi rồi, sẽ không lại chất vấn thêm gì nữa, nể mặt ta thả hấn ra có được không?"

Bắc Cung Vô Tình nhìn thấy sắc mặt của Lý Nguyên, biết không chiếm được chỗ tốt nữa rồi, trước thoát thân rồi lại nói vậy.

"Lâm thiếu, lần này là ta quá gấp gáp rồi, không nên nổi giận với ngươi, ta biết sai rồi." Bắc Cung Vô Tình thật ra không muốn cúi đầu, nhưng con đau như truyền tới, không thể không làm.

Một cước kia của Lâm Phi đã đánh xơ xác huyền khí của Bắc Cung Vô Tình.

Mất đi huyền khí hộ thân, Bắc Cung Vô Tình không còn chút khả năng chống đỡ, hiện giờ nóng lòng muốn thoát thân, không cúi đầu cũng không được.

Trên thân đau nhức không thôi, trên mặt sớm đã trở nên dữ tợn.

Lâm Phi buông tay ra: "Lần này coi như ngươi có vận khí tốt, lần sau ta không ngại tiêu diệt ngươi đâu, hiện giờ xéo ngay cho ta!"

Bắc Cung Vô Tình một cước bị đá bay ra, giống như một con chó chết.

Những người còn lại âm thầm hít một hơi khí lạnh.

Lần này thật sự phải khuất phục, quan trọng là tin tức về hắc thủ phía sau để tìm ra cực phẩm Hắc Thiết thạch.

Còn như một trăm vạn, bọn họ thật không có dũng khí đòi về.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Giết chóc ở khu vực khai thác mỏ

Mặt trăng ở trên cao, sắc đêm như nước!

Khu vực khai thác mỏ của Lâm gia, một bầu không khí yên tĩnh, ngoài ánh sáng đèn ra thì mọi thứ vẫn như bình thường.

Trong ngôi nhà gỗ nhỏ của khu vực khai thác mỏ.

“Tam thiếu, họ thật sự sẽ tới sao?”

Người hỏi chính là Lâm Tam, ngữ khí mang đậm sự nghi vấn và khó hiểu.

“Nhất định bọn họ sẽ tới.”

Trong đêm tối, ánh mắt sắc bén vụt qua.

Người trả lời chính là Lâm Phi.

Các thế lực bị đè bẹp sáng nay ở khu vực khai thác mỏ, dẫn người ngựa quay về một cách không cam tâm, mỗi bên còn để lại một trăm vạn lượng bạc, không còn thế diện nữa.

Nếu không phục thù thì mới lạ, quan trọng hơn là họ không cam tâm.

Lâm Phi bình tĩnh hơn ai hết, ngồi chờ kịch hay đêm nay bắt đầu.

“Người của chúng ta chúng bị thế nào rồi?”

“Tất cả đã sắp xếp ổn thoà rồi!” Lâm Tam nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đêm nay bọn họ dám đến, thì chúng ta dám bắt họ ở lại đây, đảm bảo họ có đi mà không có về, tất cả những thứ này đều là do tam thiếu tính toán kỹ lưỡng.”

Thấy cảnh tượng ban ngày đó, Lâm Tam không dám ý kiến gì nữa.

Một hơi chôn sống nhiều thế lực trình sát, Lâm Tam không có gan làm như vậy.

Im lặng thảng được hai ngàn một trăm vạn lượng bạc, Lâm Tam không thể làm được điều như vậy.

Lâm Tam hoàn toàn báỉ phục.

Một luồng ánh sáng trắng vụt qua, hai người như biến mất vậy.

...

Cánh rừng bạt ngàn bên ngoài khu vực khai thác mỏ.

Một đường bóng đen vụt quá, tựa như bóng ma trong đêm tối.

“Mau lên.”

“Đừng lạc đội!”

“Đêm nay tẩm máu khu vực khai thác mỏ của Lâm gia, không để ai sống sót, nhất định phải tìm được tung tích của Hắc Thiết thạch cực phẩm.”

Hai người áo đen ánh mắt dữ tợn, đằng đằng sát khí.

“Chắc chắn là Lâm Phi đang ở khu vực khai thác mỏ chứ?”

Một người áo đen trong đó nói: “Lão đại yên tâm, người của chúng ta luôn theo dõi, nếu như Lâm Phi về đến Toái Thạch trấn thì chúng ta sẽ có tin tức.”

Người áo đen gật đầu tỏ vẻ mãn nguyện.

“Hắc Thiết thạch cực phẩm rất quan trọng đối với chúng ta, việc giết chết Lâm Phi cũng quan trọng như vậy, không cho phép mắc sai lầm!”

“Yên tâm, Tôi sẽ đích thân ra tay giết chết Lâm Phi.”

Hai người gật đầu với nhau sau đó mất tích trong màn đêm.

Ngoài ở đây có người động thủ ra thì, ở chỗ khác cũng có hành động.

“Nguyên ca, tối nay phải hành động?”

Trên một sườn núi, Bắc Cung Vô Tình sát khí đầy mặt, rục rịch hành động.

Lâm Nguyên mặc đồ đen, không chút biểu cảm nói: “Không thể tiếp tục kéo dài nữa, Lâm Phi lợi hại hơn tưởng tượng, giữ lại thì sớm muộn cũng xảy ra chuyện, huống hồ đêm nay chúng ta không động thủ thì cũng sẽ có người khác động thủ, bản công tử sẽ bắt Lâm Phi nộp ra hết những gì hắn có được!”

Sự việc buổi sáng, hai người bọn họ đều không thể nào quên. Đó là sỉ nhục.

“Tối nay Lâm Phi nhất định phải chết.” Bắc Cung Vô Tình cười độc ác nói: “Chúng ta có thể làm một cái gọi là bọ ngựa bắt ve!”

“Ha ha, đúng vậy!”

“Đề họ và Lâm gia đấu một trận chết đi sống lại, chúng ta mới ra tay đến lúc đó có thể sử dụng chiêu dương đông kích tây, khiến cho họ cắn xé lẫn nhau!”

...

Khu vực khai thác mỏ của Lâm gia.

Một làn gió nhẹ thổi qua. Hai người bảo vệ bình thường đi tuần, cùng với hai tiếng kêu rên là một cái đầu rơi xuống đất.

Xung quanh khu vực khai thác mỏ, vô số bóng đen xuất hiện, lên vào khu vực khai thác.

“Giết!”

Người áo đen làm động tác cắt cổ.

Trong ngôi nhà gỗ, Lâm Phi điềm tĩnh, ánh mắt sắc bén trong phút chốc cả cơ thể giống như một cây đao, “họ đến rồi.”

“Muốn tìm đến cái chết sao!” Lâm Tam tức giận nói.

“Lâm thúc, có thể hành động theo kế hoạch thôi!”

“Tam thiếu yên tâm, lần này nhất định phải khiến cho họ mất cả chì lẫn chài, Lâm gia chúng ta không phải dễ ức hiếp.”

...

“Ha ha, tôi thấy Hắc Thiết thạch cực phẩm rồi, tôi thấy Hắc Thiết thạch cực phẩm rồi.”

Trong đêm tối, tiếng cười điên dại vang lên khắp khu vực khai thác mỏ của Lâm gia, cười mãi không thôi.

“Chết tiệt, biến đi, thứ này là của ta.”

“A, người dám động thủ, lão tử giết người, Hắc Thiết thạch cực phẩm là của ta.”

Ngay lập tức động tĩnh của khu vực khai thác mỏ dẫn đến sự phản ứng của mọi người.

Ban ngày mọi người hùng hổ đến nhưng kết quả lại thất bại quay về.

Một viên Hắc Thiết thạch cực phẩm, bọn họ không thể sai sót được, bất luận như thế nào thì cũng phải lấy kết quả cuối cùng.

Vốn dĩ những người tiềm phục khi nghe được động tĩnh của khu vực khai thác mỏ, đặc biệt là tin tức của Hắc Thiết thạch cực phẩm thì ai nấy đều không kiềm chế được, Hắc Thiết thạch cực phẩm giống như một viên ma thạch mê hoặc họ.

“Mọi người giết đi!”

“Cướp Hắc Thiết thạch cực phẩm đi!”

“Bất kể là ai, đều giết chết cho ta, ai cướp được Hắc Thiết thạch cực phẩm thì lão tử trọng thưởng một ngàn lượng bạc và một cuốn Nhất Lưu Huyền Công

...

Những người xung quanh đều xông ra. Họ không tiếp tục ẩn nấp nữa, mục tiêu chính là xông vào Hắc Thiết thạch cực phẩm.

Thế là bốn phương tám hướng của khu vực khai thác mỏ không ngừng có người xông vào.

Sau khi vào bên trong, họ không phân biệt bên nọ với bên kia, luồng đao ánh kiếm mở ra một trận họa sát thân.

Một khu vực khai thác mỏ vốn yên tĩnh lập tức trở thành bãi chiến trường, cùng với đó khí tức giết chóc dâng lên, mùi tanh của máu bắt đầu tràn ngập trên khu vực khai thác mỏ.

Những người áo đen thứ nhất, rõ ràng đã nhận ra được tình hình không đúng. Nhưng lúc này, năm từ Hắc Thiết thạch cực phẩm khiến họ không thể chống cự, cho nên không có ai đi phân tích cảnh vừa xảy ra chuyện gì.

Giết chóc vẫn đang tiếp tục, xác chết nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Máu tươi nhuộm đỏ Toái Thạch, đập vào mắt là một cảnh tượng đỏ và đen, mọi người đều tức giận, gãy tay gãy chân ở khắp mọi chỗ, nói lên sự tàn khốc ác liệt của tất cả những thứ này.

“Hắc Thiết thạch cực phẩm ở bên trong!”

Không biết ai hét lên một câu, mọi người nhìn thấy một chiếc hộp sắt. Lúc đó những người này đều bắt đầu điên cuồng.

Hộp sắt đã mở ra một phần nhỏ của vấn đề, nhưng màu đen bóng lóng đó vụt qua khiến mọi người chú ý, lại cộng thêm những hố trên mặt đất, không ai nghi ngờ đây là hàng giả.

Họ chưa từng nghĩ là có một viên Hắc Thiết thạch cực phẩm to như vậy. Mọi người ra tay càng tàn độc, không từ thủ đoạn.

“Cút đi, thứ này của bọn ta.”

“Giết chết chúng, đồng loạt giết hết!”

Cùng với sự xuất hiện của Hắc Thiết thạch cực phẩm thì sự giết chóc trên khoáng trường càng kịch liệt, càng tanh mùi máu.

Nửa giờ, khoáng trường máu chảy thành sông, dường như những người còn đứng được không nhiều, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập trong bầu không khí.

“Ha ha, cuối cùng lần này cũng không có ai tranh giành với chúng ta rồi!”

Một đao của một chàng trai khôi ngô chém người thành hai mảnh, hộp sắt cách chỗ bản thân chỉ vài bước chân, cuối cùng hắn cũng nở nụ cười phản khích, có được thứ này thì giống như có một con át chủ bài trong tay.

“Vù!”

Trong màn đêm, mũi tên phóng ra, một lỗ máu xuất hiện trên người chàng trai khôi ngô đó, nếu như không phải hắn phản ứng nhanh thì có thể đã chết dưới mũi tên này.

“Ai, cút ra đây mau!”

Chàng trai khôi ngô vô cùng tức giận, trường đao chĩa ngang, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Chiếc hộp này, Lý gia bọn ta muốn có rồi, nếu không muốn chết thì lập tức cút đi.”

Lý Nguyên mang theo một đám người đi từ trong ra.

Chàng trai khôi ngô giật mình, “Thứ này là của Vương gia bọn ta, các người không nên quá đáng quá.”

Lý Nguyên cười ha ha nói: “Vương gia là cái thứ gì, hôm nay ai cũng không thể mang thứ này đi, cho người một lựa chọn, giao đồ ra đây ta sẽ tha chết cho người!”

“Giao ra hộp sắt.”

Bắc Cung Vô Tình cũng bước ra, ánh mắt nảy lên sự tham lam.

“Lý Nguyên, Lý gia nhà các người trở nên bá đạo như thế từ lúc nào!”

Ngay khi Lý Nguyên đắc ý, thì lại có người đánh tới một bên của khu vực khai thác mỏ, nghe thấy âm thanh này, Lý nguyên không khỏi bất ngờ, nhú mày, chửi thầm trong lòng, “xui xẻo, sao họ lại đến chứ.”

Thì ra người đến không phải ai khác mà chính là Trương Càn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Phù sư thần thông

Nếu như không phải xác nhận Hắc Thiết thạch cực phẩm xuất hiện, thì Lý Nguyên tuyệt đối sẽ không dẫn theo người ngựa xuất hiện, dấu sao tính quan trọng của Hắc Thiết thạch cực phẩm không gì sánh bằng, không cho phép có khả năng mất đi, nên nói là không thể xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Kết quả, việc mà Lý Nguyên sai đó là đã đánh giá thấp tình hình.

Lý gia bọn họ không thể kiểm chế được, Trương gia cũng không thể kiểm chế được.

Cho nên, hai nhà đều xuất hiện rồi.

...

“Tại sao ngươi lại có mặt ở đây?”

Lúc trước Lý Nguyên đã phái trinh thám đi kiểm tra qua khu vực này, không có người ở đây cho nên mới yên tâm xuất đầu lộ diện.

Trương Càn cười nói: “Các ngươi có thể ở đây thì tại sao bọn ta lại không thể ở đây, chắc chắn bây giờ ngươi nghĩ không ra tại sao đã kiểm tra khu vực này mà cuối cùng lại không tìm ra tung tích của bọn ta.

Lý Nguyên tức giận, lại xuất hiện Trương gia trên đường, tình hình không hay rồi.

Trương Càn vô cùng đắc ý nói: “Quên nói với các ngươi một câu, để cướp được hắc thiết thạch cực phẩm ta đã đặc biệt mời phù sư của gia tộc tới đây.”

Hồi hộp.

Trong lòng Lý Nguyên dâng lên dự cảm không tốt, hắc lờ mờ hiểu được vừa này đã xảy ra chuyện gì, mặt hắc sa sầm nói: “Một phù sư nhỏ bé, ngươi tưởng rằng bọn ta sẽ sợ sao?”

“phù sư cấp một cấp hai đương nhiên không sợ, nhưng nếu là phù sư cấp ba thì sao?” Trương Càn nói.

Một ông già đi ra từ phía sau Trương Càn, mặc bộ áo dài màu đen, cả cơ thể được che kín ở bên trong, lộ ra khí tức âm u, “Khắc khắc khắc... Lão phu Tang Ma không biết có đủ tư cách không?”

Khí tức u ám bao trùm cả bầu không khí ở khoáng trường.

“Trương Càn, ngươi to gan thật, phạm nhân truy nã của Công hội phù sư ngươi cũng dám thu nạp!”

Mặt Lý Nguyên biến sắc, hắc nhận ra thân phận của người đó, biết được lai lịch của người này, bất giác lộ ra ánh mắt đề phòng.

Tang Ma, tội phạm truy nã của Công hội phù sư, đã từng lợi dụng thủ đoạn của phù sư giết chết nhiều Võ giả, thanh danh bê bối, liên tiếp thoát khỏi những cuộc vây bắt, sau đó bắt vô âm tín. Mọi người đều nghĩ rằng ông ta đã chết trong tay người khác, thì ra là luôn ẩn nấp ở Trương gia.

Thế lực của Trương gia rất mạnh, nhưng một khi đối đầu với Công hội phù sư thì không có một chút sức chống cự, và trở thành quá khứ trong miệng mọi người.

Trương Càn vỗ tay nói: “Ta dám đưa người ra thì tự có suy tính, nhưng các ngươi đừng mơ tưởng hôm nay có thể rời khỏi đây.”

“Giết!”

Đám người phía sau Trương Càn nhanh chóng sát nhập chiến trường.

“Giết, giết chết bọn chúng!”

Lý Nguyên cũng dẫn theo cao thủ đến, mặc dù sợ phù sư cấp ba nhưng nếu từ bỏ mà đi như vậy thì lại không cam tâm, đặc biệt là từ bỏ miếng mồi béo bở đã đến tay rồi, bất luận thế nào cũng phải liều một phen.

“Giết phù sư cấp ba đó trước, không cho ông ta động thủ.”

Con mắt Lý Nguyên không tối, hấn ý thức được phù sư khó đối phó.

Tại sao Trương Càn lại không bị họ phát hiện, nguyên nhân nằm ở phù sư cấp ba sử dụng thủ đoạn phù văn, như vậy mới có thể tránh được sự phát hiện của họ.

Giết phù sư trước, đây là việc quan trọng nhất.

Không thiếu cao thủ bên cạnh Lý Nguyên. Dù sao thì khu vực khai thác mỏ cũng cần cao thủ trấn giữ.

“Lý thiếu yên tâm.”

Một người đàn ông mặt đen từ ra từ sau Lý Nguyên, da thịt đen như than nhưng thực lực của hắn đạt đến Võ Đạo cửu trùng thiên.

...

Trong nhà gỗ.

Lâm Phi dùng phù văn để ẩn thân, ngăn cách tất cả khí tức.

“Đánh nhau rồi, bọn họ đánh nhau rồi.”

Nếu như không phải Lâm Phi có yêu cầu, thì chắc chắn Lâm Tam đã không ngồi yên rồi.

“Ta chính là muốn bọn họ đánh nhau.” Lâm Phi không có gì ngạc nhiên cả, tất cả những việc này đều nằm trong dự đoán của hắn, lợi dụng lòng tham của bọn họ,

“Thúc biết vị phù sư đó không?”

Hiện trường xuất hiện thêm một phù sư, ít nhiều cũng khiến cho Lâm Phi hứng thú.

Lâm Tam đang hưng phấn nhưng nghe thấy phù sư bỗng nhiên tinh thần lại trở nên căng thẳng nói: “Tam thiếu, phù sư đó vô cùng đáng sợ, ông ta là Tang Ma tội phạm truy nã của Công hội phù văn, ông ta là người không có việc ác gì chưa làm, nhiều người của Lâm gia chúng ta đã chết dưới tay ông ta.”

“Tội phạm truy nã, thú vị, thú vị!” Lâm Phi vuốt cằm.

Kể từ khi trở thành phù sư thực sự Lâm Phi chưa gặp phù sư bao giờ, đặc biệt là phù sư cấp ba, với năng lực hiện tại thì vốn dĩ cũng chẳng dễ trong lòng.

Thế giới giả thuyết đào tạo ra, sức mạnh của Lâm Phi cũng hơn người bình thường. Nếu đối là một người khác thì khi nghe đến phù sư cấp ba không những bị dọa cho mặt mày tái mét mà còn quay đầu bỏ chạy chứ không ở lại hiện trường.

Lâm Tam đã nhìn thấy thủ đoạn của Lâm Phi, nhưng nghĩ đến sự đáng sợ của phù sư thì phải khuyên Lâm Phi để tránh xảy ra việc.

“Tam thiếu, phù sư cấp ba vô cùng đáng sợ, đặc biệt ông ta còn là cao thủ Võ Đạo cửu trùng thiên...” Lâm Tam vẫn chưa nói xong thì đã bị Lâm Phi ngắt lời.

“Thúc lo ta không phải là đối thủ của phù sư sao!” Lâm Phi cười nói: “Nếu ta dám đào hố thì chắc chắn dám chôn tất cả chúng, lẽ nào ngay cả đến lời nói của thiếu gia thúc cũng không tin sao?”

Lâm Tam lén nhìn Lâm Phi, phát hiện thiếu gia nhà mình vô cùng tự tin. Lẽ nào, thiếu gia có bản lĩnh này sao?

“Tin chứ, tin chứ.”

...

Khu vực khai thác mỏ.

Giết chóc vẫn đang tiếp tục.

Bây giờ là đại chiến giữa Lý gia và Trương gia.

Đến nỗi những người đã trở thành thi thể trên mặt đất trước đó, máu tươi hòa vào trong đó, trở thành một phần tử trong đó.

“Đoàng!”

Lý Nguyên và Trương Càn vừa chạm vào nhau thì chớp đánh, gió lớn thét gào, dưới canh khí thì những viên đá ở xung quanh trong phút chốc hóa thành bột mịn bay theo chiều gió.

Thực lực của hai người đều là Võ Đạo bát trùng thiên, một trong những cao thủ trẻ của Quy Nguyên thành, hai người đều không làm gì được đối phương.

“Trương Càn, Liệt Hỏa chương của ngươi chỉ có vậy thôi hả!”

Lý Nguyên đứng thẳng ngạo mạn.

“Hừm, Phá Thiên chương của ngươi ngay đến Liệt Hỏa chương của ta cũng không đỡ được!”

Y phục của Trương Càn cũng có chút lộn xộn, nhưng có thể nhìn thấy thực lực không hề kém, nếu không thì không thể trở thành một trong tứ đại công tử.

Hai người đang chuẩn bị ra tay lần nữa thì tình hình thay đổi bất thường.

“Cút đi!”

Thì ra Võ Đạo cửu trùng thiên một trận phân ra kết quả.

Cao thủ Lý Nguyên sắp xếp, vừa ra từ băng phong, tiếp đó là phù sư Tang Ma đánh ra, liền nhìn thấy người đàn ông mặt đen bay ra như điều đứt dây.

“Trương thiếu, ta đã giúp cậu giải quyết xong việc rồi.”

Tang Ma lạnh lùng nói, giống như làm một việc nhỏ nhặt không đáng kể vậy, nhưng ánh mắt đầy sự tham lam nhìn vào Hắc Thiết thạch cực phẩm.

“Đa tạ Tang đại sư ra tay.” Trương Càn mặt mày hớn hờ, giải quyết cao thủ của đối phương thì quyền chủ động sẽ nằm trên tay họ.

Cao thủ Võ Đạo cửu trùng thiên thua như vậy.

“Thiếu gia, tôi không phải là đối thủ của ông ta.”

Người đàn ông mặt đen được người khác đỡ dậy, thổ huyết nhiều, vô cùng hổ thẹn đồng thời kiêng nể đối phương, “phù sư đó vô cùng lợi hại, chúng ta mau đi thôi.”

Sắc mặt Lý Nguyên vô cùng khó coi, tình hình nguy hiểm hơn tưởng tượng, cuối cùng đã hiểu được chỗ đáng sợ của phù sư.

“Rút!”

Cao thủ bên cạnh đều bị thương, thì đương nhiên Lý Nguyên không thể ở lại nữa đặc biệt đã biết bí mật lớn.

Nhìn thấy họ muốn đi, đương nhiên Trương Càn không đồng ý.

Vì tranh đoạt Hắc Thiết thạch cực phẩm, Trương Càn mới dẫn phù sư theo, làm sao có thể để cho bọn họ đi, một khi tin tức bị truyền ra ngoài thì Trương gia họ là người đầu tiên gặp đen đủi.

Ánh mắt Tang Ma lạnh như băng khiến cho không ai dám đến gần, “Trương thiếu, cậu yêu tâm đi, từ xưa đến nay không ai có thể thoát được từ trong tay lão phu!”

“Gió lạnh thổi ra.”

Một tấm phù văn bay ra, màu trắng vụt lên hóa thành con lốc màu đen cao mười trượng, thổi vào mọi người.

Con lốc bay đi, tất cả mọi người ở nơi mà nó thổi qua đều bị cuốn vào trong con lốc, gió lạnh giống như luồng đao chém vào cơ thể họ, giống như đang cắt từng miếng thịt, hóa thành mưa máu, dưới thủ đoạn của phù sư mọi người biết được cái gì là đáng sợ.

Những người đó một khi bị cuốn vào trong con lốc thì gió lạnh như luồng đao không ngừng cắt xé, kể cả là cao thủ canh khí rơi vào trong đó thì cũng chịu sự cắt xé của gió lạnh.

Thuộc hạ của Lý Nguyên bị cuốn vào trong, hầu như lập tức trở thành đồng xương.

Thủ đoạn tàn ác như vậy, khiến cho tất cả mọi người vô thức lùi ra ngoài, không thể tưởng tượng ra được thủ đoạn thần thông của phù sư lại có thể giết người một cách đơn giản như vậy.

“Trương Càn, ngươi sẽ không chết dễ dàng đâu, Lý gia ta nhất định không tha cho ngươi.” Lý Nguyên tức giận hét lên.

“Ta đầu hàng, đừng giết ta!” Bắc Cung Vô Tình sợ hãi mặt mày tái mét, hai chân run cầm cập.

Đối mặt với thần thông của phù sư, thực sự họ không thể chống cự được.

Vừa dứt lời, con lốc gào thét tới cuốn họ vào trong, tiếng kêu thê thảm vang vọng khắp không gian.

Lý Nguyên và Bắc Cung Vô Tình bị phù sư thần thông chém chết, để lại một đồng xương cốt.

Giết được kẻ thù lớn nhất Trương Càn vô cùng vui mừng. Có điều, sự vui mừng đó chỉ kéo dài trong chốc lát.

“Thủ đoạn hay của Trương công tử đã giết được Lý Nguyên và Bắc Cung Vô Tình, e rằng sau này chỉ có thể tôn cậu lên làm người đứng đầu Quy Nguyên thành rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Rút lui

"Là ngươi!"

Trương Càn đang trong trạng thái vui sướng, nhìn Lâm Phi đang đi từ trong nhà gỗ ra, trong mắt xuất hiện vẻ bất ngờ.

Màn giết chóc tại mộ khai thác diễn ra không tới một canh giờ, dựa theo tình hình bình thường thì nơi đây không nên có người tồn tại, nhưng lần nào cũng có người xuất hiện, đồng thời còn là kẻ thù của Trương gia.

Trừ lần đó ra, suy nghĩ đầu tiên của Trương Càn luôn cảm thấy việc này kỳ quái.

Trước khi bọn họ xuất hiện cũng đã tiến hành điều tra khu vực này, đám Lý Nguyên cũng dò xét tương tự, xác định không có nguy hiểm gì mới đi ra.

Quan trọng hơn là Trương Càn còn mời phù sư tới, là một phù sư cấp ba, vì vậy hẳn mới không lo lắng.

Sau khi Lâm Phi xuất hiện vẫn luôn có áp lực mơ hồ.

Nhưng chút áp lực đó Trương Càn không để trong lòng.

.....

"Tại sao không thể." Lâm Phi cười nói, "Đây là địa bàn của ta, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua câu địa bàn của ta do ta làm chủ sao?"

Lựa chọn lúc này xuất hiện không thể nghi ngờ chính là thu lưới.

Xung quanh quặng mỏ xuất hiện bóng người cầm cung nỏ trong tay, hàn quang mũi tên chớp lóe nhắm tới đám bọn họ.

Vì để phục kích những kẻ này, Lâm Phi đã tiêu tốn không ít tâm tư, nếu bản thân không phải phù sư, còn đang tu luyện trong Thế Giới Hư Nghi, muốn hoàn thành được việc này căn bản là chuyện không thể.

Tối nay xử lý được một con cá lớn khiến Lâm Phi cảm thấy khá vui sướng.

Phù sư cấp ba Tang Ma chính là một con cá lớn.

Bản thân phù sư rất hiếm thấy, còn là phù sư đã đạt tới cấp ba, trong thành Quy Nguyên đã xem là nhân vật số một rồi.

Lâm Phi tin nếu tiêu diệt phù sư cấp ba kia sẽ thành một đả kích không nhỏ với Trương gia, tương đương mất đi một phụ tá đắc lực.

Đương nhiên sự xuất hiện của phù sư cấp ba tối nay quả thật nằm ngoài sự tưởng tượng của Lâm Phi.

Trương gia còn cường đại hơn so với tưởng tượng.

Trương Càn nhìn xung quanh một vòng, khoe môi nhếch lên vui vẻ, "Năm năm không gặp, bản lĩnh của Tam thiếu gia tăng cao rồi, bất tri bất giác đã bỏ trí ra một cạm bẫy, xem trai cò tranh đấu, còn mình thành ngư ông đắc lợi, đáng tiếc người không nghĩ tới Trương gia chúng ta mời phù sư tới phải không? Cuối cùng kẻ thắng vẫn là Trương gia chúng ta, còn Lâm gia các người sẽ mang tiếng xấu tàn sát đệ tử của Lý gia và Bắc Cung gia thôi."

Phù sư cấp ba ở đây, sức mạnh của Trương Càn cũng hoàn thiện.

Dù công kích của cung nỏ có lợi, nhưng có phù sư ở đây thì không việc gì phải nao núng hết.

Có thể nhìn ra được chỗ bất đồng nhờ tầm quan trọng của phù sư.

.....

"Vậy sao?"

Lâm Phi cười nói, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, "Ngu xuẩn, các người chính là những kẻ ngu ngốc nhất, chẳng lẽ người không bắt ngờ Lâm gia kinh doanh lâu như vậy mà vì sao lại truyền ra tin tức về nguyên liệu cực phẩm sao?"

Không đúng, không đúng.

Lông mày Trương Càn nhướng lên, "Rốt cuộc người muốn nói gì?"

Cảm giác không tốt dần tăng lên.

"Người quả nhiên là kẻ ngu, thiếu gia nhà ta đã nói rõ ràng như vậy, chẳng lẽ các người không biết, Lâm gia chúng ta căn bản không đào ra được nguyên liệu cực phẩm!"

Lâm Tam cười ha ha, thái độ vô cùng khinh bỉ đối phương.

Từ khi gia thế Lâm gia không còn như năm đó nữa, việc tranh đoạt mỏ khai thác càng khắc nghiệt, là một người phụ trách mỏ khoáng, cuộc sống của Lâm Tam không hề dễ chịu, hắn vẫn luôn ghen trong lòng, nhưng tới nay đã có nơi phát tiết, nên lời lẽ không lưu tình chút nào.

Xoạt, xoạt, xoạt.

Trương Càn lui lại ba bước, tức giận nói, "Không thể nào, các người đang nói dối!"

Sau cơn kích động chính là đau nhức và đau khổ, không phải ai cũng có thể chấp nhận được.

Lần này vì đề phòng rủi ro, Trương Càn mời Tang Ma tới, không tiếc đắc tội với Lý gia và Bắc Cung gia mà giết hết tất cả người của bọn họ.

Mục đích không phải vì nguyên liệu cực phẩm sao.

Nhưng chỉ vì một câu nói nguyên liệu cực phẩm ngay từ đầu đã không tồn tại khiến Trương Càn cảm giác như cả trời sập xuống, gương mặt lập tức xuất hiện vẻ bối rối, không kém gì bị ăn một cái tát, hơn nữa còn vô cùng vang dội.

Hai đạo đao quang hiện lên, một hòm sắt phân thành hai.

"Là giả!"

"Đây không phải cực phẩm Hắc Thiết thạch!"

"Là giả, chúng ta rút lui!"

Những người Trương Càn dẫn tới trong đó có không ít người phụ trách khai thác mỏ, chỉ cần liếc tảng đá trong hòm sắt là có thể nhận ra thứ đó vốn không phải cực phẩm Hắc Thiết thạch.

Trong lòng mọi người chợt thấy lạnh lẽo.

Bọn họ rút lui.

Công dã tràng.

Gương mặt Trương Càn hoàn toàn trắng bệch, nếu không có sự tồn tại của nguyên liệu cực phẩm, hắn sẽ không tâm ngoan thủ lạt như vậy, thậm chí còn giả họa cho chủ gây tai họa là Lâm gia này.

Nhưng hiện giờ tất cả đã thành công cốc.

Lâm gia hoàn toàn không tồn tại nguyên liệu cực phẩm.

"Cổ nhân có câu Sĩ Biệt Tam Nhật với ý nghĩa là thay đổi cách nhìn, Trương mỗ thừa nhận lần này bản thân đã nhìn lầm rồi." Trương Càn cố gắng khiến bản thân trấn định lại, ánh mắt oán độc nhìn chằm chằm Lâm Phi, "Nhưng sai lầm lớn nhất của ngươi chính là không nên ở đây."

Lâm Phi thấy rất rõ ràng biểu tình của Trương Càn từ đầu đến cuối, trong lòng vô cùng thoải mái.

Động vào Lâm gia ta, thì sẵn sàng đổi mặt đi.

Mặc dù hắn không có tình cảm gì với Lâm gia, nhưng thân phận này khiến hắn không cách nào vứt bỏ Lâm gia được.

Cho nên bất cứ kẻ nào đối phó với Lâm gia, Lâm Phi hắn đều sẽ không bỏ qua.

Khi đã giải quyết xong những buồn phiền ở nhà rồi hắn mới có thể an tâm tu luyện được, như vậy sẽ không còn sự việc gì ảnh hưởng tới hắn nữa.

"Ha ha, tính toán của ngươi là muốn giải quyết chúng ta ở đây." Lâm Phi nói, "Dùng Lâm gia chúng ta để chịu tội thay ngươi, thủ đoạn không tồi, đáng tiếc ngươi dùng sai cách rồi!"

Trương Càn nhe răng cười, "Vậy cũng chưa chắc."

"Giết sạch bọn họ!"

Trương Càn vô cùng tức giận, hắn đã biết một khi chuyện xảy ra ngày hôm nay bị truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng tới quá nhiều, chỉ khi đã giết sạch tất cả những người ở mở khai thác mới không có bất cứ tin tức nào bị lộ ra ngoài, đến lúc đó Lâm gia sẽ mang tiếng xấu muôn đời, không cần Trương gia hắn ra tay cũng sẽ bị tiêu diệt.

Một hiệu lệnh vang lên, người Trương gia tiến lên vung đao.

"Giết!"

Người Trương gia xuất động.

Trong đêm tối vô số tên nô phóng đầy trời.

Xen lẫn với những tiếng thó hỗn hển.

Thực lực võ giả có cường hãn thì vũ khí vẫn luôn được các đội hộ vệ gia tộc dùng tới chính là cung nỏ.

Cung nỏ có tính công kích dày, chuyên phá huyền khí hộ thân, cương khí hộ thân, đương nhiên loại sau thì cần cung nỏ đặc biệt hơn.

Trong gia tộc thường dùng tên phá huyền khí nhiều hơn.

Tên phá huyền khí có thể phá vỡ huyền khí hộ thân, không tạo ảnh hưởng lớn với cao thủ cương khí, nhưng những mũi tên ngập trời thì cho dù có là cao thủ cương khí cũng không chịu được, việc đó tiêu hao quá nhiều huyền khí.

Tên được bắn ra, người của Trương Càn chết không ít.

Huyền khí hộ thân dù có lợi hại hơn nữa, nhưng khi đối mặt với hàng trăm hàng ngàn mũi tên vẫn trực tiếp bị bắn thành nhím mà thôi.

Một công kích từ xa, một công kích gần người.

Hiệu quả thế nào có thể thấy rõ lập tức.

Chỉ trong chốc lát, thủ hạ của Trương Càn đã bị tổn hại nghiêm trọng.

Dù sao thủ hạ bình thường cũng không đạt tới cương khí hộ thân, dù là bản thân hắn khi đối mặt với nhiều tên như vậy cũng không cảm thấy dễ chịu gì.

"Tang đại sư, việc này còn cần ngươi ra tay!"

Vừa cần tên, Trương Càn vừa nói với Tang Ma.

Thật ra chính bản thân Trương Càn cũng không ngờ Lâm Phi lại sắp xếp chu đáo như vậy, dùng cung nỏ tiến hành công kích bọn họ diện rộng, đáng tiếc chuẩn bị không đủ.

Nhìn những thủ hạ không ngừng bị giết của mình, Trương Càn biết tới nay coi như tiền mất tật mang, hoàn toàn không biết khi trở về phải ăn nói ra sao.

Điều duy nhất có thể làm lúc này chỉ có thể giết chết bọn họ, nhưng trận địa cung nỏ Lâm Phi bố trí rất khó chơi, nếu không xử lý trước sẽ hậu họa vô cùng.

"Việc nhỏ, lão phu bình sinh thông hận nhất lửa đao, cái tên Lâm Tam thiếu này lão phu nhất định phải để hắn nếm trải sự đau đớn khi bị phù văn tra tấn!" Trong mắt Tang Ma xuất hiện thứ gọi là tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Phù sư cấp ba chết ngay tức khắc

Tang Ma quả thật vô cùng tức giận.

Đường đường một phù sư lại bị một đệ tử quần là áo lượt lửa, còn dám giết người trước mặt mình, chẳng khác nào động thổ trên đầu mình, không thể tha thứ được.

Trương Càn không mở miệng, Tang Ma cũng sẽ chủ động, lập kế lấy công vi Trương gia.

Tang Ma có thể trốn ra khỏi tay Công hội Phù Văn cũng nhờ có Trương gia trợ giúp, nếu không có sự trợ giúp của Trương gia thì hắn đã sớm chết trong tay Công hội Phù Văn rồi.

Việc này nhất định phải giúp.

....

Phù sư cấp ba tạm thời không vẽ được bùa trên không trung.

Thủ đoạn vẽ bùa trên hư không bình thường phải là phù sư cấp năm trở lên mới có thể làm được, hơn nữa cũng không phải tất cả phù sư cấp năm đều làm được.

Vẽ bùa trên không trung là một loại bí thuật.

Phù sư dưới cấp năm bình thường đều dùng phù văn đã thương người khác.

Thứ đánh ra không phải phù văn, mà là bạc, rất nhiều rất nhiều bạc.

Bình thường phù sư rất ít khi ra tay, ít nhất trước khi nắm giữ được cách vận dụng tinh thần thì bọn họ tuyệt đối không làm những chuyện không có lợi.

Đốt tiền, có ai nguyện ý làm kia chứ.

Tang Ma vỗ túi tiền, trên đầu lập tức có thêm một phù văn, hai mắt lộ hàn quang, vung tay ném phù văn tới đánh, "Hàn Băng Tiền!"

"Cẩn thận, đây là phù văn thân thông!"

Sau khi phù văn được xé mở, khí tức băng hàn gào thét lao tới, trong một khoảng phạm vi rộng lớn như trắng xóa do những mũi tên băng đánh tới.

Mũi tên hàn băng ngập trời ngập đất.

Rầm rầm rầm!

Rầm rầm rầm!

Tên nó và mũi tên hàn băng đụng chạm nhau.

Dù vậy vẫn có một vài mũi tên hàn băng bắn trúng người một số Hắc Giáp vệ.

Cũng may trên người Hắc Giáp vệ có khôi giáp che chắn một số phần công kích, hàn băng bao trùm khiến nhiều nơi mất năng lực chiến đấu.

Mũi tên hàn băng khá đáng sợ.

Đây cũng chính là điểm lợi hại của phù sư.

...

"Khôi giáp không tồi, nhưng đối mặt với tên băng của lão phu, các ngươi đều phải chết!"

Tang Ma nhe răng cười, dường như có thể thấy cảnh bọn họ chết dưới mũi tên băng vậy.

Hắn là một phù sư hệ công kích.

Hàn Băng Tiễn là một trong những thủ đoạn công kích của hắn.

"Rầm rầm rầm!"

Ngay khi Tang Ma cho rằng dùng phù văn thần thông có thể chém giết sạch sẽ bọn họ thì bỗng nhiên một hỏa cầu nóng bỏng như một trận mưa lửa đánh tới.

Nước lửa bất hòa.

Mũi tên băng thuộc một loại biến hóa của nước.

Hỏa cầu chính là một loại lửa thuần khiết.

Những mũi tên băng đối mặt với vô số hỏa cầu, trong đó không ít cái bị bốc hơi, hóa thành những giọt nước rơi xuống đất.

Chỉ trong nháy mắt, hỏa cầu đã áp chế mũi tên băng.

"Phù sư!"

Tang Ma nheo mắt nhìn bốn phía, muốn tìm ra phù sư, đương nhiên trong lòng hắn cũng vô cùng bàng hoàng.

Có thể phá vỡ được mũi tên hàn băng phải là phù sư cấp ba.

"Ai, lẫn ra đây!"

Sắc mặt Trương Càn âm trầm, không ngờ lại lòi ra một phù sư, hơn nữa còn là phù sư cấp ba.

Đây mới là điều khiến người khác khó chịu nhất.

Phù sư nhất định phải chết, Trương Càn vẫn vô cùng có lòng tin với năng lực của đại sư Tang Ma.

Trước mắt phải biết rõ một chuyện, rốt cuộc phù sư kia rốt cuộc đang ở đâu.

....

Qua một khoảng thời gian, những mũi tên hàn băng bị phá thành từng mảnh.

"Không cần tìm nữa, phù sư mà các ngươi muốn tìm chính là bản đại gia!"

Lâm Phi bước từ trong góc tối ra.

Nếu không có phù sư ở đây, Lâm Phi chắc chắn sẽ không ra.

"Ngươi là phù sư?"

Trương Càn nhảy dựng lên, rất hoài nghi tính chính xác của lời nói này.

Trên thực tế, Lâm Phi còn quá trẻ, nhìn kiểu gì cũng không giống một phù sư, dù sao có thể trở thành phù sư cũng nhất định cần có thiên phú.

Lâm Phi là phù sư?

Trương Càn thà tin mặt trời mọc ở hướng Tây cũng không tin cái tên hoa hoa công tử Lâm Phi này có thể trở thành phù sư, đến hắn còn không thể trở thành phù sư nữa là.

Chỉ xét như vậy cũng có thể thấy rõ ràng rồi.

Lâm Phi cười nói, "Vậy ngươi hỏi thử hắn xem!"

Đương nhiên hắn ở đây chỉ Tang Ma.

"Hắc hắc, lão phu ghét nhất Công hội Phù Văn, đã lâu không giết phù sư rồi." Tang Ma liếm môi, hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm Lâm Phi, xem như thừa nhận lời nói vừa rồi, "Hôm nay đúng lúc khai đao từ ngươi!"

"Có bản lĩnh thì tới đây!"

Lâm Phi xoay người đứng thẳng ngón giữa, rồi lại xoay người tháo chạy về hướng vắng vẻ.

Động tác này mặc dù Tang Ma không hiểu, nhưng cũng ý thức được một chút, đây nhất định không phải động tác hay ho gì.

"Muốn chết!"

Tang Ma nhanh chóng đuổi theo Lâm Phi.

"Gay rồi!"

Trương Càn đang chuẩn bị nói gì đó thì Tang Ma đã biến mất trước tầm mắt, thật ra điều hắn đang muốn nói đây chính là kẻ giương đông kích tây.

Đáng tiếc những lời này còn chưa nói ra khỏi miệng thì những mũi tên đã lại phóng tới trong đêm tối.

Trương Càn ý thức được tình huống không đúng, mất sự trợ giúp của phù sư, bọn họ hoàn toàn bị áp chế trước mưa tên, xem như đã hiểu được nguyên nhân vì sao nửa đường Lâm Phi lại nhảy ra.

Trương Càn hận chết Lâm Phi này rồi.

Nhưng vô dụng, cùng lúc đó một khí tức nguy hiểm tập trung trên người hắn.

Mũi tên phá cương!

....

Khu vực gần nơi khai thác mỏ, đất mang tính cát.

"Tiểu tử, sao không chạy nữa đi."

Khi Tang Ma đang đuổi theo Lâm Phi, thấy Lâm Phi bỗng nhiên đứng bất động, xem thường, cho rằng hắn muốn đấu một trận với mình rồi.

Trên thực tế, làm một phù sư cấp ba, bắt kẻ trên phương diện phù văn hay võ đạo, Tang Ma có thực lực mà người bình thường không thể so sánh được.

Giết chết một thằng nhãi phù sư là chuyện không đáng nhắc tới.

"Tại sao ta phải chạy?"

Lâm Phi ngẩng đầu lên, trong mắt xuất hiện ý cười.

"Hắc hắc, ngươi lựa đã lựa chọn cái chết như thế nào chưa?" Tang Ma không vội vã ra tay.

Từ khí tức thần hồn của đối phương có thể thấy mới là phù sư cấp hai, hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Lâm Phi lắc đầu, nghiêm túc nói, "Ngươi nghĩ sai rồi, hắn là người nên lựa chọn cái chết thế nào mới đúng, là chết ngay lập tức sao? Hay là bị hành hạ tới chết đây? Ta thấy thật ra người chết ngay lập tức là tốt nhất!"

Một phù sư cấp hai giết một phù sư cấp ba?

Tội phạm bị Công hội Phù Văn truy nã Tang Ma như muốn ôm bụng cười lăn, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai dám nói như vậy trước mặt hắn.

"Ngươi muốn giết chết lão phu ngay lập tức?"

Lâm Phi gật đầu, "Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, có lẽ ta sẽ giết chết ngươi ngay lập tức."

Tang Ma ngửa đầu cười ta, "Ha ha, nói khoác mà không biết ngưng, vậy thì lão phu sẽ giết chết ngươi trước vậy."

"Hàn Băng Tiến!"

Thân pháp của Tang Ma rất nhanh, ngay lập tức phát tay ra phù Hàn Băng.

Hàn Băng Tiến như thiên la địa võng vây kín Lâm Phi không một kẽ hở, bất cứ ai ở khoảng cách gần như vậy chắc chắn sẽ bị giết chết ngay tức khắc.

Tang Ma quả thật có năng lực này.

"Phù Hàn Băng, uy lực rất tốt, đáng tiếc luyện chế quá hạn chế, không phát huy được uy lực vốn có!"

Lâm Phi không tránh né.

"Thổ Thuần!"

Trong nháy mắt trước mắt Lâm Phi có thêm một tường đất lớn tầm một trượng đột ngột xuất hiện ngăn cản công kích.

Lúc này Tang Ma lập tức giật mình.

Phù Hàn Băng không dùng tiếp được?

Đây chẳng qua chỉ là một ý nghĩ thoáng qua.

Thổ Thuần bỗng nhiên phá tan, Lâm Phi xông tới, khóe môi nhếch nụ cười vui vẻ.

"Phù Hàn Băng chẳng qua chỉ như vậy, người có thể chết được rồi."

Vì vậy trước mắt Tang Ma, trên tay của Lâm Phi xuất hiện thêm một phù văn lớn, hai mắt trừng lên, một khí tức nguy hiểm lập tức dâng lên.

"Phù Liệt Hỏa!"

"Phù Hàn Băng!"

"Phù Trọng Lực!"

"Phù Cự Thạch!"

....

Các loại công kích như mưa bom bão đạn bay ngập trời rơi xuống đất.

Trong cơn hoảng sợ bị hù dọa dẫn tới hoang mang, Tang Ma vội vàng vùng đủ loại phù văn, khởi động một hộ thuẫn, thế nhưng phù văn hộ thuẫn trực tiếp bị nghiền nát dưới một loạt phù văn, ngay sau đó bị phù văn thần thông bao phủ.

"A a a, lão phu không cam lòng, lão phu không cam lòng!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Lợi ích của điểm pk

Tội phạm truy nã của Công hội Phù Văn - Tang Ma chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày bản thân chết ở dưới một đồng phù văn, một cái chết linh đình, một cái chết đầy uất ức.

Mặc dù Tang Ma có thực lực Võ Đạo cứu trùng thiên, còn là phù sư cấp ba, thế lực cường hãn, nhưng khi đối mặt với những công kích bỗng nhiên tới của Lâm Phi, thì chuyện nuốt hận mà xuống cửu tuyền là chuyện bình thường.

Dù sao kỹ thuật phù văn của Lâm Phi là hoàn mỹ không có bất cứ tỳ vết nào.

Mặc dù mới chỉ là phù sư cấp hai, nhưng phù văn Lâm Phi luyện chế được không kém phù văn cấp ba chút nào.

Thử nghĩ lại, nhiều phù văn cấp ba như vậy nện xuống, ngoại trừ huyền giả ra, đại khái không ai có thể ngăn cản không phải sao?

Cho nên Tang Ma chết không oan chút nào!

Ai bảo phù văn của Lâm Phi nhiều, dùng phù văn có thể giết chết hắn ngay tức khắc.

Có ai ngờ được Lâm Phi có thể nện phù văn xuống như không cần tiền, đâu giống như Tang Ma, mỗi lần chỉ sử dụng một tờ phù văn, mỗi tờ phù văn sử dụng mà đau lòng đau dạ.

Đây chính là sự chênh lệch.

Tang Ma dưới cửu tuyền có biết nếu bản thân gặp phải kẻ không coi phù văn là bảo bối, đánh chết hắn cũng sẽ không đích thân ra tay, nếu không đã

không đánh mất chính tính mạng của mình rồi.

Thật đáng buồn, thật đáng buồn.

....

"Ồi mẹ ơi, thật sự chết ngay tức khắc rồi à?"

Lâm Phi hít sâu một hơi.

Nếu không có thứ để lại trên mặt đất thì Lâm Phi rất khó tin rằng bản thân đã giết một phù sư cấp ba.

Mặc dù trước kia có từng nghĩ tới, suy đoán phù sư cấp ba rất mạnh, dù sao cũng chưa từng thí nghiệm qua, có lẽ cũng không nghĩ tới một đồng phù văn rớt xuống lại có lực sát thương khủng bố như vậy, phù sư cấp ba Tang Ma còn chưa kịp ngăn cản đã trực tiếp bị giết chết.

"Phù văn quả nhiên là đồ tốt, quay về phải chế nhiều hơn, dùng thành lá bài tẩy, từ nay về sau gặp cao thủ huyền giả, mình cũng nắm chắc hơn, không chừng còn có thể giết chết huyền giả ấy chứ."

Tối nay, thật ra Lâm Phi tới cũng vì để thí nghiệm phù văn.

Hiệu quả của phù văn nằm ngoài dự liệu.

Phù văn cấp hai đối kháng với phù văn cấp ba, đại thắng.

Tâm trạng của Lâm Phi rất tốt, từ nay về sau có một lá bài tẩy không tồi, người ta coi phù văn là bảo bối, hẳn lại coi phù văn là công cụ, chẳng phải đạo cụ là để sử dụng hay sao?

"Giết chết phù sư cấp ba Tang Ma, đạt được mười nghìn điểm kinh nghiệm!"

Nhận được nhiều điểm kinh nghiệm như vậy khiến Lâm Phi chấn động.

Kinh nghiệm bình thường chẳng qua chỉ có một nghìn, hai nghìn mà thôi, lần này gặp boss sao?

Lâm Phi cẩn thận cân nhắc lại, dường như đã hiểu được bản thân giết chết Tang Ma không phải là người bình thường, kiêm tu phù sư và võ đạo, chẳng lẽ đây là nguyên nhân?

Khi Lâm Phi còn đang buồn bực, hệ thống vang lên tiếng nhắc nhở.

"Giết chết phù sư cấp ba Tang Ma, thành công lập sát phù sư hắc ám, đạt được mười điểm danh vọng!"

Lâm Phi bồi hồi, danh vọng?

Hắn mở hệ thống, cẩn thận nhìn.

Lâm Phi đã hiểu chuyện gì xảy ra, không kiềm chế được mà hưng phấn.

"Ha ha, rốt cuộc hiểu được tại sao giết chết một phù sư lại có điểm kinh nghiệm cao như vậy rồi!"

Thì ra Tang ma đã giết hai trăm người, thuộc phù sư hắc ám, điểm PK trên người đã đạt tới hai trăm điểm, Lâm Phi giết chết đối phương tương đương với xử lý điểm PK, cho nên điểm kinh nghiệm mới nhiều như vậy.

Ngoại trừ chuyện này ra, Lâm Phi cũng ý thức được tác dụng của danh vọng.

Thì ra thứ khi nãy mở ra là hệ thống danh vọng.

Bất cứ người nào có điểm PK đạt tới một trăm, thì sẽ căn cứ theo mỗi số điểm PK khác nhau mà đạt điểm danh vọng khác nhau.

Điểm danh vọng này có thể thu được huân chương.

Tác dụng của huân chương Lâm Phi đã từng lĩnh hội, loại huân chương danh vọng này có rất nhiều, thời gian sử dụng cũng dài, hiệu quả càng lâu hơn.

Đáng tiếc, tạm thời Lâm Phi không nhìn ra thuộc tính của huân chương.

Một huân chương thấp nhất cần năm trăm điểm danh vọng.

Hiện giờ Lâm Phi chỉ có thể ngước mắt nhìn.

"Chẳng lẽ những kẻ có điểm PK đều tội ác đầy trời sao? Vậy nếu giết chết một kẻ có điểm PK đạt tới mười nghìn, chẳng phải sẽ đạt vài trăm nghìn,

thậm chí mấy triệu điểm kinh nghiệm sao?"

Tâm Lâm Phi dao động.

Từ khi tấn thăng lên Võ Đạo thất trùng thiên, yêu cầu kinh nghiệm không ngừng tăng lên, hiện giờ đã thành một con số không nhỏ rồi.

Ngoại sẵn giết yêu thú hoặc giết chết sơn tặc ra, Lâm Phi tạm thời không nghĩ ra cách lợi dụng điều gì để thăng cấp nữa.

Nhưng sau khi hệ thống danh vọng được mở ra.

Lâm Phi dường như đã ý thức được một vấn đề mới xuất hiện trước mặt mình.

Điểm PK.

Điều này có vẻ rất thú vị!

....

Thu lại suy nghĩ.

Lâm Phi bắt đầu kiểm tra lại chiến lợi phẩm.

Sau khi một đồng phù văn rơi xuống, Lâm Phi cũng không nhớ quá rõ, đa phần lực sát thương lớn, thân thể Tang Ma cũng vì vậy mà bị đánh tan.

"Ôi mẹ ơi, không phải cũng mất luôn đấy chứ?"

Lâm Phi hồi hận khi nãy đã ra tay quá ác, đã quên mất mấy thứ kia không gánh được công kích, giờ thì hay rồi, thứ đó cũng mất luôn rồi.

"Hà?"

Trong đồng đá vụn, Lâm Phi phát hiện thấy một cái túi.

Một túi màu đen.

"Chẳng lẽ là túi mà phù sư chuyên đựng phù văn?"

Cuối cùng Lâm Phi nghĩ tới bên trong Thế Giới Hư Nghi từng nhìn thấy một vật tương tự như thứ này.

Năng lượng tinh thần xông vào.

"Quả nhiên là túi phù văn, đáng tiếc kém quá, chế tác chả có tài nghệ gì cả."

Lâm Phi lắc đầu, nếu Tang Ma dưới cừu tuyến biết được sợ rằng sẽ nhảy ra mắng chửi người, lão phu vì một cái túi phù văn mà lúc trước đã giết chết chừng ba mươi phù sư mới cướp được, hiện giờ lại bị chê là không đáng một đồng, tức đến hộc máu mất.

Trên thực tế, Lâm Phi không biết giá trị của túi phù văn.

Túi phù văn chỉ là một không gian nhỏ độc lập, diện tích không quá lớn, nhưng chỉ chuyên đựng phù văn, những vật khác không thể cất vào được, phải để riêng.

Túi phù văn chỉ phù văn cấp ba trở lên mới có thể sử dụng được.

Còn phần chế tác túi phù văn phải là phù sư cấp năm, hơn nữa cũng cần đạo cụ phù văn đặc biệt.

Cho nên mỗi một chiếc túi phù văn vô cùng trân quý.

Giá một túi phù văn ở ngoài không dưới vài trăm vạn lượng bạc.

Trong đám phù sư, e chỉ có Lâm Phi mới không coi trọng túi phù văn mà thôi.

....

"Không tệ, không tệ."

Lâm Phi rất thích túi phù văn, trong túi chứa không lượng phù văn không nhỏ, hẳn chưa nhìn nhưng hẳn là phù văn cấp ba.

Có thể nói chuyện này thu hoạch được không tồi.

Sau khi có túi phù văn, Lâm Phi sẽ không để lộ chuyện bản thân có không gian riêng, có thể dùng nó để che giấu.

Có túi phù văn rồi, thân phận phù sư của Lâm Phi càng chân thật hơn, ít nhất từ nay về sau sẽ không có ai dám hoài nghi, mặc dù hiện tại Lâm Phi là một đã phù sư, chưa từng được công chứng.

Nhưng có thể nói rằng đã phù sư Lâm Phi đã giết chết phù sư cấp ba bị truy nã rồi.

Nếu Lâm Phi có thể mang hài cốt về thì sẽ càng có nhiều lợi ích hơn.

Đáng tiếc Lâm Phi không biết điều này.

Đối với hắn mà nói, thu hoạch tối nay không nhỏ.

Túi phù văn chỉ là thứ hai, quan trọng nhất là biết được tác dụng của điểm PK và danh vọng, danh vọng cũng chỉ là thứ hai.

Điểm PK đã thể hiện vô cùng quan trọng.

Hai trăm điểm PK có thể đổi lấy mười nghìn điểm kinh nghiệm.

Còn bốn trăm điểm PK, một nghìn điểm PK thì sao?

Những thứ này đáng chờ mong.

Trước mắt vẫn nên xử lý việc này thì hơn.

Lâm Phi tin tưởng sau khi giải quyết xong Tang Ma, tình huống ở khu vực khai thác mỏ sẽ có lợi hơn rất nhiều, chỉ cần không xuất hiện phù sư, bằng vào thiên thời, địa lợi nhất định sẽ giành được thắng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Đan dược cuồng bạo

Chiến đấu trong hầm mỏ phần cuối.

Vệ binh giáp đen dưới tình huống được chuẩn bị đầy đủ, lại lợi dụng nổ trong tay, trong đó còn có không ít Phá Cương tiễn, chỉ cần có nó cũng đã đủ để chiếm thượng phong.

Bị tập kích bởi tên nổ, đệ tử của Trương gia thương vong vô cùng nghiêm trọng.

Dưới sự đã kích to lớn này, hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu, nhất là sau khi mất đi sự trợ giúp của phù sư, cán cân chiến tắng liền từ từ nghiêng về một bên.

Trong hầm mỏ, nồng nặc mùi máu tanh, như một chứng minh ở đây đã có một cuộc chiến thảm khốc ra sao.

Dưới bóng đêm của hầm mỏ Lâm gia, có thể nói là thi thể chất thành đồng, máu chảy thành sông, một chút cũng không khoa trương.

....

"Rầm rầm rầm!"

Trong ánh lửa mờ mờ, có hai người đang không ngừng đấu đá quyền cước, đất đá tung bay, mọi người ở đây không ai dám tới gần khu vực này, để tránh khỏi bị họa lây.

"Trương công tử, ngươi nên bỏ đao chịu trời đi, ngươi không phải là đối thủ của ta."

Lâm Tam thờ dốc, chiến đấu trong một thời gian dài, huyền khí bị tiêu hao vô cùng nghiêm trọng.

Trương Càn sắc mặt không tốt, toàn thân không chỗ nào không bị thương, quần áo trên ngực nhuộm đầy máu đỏ, từ đó có thể thấy rõ, trong lúc chiến đấu hắn chưa từng chiếm được tiện nghi.

Cùng là thực lực Võ Đạo bát trọng thiên, thế nhưng Trương Càn lại kém hơn người ta một bậc.

"Tang đại sư, sao bây giờ còn chưa quay lại, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Thuộc hạ gần như đã chết hết, Trương Cần vẫn còn ôm một tia hi vọng, lúc Tang đại sư trở về, ở thế bất lợi thì có sao. Nếu đối mặt với tam cấp phù sư, có thể dễ dàng tiêu diệt võ giả giống như giết một con gà vậy, nhất định có thể xoay chuyển thế trận.

Đây là sức mạnh duy nhất giúp Trương Cần chống chọi.

"Buông tay chịu trời? Nực cười!" Trương Cần nhe răng cười, "Chỉ cần lúc Tang đại sư trở về, đến lúc đó nơi đây sẽ là phần mộ của các người, người thức thời là tuân kiệt, các người chỉ cần phục tùng ta, trở thành con chó trung thành của ta, thì ta sẽ tha cho các người một con đường sống!"

Trương Cần vừa nói xong, mọi người đang cố gắng liền có dấu hiệu tan rã, nếu bọn họ nghĩ thông suốt, tuyệt đối sẽ không cùng mình gây khó dễ, sự lợi hại của phù sư, không phải thứ bọn họ có thể tưởng tượng ra.

Lúc trước khi phù sư thể hiện sức mạnh, dễ dàng giết chết hai nhà Lý gia và Bắc Cung, để lại ấn tượng không nhỏ trong lòng mọi người.

Đáng tiếc, Trương Cần đã quên một việc.

Lâm Phi cũng là một phù sư.

....

"Khăng khăng cố chấp." Lâm Tam nói "Chuẩn bị Phá Cương tiến!"

Trận chiến trong mô về cơ bản là đã kết thúc, chỉ còn lại chỗ Trương Cần là chưa kết thúc.

Chiến đấu trong thời gian dài, tiêu hao một lượng vô cùng lớn huyền khí, huyền khí của Trương Cần đã tiêu hao sáu phần, chỉ còn lại có bốn phần huyền khí, thực lực cũng giảm xuống nhiều.

Nghe vậy, Trương Cần liền thầm kêu trong lòng không tốt.

Phá Cương tiến chuyên dùng để phá cương khí hộ thân, dưới trạng thái huyền khí khôi phục đầy đủ hẳn có thể tránh được.

Thế nhưng tình huống lúc này không giống như vậy, phía trước có Phá Cương tiến, phía sau có Lâm Tam với thực lực tương đương, hẳn hiện tại hoàn toàn nằm ở thế yếu, cho dù là bên nào trong hai bên hẳn đều không thể ứng phó được.

"Chẳng lẽ thật sự cần dùng đến thứ này sao?"

Trương Cần do dự, dường như đây là cơ hội duy nhất còn lại của mình.

"Chuẩn bị, phá cương khí!"

Lâm Tam vung tay, nhất định không cho Trương Cần cơ hội thoát.

Hưu hưu hưu.

"Đây là do các người bắt buộc ta!"

Trương Cần móc ra một cái bình, đổ ra một viên đan dược màu đen, không chút do dự nuốt vào.

"A!"

Khí tức cuồng bạo từ trên người Trương Cần bộc phát ra, khí thể nguy hiểm cũng theo đó cuộn cuộn trào ra.

Cả người Trương Cần dường như đang bành trướng to ra. Trên tay, trên mặt hẳn nổi đầy gân xanh trông hết sức dữ tợn, nhất là đôi mắt hẳn, đôi mắt mang theo thần sắc oán độc, quả thực trông giống như đôi mắt của một người khác. Mà thực lực Võ Đạo bát trọng thiên của hẳn lại quý dị thăng lên đến Võ Đạo cửu trọng thiên, lộ ra một khí tức cường đại vô cùng kì dị.

Keng keng keng!

Phá Cương tiến bắn lên người Trương Kiên, giống như bắn vào miếng sắt, rơi cả xuống đất.

"Người dùng cuồng bạo đan!"

Lâm Tam rút cuộc nhớ tới, chỉ tay vào Trương Cần, vẻ mặt khó tin.

"Người đoán đúng rồi, chỉ tiếc, đêm nay tất cả các người đều phải chết!"

Thanh âm của Trương Cần, giống ác ma, nở nụ cười dữ tợn, không khỏi khiến lòng người sinh ra sợ hãi.

Cuồng bạo đan, một loại đan được cấm kỵ, tiêu hao sinh cơ cơ thể, tạo ra bạo phát ngắn ngủi, có thể đột phá cảnh giới hiện tại, nhưng lại duy trì không lâu, trong thời gian không đến một nén hương, sau khi được hiệu hết, cảnh giới sẽ tụt, thực lực theo đó cũng tụt giảm, thông thường sẽ lùi xuống một cảnh giới, sau đó phải điều dưỡng thân thể nửa năm.

Thông thường, nếu không phải trong tình huống sống còn, rất ít người sẽ sử dụng cuồng bạo đan.

Cuồng bạo này, số lượng cũng rất ít, số lượng lưu thông cũng không nhiều, đối với một số người mà nói, có thể miễn cưỡng trở thành một lá bài tẩy.

"Cầm nã thủ!"

Trương Càn trong trạng thái cuồng bạo, tràn ngập trong tư tưởng đều là giết chóc.

Giết giết giết!

Vừa ra một trào, người đứng gần Trương Càn nhất đã ở dưới tay hắn, cuồng ngạnh bị hắn bắt đi ra, cả người bị xé làm hai, máu như những giọt sương, rơi trên người hắn giống như ác ma vừa đi ra từ địa ngục.

"Ha ha, đây chính là lực lượng của Vô Đạo cửu trọng thiên, quả nhiên là bản công tử yêu thích nhất."

Trương Càn liếm khòe miệng một cái liền hướng mắt vào Lâm Tam. Lâm Tam đột nhiên có cảm giác giống như mình bị độc xà nhìn chằm chằm, sau lưng hắn đổ đầy mồ hôi lạnh ướt một mảng.

"Bắn, mau bắn!"

Huu huu huu.

"Đúng là muốn chết!"

Trương Càn không thèm nhìn đến Phá Cương tiễn, thân pháp đột nhiên tăng lên, năm ngón tay phá không chớp tới.

Mục tiêu dĩ nhiên là Lâm Tam, trước tiên giết hắn để xả hận.

Chênh lệch một cảnh giới, Lâm Tam nhất thời trong thế yếu.

"Tốc độ thật nhanh!"

"Thình thịch!"

Lâm Tam bay ngược ra bên ngoài, cả người đánh vào trong đất đá, một trào cũng không đỡ được.

"Ha ha, ngay cả một trào của bản công tử cũng không đỡ nổi, đồ phế vật." Trương Càn cười to "Đề ta tiễn ngươi về Tây thiên đi!"

Nói xong hắn lại đánh ra một trào nữa.

"Mạng ta đến đây là hết rồi!"

Lâm Tam lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng, một trào lúc trước hắn đã bị thương nặng, tự biết đỡ không được, vô thức nhắm lại hai mắt.

"Răng rắc!"

Thanh âm phá băng phát ra.

Trong khoảnh khắc lưỡng lự, Lâm Tam mở ra hai mắt, chẳng biết từ lúc nào trước mặt hắn có một cái khiên màu trắng, cuồng ngạnh ngăn cản một trào này, trên tấm khiên tạo ra vô số khe hở nhưng cũng đã ngăn chặn được công kích.

"Trương công tử, ở trên địa bàn của ta lại bắt nạt người của ta, ngươi đúng là chán sống rồi!"

Thanh âm giễu cợt, từ xa đến gần.

"Thiếu gia, thiếu gia đã trở về!"

Trương Càn vừa quay đầu đã thấy Lâm Phi từ xa đi đến, ánh mắt lộ ra vô tận oán hận, giống như nhìn thấy quỷ vậy "Ngươi... Ngươi tại sao có thể quay lại? Tang đại sư đâu?"

"Đã chết."

Lâm Phi nói: "Ngươi cũng sẽ chết ngay thôi!"

"Thiếu gia, cẩn thận, hắn đã sử dụng cuồng bạo đan, thực lực hiện tại đã là Vô Đạo cử trọng thiên." Triệu Dũng lớn tiếng nhắc nhở.

"Ta muốn giết ngươi!"

Thuộc hạ đã chết, Trương Càn có thể không thêm để ý, thế nhưng người chết một mực là Tang đại sư, khiến hắn không cách nào bình tĩnh được, cho dù có về được đến gai tộc, cuộc sống sau này của mình cũng sẽ không tốt lành, tất cả đều là do Lâm Phi mà ra.

Lúc này con thịnh nộ đã vượt lên tất cả, bất kể ra sao hắn đều muốn giết chết Lâm Phi.

Chết, hắn nhất định phải chết.

Trương Càn buông tha Lâm Tam, thân hình thoát một cái, chỉ để lại một hư ảnh, liền xuất hiện trước mặt Lâm Phi, trực tiếp đánh một quyền lên mặt, không khí nhất thời bị chia làm hai.

Một quyền này đánh ra, Trương Càn muốn Lâm Phi trọng thương.

Hắn phải từ từ dẫn vật Lâm Phi đến chết, để giải mối hận trong lòng.

Đột nhiên bị đặt dưới tình huống khó khăn, mặt Lâm Phi vẫn cứ bình tĩnh như cũ.

"Ha, lực lượng mượn đan được mà có, đến cùng là không thành tài được, để ta cho ngươi biết một chút về cái gọi là lực lượng thật sự!"

Người Lâm Phi thẳng tắp như cây tùng, xoay người, phát lực, ra quyền, động tác liền mạch lưu loát.

"Thình thịch!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Người có thể trở thành tộc trưởng tương lai

"Kiêu căng tự đại, ngươi nhất định sẽ phải chết!"

Lâm Phi không né cũng không tránh, Trương Càn dường như nhìn thấy hình dạng thảm thiết tiếp theo.

Mặc dù là chỉ có được thực lực Vô Đạo cử trọng thiên trong thời gian ngắn, thế nhưng dùng để giết chết Lâm Phi cùng đám người này vẫn dư thừa.

Thân pháp của Lâm Phi vô cùng lợi hại, nếu như đối phương muốn chạy trốn, Trương Càn không tránh khỏi tổn một ít thời gian, nhưng cử động lúc này của Lâm Phi, vô cùng phù hợp ý nghĩ bây giờ của hắn.

Dù sao Lý Nguyên, Bắc Cung Vô Tình đều đã bị hắn đánh chết, giờ có giết thêm một Lâm Phi, hắn nửa điểm áp lực cũng không có.

Nếu chuyện đêm nay được xử lý sạch sẽ, đến lúc đó ai biết được chuyện là do hắn làm.

Chuyện phải làm tiếp sau đó, Trương Càn đã sớm có tính toán.

....

Hai người, hai quyền.

"Lực lượng thật cuồng bạo, có điều may mà khi ta đi săn bắt yêu thú ở dãy núi Hắc Thủy, đã quen với loại khí tức này rồi!"

Khí tức cuồng bạo, không ngừng tác động lên thân thể, mà còn tác động lên tinh thần, chỉ cần thất thần một phút, đổi thành bất cứ người nào, đều có thể mất đi cơ hội chiến đấu.

May mắn là Lâm Phi đều chống đỡ được.

Có sức mạnh kim cương hộ thể, lực lượng cuồng bạo tuy mạnh mẽ, nhưng Lâm Phi vẫn có thể áp chế được lực lượng này.

Một quyền này đối với hắn ảnh hưởng cũng không quá lớn.

Là một phù sư phải am hiểu vận dụng thần hồn, ảnh hưởng tinh thần cũng miễn cưỡng được coi là một loại trong đó.

Trái lại, vận khí của Trương Càn lại không tốt như vậy.

Một lực lượng trước đây chưa từng có, đánh vào cơ thể Trương Càn, huyền khí cũng không thể áp chế được, phá tan tầng tầng lớp lớp phong tỏa, nhanh chóng chạy đến lục phủ ngũ tạng.

Phụt.

Trương Càn phun ra một ngụm máu tươi.

Lực lượng phản chấn, khiến Trương Càn lùi đến năm bước mới dừng lại được, tay ra quyền, gón như đánh lên một bàn đá, không chút sứt mẻ mà ngược lại quả đấm của mình còn mơ hồ bị đau.

Dưới một quyền này khiến hắn thấy rõ được khác biệt.

"Ta hiện tại là thực lực Võ Đạo cửu trọng thiên, ngươi làm sao có thể cản được một quyền của bản công tử!"

Trương Càn càng thêm điên cuồng, tùy ý để máu loãng nhỏ trên đất, chăm chú nhìn Lâm Phi.

Vừa rồi đánh ra một quyền, Trương Càn một chút lợi lộc cũng không chiếm được, ngược lại bản thân hắn lại bị thương, trước tác động dễ lại thương thế.

Hắn hận.

Vô cùng oán hận.

Tự cho là có thể đơn giản giết chết Lâm Phi, kết quả mình lại thành một trò đùa lớn của ông trời.

Thực lực của Lâm Phi, không ngờ lại mạnh mẽ như vậy, Trương Càn giống như bị sét đánh, một quyền đánh ra, muốn giết chết Lâm Phi, cũng không dễ dàng như vậy.

"Lực lượng này chỉ là ngươi mượn tới, ngươi chẳng qua cũng chỉ là một con sâu đáng thương, cuồng bạo đan dừng ở trên người ngươi chẳng qua cũng chỉ thế này!"

Lâm Phi ngăn được một quyền của Trương Càn, đối với mọi người không khác gì một thắng lợi.

"Ta không tin, bản công tử nhất định sẽ giết chết ngươi!"

Lần này cơ bắp của Trương Càn căng tới mức tận cùng, hắn không tin hắn dùng cuồng bạo đan mà cũng không phải đối thủ của Lâm Phi.

Hắn không tin.

....

"Loại người như ngươi căn bản không xứng làm đối thủ của ta!"

Lâm Phi lắc đầu, Trương Càn đây rõ ràng đã nhập ma, nếu như hắn rời đi nơi này, muốn giữ lại cũng không dễ, nhưng hắn lại khẳng khái tìm mình giao thủ.

Đây rõ ràng là tự treo cổ tìm chết.

Lâm Phi đảo mắt một vòng, đột nhiên nảy ra một chủ ý.

"Ta muốn giết ngươi!"

Trương Càn lại lần nữa bị kích thích.

Lâm Phi lui người, Trương Càn tiến đến.

Quyển cước xé gió, vang vọng trong không trung.

Thế nhưng, cho dù thân pháp của Lâm Phi chỉ ở cảnh giới thứ nhất, nhưng tác dụng không hề nhỏ.

Trương Càn gần như là muốn điên rồi, thực lực Võ Đạo cửu trọng thiên, nhưng lại bị người trêu chọc, lửa giận lên đến đỉnh điểm, đáng tiếc, nhưng lại không có biện pháp bắt được Lâm Phi, theo thời gian trôi đi, được hiệu của đan dược đang không ngừng giảm xuống.

"Ngươi không chịu cùng ta mặt đối mặt đấu một trận, ta cũng không tin, ngươi cam lòng để thuộc hạ của mình chết!"

Trương Càn đánh ra một hư quyền, sau đó xoay người hướng về Lâm Tam giết, dương đông kích tây.

Nhưng Lâm Phi so với Trương Càn càng nhanh hơn, tùy ý mà di chuyển, liền xuất hiện cách Trương Càn không xa, vung tay ném ra một tấm phù, ánh sáng trắng lóe lên, hàn khí bức người.

Thì ra đây là một tấm băng phù.

Là chiến lợi phẩm có được từ Tang Ma.

Loại phù cỡ này cũng không được chân chính tính là phù, Lâm Phi cũng không có tâm tư coi nó thành bảo bối, mang ra dùng hết.

Ví dụ như bây giờ.

Dưới tác dụng của băng phù, Trương Càn giống như một tòa điêu khắc, xung quanh hàn khí bức người, làm người ta không dám đến gần.

...

Răng rắc, răng rắc.

Trương Càn từ trong băng đi ra, cười gằn nói: "Có phải ngươi đang rất tiếc nuối không, dùng băng phù để đối phó ta, cũng không có cửa đâu, ta nói cho ngươi biết, mọi thứ ở trước mặt Võ Đạo cửu trọng thiên cũng chỉ là mây bay."

Lâm Phi sử dụng băng phù làm Trương Càn càng thêm tức giận.

Trương Càn lại lần nữa đánh tới.

Thế nhưng một màn làm người ta khó tin lại một lần nữa xuất hiện.

Lại là một tấm băng phù nữa, trong nháy mắt Trương Càn lại bị đóng băng.

Trên đời không có sự tình nào bị kịch hơn thế này nữa.

Lâm Phi lại rất thích ý, thi triển bùa chú, đồng thời cũng là kiểm tra cấu tạo bên trong, chứng minh hiệu lực của bùa chú tại Huyền Thiên đại lục, quả thực đã mất đi cách vẽ.

Nếu là băng phù do hắn chế tạo, hiệu quả chắc chắn sẽ cao hơn thế.

Trương Càn lần nữa nổi giận, hai mắt đỏ như muốn trào ra máu.

"Ta cũng không tin, trên người ngươi còn có phù chú!"

Hai lần phá băng mà ra, Trương Càn đã tiêu tốn không ít huyền khí, trong lòng hắn hận Lâm Phi muốn chết.

Thế nhưng, bị kịch vẫn chưa kết thúc ở đây.

Lâm Phi lại ném ra một tấm băng phù, có vẻ vô cùng bất đắc dĩ nói: "Thật sự ngại quá, phù chú loại khác ta có không nhiều lắm, nhưng băng phù lại không thiếu!"

Đây là lời nói thật.

Trong túi Tang Ma, băng phù là nhiều nhất.

Loại phù này vừa có thể công kích lại vừa có thể coi như vật phẩm câu giờ chạy trốn, một mũi tên trúng hai đích, tác dụng vô dụng.

....

Trương Càn phá băng.

Lâm Phi lại ném ra phù.

Lập đi lập lại, không hề ngừng nghỉ.

Hắc giáp vệ binh trên hăm mỏ, quả thực đã coi Lâm Tam thiếu gia thành thần.

Một người trong thời gian ngắn ngủi đạt thực lực Võ Đạo cửu trọng thiên cao thủ, đối mặt với công kích của phù chú, ngược lại lại bị thương tích đầy mình.

Thảm thương thế nào, có thể tưởng tượng được.

Trương Càn một lần lại một lần phá, trong lòng bắt đầu chửi tục, lòng tin của hắn cũng không ngừng tan vỡ, vừa mới phá băng, sau đó lại lập tức bị đóng băng trở lại, thời gian không ngừng bị kéo dài.

Nếu như ông trời lại cho Trương Càn một cơ hội, hắn tình nguyện quay đầu bỏ chạy, tuyệt đối không ở lại làm khó dễ Lâm Phi.

Trương Càn thực sự sợ hãi, trong mắt hắn, Lâm Phi quả thật là một ác ma hàng thật giá thật.

Phù chú giá trị liên thành, hắn lại không ngừng dùng trên người mình, lẽ nào người không biết đây là vùng tiền như rác, người cũng không biết giữ lại sau này dùng sao? Ít nhất cũng phải cho ta trải qua cảm giác Vô Đạo cứu trọng thiên một chút chứ.

Răng rắc.

Trương Càn lại một lần nữa phá băng mà ra, cả người ngã trên mặt đất, ánh trăng chiếu lên người hắn, cả khuôn mặt trắng bệch, trông giống như thi thể mới được đào lên, hàn khí nhập vào người, lạnh đến phát run, thể thâm không thể tả.

"Giết....Ta....Đi!!"

Trương Càn hữu khí vô lực, nằm trên mặt đất, một ngón tay cũng không thể động đậy nổi.

Một lần lại một lần phá băng, một lần lại lần bị đóng băng, lòng tin không ngừng bị đá kích, tâm hồn tan vỡ, loại thống khổ không thể phát tiết này, là bi kịch vô cùng. Bi thảm nhất cũng chỉ thế này mà thôi.

Thậm chí là suy nghĩ muốn tự sát Trương Càn cũng có, tại sao mình lại gặp phải một ác ma như vậy.

Đáng tiếc, lúc này hàn khí đã xâm nhập, tay chân đều vô lực, cuồng bạo đan đã hết tác dụng, bị kịch từ đây bắt đầu.

Trương Càn thầm nghĩ muốn chết.

Nếu truyền ra bên ngoài, có lẽ sẽ không ai tin tưởng rằng đường đường là một Tứ đại công tử lại mở miệng muốn xin chết.

Lâm Phi từ trên cao nhìn xuống hắn, lắc đầu: "Vừa rồi ta vô cùng muốn giết ngươi, nhưng bây giờ ta không muốn giết ngươi nữa, ta có cảm giác giữ ngươi lại còn có chỗ hữu dụng!"

Mất Trương Càn lóe ra tia giận dữ: "Ngươi không cần....mơ, ta sẽ không....đồng ý, có gan hãy giết ta ngay bây giờ!"

Lâm Phi lắc đầu: "Tại sao ta lại muốn giết ngươi chứ, ta cảm thấy ngươi rất có cơ hội trở thành tộc trưởng tương lai của Trương gia, ngươi cam lòng chết đi như vậy? Bỏ được quyền thế vô cùng, bỏ được tài phú vô cùng?"

"Tộc trưởng....Trương gia?"

Trong mắt Trương Càn lóe lên vẻ ngoài ý muốn cùng mất mát, không nghĩ ra Lâm Phi rốt cuộc muốn làm gì.

Lâm Phi ngồi xổm xuống, hạ giọng nói: "Ngươi nghe không nhầm, ta cũng không có nói sai, tộc trưởng tương lai không muốn làm lại muốn đi tìm chết, đáng tiếc, thật sự là quá đáng tiếc. Ngươi ở Trương gia là thuộc dòng chính, thế nhưng lại một mực không ngồi lên được chức tộc trưởng, thế nhưng ngươi chỉ cản trở thành tay sai của ta, ta đây sẽ giúp ngươi ngồi lên chức tộc trưởng tương lai!"

Tộc trưởng....Còn tất cả những cái khác đều đã bị xem nhẹ.

Trong mắt Trương Càn bây giờ chỉ còn hai chữ tộc trưởng.

Thực ra, trong lòng hắn luôn có một bí mật, hắn vẫn luôn muốn trở thành tộc trưởng tương lai.

Mà Tang Ma chính là ô dù âm thầm chống lưng cho hắn!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Công trạng đầu tiên

Bóng đêm như nước.

Mới qua hơn nửa đêm, nhưng với những người ở hầm mộ của Lâm gia mà nói, đêm nay là một đêm không ngủ.

Ban ngày mâu thuẫn kịch liệt, đến tối lại có hung hiểm từ đánh lén rình rập, từ cực kỳ nguy hiểm lại chuyển nguy thành an, tựa như một giấc mộng, khiến cho không ai ở đây có thể nào quên.

...

Lộp cộp lộp cộp. Trên quan đạo, một đám Hắc Giáp vệ lao vụt qua.

May mà nửa đêm trên quan đạo không có người nào, nếu không chắc chắn sẽ thu hút không ít chú ý.

Đoàn người này không phải ai khác ngoài Lâm Phi cùng với Hắc Giáp vệ.

Từ bộ dạng hưng sư động chúng của bọn họ, có thể tưởng tượng được sắp phát sinh đại sự rồi.

Hai canh giờ sau, sắc trời dần tỏ, sao trời dần lui.

Lúc này trong một mảnh rừng cây, một đám người lặng lẽ vô thanh vô thức đi tới.

"Mọi người chú ý dưới chân, ngàn vạn lần đừng phát ra động tĩnh!"

Hắc Giáp vệ thần tình nghiêm túc, nhưng vẫn có thấy được vẻ hưng phấn trên mặt bọn họ.

Đi lên đỉnh một ngọn núi, tầm mắt được mở rộng, có thể thấy rõ ràng tình huống của khu vực phụ cận.

Thì ra phía trước ngọn núi có một khe núi. Hai bên trái phải núi đều có thung lũng, lại thêm bốn phía có đại thụ che trời ngăn trở. Nếu không phải là người quen thuộc với khu này, khó có thể phát hiện ra ảo diệu bên trong.

"Thiếu gia, phía trước chính là Hắc Phong trại!"

Trương Càn bị Hắc Giáp vệ nhắc lên, hữu khí vô lực chỉ vào kiến trúc ở khe núi, nói ra lời này là đã hạ quyết tâm một phen.

Người ngoài không biết Hắc Phong trại này là do Trương gia tận lực bồi dưỡng ra, ngoài đệ tử nòng cốt của Trương gia, người ngoài đều không biết tới, cho dù Trương Càn cũng là tình cờ mới biết được.

Ở hẻm mỏ Lâm gia, Trương Càn đã lựa chọn đầu nhập vào dưới trướng Lâm Phi.

Tiêu diệt Hắc Phong trại, chính là công trạng đầu tiên của Trương Càn.

Trương gia vì bồi dưỡng Hắc Phong trại mà đã tổn hao tài lực vật lực rất lớn. Dựa vào chuỗi đào nhon Hắc Phong trại này, mà đã hoàn thành được rất nhiều sự tình ngoài mặt không thể hoàn thành.

Nếu như Hắc Phong trại bị người tiêu diệt, cũng chính là chặt đứt cánh tay đắc lực của Trương gia.

"Người khẳng định?" Con mắt Lâm Phi híp lại, lộ ra sát khí.

"Ta xác định, phía trước chính là Hắc Phong trại!" Trương Càn một mực chắc chắn.

"Thiếu gia, Hắc Phong trại là đám sơn tặc lớn nhất ở Toái Thạch trấn, không ít khoáng thạch ở khu mỏ của Lâm gia chúng ta chính là bị bọn họ cướp đi, hoá ra đại bản doanh của bọn chúng lại ở nơi này, chọn chỗ thật là bí mật, một đám đáng chết, Trương gia thù đoạn thật!"

Lâm Tam nghiêng răng nghiêng lợi, gắt gao nhìn chòng chọc khe núi bên dưới.

Lâm Phi vỗ vỗ bả vai Lâm Tam: "Yên tâm, sau ngày hôm nay Hắc Phong trại sẽ trở thành quá khứ!"

Tiêu diệt Hắc Phong trại, chẳng qua là cử chỉ ngoài ý muốn, không thể phủ nhận, tác dụng của một chiêu này không tệ, chặt đứt một trụ lực lớn của Trương gia, đồng thời làm cho Lý gia và Trương gia chó cắn chó. Đúng là một nước cờ tốt vô cùng!

Thấy Lâm Phi lộ ra sát khí, Trương Càn không biết mình rốt cuộc là đúng hay sai.

Trên thực tế, Trương Càn quả thật đã bị Lâm Phi thuyết phục, thời gian năm năm ngăn ngừa, thực lực Lâm Phi đột nhiên tăng mạnh, hẳn dùng Cuồng Bạo đan cũng không phải là đối thủ, hơn nữa đối phương còn là một phù vân sư.

Điều này đại biểu cho cái gì, chính là thiên tài.

Thử hỏi một thiên tài, sẽ ở loại địa phương thế này sống quãng đời còn lại sao? Đó là điều không có khả năng.

Đưa hẳn trở thành tộc trưởng, tựa hồ cũng không phải là vấn đề gì khó.

...

"Chút nữa một đường giết tới, không cần lưu tình, toàn bộ giết không tha!"

Mặc kệ đây là Hắc Phong trại có phải hắc y nhân đánh lên hay không, Lâm Phi cũng sẽ không bỏ qua cho bọn chúng.

Đêm nay đầu mục lớn nhỏ đều tan tành, Toái Thạch trấn phát sinh biến hóa lớn, trở thành một cái bánh ngọt lớn trước mắt mọi người. Nếu như không ăn một miếng, Lâm Phi cũng tự thấy có lỗi với bản thân.

Đây cũng là một trong những việc Lâm Phi có thể làm.

"Thiếu gia yên tâm, qua hôm nay sẽ không có Hắc Phong trại nữa!" Triệu Dũng nói.

Lâm Phi vung tay lên: "Xuất phát!"

Hai bên khe núi đều có người tuần tra, nhưng vì mới là sáng sớm, mấy tên sơn tặc đều buồn ngủ, nên cũng không chú ý đến động tĩnh xung quanh.

Vù vù vù.

Mấy tên lơ mơ ngủ đó đối mặt với đội Hắc Giáp vệ có chuẩn bị mà đến, trực tiếp bị giết chết trong giấc mộng.

Một tên, hai tên, ba tên...

Trong chớp lát, Hắc Phong sơn tặc vòng ngoài đều đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Tiến vào trong thung lũng mới hiểu Hắc Phong trại cường đại đến mức nào, nếu không phải là đột nhiên bị tập kích, muốn công phá Hắc Phong trại chắc chắn sẽ vô cùng khó khăn.

Đương nhiên càng không có người nghĩ tới, chỗ hẻo lánh thế này sẽ có người tới.

"Giết!"

Lâm Phi ra lệnh một tiếng, Hắc Giáp vệ xung quanh lập tức giết lên.

"Khó khăn lắm mới có cơ hội này, tuyệt đối không thể bỏ qua!"

Lâm Phi rút Hắc Sát đao ra, hàn quang vụt sáng, lao thẳng vào trong sơn trại.

"Điểm PK, năm mươi!"

Nhìn thấy người đầu tiên trong Hắc Phong sơn trại, Lâm Phi hơi kinh hãi, nhìn thấy một vài chữ đỏ trên đầu đối phương.

Điểm PK, năm mươi. Lúc trước hắn chưa từng thấy cái này.

"Chẳng lẽ mở ra hệ thống điểm PK, người tốt và người xấu cũng có thể phân ra?"

Lâm Phi chỉ vờn vờn thấy bất ngờ trong giây lát, giờ tay chém xuống, đầu tên kia liền rơi xuống đất.

"Giết chết Vương Thất, điểm PK năm mươi, thu được 2500 kinh nghiệm!"

Mặc dù trong đầu đã có suy đoán, nhưng khi nghe được thanh âm này, trong đầu Lâm Phi vẫn dâng lên cảm giác hạnh phúc, đồng thời hăng hái lao tới.

"A, có đồ rơi ra?" Lâm Phi lần nữa há hốc mồm.

Trước đây khi hắn giết người, trừ phi tự mình đến lục soát, bằng không chưa từng phát hiện gì khác.

Nhưng hôm nay, khi giết chết người có điểm PK năm mươi, từ trên người đối phương lại rơi ra bạc.

"Hay thật, lại thành giống như đang đánh quái rồi?"

...

"Giết chết Lý Phi, điểm PK ba mươi, thu được 1500 kinh nghiệm!"

"Giết chết Trương Ngũ, điểm PK hai mươi, thu được 1000 kinh nghiệm!"

"Giết chết Lưu Mãng, điểm PK 70, thu được 3500 kinh nghiệm!"

...

Lâm Phi không phải cuồng ma thích giết người, trái lại hắn rất ít khi lạm sát, nhưng giết những kẻ có điểm PK, thì không hề thấy có áp lực.

Mỗi khi giết chết một người, hầu như đều sẽ có đồ vật rơi ra. Trong đó có bạc, có vũ khí, có bí tịch...

Lâm Phi giờ tay chém xuống, người trong Hắc Phong sơn trại căn bản không người có thể chống lại, quả thực như một con mãnh hổ lọt vào giữa bầy dê, há miệng rộng như chậu máu, cực kỳ hung tàn.

Từng tên Hắc Phong sơn tặc lần lượt chết dưới đao của Lâm Phi.

Trước ngực Lâm Phi sớm đã nhuộm đỏ bởi tiên huyết, phía sau lưng thì thể khắp nơi.

Hắc Phong trại bất ngờ bị tập kích, hầu như không kịp ngăn cản, Hắc Giáp vệ cũng không phải là ăn chay, sơn tặc trong mắt bọn họ cũng không tốt đẹp gì, lần này đối phó với Hắc Phong trại không hề thủ hạ lưu tình.

Chỉ trong chốc lát, tình hình của Hắc Phong trại đã vô cùng thảm, không thể chống đỡ.

Bên này Lâm Phi một đường giết qua. Thực lực của đám Hắc Phong sơn tặc đều không cao lắm, thể nhưng số lượng nhiều, hầu như đều là Võ Đạo lục trùng thiên.

Một Hắc Phong trại như vậy khó trách có thể trở thành thanh đao sắc bén của Trương gia.

"Mọi người cùng nhau tiến lên, giết chết hắn!"

Lâm Phi không ngừng giết tới, thủ đoạn hung tàn, đám Hắc Phong sơn tặc cũng không muốn đi tìm cái chết

Huynh đệ bọn họ cùng xông lên, nhưng vẫn bị một đao chém giết như cũ. Ở trong mắt bọn hắn, Lâm Phi chính là một tên ác ma, một đại ác ma.

Vù vù vù...

Hàng loạt ánh đao lóe lên, một đám sơn tặc gần đó rào rào ôm cổ ngã xuống đất.

"Chuyên làm chuyện ác, đáng chết!" Lâm Phi mặt không đổi sắc, tiên huyết trên Hắc Sát đao chảy xuống tí tách.

"Các hạ rốt cuộc là ai? Vì sao giết người của Hắc Phong trại ta?"

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Năm nghìn điểm pk

"Đại đương gia tới!"

"Ha ha, thằng nhóc con chết chắc rồi!"

"Đại đương gia ra tay, có ai có thể còn sống sót, đến lúc đó nhất định phải rút gân lột da tiểu tử này, thập thiên đẳng mới trút được con giận trong lòng."

Nương theo lời nói tàn độc cuồng bạo của mấy kẻ xung quanh, đám Hắc Phong sơn tặc đang liên tục bại lui tựa như tìm được chỗ dựa, nhất thời dừng bước lại.

Hắc Phong trại có quy mô như ngày hôm nay, đều là nhờ thủ bút của đại đương gia Hắc Phong.

Trong Hắc Phong trại, đại đương gia Hắc Phong chính là trời, là đất, là cường giả trong mắt bọn chúng, một khi đại đương gia ra tay, lập tức có thể xoay chuyển cục diện.

Tất cả bọn chúng đều tràn ngập lòng tin với khả năng của đại đương gia. Nguyên nhân vô cùng đơn giản, bởi vì đại đương gia Hắc Phong là một vị cao thủ Võ Đạo cửu trùng thiên!

...

Hắc Phong, người cũng như tên, cao cao to to, mắt to mày rậm, lại có râu quai nón, hoàn toàn không giống một tên thổ phỉ, đặc biệt nổi bật, như hạc giữa bầy gà, không chú ý cũng không được.

"Ồ, boss hả!" Lâm Phi tùy ý nhìn lướt qua, chợt mắt sáng ngời, không phải là bởi vì đối phương có thực lực Võ Đạo cửu trùng thiên mà là trên đỉnh đầu đối phương có mấy chữ đỏ!

Điểm PK năm nghìn!

Từ khi hệ thống điểm PK mở ra cho tới bây giờ, người có điểm PK cao nhất mà Lâm Phi từng gặp phải là hai trăm, thu được một vạn điểm kinh nghiệm.

Lúc này lại xuất hiện một gia hỏa điểm PK năm nghìn, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Đúng là đại boss, giết chết được tên này, ít nhất cũng kiếm được tới mười vạn kinh nghiệm! Nói không chừng còn rơi ra đồ quý nữa!

Lâm Phi liếm khô miệng một cái, vô cùng hưng phấn, lúc trong thung lũng gặp được boss nhỏ đã kiếm được không ít, giờ gặp được đại boss, lập tức nhìn chăm chăm với ánh mắt đầy mãnh liệt. Người không biết còn tưởng rằng hai người quen biết đã lâu.

Chỉ có sắc mặt đại đương gia Hắc Phong hơi đổi một chút, theo bản năng rung mình một cái, giống như ánh mắt kia khiến người ta không chịu nổi, không khỏi nhướng mày, cười nhạt: "Tiểu tử, rốt cuộc là kẻ nào sai người tới đây, trong địa bàn của ta, giết thủ hạ của ta."

Lửa giận của Hắc Phong đã tăng đến cực hạn, hắn vừa nhìn đã thấy thủ hạ tử thương vô số, nguyên khí tổn thương nặng nề.

Hắc Phong nhìn kẻ trước mắt này nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lập tức xé xác đối phương, phát tiết lửa giận trong lòng.

Lâm Phi hoành đao mà đứng: "Hắc Phong lão đại? Dáng dấp thật không tệ, muốn sống thì quỳ xuống nói xin lỗi, giao tất cả tài sản ra đây. Nếu không đừng trách ta tiêu diệt toàn bộ Hắc Phong trại của ngươi!"

Bá đạo.

Một tên lông còn chưa mọc hết mà mở miệng liền muốn tiêu diệt Hắc Phong trại, muốn thách thức vị đại đương gia của Hắc Phong trại này sao!

"Đại đương gia, tên này quá cuồng vọng, xin người hãy làm thịt hắn, báo thù cho các huynh đệ!"

"Ngũ đương gia, tứ đương gia đều chết trong tay tiểu tử này, bọn họ còn chết rất thảm, người nhất định phải báo thù cho bọn họ!"

Hắc Phong bình thường rất có tâm cơ, nhưng hôm nay Hắc Phong trại bị người vây đánh bất ngờ, thủ hạ tử thương thảm trọng, chuyện này không thể đơn giản được, nhất định phải tìm ra hắc thủ phía sau.

Nếu như lúc bình thường, Hắc Phong sẽ không lỗ mãng như thế, chắc chắn sẽ suy nghĩ tường tận rồi mới hành động, nhưng lúc này hắn không có thời gian để mà suy nghĩ kỹ được.

Nếu hắn không tự mình ra tay, trấn trụ tràng diện, chắc chắn sẽ làm lòng các huynh đệ nguội lạnh.

"Tiểu tử, hôm nay dám chạy tới địa bàn của gia gia giết người, ta sẽ khiến cho ngươi hiểu rõ đắc tội Hắc Phong trại sẽ có kết cục như thế nào!"

Hắc Phong quyết định trước tiên phải xử lý được tiểu tử này đã. Một màn trước đó tất cả mọi người đều thấy rõ. Tên này là một kẻ lợi hại, đao pháp hơn người, giết người lưu loát, tứ đương gia, ngũ đương gia đều bỏ mạng trên tay đối phương. Nếu hắn còn không ra tay, cơ nghiệp của Hắc Phong trại coi như xong rồi.

...

Đại đương gia Hắc Phong vừa ra tay, thân thể cao lớn như một con mãnh hổ, lập tức rút ngắn khoảng cách, một chiêu đánh xuống.

Lâm Phi sớm đã đoán được, liền dùng Tùy Phong bộ pháp tránh đi, Hắc Sát đao trên tay nhoáng lên, hóa thành một mảnh bạch quang, chém về phía đám sơn tặc.

Vù vù vù.

Nhất thời lại có thêm bảy tám người ôm nỗi hận mà ngã xuống đất.

"Hắc Phong trại các người chưa từng thật sự trải qua chém giết sao, xem ra có tiếng không có miếng mà thôi!"

Hắc Phong giận dữ, tiểu tử này quá kiêu ngạo, hắn đang ra tay mà còn dám giết thủ hạ ngay trước mắt, đơn giản là đang sỉ nhục hắn.

Bất kể như thế nào, vị đại đương gia Hắc Phong này cũng chưa từng ngờ tới tiểu tử này dám làm như vậy, còn dám to mồm khoác lác như thế, cả giận nói: "Thằng nhóc con muốn chết, lão tử nhất định phải băm ngươi làm trăm mảnh."

Người dám coi vị cao thủ Hắc Phong này không ra gì, chắc toàn bộ Quy Nguyên thành cũng chỉ có một mình Lâm Phi.

Dù sao người này cũng là cao thủ Võ Đạo cửu trùng thiên.

Nhân lúc này, Lâm Phi lại không chút khách khí chém xuống, vô số đầu người lại rơi xuống đất.

Mục đích của Lâm Phi chính là chọc tức vị đại đương gia này.

Trên thực tế những hành động vừa rồi của hắn, cũng không hoàn toàn là để chọc giận đối phương, mà còn là để hắn chỉ hạ thủ với mình. Một khi Hắc Phong rời đi, tổn thất sẽ chính là Hắc Giáp vệ.

Hai mắt Hắc Phong đỏ bừng, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn, trên tay xuất hiện nhiều hơn một thanh trường đao đỏ như máu, chính diện một đao bổ xuống, đao mang như bạch tuyến gào thét mà đến.

Một đao phần nộ của Hắc Phong.

Từ lúc nào mà lại có người dám coi thường hắn như vậy.

Ầm ầm!

Lâm Phi né người như chớp, đám Hắc Phong son tặc phía sau liền gặp xui xẻo, bị chém làm hai, trước khi chết cũng không biết vì sao đại đương gia lại hạ thủ với bọn họ.

"Người của mình cũng giết, đúng là đại đương gia mẫu mực."

"Im miệng, thằng khốn này!"

Bản thân Hắc Phong là cao thủ dùng đao, đao pháp cũng là đại khai đại hợp, uy lực vô cùng mạnh mẽ, cao thủ chết dưới tay của hắn nhiều vô kể, nhưng hôm nay hắn lại gặp phải Lâm Phi.

Vù vù vù.

Đao mang đan vào thành vồng, xung quanh càn là cát bay đá chạy, đao mang tung hoành.

Hắc Phong một hơi thở chém ra hơn mười đao, đúng là đao nhanh, lúc bình thường vẫn lấy làm tự hào, nhưng lúc này một chút hưng phấn cũng không có, ngược lại là còn thấy bất đắc dĩ nhiều hơn.

Nếu như đối sang một người khác, bất kể luận tốc độ, hay luận đao pháp, đều chắc chắn phải chết, nhưng khi dùng để đánh với tiểu tử này lại không có bất kỳ tác dụng gì.

Luận thân pháp, thân pháp của tên này lợi hại hơn hắn rất nhiều, lưu lại tàn ảnh khắp nơi. Đây là tốc độ đạt đến cực hạn mới có thể lưu lại tàn ảnh.

Vậy mà một tên tiểu tử Vô Đạo thất trùng thiên lại làm được.

Vớ vẩn, tuyệt đối là chuyện vớ vẩn.

...

"Ta cảm giác thực lực Vô Đạo cửu trùng thiên của ngươi thực sự rất phù phiếm, lâu như vậy mà vẫn không giết được ta." Lâm Phi nghiêm túc, tranh thủ lúc rảnh rỗi lại giết chết mấy người.

Lâm Phi ra tay không lưu tình, mấy tên son tặc vốn tưởng tình thế đã xoay chuyển nhìn thấy đồng bạn lần lượt ngã xuống, sớm đã sinh lòng sợ hãi.

Từ lúc nào lại có kẻ giết người lưu loát như vậy, lại còn đang dưới sự công kích của cao thủ Vô Đạo cửu trùng thiên.

Chuyện này có truyền đi cũng chưa chắc đã có người tin.

Người này chẳng khác nào ác ma, hễ ra tay, trường đao màu đen như lưỡi hái tử thần, không ngừng thu lấy tính mệnh của bọn hắn.

"Ma quỷ, hẳn nhất định là ma quỷ!"

"Đừng có giết ta, ta không làm son tặc, ta không làm son tặc nữa."

Lâm Phi giết chóc như vậy, đám son tặc đều bị dọa sợ, lúc này không chạy không chừng sẽ lập tức trở thành quỷ không đầu.

Vốn dĩ đám son tặc tràn ngập lòng tin, phòng tuyến vừa tan vỡ, liền không dám tiếp tục vây chung quanh, bỏ chạy về bốn phương tám hướng, muốn nhanh chóng trốn khỏi địa phương nguy hiểm này.

Đại đương gia cũng không làm gì được, bọn chúng không chạy mới là lạ. Lâm Phi quá cường thế. Tâm tính sợ hãi này, ai có thể chịu đựng được.

Hắc hắc, người của ngươi cũng chạy rồi." Lâm Phi liên tục di động, hành tẩu trong đao mang, cười nhạo Hắc Phong.

Hắc Phong gần như sắp tức giận đến thổ huyết. Vốn dĩ tâm tính của hắc phi thường ổn định, bị đánh bất ngờ thì như thế nào, tự mình ra tay tất nhiên có thể xoay chuyển chiến cuộc. Thế nhưng, hắc lại gặp phải một gia hỏa như cá chạch, nhiều lần khiến Hắc Phong đại danh không người không biết không người không hiểu hắc phải chịu thiệt.

Đáng hận!

...

Võ Đạo cửu trùng thiên lại không làm gì được một tiểu nhân vật.

Loại sự tình này toàn bộ Quy Nguyên thành không tìm ra một người làm được.

Lâm Phi học được thân pháp tuyệt thế, vẹn vẹn cảnh giới thứ nhất đã đạt được tốc độ cực hạn, trừ phi là đạt được tốc độ thân pháp cùng bậc, nếu không chắc chắn không thể là đối thủ.

Hắc Phong vừa đúng không phải loại người này.

"Có gan thì đừng tránh nữa!" Hắc Phong cả giận nói, đường đường là một cao thủ mà bị dồn ép tới mức này, ai cũng phải thấy xấu hổ.

Đao pháp rất cao thì như thế nào, đối mặt với một kẻ không ngừng tránh né, nếu không thể phá vỡ được thân pháp của người này, chắc chắn sẽ không thể làm gì được hắc.

Vị đại đương gia Hắc Phong này vô cùng rầu rĩ. Giết không chết, làm gì cũng vô dụng.

"Không phải là không né, ta ngược lại muốn nhìn một chút, rốt cuộc ngươi có gì lợi hại, ta đứng ở chỗ này ngươi cũng không giết chết được ta." Lâm Phi kéo ra khoảng cách năm trượng, nhàn nhã nói.

Sự phẫn nộ của Hắc Phong, trong lòng Lâm Phi hiểu rất rõ, trêu đùa một cao thủ Võ Đạo cửu trùng thiên, cảm giác này vô cùng tuyệt vời.

Nếu như truyền đi cũng chưa chắc có người sẽ tin.

"Thật sự không tránh?" Hắc Phong nghi thần nghi quỷ.

Tiểu tử này giống y như con lươn, thật sự lại đồng ý yêu cầu của mình? Nhưng hắc nghĩ lại, thấy sẽ không có vấn đề gì, đối phương nhất định là quá kiêu ngạo, một khi bị đao pháp của mình chính diện công kích, nhất định sẽ xong đời.

Đối với đao pháp của bản thân, Hắc Phong có lòng tin rất lớn. Một tên tiểu tử thôi mà hắc giết mãi không chết, bộ mặt đại đương gia của hắc cũng vứt đi hết rồi.

"Phá Không Trảm!" Hắc Phong điểm chân lên mặt đất, thi triển ra thực lực của Võ Đạo cửu trùng thiên, khoảng cách năm trượng bị thu hẹp trong nháy mắt.

Không tránh, thật sự không tránh?

Hắc Phong gần như muốn khóc, từ khi trở thành cao thủ tới nay, lần đầu tiên hắc muốn đến gần một người để công kích như vậy.

Một đao này phá không mà tới. Cũng không phải là đột phá hư không, mà là tốc độ cực nhanh nên mắt thường căn bản là không có cách bắt kịp, khó có thể ngăn cản.

Cùng lúc đó, Lâm Phi nhếch miệng nở nụ cười. Hắc Phong bối rối.

Hắn sao có thể cười, hắc vì sao lại cười, vì sao.

"Ngươi tại sao lại cười!" Trong nụ cười kia, Hắc Phong như nhìn thấy vẻ khinh bỉ miệt thị.

Vị Hắc Phong đại đương gia hung tàn này lần đầu tiên này sinh hoài nghi với thực lực của chính mình. Chẳng lẽ thực lực của mình thật sự kém như vậy? Một tiểu tử Võ Đạo thất trùng thiên nho nhỏ cũng thu thập không nổi?

Vậy hắc còn mặt mũi nào mà làm đại đương gia Hắc Phong trại.

Hắc Phong căn có hành động chứng minh, Võ Đạo cửu trùng thiên không phải một tiểu tử như ngươi có thể miệt thị.

Nhất định phải làm như thế.

Nhưng một câu nói sau đó khiến hắc thấy mình như bị ngũ lôi oanh kích.

"Ta cười ngươi chết đến nơi cũng không biết!"

Ánh mắt Lâm Phi như nhìn thấy người chết, không hoảng không loạn, trong nháy mắt mấy tấm phù văn liền tiếp bay ra.

"Mở, mở, mở!"

"Gặp quỷ rồi, là phù văn!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Tác dụng hệ thống chi nhánh

Vị đại đương gia Hắc Phong này sợ đến mức thân hình ngưng trệ trong không trung.

Cao thủ Võ Đạo cừu trùng thiên sợ hãi sao? Chắc chắn không thể!

Nếu đổi thành phù văn thì tình hình hoàn toàn khác.

Phù văn thuộc loại đồ hộ mệnh, người bình thường làm sao nở lấy ra dùng, chỉ phẩm là thời khắc quan trọng mới dùng thôi, uy lực của phù văn đều không tồi.

Còn tại sao lại khiến Hắc Phong xuất hiện trạng thái thất thần tạm thời thì trên thực tế xuất phát từ một tấm phù văn của Lâm Phi.

Không sai, chính là một tấm phù văn.

...

Hắc Phong tin chắc sẽ giành thắng lợi chỉ với một đao, nhưng bởi vì có sự xuất hiện của phù văn cho nên từ đó đã xuất hiện chênh lệch.

“Hóa Cầu phù!”

“Băng Đông phù!”

“Hàn Băng phù!”

“Cự Thạch phù!”

...

Hắc Phong không thể tỉnh táo trở lại được, không hiểu tại sao một tên tiểu tử thoắt làm sao có thể có nhiều phù văn như vậy.

Không phải Hắc Phong chưa từng giết phù sư, số phù sư chết trong tay Hắc Phong ít nhất cũng phải đến hai trăm người, đương nhiên hơn nửa số đó là phù sư cấp thấp, ví dụ như phù sư cấp một và đệ tử của phù sư.

“Người chơi xấu!”

Đối mặt với phù văn đầy trời, da đầu Hắc Phong trở nên tê dại, do là xuất hiện đột ngột cho nên phù văn hộ thể cũng chưa mang ra.

“Phá Không trảm!”

Hắc Phong giận giữ hét lớn, đao thức vừa thu lại, đối phó được bao nhiêu phù văn, nếu không phải là dùng phù văn để chặn lại thì có thể thực lực Võ Đạo cừu trùng thiên cũng đừng mơ hoàn thành tốt mà không tổn hại gì.

Thật ác độc, đến nỗi đây phải là chỗ chết của bản thân.

Trước nay đều là Hắc Phong giết người, chứ chưa từng có người dám có ý động đến Hắc Phong, nhưng hôm nay lại có người động đến hắn, suýt chút nữa đã mắc bẫy, chết không có đất chôn.

“Giết người không có gian lận!”

Lâm Phi buồn cười quá, Hắc Phong đại đương gia này có vẻ không xứng đáng với chức vụ.

Nếu là tình hình khác thì thật không lưu tâm mà thu nhận Hắc Phong trở thành một trợ thủ trong đó, nhưng năm ngàn điểm PK thì hần thà lựa chọn cách thứ hai.

Còn về phù vân vừa nãy, chỉ là thứ mà lão già Tang Ma để lại.

Tang Ma mới có hai trăm điểm PK, lão đại của Hắc Phong trại có năm ngàn điểm PK, Lâm Phi nghĩ không ra là có việc gì xảy ra.

Trừ phi, bản thân điểm PK của sơn tặc nhiều sao?

Bây giờ không phải là lúc suy nghĩ vấn đề này. Giết chết lão đại của Hắc Phong trại trước rồi nói.

...

Hàn Băng, Băng Đông, Hỏa Cầu, Cự Thạch...

Hàng loạt phù vân xuống, Hắc Phong trông thật là tồi tệ, dưới thân thể khô ngô là quần áo bị rách nát, lộ cả ra cơ bắp săn chắc, trên người đầy vết sẹo, máu chảy ra từ vết thương.

Nếu không phải Hắc Phong đã tu luyện một môn công phu ngoại môn thì dưới một bó phù vân lúc nãy thì bản thân ắt sẽ phải chết.

Đối chọi một hồi, đã tiêu hao không ít huyền khí, đại đương gia Hắc Phong không dám khinh thường người này nữa, người miệng nam mô bụng một bó dao găm này suýt chút nữa đã lấy mạng hắn.

“Người được đây, hôm nay ta để cho người đắc ý, ngày khác ta nhất định tiêu diệt cả gia đình người, chó gà cũng không tha!”

Hắc Phong buông một câu nói đầy căm hận, tháo chạy về phía sau, đây là tác phong nhất quán của sơn tặc ngay cả đại đương gia cũng không ngoại lệ.

“Người này rất lợi hại, một lúc có thể vung ra nhiều phù vân như vậy, có quý mới biết có còn nữa không nếu như vẫn còn phù vân thì hôm nay muốn giết hắn là vô cùng khó khăn, nhưng nếu từ bỏ nơi này như vậy thì những thứ này ắt sẽ rơi vào tay tên tiểu tử kia, đúng rồi, sao ta có thể quên được chứ, những thứ được bố trí ở nơi đó!”

Đường đường là lão đại Hắc Phong lại lựa chọn tháo chạy, điều này nằm ngoài dự đoán của Lâm Phi.

“Thằng cha tốt, da mặt thật dày, năm vạn điểm PK của ông đây không phải dễ trốn mất như vậy!”

Lâm Phi nhếch miệng cười, đuổi theo Hắc Phong.

“Lão đại của các người không cần các người nữa rồi, các người còn liều mạng gì nữa.”

Dưới huyền khí cổ tức, trong sơn trại, không ít người nhìn thất đại đương gia nhà mình chạy trốn.

Thiết nghĩ chỉ là chuyện bình thường, nhưng những người vẫn còn đang chống cự đã thực sự mất niềm tin, đại đương gia cũng bỏ chạy rồi vậy họ ở lại đây không phải là chờ chết sao.

“Không xong rồi, đại đương gia chạy rồi.”

“Mọi người chạy mau!”

“Không chạy sẽ mất mạng đó!”

Hắc Phong trại hung tàn nhưng người hung tàn là Hắc Phong. Hôm nay Hắc Phong lâm trận tháo chạy, trụ cột của họ đã mất thì họ ắt mất đi niềm tin chiến đấu, từ bỏ chống chọi và quay lưng tháo chạy.

Phá vỡ hoàn toàn trận tuyến, vệ sỹ Hắc Giáp xông vào như bầy lang sói, thi thể trên mặt đất lại một lần nữa nhiều lên.

Không còn cách nào, chuẩn bị tinh thần một lát, tất cả những sơn tặc không kịp thoát thân này đều chết dưới tay vệ sỹ Hắc Giáp.

Trong ngoài hai vòng vây, dẫu cho Hắc Phong sơn tặc mọc cánh cũng chạy không thoát.

...

“Được đây, để xem hắn muốn chạy đi đâu!”

Thân pháp của Lâm phi rất nhanh, đặc biệt là sau khi khởi động hệ thống điểm PK, phạm là người đã được xác định khi thì khi ở trong một phạm vi nhất định đều có thể tìm ra vị trí hành tung chính xác.

Định vị theo dõi, đúng là thứ tốt!

Lâm phi chủ yếu hiểu về bộ phận chủ yếu của hệ thống thăng cấp, còn về sắp xếp chi nhánh thì thật sự không hiểu.

Cùng với việc chi nhánh không ngừng được mở ra thì sự hiểu biết của Lâm Phi về hệ thống thăng cấp này không ngừng tăng lên, thậm chí còn hy vọng mở được hết chi nhánh.

Nếu không phải mở điểm PK thì nói không chừng Hắc Phong thật sự có cơ hội trốn ra ngoài.

Việc bảo thù của một cao thủ Võ Đạo cửu trùng thiên tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản mà là khủng bố khác thường, Lâm Phi không hy vọng chuyện này xảy ra.

Hắc Phong nhất định phải chết.

Nhất định phải lấy được năm ngàn điểm PK. Mười vạn kinh nghiệm phải về ngay.

Sau khi vào phòng nghị sự, Lâm Phi phát hiện mật đạo dưới lòng đất hẳn đã nhảy xuống không chút do dự, hệ thống nhắc nhở Hắc Phong đang ở trong mật đạo.

Mật đạo không quá dài, Lâm Phi nặn ra một cái phù văn, thêm cho bản thân Thuần Giáp phù, Phòng Ngự phù trong phù văn.

Dùng phù văn này, thì tất cả những thứ ở chỗ bí mật như tên bắn lên đều có thể cản được.

Luận phù văn, thì phù văn trong tay Lâm Phi cũng không ít, khi dùng thì tự nhiên vung tay quá trán, không tiếc chút nào.

“Có cô quái!” sau khi đi được một nửa, Lâm Phi khẽ nhếch miệng cười.

“Tên Hắc Phong này vẫn muốn dùng chiêu giấu giếm sao? May mà gặp ta, nếu không thì người thực sự thành công rồi!”

Bây giờ hệ thống điểm PK đã bắt đầu tác dụng.

Hắc Phong ẩn nấp sâu hơn chắc hẳn cũng không thể hiểu tại sao bản thân lại có thể lộ kẽ hở, đến mức bị tìm ra nơi mình ẩn náu.

Theo chỉ dẫn của hệ thống, Lâm Phi dễ dàng tìm thấy vị trí đại khái.

Cửa ngầm.

Đây có gì khó chứ.

Sau một hồi tìm kiếm cuối cùng Lâm Phi đã tìm thấy một tờ phù văn màu sắc đặc biệt trong túi của phù sư..

Trá Đạn phù văn!

Phù văn cấp bốn.

Đây là bảo bối của Tang Ma, lúc bình thường hẳn không nỡ dùng nhưng cuối cùng lại bán rẻ cho Lâm Phi.

“Kỹ thuật phù văn trên thế giới này thực sự không tồi, đến cả Trá Đạn phù văn cũng tạo ra được.”

Lâm Phi rất ngạc nhiên, Trá Đạn phù văn thuộc loại phù văn đặc biệt, người biết thật sự không nhiều, một tấm Trá Đạn phù văn tương đương với thứ có giá mà không có bán trên chợ đen trước kia.

“Bắt đầu!”

Trá Đạn phù văn được vút ra, lực lượng thần hồn dẫn động.

“Đùng đoàng!”

Một trận động đất núi rung mật đạo, bên rìa mật đạo tách ra một cái cửa, to như cửa hầm mỏ, bên trong đen kịt.

“Không phải ẩn náu nữa, ta biết người ở trong đó, ra đi!”

Lâm Phi bị chấn động tim đập thành thịch, thầm nghĩ: “Sức mạnh của Trá Đạn phù văn thực sự ghê gớm, nếu ném ra mười cái Trá Đạn phù văn thì huyền giả cũng bị giết chết trong phút chốc sao? Đáng tiếc phải là phù văn cấp năm mới có thể tạo ra Trá Đạn phù văn!”

Khụ khụ!

“Rốt cục người là ai!”

Vốn dĩ Hắc Phong định sử dụng hồi mã thương nhưng ai có thể ngờ rằng lại bị người khác sử dụng chiêu không thể chạy thoát, hẳn bị nhốt chết ở trong.

Đây là một kho báu của Hắc Phong.

Ngoài rất ít người biết ra, thì ai cũng không biết trong mật đạo thoát thân sẽ có một kho báu của Hắc Phong trại, nếu không phải Lâm Phi có hệ thống thì e rằng sẽ không thể phát hiện chỗ kỳ diệu trong đó.

“Người đã là người sắp chết, hà tất phải biết chứ!”

“Muốn ta chết, có bản lĩnh thì tự mình đi vào!” tiếng Hắc Phong từ trong động truyền ra, trong ngữ khí dường như đề lộ trong lòng đã có dự tính.

“Lấy mạng người, dễ như trở bàn tay!” Lâm Phi cười lớn.

“Khôn kiếp!”

Kể từ sau khi nhìn thấy sự lợi hại của phù văn, Lâm Phi đã ngộ ra một điểm, làm người cần phải nói một thủ đoạn nhất định, bản thân kế thừa phù văn học hoàn mỹ, tại sao phải đánh đánh giết giết.

Nếu như phù văn không phải là một đạo cụ rất tốt thì sao?

Đương nhiên, không phải nói là Lâm Phi từ bỏ luyện võ, mà là tiến hành đồng bộ, cùng tiến bộ.

Giả thuyết phù văn học thế giới chính là lục địa to lớn, nếu như không tăng cường lợi dụng, Lâm Phi đều sẽ khinh thường bản thân.

“Băng Đông phù!”

Không cần biết không gian lớn như thế nào, chỉ cần Băng Đông phù xuống thì có một không cảnh lạnh giá.

Cái mà Lâm Phi lấy ra là bản tăng cường, uy lực tăng lên gấp đôi, có thể khống chế Băng Đông trong không gian kín.

Cho dù không thể nhìn rõ tình hình bên trong, thì dưới tác dụng của Băng Đông phù, cuộc sống của người ở trong đó sẽ không dễ dàng.

Sự thật dường như Hắc Phong muốn chửi thề.

“Gặp quỷ rồi, rốt cục tên này là ai, đây là phù gì, canh khí của ta cũng không thể chống cự.”

Dưới canh khí hộ thân, tuy Hắc Phong không thể chống cự, nhưng một khi huyền khí không đối kháng, thì dường như máu muốn đông lại vậy, đây là một việc nguy hiểm đến tính mạng.

“Không được rồi, nếu tiếp tục như thế này, ta nhất định sẽ chết!”

Hắc Phong cắn răng quyết định, bất luận thế nào cũng phải tiêu diệt tên tiểu tử này, không sợ phải trả một cái giá nhất định nào đó.

Vốn dĩ bản thân muốn dẫn dụ Lâm Phi vào mật đạo đã bố trí cơ quan, nhưng kết quả tên tiểu tử này lại có thần linh giúp đỡ, đã không mắc bẫy lại còn tìm ra nơi bản thân ẩn náu.

Bi kịch, vô cùng bi kịch.

Sau khi canh khí một lần nữa xé rách Hàn Băng, Hắc Phong bắn ra trực tiếp.

“Lẽ nào tên đó mắc bẫy rồi?”

Lần đầu tiên Lâm Phi lấy Băng Đông phù phiên bản tăng cường ra dùng, tạm thời chỉnh sửa cấu tạo trong đó, để chỉnh sửa phù văn trở thành trạng thái hoàn mỹ.

Vù.

Hàn phong thét gào.

Một bóng đen nhảy ra cửa động, chém xuống một đao, bất kể thời cơ hay là thời gian, thì lựa chọn là lý tưởng nhất.

“Người chết chắc rồi!” Hắc Phong cười man rợ.

Trong tình hình nguy hiểm như vậy, Lâm Phi vẫn không lộ ra chút lo lắng nào, tay trái hấn vừa vẩy lên một đao sắc bén bay lên dễ dàng.

Hắc Phong cảm thấy trọng lượng trên tay nhẹ hơn, không thể tin nổi bảo đao luôn bên mình lại bị người khác chặt đứt, rốt cục đối thủ sử dụng vũ khí gì, ngay cả phẩm binh thượng phẩm cũng không thể chặt đứt bảo đao của mình.

Một chiêu sai, nhiều chiêu sai.

Không hay rồi!”

Bão đao bị người khác bỏ đứt, một lần nữa lưỡi đao sắc bén lại lóe lên, dù cho tốc độ của Hắc Phong có nhanh hơn nữa, thì cũng không thể sánh với đao pháp của Lâm Phi, cánh tay trái đứt rời khỏi cơ thể, máu tươi phun ra, trong phút chốc mất đi hai ba phần thực lực của cơ thể, hít một hơi khí lạnh, quay người xông vào trong cửa ngầm không dừng lại lát nào.

“Chạy đi đâu!”

Lâm Phi không muốn tên này biến mất một lần nữa, nên ngay lập tức vung đang xông vào trong.

“Không hay rồi, trúng kế rồi!”

Vừa mới vào trong cửa ngầm, khí tức hàn băng ập tới, đồng thời một bóng đen trên không chụp xuống, Lâm Phi nhanh nhẹn lẩn mình, sau đó tiếng “đùng đoàng” rất to vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Liên tiếp thăng hai cấp

“Loảng xoảng”

Cái chụp màu đen vô cơ rơi xuống, cho dù Lâm Phi né rất nhanh nhưng vẫn bị chụp vào bên trong, phiến đá cứng nhắc bắn tóe ra đóm lửa nhỏ.

Thì ra cái chụp này chính là chiếc lồng sắt màu đen, một trụ thép cực lớn, thô như cánh tay của đứa trẻ, ửng lên sắc bén, không phải là thứ bình thường.

“Ha ha, tiểu tử nguoi hừ Hắc Phong trại của ta, phế cánh tay trái của ta, không ngờ rằng bản thân cũng có ngày này chứ!”

Trong một thất, không biết ánh đèn sáng lên từ lúc nào, một bóng người bước ra.

Đại đương gia Hắc Phong bước ra từ trong bóng tối, mặt trắng bệch giống như mặt người chết, đó là do hao hụt khí huyết nặng nề, nếu không phải né tránh kịp thời thì một đao đó không phải chỉ là phế đi cánh tay trái mà còn lấy cả mạng của Hắc Phong.

Giờ phút này Hắc Phong tràn đầy thù hận, chẳng khác nào nước từ trên trời rơi xuống, liên miên vô tận.

Tất cả đều vì tên tiểu tử này!

Tuy mạo hiểm một lần, nhưng Hắc Phong đã dụ được đối phương vào trong, khiến đối phương rơi vào bẫy của hắn, giải quyết một mối nguy hiểm lớn.

Lâm Phi phát hiện mình bị chụp trong lồng sắt, lồng sắt lõm xuống tảng đá, ngoại lực không thể nào mở được, ánh sáng chói lóa trên trụ sắt có thể thấy rằng đây không phải là trụ sắt bình thường.

“Hay cho một lão đại Hắc Phong, lại dùng cách tự hại mình để dụ ta vào trong, không hổ là boss của năm nghìn điểm PK!”

Vốn dĩ cho rằng chém giết đối phương, không ngờ đối phương lại giao hoạt hơn mình tưởng tượng, suýt chút nữa trúng kế của đối phương, may mà phản ứng kịp thời.

Lâm Phi nhìn đối phương nói: “Ngươi cho rằng chiếc lồng sắt bé tý này có thể nhốt được ta sao?”

Sắc mặt Hắc Phong trắng bệch, ánh mắt đầy thù hận nói: “Ta thừa nhận ngươi lợi hại, nhỏ tuổi mà đã lợi hại như vậy, tương lai nhất định sẽ trở thành nhân vật một phương, nhưng đáng tiếc là ngươi lập tức phải chết ở đây, ta sẽ lột da rút gân ngươi, sống không bằng chết, còn chiếc lồng sắt này chính là chế tác đặc biệt, ngươi đừng hòng phá nó ra, nếu không tin ngươi cứ thử coi.”

Lâm Phi không thừa, bình tĩnh nói: “Ngươi biết ta là ai không, ta là tam thiếu của Lâm gia, ngươi dám giết ta, Lâm gia sẽ không tha cho ngươi!”

Không nói còn tốt, nói ra Hắc Phong hơi ngớ người, sau đó cười điên dại.

“Ha ha, thì ra ngươi là phế vật, chẳng trách ngươi dám ra tay với Hắc Phong trại, đáng tiếc ngươi chọn nhầm đối tượng rồi, đến nỗi bản thân bản thân đã rơi vào lồng giam giữ, có điều ngươi yên tâm đi, Lâm gia sẽ nhanh chóng nói gót ngươi, ta tin rằng ngày đó không còn xa nữa.”

Là đại đương gia của Hắc Phong trại nên Hắc Phong ít nhiều cũng biết chút về tam thiếu của Lâm gia, một tên công tử nhà giàu, chỉ vì tranh đoạt tình nhân mà đánh nhau, cá gì cũng không phải, nhưng người này lại phế đi cánh tay trái của bản thân, đúng là trò đùa của ông trời.

Ánh mắt Lâm Phi sợ hãi nói: “Ngươi muốn tiêu diệt Lâm gia ta? Thủ đoạn thật độc ác, nhưng chỉ dựa vào người của Hắc Phong trại các ngươi thật sự

có thể tiêu diệt được Lâm gia ta sao, cha ta là cao thủ huyền giả, nếu các ngươi thực sự dám ra tay thì người chết đầu tiên chính là các ngươi.”

Hắc Phong lại cười lớn nói: “Dù sao thì ngươi cũng sắp chết rồi, vậy thì để ngươi chết một cách minh bạch, có người cùng chết với ngươi, cha ngươi ra khỏi nhà mà không về, lẽ nào ngươi không hiểu? Ta không ngại nói với ngươi, người cha mà quý của ngươi giờ này đang bị nhốt dưới sườn núi Hắc Phong, sau bảy ba hai mươi một ngày, phù văn đại trận sẽ hoàn toàn luyện chết ông ta, mất đi ngọn núi huyền giả lớn này thì Lâm gia làm sao có thể tiếp tục đứng vững ở Quy Nguyên thành.

Lâm Phi không hiểu nhiều về cha của mình, đi ra mà không trở về, hẳn hiểu rõ, nhưng không ngờ lại bị người khác dùng trận pháp nhốt lại, trận pháp đó còn là phù văn đại trận.

Lâm Phi lắc đầu nói: “Nhất định là ngươi đang nói dối, cha ta chính là cao thủ huyền giả, đại trận phù văn thì đã làm sao, làm thế nào có thể nhốt được cha ta!”

Hắc Phong nhìn tên tiểu tử này vẫn không tuyệt vọng, hẳn để lộ biểu cảm không cho là đúng, “nếu là năm vị huyền giả và hai vị phù sư cấp ba cùng nhau tiến hành bày phù văn trận thì sao?”

“Cha ngươi chết trong tay họ, người làm con như ngươi lại chết trên tay lão tử, cha con ngươi thực sự có duyên!” Hắc Phong cười đắc ý, đích thân kích vỡ tất cả sự dựa dẫm của đối phương, không nghi ngờ gì đây là một việc vô cùng có thành tựu.

Hắc Phong muốn nhìn thấy đối phương sụp đổ niềm tin, nhưng tên tiểu tử này lại không lộ ra biểu cảm sụp đổ nào, ngược lại lại lộ ra ánh mắt khinh miệt, lại một lần nữa đã kích đến Hắc Phong.

“Lẽ nào ngươi không sợ sao? Nếu như ngươi quý xuống cầu xin ta, thì ta có thể suy nghĩ để cho ngươi sống lâu thêm chút.” Hắc Phong dựa vào tường, đắc ý nói.

Ánh mắt Lâm Phi biến sắc, đột nhiên cười lớn nói: “Một cái lồng sắt nhỏ muốn nhốt được ông đây, nằm mơ đi, mở ra cho ta!”

Hắc Sát đao chém xuống, ánh sáng trắng lấp lánh giống như một cảnh ánh sáng trắng.

Dưới Hắc Sát đao gọt sắt như bùn thì trụ sắt thô như cánh tay mất đi năng lực chống cự, giống như một miếng đậu hũ, trong chớp lát bị cắt thành mấy khúc, Lâm Phi từ bên trong đột phá thoát ra, chân khẽ động đã cắt đứt trụ thép phá không xông ra.

Phi phò.

“Làm sao có thể như vậy được, đây là kim cương bách luyện, ngay đến cả cao thủ Võ Đạo cửu trùng thiên cũng không phá được tại sao ngươi lại có thể ra ngoài được.”

Lúc trước Hắc Phong tiêu hao nhiều khí huyết, Lâm Phi bỗng nhiên làm loạn, hẳn không kịp trở tay, đợi đến lúc hắn trở tay thì đã không còn kịp nữa, liền gào lên đau khổ.

Mấy khúc trụ sắt nhỏ phá không bay ra lúc đầu cắm vào trên người Hắc Phong, ghim hắn ở trên tường, một đường sáng màu trắng đỏ trên cổ hắn.

Làm sao Hắc Phong có thể ngờ, lồng giam dày công chế tạo cuối cùng cũng có ngày dùng trên chính bản thân mình.

Trong lòng Lâm Phi cảm thấy may mắn, nếu như bản thân không mang theo Hắc Sát đao thì suýt chút nữa thất bại trong gang tấc, trở thành tù nhân của người ta.

Quan trọng là, hắn moi được tin tức của phụ thân mình từ miệng Hắc Phong.

Trước đây hắn cho rằng cha mình bình an vô sự, nhưng ai ngờ rằng ông lại bị người khác dùng phù văn trận nhốt lại, tình hình vô cùng nguy hiểm, Lâm Phi bất giác thấy sốt ruột.

“Kẻ thất bại, không có tư cách biết!”

Lâm Phi giờ tay lên chém một đao, chặt đứt tứ chi của Hắc Phong, chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“A!”

Toàn thân bị cô định trên tường, Hắc Phong đau đến mức không muốn sống, hẳn biết rằng bản thân thực sự tiêu rồi.

“Cho ta một cái chết thoải mái!”

Tứ chi bị phế, Hắc Phong miễn cưỡng chống đỡ, hẳn chỉ còn cách cái chết không xa.

“Tiền ngươi lên đường cũng được thôi, nhưng ngươi phải nói cho ta kho báu của Hắc Phong tại ở chỗ nào!”

Đây chính là nguyên nhân tại sao Lâm Phi không giết Hắc Phong.

Hắc Phong trại là do Trương gia bồi dưỡng nên, chắc chắn không thiếu bảo vật, trên con đường tu luyện võ đạo thì tài nguyên chỉ đứng sau thiên phú.

Thiên phú tốt như thế nào nữa mà không có tài nguyên lớn thì đừng mơ trở nên nổi trội.

Bao nhiêu thiên tài bị hủy ở trên tài nguyên, cuối cùng sống cuộc sống bình thường, không thể trở thành cường giả một phương trên đại lục.

Chắc chắn kho báu của Hắc Phong có rất nhiều tài nguyên, đồ tốt không thể dễ dàng cho người ngoài.

...

“Kho báu ở dưới mật thất này...”

Hắc Phong mất đi niềm tin có thể sống tiếp.

Mất đi tứ chi giống như mất đi thực lực cả cơ thể, rơi vào tay người khác cũng sẽ chết bằng chết ở đây.

Sau một hồi tìm kiếm, Lâm Phi phát hiện cửa vào kho báu nhưng hắn không vội vã đi vào.

“Tất cả những thứ trong kho báu của Hắc Phong trại, bây giờ đều thuộc về ngươi, ngươi có thể đi vào, tất cả mọi thứ đều là của ngươi, chỉ cần xin ngươi cho ta được chết thoải mái.”

Lâm Phi đi lại, há miệng cười nói: “Thật không hổ là đại đương gia của Hắc Phong Trại, sắp chết rồi còn phải chơi ta một vở, nếu như ngươi đã muốn ta đi vào như vậy thì ta tiễn ngươi một đoạn!”

Lâm Phi mạnh mẽ túm lấy Hắc Phong lôi từ trên tường xuống, sau đó ném đại đương gia Hắc Phong này vào cửa kho báu.

“Đừng mà!”

Hắc Phong hét lớn.

Phì phò.

Cơ quan hai bên kho báu bị kích động bắn ra rất nhiều tên ngầm, sắp chết Hắc Phong cũng không ngờ rằng bản thân lại chết dưới tên ngầm của kho báu, hắn bỏ thành một con nhím trông rất thê thảm.

Lâm Phi nhìn qua một lát, hít một hơi khí lạnh.

“Đúng là một kẻ tàn ác, lại có thể bố trí nhiều phá canh tiền như vậy ở bên ngoài kho báu!”

Phá huyền tiền uy lực bình thường, nhưng phá canh tiền giá trị không hề nhỏ, một mũi ít nhất cũng phải ngàn lượng bạc, xung quanh kho báu ít nhất cũng bố trí một trăm mũi.

Ngay đến cả cao thủ huyền giả nếu như trở tay không kịp mà phải đối mặt với nhiều phá canh tiền như vậy thì ắt phải chết.

Lâm Phi sợ hãi toát mồ hôi. Nếu như lúc chuẩn bị bước vào không thêm một chút đề phòng thì có lẽ người chết ở trong đó là chính mình.

Sắp chết còn phải hại người, chà trách điểm PK lại cao như vậy.

“Giết chết Võ Đạo cứu trùng thiên Hắc Phong, điểm PK năm ngàn, đạt được mười vạn điểm kinh nghiệm, đạt được hai trăm năm mươi điểm danh vọng!”

Ha ha, mười vạn kinh nghiệm đến tay rồi.

Lâm Phi vô cùng hưng phấn, có lẽ đây là lần đầu tiên Lâm Phi đạt được mười vạn điểm kinh nghiệm, cách thăng cấp lại nhanh thêm một bước.

Vui mừng vẫn chưa kết thúc thì hệ thống lại truyền đến âm thanh.

“Điểm danh vọng đạt đến năm trăm điểm, ngươi có muốn đổi gì không?”

Lâm Phi nao nao, hết sức kinh ngạc, năm trăm điểm danh vọng nhanh như vậy đã gom góp được rồi?

Không biết trên đường Lâm Phi đánh vào, điểm PK của sơn tặc núi Hắc Phong cũng không ít, trong đó giết chết năm đương gia, bốn đương gia, thì điểm danh vọng bất giác tăng lên.

“Đổi điểm danh vọng!”

Nếu như bình thường thì Lâm Phi nhất định sẽ không làm.

Được biết phụ thân gặp nạn, sắp bị phù văn trận pháp luyện chết thì Lâm Phi càng phải hành động.

Ba vị huyền giả, hai vị phù sư đều không phải là người thật thà, hấn cảm thấy nhất định phải nâng cao năng lực của bản thân, nếu như đổi năm trăm điểm danh vọng thành một vật phẩm thích hợp thì nói không chừng hấn sẽ có thêm một con át chủ bài.

Võ Đạo thất trùng thiên vẫn còn quá yếu.

...

Lần trước đài danh vọng không thờ chạy bởi vì điểm danh vọng chưa đạt đến mức quy định. Lâm Phi có chút gấp gáp, hấn lập tức mở đài danh vọng.

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi, bây giờ người có năm trăm sáu mươi điểm danh vọng!”

Trong mắt Lâm Phi xuất hiện màn hình giả thuyết, giống như thương thành trong game, chỉ có nội dung không giống nhau, trước mắt chỉ có một trang, phía sau đang ở trong trạng thái đóng băng.

“Người chơi Lâm Phi, có thể đổi vài lựa chọn dưới đây!”

“Điểm danh vọng đổi kinh nghiệm, một điểm danh vọng có thể đổi năm ngàn điểm kinh nghiệm. (Chú ý: năm trăm điểm danh vọng mới có thể bắt đầu đổi!)”

“Điểm danh vọng đổi huân chương danh vọng, huân chương danh vọng có tác dụng tăng đôi kháng. (chú ý: loại huân chương này cần năm trăm điểm danh vọng!”

“Điểm danh vọng đổi đan dược trị thương, sử dụng loại đan dược này sẽ hồi phục vết thương nhanh chóng. (chú ý: loại đan dược này cần năm trăm mười điểm danh vọng đổi được một viên!)”

“Phát rồi, phát rồi!”

Lâm Phi ngẩn người, sau đó cười ha ha, không thể kìm nén nổi kích động trong lòng.

Bất luận thế nào, hấn đều không thể tưởng tượng, mở điểm danh vọng lại mang đến nhiều lợi ích như vậy.

Đổi kinh nghiệm, đổi huân chương, đổi đan dược, đối với Lâm Phi không cần biết là cái nào trong đó cũng đều là sự giúp đỡ vô cùng to lớn.

Cho đến lúc này, Lâm Phi mới thực sự hiểu được, trước đây bản thân mở chỉ là tác dụng bình thường trong đó, bây giờ cái mà hấn mở mới là tác dụng thăng cấp.

Đây mới là hệ thống thăng cấp thật sự.

Ba loại lựa chọn, Lâm Phi không suy nghĩ gì chọn ngay loại thứ nhất đó là đổi kinh nghiệm, là loại có tác dụng giúp đỡ lớn nhất bây giờ.

“Đổi kinh nghiệm!”

Màn hình giả thuyết xuất hiện một cái khung.

“Mời nhập vào số đổi!”

“Năm trăm điểm!”

“Chúc mừng người chơi Lâm Phi đã đổi năm trăm điểm danh vọng, đạt được hai trăm năm mươi vạn điểm kinh nghiệm!”

Trong phút chốc Lâm Phi cảm thấy một đầu ánh vàng rơi từ trên trời xuống, cả người lâng lâng.

Hai trăm năm mươi vạn kinh nghiệm, vừa đủ để thăng hai cấp.

Võ Đạo cửu trùng thiên!

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Bảo vật liên tiếp

Một lần thăng lên hẳn hai cấp!

Lâm Phi vui sướng, vô cùng vui sướng.

Nếu dựa theo tình huống bình thường, cần mất nửa năm trở lên mới có thể từ Vô Đạo thất trùng thiên thăng lên Vô Đạo cửu trùng thiên, đó còn là tính khoảng thời gian ngắn nhất rồi, dài thì phải mất một năm.

Hắn nhờ có hệ thống thăng cấp, nếu là người ngoài thì ít nhất phải mất hai đến ba năm thời gian.

Vô Đạo cửu trùng thiên tương đương với hậu thiên đỉnh phong, còn cách cảnh giới Tiên Thiên một bước ngắn, mà huyền giả thì chính là Tiên Thiên Chi Cảnh.

Sau khi đột phá cảnh giới, huyền khí tăng lên mấy lần liên tiếp.

"Cương khí hộ thân!"

Lâm Phi điểm chân một cái, huyền khí nhập vào cơ thể rồi ra ngoài, bên ngoài cơ thể hình thành một tầng phòng ngự như có như không, đây chính là cương khí hộ thân của Vô Đạo bát trùng thiên.

Cương khí hộ thân là một phương pháp hiểu rõ huyền khí.

Lâm Phi đã sớm hiểu rõ rằng một khi đột phá cảnh giới thì việc thi triển ra sẽ không khó, cùng lắm sẽ gặp vấn đề điều khiển thôi.

"Ngự Không Phi Hành!"

Lâm Phi đã tìm hiểu về Vô Đạo cửu trùng thiên, cả người bay lên trời nổi giữa không trung, không thi triển ngoại lực, chỉ thuần túy bay lên phi hành trên không mà thôi, thứ tiêu hao chính là huyền khí.

Điều này cũng giống như ngồi máy bay vậy, huyền khí chính là xăng, mất xăng thì máy bay...

Ngự Không Phi Hành không phải thân pháp nhất thời, mà là một cách vận dụng cực hạn huyền khí của võ giả.

Cương khí hộ thân, ngự không phi hành, Lâm Phi đại khái đã nắm bắt được, chỉ không quá thuần thục mà thôi.

....

"Chúc mừng người chơi Lâm Phi đã tấn thăng Vô Đạo bát trùng thiên, nhận được hộ thân Thiên Cương Long Hổ, nhận được năm nghìn lượng bạc."

"Chúc mừng người chơi Lâm Phi đã tấn thăng Vô Đạo cửu trùng thiên, nhận được Phong Chi Dực, nhận được một vạn lượng bạc, nhận được một viên Tiên Thiên đan!"

Lâm Phi còn chưa kịp tiêu hóa thì niềm vui bất ngờ đã ập tới.

"Hộ thân Thiên Cương Long Hổ là một phương thức vận dụng cương khí hộ thân đặc biệt, có tác dụng phản lại một phần trăm sát thương, trạng thái đại thành, Long Hổ hộ thân vô cùng bá đạo."

"Phong Chi Dực là công pháp phi hành, sau đại thành bay lượn vạn dặm, không cần nói thêm nữa!"

"Tiên Thiên đan, về sau sẽ tăng tỉ lệ đột phá Tiên Thiên lên tám mươi phần trăm."

Sau khi điều tra qua, Lâm Phi đã biết rõ tác dụng những vật mà hệ thống ban thưởng.

Tâm trạng Lâm Phi lúc này cực kỳ kích động, hệ thống thăng cấp lần này quá mạnh rồi.

Loại cương khí hộ thân bình thường nhất chính là loại của Lâm Phi, huyền khí thuần túy hình thành cương khí hộ thân, luận phòng ngự là loại kém nhất.

Trên đại lục Huyền Thiên, công pháp ngàn vạn vô số kể, trong đó cương khí hộ thân cũng có vô số công pháp.

Trong Tàng Thư các của Thần Vũ môn, Lâm Phi đã tra xét "Đại Lục Chí", nhớ rõ có một chuyện như thế này.

Hộ thân Thiên Cương Long Hổ, vừa nghe tên đã biết rất có lực.

Hắn vốn đang cân nhắc làm thế nào để tăng thực lực, nếu luyện thành hộ thân Thiên Cương Long Hổ, vậy thì phòng ngự chắc chắn sẽ nâng cao một tầng, cơ hội sống sót càng lớn hơn.

"Phong Chi Dực, công pháp phi hành?"

Vô Đạo cửu trùng thiên có thể ngự không phi hành trong thời gian ngắn, không thể kéo dài, cho nên những người khác sáng chế ra Phi Dực, kéo dài thời

gian phi hành vô hạn.

Lâm Phi đang lo lắng tốc độ bản thân nhìn như rất nhanh, nhưng trong mắt huyền giả lại không hơn gì một con rùa bò.

Phong Chi Dực xuất hiện đã dễ dàng giải quyết nỗi buồn phiền này.

Mặc dù không biết phẩm giai của Phong Chi Dực, nhưng công pháp mà hệ thống ban thưởng đương nhiên đỉnh cao rồi.

Tiên Thiên đan là đan dược đột phá!

Võ Đạo cửu trùng thiên đột phá huyền giả vô cùng khó khăn nặng nề, không biết bao nhiêu võ giả phải dừng lại ở bước này, Tiên Thiên đan lại thuộc về đan dược đột phá, giá trị liên thành, có tiền cũng không mua được.

Chỉ một chốc mà hệ thống đã đưa tặng ba lễ vật, điều này khiến Lâm Phi vô cùng hưng phấn.

....

Không dễ gì Lâm Phi mới bình phục lại tâm tình.

Bảo khố Hắc Phong trại nhất định phải cướp được, tuyệt đối không để người ngoài được lợi.

Để tránh cơ quan tồn tại bên trong bảo khố, Lâm Phi một lần nữa lúi thi thể Hắc Phong ra dùng dò đường trước khi hành động, xác định không có nguy hiểm gì mới mở cửa chính bảo khố ra.

"Đây là?"

Dưới thi thể Hắc Phong có thứ đồ chói mắt hấp dẫn sự chú ý của hắn.

"Chìa khóa?"

Lâm Phi cúi người xuống nhặt lên, phát hiện là một chiếc chìa khóa màu đen, trên mặt khắc văn tự kì quái.

"Tên này mang theo bên mình chiếc chìa khóa, không chừng là đồ tốt, cứ cầm lấy trước đã!"

Hắn lại sờ soạng trên thi thể Hắc Phong, cuối cùng cũng phát hiện thứ tốt.

"Hay lắm, túi trữ vật!"

Huyền giả mới có tư cách khóa túi trữ vật.

Hắc Phong chẳng qua chỉ là Võ Đạo cửu trùng thiên, không thể khóa lại được, không thể dùng được.

"Chẳng lẽ cái túi này là của cao thủ huyền giả?"

Lâm Phi không ngốc, hai mắt hắn lập tức sáng lên, nhận ra đây là đồ tốt, thứ trên người huyền giả sẽ có gì hay ho đây.

Thu.

Tiếp đó hắn lại lấy ra chi phiếu ngàn vạn lượng bạc không ký tên.

Dựa vào số chi phiếu này có thể lấy được ngàn vạn lượng bạc, không ký tên có thể tự nhận bạc.

Ngàn vạn lượng bạc, một túi trữ vật, thu hoạch không tồi.

Vút, vút, vút.

Lâm Phi không có chìa khóa cửa chính bảo khố, cái khi này không phải, mà cánh cửa này không thể ngăn cản được sự sắc bén của Hắc Sát đao, ngay lập tức bị chém nát.

"Oa!"

Bên trong bảo khố chính là một nhà kho cực lớn.

Điều đầu tiên khắc sâu trong tầm mắt chính là ánh sáng vàng lóng lánh của vàng, nhìn qua ít nhất cũng phải có mấy ngàn lượng hoàng kim ở đây.

Ngoài ra còn có khoáng thạch chất thành núi, khô giáp và vũ khí chia đặt ở hai bên trái phải, không cái nào mà không phải hàng thượng phẩm.

Phát tài rồi, phát tài rồi.

Lâm Phi không có hứng thú với những thứ khác, để lại cho Lâm gia là được, trang bị cỡ này có thể hoàn toàn tăng thêm một tầng lực lượng.

Đồ mà Hắc Phong trại cướp được không ít, Lâm Phi vô cùng hứng thú nhìn đồng ngó tây.

Vì có ba bảo vật trước đó, nên khi phát hiện những món bảo bối về sau cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng Lâm Phi quá nhiều.

....

Bên ngoài Hắc Phong trại.

Cuộc chiến đã chấm dứt, Hắc Giáp vệ tập kích bất ngờ, không một ai trong Hắc Phong trại kịp chạy đi, toàn bộ đều bị giết sạch.

Hiện giờ mọi người đang vội vàng làm công việc thu dọn.

"Triệu Dũng, lập tức sắp xếp người đem những món đồ này đi!"

"Tuân lệnh!"

Khi mọi người nhìn thấy những thứ trong bảo khố cùng với mấy trăm vạn lượng bạc, tất cả đều để lộ thần sắc kích động.

Lâm Phi cũng đang quan tâm tới bọn họ.

"Thiếu gia uy vũ!"

"Thiếu gia uy vũ!"

Hắc Giáp vệ lập tức hô to.

Tiếng xầu của Hắc Phong trại đồn ra bên ngoài thế nào, cuối cùng bị bọn họ tiêu diệt, tất cả đều từ thiếu gia mà ra cả.

"Mỗi người được phần năm ngàn lượng bạc, chuyện ngày hôm nay cấm truyền ra ngoài!"

Triệu Dũng kích động nói, "Thiếu gia yên tâm, tên vương bát đần kia dám nói lung tung, lão tử chà sống hắn!"

Lâm Phi tin tưởng Hắc Giáp vệ sẽ không truyền ra ngoài.

"Trương Càn, ngươi làm không tồi."

Trương Càn giao ra một một đầu tội phạm, điều này khiến Lâm Phi vô cùng hài lòng.

Nếu không nhờ Trương Càn, muốn tiêu diệt Hắc Phong trại về cơ bản là điều không thể, thậm chí đến chỗ ẩn thân cũng không tìm được.

Có thể nói lần này Trương Càn đã giúp hắn được một việc lớn, không những tăng thực lực lên hai cảnh giới nhỏ, mà thu hoạch càng không thể tưởng tượng được.

"Tạ chủ nhân khích lệ, đây đều là điều mà tiểu nhân phải làm!" Trương Càn thấp giọng nói, Hắc Phong trại bị tiêu diệt chỉ trong chớp mắt, đại đương gia của Hắc Phong trại đều đã chết hết, Lâm Phi còn lợi hại hơn những gì hắn tưởng tượng.

"Chuyện về mở quảng nên làm thế nào bản thân ngươi đã hiểu chưa?"

Trương Càn gật đầu như gà mổ thóc, "Chủ nhân cứ yên tâm, việc này tuyệt đối sẽ không có người hoài nghi chủ nhân."

Lâm Phi tin Trương Càn làm được, sẽ không khiến hắn phải thất vọng.

....

Giải quyết sự việc sau đó.

Lâm Phi tìm tới đội trưởng Triệu Dũng.

"Thiếu gia, ngươi tìm ta?" Triệu Dũng đang kiểm kê lại chiến lợi phẩm.

"Cha ta xuất môn được mấy ngày rồi?"

Triệu Dũng không hiểu rõ lắm, suy nghĩ một chút liền nói, "Mười tám ngày rồi ạ!"

Lâm Phi trầm nghĩ, "Mười tám ngày rồi, thảo nào Hắc Phong lại chắc chắn như vậy, ba bảy hai một ngày, còn khoảng ba ngày nữa, như vậy chắc đủ!"

"Tất cả chuyện của Hắc Phong trại giao lại cho ngươi xử lý, bản thiếu gia phải đi ra ngoài một chuyến, trong bảy ngày nửa nhất định sẽ trở về!"

Triệu Dũng không dám hỏi thiếu gia đi làm cái gì.

Lâm Phi bình thường hi hi ha ha, nhưng lại giết chết được cao thủ Vô Đạo cửu trùng thiên ngay trước mắt bọn họ, bọn họ đều bội phục đến sát đất, đâu dám có ý nghi ngờ, huống chi hiện giờ tất cả mọi người đều đã nhận được lợi ích rồi.

Lâm Phi gật đầu, xoay người rời đi.

....

Hắc Phong nhai, cách thành Quy Nguyên ba nghìn dặm, đó là nơi không xuất hiện bất cứ dấu chân người nào.

Nói xa thì không xa, mà nói gần cũng chẳng gần, ngày phi ngựa nghìn dặm, mất khoảng ba ngày là đủ.

Sau khi rời khỏi Hắc Phong trại, Lâm Phi đi thẳng tới Hắc Phong nhai, thời gian không đợi một ai.

Phụ thân tiện lợi tại sao phải tới Hắc Phong nhai, Lâm Phi không hiểu lắm, chỉ biết là tới để lấy một vật gì đó, nhưng cụ thể là gì thì hắn không biết được.

Bên trong rừng cây rậm rạp, Lâm Phi vội vàng chạy qua.

"Phong Chi Dục!"

Địa điểm cách ba nghìn dặm, Lâm Phi cần sử dụng rõ Phong Chi Dục này mới có thể tranh thủ thời gian được.

Lỡ như đi chậm một ngày khiến tất cả thì giờ đều lãng phí, mất đi một huyền giả tọa trấn như phụ thân tiện lợi, Lâm gia không thể chống đỡ được.

Còn khi bản thân hắn đã trở thành huyền giả rồi thì tạm thời Lâm Phi không cần lo lắng nữa.

Vô Đạo cửu trùng thiên tiến vào huyền giả cần có tám triệu điểm kinh nghiệm, đổi thành giá trị danh vọng thì cũng phải hơn một nghìn điểm danh vọng.

Thế nhưng đột phá cần phải hoàn thành một nhiệm vụ của hệ thống.

Nhiệm vụ gì thì là ngẫu nhiên.

Muốn trở thành huyền giả trong thời gian ngắn nhất, tạm thời Lâm Phi không thể làm gì được.

"Chúc mừng người chơi Lâm Phi đã tu luyện thành công Phong Chi Dục!"

Một cỗ mát lạnh truyền tới khiến toàn thân chấn động, như hiểu ra điều gì đó.

"Thật là một công pháp phi hành lợi hại, khó trách công pháp phi hành ai cũng muốn học, thật không hổ danh!"

Phong Chi Dục rất huyền diệu, có thể nói là bá đạo, nhưng lại không bá đạo một chút nào.

Thân pháp cảnh giới thứ nhất theo gió, tốc độ vượt qua người bình thường, khi đối mặt với Phong Chi Dục, sự khác biệt giữa người lớn và trẻ nhỏ không gì có thể so sánh được.

Muốn học được Phong Chi Dục phải có một điều kiện tiên quyết, chính là có linh ngộ với thuộc tính phong.

Cũng may Lâm Phi có vốn hiểu biết nhất định với thứ này, nếu không chắc chắn phải luống cuống, mười ngày nửa tháng chưa hẳn đã biết được.

....

Sau khi đã phát hiện được lợi ích của Phong Chi Dục, Lâm Phi thả chậm tốc độ, cố gắng đạt tới mức mà Phong Chi Dục linh ngộ được.

Với khoảng cách ba nghìn dặm, một khi đã linh ngộ được Phong Chi Dục thì có thể rút ngắn một nửa thời gian, có đủ đan dược chèo chống huyền khí, mất một ngày thời gian là đủ.

Phong Chi Dục đáng sợ đến mức không thể tưởng tượng được.

Lúc này Lâm Phi mới cảm thấy không thể chờ đợi muốn học xong nó.

Khi đối mặt với ba huyền giả, Lâm Phi vẫn thiếu tự tin, nhưng nếu học xong Phong Chi Dục ngay lập tức sẽ có bản lĩnh chạy trốn, huyền giả có mạnh hơn nữa e rằng cũng không cách nào đuổi kịp tốc độ của Phong Chi Dục.

Phải học xong Phong Chi Dục.

Hộ thân Thiên Cương Long Hồ cũng phải học xong.

Kim Cương Bất Hoại thân kém hơn khi đối mặt với huyền giả, còn Thiên Cương Long Hồ hộ thân thì lại hoàn toàn khác.

Cương khí, huyền khí hóa cương, lực phòng ngự tăng lên.

Một phòng ngự, một tốc độ, xác suất thành công tăng thêm hai đến ba phần.

Điểm này Lâm Phi hoàn toàn tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Hắc phong nhai

Cùng lúc đó, Hắc Phong nhai ngoài ba nghìn dặm.

Từng tầng gió lạnh thổi qua như tiếng gào khóc thảm thiết, tro bụi ngập tràn, đứng quan sát từ trên cao xuống trông nơi này như một mảnh đất chết.

Trên thực tế, nơi này đúng là một mảnh đất chết.

Năm năm trước, đại lục Huyền Thiên hỗn loạn vô cùng, khắp nơi đều là cảnh giết chóc, Hắc Phong nhai chính là một nơi trong số đó. Ngày đó khi mấy chục vạn đại quân khai chiến, cuối cùng máu chảy thành sông, xác chết nằm la liệt đến mấy chục vạn, đâu đâu cũng là thi thể chồng lên nhau.

Sau lần đó, Hắc Phong nhai trở thành một nơi vô cùng nguy hiểm, ít có người xuất hiện.

Số lượng thi thể phải chôn xương ở đây rất lớn khiến từ khí bao phủ cả một khu vực, dần hình thành khu vực như trước mặt, nếu thực lực thấp hơn Võ Đạo bát trùng thiên đi vào, chỉ cần thi khí vô hình tràn ra cũng đã chết người rồi.

Không biết đã có bao nhiêu kẻ phải chết vì điều ấy, trở thành một phần tử trong khu vực này, kể từ đó người ngoài cũng không dám đi vào nữa.

Dần dà Hắc Phong nhai trở thành địa điểm bị người ta lãng quên.

....

Ở một cái hồ sâu bên trong Hắc Phong nhai, làn nước đen chảy cuộn cuộn ngập tràn sương mù.

Sương mù đen lơ lửng giống như bị phân tách, hình thành một khu vực chân không, cách ly khu vực hồ đen và khoảng đất trống.

Bên hồ lúc này đang có mấy người vây vòng quanh, đang toàn lực thôi động một trận pháp phù văn cách đó không xa, ánh sáng trắng hình thành một khoảng khu vực đối lập.

Trận pháp phù văn chính là một loại phù văn phân nhánh, chiếm giữ địa vị quan trọng trong đại lục Huyền Thiên, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao phù sư lại có địa vị tôn quý đến vậy.

Một trận pháp phù văn lợi hại có thể giết chết cường giả cao hơn một cảnh giới, thậm chí cao hơn mấy cảnh giới liền.

Cấp bậc phù sư càng cao thì trận pháp phù văn thi triển ra cũng mang uy lực càng khủng bố hơn.

Ví dụ như phù sư cấp mười.

Một khi bọn họ đã thi triển trận pháp phù văn thì những cường giả tầm thường không dám chọc tới.

Những phù sư cấp thấp không có gì đáng sợ, nhưng phù sư cấp cao lại tinh thông trận pháp phù văn, đó mới là sự tồn tại đáng sợ, có thể giết người một cách vô hình.

Trận pháp phù văn trước mắt này chẳng qua chỉ là trận pháp cấp bốn mà thôi.

Tạo thành từ ba đường thượng, trung, hạ, năm người cùng liên thủ thôi động.

"Lâm lão quý, uy lực phù văn chân không thể nào? Không dễ chịu phải không!"

Trương Ngũ Nhạc mặc trang phục màu trắng cười ha ha!

Tộc trưởng Trương gia là cao thủ huyền giả, một thân áo trắng, đứng trong đám sương đen rất nổi bật, sắc mặt tái nhợt đi rất nhiều, nguyên do là vì tảo hao quá nhiều huyền khí.

Ba huyền giả theo thứ tự là Trương gia Trương Ngũ Nhạc, Lý gia Lý Trung Thiên, ngoài ra còn có một tên Ngô Văn Đăng không thuộc bất cứ thế lực nào.

"Trương Ngũ Nhạc, người cái tên tiểu nhân bỉ ổi kia, có bản lĩnh một chọi một với cha ta, dựa vào một trận pháp phù văn tính là anh hùng hảo hán gì."

Trong trận pháp truyền ra tiếng mắng chửi.

Mấy người đứng bên ngoài đã quen, hơn mười ngày ở đây đã sớm thành thói quen rồi.

"Lâm Chấn Thiên nguyên khí đã thương tổn, chắc hẳn không quá ba ngày chắc hẳn sẽ bị trận pháp luyện chết!"

Lý Trung Thiên là một gã mập mạp, hai mắt nhắm lại, liếc nhìn cũng đoán được là quý khờ khạo, thực tế Lý Trung Thiên quả thật rất khó đối phó.

"Lời nói của Lý huynh không sai!"

Ngô Văn Đăng không nói gì, vẫn chỉ trầm mặc, đây cũng là một phần tính cách của hắn.

Ba người bọn họ, cộng thêm hai phù sư cấp ba vì để đối phó với Lâm Chấn Thiên mà đã hao phí rất nhiều tâm tư, trước mắt cuối cùng cũng được như ý.

Tiêu diệt Lâm Chấn Thiên, Lâm gia mất đi huyền giả trấn giữ, chắc chắn sẽ không thể tồn tại.

Hai nhà bọn họ sẽ trở thành đại thế lực ở thành Quy Nguyên này.

"Bạch huynh, dựa theo sự hiểu biết của huynh về trận pháp phù văn, Lâm lão quý ở bên trong có thể kiên trì được nhiều nhất là mấy ngày?"

Trương Ngũ Nhạc hỏi một người ở cách đó không xa.

Kẻ được hỏi chính là phù sư cấp ba Thượng Văn Tài, bộ dạng thấp bé, hai mắt hèn mọn bỉ ổi, lộ ra hàm răng vàng khè, nhìn qua cũng biết không phải loại người tốt lành gì.

"Hai ngày rưỡi hẳn phải chết rồi, không sai đâu."

....

Xa xa cách đó nghìn dặm.

Người nào đó đang ngự không phi hành, sau hai vai là đôi cánh huyền khí to lớn độc nhất vô nhị như loài chim bay trong suốt màu trắng.

"Phong Chi Dực quả thật tăng lực!"

Sau hai canh giờ tu luyện, Lâm Phi đã nắm được Phong Chi Dực, từ mới đầu không thể khống chế như ý cho tới lúc này phi hành như gió, toàn thân để lộ khí tức ưu nhã.

Võ Đạo thất trùng thiên có thể ngưng hình huyền khí.

Công pháp phi hành chính là lợi dụng huyền khí được ngưng kết tạo thành Phong Chi Dực, lợi dụng thuộc tính của Phong Chi Dực mà tăng tốc độ của bản thân.

Chưa tới một lát đã bay được khoảng cự ly là ba trăm dặm.

"Trước mắt thực lực của mình đang là Võ Đạo cửu trùng thiên, nếu đạt tới cấp bậc huyền giả thì có lẽ tốc độ Phong Chi Dực sẽ còn nhanh hơn nữa!"

Trong lòng Lâm Phi trầm nghĩ.

"Nhanh lên!"

"Nhanh nữa lên!"

"Không đủ, chưa đủ!"

"Nhanh nữa lên!"

Phong Chi Dực của Lâm Phi hóa thành một ánh trắng, tốc độ thi triển đến cực hạn.

Lần đầu tiên hắn cảm nhận được thì ra cấp tốc phi hành quả thật có thể so với đua xe, tốc độ bên ngoài đều tăng hết mức..

Trong vòng một canh giờ bay được vài trăm dặm không thành vấn đề.

Tạm thời Lâm Phi vừa nghỉ ngơi vừa gấp rút lên đường, nếu không huyền khí sẽ không thể bổ sung được.

Huyền giả không như vậy, huyền khí có thể bổ sung ngay trong thiên địa.

....

Một ngày sau.

Lâm Phi không ngừng nghỉ, cả đêm đã bay qua khoảng cách ba nghìn dặm.

Bình thường võ giả Võ Đạo cửu trùng thiên hầu như khó có thể hoàn thành được một chặng đường dài chạy như điên như vậy.

Nhưng Lâm Phi lại làm được.

Lâm Phi đứng trên một đỉnh núi há miệng thở dốc, liều mạng gấp rút lên đường như vậy hầu như đã phải tiêu hao huyền khí toàn thân, mệt đến mức thở dốc như trâu uống nước.

"Lần sau sẽ không liều mạng như vậy nữa!"

Vừa nghĩ tới bản thân sắp mệt đến mức là cả người, Lâm Phi cũng không biết được sao mình sống được đến tận bây giờ.

"Hắc Phong nhai hắc ở khu vực này rồi!"

Lâm Phi nằm trên thảm cỏ nhìn bầu trời đêm, lấy lương khô ra lặng im khôi phục huyền khí.

"Chúc mừng người chơi Lâm Phi thành công học được hộ thân Thiên Cương Long Hổ!"

Cương khí hộ thân học nhanh hơn so với Phong Chi Dực.

Phong Chi Dực cần nhất ngộ tính, hộ thân Thiên Cương Long Hổ không cần linh ngộ.

Một lúc lâu sau, Lâm Phi làm động tác lý ngư đã đỉnh, huyền khí khôi phục được bảy tám phần là thời điểm tu luyện hộ thân Thiên Cương Long Hổ.

Sau khi đọc lời giải thích của hệ thống, Lâm Phi dựa theo đường dẫn vận chuyển huyền khí, về lý sẽ không phạm sai lầm.

"Grào!"

Dựa theo đường vận chuyển huyền khí, bên tai truyền tới âm thanh như có như không.

"Hổ gầm?"

Đây là lần đầu tiên Lâm Phi tu luyện cương khí, không hiểu rõ ràng lắm, cũng không biết điểm lợi hại của hộ thân Thiên Cương Long Hổ.

Bộ hộ thân Thiên Cương Long Hổ này có ý nghĩa đặc thù là trái là rồng, phải là hổ, gió từ rồng, mây từ hổ.

Lâm Phi thu lại tinh thần, một lần nữa vận chuyển đường cương khí.

Nếu lúc này có người ngoài nhìn vào nhất định sẽ phát hiện ra điều bất phàm.

Trên dưới cương khí hộ thân xuất hiện kỳ lạ, cao có Kim Long bơi vòng vô cùng khí phách, dưới là Hổ gầm liên tục, luồng cương khí bao phủ vô cùng huyền diệu.

"Đây là hộ thân Thiên Cương Long Hổ?"

Cảm nhận được sự biến hóa bên ngoài, trong đầu Lâm Phi xuất hiện cảm giác khác lạ.

Đó là một loại cảm giác rất huyền diệu.

"Hệ thống có nói tu luyện hộ thân Thiên Cương Long Hổ tới đại thành, cương khí sẽ như rồng như hổ, có uy lực phi phàm, không biết thật hay giả."

Mặc dù không biết năng lực cụ thể của phòng ngự, nhưng có một điểm không cần hoài nghi.

Hộ thân Thiên Cương Long Hổ mạnh hơn cực nhiều so với cương khí hộ thân.

Ít nhất, cương khí hộ thân bình thường thiếu loại cảm giác vừa dày vừa nặng, tương tự như thiếu một tầng giáp vậy.

....

Sau mấy canh giờ tu luyện.

Hộ thân Thiên Cương Long Hồ về cơ bản Lâm Phi đã có thể điều khiển được.

Muốn tu luyện hộ thân Thiên Cương Long Hồ tới đại thành không phải không có cách, chỉ có chiến đấu không ngừng, lợi dụng chiến đấu tăng cường độ cương khí lên.

Sáng sớm ánh mặt trời dần nhô lên, những tia nắng chiếu lên người Lâm Phi.

Vù vù.

Lâm Phi thở ra một ngụm khí trọc, hôm qua tu luyện mấy canh giờ, cuối cùng đã nắm bắt được hộ thân Thiên Cương Long Hồ, đến lúc tìm kiếm phụ thân rồi.

Mặc dù không biết được vị trí chính xác, nhưng có một vật có thể phát hiện được đại khái vị trí mục tiêu.

Điểm PK!

Mở nhánh điểm PK ra, Lâm Phi có một quyền là có thể điều tra điểm PK trong một phạm vi nhất định.

Vì liên quan tới thực lực nên phạm vi điều tra chỉ giới hạn trong một trăm dặm mà thôi.

Ba huyện giả, hai phủ sư, điểm PK cũng sẽ không quá thấp.

"Điều tra điểm PK!"

"Không tìm thấy thứ người chơi cần tìm!"

Quả nhiên là khu vực hoang vu không người.

Lâm Phi lấy địa đồ ra đối chiếu vị trí một chút, mở Phong Chi Dực sau lưng ra hóa thành một tia sáng trắng bay đi.

"Ta cũng không tin không tìm được tung tích bọn họ!"

"Điều tra!"

"Điều tra!"

"Điều tra!"

Cuối cùng cũng không phụ lòng người, khoảng hai canh giờ sau hệ thống đã có phản ứng.

"Người lạ, nam, ba mươi tuổi, điểm PK ba nghìn, hướng Đông Nam!"

"Người lạ, nam, bốn mươi hai tuổi, điểm PK bốn nghìn ba trăm, hướng Đông Nam!"

"Người lạ, nam, bảy mươi mốt tuổi, điểm PK mười ba nghìn, hướng Đông Nam!"

"Người lạ, nam, năm mươi sáu tuổi, điểm PK mười sáu nghìn, hướng Đông Nam!"

....

Hay, điểm PK đạt mười ba nghìn nhất định là huyện giả rồi!

Hai mắt Lâm Phi sáng lên, hận không thể đi tắt tiêu diệt boss kinh nghiệm, vừa nghĩ tới đối phương là huyện giả, tất cả vẫn nên từ từ đi, kích động sẽ không ăn đồ chỗ tốt.

Hắc Phong đã có mười nghìn điểm PK, vậy mà đám huyện giả bọn họ mới có mười ba nghìn, mười bốn nghìn, Lâm Phi ít nhiều cảm thấy bất ngờ.

Sau đó cân nhắc lại e rằng cấp bậc càng cao, điểm PK càng không dễ tăng chăng?

Giống như game vậy, giết người sẽ nhận lời nguyên, nhưng không phải lần nào cũng bị nguyên, mà phải dựa vào cơ hội, giống như trước mắt vậy.

Mười bốn nghìn, mười sáu nghìn đều là điểm kinh nghiệm nha!

.....

Hướng Đông Nam

Lâm Phi không phi hành nữa, sợ gặp phải bọn họ thì vô cùng thảm.

"Sương đen lớn thật!"

Lâm Phi do dự, cuối cùng vẫn đi vào.

Mới vừa tiến vào Hắc Phong nhai, không khí chết chóc đã ngập tràn bầu trời, như muốn ăn mòn Lâm Phi vậy.

"Đây là thi khí, còn có tác dụng ăn mòn!"

Lâm Phi lập tức thấy căng thẳng, thi triển cương khí hộ thân ra, không phải hộ thân Thiên Cương Long Hổ, mà là cương khí hộ thân bình thường.

Sau khi mở cương khí hộ thân ra, thi khí mới không có cách nào phá vỡ được lớp phòng ngự.

Lâm Phi thầm cảm thấy may mắn, nếu không lựa chọn đôi điểm kinh nghiệm mà đã lỗ mãng xông vào sẽ chết chắc. Cũng may hán mạng lớn, Hắc Phong nhai quả nhiên không phải nơi bình thường.

Trong lòng cảm thấy buồn bực, phụ thân tiện lợi kia của mình sao có thể đến nơi như thế này kia chứ.

Một lát sau, Lâm Phi khôi phục lại trạng thái bình thường, nhìn bầu trời ngập tràn sương đen vô cùng bất lợi với mình, hắn suy xét xem nên phòng bị thể nào thì bỗng nhiên linh quang chợt lóe trong đầu - lực lượng thần hồn.

Lực lượng thần hồn có thể dùng để công kích kẻ địch, còn có thể dùng để điều tra tình huống xung quanh.

Lâm Phi thử kéo thần hồn ra bên ngoài, khi đạt tới ngưỡng hơn năm mươi trượng thì không thể kéo dài hơn được nữa, biết đã đến cực hạn cũng không khiến hắn thất vọng, ngược lại còn có thêm một dạng để điều tra khác nữa.

Lợi dụng thần hồn để điều tra, Lâm Phi thoải mái hơn rất nhiều, đi một chút rồi ngừng lại, không vội vã mà cũng không quá chậm chạp.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Kẻ xông vào bất ngờ

"Ồ, hắn rất biết chọn địa điểm nha, hại đại gia phải loanh quanh luẩn quẩn, món nợ này phải nhớ kỹ mới được!"

Đi được ba canh giờ, Lâm Phi đã tới được nơi sâu nhất của Hắc Phong nhai, suốt dọc đường đi cũng may có hệ thống thăng cấp và dựa vào sự chỉ dẫn của điểm PK.

Nói thật ra, nơi này quả thật không dễ tìm, hầu như nằm sâu bên trong Hắc Phong nhai không có lấy một vết chân nào, thi khí thì tung hoành, là một nơi nuốt mạng người, ai tới kẻ đó chết.

Một, hai, ba, bốn, năm.

Khoảng hơn vài trăm trượng.

Lâm Phi ẩn thân sau một tảng đá lớn, xác định số người không nhiều cũng không ít, vừa hay cả năm đều ở đây.

Ba huyền giả, hai phù sư cấp ba.

Lâm Phi tức giận.

Một đám khốn kiếp, dám ra tay với phụ thân tiện lợi của mình, không biết tốt xấu, một đám vô liêm sỉ.

Lâm Phi tức giận ở chỗ đường đường là cao thủ huyền giả lại âm thầm làm chuyện xấu, hoàn toàn bất chấp tôn nghiêm của cường giả, nếu chuyện này truyền đi sẽ bị người ta cười chết.

"Làm sao bây giờ."

Sau khi phát tiết cảm xúc đi rồi, Lâm Phi không nghĩ ra được biện pháp nào hay để giải cứu cả.

Do ở Hắc Phong nhai thi khí tung hành, người ngoài ít có cơ hội tiến vào đây, đây không thể nghi ngờ nơi này trở thành địa điểm hủy thi diệt tích hoàn hảo.

Ba cao thủ huyền giả hợp tác ra tay, điều này cần bao nhiêu lợi ích đổi lại đây.

Trong trí nhớ, những thông tin liên quan tới phụ thân tiện lợi dường như không tồn tại, ngoại trừ một gương mặt áp lực ra.

Tình hình trước mắt có thể thấy được chính vì vị phụ thân tiện lợi này có thực lực mạnh, dường như có thể lấn áp ba cao thủ huyền giả kia, nếu không bọn họ sẽ không chọn cách ném đá giấu tay này.

"Xem dáng vẻ của họ hẳn đang trong thời điểm then chốt."

Lâm Phi nhướng mày nhập hai thành một chữ xuyên (川), phân tích tính nghiêm trọng của vấn đề.

Lâm Phi không dám tùy tiện tiến lên khi đối mặt với ba cao thủ huyền giả, một khi người ta ra tay sẽ dễ dàng diệt mình, cả ba tên cận bã ra tay sẽ không chừa cho ai đường sống cả.

"Tiếp tục quan sát thêm một chút!"

Lâm Phi làm việc luôn đề phòng rủi ro, không bút dây động rừng.

Trong bụi cỏ trước mắt kia không phải ba con rắn nhỏ, mà là ba boss huyền giả. Boss chỉ cần tức giận một cái là cánh tay, cẳng chân nhỏ của Lâm Phi ngay lập tức sẽ bị người ta chặt hết.

Sau khi đã bình tĩnh lại liền bắn một viên đạn ra.

Một lúc lâu sau.

Hai mắt Lâm Phi biểu lộ sự vui vẻ, "Rốt cuộc đã tìm ra biện pháp!"

Qua một canh giờ quan sát và phân tích, thông qua Thế Giới Hư Nghi đã điều tra hiểu biết đại khái tình hình trước mắt.

Muốn cứu phụ thân tiện lợi ra thì điểm mấu chốt chính là trận pháp phù văn!

Trận pháp phù văn trước mắt kia chính là trận pháp cấp bốn, Vạn Tuyệt trận, loại trận phù văn đơn giản nhất, nhưng cũng dễ dàng vây giết huyền giả nhất.

Mà Vạn Tuyệt trận này do ba huyền giả thôi động, điều này chắc hẳn không phải Vạn Tuyệt trận chân chính, uy lực còn lâu mới bằng được trận gốc.

Vạn Tuyệt trận lợi dụng phù văn bên trong lại dùng huyền khí thôi động vô tình luyện chết người bên trong.

"Khốn kiếp, đợi lát nữa sẽ khiến các ngươi không dễ chịu!"

Dám nguyên rủa ba huyền giả, lá gan cỡ này không tìm ra kẻ thứ hai.

Lâm Phi vẫn còn nông cạn với kỹ thuật phù văn và trận pháp phù văn hoàn mỹ, không hiểu cũng không sao, chớ quên Thế Giới Hư Nghi, lão sư phù văn cường đại kia.

Chính nhờ có sự trợ giúp của lão sư phù văn, Lâm Phi cũng hiểu rõ phần nào trận pháp phù văn trước mắt này.

Nếu là trận pháp Vạn Tuyệt trận thì Lâm Phi không cách nào phá giải được, trận pháp trước mắt này lại không như vậy, căn bản không thừa kế uy lực thực sự của Vạn Tuyệt trận, nếu không sẽ không đến mức cản ngăn này thời gian, nếu thật sự là Vạn Tuyệt trận một khi xuất hiện, huyền giả tức khắc phải chết.

"Hi vọng phụ thân tiện lợi có thể giữ chân một huyền giả!"

Thi khí lan tràn khắp nơi!

Người nào đó xuất hiện lại biến mất, nhờ thi khí che dấu khí tức, tâm thái bình tĩnh, thần sắc trên gương mặt ngưng trọng hơn rất nhiều.

"May mắn thực lực đã tăng thêm hai cấp bậc, trận pháp phù văn bình thường thực sự khó có thể chế tạo, thiếu chút nữa đã một chết ta rồi!"

Lâm Phi thầm nói, thân thể đứng thẳng lên, ánh sáng trắng chọi lóe giống như không tồn tại.

Sau khi nói một tiếng, Lâm Phi lại lần nữa biến mất, không còn lại bất cứ dấu vết nào.

Một lúc lâu sau.

Nơi mà Lâm Phi đứng dựa trước đó là một tảng đá lớn, trong đồng đá vụn trên mặt đất là một đầu yêu thú Huyết Yêu cấp tám, giống như một con chó nằm chết, ngoại trừ khí tức còn sót lại ra thì không thể động đậy nữa, hai mắt đỏ như máu thể hiện vẻ sợ hãi.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Huyết Yêu à Huyết Yêu, không phải ngươi thích uống máu nhất sao, đằng trước đang có máu tươi thơm ngào ngạt, ngây ngất lâng lâng đang chờ ngươi đấy!"

Lâm Phi khẽ nói, sờ lên đầu Huyết Yêu.

Thân thể Huyết Yêu run rẩy giống như một thiếu nữ bị phá hủy.

"Đại nhân, trận pháp có biến, có vẻ Lâm lão quý không gánh được nữa rồi!"

Bạch Tập vốn vẫn đang nhắm mắt chỉ mở ra một con mắt, chỉ lộ một con mắt lạnh lẽo.

Bạch Tập là phù sư cấp ba, chỉ có một con mắt, toàn bộ đều do Lâm gia ban tặng, huyết hải thâm cừu này không đội trời chung.

"Lời này của Bạch huynh cũng giống ý của ta!"

Ngô Văn Đăng cũng mở hai mắt ra, tán thành lời nói của Bạch Tập.

Hai mươi ngày trôi qua, ba đại cao thủ huyền giả rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

"Lâm lão quý này thực khó đối phó!" Trên gương mặt Trương Ngũ Nhạc xuất hiện vẻ thoải mái.

"Trong thành Quy Nguyên chúng ta, Lâm lão quý trừ thành chủ đại nhân có thể áp chế ra, nếu đơn đả độc đấu sẽ không có ai là đối thủ, nhưng hiện giờ sắp chết trước mắt chúng ta rồi, không còn gì hưng phấn hơn việc này!"

"Lâm lão quý xác thực là một thiên tài, thực lực huyền giả trung kỳ, nếu chúng ta không dựa vào Vạn Tuyệt trận đã sớm bố trí sẵn, không chừng đã bị lão quý kia đánh bại từng người một rồi, thật không biết hán tử luyện ra sao nữa!"

Cả ba người đều có chút vui sướng, thực lực huyền giả trung kỳ rốt cuộc vẫn phải chết trên tay bọn họ.

"Lâm lão quý có nghe thấy không, người cao thủ huyền giả trung kỳ rốt cục vẫn phải chết ở nơi hoang tàn không người này, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi, sai rồi, đại khái sẽ không có ai biết ngươi chết ở đây, cũng sẽ không có một ai tế bái ngươi cả."

Ba người Trương Ngũ Nhạc cười ha ha.

Lâm lão quý mà chết, Lâm gia to lớn sẽ mất đi chỗ dựa, số lượng tài nguyên sẽ được phân chia cho hai đại gia tộc, từ đây hai đại gia tộc sẽ có quyền tuyệt đối.

...

Bên trong trận pháp phù văn.

Xương trắng khắp nơi, vẻ mặt trắng bệch, đó là tạo hình của người chết, có vẻ không hòa hợp lắm với cảnh vật xung quanh.

"Phụ thân."

Giọng nói suy yếu vang lên từ hán tử khô ngô mắt to mày rậm bên cạnh.

Lúc này hán tử kia đang hấp hối, đến sức bật hơi cũng không có.

Hán tử bên cạnh chính là một nam nhân trung niên mặc áo bào đen, gương mặt cũng chữ quốc, hai hàng lông mày rậm như trường đao, hai mắt sáng ngời có thần thể hiện đáng vẻ uy nghiêm.

Hiện giờ quần áo trên thân nam nhân trung niên này nhuộm màu đỏ tươi của máu, một cánh tay trái rũ xuống, rõ ràng đã bị chặt đứt.

Người này không phải ai khác chính là vị phụ thân tiện lợi kia của Lâm Phi - Lâm Chấn Thiên.

Tính cách Lâm Chấn Thiên cũng như tên, con người chất phác cùng với uy áp cường thế.

"Tiểu Tiêu, thực xin lỗi!"

Đường đường là cao thủ huyền giả lại bị kẻ địch vây ở nơi đây, trừ mình ra còn có đại nhi tử và thủ hạ đều hóa thành xương trắng, bản thân còn bị trọng thương.

Tất cả những điều này đơn giản chỉ vì một chuyện, cuối cùng mới dẫn tới kết quả này.

Hai mắt Lâm Chấn Thiên biểu hiện sự dứt khoát.

Hán tử suy yếu kia chính là đại ca của Lâm Phi là Lâm Tiêu, thực lực Võ Đạo bát trùng thiên.

"Việc này không thể trách phụ thân, chỉ trách bọn họ quá hèn hạ."

"Tiểu Tiêu con phải nghe thật kỹ, đừng nói nhiều." Lâm Chấn Thiên nói, "Trước khi công kích cuối cùng của Vạn Tuyết trận tới, phụ thân sẽ phá vỡ Vạn Tuyết trận này, con dùng tờ Thiên Lý phù kia trở lại Lâm gia, dẫn theo tộc nhân rời khỏi thành Quy Nguyên."

"Phụ thân, người không thể làm như vậy!"

Lâm Tiêu đầu tranh nói.

Sự lợi hại của Vạn Tuyết trận thế nào, trong lòng hắn hiểu rất rõ, phụ thân muốn dùng cách tự bạo dẫn mình rời đi, hắn chỉ hận thực lực của bản thân quá kém, không thể xuất lực vì phụ thân được.

Lâm Chấn Thiên lạnh lùng quát câu khiển trách, "Nhờ kỹ, từ nay về sau con chính là tộc trưởng tương lai, hi vọng của gia tộc đều ký thác ở con, tộc trưởng phải có bộ dạng của tộc trưởng, đừng quên dẫn Tam đệ con đi."

Biết sự lợi hại của Vạn Tuyết trận, Lâm Chấn Thiên chỉ có thể tự bạo đan điền, tranh thủ cơ hội cho nhi tử, vì dù có là cao thủ huyền giả trung kỳ thì hắn cũng không phá vỡ được Vạn Tuyết trận.

"Hà, có biến hóa!"

Ngay khi Lâm Chấn Thiên điều động cỗ lực lượng còn sót lại, chuẩn bị tự bạo thì bên ngoài xuất hiện rối loạn.

Trận pháp phù văn có thể vây khốn Lâm Chấn Thiên không cách nào che được động tĩnh bên ngoài, thực lực huyền giả trung kỳ vô cùng nhạy cảm với động tĩnh xung quanh, điều này khiến Lâm Chấn Thiên không khỏi biểu lộ vẻ kinh ngạc.

Bên ngoài quả thật đang rối loạn.

Một đầu yêu thú Huyết Yêu cấp tám đang xông tới ở bên ngoài.

Trong sách từng nói qua, tuy thì khí ngăn cản ở bên ngoài, nhưng không có nghĩa nó có thể ngăn cản yêu thú, bên trong thuộc về trạng thái chân không.

Huyết Yêu vừa chạy vào đã gầm lên hướng về phía hai phù sư.

Vì để thôi động trận pháp, hai phù sư không thể cử động, tránh ảnh hưởng tới sự vận chuyển của trận pháp phù văn.

Vạn Tuyết trận này do hai phù sư niễn cường bố trí thành, lúc này mới cần bọn họ điều hành, nếu là Vạn Tuyết trận thực sự, một khi đã bố trí hoàn toàn sẽ không cần tới phù sư điều khiển.

"Gặp quỷ rồi, sao Huyết Yêu vào được!" Thượng Văn Tài kinh ngạc nói.

"Không tốt rồi, Huyết Yêu muốn hút máu người!" Bạch Tập nói.

Hai người bọn họ không tu luyện võ đạo, thực lực võ đạo không cao, chuyên môn của họ là tu luyện phù văn, thân thể khá yếu ớt.

"Mô!"

Bạch Tập vội lấy trong túi phù văn ra một tờ phù văn, hét lớn một tiếng, "Đi chết đi!"

Oanh!

Một đại hỏa cầu với một cái đuôi dài như sao băng nện xuống người Huyết Yêu, Huyết Yêu bị đánh trúng ném bay ra ngoài tạo thành một cái hố to.

Thực lực võ đạo của Bạch Tập mới tới ngũ trùng thiên, nếu đối đầu trực diện với Huyết Yêu cấp tám hẳn phải chết không hề nghi ngờ.

Chuyên tu phù văn nên thân thể yếu ớt, phải công kích ở khoảng cách xa.

"Không tốt!"

Đám người Trương Ngũ Nhạc lập tức thấy không ổn.

Yêu thú không thể đi vào Hắc Phong nhai được, Huyết Yêu là ngoại lệ duy nhất, thi khí không ảnh hưởng gì tới chúng, có một số thời điểm còn có thể thấy Huyết Yêu lảng vảng, bọn họ không ngờ tới Huyết Yêu sẽ chạy tới tận đây.

"Chịu đựng!"

Huyết Yêu là yêu thú cấp tám, có thân phòng ngự vô cùng cường hãn, một khối đại hỏa cầu nhìn như bị đánh trúng bay ra ngoài, nhưng lại không tạo ra thương tổn quá lớn, mà bọn họ không biết rằng Huyết Yêu dễ dàng nổi giận, hình thành trạng thái cuồng bạo.

Không được chết từ tế, thân mình Huyết Yêu đã bị Lâm Phi ngược rồi, trước mắt còn bị kẻ khác hành nữa, thật sự coi lão từ để khi dễ lắm phải không, nó vô cùng khó chịu rồi đây.

Huyết Yêu dứt khoát mở trạng thái cuồng bạo.

Trạng thái cuồng bạo, hình thể của Huyết Yêu căng phồng lên, hai mắt màu đỏ thẫm vô tận cuồng bạo trực tiếp lao tới Bạch Tập.

"A, khó chịu quá!"

Bạch Tập không chịu được bị cuồng bạo đánh vào, tức khắc phun ra một ngụm máu tươi.

Nếu là bình thường, bị trạng thái cuồng bạo đánh vào sẽ không bị thương tổn, chớ quên rằng vì việc điều khiển trận pháp phù văn mà đã khiến hãn phải hao tổn quá nhiều tinh thần, Huyết Yêu cuồng bạo khiến hãn rốt cuộc bị thương.

"Ngô huynh, chúng ta Phân Thân Vô Thuật, phiền người ra tay đánh chết Huyết Yêu!"

Nếu hai phù sư đều chết, Vạn Tuyết trận mất đi tác dụng, một khi phóng hỏa về rừng sẽ là phiền toái vô cùng lớn.

Huyết Yêu cuồng bạo không phải thứ mà hai phù sư có thể đối phó, phải cần một trong ba người bọn họ xông ra đánh chết Huyết Yêu mới được.

Ngô Văn Đăng gật đầu một cái, hiểu được tầm quan trọng của phù sư.

"Súc sinh, chịu chết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Sự mạnh mẽ của huyết yêu

Huyền giả ra tay đương nhiên không thể nói chơi được, nhất định sẽ khiến yêu thú cấp tám đẹp mắt.

"Tịch Diệt chỉ!"

Khí tức tĩnh lặng như cái chết ngập tràn khoảng đất trống, dồn nén khiến người khác không thể hô hấp được, trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi, sợ hãi một cách tiêu cực, trong hư không, ba ngón tay nhỏ màu đen gào thét bay tới.

"Ầm ầm!"

Huyền giả chỉ tùy ý chỉ một ngón tay mà uy lực thi triển khiến người thường không cách nào tưởng tượng được.

"Súc sinh, đây chính là kết cục của ngươi!"

Bạch Tập oán hận nói, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng ngực cũng rơi xuống. Nói thật, Huyết Yêu xông tới khiến bản thân hãn thực sự sợ trở thành vong hồn dưới trảo của nó, điều này quả thật không đáng chút nào.

Ngô Văn Đăng xuất thủ, Huyết Yêu hãn phải chết, chỉ một ngón tay của huyền giả thì dù là yêu thú cấp tám Huyết Yêu không chết cũng khó.

"Grào!"

Huyết Yêu kêu lên tiếng thảm thiết, nhưng cũng không bị giết như mọi người tưởng tượng, trên người ngay sau đó bộc phát ra một vầng sáng màu nâu vàng, bao phủ lấy toàn thân nó, giống như bên ngoài cơ thể có thêm một tầng khiên giáp, trông rất đẹp mắt.

Một ngón tay của Ngô Văn Đăng khiến Huyết Yêu bị ăn đau nghiêm trọng, cổ vũ khí tức cuồng bạo của nó, thân thể vốn đang cúi xuống lập tức bị phá

giải một chút, cái miệng to như chậu máu của Huyết Yêu lại một lần nữa mở ra cắn về phía Bạch Tập.

"Bạch đại sư, mau tránh ra!"

Tất cả mọi người quá bất ngờ, không kiềm chế được muốn chửi ầm lên tên nào to gan như vậy, bao phủ lên Huyết Yêu một tầng phù giáp thổ, quả thực lừa bịp trắng trợn mà.

Tia sáng vàng khi nãy bọn họ đều nhận ra, đó là phù giáp thổ cấp ba với đặc tính đất dày đặc, lực phòng ngự vô cùng cường hãn.

Bạch Tập giật mình, ngay lập tức một mùi hôi tanh truyền tới, thiếu chút nữa hắn đã bị ngạt mà ngất đi, cả người bị hù dọa hồn bay phách tán, đã không biết trốn tránh.

"Con mẹ nó, ai lại thiếu đạo đức như vậy..."

Huyết Yêu cắn một ngụm lên cơ thể yếu ớt của Bạch Tập. Hắn trơ mắt nhìn cái miệng to như chậu máu rơi xuống, cả cái đầu bị cắn một cái, động tác muốn lấy phù văn ra cứng ngắc tại chỗ, đường đường một phù sư cấp ba lại không ngờ bản thân sẽ chết trong miệng một yêu thú cấp tám.

....

Bạch Tập đã chết như vậy.

Phù sư cấp ba chết rồi, chết trong miệng con yêu thú.

"Không hay, mau mau chém chết con Huyết Yêu kia!"

Gương mặt Trương Ngũ Nhạc sa sầm, nhận ra tình huống tình huống không ổn.

Một con Huyết Yêu bao trùm bởi phù giáp thổ, như vậy không phải muốn đòi mạng người sao. Trương Ngũ Nhạc hận không thể rút gân lột da con Huyết Yêu này, một phù sư cấp ba cứ như vậy mà chết rồi.

Vạn Tuyết trận mắt sự điều khiển, uy lực cũng giảm đi không ít.

Mang theo một con Huyết Yêu xuất hiện ở đây, bọn họ liền nghĩ tới trong Hắc Phong nhai này không phải có phù sư cường đại đấy chứ?

Phù sư lợi hại thế nào bọn họ đều hiểu rõ, lỡ như đụng phải một phù sư song tu, kết cục thế thảm thế nào không cần nói cũng biết.

Con Huyết Yêu này không hiểu sao lại xuất hiện ở đây, rất có khả năng là sủng vật của vị phù sư nào đó, yêu thú cấp tám mạnh hay không thì vẫn có thể dùng để giữ nhà được.

Lai lịch của con yêu thú này chỉ chọt lóe lên trong đầu, trước mắt quan trọng nhất vẫn là giết chết con Huyết Yêu đó.

"Súc sinh, chết đi cho ta!"

Ngô Văn Đăng đã không còn mặt mũi nào nữa, chỉ một yêu thú cấp tám, trong mắt bọn họ không có gì hơn thế nữa, một ngón tay tùy tiện cũng có thể xóa bỏ, vì thế cả khuôn mặt hắn âm trầm càng đáng sợ hơn khi bị mất mặt.

Đường đường là một huyền giả, vậy mà một yêu thú cấp tám cũng không giết chết được, điều này khiến hắn tức giận, sao có thể để hai vị kia nhìn thấy được, hắn không đích thân giết con Huyết Yêu này thì e bản thân sẽ không còn mặt mũi nhìn ai nữa.

Ngô Văn Đăng hận, liền tiếp đồn đồn công kích lên người yêu thú.

Sau khi cắn chết Bạch Tập, một chiêu của Huyết Yêu hóa thành cầu vòng nghịch nước, máu tươi hóa thành cầu vòng hấp thụ sạch sẽ khiến thân thể Bạch Tập khô quắt lại, trở thành một cái cây khô, giống như chỉ cần một cơn gió thổi qua sẽ tan thành mây khói vậy.

Grào! Grào! Grào!

Huyết Yêu hưng phấn, máu tươi của phù sư quả nhiên mỹ vị, ánh mắt nhìn sang tên phù sư khác chẳng khác nào nam nhân nhìn thấy mỹ nữ, không thể chờ đợi được mà chạy vội tới, nhưng con này cũng hiểu được kẻ khi nãy rất lợi hại, không dám động thủ.

Thượng Văn Tài bị dọa toàn thân toát mồ hôi lạnh, Bạch Tập đã chết thảm còn thành cây khô, hắn đánh chết cũng không muốn thành bộ dạng đó đâu, ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách.

Mặc dù giết chết người cũng tốt, nhưng tính mạng của bản thân quan trọng hơn, còn quân thứ gì khác được nữa.

Khi thấy mùi hôi tanh xộc thẳng mũi, Thượng Văn Tài lập tức đứng ngồi không yên, cũng không chú ý được nhiều nữa, giữ tính mạng quan trọng hơn, trong lòng cũng hận tên phù sư kia, nếu ánh mắt có thể giết người thì phù sư này đã sớm chết trăm lần rồi, mà điều không nên nhất chính là phù văn này không thể dùng loạn, chính bản thân hắn cũng không nhớ dùng phù văn cấp ba loạn, vậy mà phù văn lại được dùng bao phủ lên Huyết Yêu, thực sự lừa bịp quá trắng trợn mà.

Vì vậy mà Thượng Văn Tài lăn một cái, tim còn chưa bình ổn đã lấy một tấm phủ ra đập lên người mình, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lần sau nhất định phải rèn luyện thân thể một chút.

Dọc đường chạy đi, Thượng Văn Tài mới phát giác được lợi ích của việc rèn luyện thân thể, khổ cho bản thân vất vả mang theo thần khí chạy trốn --- Thần Hành phủ, nếu không đã xong đời rồi.

Giờ khắc này, Thượng Văn Tài mới hiểu được một đạo lý, ở nhà không tốt cho sức khỏe, đây chính là bị kịch.

"Thượng Văn Tài, ngươi làm gì vậy!"

Hai kẻ Trương Ngũ Nhạc và Lý Trung Thiên đều tức giận, hận không thể cho Trương Văn Tài một cái tát chết đi.

Ngay thời khắc máu chốt người chạy cái gì, người chạy rồi thì Vạn Tuyết trận còn có thể có tác dụng gì nữa.

"Kẻ ngu còn lâu mới...." Thượng Văn Tài mới quay người lại, không kịp nói chữ chạy thì ngay lập tức trong đám sương mù đen bắn ra hàng trăm hàng ngàn mũi tên băng, hàn khí lạnh lùng phong tỏa tất cả đường lui, Thượng Văn Tài chỉ chần chờ một giây thì cả người đã tức khắc bị Hàn Băng tiễn đâm thành một con nhím lớn, mang theo ánh mắt khó có thể tin được có một ngày mình sẽ chết ngã lên mặt đất.

Thượng Văn Tài chết, chết do bị đánh lên.

Cùng lúc đó, Huyết Yêu bị Ngô Văn Đăng đánh một chưởng bay vọt ra ngoài, đang chuẩn bị đập chết Huyết Yêu, ngay sau đó truyền tới động tức, hấn vô thức nhìn lại đã thấy Thượng Văn Tài bị đánh lên chết, thậm chí không tốt, Thượng Văn Tài chết rồi.

Trước đó Bạch Tập chết, Vạn Tuyết trận miễn cưỡng còn có thể duy trì, hiện giờ Thượng Văn Tài lại chết, đợi đến khi thần hồn cuối cùng biến mất thì Vạn Tuyết trận sẽ sụp đổ, chẳng khác nào bọn họ đã lãng phí quá nhiều thời gian.

"A, Tiểu Yêu Yêu đáng thương của ta, ai dám ra tay hung ác với người như vậy, ta báo thù cho người nhà, ta phải để bọn họ chết không yên."

Huyết Yêu vốn bị đập bay, phù giáp thổ trên người vỡ vụn, toàn thân chật vật, chân thấp chân cao chạy tới khiến bọn họ không dám lộn xộn!"

"Không chết!"

Ngô Văn Đăng hiểu rõ nhất một chưởng khi này dù là một Võ Đạo cửu trùng thiên cũng bị đánh chết, vậy mà lại đánh không chết một Huyết Yêu, chỉ phá vỡ lớp phù văn phía ngoài mà thôi.

Như vậy có thể chắc chắn một điều, đối phương là một phù sư cường đại.

Ít nhất là phù sư cấp bốn hoặc năm cảnh giới huyền giả.

Bạch Tập và Thượng Văn Tài đều đã là phù sư cấp ba, đáng tiếc không phải phù sư cảnh giới huyền giả, bằng không cũng sẽ không chết vì một con Huyết Yêu, toàn quân cũng sẽ không bị diệt chỉ bởi một huyền giả, dù sao thân thể phù sư có cường hóa cộng với phù văn, dù là một Võ Đạo huyền giả cũng không dám đắc tội.

Cả ba đều là huyền giả sơ kỳ, trong lòng cũng lo lắng, tại sao đang yên đang lành mà đối phương lại chạy ra rồi.

Vạn Tuyết trận mở ra cần thời gian nhất định mới chấm dứt được, bọn họ không dám thu hồi lực lượng, bằng không chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Tình huống lần này thật sự không ổn rồi.

....

"Người dám động thủ với Tiểu Yêu Yêu, xuống cửu tuyền sám hối đi!"

Người ẩn trong đám sương đen vốn không để cho bọn họ giải thích một lời, cũng không kéo dài thời gian thêm nữa.

Vút, vút, vút.

Âm thanh đánh từ trong hư không tới, bên trong đám sương lại bay ra một đồng công kích, vô số đại hỏa cầu, mưa đá, cự thạch màu đen... chẳng phân biệt trước sau xông tới phía bọn họ.

Bọn họ tốt xấu gì cũng đều là cao thủ huyền giả, không thể không nhìn thấy phù sư ra tay, công kích trước mắt không dưới hai mươi mấy đạo nên tới điên cuồng ngập trời, thì khí trong nháy mắt bốc hơi, hung mãnh đáng sợ.

Đùa à, đây rốt cuộc là phù sư gì, ném phù văn kiểu này muốn phá sản à.

"Ngô huynh, nhanh chóng che chắn, ba người chúng ta cùng hợp lực mới có thể đánh bại phù sư kia!"

Nếu cho bọn họ một chút thời gian thì bọn họ có thể chống lại phù sư kia, nhưng một khi bọn họ bị thương, đối mặt với một phù sư không cần tiền sẽ là kết quả gì, không cần nghĩ cũng biết.

Quả nhiên không thể đắc tội với phù sư mà.

Có thể lấy một con Huyết Yêu ra để giả hồ uy, quả thực tức chết mà.

Ngô Văn Đăng không do dự, máu chảy ruột mềm, đạo lý này hắn hiểu, ba người liên thủ mới có thể phân thắng, lỡ như bọn họ trọng thương, thân lại ở Hắc Phong nhai, kêu trời không nghe, kêu đất không thấu này, kết cục cuối cùng khó thoát khỏi cái chết, hắn không cho mình có thể đầu lại một phù sư, cần ba người liên thủ mới được.

Trước mắt thứ thiếu nhất chính là thời gian, hắn phải tranh thủ thời gian.

Phù sư mới là cường địch.

"Cự Mộc thuận!"

Ngô Văn Đăng xuất hiện trước mặt, trên tay xuất hiện một tờ phù văn, đây chính là phù văn cấp bốn mà hắn vẫn luôn coi là bảo bối, được xưng là "Cự Mộc thuận" phòng ngự vô địch.

Muốn ngăn cản nhiều phù văn công kích như vậy không xuất tiền vốn không được, phù văn cấp bốn này vốn là bảo bối, dùng ở đây quả thật đau lòng quá.

Cự Mộc thuận này không thể dùng uống phí, nhất định phải đòi lại lợi ích.

"Giải!"

sau khi huyền khí Tiên Thiên rót vào, một lá chắn màu xanh kích cỡ vài chục trượng bất ngờ xuất hiện rậm rạp chằng chịt giống như những vỏ cây khô quắt, lộ ra khí tức cổ xưa, đột ngột vọt lên ngăn cản trước mặt Ngô Văn Đăng, Trương Ngũ Nhạc và Lý Trung Thiên âm thầm thở phào.

Lần tổn thất này nhất định phải lý luận với phù sư này một phen.

Rầm, rầm, rầm!

Ngô Văn Đăng rất lo lắng, nếu không ngăn được phải làm sao bây giờ, phù văn cấp ba lợi hại như vậy, như vậy phù văn công kích thì sao? Trong lòng hắn hoang mang cực độ.

Nhưng khi công kích rơi trên lá chắn mộc, huyền khí Tiên Thiên chống đỡ cho lá chắn mộc, không xuất hiện tia dao động nào, uy lực cũng không lợi hại như tưởng tượng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Lão già kia, ném thử một chút lợi hại của ta!"

Phía sau Ngô Văn Đăng xuất hiện một cái bóng màu đen, vung tay ném mấy tấm phù văn lên đối tượng chính là Trương Ngũ Nhạc và Lý Trung Thiên.

Sao hắn đi qua được.

"Trương huynh, Lý huynh, chúng ta rút lui, tên này chính là phù sư cấp ba, vốn dĩ không phải phù sư cấp bốn, nắm gì đâu."

Trương Ngũ Nhạc và Lý Trung Thiên đầu tiên bị dọa chết khiếp, cho rằng đã gặp phải phù sư cảnh giới huyền giả, rồi rầm không biết phải làm sao, vừa nghe thấy vậy không khỏi giận tím mặt.

Có người dám lừa bọn họ.

Thấy phù văn bay tới, hai người căn bản không kịp suy nghĩ tại sao không có công kích phóng ra, vờn tay bắn ra huyền khí Tiên Thiên.

Người nào đó đứng nơi xa nhếch miệng cười.

"Bạo!"

"Àm, âm!"

"A, đây là bom phù văn!"

"Chúng ta rút lui!!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Gặp nhau

Ba lão già ngăn người!

Mẹ nó! Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Từng tiếng ầm ầm vang vọng khắp trời.

Cũng may nơi này là sườn núi Hắc Phong, cho dù tiếng động lớn đến mấy cũng không có người nào biết, trừ khi có người đi qua đây nhưng rất ít người có gan tới nơi này.

Vài tấm bom phù vẫn có sức công phá khá mạnh, nếu ném vài quả này vào người nào thì kẻ đó chết chắc.

Bom phù vẫn được Lâm Phi chế tạo thì sức công phá lại càng cao hơn.

Sức công phá mạnh kinh người, giống như một trận động đất vậy.

Phạm vi bao trùm của vụ nổ rất lớn, nhiều quả nổ liên tục làm cho vụ nổ càng lớn hơn. Cát đá nằm trong phạm vi vụ nổ bị bắn tứ tung.

Tiếng nổ liên tiếp vang lên.

Kể cả có thể chống lại được đợt nổ đầu tiên nhưng chắc chắn không chống lại được đợt nổ thứ hai.

Trong chỗ ẩn nấp, một người đang rất vui vẻ.

Dám mưu hại phụ thân của ông đây, ngại sống quá lâu sao! Nếu không cho các người một bài học thì các người sẽ không biết tại sao hoa lại hồng như vậy.

Lâm Phi khá khó chịu, mà đã khó chịu thì cần tìm bao cát trút giận.

Sai Huyết Yêu tấn công, sau đó tới bom phù vẫn, tất cả đều do Lâm Phi đạo diễn.

“Không biết sau vụ nổ thì tình huống sẽ như thế nào!”

Cao thủ Huyền giả mạnh hơn cao thủ Võ đạo nhiều, họ có thể hấp thu nguyên khí đất trời để điều trị vết thương, nên sự khôi phục khá nhanh.

Nguyên khí đất trời có thể liên tục chữa trị cơ thể, mặc dù cũng không nhanh nhưng lại có thể tự động chữa trị.

Lâm Phi rất muốn giết họ nhưng hẳn cũng biết bọn họ không chết được, nếu như hẳn có thể trở thành phù văn sư cấp năm rồi chế tạo được bom phù vẫn hoàn mỹ thì mới có thể giết họ một cách dễ dàng.

May mắn chính là đã phá vỡ Thiên Tuyệt Trận.

Theo lý thuyết thì sau khi mất đi sự điều khiển của hai vị phù văn sư thì chỉ còn lại lực thần hồn, nên họ không thể duy trì được trận này, đồng thời có thể làm hai Huyền giả trọng thương.

Bởi vì nguyên nhân này nên lúc trước hẳn mới dùng kế giương đông kích tây.

Lâm Phi đang cảm thấy may mắn vì mình đã giết phù văn sư Tang Ma rồi lấy được bom phù vẫn, như vậy mới có cơ hội phá tan phù văn trận, nếu không thì hẳn chỉ có thể nhìn suông mà thôi.

Cũng may là mọi thứ đều suôn sẻ, ông trời cũng đang giúp mình.

Một Huyết Yêu có thể giết chết hai phù văn sư, tình huống này tốt hơn nhiều so với dự đoán ban đầu đó là chỉ có thể giết một người, người còn lại phải dựa vào mình mạo hiểm để giết.

Kết quả là phù văn sư kia chưa chiến đấu đã sợ hãi nên mới chết trên tay Lâm Phi, nhìn chung thì Lâm Phi khá hài lòng bởi vì mọi chuyện vẫn nằm trong sự kiểm soát của mình.

Tiếng nổ liên tục khoảng mười giây rồi ngừng.

Mặt đất vẫn rung động, tro bụi bay lên trên, thì khí lại bao phủ lên vùng đất này một lần nữa.

Thì khí rơi xuống thì thể của hai phù văn sư làm chúng biến thành một đồng xương trắng rất đáng sợ. Ngay cạnh đó là một hố to đủ thấy vụ nổ đó mạnh mẽ như thế nào, xung quanh cũng đều mấp mô không bằng phẳng.

Không ai sẽ nghĩ tới kết quả sẽ là như vậy.

“Ra!”

Một tiếng nói to rõ truyền ra, trong đó còn có sự cảm khái của việc sống sót sau tai nạn.

“Ngô huynh! Mau ngăn lão già kia lại, đừng để hắn sống trở về, nếu không sẽ trở thành tai họa!” Sau đó còn truyền tới tiếng ho của Trương Ngũ Nhạc, hẳn là bị thương không nhẹ.

Hai cao thủ Huyền giả đúng thật là bị thương nặng.

Điều khiển phù văn trận phải chăm chú, không thể quan tâm đến những chuyện khác, thế mà họ lại bị đánh lén, mặc dù cả hai người đều là cao thủ Huyền giả nhưng vẫn không thể nào ngăn được vụ nổ, nếu như chỉ có một bom phù văn thì không sao thế nhưng thêm vài tấm thì uy lực mạnh hơn nhiều lần.

Quan trọng hơn đó là bọn họ dồn tất cả tinh thần vào việc không chệ phù văn trận trong thời gian dài.

Rồi đột nhiên lại bị bom phù văn nổ ở khoảng cách gần, họ không chết đã tính là may mắn rồi, bị thương nặng là điều bình thường.

Chỉ có một người khác biệt, đó là Ngô Văn Đằng.

Vụ nổ sắp diễn ra thì Ngô Văn Đằng đã trốn khỏi trung tâm vụ nổ nên chỉ bị thương nhẹ, kếm xa Trương Ngũ Nhạc và Lý Trung Thiên, hai người này ở ngay giữa trung tâm vụ nổ, kể cả Cương khí tiên thiên cũng đều bị phá vỡ.

Cương khí tiên thiên là cấp cao hơn của Cương khí bình thường, lực phòng ngự cao hơn bình thường bảy mươi phần trăm.

...

“Tịch Diệt Chi!”

Mặc dù tránh thoát được vụ nổ ở trung tâm thế nhưng cả người Ngô Văn Đằng đều nhếch nhác, ngay trước mặt mọi người đều không thể giết được một Huyết Yêu, sau đó lại bị trúng kế giường đông kích tây khiến lão ta mất hết mặt mũi.

Nếu là người khác thì sẽ vô cùng xấu hổ, rất muốn có một khe nứt để chui xuống.

Đang rất tức giận lại thấy một cái bao cát lao ra nên Ngô Văn Đằng dùng “Tịch Diệt Chi” bắn tới, muốn giết chết đối phương ở đây.

Lâm Chấn Thiên vừa mới ra ngoài, còn đang nghi ngờ không biết xảy ra chuyện gì thì lại bị tấn công.

“Thanh Long Cầm Nã Thủ!”

Lâm Chấn Thiên bị nhốt hai mươi ngày nên rất yếu ớt, Huyền khí tiên thiên trong cơ thể cũng đã bị tiêu hao gần tám phần mười nên vội vàng dùng tuyệt học của Lâm gia ứng chiến.

Một kẻ vội vàng ứng chiến, một kẻ cố ý muốn giết người xa giận.

Sự chênh lệch rất rõ ràng.

Một chiêu Thanh Long Cầm Nã Thủ chỉ xuất hiện bóng mờ, Long uy không hiện nên uy lực khá yếu, bị một chỉ toàn lực bắn trúng thì Thanh Long lập tức bị chia năm xẻ bảy.

Trong thời khắc nguy hiểm đó thì có một lá chắn xuất hiện, hơi ngăn cản một chỉ này, Tịch Diệt chi bắn nát lá chắn thì vẫn còn lực bắn trúng ngực Lâm Chấn Thiên làm ông bị phun máu, bay ra ngoài.

“Đi!”

Đúng lúc này có một bóng đen bay ra, duỗi tay ra tóm lấy Lâm Chấn Thiên rồi bay đi.

Ngô Văn Đằng tức giận khi Tịch Diệt chi của mình lại thất bại.

“Chạy đi đâu!”

Lão ta là Huyền giả, cao thủ Tiên Thiên, vội vàng bay lên đuổi theo.

“Lý huynh! Trương huynh! Ta đi ngăn bọn chúng lại trước.”

Đây chính là phương pháp tốt nhất hiện tại, nếu Lâm Chấn Thiên – Huyền giả trung kỳ hồi phục, thì cho dù bọn họ có hợp lực cũng vẫn rất phiền phức.

“Ngô huynh cứ đi trước đi, hai người chúng ta sẽ đi sau! Phải làm cho tên khốn kia trả giá thật đắt!”

Trương Ngũ Nhạc nghiêng rằng nghiêng lợi, quần áo trên người lão đã rách nát, máu liên tục chảy ra từ vết thương, nếu không phải lão là Huyền giả thì lão đã chết vì thiếu máu rồi.

Hai người chỉ có thể cố gắng ổn định vết thương của mình, bọn họ đều bị phù văn sư ám toán nên phải báo thù, nếu không thì không còn mặt mũi nào mà sống nữa.

Vì phù văn sư lết lút tham dự nên bọn họ mới có thể thất bại, thù oán này lớn như giết hại cha mẹ, như phá hủy đường tiền tài của mình vậy, đều không đội trời chung.

...

“Tốc độ nhanh thật, chỉ vì sườn núi Hắc Nhai có thể cản trở tầm nhìn của ta mà thôi, đợi sau đó thì ta muốn người chết không có chỗ chôn.”

Ngô Văn Đăng là cao thủ Tiên Thiên nên có thể bay trên trời, được sự bổ sung của nguyên khí đất trời nên tốc độ không giảm chút nào, sức bền lại càng lâu nên không lo lãng tên kia có thể chạy thoát khỏi tầm nhìn của mình khi mà hắn còn mang theo hai gánh nặng nữa.

Cùng lúc đó...

Cách nơi nổ tung khoảng vài dặm.

“Tốt, lại mở được một cái nữa! Huyết Yêu, lại phải nhờ người lần này rồi!”

Lâm Phi đi ra từ nơi ẩn nấp, nhìn về hướng mà một khí tức đang dần biến mất trong sự cảm nhận của mình.

“Cảm ơn ngài đã cứu giúp, về sau nhất định ta sẽ hậu tạ!”

Ngực của Lâm Chấn Thiên bị trúng một chỉ, mặc dù đã bị ngăn cản rất nhiều uy lực nhưng vết thương vẫn khá nặng, lúc trước còn bị thương nữa nên tình trạng cơ thể của ông rất không tốt, đứng cũng không vững.

“Ăn viên đan dược này trước đi!”

Đan dược Lâm Phi lấy ra không phải là Tiên Thiên đan mà là Quy Nguyên đan với giá năm mươi danh vọng, nói theo trò chơi đó là máu, hiệu quả giống với Kim Sang dược.

Lâm Chấn Thiên không biết tại sao lại cảm thấy một luồng khí tức quen thuộc trên người đối phương nên tự nhiên mà nhận lấy đan dược, sắc mặt ông thay đổi khi cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể sau khi ăn đan dược, chẳng lẽ đó là thần đan hay sao?

Người này là ai? Lại đưa cho mình ăn đan dược quý báu như vậy? Thật sự là không nghĩ ra.

“Phụ thân, có tốt hơn không?”

Khi người áo đen kéo xuống mũ trùm đầu thì lộ ra khuôn mặt đẹp trai, còn ánh mắt thì có vẻ xa lạ.

“Người là Tam đệ?”

Phản ứng đầu tiên chính là Lâm Tiêu, cả người run rẩy, cực kỳ khó tin mà chỉ vào Lâm Phi.

Tam đệ của mình có thể làm được những điều đó sao? Hắn còn tưởng mình đang nằm mơ nữa.

Đã năm năm rồi Lâm Chấn Thiên chưa gặp con trai của mình, tới lúc con trai của mình đứng trước mặt mình thì ông cảm thấy người trước mặt hơi xa lạ, cả người ông ngơ ngẩn đứng yên tại đó.

Là Tiểu Phi sao? Làm sao có thể là nó?

Trong trí nhớ của ông thì Tiểu Phi chỉ biết uống rượu đánh nhau, trêu ghẹo con gái nhà lành, sau đó còn gây họa lớn. Mỗi khi nhắc tới người con này thì Lâm Chấn Thiên đều cảm thấy đau đầu.

Người đứng trước mặt đúng là con trai mình sao?

Lâm Phi cũng đã đoán trước sẽ là như vậy nên cười ha ha nói: “Đại ca, đã lâu không gặp rồi, huynh vẫn đẹp trai như vậy!”

“Tam đệ, đúng là Tam đệ rồi!” Lâm Tiêu kích động nói.

Nghe được tiếng nói quen thuộc này thì hình dáng của Tam đệ lại hiện lên trong đầu Lâm Tiêu, người trước mắt đúng là tam đệ rồi.

“Tiểu Phi, mọi người vẫn khỏe chứ?”

Hơn nửa ngày Lâm Chấn Thiên mới lấy lại được tinh thần, lại nói một câu không hề có liên quan gì.

Năm năm trước, hai cha con này giống như là mèo và chuột vậy, một người thì uy nghiêm, cứng rắn còn người còn lại thì nhát gan, nhu nhược, điều này làm cho hai người rất ít nói chuyện với nhau.

“Mọi người đều khỏe mạnh, phụ thân không cần lo lắng.” Lâm Phi cảm thấy áp lực tới từ người phụ thân, thảo nào quan hệ của hai người lúc trước như vậy, cũng không hẳn chỉ là vì tính cách: “Phụ thân nhanh chóng hấp thụ đan dược để khôi phục sức chiến đấu của mình đi, mặc dù một người đã bị con dẫn đi nhưng rất nhanh sẽ biết mình bị lừa, khi đó hắn sẽ quay trở lại, chúng ta cần dùng khoảng thời gian này giết chết hai kẻ còn lại để cho mọi người biết, không phải ai cũng có thể ức hiếp người của Lâm gia.”

Nhìn thấy sát khí trong mắt của Lâm Phi thì Lâm Tiêu kinh ngạc, tam đệ của mình lại muốn giết chết cao thủ Huyền giả sao?

Trong mắt Lâm Chấn Thiên cũng có vẻ kinh ngạc, nói thầm “Con trai mình đã lớn rồi.”

Nếu là lúc trước thì nó chắc chắn không thể nói được câu đó.

Sự thay đổi trong năm năm này của Lâm Phi làm cho Lâm Chấn Thiên suýt chút nữa cũng không nhận ra.

“Đệ... đã tới Võ đạo cửu trọng thiên rồi sao?”

Lâm Tiêu hỏi.

Vừa rồi còn khiếp sợ nên tới tận bây giờ Lâm Chấn Thiên mới phát hiện con trai mình đã tu luyện tới Võ đạo cửu trọng thiên, chỉ cần bước ra thêm một bước nữa chính là Huyền giả rồi.

Chuyện này là thật sao?

Lâm Phi cũng không giấu diếm, gật đầu nói: “Vừa mới đột phá cách đây vài ngày, hai người phía dưới đã bị thương nặng rồi nên chém giết cả hai cũng không khó lắm!”

Lâm Chấn Thiên rất khâm phục con trai của mình, lời nói rõ ràng rành mạch, chắc hẳn mọi chuyện lúc trước đều do con trai của mình làm, nó còn dám ra tay ba cao thủ Huyền giả nữa.

Con của mình đúng là lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Đấu với huyền giả

Tả Mịch Thiên Cơ giao đấu với Lan gia, trước mắt vẫn chưa có đầu mối gì, hắn luôn cảm thấy thực lực Cửu Kiếp quá yếu, phải làm thế nào mới xử đẹp được, hắn thật sự không thể nghĩ ra.

Trước hết, hôm nay đành phải mời một tên đóng giả đến, sau đó tiếp tục suy nghĩ kỹ càng. Hắn xem xem đến cùng thì phải quyết định thế nào với chuyện này... Mất mặt là thế nào?

Kiểm củi ba năm đốt trong một giờ là thế nào?

Trương Ngũ Nhạc cùng Lý Trung Thiên coi như đã được trải nghiệm một lần.

Cả hai đều là bô lão trong thành Quy Nguyên, vì để mai phục Lâm Chấn Thiên mà hao hết tâm tư. Cuối cùng lại chỉ vì một tên phù văn sư, kết quả đều trở thành công cốc, hai tên thầy Phù Văn cấp ba đã chết rồi, bản thân bọn họ cũng bị thương không nhẹ.

“Tên phù văn sư đáng chết! Đừng để rơi vào tay của lão già này, không thì ông nhất định sẽ cho bọn này lượt trải qua các loại cực hình tra tấn.”

Trương Ngũ Nhạc ngồi xếp bằng trên đất, thở gấp từng hồi, trên mặt vẫn là vẻ âm u đến đáng sợ, tựa như có thể sẽ nổi bão bất cứ lúc nào.

Về phần Lý Trung Thiên, tóc tai cũng rối bời không kém, vô cùng thê thảm.

“Về việc tên phù văn sư xuất hiện một cách thần bí kia khiến ta cảm thấy hấn vô cùng kỳ quái. Sao hấn có thể xuất hiện ở nơi này được? Trước khi bày trận pháp ở đây, trong phạm vi vài trăm dặm chúng ta đều đã lục soát một lần rồi, chưa từng thấy con người tồn tại, thật sự là quá kỳ lạ!”

Nói dứt lời, hai người đều thấy khó hiểu không thôi.

Ngay tại thời điểm quan trọng nhất, tên phù văn sư đó chạy đến đây làm hỏng chuyện, chuyện này khiến người khác khó lòng tin được.

“Tám phần mười là do người của chúng ta tiết lộ tin tức.” Trong đầu Trương Ngũ Nhạc bất chợt lóe lên một suy nghĩ không tốt.

Ngoại trừ lý do này ra, lão ta không thể tìm ra được một lý do nào khác.

Lý Trung Thiên nhíu mày: “Chuyện này có thể xảy ra không? Nơi này bố trí trận pháp đầy bẫy rập, người có thể biết được cụ thể mọi thứ không có tới mười người, không thể để lộ tin tức ra ngoài được!”

Nếu tin tức đã bị lộ ra ngoài, hà cớ gì lại chờ đến tận hôm nay mới xuất hiện.

Bọn họ đều đã nghĩ đến chuyện này, mà đây cũng là điều duy nhất khiến họ cảm thấy kỳ lạ.

Ngoài mặt là hai người hợp tác nhưng trong lòng đều đang phán đoán, rốt cuộc là ai đã để lộ tin tức ra ngoài. Những thao tác vừa rồi diễn ra liên tiếp, gọn gàng rành mạch, tám phần mười là đến để cứu người.

Đầu tiên sử dụng Huyết Yêu để làm đám phù văn sư bị thương, phá tan sự khống chế của trận pháp Thiên Tuyệt.

Mất đi sự khống chế từ các phù văn sư, uy lực của trận pháp phù văn yếu dần đi, sau một thời gian nhất định sau đó sẽ mất luôn tác dụng. Nếu như đám phù văn sư kia chưa từng ra tay với bọn họ thì những người bên trong trận pháp sẽ khó mà thoát chết.

Vậy mà cuối cùng lại xuất hiện vấn đề, khiến bọn họ không thể không suy nghĩ về tầm quan trọng của nó.

Mỗi nghi có người tiết lộ tin tức rất lớn.

Ngay lúc hai người đang tập trung tinh thần để khôi phục vết thương, bỗng hai bóng đen nhào ra ở hai bên, một trái một phải, lao tới giết bọn họ.

“Bộc Tâm!”

Trong nháy mắt hai người phản ứng lại, mỗi người một chưởng tiếp chiêu.

Bang! Bang!

Trương Ngũ Nhạc cùng Lý Trung Thiên đều lùi về sau vài bước, có thể thấy rằng vết thương vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, không thể ngăn được công kích của người nọ.

Hai người tập trung nhìn kỹ, không khỏi tròng mắt há mồm.

“Ngươi! Sao hai ngươi lại ở đây!”

Hai người vừa ra tay với bọn họ, chính là Lâm Chấn Thiên và Lâm Phi.

Vừa rồi còn đang bàn bạc, trong nháy mắt hai người đã quay lại, triển khai công kích với bọn họ, nếu không phải Huyền khí trời sinh đã khôi phục phần nào, lão ta cũng khó nuốt nổi đòn tấn công vừa rồi.

Dưới trận bom phù văn, bọn họ sao có thể bình yên mà sống.

“Vì sao ta không thể quay lại?” Thần sắc của Lâm Chấn Thiên đã khôi phục không ít: “Các ngươi liên thủ cùng nhau đối phó ta, giết chết cấp dưới của ta, hôm nay ta sẽ tính sổ đầy đủ!”

Trong mắt Trương Ngũ Nhạc cùng Lý Trung Thiên đều xuất hiện thần sắc giống nhau, trong lòng bọn họ xuất hiện một ý nghĩ bất an.

Lâm Chấn Thiên bị bao vây hai mươi ngày, trước đây còn vô cùng suy yếu. Giờ đây chỉ mới qua một thời gian ngắn, thần sắc của ông đã khôi phục không ít, ít nhất là đã khôi phục được mấy phần lực chiến đấu, một chương vừa rồi hấn đánh ra, khiến bọn họ nhận ra được tình hình không ổn.

“Phụ thân! Đừng nhiều lời với bọn họ nữa. Chúng ta mỗi người xử một tên, làm thịt bọn họ trước.” Lâm Phi mặt không biểu cảm lên tiếng: “Để ta xem mất đi hai Huyền giả thì gia tộc của các ngươi sẽ tiếp tục như thế nào!”

Ban đầu, bọn họ cũng không để hai người bên cạnh này ở trong lòng. Mãi cho đến khi nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi, bọn họ mới chú ý đến người trẻ tuổi này, đặc biệt là một tiếng “Phụ thân”, lại nhìn đến thực lực Võ đạo cửu trọng thiên, hai người âm thầm kinh ngạc.

Chẳng lẽ, trước giờ mọi chuyện đều nằm trong tay của người này?

Làm sao có thể như vậy? Đây chính là tên tam thiếu gia phế vật của Lâm gia.

Hai người đều không khỏi hồi tưởng lại tên đệ tử quần áo lụa là năm năm trước, người từng là phế vật trong mắt bọn họ. Ai ngờ lần đầu tiên gặp mặt sau năm năm, hắn đã giết chết đám phù văn sư, phá vỡ trận pháp phù văn. Lúc này đây mở miệng liền đòi giết chết bọn họ, khẩu khí thực rất kiêu căng.

Nếu không phải tình hình lúc này không ổn, sợ rằng bọn họ còn phải cười lớn một trận, một tên nhãi ranh Võ đạo cửu trọng thiên mà cũng muốn giết chết bọn họ sao! Mặc dù họ mới chỉ là Huyền giả sơ kì, vậy cũng là quá không biết lượng sức mình rồi, bọn họ tùy tiện dùng một ngón tay thôi cũng đủ giết chết đối phương.

Nhưng lúc này, hai người đều cảm nhận được một sự bất an, mà sự bất an này được truyền đến từ trên người Lâm Chiến Thiên.

Thực lực Huyền giả trung kỳ, giết chết bọn hắn dễ như trở bàn tay.

Tuy rằng bọn họ không rõ, vì sao Lâm Chấn Thiên có thể khôi phục nhanh đến vậy. Nhưng đứng ở trên đầu bọn họ, người có danh, cây có bóng, không có ai dám xem thường.

“Chạy!”

Chỉ cần nhìn vào bốn chữ “Huyền giả trung kì”, bọn họ không dám đối chiến.

“Trương lão quý, đừng có đi vội, chúng ta từ từ nói chuyện thân thiết.”

Lực chiến đấu của Lâm Chấn Thiên đã khôi phục năm phần, đã đủ để chém chết Trương Ngũ Nhạc rồi. Không thấy được ông đã làm động tác gì, ngăn trở đường chạy của Trương Ngũ Nhạc.

Nhìn thấy tình hình này, Trương Ngũ Nhạc biết rằng hôm nay đối phương khó mà chịu để yên, nhất định phải làm rõ sống chết, hắn cả giận nói: “Chẳng lẽ ta còn phải sợ người? Nói không chừng người sẽ chết trên tay ta mới phải.”

Trương Ngũ Nhạc rất tức thời, lão đã bị Lâm Chấn Thiên nhìn trúng, vậy chỉ có thể đại chiến với ông một trận. Một khi Lý Trung Thiên tóm được Lâm Phi, cùng tức là có được quyền lợi thương lượng.

“Trong vòng mười chiêu, ta sẽ giết chết người!”

Lâm Chấn Thiên cười lớn.

“Ngưng xác xược đi, tiếp chiêu!”

Ở một diễn biến khác, Lý Trung Thiên nhìn thấy Trương Ngũ Nhạc bị chặn lại, từ bỏ suy nghĩ chạy trốn, hắn nhìn về phía Lâm Phi với bộ dạng uể oải.

“Ông già này đã sống được đến số tuổi lớn như vậy, lần đầu tiên rơi vào tay của thằng nhãi con đầu ba sợi tóc. Ông đây sẽ nghiền xương cốt của người thành tro!”

Lâm Phi hừ lạnh một tiếng: “Nhiều lời vô nghĩa!”

Mở Phong Chi Dực ra, rút Hắc Sát đao, Lâm Phi kéo gần khoảng cách, chiêu mở đầu chính là chém xuống một đao.

Đây là lần đầu tiên hắn đối đầu với một cao thủ Huyền giả.

Lâm Phi cần phải toàn lực ứng phó, kiểm tra thực lực chân chính của bản thân, xem xem bản thân đang ở trình độ nào.

“Hừ, không biết thế nào là lợi hại!”

Dưới trận tập kích bom phù văn, thương thế của Lý Trung Thiên hẳn là khá nghiêm trọng. Nhưng xử lí một tên nhóc con mình không để vào mắt, hơn nữa hiện tại còn bị một tên phế vật khinh thường, trong lòng Lý Trung Thiên vẫn cảm thấy căm giận.

Nếu như phải đối phó với Lâm Chấn Thiên, Lý Trung Thiên không dám chắc chắn điều gì. Với Lâm Phi lại khác, chênh lệch cả một cảnh giới, bóp chết đối phương dễ dàng như bóp chết một con kiến.

“Đao khí cũng rất khá, nhưng cũng chỉ đến vậy thôi!”

Lý Trung Thiên không thèm nhìn lấy một cái, nhấc tay trái lên đánh một chưởng thẳng về phía trước. Huyền khí trời sinh cuộn cuộn khôn cùng, ùn ùn kéo về phía Lâm Phi, một đao kia bỗng hóa thành hư vô, cục diện thay đổi muốn ép sống Lâm Phi.

Ánh mắt Lâm Phi thay đổi, thầm nghĩ: “Uy lực của Huyền khí trời sinh quả thật kinh người, chỉ mới tùy tiện tung một chưởng đã đánh bại được tất cả công kích. Khó trách nói rằng giữa cao thủ Võ đạo và cao thủ Huyền giả tồn tại một khoảng cách!”

Huyền giả tùy ý tung một chiêu, áp lực quả thật vô cùng lớn.

Lâm Phi cũng không phải người bình thường, Phong Chi Dực bay lên phía trên tránh khỏi một chiêu hung mãnh này. Vừa rồi hắn đã thăm dò được uy lực của Huyền khí trời sinh, lúc này đã có thể toàn lực bắt đầu tấn công.

Một đao vừa rồi của hắn, đa phần là để thăm dò.

Thăm dò xong rồi, tất nhiên là phải ra tay.

“Phi Hành Công Pháp, Kiến Quỷ!”

Lý Trung Thiên giật mình, nhận ra đôi cánh sau lưng Lâm Phi, chúng rõ ràng là do Phi Hành Công Pháp sinh ra. Thăng nhải con này sao lại có thể có bộ công pháp đặc biệt này, trong mắt Lý Trung Thiên nhất thời xuất hiện một vẻ tham lam.

Công pháp Phi Hành, lão nhất định phải lấy được nó, bộ công pháp này nhất định phải thuộc về mình.

“Nhất Đao Lưỡng Đoạn, Phong Quyển Tàn Vân!”

Vèo! Vèo!

Sau một chiêu để thăm dò, Lâm Phi dùng toàn lực ra tay.

Cuồng phong gào thét, từng luồng từng luồng gió lốc lao thẳng đến, đâm thẳng về phía Lý Trung Thiên. Xung quanh đó, tất cả đều nằm trong phạm vi tấn công của vòi rồng, đất đá bay mù trời, rất hung hiểm.

Vòi rồng này là nhờ dồn nén đao khí mà được tạo ra.

Đây là thứ hắn cô lọc được sau khi lĩnh ngộ thân pháp Tùy Phong, mới chỉ sử dụng một lần duy nhất ở trên sân đấu, là một chiêu sở hữu lực công kích phi phàm.

Vù vù vù!

Sắc mặt Lý Trung Thiên trầm xuống, trên hai bên vai bị xé toạc ra thành mấy đường. Cường khí trời sinh lại không thể ngăn cản được đao khí sắc nhọn này.

“Sao hắn có thể mạnh đến như vậy được!”

Đao khí được dồn nén thành vòi rồng khiến uy lực của nó tăng lên vài phần, một khi bị cuốn vào trong đó, nếu mình không chết thì cũng bị trọng thương.

Vốn dĩ Lâm Phi đã muốn dồn đối phương vào đường cùng.

Nếu hiện tại hắn không chém chết Lý Trung Thiên, đợi đến khi Ngô Văn Đằng trở về thì sẽ càng thêm phiền phức. Lâm Phi nhìn phụ thân ở bên kia, ông dùng tuyệt học của gia tộc “Thanh Long Cuồng Quyết” để áp chế Trương Ngũ Nhạc, hắn sẽ giết chết đối phương rất nhanh.

Phụ thân mình giỏi giang đến vậy, Lâm Phi cũng không cam lòng để bản thân thua kém.

Phải đánh từ cự ly xa, đây là cách để đối phó với Huyền giả.

“Chiến Kì Thần Thông, Kim Quang Nhất Tuyến.”

Lý Trung Thiên không dám che dấu thực lực nữa, Cường khí trời sinh vậy mà lại không thể ngăn được đợt công kích này. Lão không thể không sử dụng tới Chiến Kì Thần Thông.

“Tiểu Phi, cẩn thận!”

Thấy hắn triển khai Chiến Kì Thần Thông sớm như vậy, Lâm Chấn Thiên vội vàng nhắc nhở.

Cả cánh tay trái của Lý Trung Thiên hóa thành màu vàng, phát ra ánh sáng chói mắt, mà bên dưới ánh sáng chính là đại biểu cho sự nguy hiểm.

“Chết đi!”

Toàn bộ ánh sáng hóa thành một đường, tựa như dải lụa màu, mang theo vô tận nguy hiểm dưới ánh sáng chói mắt.

Lâm Phi nhướng mày, khí tức nguy hiểm bao trùm lấy toàn thân mình. Hộ thân Cường khí biến thành hộ thân Thiên Cương Long Hổ, đây chính là chiêu thức phòng thủ mạnh nhất.

Đối phương thi triển Chiến Kì Thần Công, rõ ràng đó là chiến kỹ cao cấp mới khiến cho Lâm Phi cảm thấy nguy hiểm.

“Bang!”

Hộ thân Thiên Cương Long Hồ lần đầu tiên thể hiện hết năng lực phòng ngự chân chính. Một rồng một hổ thay phiên lên xuống, vây quanh toàn thân Lâm Phi, phòng ngự từ trên xuống dưới.

Kim Quang Nhất Tuyến ẩn chứa Huyền khí trời sinh dừng lại trên người mình, Lâm Phi cảm thấy áp lực nó mang lại cực lớn, dường như muốn đâm thủng bản thân mình. Hộ thân Thiên Cương Long Hồ bao bọc bên ngoài, một rồng một hổ nháy mắt lao lên, cuối cùng biến mất với một luồng sức mạnh.

Dù vậy, Lâm Phi vẫn cảm nhận được sự hồi hộp.

Nếu là Cương khí bình thường, chết bởi một chiêu là vừa rồi là không thể nghi ngờ.

“Giết!”

“Đó là loại Cương khí gì? Sao lại có thể ngăn cản được một chiêu Kim Quang Nhất Tuyến của ta?”

Quân át chủ bài của Chiến kỹ cao cấp này, Lý Trung Thiên rất ít khi dùng, mà mỗi một lần sử dụng đều giết chết đối phương là không thể nào nghi ngờ.

Sau khi thi triển một chiêu Kim Quang Nhất Tuyến, Huyền khí trời sinh của Lý Trung Thiên đã hao hết hơn một nửa. Hắn không nghĩ tới chiêu thức không có hiệu quả, bản thân mình sẽ gặp phải nguy hiểm.

“Cửu Trọng Lăng!”

Lâm Phi cúi người bay xuống dưới, vung tay một lần là một lần đao khí chém xuống, một tia đao khí dài năm trượng ầm ầm lao về phía Lý Trung Thiên.

Lý Trung Thiên cũng kém may mắn, đã dùng đến quân át chủ bài rồi vẫn không thể giết chết đối phương. Lão đối mặt với đao khí đang tập kích lại đánh ra một chưởng.

Lúc này, Lý Trung Thiên đã hoàn toàn hết hi vọng.

Một đao ẩn chứa Cửu Trọng Lăng này, lại được đánh ra từ một người có thực lực Võ đạo cửu trọng thiên, uy lực hoàn toàn không giống bình thường.

Bản thân Nhất Đao Lưỡng Đoạn đã là một loại đao pháp sắc bén, gọn gàng quyết đoán lại lưu loát.

Sau khi mang theo Cửu Trọng Lăng, uy lực của nó hoàn toàn không thể tưởng tượng.

Một luồng sát ý trong nháy mắt đánh bại Huyền khí Huyền Thiên, bao trùm lấy toàn bộ phạm vi xung quanh Lý Trung Thiên, Lâm Phi hạ xuống một đao.

Lý Trung Thiên đúng là bất hạnh, Huyền khí trời sinh đã hao tổn không ít lại còn gặp phải tên Lâm Phi có đao pháp biến thái. Cửu Trọng Lăng kết hợp cùng với Nhất Đao Lưỡng Đoạn, làm sao hắn có thể ngăn lại được.

Một tiếng nổ ầm vang.

Mặt đất rạn nứt tạo thành một các khe dài hơn hai mươi trượng, kéo thẳng một đường ra ngoài.

Thân thể Lý Trung Thiên phân thành hai nửa, hai mắt trũng lớn, lục phủ ngũ tạng nát bét, đến mức chết thảm vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Làm việc cho lâm gia ba mươi năm

Lý Trung Thiên Huyền giả sơ ki đã chết.

Bên cạnh hồ sâu, Lý Trung Thiên chết vẫn lộ vẻ khó tin, dường như không thể tin được là có ngày bản thân sẽ chết trong tay đối phương.

Một người là Tiên Thiên cường giả còn người kia chỉ là tên nhóc Hậu Thiên cao cấp.

Đáng tiếc, Lý Trung Thiên đã coi nhẹ sự lợi hại của Lâm Phi, đặc biệt là đối phương còn có vũ khí sắc bén, cho dù Tiên Thiên Cương Khí có uy lực mạnh vô cùng nhưng cộng thêm với Hắc Sát đao, lực phòng ngự đã hạ xuống rất thấp, nhất là sau khi bị thương, trạng thái không còn tốt nữa, nếu không nhất định sẽ không bị giết chết nhanh như vậy.

Bây giờ, người đã chết, tất cả mọi việc đã trở thành quá khứ rồi.

..

“Tại sao Lý huynh lại chết rồi!”

Trương Ngũ Nhạc đang ở thế yếu, chống lại Lâm Chân Thiên, Huyền giả trung kỳ, lão không thể tìm được cơ hội để phản kháng lại, luôn bị áp chế, miễn cưỡng mới có thể kiên trì được.

Mới có một quãng thời gian mà Lý Trung Thiên đã chết ở trên tay tên nhóc kia rồi, thật quá đáng sợ.

Tại sao hắn lại giết được Lý Trung Thiên chứ.

Trương Ngũ Nhạc gần như muốn học máu, hy vọng lớn nhất của lão ta đã mất đi. Vốn là định dựa vào Lý Trung Thiên để bắt Lâm Phi, uy hiếp đối phương, kết quả là lại chết nhanh như vậy.

Không thể tin được, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì chứ!

“Bang bang!”

Hậu Thiên cấp cao của Võ Đạo cử trùng thiên.

Một tên nhóc Hậu Thiên cao cấp giết chết một cường giả Tiên Thiên sơ kỳ, chuyện quái quỷ gì đây.

Kẻ kia vừa mới ngẩn người, Lâm Chân Thiên lập tức tóm lấy cơ hội.

“Ngươi còn dám nghĩ đến chuyện khác sao? Thật là liều lĩnh!”

Cao thủ so chiêu thì không thể phạm chút sai lầm nào, nếu không kết cục sẽ vô cùng thảm hại.

Bản thân Trương Ngũ Nhạc bị áp chế, trúng hai đấm vào ngực, lập tức bay ra ngoài, ngã trên mặt đất.

Thực lực của hai người không hơn kém đối phương là bao, sau khi bị thương nặng lập tức phân thắng bại.

Lâm Chân Thiên cũng vô cùng bất ngờ khi con trai ông có thể giết chết được cao thủ Tiên Thiên, mới đầu ông nghĩ chỉ có thể miễn cưỡng chống lại, ai ngờ lại còn giết chết được đối thủ nhanh hơn mình. Trên gương mặt già nua trông tránh khỏi xúc động, con trai ông thực sự đã trưởng thành rồi.

“Trương Ngũ Nhạc, người có thể chết rồi!”

Lâm Chân Thiên phi lên phía trước, một chưởng đập xuống, chuẩn bị giải quyết tính mạng của Trương Ngũ Nhạc.

“Cha! Đừng giết hắn!”

Nghe thấy vậy, Lâm Chân Thiên dời một chưởng của mình sang bên cạnh, một tiếng nổ vang trời, chỗ đập xuống xuất hiện một cái hố sâu, xung quanh chỉ chút những khe hở.

Ra tay nhanh như chớp, phá hủy đan điền của đối phương

“A! Đan điền của ta!”

Một khi đan điền của võ giả bị phá thì tương đương với việc phế bỏ thực lực, trở thành một người bình thường, thậm chí còn kém hơn cả người bình thường, mất đi trợ giúp của Huyền khí, các vết thương còn lưu lại trước đó sẽ nặng hơn, các loại nội thương sẽ xuất hiện.

Võ giả bị phế bỏ đan điền thông thường đều rất thảm.

“Hừ! Không chết ở trên tay ta, coi như số ngươi tốt!”

Lâm Phi bay xuống dưới, tang trạng thật sáng khoái. May mà hắn phản ứng kịp, nếu không boss sẽ không còn nữa rồi.

Người này có một vạn sáu giá trị tội ác, đòi được mấy trăm vạn kinh nghiệm.

Nếu không phải là mở hệ thống giá trị tội ác, hệ thống giá trị danh vọng thì có khi bây giờ bị mắc kẹt ở Võ đạo thất trọng thiên không thể phát triển được rồi.

“Cha con Lâm gia các ngươi, nhất định sẽ chết không từ tế!”

Trong mắt Trương Ngũ Nhạc ngập tràn thù hận.

Đan điền đã bị hủy, trừ phi có Nghịch Thiên đan dược mới có thể chữa trị được.

Lâm Phi cười lạnh: “Ta tự nhận bản thân mình da mặt dày nhưng không ngờ da mặt ngươi còn dày hơn, biết vì sao vừa rồi không giết ngươi không? Ha ha, bởi vì ta muốn đích thân giết ngươi.”

Lâm Chấn Thiên cũng không hỏi vì sao, con trai có lý do của riêng mình.

Dù cảnh giới của hai người chênh lệch rất nhiều nhưng Lâm Chấn Thiên là cha cũng không dám coi thường con trai của ông.

Đòn tấn công vừa rồi, rõ ràng là chiến kỹ, chiến kỹ vô cùng mạnh, trong đó có cả cương khí, ngăn cản công kích của chiến kỹ cao cấp, bản thân Lâm Chấn Thiên cũng không thể làm được điều này.

Khẳng định là con trai ông gặp được một cơ duyên lớn.

Cho dù không có quan hệ gì cũng đều có người thông báo tin tức cho.

Từ nhận định của bản thân, sau đó gặp được cơ duyên này, lại có thực lực như bây giờ, con trai ông nhất định đã gặp qua chuyện như vậy.

Bình đẳng rồi!

“Lâm Chấn Thiên! Hôm nay ngươi giết ta, chắc chắn sẽ hối hận.”

Trương Ngũ Nhạc tức giận nói.

Lâm Phi không đồng ý nói: “Ngươi chết ở đây không ai biết cả, còn về phần trả thù thì không cần nghĩ nữa, không có ai xuất hiện đâu. Ngươi xuống phía dưới kia thì sẽ biết ngay thôi!”

“Trảm!”

Hắc Sát đao vung lên, đầu của Trương Ngũ Nhạc bay ra ngoài, máu tươi phun ra.

Trương Ngũ Nhạc bị giết là điều lão chưa bao giờ nghĩ tới, người ta nói giết là giết, căn bản là không cho bản thân hắn cơ hội để mở miệng, lập tức mất đi toàn bộ suy nghĩ.

Người vừa chết, Lâm Phi nhếch miệng nở nụ cười.

Một vạn sáu giá trị tội ác, năm sáu trăm giá trị danh vọng.

“Giết hay lắm!”

“Khụ! Khụ!” Lâm Chấn Thiên phun ra một ngụm máu tươi.

Ảnh hưởng của cuộc chiến vừa rồi vẫn có, không thể phục hồi ngay được.

...

“Ngô Văn Đăng đã trở lại rồi!”

Bỗng nhiên, Lâm Chấn Thiên ngẩng đầu nhìn về một hướng.

Lâm Phi cười nói: “Hắn không nên trở lại. Một khi trở lại, nhất định là phải chết!”

Lâm Chấn Thiên cười nói: “Người này không phải là người của Quy Nguyên thành chúng ta, lão ta rất ghê tởm, là một tán tu, nếu hắn thân phục Lâm gia chúng ta, Lâm gia sẽ như hổ thêm cánh.”

Nghe cha nói như vậy, trong lòng Lâm Phi rất hài lòng nhưng mà nghĩ lại tác dụng cũng khá lớn.

Bây giờ Lâm gia có một vị cao thủ Huyền giả trung kỳ là trụ cột, nếu có thể thêm một vị Huyền giả nữa thì hoàn toàn có thể ổn định thế lực Lâm gia.

Lâm Phi không biết phải tới bao giờ mới quay lại đây lần tiếp theo.

Như vậy theo ý cha là được rồi.

Ngô Văn Đăng lại lần nữa bị lừa, vốn là luôn đi theo sau, nếu như không phải do năng lượng dao động thì cũng không biết là đã mắc mưu.

Thì ra đằng trước là một con Huyết yêu.

Thần Hành phù còn cộng thêm một bộ quần áo mang hơi thở mạnh mẽ.

Như vậy, Ngô Văn Đăng đã phí công vô ích, biết bản thân đang bị lừa thì nổi giận đùng đùng quay trở lại.

...

Sau khi tiến vào khu vực này.

Yên tĩnh, phẳng lặng.

“Sao lại thế này, hơi thở Lý huynh và Trương huynh đâu?”

Ngô Văn Đăng phát hiện hơi thở của hai người đã tiêu tán trong không trung, trong lòng không khỏi có suy nghĩ không yên lòng.

“Sẽ không có chuyện gì đâu, nhất định là không có chuyện gì đâu!”

Hai người đó đều có thực lực ở Huyền giả sơ kỳ, trên lý thuyết thì không có ai có thể chống lại bọn họ được, nguyên khí của Lâm Chấn Thiên đã bị tổn thương nặng, cần ít nhất một ngày để khôi phục lại sức chiến đấu, về phần tên phù văn sư kia, rõ ràng là phù văn sư cấp ba, không có sức mạnh gì, nhiều nhất chỉ thông minh hơn người một chút mà thôi.

Mang suy nghĩ này, Ngô Văn Đăng áp lại sự không yên trong lòng mình.

“Không tốt rồi! Có mùi máu tanh!”

Mùi máu tanh dày đặc, lại có năng lượng đang dao động, sắc mặt Ngô Văn Đăng biến đổi, lập tức xoay người rời khỏi nơi này.

Cao thủ Huyền gia đều cảm nhận được nguy hiểm nhanh hơn Võ giả tầm thường

“Ngô Văn Đăng! Đừng đi vội!”

Thân hình Lâm Chấn Thiên xuất hiện ở phía sau, chặn lại đường đi.

“Ngươi đã giết bọn họ sao?” Ngô Văn Đăng cố gắng áp chế lại sự lo lắng trong lòng.

“Bọn họ có chết cũng chưa hết tội!”

“Ta chỉ là một người giúp đỡ mà thôi. Bọn họ đã đền tội rồi vậy chuyện trước kia có thể xóa bỏ không?” Ngô Văn Đăng bình tĩnh quan sát xung quanh.

“Xóa bỏ? Ngươi nghĩ hay thật đấy.”

Lâm Phi xuất hiện từ phía trước, lại ngăn lại Ngô Văn Đăng đang muốn chạy đi.

“Ngươi chính là tên Phù Văn sư kia!”

Lâm Phi cười nói: “Ngươi thật thông minh, ta rất thích kết bạn với những người thông minh, hai người bạn này của ngươi không đủ thông minh, cho nên bọn họ cùng nhau đi trước rồi. Ngươi nhìn bên kia xem.”

Nhìn theo hướng tay chỉ,

Ngô Văn Đăng không khỏi hoảng sợ. Hai thi thể trên tảng đá này đều mang ánh mắt không cam lòng, đều là trước khi chết vẫn không cam tâm.

“Ngươi giết bọn họ!”

Ngô Văn Đăng hít vào một hơi khí lạnh.

Hai vị kia đều là cao thủ Huyền giai sơ kỳ, mặc dù bị thương nhưng cũng không thể chết nhanh như vậy, bây giờ lại nằm chết trước mặt hắn.

“Ngươi muốn làm gì?”

Ngô Văn Đăng là một người thông minh, những người này không chủ động giết lão, không phải là không nắm chắc phần thắng, mà là không muốn giết.

Lâm Chấn Thiên đã khôi phục sức chiến đấu, chỉ chiến đấu với một mình ông ta thôi mình đã không nắm chắc phần thắng, lại còn có một vị phù văn sư là cao thủ Hậu Thiên cao cấp nữa.

Không thắng được, thật sự là không thắng được.

“Các ngươi muốn làm gì?”

Lâm Chấn Thiên nói: “Rất đơn giản, phục tùng Lâm gia chúng ta, ta cho ngươi vị trí Đại Cung Phụng.”

Trong lòng Ngô Văn Đăng kinh ngạc, bản thân lão là một tán tu, lần này liên thủ đối phó với người khác là do bọn họ đưa ra một cái giá lớn, tán tu thuộc loại không ai thêm đề ý. Để tu luyện tới Huyền giả sơ kì không biết đã tốn bao nhiêu tâm tư và sức lực. Trong ba người, thực lực của lão là kém nhất.

Lão muốn chết sao?

Đương nhiên là không muốn.

Cảnh giới Huyền giả có được hai trăm năm tuổi thọ, bây giờ hắn mới hơn năm mươi tuổi, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, chỉ ít cũng có thể sống tới một trăm năm mươi tuổi, lão không cam lòng chết trên tay người khác như vậy.

Nếu phục tùng, lão sẽ có thể có được vị trí Đại Cung Phụng, quả thực Ngô Văn Đăng có chút động lòng.

Vị trí Đại Cung Phụng, bình thường không cần phải ra tay, chỉ phải xử lý một số chuyện lớn, lại có thể hưởng thụ đại ngộ của gia tộc, vẫn có thể xem như một biện pháp tốt.

“Nếu không đồng ý thì sao?”

“Chết ngay lập tức! Nếu như ngươi tự tin có thể thoát được, ngươi có thể thử một lần nhưng hai người kia chính là vết xe đổ của ngươi, người thông minh sẽ không lựa chọn lầm.”

Kết quả là lão phải chết, không có cách nào khác.

Ngô Văn Đăng lại không muốn chết, cứ sống rồi nói tiếp, nếu vị trí không tốt thì có thể rời khỏi nơi đó, lão tự nhủ trong lòng để an ủi bản thân.

“Được! Ta đồng ý!”

Lâm Chấn Thiên cười nói: “Hoan nghênh người gia nhập Lâm gia, trở thành Đại Cung Phụng đời thứ nhất!”

Tâm trạng Ngô Văn Đăng liền thả lỏng, tạm thời bản thân đã sống sót, không còn gì phải lo lắng nữa rồi.

Đột nhiên, một ánh sáng vàng lạnh lẽo lóe lên chói mắt, một chưởng đánh ra khiến cả người lão lùi lại phía sau, một ký hiệu xuất hiện trên người lão rồi nhanh chóng biến mất.

“Rốt cục là các ngươi làm gì với ta?”

Lâm Phi cười nói: “Không có gì, chỉ là cho ngươi một cái phong ấn mà thôi!”

“Đề tiện!”

Lâm Phi lắc đầu: “Trên đời này không có cái gì đề tiện hay không đề tiện. Các ngươi liên hợp đối phó với cha ta, ta hạ một phong ấn trên người ngươi, đây không phải chuyện bình thường sao? Nếu ta là ngươi, nhất định ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

Ngô Văn Đăng không hiểu rõ, ngay sau đó một nỗi đau đớn lan tỏa khắp cơ thể, Tiên Thiên Huyền khí cũng không thể áp chế được, lão đau đớn nằm lăn lộn trên mặt đất, không hề có bộ dáng của một cao thủ Huyền giả.

“Quên không nói cho ngươi biết, phong ấn này là Phệ Tâm phù. Mùi vị nó thế nào, chính ngươi cũng đã trải nghiệm qua rồi, nếu nửa năm không uống thuốc giải một lần, chắc chắn sẽ vỡ tim mà chết!” Lâm Phi nói: “Nếu ngươi làm việc cho Lâm gia chúng ta ba mươi năm, ta sẽ gỡ bỏ Phệ Tâm Phù trên người ngươi xuống, trả lại cho ngươi một cơ thể tự do, muốn thế nào thì tự ngươi lựa chọn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Giết người cũng cần lí do sao?

Sau khi cảm nhận sự đau đớn của Phệ Tâm phù, Ngô Văn Đăng không thể không thành thực, trở nên ngoan ngoãn hơn.

Không ngờ tên nhóc này bề ngoài thanh tú nhưng bên trong tâm địa lại độc ác đến vậy. Đường đường là Tiên thiên cao thủ nay lại ăn liên tiếp vài chương của đối phương, đến nỗi mà tính mạng bây giờ cũng nằm trong tay hắn.

Ngô Văn Đăng khóc không ra nước mắt.

Sự việc đã đến nước này, Ngô Văn Đăng còn có thể làm gì được, chỉ còn cách ngoan ngoãn nghe lời. Cả đời lão sẽ không bao giờ quên được người thiếu niên với vẻ ngoài thanh tú nhưng tâm địa độc ác này.

Quảng thời gian ba mươi năm làm việc cho Lâm gia không ngắn cũng chẳng dài, chỉ cần chịu đựng một chút rồi cũng sẽ qua, lão tự an ủi bản thân như vậy.

Sự đau đớn như ngàn mũi dao đâm vào tim của Phệ Tâm Phù, Ngô Văn Đăng thật sự không muốn chịu đựng thêm nữa. Với thực lực của Huyền giả mà một chút đau đớn cũng không chống lại được, lão hận lúc đó không thể tự sát. Nỗi đau như trăm vạn mũi kim đâm vào tim thật sự rất thống khổ.

“Con lợi hại hơn cha rồi!”

Lâm Chấn Thiên rốt cục cũng thốt ra một câu khâm phục hoàn toàn.

Ông thấy con trai còn lợi hại hơn mình, chỉ cần phẩy tay một cái đã thu phục được đối phương mà không dám cất lên một tiếng nào.

Ba mươi năm cũng chỉ để an ủi đối phương. Ba mươi năm đó như thế nào chẳng ai biết nhưng có một chuyện mà Lâm Chấn Thiên rõ hơn ai hết đó là đứa con trai này của ông đến một lúc nào đó nhất định sẽ trở thành cao thủ đại lục. Thử hỏi đến lúc đó, người cố chấp như Ngô Văn Đăng liệu có nở ròi đi?

Chính vì như thế, Ngô Văn Đăng mới không dám rời đi.

Vừa đâm vừa xoa! Lợi hại! Rất lợi hại!

“Nghe được cha nói như vậy, con cũng thấy tự hào!” Lâm Phi cười nói: “Sau khi trở về, con sẽ nói cho cha cách không chế Phệ Tâm Phù, chắc chắn sẽ có ích cho cha”.

Phệ Tâm phù này thuộc loại phù văn đặc biệt.

Nếu không phải Lâm Phi đã đạt đến Võ đạo cửu trọng thiên thì hẳn cũng chỉ có thể dương mắt lên nhìn, không cách nào học được. Trước mắt cứ học để dùng đã.

Lâm Phi không muốn gặp kẻ không chịu sự khống chế. Phải nắm được bí kíp này, Phệ Tâm Phù chính là một thủ đoạn khống chế, trói chặt đối phương nằm gọn trong tay mình.

Còn chuyện của ba mươi năm sau, Lâm Phi không muốn nghĩ đến.

“Đây là thứ tìm được trên người Lý Trung Thiên và Trương Ngũ Nhạc, ta tin nó sẽ có ích cho con!”

Lâm Phi nhìn vật đó, cười nhẹ: “Sao cha lại đưa nó cho con?”

Hóa ra đây là hai chiến kỹ lấy được từ trên người hai tên khốn đen đui kia.

Một là “Kim Quang Nhất Tuyến” thuộc chiêu thức tấn công của Lý Trung Thiên.

Một là “Phòng Ngự Tuyệt Đối” thuộc loại chiến kỹ phòng ngự của Trương Ngũ Nhạc.

Chiến kỹ được phân thành hai loại, một loại là tấn công, loại còn lại là phòng ngự.

Trương Ngũ Nhạc thật sự không may mắn, chiến kỹ Phòng Ngự Tuyệt Đối không kịp thi triển, phải nói là quá đen đui, nếu không cũng không thua nhanh đến vậy.

“Ta nghĩ con sẽ cần nó!” Lâm Chấn Thiên để lộ ra nụ cười hiếm hoi.

“Cha đem cái này về, còn con dùng phù văn ghi chép lại là được rồi!” Lâm Phi rút phù văn ra, ghi chép lại hai loại chiến kỹ này: “Còn tấm phù văn này, vốn là do cha mang về, đem nó thành bí kíp võ học của Lâm gia!”

Phù Văn đã ghi chép xong, Lâm Phi chuẩn bị mang về xem xét kỹ càng.

Kim Quang Nhất Tuyến và Phòng Ngự Tuyệt Đối là hai chiến kỹ không tầm thường. Đặc biệt Kim Quang Nhất Tuyến còn thuộc loại chiến kỹ cao cấp, uy lực mạnh hơn nhiều so với Nhất Đao Vạn Lí của hắn.

Sau khi thu thập được tất cả mọi thứ, xử lý hết đồng xác chết, hắn nhanh chóng rời khỏi Hắc Phong Nhai.

Hai ngày sau, tại Hắc Phong trại.

“Không biết khi nào thiếu gia quay lại!”

Triệu Dũng đứng trên sườn núi.

Hai ngày nay giải quyết công việc trên núi, hắn luôn lo lắng cho thiếu gia.

Từ sau cái chết ông chủ của Hắc Phong, Triệu Dũng hận không thể bày tỏ lòng trung thành của mình. Khi ấy vị thiếu gia phé vật nổi dậy mạnh mẽ, tương lai chắc chắn sẽ là nhân vật lớn của Lâm gia.

“Đội trưởng Triệu đang nghĩ gì vậy?”

“Kẻ nào!” Triệu Dũng giật mình, nhanh tay rút đao.

“Phản ứng nhanh thật!” Thanh đao bị người đó chặn lại.

Quay đầu nhìn lại, Triệu Dũng bất ngờ, khụy gối một chân quỵ xuống: “Tiếp kiến Gia chủ, Đại thiếu gia, Tam thiếu gia!”

Xuất hiện lúc đó không phải ai khác chính là mấy người nhà Lâm Chấn Thiên.

Triệu Dũng không thể tưởng tượng được, Thiếu gia và Đại thiếu gia, thậm chí là cả Gia chủ đều cùng nhau trở về, trong lòng không tránh được cảm thấy căng thẳng.

“Hai ngày nay vẫn bình thường chứ?”

Triệu Dũng tiếp lời: “Tất cả đều bình thường. Mỏ quặng bên kia tiểu nhân đã sắp xếp người canh giữ, không xảy ra chuyện gì. Hắc Phong trại rất yên tĩnh, không phát hiện thấy điều gì bất thường”.

...

Tại đại sảnh ở Hắc Phong Trại.

Lâm Phi vẫn chưa vội về.

Lý gia mất đi Gia chủ Lý Trung Thiên, Trương gia mất đi Gia chủ Trương Ngũ Nhạc cũng đồng nghĩa với việc mất đi hai trụ cột, thất bại là điều sớm muộn. Tin tức về sự thất bại của hai nhân vật lớn nhanh chóng được truyền đi, thành Quy Nguyên chắc chắn sẽ đại loạn.

“Cách này của cha không tồi, anh hùng bốn phương không bằng tự mình xưng bá.”

Nghe câu nói này của con trai, Lâm Chấn Thiên không giấu được sự vui mừng. Cách làm này rất phù hợp để đối phó với thành Quy Nguyên, sao trước đây hắn lại không nghĩ đến.

Thời cơ trước mắt rất thuận lợi, chắc chắn sẽ có rất nhiều thu hoạch.

Tất cả mọi người ai cũng biết cục diện song hùng tranh bá sớm đã có một bên khuất phục, vì thế sẽ không bị thế lực có dã tâm chú ý.

“Vậy bước tiếp theo cần làm gì!”

Lâm Chấn Thiên hỏi.

“Tất nhiên là diệt Lý gia, không để cho bọn chúng có bất cứ cơ hội sống nào, sau đó chiếm lấy mỏ quặng của Lý gia”.

Lâm Tiêu nhíu mày: “Thế này có nhanh quá không?”

Lâm Phi cười nói: “Làm việc phải nhanh chóng. Lý gia mất đi Huyền già cũng là lúc chúng ta vung đao giết chúng, để toàn bộ thành Quy Nguyên biết, Lâm Gia một khi đã ra tay chắc chắn sẽ khiến trời long đất lở”.

“Thế lý do là gì?” Lâm Tiêu không tránh khỏi lo lắng nói: “Nếu không có lý do, đột nhiên ra tay e rằng sẽ khiến cho nhiều thế lực bất mãn.”

“Giết người cũng cần lý do sao?”

Lâm Chấn Thiên cười, nói với Lâm Tiêu: “Con theo ta nhiều năm như thế nhưng tính cách vẫn yếu đuối như vậy. Hãy học tập tam đệ của con kia, giết người không cần lý do, chỉ cần bản thân có thực lực đó mới chính là lý do tốt nhất.”

Lâm Tiêu tỏ vẻ đã hiểu: “Tiêu nhi hiểu rồi ạ!”

Ngày thứ hai, toàn bộ trấn Toái Thạch bị chấn động.

Chỉ trong một đêm, người phụ trách tất cả mỏ quặng của Lý gia ở trấn Toái Thạch đều bị giết chết. Kinh khủng hơn, tất cả người trong Lý gia ở trấn Toái Thạch cũng đều bỏ mạng dưới tay của một người thần bí.

Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, Lý gia mất đi toàn bộ quyền kiểm soát mỏ quặng.

Tin tức này khiến Lý gia ở Thành Quy Nguyên kinh sợ. Hôm đó, Lý gia đã phái những đệ tử xuất sắc nhất đến đóng tại mỏ quặng. Tổng cộng có đến hai

trăm người, trong đó có sáu cao thủ Võ đạo cửu trọng thiên, hai mươi cao thủ Võ đạo bát trọng thiên cùng vô số Võ giả.

Với thể lực lớn mạnh như thế không kẻ nào dám coi thường nhưng kết quả thì sao? Đến nửa đường bị người ta phục kích. Hai trăm mạng người không một ai sống sót.

Cả trấn Toái Thạch kinh hãi.

Thành Quy Nguyên kinh hãi.

Thể lực Lý gia bị tổn thất nghiêm trọng. Mất đi một lượng lớn cao thủ như vậy, trong mười năm, Lý gia tuyệt đối không thể vực dậy được.

Mà trong hôm đó, điều khiến tất cả mọi người khiếp sợ hơn cả đó là đội quân áo đen của Lâm gia đã tiếp quản toàn bộ mỏ quặng của Lý gia. Phàm là những thể lực muốn can thiệp vào mỏ quặng đều bại dưới tay đội quân áo đen.

Toàn bộ mỏ quặng thuộc quyền sở hữu của Lý gia ở trấn Toái Thạch nay đều rơi vào tay Lâm gia.

Mà chuyện này chỉ diễn ra trong một ngày.

Tại thành Quy Nguyên.

Sau chuyện mỏ quặng của Lý gia bị người ta phục kích, tất cả mọi người đều cảm thấy một bầu không khí u ám đang bao phủ khắp thành Quy Nguyên.

Giống tổ kéo đến rồi!

Chập tối ngày hôm đó, toàn bộ thành Quy Nguyên lại lần nữa sôi sục, không dám tin chuyện này lại xảy ra.

“Bao vây toàn bộ Lý gia cho ta, không được để lọt bất cứ kẻ nào”.

Sau khi đội quân áo đen của Lâm gia và đội quân áo tím bắt tay bao vây Lý gia, tất cả mọi người đều hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Lâm gia cuối cùng cũng ra tay rồi. Lâm gia thật sự muốn phát động tấn công tiêu diệt Lý gia sao?

Lúc này, tin tức ở trấn Toái Thạch vẫn trong trạng thái bị phong tỏa.

Mọi người cho rằng Lâm gia đang chơi trò vây Ngụy cứu Triệu, nhân cơ hội Lý gia gặp nạn, thể lực giảm sút, liền nhanh tay cướp lấy đại bản doanh của Lý gia để dễ dàng không chế cục diện.

Sự lớn mạnh của Lý gia mọi người đều biết, cho dù đã phái sáu cao thủ Võ đạo cửu trọng thiên đi nhưng Lý gia vẫn còn ba cao thủ Võ đạo cửu trọng thiên trấn giữ.

“Người trẻ tuổi dẫn đầu kia là ai? Lâm gia sao lại để một thằng nhóc ra tay vậy?”

“Mọi người không biết chứ, đó chính là Lâm Phi, người gần đây khiến thành Quy Nguyên chúng ta dậy sóng, là tam thiếu gia của Lâm gia”.

“Điên rồi! Điên rồi! Lâm gia rốt cuộc là muốn làm gì? Phái một vị thiếu gia đến, có thể làm được gì?”

Ở Thành Quy Nguyên rất ít khi xảy ra chuyện lớn như vậy. Tất cả mọi người đều dõi theo sự phát triển của sự việc.

Rầm!

Cửa lớn của Lý gia bỗng mở toang, một nhóm người xông ra.

“Lâm gia các người thật to gan, dám đến Lý gia gây chuyện!” Một thanh niên trẻ tuổi mặt mày kiêu căng, mở miệng quát lớn.

Lâm Phi ngồi trên ngựa, vẻ mặt lười nhác.

“Phiền thật!” Rồi thuận tay rút đao ra.

Ầm! Ầm!

Người thanh niên mở miệng quát mắng ban nãy bị chém làm đôi, mùi máu tanh xộc lên.

“Con của ta ơi!”

“Ta liều mạng với người!”

Trong đám người đó vang lên tiếng kêu uất hận cùng cực, muốn ra tay với Lâm Phi nhưng bị người ta ngăn lại.

Mọi người đều nhận ra người đó chính là tam trưởng lão Lý Thắng, cao thủ Võ đạo cửu trọng thiên, lúc này không giấu nổi vẻ mặt tức giận.

“Lâm công tử, nếu ngài không cho Lý gia chúng ta một lí do thỏa đáng thì đừng hòng rời khỏi đây!”

Lý Thắng lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Lâm Phi.

Quả thực, lúc này ánh mắt của toàn bộ người trong Lý gia đều đang chăm chăm nhìn.

Từ trước đến nay không kẻ nào dám giết người ở Lý gia, hơn nữa gười ban này bị giết lại là đệ tử ưu tú của dòng chính thống.

Lâm Phi cười lớn: “Giao kèo? Giao kèo thế nào? Ông đây không vui, không vui thì giết người. Nếu còn nhiều chuyện ông đây sẽ diệt cả Lý gia nhà người!”

Xôn xao.

Những người có mặt ở đó đều cảm thấy lạnh người.

Từ khi nào Lâm gia lại bá đạo đến vậy, động một tí là muốn diệt cả nhà người ta.

Vị tam thiếu gia của Lâm gia mất trí rồi đúng không?

Lâm gia và Lý gia ai mạnh hơn trong lòng mọi người ai cũng biết. Tại sao hôm nay Lâm gia lại đến đây làm loạn? Mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tình hình vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Lý Thắng phẫn nộ cười nhạt. Nếu hôm nay không lấy mạng tên tam thiếu gia kia, sau này Lý gia đừng hòng ngóc đầu lên được. Cho dù mục đích hôm nay của chúng là gì thì hiện tại phải giết tên Lâm Phi kia đã, suy cho cùng cũng không sai ở đâu cả.

“Hỗn xược!” Lý Thắng tức giận: “Hôm nay ta sẽ thay mặt cha người dạy lại người!”

Người thông minh quả nhiên là người thông minh. Mở miệng ra liền thể hiện mình là quân tử.

Đệ tử Lâm gia các người giết người, ta thay mặt Lâm gia dạy dỗ các người. Lý lẽ chặt chẽ khiến người khác không thể bắt bẻ.

Lâm Phi nhú mồm, tay vỗ lưng ngựa, bay lên không trung rồi lao thẳng xuống, không nói không rằng rút đao ra chém về phía Lý Thắng: “Dựa vào người mà dám nhắc đến cha ta? Lão già không biết lượng sức mình”.

“Không ổn, mọi người mau tránh ra!”

Đao chém xuống, luồng khí nguy hiểm như vậy khiến Lý Thắng biến sắc: “Tên nhóc này lại là cao thủ Võ đạo cửu Trọng thiên sao?”

Bịch! Bịch! Bịch!

Trong chốc lát, không ít đệ tử của Lý gia bỏ mạng dưới đao của Lâm Phi.

“Hóa ra người cũng biết trốn à! Hãy tiếp một chiêu của ông đây!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Lâm Phi tàn nhẫn

Tam thiếu gia Lâm gia động thủ với Lý Thắng, mọi người đều cho rằng hẳn chết chắc, ai ngờ tất cả đều vượt qua dự liệu của bọn hắn.

Lâm tam thiếu vô cùng mạnh mẽ, vừa ra một đao đã khiến phần lớn đệ tử Lý gia bị thương nặng, trở thành vong hồn dưới đao.

Quang minh chính đại đánh chết một đệ tử của Lý gia, lần thứ hai động thủ lại đánh chết thêm mấy đệ tử Lý gia nữa. Thử hỏi trong toàn bộ thành Quy Nguyên mấy ai có thể làm được.

Trọng yếu là câu nói mà Lý Thắng thốt ra.

Lâm tam thiếu, Lâm tam thiếu thế mà cũng là thực lực Võ Đạo cửu trọng thiên.

Tin tức này quá đáng sợ.

“Quá điên cuồng! Quá tàn nhẫn!”

“Lâm tam thiếu lên đến Võ Đạo cửu trọng thiên từ lúc nào? Cứ thế mà vọt lên hai cấp đấy! Chẳng lẽ hắn dùng linh đan diệu dược gì?”

“Trách không được mấy ngày nay Lâm tam thiếu lại ra ngoài gây phiền phức, chẳng phải là một cách thăm dò của Lâm gia hay sao? Thăm dò thực hư của Lý gia, Lâm gia có cái lá gan này từ lúc nào!”

Mọi người không ngừng suy đoán trong lòng, rốt cục ngọn nguồn của chuyện này là thế nào.

Bản thân Lâm Phi hôm nay đến chính là để gây chuyện.

Như thế thì chuyện gì cũng có thể là lý do, đơn giản chỉ cần một cơ hội để nói ra miệng, Lý Thắng trưởng lão lại nhảy ra, tất nhiên Lâm Phi sẽ không khách khí, vừa vặn có thể lấy lão ta để khai đao.

Lực lượng của Lý gia đang suy yếu, không xuất thủ lúc này thì chờ đến khi nào mới xuất thủ.

“Hắc Giáp Vệ nghe lệnh, nếu có người phản kháng, giết không tha!”

Lâm Phi bay lên trời, lưu loát chém xuống một đao,

gào thét hạ xuống.

Hắc Giáp Vệ rút trường đao ra: “Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Trang bị của Hắc Giáp Vệ tăng lên, đối với phản kháng của Lý gia không chút lưu tình. Đệ tử đứng ngoài cùng của Lý gia trực tiếp bị ném lăn trên mặt đất. Vốn dĩ họ không nghĩ đến Lâm gia dám ra tay thật.

Đám người trên đường cuống quýt rời đi, sợ bị ngộ sát.

Tất cả mọi người không thể tin được, Lâm tam thiếu thực sự dám động thủ, đánh giết người của Lý gia.

Chẳng lẽ thành Quy Nguyên sắp thay đổi rồi?

“Lý trưởng lão cứu ta!”

Đối mặt với Hắc Giáp vệ như sói như hổ, Lý gia đệ tử bị chết và bị thương vô cùng thảm.

“Lâm Phi, ta muốn giết ngươi!”

Lý Thắng tận mắt thấy những người trong gia tộc bị giết chết trước mặt, hai mắt lão đỏ như máu, tựa như có thể trừng ra ngoài.

“Lý gia các người thật hèn hạ, đánh lên quặng mỏ của Lâm gia, cướp Hắc Thiết Thạch cực phẩm, lại còn kêu người vây công khu mỏ quặng của Lâm gia. Hôm nay ta sẽ giết người để báo thù cho người trong tộc ta!”

Giọng nói của Lâm Phi như chuông đồng, tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

Hóa ra chuyện là như vậy, chẳng trách Lâm gia lại to gan như thế.

Lý gia làm việc quá tàn nhẫn, biết rõ mấy ngày nữa là tổ chức đại hội, lại đánh lên Lâm gia, còn cướp đi vật liệu cực phẩm. Việc này quả thực quá đáng.

Chuyện làm trong âm thầm, một khi đã bị phơi bày thì sẽ khác.

Lâm gia và Lý gia đều có địa vị, nói chuyện đều rất có độ tin cậy. Lâm tam thiếu nói như vậy, người nghi ngờ cũng không nhiều.

Lý gia xác thực có động cơ này.

“Ngươi ngậm máu phun người, đừng có nói xấu Lý gia chúng ta!”

Lý Thắng gần như muốn thổ huyết.

Lâm tam thiếu đang vu oan cho bọn hắn. Đánh lén Lâm gia, cướp vật liệu cực phẩm, cho dù là việc gì thì ý nghĩa cũng rất quan trọng, tuyệt đối không thể coi thường.

Nếu như Lý gia bị người ta hất nước bản, khoảng thời gian huy hoàng sẽ dừng lại, thanh danh nhất định sẽ rất kém.

Cho dù ai cũng biết, lần này Lâm gia chắc chắn sẽ mất đi vị trí. Khó thịt mỡ như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị bọn họ tranh giành. Trước mắt có người xuất thủ trước, đặc biệt là với vật liệu cực phẩm, bọn họ không thể bỏ qua, không đồ mất mới là lạ.

“Cái mũ này chụp xuống, xem ai còn dám đứng ra nói chuyện!”

Lâm Phi cúi người một cái lao xuống, đao mang quét qua.

Vù vù vù...

Số lượng lớn đầu người rơi xuống đất, máu tươi nhuộm đỏ đường đi, hóa thành từng dòng sông máu.

“Rầm!”

Đột nhiên phía sau Lâm Phi xuất hiện một luồng gió lạnh, một quyền đánh lên lưng hắn, cương khí bắn ngược lại.

“Giết người trong tộc ta, ngươi muốn chết!”

Hóa ra là một vị trưởng lão khác xuất thủ, không tiếc ra tay từ phía sau, muốn một đòn đánh chết.

Nếu như đối lại là người khác, một chiêu này chắc sẽ tập kích thành công. Nhưng đối với Lâm tam thiếu thì chiêu này vô dụng.

“Kim Quang Nhất Tuyến!”

Bởi vì đám người hỗn chiến, hơn nữa hai người lại là hai đại cao thủ, tốc độ quá nhanh, khó mà chú ý được chi tiết nhỏ trong đó.

Lâm Phi mạnh mẽ chống lại một quyền, lúc quyền thứ hai của đối phương rơi xuống, thân hình lóe lên, trở tay phản kích chính là chiến kỹ cao cấp, Kim Quang Nhất Tuyến.

Người xuất thủ là trưởng lão Lý Quang, trong lúc phản nộ đã lựa chọn đánh lén.

“Không xong!”

Khí tức nguy hiểm đột nhiên xuất hiện

Lùi nhanh, lùi nhanh.

Phản ứng của trưởng lão Lý Quang này rất nhanh. Sau khi khí tức nguy hiểm khóa chặt thân thể, trong lúc kinh hoàng liền lựa chọn muốn rời đi.

Muốn tránh né chiến kỹ cao cấp sao có thể dễ như vậy. Nếu tránh được thì đây không phải chiến kỹ cao cấp.

Một đạo huyết quang xuyên qua trán, cương khí phòng thân đều không thể ngăn cản công kích của “Kim Quang Nhất Tuyến”, trở thành bia ngắm trên không trung.

Nếu như Lý Quang ở trên mặt đất thì sẽ không chết bi thảm như thế. Tốc độ trên không trung của lão không thể nào bằng Lâm Phi được. Tất nhiên, một cái bia ngắm gần như vậy, không chết cũng khó.

“Thứ này dùng được đấy, đổi cái tên đi có vẻ tốt hơn, sau này gọi là Quy Nguyên Nhất Kích là được rồi, chẳng qua tiêu hao hơi nhiều Huyền khí.”

Một cái tên rõ ràng như vậy, Lâm Phi lại muốn sửa lại. Không biết người sáng chế ra chiến kỹ này có tức đến nổi từ trong mộ bò ra hay không.

“Khá lắm, tám điểm PK!”

Lâm Phi rất sáng khoái.

“Lý Quang trưởng lão chết rồi!”

Thi thể Lý Quang rơi từ trên không trung xuống, tạo ra một cái hố to, bụi đất tung bay, chắc chắn sẽ trở thành một trò cười cho tất cả mọi người.

Trong mắt bọn họ, Lâm tam thiếu vẫn luôn không có uy hiếp gì kia lại ung dung giết chết Lý Quang trưởng lão. Thi thể trên đất kia chắc chắn đã dạy cho họ một bài học.

Cái gì gọi là không thể trông mặt mà bắt hình dong, cái gì gọi là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Võ Đạo cửu trọng thiên Lý Quang chết rồi là một đả kích lớn đối với Lý gia.

“Lý Tam Tư trưởng lão, ta với ngươi cùng nhau xuất thủ, báo thù cho Lý Quang trưởng lão!”

Hai mắt Lý Thắng như muốn nứt ra.

Một vị khác là Lý Tam Tư trưởng lão cũng tức giận ngút trời.

Từ lúc nào Lý gia lại phải chịu đại nạn này.

Từ lúc nào trưởng lão Lý gia lại bị đánh chết trên đường lớn.

Trên dưới mấy trăm năm chưa hề xuất hiện loại chuyện như thế này, quả thực khiến Lý gia hổ thẹn.

Vì thế Lâm tam thiếu này nhất định phải chết. Phải chết trước cổng Lý gia, dùng máu tươi của hắn để an ủi những người trong tộc đang nằm trên đất.

Lâm tam thiếu mạnh mẽ như vậy, dọa sợ các thế lực lớn nhỏ.

Tên nhãi này rốt cục đã ăn linh đan diệu dược gì. Nói giết liền giết Lý gia trưởng lão, không chút lưu tình, tâm địa tàn nhẫn.

Lâm gia đây là muốn một tam thiếu mạnh mẽ xuất đầu lộ diện?

Không ít người đang không ngừng phỏng đoán trong lòng. Dựa vào thủ đoạn vừa rồi, nếu như Lâm tam thiếu bất tử, chắc chắn sẽ trở thành cao thủ mới của thành Quy Nguyên.

Lý Thắng và Lý Tam Tư cùng xuất thủ, hai người đều là trưởng lão, trong lòng đều bất mãn. Nếu như họ không thể nào hạ gục Lâm Phi, đồng nghĩa với việc Lý gia mất đi trụ cột, đến lúc đó Lý gia sẽ trở thành tù nhân.

Hai người một trước một sau phát động công kích với Lâm Phi.

“Nhất Dao Lưỡng Đoạt!”

“Nhất Đao Vạn Lý!”

Trước sau Lâm Phi là hai đao, hai đao vô cùng hung mãnh.

Hai đao pháp này là hai đao pháp đặc biệt bá đạo, nhất là sau khi thực lực của Lâm Phi tăng lên, lực xung kích của đao miễn cưỡng dài đến tám trượng, đao pháp phía sau còn tới mười trượng. Chỉ là khí của đao mà có thể chém giết vô số người.

Ầm ầm!

Cho dù hai người đều tránh né nhưng vẫn bị thương. Càng thảm hơn là, người trong tộc, đối mặt với hai đao công kích điên cuồng như vậy, lại thêm vô số người chết và bị thương. Khắp nơi trên hiện trường đều là tiếng kêu thê thảm.

Cả hai người xuất chiêu cũng bị thương, hao tổn không ít Huyền khí, nhưng hiệu quả lại khiến họ vô cùng hài lòng.

Lâm Phi rút ngắn khoảng cách, mục tiêu là Lý Thắng. Người này tương đối lợi hại, đá vào người đối phương một cước, một kích này không phải tùy tiện đá, cường khí hộ thân trực tiếp bị đá vỡ.

Lập tức Lý Thắng bay ra ngoài như điều đứt dây, mất đi cường khí hộ thân bảo vệ, cửa lớn của Lý gia ầm ầm sụp đổ, khó mà nhìn ra được bộ dạng ban đầu, trở thành một mảnh phế tích không nhỏ.

“Giết!”

Hậu Võ Đạo cửu trọng thiên, tốc độ của Lâm Phi lại tăng lên.

Giơ tay chém xuống, đao mang rơi xuống như mưa, một vùng phế tích lớn ở phía dưới đều bị bạo kích.

Vù vù vù.

Ba luồng gió lạnh từ sau đánh tới.

Trường kiếm của Lý Tam Tư đâm tới, ba đầu Thủy Long gào thét xông lên, muốn đánh lạc hướng đối phương. Ông ta không không hề nghĩ đến, lúc trước tên phế vật kia xuất thủ liền có thể áp chế bọn họ.

Lâm Phi xem thường, lao xuống, đánh một đao đao mang vào thân hình Lý Thắng lần nữa.

Mặc dù Lý Thắng là cao thủ Võ Đạo cửu trọng thiên nhưng lại không phải là cao thủ Huyền giả, không có cách nào khôi phục thương thế. Huyền khí

ngăn cản công kích bị phá, lại gặp phải cuồng bạo công kích, thực không cách nào phản kháng được.

Đao pháp hung mãnh giống như của Lâm Phi có không biết bao nhiêu loại. Một khi Lý Thắng đã ra chiêu ngoan độc, nói không chừng sẽ có lợi ích nhất định.

Bây giờ ra tay đã không còn chiếm được ưu thế.

Ầm ầm

Đao mạng chém xuống, Nhất Đao Vạn Lý.

Chiến kỹ trung cấp xuất hiện, con người của Lý Thắng phóng đại, tất cả đường lui đều bị chặn, lập tức nuốt hận nơi chín suối, ngã trên mặt đất.

Thủy Long rơi xuống trên người Lâm Phi, cương khí hộ thân đỡ được. Trong cơ thể lại mở ra Kim Cương Bất Hoại Chi Thân, ảnh hưởng không lớn lắm, cũng lắm là khí huyết không thông, vận chuyển Huyền khí Cửu Chuyển dè xuống.

“Người giết Lý Thắng trưởng lão, đồ ác ma này!”

Trong khoảng thời gian ngắn, Lâm Phi giết chết hai cao thủ Vô Đạo cửu trọng thiên, đơn giản như ông trời chơi đùa vậy.

Lâm Phi nhếch miệng cười một tiếng: “Ta là Lâm tam thiếu, cũng không phải là ác ma gì.”

Vù vù!

Lâm Phi lại xuất hiện trước mặt Lý Tam Tư, không nói lời nào chém xuống một đao.

Lý Tam Tư nhắc trường kiếm lên, thế mà lại muốn cứng đối cứng một lần. Tay trái điểm điểm, muốn khiến Lâm Phi bị thương, không ngờ đối phương cũng đưa tay ra điểm một cái.

“Quy Nguyên Nhất Kích!”

Thực lực tăng lên, dung lượng của Huyền khí Cửu Chuyển dần dần vượt quá sức tưởng tượng của Lâm Phi.

Sau mấy lần thi triển chiến kỹ, Huyền khí trong cơ thể vẫn nhiều như cũ. Nếu không thì Lâm Phi cũng không kiên nhẫn như thế, dùng chiến kỹ đánh giết, không khỏi quá coi thường người ta.

Lý Tam Tư trừng mắt: “Chiến kỹ!”

Răng rắc.

Trường kiếm đối đầu với lưỡi của Hắc Sát đao, bị một đao chém đứt, “Quy Nguyên Nhất Chỉ đánh tới”, đã kích gấp đôi.

Mất đi trường kiếm chống đỡ, Lý Tam Tư chết không có chỗ chôn.

Một đao chặt đứt cánh tay trái, lại thêm một kích nữa, Lý Tam Tư bị giết tại chỗ, thi thể cũng bị Hắc Sát đao chém thành hai khúc, rơi trên mặt đất.

Ba trưởng lão chết, tất cả đều bị Lâm Phi đánh chết. Lý gia mất đi chỗ dựa lớn nhất, lợi thế cũng bắt đầu nghiêng về một bên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Chế tạo hệ thống kích hoạt

Ba vị trưởng lão cứ như vậy chết đi.

Ba vị cao thủ Vô đạo cửu trọng thiên, không đánh lại một tên Lâm Phi, tất cả chết trên tay hắn.

Tất cả mọi người dường như đang xem một câu chuyện hài không thể xảy ra.

Từ khi nào thì năng lực của Lâm Phi đã mạnh mẽ như vậy, giết cao thủ Vô đạo cửu trọng thiên lại dễ dàng như cắt tiết gà mổ thịt dê vậy? Rốt cuộc thì tu luyện bằng cách nào?

Mọi người cũng không tránh được hít vào một hơi khí lạnh. Nếu đổi thành bọn họ, liệu sẽ chống đỡ được mấy đao? Đao pháp ngang ngược tàn nhẫn

như vậy, từng đao một đều chém vào trong tâm trí bọn họ. Nếu là bọn họ, không biết có đỡ nổi một đao hay không nữa.

Luồng khí tức kinh khủng kia cũng khiến bọn họ run rẩy. Hóa ra một người nhìn qua luôn thân thiện lịch sự như vậy, khi vung tay vung chân lại khác hẳn một trời một vực, thật sự không phải là người.

Ba vị trưởng lão Lý gia, nói đánh chết là đánh chết, thử hỏi có mấy ai làm được như vậy?

Tất cả mọi người đều trầm nghĩ, từ nay về sau phải quản giáo người trong gia tộc, ngàn lần vạn lần không được đắc tội Lâm Phi. Người như vậy đắc tội không nổi. Quá tàn nhẫn! Bọn họ cũng hiểu rõ rằng, ba vị cao thủ chết đi, Lý gia cũng không kiên trì được bao lâu nữa, cuối cùng cũng sẽ trở thành tù nhân.

Lâm gia ra tay đẩy Lý gia xuống, vậy tiếp theo phải đối mặt với đòn phản kích của Lý gia. Thành Quy Nguyên sắp không còn yên ổn nữa rồi.

.....

"Sử dụng chiến kỹ liên tục quả thật là lao lực!"

Lâm Phi nhân lúc không ai chú ý, lấy ra một viên đan được ăn vào, viên thuốc này là đan được bồi bổ mới dùng danh vọng đổi lấy trong hệ thống, trong lòng hắn cũng cười khổ không ngừng.

Đối phó với ba cao thủ cấp chín, vẫn có một áp lực nhất định, nếu không cũng sẽ không ra tay phá vỡ sự liên thủ của ba người đó.

Một người chết đi, còn lại hai tên thì dễ dàng hơn.

Chiến kỹ dùng tốt nhưng Huyền khí hao tổn quá nhiều, khi nhìn tình huống hiệu quả như vậy, Lâm Phi cũng cực kì đắc ý.

Hôm nay Lý gia bị bắt chết, thế cục thành Quy Nguyên cũng xuất hiện thay đổi.

Nếu như tin tức cao thủ Lý gia chết đi truyền đến, vậy Lý gia hoàn toàn tiêu rồi, trước mắt cũng đã tiêu rồi.

Làm xong chuyện này, mình có thể tiến đến Huyền giả.

Không còn Lý gia, chuyện nội bộ Trương gia, lại đi xử lí một chút, về cơ bản không có vấn đề gì. Tất cả phiền phức cũng dọn dẹp bảy tám phần, những chuyện phiền nhiễu trước đây cũng giải quyết luôn.

Lâm Phi chưa từng nghĩ đến, hóa ra mọi chuyện có thể xử lí đơn giản như vậy.

Tất nhiên, nếu không phải Lâm Phi may mắn, gặp phải ba vị Huyền giả cùng ra tay, muốn tiêu diệt Lý gia cũng không phải dễ dàng như vậy, mình thật sự chiếm tiện nghi rất lớn.

.....

Sau khi ba vị trưởng lão chết đi.

Người Lý gia căn bản là không thể ngăn cản được, sau một câu phản kháng giết không tha, quỹ xuống đầu hàng xin tha mạng, đa số đều lựa chọn đầu hàng.

"Tam thiếu, tất cả mọi người Lý gia đều bị bắt rồi."

Một Hắc Giáp vội chạy tới.

"Làm rất tốt!"

Lâm Phi quay người đi vào Lý gia, bận rộn lâu như vậy rồi, bây giờ có thể thu lấy chiến lợi phẩm.

Thi thể ba vị trưởng lão tất nhiên Lâm Phi sẽ không khách khí. Không thể làm ngay trước mặt mọi người được, nên cho người đem thi thể trở về.

Đề lại bên ngoài là Hắc Giáp vệ đang phòng thủ.

Đường phố máu chảy lênh láng, ai cũng không ngu ngốc mà chạy đến xem náo nhiệt.

Đương nhiên ai cũng biết rằng lần này Lý gia nguyên khí tổn thương nặng nề nhưng không nghĩ đến rằng bọn họ bị diệt tộc, chứ không phải chỉ là tổn thương nguyên khí. Ba đại gia tộc mất đi một, một gia tộc khác cũng trở thành bù nhìn.

"Ba cuốn Huyền công nhất lưu, hai cuốn Huyền công Hoàng cấp nhị phẩm, một trăm ngàn lượng bạc."

Sau khi lục soát xong, đồ mà Lâm Phi lục ra được từ trên người bọn họ cũng không tốt lắm, tạm xem như là một chút thu hoạch, so với Huyền giả mà nói thì còn thua rất nhiều.

Muốn kiếm được đồ tốt từ trên người bọn họ, Lâm Phi không cần nghĩ ngợi nhiều cũng biết, là chuyện không thể nào.

Tất nhiên, bảo khổ không như vậy.

Nơi đáng giá tiền nhất của Lý gia chính là bảo khổ Lý gia, phải nói là kho chứa.

Giết chết ba trưởng lão xong, Lâm Phi lập tức cho người đi chiếm lĩnh chỗ này, bất kì ai cũng không được vào, kẻ nào vi phạm giết chết không tha.

Các anh em vất vả lắm mới diệt tộc một lần, Lâm Phi không hy vọng sẽ trắng tay vô ích.

...

Bảo khổ Lý gia không khó tìm, thật ra đã có tin tức từ trước.

Cho nên Lâm Phi cũng không lo sẽ không tìm được. Một đường đi xuống, thi thể ngổn ngang, giá trị tội ác không cao, so với sơn tặc thì kém xa.

"Tam thiếu, trong này chính là bảo khổ!"

Trong mật thất, một cánh cửa đá ngăn cản ở bên ngoài.

"Mở không ra?" Lâm Phi hỏi

"Không có chìa khóa. Kẻ giữ chìa khóa vô tình bị giết chết, không biết chìa khóa lạc chỗ nào." Thủ lĩnh Hắc Giáp vệ dè dặt nói, trong lòng hận chết tên thuộc hạ, giết người chọn đối tượng tốt quá, giết luôn kẻ giữ chìa khóa, này không phải là hại người à.

Lâm Phi cũng cho rằng đây là một cái bẫy.

Chìa khóa không có, muốn bắt mình nhọc công?

Lâm Phi đuổi hết hộ vệ ra ngoài, sau khi giết chết ba vị cao thủ cửu trọng thiên, lời của Lâm Phi chính là mệnh lệnh.

"Haiz, chẳng lẽ mỗi lần kiếm được bảo khổ đều phải tự tay động thủ? Nhân phẩm như vậy cũng quá tệ rồi!" Lâm Phi tự lẩm bẩm trước cánh cửa đá.

"Ta chém!"

"Ta chém!"

"Ta chém nữa!"

Đáng thương thay cho Hắc Sát đao, là thần binh lợi khí giết người, lại trở thành công cụ đào bảo khổ.

"Không tệ, không tệ, rất sắc bén."

Lâm Phi vừa chém vừa tự hào.

Nếu để cho chủ nhân trước đây biết được, chắc sẽ bò từ trong quan tài ra mất. Người ta xem nó như là tâm can bảo bối, còn tên này trực tiếp dùng như công cụ, một chút cũng không đau lòng, đúng là đồ phá của.

Một nén hương sau, Lâm Phi mở ra được bảo khổ như ý muốn, đúng hơn là khoét ra một cái lỗ lớn.

Người Lý gia có lẽ cũng không nghĩ đến cánh cửa đá nặng một trăm ngàn cân mà bọn họ chuẩn bị làm khóa bảo khổ, lại bị Lâm Phi dùng bảo đao khoét ra một lỗ.

"Thật là lớn!"

Diện tích bảo khổ lớn hơn Hắc Phong trại không biết bao nhiêu lần.

Phòng lớn phòng nhỏ, liên thông với nhau, nhìn một cái thấy được phía ngoài cùng chỉ là đồ đạc vàng bạc bình thường.

Chất đồng như núi vậy khiến người ta không dám đi khinh thường đám gia tộc này. Gia tộc có được những thứ này, không biết có thể bồi dưỡng ra biết bao nhiêu cao thủ.

"Lý gia quả nhiên có tiền!"

Đối với tiền bạc, Lâm Phi cũng chẳng để ý lắm, hắn để ý đến những thứ khác.

Những đồ vật này để lại cho Lâm gia cũng rất tốt, để sau này lỡ vừa mất một món đồ nào đó lại không có tiền mua, Lâm Phi lấy một ít bạc. Tính sơ qua

là một vạn hai lượng vàng, cũng đủ để dùng.

Vàng vẫn là đồng tiền sức mạnh.

Đi vào phòng thứ hai.

Từng hàng các kệ sách, bên trên đặt không ít giấy tờ nhà đất, bao gồm nhà cửa đất đai các loại.

Lâm Phi coi thường.

Phòng thứ ba nhỏ hơn rất nhiều, chỉ còn một nửa diện tích ban đầu, trên cửa có trận pháp phù văn, Lâm Phi trực tiếp phá sạch.

"Những thứ này hẳn đều là tài liệu?"

Nhìn lướt qua, Lâm Phi tự nhận ra những thứ này mới là đồ tốt.

Vàng có thể kiếm nhưng những tài liệu này chỉ sợ không dễ tìm như vậy. Từng quyển lớn quyển nhỏ các tài liệu trước mắt có rất nhiều, cũng không thể nhận ra là gì.

Tài liệu trân quý không đặt cùng chỗ với huyền công và đan dược.

Lâm Phi khá dễ ý, Hắc Sát đao có thể làm bạn với mình một thời gian rất dài, cho nên tài liệu tốt vẫn cần đi tìm hiểu.

"Nhắc nhở, phát hiện các mỏ khoáng thạch quý hiếm!"

Trong lúc Lâm Phi đang băn khoăn có thu mỏ sắt vào hay không

Hệ thống vốn dĩ luôn im lặng lại truyền gia âm thanh lạnh như tiền quen thuộc.

"Đang tải tài liệu..."

"Định vị tài liệu..."

Lâm Phi đã quen với các phản ứng của hệ thống, trong lòng không ngừng nghĩ ngợi, có phải là đang chuẩn bị mở ra hệ thống chế tạo ra không?

Chỗ tốt của hệ thống phù văn Lâm Phi đều biết, ra khỏi nhà tất nhiên cần đồ tốt, không lợi dụng quá đáng tiếc.

Lúc quan trọng, phù văn có thể trở thành con át chủ bài tốt.

"Các loại tài liệu tài hoàn tất!"

"Tài liệu định vị hoàn tất!"

"Hệ thống chế tạo, mở!"

Lâm Phi lấy một cục đá, ném ra thử, đây chính là tác dụng hệ thống bổ sung.

"Mỏ khoáng thạch cấp một, cực phẩm Hắc Thiết thạch, độ thuần khiết tám mươi, có tỉ lệ chế tạo ra cực phẩm phẩm binh!"

Hóa ra là phân loại như vậy.

Lâm Phi tra tài liệu xong đã hiểu cách phân loại tài liệu này.

Tài nguyên bắt đầu từ cấp một đến cấp mười, trong đó cấp một là bình thường nhất, cấp mười là cao cấp nhất,

Độ thuần khiết là hàm lượng của mỏ khoáng thạch.

Độ thuần khiết càng cao, tỉ lệ chế tạo vũ khí thành công cũng cao hơn nhưng cùng với đó, chế tạo thất bại cũng cực lớn.

Lâm Phi như muốn nhảy cẫng lên, đây là ông trời đang giúp hắn mà. Thợ rèn và phù văn sư nổi danh như vậy, nếu ai luyện chế ra binh khí nổi tiếng sẽ vang danh khắp đại lục, vậy nửa đời sau có thể hưởng thụ cuộc sống chí tôn.

Trong chớp mắt, hệ thống chế tạo mở ra.

Cho dù năng lực của Lâm Phi không đến đâu nhưng về năng lực điều tra cũng như chế tạo binh khí cũng bớt phiền phức hơn người khác.

"Không biết thứ này của mình là kiểu tài liệu gì nhỉ?"

Hắn điều tra theo bản năng.

"Tài liệu cấp năm (Tài liệu đặc biệt), Hắc Diệu thạch, độ thuần khiết chín mươi lăm, trăm phần trăm có thể chế tạo ra vũ khí cực phẩm!"

Đậu! Tài liệu cấp năm trâu bò vậy luôn.

Lâm Phi sợ hết hồn, vốn biết là Hắc Sát đao của mình chắc cũng là tài liệu cấp cao, không nghĩ đến lại là tài liệu cấp năm, đằng sau còn đính kèm thêm một cái tài liệu đặc biệt cũng trở nên khác biệt.

...

Sau khi lợi dụng đi điều tra những tài liệu này, Lâm Phi có thêm một chút hiểu biết,

Tài liệu đều là cấp một, đến được cấp hai căn bản không có, mà có một ít tài liệu đến phẩm cấp cũng không có, chứng tỏ đồ đặt ở đây nhất định là đồ tốt.

"Hắc Sát đao quá sắc bén, quá bá đạo, không thích hợp tu luyện!" Lâm Phi thầm nghĩ. "Khối hắc thạch cực phẩm kia cũng không tệ, thêm một ít tài liệu khác, mình có thể thử chế tạo một ít binh khí!"

Thành Quy Nguyên, cao thủ không phải là quá nhiều, điểm đặc biệt của Hắc Sát đao, người ngoài nhìn không ra, một khi đến nơi khác cũng không nhất định là vậy, khó mà nói là sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Làm việc khiêm tốn, tầm ngấm tầm ngấm phát đại tài.

Lấy đi, đều lấy đi hết.

Hệ thống mở ra không gian, vừa lúc Lâm Phi ăn hên theo, vì cách ăn không khó tính lắm, cũng để lại một số không ít các mỏ khoáng thạch có độ thuần khiết kém.

Đi qua khỏi mật thất có mỏ khoáng thạch, phía sau còn có kho binh khí, trong đó thứ tốt nhất là hai cây thương phẩm phẩm bình, ba cây trung phẩm phẩm bình, mười cây hạ phẩm phẩm bình, không tính là rất nhiều nhưng cũng xem như là cất giữ rất có tâm.

Lấy, đưa cho cha tăng thực lực, đại ca, nhị ca cũng thiếu vũ khí.

Căn mật thất cuối cùng chính là cất giữ đan dược.

Có mấy loại đan dược hắn nhận ra, dùng để đề cao thực lực nhưng không nhiều, không so được với những thứ khác, ví dụ như Tụ khí đan.

Nhìn quanh một vòng Lâm Phi phát hiện ra một thứ nữa, phải nói là phát hiện ra chiến kỹ.

Chiến kỹ Lý gia, Kim Quang Nhất Tuyến, chiến kỹ cao cấp.

Chi tiết hơn một cuốn trước đây, cuốn trước đây là bản chép tay đem ra ngoài, không tính là tinh hoa thực sự.

Khi cầm lên quyển chiến kỹ Kim Quang Nhất Tuyến, Lâm Phi không khỏi nhú mày, mấy chữ ở bìa đã thu hút chú ý của hắn.

Đậu! Lý gia còn có bối cảnh này!

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Ta không làm tộc trưởng

Huyền Vũ Môn.

Lọt vào mắt Lâm Phi là mấy chữ nhỏ li ti “Kim Quang Nhất Tuyến” tên quyển sách quý đang nằm phía trên góc bên trái. Về mặt Lâm Phi liền có chút thay đổi.

Lâm Phi vốn không nắm rõ được thế lực phân bố trong thành Quy Nguyên bởi điều này chẳng có chút giá trị gì với hắn cả.

Nhưng sau khi nhìn thấy ba chữ đó, sự việc liền thay đổi.

Kim Quang Nhất Tuyến là loại chiến kỹ cấp cao. Huyền khí ngưng đọng tại một điểm tạo ra lực đá kích trí mạng, phá tan các loại cương khí hộ thân.

Lúc trước, đòn công kích mà hai vị trưởng lão Lý gia dùng cương khí cũng không ngăn nổi, chính là tuyệt chiêu từ quyền sách phía trên kia.

Dồn nén lực về một điểm để tấn công cũng giống như bắn một viên đạn, muốn giết ai thì người đó ắt sẽ chết, muốn tránh cũng không thoát được.

“Nguồn gốc của Lý gia là từ Huyền Vũ môn?”

Lâm Phi trầm tư suy nghĩ.

Sau lưng Lý gia có người chống đỡ, nếu tiêu diệt cả nhà bọn họ thì sẽ đem lại phiền phức lớn.

Người đã giết, người trong Lý gia cũng trở thành tù nhân rồi, giờ muốn hỏi hận cũng đã muộn. Mọi chuyện đến bước này, điều nên nghĩ duy nhất là làm sao để giải quyết mọi việc.

“Trên đại lục có quá nhiều chuyện không thể nào biết được!”

Lâm Phi kiểm tra lại tình hình mật thất. Đúng là trời không phụ lòng người, hắn tìm thấy mấy bức thư trong một xó góc, chữ viết có chút vội vàng cầu thả nhưng lại hiện lên bút pháp phóng khoáng mạnh mẽ, gắng gượng cũng có thể nhìn ra được.

Một lát sau, Lâm Phi ho một tiếng.

“Mẹ kiếp!!ua nhiên trúng thưởng.”

Những ý chính trong bức thư thật ra rất đơn giản, đây là một vị tộc trưởng của Lý gia. Năm đó là người trong Huyền Vũ Môn, sau đó xin rút rồi lập nên Lý gia nhưng vẫn muốn dây dưa, còn chủ động đưa mấy đệ tử lên Huyền Vũ Môn tu luyện để có được một chỗ dựa vững chắc.

Không ngờ người này của Huyền Vũ Môn không đồng ý, chỉ trả lời nếu sau này có chuyện, Lý gia bọn họ có thể tìm đến Huyền Vũ Môn xin giúp đỡ, còn cố ý để lại một món đồ để chứng minh thân phận.

“Hồng rồi!”

Lâm Phi kiểm tra lại lần nữa, sắc mặt liền trầm xuống, tìm không thấy được vật để chứng minh thân phận đó.

Trên bức thư cũng nhìn thấy Huyền Vũ Môn có để lại một lời chấp thuận việc tìm bọn họ cứu giúp.

Lâm Phi hiểu rõ trong môn phái mạnh, cao thủ nhiều như mây. Thành Quy Nguyên dù cho nhiều nhân tài, trong mắt họ, huyền giả chẳng qua chỉ là một đệ tử nội môn mà thôi, chẳng có gì đáng để vui mừng.

Những người từ vùng miền nhỏ tới thành thị lớn nơi đây vẫn luôn nhẫn nhịn, chẳng ai dám phách lối, để tránh khỏi đắc tội với mấy người quyền quý bọn họ.

Cao thủ Huyền giả ở một chốn nhỏ nhỏ chẳng khác nào vua một cõi nhưng ở trong thành lớn, dù có mạnh mẽ đến đâu cũng chẳng dám ho he gì, thân phận lại vô cùng hèn mọn.

Đây chẳng phải là vui quá hóa buồn ư?

Lâm Phi tiếp tục lật xem liền suy nghĩ ra một điều.

Nhất định là có người sau khi mình giết chết giết chết ba vị trưởng lão đã lợi dụng dùng mật đạo để trốn thoát rồi nhân tiện mang vật chứng minh thân phận theo, tới cầu Huyền Vũ Môn cứu giúp. Chìa khóa vốn không tìm thấy được bởi vì có người sớm đã lấy đi mất.

Trên thư có viết nơi ở của Huyền Vũ Môn trú tại quận Sơn Hà.

Vị trí quận Sơn Hà trong bản đồ của Lâm Phi khá giống một tỉnh thành trên vùng cao. Tất cả thành trì của Huyền Vũ Môn đều chịu dưới sự cai quản của quận Sơn Hà.

“Nếu như không phải bản thân có binh khí lợi hại, xem chút nữa có thêm một kẻ địch sau lưng mà lại không hay biết!”

Lâm Phi đuổi không kịp mấy tên chạy ra từ mật đạo, có quý mới biết bọn chúng chạy về phương nào.

Lâm gia vừa xử lý xong một tên địch, lập tức lại thêm một kẻ hùng mạnh là Huyền Vũ Môn, quả thực là bận rộn.

Đúng như dự đoán.

Sau khi hạ lệnh lục soát, quả nhiên đã tìm thấy một mật đạo, cửa ra là một ngôi nhà đã bị vứt bỏ trong thành Quy Nguyên, trống vắng không một bóng người.

Thử hỏi, ai thêm để ý một căn nhà bị bỏ hoang này chứ.

Ngôi nhà hoang này ngay sát cửa thành, thay đồ cái trang xong muốn rời khỏi thành Quy Nguyên cũng dễ như ăn kẹo.

“Người thông minh cũng có những lúc sai sót!”

Lâm Phi lắc đầu một cái, đúng là tự cho mình là tài giỏi.

Rất nhanh đã điều tra ra được thân phận của kẻ bỏ trốn, hẳn là Lý Vân con trai lớn của tộc trưởng.

Nếu như vậy, mọi thứ đều trở nên rõ ràng và hợp lý, ngoại trừ con trai của tộc trưởng, người biết được nơi có mật đạo này rất ít, đồng nghĩa với việc hẳn ta nắm chắc được cơ hội chạy thoát thân.

Lần đầu Lâm Phi tiêu diệt Lý gia, khó tránh khỏi có chút sơ hở chưa giải quyết được trọn vẹn. Đương nhiên, tên tiểu tử Lý Vân kia đã lấy đi tín vật, cũng xem như một kẻ hiểu biết, giáo hoạt.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là tên Lý công tử đó quá đàn, không biết tiêu hủy đi bằng chứng.

Nếu như kẻ địch hủy đi chứng cứ, Lâm Phi chắc chắn sẽ không biết được mọi chuyện. Kẻ địch âm thầm trong bóng tối mới là kẻ đáng sợ nhất. Cho dù sau này có người biết được Lý công tử đã bỏ trốn cũng khó mà biết được hẳn ta đã chạy đến phương trời nào.

Lâm Phi chẳng hi vọng giữ lại một quả bom hẹn giờ.

Phải giải quyết hết tàn dư mà Lý gia để lại.

Hôm đó, Lâm gia phong tỏa toàn bộ Lý gia, tin tức khai thác được chỉ trong một ngày đã truyền tới thành Quy Nguyên.

Toàn bộ thành Quy Nguyên đều kinh hãi.

Lý gia lớn mạnh như vậy mà chỉ trong một ngày đã bị giết cả họ. Lâm gia thật quả quyết, đã không ra tay thì thôi, vừa xuất chiêu liền như sét đánh, một đao đâm thẳng lòng ngực, giáng một đòn trí mạng.

Lâm gia vốn yếu thế, ngay tức khắc trở nên vô cùng cường đại.

Lời đồn đại bịa đặt cũng biến mất hẳn, thế lực ở thành Quy Nguyên đã lật ngược rồi.

Lý gia là một trong ba gia tộc lớn đã bị tiêu diệt, lực lượng phía dưới liền mất đi kiểm soát. Hôm đó còn bị Lâm gia đá kích, nguyên khí tổn thương nặng nề, trong đó gia tộc Bắc Cung bị thiệt hại nhất.

Gia tộc Bắc Cung dưới quyền Lý gia, một trong những thế lực cạnh tranh muốn lật đổ địa vị Lâm gia và là gia tộc cạnh tranh lớn mạnh nhất của Lâm Gia.

Kết quả lại biến thành như vậy.

Lý gia diệt vong, gia tộc Bắc Cung sụp đổ, người người lo lắng, rất sợ sẽ trở thành đối tượng tiếp theo.

Lâm gia, mật thất.

“Quả nhiên là Huyền Vũ Môn!”

Lâm Chấn Thiên buông bức thư xuống, khẽ nhủ màu, tựa như nhớ tới điều gì đó. “Năm đó, từng có người nhận ra chiến kỹ của Lý gia chính là một trong những chiến kỹ của Huyền Vũ Môn nhưng ta phản đối, cho rằng Lý gia không thể xuất thân từ Huyền Vũ Môn, bây giờ thì hồi hận rồi.”

Trong mật thất không chỉ có vị tộc trưởng Lâm Chấn Thiên này mà Lâm Tiêu đại ca, Lâm Phong nhị ca cũng đều ở đây.

Đây là một nơi hội nghị nhỏ của bốn người bọn họ.

“Cha, Huyền Vũ Môn này lai lịch rất lớn sao?” Lâm Tiêu không hiểu liền hỏi: “Tại sao tin tức liên quan đến Huyền Vũ Môn, chúng ta lại không nghe được vậy?”

Điều này tam sư đệ cũng từng thắc mắc.

Lâm Chấn Thiên nói: “Huyền Vũ Môn không phải là môn phái của quận Sơn Hà chúng ta. Trong vương triều Bất Lạc, thực lực của Huyền Vũ môn chỉ có thể là một trong mười đại môn phái lớn, sức ảnh hưởng không tới quận Sơn Hà chúng ta. Các ngươi không biết cũng là chuyện bình thường!”

Thực lực quận Sơn Hà chưa bao giờ mạnh, quả thực không dễ để biết được tin tức của Huyền Vũ môn.

Vương triều Bất Lạc có tổng cộng mười quận, quận Sơn Hà vốn không có danh tiếng cũng chẳng phải kém nhất, vị trí địa lý lại không được tốt cho lắm, là khu vực vắng vẻ trong vương triều Bất Lạc.

Thành Quy Nguyên lại càng là nơi vắng vẻ, không biết được nhiều tin tức từ vương triều.

Nếu như là gia tộc trong quận Sơn Hà thì nhất định sẽ biết được một ít chuyện của Huyền Vũ môn, thậm chí là một số việc trong môn phái khác.

“Cha, chúng ta diệt sạch Lý gia, tên Lý Văn còn sót lại đó lại đi Huyền Vũ Môn, nhất định sẽ ôm hận trong lòng mà nhắm vào Lâm gia chúng ta.” Lâm Tiêu nói: “Con thấy chúng ta nên sắp xếp một đường lui để tránh trở tay không kịp!”

Lâm Chấn Thiên lắc đầu, cười nói: “Tiểu Tiêu, con vẫn còn quá non nớt, đã quên mất ước định của tông phái rồi sao?”

“Ước định của tông phái?”

Lâm Phi tò mò.

Lâm Phi của chúng ta từ khi chuyển kiếp tới nay không ngừng tiếp thu kiến thức nhưng có một vài chuyện vẫn chỉ hiểu biết được nửa vơi. Lâm Phi nghe đến ước định của tông phái đầu óc liền mơ hồ. Hình như là việc Huyền Vũ Môn không dám xuống tay với bọn họ.

“Năm trăm năm trước, vương triều Bất Lạc rơi vào đại loạn. Ba trăm năm sau, vương triều ổn định lại, để tránh các tông phái đấu đá tranh giành lẫn nhau, gây tai họa cho các thế lực gia tộc trong quận thành, ước định tông phái được ra đời, ước định tông phái không được ra tay với gia tộc...tông phái không được...”

Lâm Chấn Thiên giọng đều đều giải giảng về ước định của tông phái.

“Cũng chính là Huyền Vũ Môn sẽ không thể tấn công chúng ta nhưng rất có thể sẽ bố trí cao thủ đối phó với Lâm gia chúng ta?” Lâm Phong tuy thực lực không cao nhưng về phương diện phán đoán thì rất nhạy cảm.

Lâm Chấn Thiên vô cùng hài lòng với ba đứa con trai bây giờ của mình.

Đứa con lớn, dũng mãnh lại thiện chiến.

Đứa con thứ hai, suy đoán nhanh nhạy.

Đứa con út, thực lực mạnh mẽ, ra tay tàn nhẫn, rất có mưu tính.

Cũng may ba đứa con này chưa bao giờ xảy ra tranh đấu, luôn hòa thuận đoàn kết lẫn nhau khiến Lâm Chấn Thiên cũng thấy hài lòng.

“Nếu Huyền Vũ môn muốn ra tay, chỉ trong khoảng thời gian ngắn e là không thể nào thực hiện được, chúng ta nên sớm chuẩn bị trước là được!”

Sau một hồi giảng giải, Lâm Chấn Thiên kêu Lâm Tiêu cùng Lâm Phong đi trước.

Có một số việc, bọn họ tạm thời không cần biết đến.

“Đại ca, nhị ca, hai người không cần đi trước!”

Lâm Phi nói với bọn họ.

Hai người không biết chuyện gì, chỉ thấy Lâm Phi lấy ra hai viên đan dược đưa cho họ, ánh mắt hai người tỏ ra ngờ vực.

“Đây là tiểu nguyên đan, sau khi uống có thể đột phá được một hoặc hai cảnh giới nhỏ. Đại ca vẫn đang dừng lại ở bát trọng thiên, giờ là lúc tăng lên cửu trùng thiên.” Lâm Phi vừa cười vừa giải thích.

Hệ thống sớm đã mở giá trị danh vọng, cùng với việc điểm danh tiếng được tăng lên thì Lâm Phi có thể mua được một chút đan dược.

Tiểu nguyên đan chính là một trong số đó, một trăm điểm danh vọng tương đương với năm trăm ngàn điểm kinh nghiệm.

Nếu Lâm gia đoán không sai thì sẽ có thêm một kẻ địch từ Huyền Vũ Môn đang ẩn nấp trong bóng tối, quả thật không yên tâm, cho nên hắn lấy ra hai viên đan dược để hai vị ca ca tăng cảnh giới.

Nếu như đại ca Lâm Tiêu lên được Vô đạo cửu trọng thiên, gia tộc cũng sẽ có thêm một vị mãnh tướng.

Về mặt hai người vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, trong lúc phấn khích lại có chút hoài nghi.

“Hai tên nhóc các ngươi, đây là tiểu nguyên đan thật, còn không mau cảm ơn tam đệ các ngươi!” Lâm Chấn Thiên vừa nhìn tiểu nguyên đan liền nhận ra là loại thượng đẳng, trong lòng không khỏi hoảng sợ. Con trai của mình rốt cuộc đã có cuộc kỳ ngộ gì.

Năm đó tiểu nguyên đan có giá trị không nhỏ, muốn mua cần một số tiền rất lớn.

Lâm Tiêu cùng Lâm Phi vừa nghe thấy biết ngay chắc chắn cha không hề nói xuông, vội vàng xin lỗi tam đệ.

Lâm Phi biết thực lực của bọn họ tăng nhanh đến vậy, chẳng khác nào ngồi tên lửa, đến huyền giả cũng có thể giết chết nên chắc chắn hai người sẽ hoài

nghe mình, tin này truyền ra ngoài nhất định sẽ kinh động tới mọi người.

Tất cả những thứ này chỉ cần một cái có.

Lý do này vốn đã cũ rích, chẳng qua là cơ duyên trùng hợp gặp được một vị cường giả. Trên đại lục Huyền Thiên này, đây vốn dĩ là chuyện bình thường, được cường giả âm thầm bồi dưỡng, cuối cùng tại sao lại trở nên lợi hại như vậy, cũng có thể giải thích, lai lịch của viên đan được trên tay cũng có thể hiểu được.

“Đây là hai thượng phẩm phạm binh lấy được lúc tra khám Lý gia, vừa hay mỗi người một món!”

Lâm Phi mang thượng phẩm phạm binh ra.

Võ giả, đan dược, huyền công, vũ khí, không hề thiếu một thứ.

Hai người cũng không khách khí, mỗi người cầm một món thượng phẩm phạm binh, sau khi cảm ơn liền lập tức chạy ra ngoài, chuẩn bị đột phá cảnh giới.

“Tiểu Phi, xem ra con không có hứng thú với vị trí tộc trưởng này!”

Sau khi bọn họ rời đi, trong mật thất chỉ còn lại hai người, ánh mắt Lâm Chấn Thiên trở nên phức tạp, hành động vừa rồi người ngoài chỉ thấy được một mặt.

Lâm Chấn Thiên lại không phải người như vậy, vốn đã nhìn thấy rất nhiều thứ.

Cha quả là lợi hại, đến chuyện này mà cũng nhìn ra.

“Vị trí tộc trưởng này đối với con chỉ là sự trói buộc, con không phải là người có thể bị giới hạn, mục tiêu của con là trở thành cường giả tuyệt thế, leo lên đỉnh cao của Võ đạo!”

Ý của Lâm Phi rất rõ, hẳn không làm tộc trưởng.

Tranh đấu vị trí tộc trưởng trong gia tộc vẫn luôn là chuyện phức tạp nhất. Lâm Phi đã trực tiếp tuyên bố bản thân sẽ không trở thành tộc trưởng.

Giúp đại ca, nhị ca tăng cường thực lực lại đưa cả thượng phẩm phạm binh, quả là mảnh khén.

Lâm Chấn Thiên thở dài, tựa như sớm đã đoán ra được: “Vẫn là con đã chọn đi trước một bước!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Tỳ nữ gặp chuyện

Lâm Phi nói mình muốn theo đuổi sự vô hạn của Võ đạo.

Tất cả việc này đều nằm trong dự liệu của Lâm Chấn Thiên nhưng lúc nghe xong ông vẫn có cảm giác hơi lạc lõng.

Lâm gia ở thành Quy Nguyên có lịch sử hơn hai trăm năm.

Lâm Chấn Thiên là tộc trưởng của thế hệ này, ông vì muốn nâng tầm Lâm gia thành gia tộc ngàn năm mà đã đổ ra không biết bao nhiêu tâm huyết.

Cái vị trí tộc trưởng này, Lâm Chấn Thiên luôn muốn giao cho đứa con trai thứ hai là Lâm Phong, còn đứa con đầu thì làm trợ thủ, để có thể đảm bảo đến việc truyền thừa cho thế hệ tiếp theo của Lâm gia không xảy ra một sai lầm nào.

Từ sau khi đứa con trai thứ ba trở về, nó lại biến đổi đến ba trăm sáu mươi độ, từ chém phù văn sư đến giết Huyền giả, sau đó còn dùng thủ đoạn để hại chết ba vị trưởng lão Võ đạo cứu trọng thiên, ai cũng biết rằng Lâm Gia có một vị Võ đạo thiên tài.

Cho nên, Lâm Chấn Thiên nảy ra một suy nghĩ muốn Lâm Phi làm tộc trưởng.

Ông rất tin tưởng con mình nhất định sẽ làm rạng rỡ gia tộc, lúc đó độc chiếm thành Quy Nguyên cũng không phải là vấn đề, thậm chí khi tiến vào các thành lớn như quận Sơn Hà cũng có khả năng.

Với hành động trong mật thất đêm nay, Lâm Chấn Thiên có thể thấy được chí của Lâm Phi giờ không ở đây.

Vì vậy mới có một hồi tra hỏi như vừa rồi.

...

"Phụ thân đại nhân, người cho rằng con sẽ phù hợp với vị trí tộc trưởng sao?"

Lâm Phi hỏi ngược lại một câu.

Lâm Chấn Thiên ấy thế mà trở nên trầm mặc, trước đây đó chỉ là mong muốn trong lòng ông, sau khi suy nghĩ cẩn thận, liệu vị trí tộc trưởng này thật sự phù hợp sao? Ông để tay lên ngực tự hỏi như thế.

Ít nhất thì không phù hợp với tình huống hiện tại.

Lâm Phi thấy sự thay đổi của phụ thân thì biết lời mình vừa nói có tác dụng, hần tiếp tục chân thành nói: "Làm tộc trưởng cả ngày phải tính toán mọi thứ, người tính toán ta, ta tính toán người. Vị trí như vậy thật sự không phù hợp với con một chút nào. Con đường tương lai của con là đi khắp đại lục Huyền Thiên để mở mang kiến thức từ các cao thủ bốn phương, người hi vọng Lâm gia có một cao thủ hay là một tộc trưởng biết tính toán thiệt hơn?"

Lâm Chấn Thiên khoát khoát tay: "Thôi, thôi, con theo chí hướng của con thôi. Con không thích hợp làm tộc trưởng!"

Những câu nói kia quả thật đã thuyết phục được Lâm Chấn Thiên.

Đưa con trai này của mình được kẻ mạnh bên ngoài thu nhận làm đệ tử. Chỉ trong thời gian một năm đã thăng lên được đến Hậu Thiên Đình Phong, năng lực thực chiến có thể đạt đến Huyền giả sơ kỳ.

Thời cơ như vậy, thử hỏi ở đại lục Huyền Thiên có bao nhiêu người có được, có thể nói Lâm gia không khác nào con chuột sa chĩnh gạo.

Mười bảy tuổi đã đạt được thành tích này, Lâm Phi có thể nói là một đệ tử thiên tài, đặc biệt chỉ xét một mình năng lực thôi cũng đã có thể xem là một thiên tài xuất chúng.

Năm đó ông mười bảy tuổi, hình như mới Võ đạo lục trọng thiên.

Lâm Chấn Thiên không khỏi nhớ đến bản thân mình trước đây.

Một thiên tài như vậy, nếu đến ba mươi tuổi, bốn mươi tuổi sẽ còn như thế nào nữa? Cho dù Lâm Chấn Thiên không thể tính được, bởi vì đó là một bí ẩn, một bí ẩn không ai có thể biết, thế nhưng chắc chắn người đó sẽ đứng trên một vị trí đáng ngưỡng mộ.

Không ai biết được, cũng không ai đoán được.

Vì thế, ông nghĩ đưa đứa con trai này lên làm tộc trưởng là một việc không đúng lắm, nói không chừng sau này nó sẽ trở thành niềm tự hào duy nhất của Lâm gia.

...

Lâm Phi thấy phụ thân đã bỏ ý nghĩ đó đi thì thở dài một hơi.

Làm tộc trưởng thì có gì tốt? Hần không thèm làm tộc trưởng, chỉ tính tính toán toán đã mất nguyên ngày, lấy cơ hội đâu ra mà tu luyện. Làm tộc trưởng không phải là một việc vất vả bình thường đâu.

Không ngừng theo đuổi sự vô hạn của Võ đạo mới chính là mục tiêu của Lâm Phi.

"Phụ thân, đây là đan dược con chuẩn bị cho đại ca, người hãy nhận giúp huynh ấy!"

Lâm Phi lấy ra một bình ngọc đưa cho phụ thân mình.

Lâm Chấn Thiên ngăn người, nhìn chằm chằm vào đan dược trong bình ngọc, thốt lên: "Tiên Thiên đan!"

Năm đó, ông bước vào vào cánh giới Huyền giả, may mà có một viên Tiên Thiên đan, nếu không xem chút nữa đã chết nửa đường, chỉ chừng đó đã có thể thấy nó quan trọng đến mức nào.

Ông không ngờ đêm nay lại có thể thấy được một viên Tiên Thiên đan, tâm trạng rất xao động, sau đó ông cầm lấy bình ngọc: "Đây là Tiên Thiên đan của con, là Tiểu Tiêu Đan, ta không thể nhận được!"

Xác suất xuất hiện của một viên Tiên Thiên đan có thể tương đương với xác suất xuất hiện của một vị huyền giả, cường giả.

Gia tộc có thể đứng sừng sững trăm năm không ngã, tầm quan trọng của nó không ai dám coi nhẹ, thành Quy Nguyên cũng đã lâu rồi chưa xuất hiện loại đan dược này.

Lâm Phi lắc đầu: "Tạm thời con không cần dùng đến, đây là con đặc biệt chuẩn bị cho đại ca, sau khi uống xong chắc chắn đại ca có thể đạt đến Hậu

Thiên Đình Phong, lại có thêm phụ thân bảo vệ, thăng lên thành Huyền giả chắc chắn sẽ không thành vấn đề."

Vì sao Lâm Phi lại khách sáo như vậy, còn không phải vì Tiên Thiên đan không có tác dụng gì với bản thân hắn sao.

Cách thăng cấp của hắn cũng không giống với mọi người, muốn thăng cấp thì cần phải hoàn thành nhiệm vụ.

Vượt nhiệm vụ có thể sẽ không quá đơn giản nhưng có Tiên Thiên đan cũng chẳng giúp ích được gì, thế thì cho đại ca để hắn vượt ải thành công còn hơn.

"Đại ca con sẽ nhớ công ơn của con cả đời!" Lâm Chấn Thiên nói: "Trước tiên ta sẽ nhận đan được thay nó, tránh để nó lười biếng."

Lâm Phi cười to, hắn có thể thấy được một sự cảm kích từ đáy mắt phụ thân.

...

Từ trong mật thất đi ra.

Lâm Phi đang trên đường về lại tiểu viện.

Bởi vì đã nói hết tất cả ra rồi nên tâm trạng của hắn rất tốt, áp lực cũng biến mất, linh hồn hắn bây giờ cũng như đang lâng lâng.

Linh hồn đã dung hợp được không ít nên sau này chắc hắn sẽ không phải chịu thêm ảnh hưởng gì nữa.

Dưới ánh trăng, Lâm Phi nhếch miệng thành một nụ cười, bận rộn lâu như vậy, cuối cùng cũng lấy lại được thứ thuộc về mình.

Công pháp và vũ khí có tốt đến đâu nhưng nếu không có linh hồn dung hợp thì vẫn không được.

Cả người Lâm Phi thả lỏng, có cảm giác lâng lâng, thầm nghĩ: "Bận rộn, cực nhọc, mệt mỏi suốt mấy ngày nay đúng là không uổng phí mà, không cần ta nhúng tay vào phụ thân đã xử lý ổn thỏa hết rồi."

Trở lại sau kỳ nghỉ dài hai tháng rưỡi.

Ngày hôm sau.

Lâm Phi thức dậy từ sớm, cũng không gặp được đại ca, nhị ca, chắc bọn họ đang bế quan đột phá, nói về cảnh giới đột phá, nó cần một thời gian nhất định để bế quan.

Tác dụng của Tiểu Nguyên đan vô cùng lớn, nó có thể giúp đột phá cảnh giới đang có của bản thân một cách dễ dàng, còn như đột phá một cảnh giới nhỏ hay cảnh giới lớn thì đó là chuyện của bản thân họ.

Sau khi ăn cơm no nê, vốn muốn ra ngoài đi đi lại lại một chút nhưng nghĩ đến chuyện hôm qua, Lâm Phi bèn đến trạch viện của mình.

Trên đường đi, đệ tử Lâm gia đều khách sáo chào hỏi hắn, hơn nữa còn có thể cảm thấy sự sợ hãi từ bọn họ, như thể hắn là một tên ác ma mà bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu cũng có thể giơ nanh ra nuốt người được.

"Thực lực tốt cũng không phải là chuyện gì tốt!"

Lâm Phi biết rất rõ, bọn họ đang sợ mình, thế là tự mình kéo ra một khoảng cách với mọi người.

Trở về trạch viện, không thấy Thanh Loan đâu làm cho Lâm Phi không khỏi thắc mắc, cô gái nhỏ này rốt cuộc là chạy đi đâu rồi, chẳng lẽ gần đây mình đối xử với nàng tốt quá hay sao?

Giải quyết xong phiền phức nên cũng không còn áp lực gì, linh hồn cũng đã dung hợp được nhiều, từ trong sâu thẳm vẫn còn thiếu một chút nữa mới có thể đại đến độ toàn vẹn nhất.

"Thời tiết đẹp thật, thôi thì cứ ngủ một giấc đã!"

Gần đây đi sớm về trễ, tật lười biếng của Lâm Phi lại xuất hiện.

Việc đi ngủ những nam game thủ thật không có cách nào thay đổi được, cho dù đây là đại lục Huyền Thiên, bên ngoài có ồn ào như thế nào thì hắn cũng không muốn trở thành con khỉ cho mọi người vây quanh ngắm nghía.

"Thiếu gia! Thiếu gia!"

Lâm Phi dù đang ngủ say nhưng cảm giác vẫn rất thính.

Đây là phản ứng bình thường của một Võ giả, nếu ngủ say không khác gì một cái đầu lợn chết thì sẽ bị người ta làm thịt lúc nào cũng không biết, thế nên lúc ngủ võ giả luôn đề lại cho mình một sự cảnh giác, bất cứ lúc nào cũng có thể tự nhắc nhở mình.

Có người xuất hiện bên ngoài thật ra Lâm Phi đã biết rồi.

"Có chuyện gì thì nói mau đi!"

Ngoài cửa là một tên thị vệ đang rất cung kính, ngay cả ngẩng đầu nhìn Lâm tam thiếu cũng không dám.

"Bên ngoài có một người đến tự xưng là người của Công hội Phù Văn, người đó nói tỷ nữ Thanh Loan của thiếu gia bị ám sát trên đường, may mà có người của công hội ra tay giúp đỡ, bây giờ Thanh Loan vẫn đang ở Công hội Phù Văn!"

Lâm Phi thoáng cái sầm mặt lại: "Ai ra tay ám sát? To gan thật! Tỷ nữ của bản thiếu gia mà cũng dám ra tay!"

Bầu không khí bỗng trầm xuống, sát khí lộ ra, tên thị vệ đáng thương gần như phải rất cố gắng mới không chạy đi mất, sát khí đáng sợ này chỉ có thiếu gia mới tu ra được thôi.

"Nghe nói hình như là Dư Nghiệt của Lý gia."

Tên thị vệ dè dặt nói.

Con bé này, thật chưa bao giờ để cho người ta bớt lo!

...

Ngoài cửa lớn là một phù văn sư mặc áo đen, trước ngực có ba đạo phù văn, cũng tức là phù văn sư cấp ba, lúc này đang không ngừng đi qua đi lại.

Chuyện hôm qua toàn bộ thành Quy Nguyên đều đã nghe tin, Lý gia bị xóa sổ, thậm chí còn có tin đồn rằng tộc trưởng của Lý gia đã chết bên ngoài.

Còn về độ xác thực của cái tin đồn này thì không sao biết được nhưng không có lửa thì sao có khói, mà có khi lại chính xác thật ấy chứ.

Trong thời gian này, hễ ai mà có quan hệ với Lý gia đều lo sợ mình sẽ bị Lâm gia trả thù, thế nên chối bỏ sạch sẽ. Mọi tiếng xấu đều vút hết vào người Lý gia để mình không bị liên lụy đến.

Công hội Phù Văn không can dự vào việc này nên Trương Vận không sao hiểu được tại sao sư tôn lại bảo mình đi mời Lâm tam thiếu qua, chẳng lẽ là chuyện của ba vị trưởng lão cửu trọng thiên đã chết?

Nhưng dù thế cũng không đáng để làm vậy.

Sư tôn là một phù văn sư cấp năm cơ mà.

Nghe bên ngoài đồn đãi mới biết được Lâm Phi này rất hung tàn, có đủ bản lưu truyền, kẻ giết người hung tàn như thế nào thì miêu tả Lâm Tam Thiếu hung tàn như thế ấy.

Phù văn sư vẫn luôn không thích Võ giả cho lắm, giống như trong mắt bọn họ, Võ giả nếu không tu luyện thì cũng là đi giết người.

Phù văn sư thì không giống vậy, trừ việc tu luyện sức mạnh thần hồn thì thời gian còn lại là nghiên cứu phù văn, luôn tận dụng thời gian hết cỡ, không giống như Võ giả cả ngày chỉ có chém chém giết giết.

Nói rõ hơn một chút thì phù văn sư đều là những người đàn ông cuồng nghiên cứu, có khi còn hơn cả ba chữ "cuồng nghiên cứu" ấy chứ.

"Người chính là người của Công hội Phù Văn?"

Lâm Phi vừa ra đã thấy một người trẻ tuổi đi tới đi lui, cậu ta tỏ vẻ vô cùng bức bối, hình như đã chờ lâu lắm rồi.

Bởi vì cậu ta cũng không ngờ rằng, do thanh danh của Lâm Phi quá lớn nên cứ đi vào là thị vệ cứ cản lại, thế là Trương Vận xui xẻo phải đợi bên ngoài đến nửa canh giờ.

May mà bọn hắn là những người đàn ông cuồng nghiên cứu nên có thể dễ dàng không chú tâm tình.

Người này thật không có phép tắc.

Thế là, ấn tượng đầu tiên của Trương Vận về Lâm Phi không quá tốt, nếu như không phải do sư tôn yêu cầu thì chắc cậu ta đã mặc kệ mà đi khỏi đó từ lâu rồi.

"Đi theo ta!"

Trương Vận cũng không muốn nhiều lời, xoay người đi.

Động tác này vào mắt Lâm Phi lại biến thành ý khác.

"Mẹ nó! Đúng là người làm nghiên cứu hay tức giận mà, không phải chỉ là đợi có một lát thôi sao, có cần phải nóng nảy vậy không? Còn dám vác cái mặt đó ra với mình. Nếu Thanh Loan không phải nhờ mấy người giúp đỡ thì bản thiếu gia đã cho mấy người đẹp mặt rồi, xem thử còn lấy tư cách gì ra mà chảnh chó."

Tên thị vệ phía sau rất muốn nói một câu, thiếu gia, người này đã đợi nửa canh giờ đó.

Thế nhưng tạm thời câu này không dám nói ra, với danh tiếng hung tàn của Lâm tam thiếu, bây giờ mà mở miệng ra là chết chắc.

Lâm Phi biết đường đi đến Công hội Phù Văn nên không cần người dẫn, thế là hần nhẹ nhàng sai bước, hết như một cái bóng trắng, lác lác, lác lác.

Lúc Lâm Phi xuất hiện trên đường thì một việc ngoài ý muốn xuất hiện

"Không xong rồi, quý cuồng giết người ra kia."

Nghe vậy, đám người lập tức chạy tán loạn đi hết cả, thật là kỳ lạ.

Lâm Phi sờ sờ mũi mình, tự hỏi mình thành quý cuồng giết người từ bao giờ, cái tin nhảm này do ai truyền, có cần đi khắp nơi nói quá lên như vậy không, chắc chắn là một tên khốn kiếp nào đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Mục hội trưởng thăm dò

Công hội Phù Văn

Vận mệnh của Quy Nguyên thành thay đổi, đối với Công hội ảnh hưởng không lớn, phải nói là không hề ảnh hưởng, Công hội yêu chuộng hòa bình, có chủ trương bảo vệ hòa bình thế giới, ngăn chặn tận gốc chiến tranh và sự tồn tại của một loạt những thứ trái pháp luật.

Trong thư phòng của hội trưởng Phù Văn.

Hội trưởng Mục Trường Không cực kì hưng phấn như đi đánh máu gà, làm người ta phì cười không thôi, trông hết như một lão già nhật được tuyệt thế bảo bối.

"Cô bé, ta không phải người xấu, ngươi xem mặt ông già này trông có thể là người xấu không? Ngươi yên tâm, bọn chúng không quay lại đây nữa đâu!"

"Ta muốn về! Ta muốn về!"

Thanh Loan một thân áo xanh, khuôn mặt xinh đẹp hơi tái đi, rõ ràng đã bị chuyện trước đây dọa cho sợ, đến giờ vẫn sợ hãi

Hôm nay, Thanh Loan đi mua đồ, đồ đúng lúc dùng hết nên nàng chủ động ra ngoài mua, cuối cùng lại gặp kẻ xấu đánh lén. Nếu không phải nhờ tám phù văn của thiếu gia, nàng chắc chắn sẽ chết trong tay bọn chúng, sau đó lão già này xuất hiện, rồi đưa nàng tới đây.

Đối với ánh mắt là lạ của lão già này, Thanh Loan cho

ngay vào "sổ đen", lão già cũng chẳng phải người tốt gì, bằng không sao lại không thả mình về chứ.

Mục Trường Không thân là hội trưởng, biết mình bị cho vào sổ đen, biến thành một lão già xấu xa, không biết sẽ tức giận thành cái dạng gì nữa, chắc chắn là sẽ dựng râu tròng mắt rồi.

"Ta cho người đi báo cho thiếu gia của ngươi qua đây rồi. Đợi chút thôi, tẹo nữa tới giờ đó!" Mục Trường Không ôn hoà nói: "Chẳng lẽ ngươi không lo bây giờ ra ngoài lại gặp bọn người đó hả?"

Lão già này nói đúng, cũng có lý đó!

Ngờ vực hỏi lại: "Ông không gạt ta chứ!"

"Ta là hội trưởng, tại sao lại phải gạt ngươi chứ!" Mục Trường Không yên lòng: "Đúng rồi, thiếu gia nhà ngươi lợi hại lắm hả?"

Thanh Loan rất đắc ý: "Thiếu gia nhà ta rất lợi hại, hôm nay những kẻ đó chắc chắn sẽ đánh không lại thiếu gia nên mới chọn xuống tay với ta, thật dễ tiện mà!"

“Cái tấm phù văn trên đường này, chắc là của thiếu gia nhà ngươi nhỉ!”

Mục Trường Không dè dặt hỏi, trong lòng cảm thấy hồ thẹn, vì muốn biết được chân tướng sự việc mà đi lừa gạt một cô gái, hơi mất mặt nhỉ.

Nói thật, việc hôm nay, cực kì đơn giản.

Mấy ngày này thành Quy Nguyên không an tĩnh, Mục Trường Không vừa lúc từ quận thành quay về, trùng hợp gặp được vụ ám sát này, đang muốn ra tay cứu người nhưng phù văn sư vốn là những người yêu hòa bình, ghét nhất là chém chém giết giết, hội trường cũng không ngoại lệ.

Về sau cũng không cần phải nói, cô gái áo xanh đỏ ném ra một tấm phù văn, ngăn trở được cú đánh trí mạng kia, hơn nữa còn đánh cho bọn chúng bị thương.

Tấm phù văn tấn công lại đối phương, Mục Trường Không đều trông thấy hết, hết sức giật mình.

Khi nào thì một phù văn cấp hai đã mạnh đến mức này rồi?

Vì thế, Mục Trường Không ôm cái ý nghĩ đó, không thả cô gái về ngay, muốn tìm hiểu một chút về vị thiếu gia thần bí kia.

Phù văn cấp hai không phải loại cao cấp gì, cụ thể nói đến sức mạnh, nhưng khi thì triển sức mạnh ra mạnh hơn cả phù văn cấp hai tầm thường. Đạt đến trình độ phù văn cấp ba, vị Mục Trường Không này xiêu lòng muốn nghiên cứu rồi.

Kỹ thuật phù văn này thuộc loại phát triển mang tính thăm dò, linh cảm có thể thay đổi hướng phát triển của phù văn.

Đột nhiên xuất hiện vị thiếu gia thần bí này, khiến Mục Trường Không nhớ đến vị thiên tài thần bí kia.

Khi nào thành Quy Nguyên này sinh ra nhiều thiên tài như thế chứ?

Trên người một thị nữ lại xuất hiện một phù văn cấp hai loại được cường hoá, rất đáng bỏ thời gian tìm hiểu.

Thanh Loan là một thị nữ tốt, rất tốt!

Lão già này không phải người xấu nhưng tại sao lại đi hỏi thăm tin tức của thiếu gia chứ?

Không nên coi thường thị nữ, hôm nay hình tượng Mục Trường Không quá mức quái dị, nếu để cháu gái đi làm thì có lẽ kết quả sẽ càng tốt hơn. Đáng tiếc, ông ta không biết bản thân đã sớm bị liệt vào sổ đen rồi.

Kế tiếp Thanh Loan không nói chuyện nữa, giữ miệng kín như bưng.

Mục Trường Không không còn gì để nói luôn, thị nữ này giao hoạt quá, vừa hỏi ra được một chút manh mối, chộc cho cô bé hứng khởi kể tiếp thì miệng lại câm như hến, mặc kệ lão khơi chuyện thế nào cũng không cạy được miệng nàng ra.

Chao ôi! Già rồi! Già thật rồi!

Mục Trường Không hết cách. Đệ tử đừng làm mình thất vọng, hãy đưa vị thiếu gia đó đến đây đi!

Nếu là thiếu gia nhà khác, Mục Trường Không chắc chắn sẽ chủ động đi tìm hiểu một chút.

Lâm gia, Lâm tam thiếu.

Mục Trường Không lui bước rồi.

Một vị thiếu gia mà lại là phù văn sư sao? Thậm chí còn biết làm ra phù văn? Nói không chừng là từ chỗ nào lấy được đó. Thành Quy Nguyên có chuyện biến lớn, Lâm gia lại là đầu xỏ, tốt nhất mình không nên tiếp xúc quá gần.

Lần thứ hai tới Công hội Phù Văn.

Lâm Phi không ngờ sẽ gặp lại là một tình huống như vậy, trong lòng rất an tâm, may là người của Công hội Phù Văn ra tay cứu giúp.

Phần tử còn lại của Lý gia chắc chắn không được chết từ tể!

Lâm Phi đang cân nhắc, sau khi trở về, muốn tiến hành phản kích. Không thể để ngày hôm nay gặp ám sát, ngày mai lại gặp ám sát được. Nghĩ đến thôi đã đủ phát cáu rồi!

Trương Vận mang theo một người tuổi còn trẻ vào phòng của Công hội, khiến khá nhiều người cũng để ý.

Phía dưới Mục Trường Không, đệ tử xuất sắc không nhiều, Trương Vận là một trong số đó, cũng khá được yêu thích. Hôm nay còn mang đến một người trẻ tuổi, chẳng lẽ đây cũng là một đệ tử nữa của hội trường sao?

“Sur tôn, đệ tử đã về.”

Trương Vận đứng ở cửa, gõ gõ cánh cửa.

“Vào đi!”

Ấn tượng của Trương Vận đối với Lâm tam thiếu không tốt lắm, dọc đường một câu cũng không nói, đẩy cửa bước một bước rất rộng đi vào.

“Thiếu gia!”

Lâm Phi từ ngoài đi vào, chưa phản ứng kịp, một mùi hương truyền tới, luồn vào cánh mũi hắn.

Nhóc con này!

Thanh Loan ôm Lâm Phi như con bạch tuộc, nhìn sơ qua cũng biết có bao nhiêu mập mờ.

Lâm Phi cũng biết, bình thường Thanh Loan sẽ không làm hành động này, chắc chắn là vụ ám sát kia làm cho sợ, đặt tay trên lưng Thanh Loan nhẹ nhàng vỗ: “Đừng sợ, thiếu gia tới rồi!”

Quả thật, Lâm Phi muốn nói, cô nhóc ngoan, thiếu gia tới đón ngươi rồi.

Nhìn một trạch nam nghiêm túc, một lão già đang phản khởi, Lâm Phi không muốn tiếp xúc với họ, tên nhóc kia, khoản giao tiếp rất tệ, hắn đã biết từ sớm.

“Ông lão, đa tạ ông đã cứu Thanh Loan nhà ta! Đây là một ngàn lượng bạc, gọi là chút lòng thành của ta!”

Lâm Phi vung ra một nghìn tờ ngân phiếu, rất hào phóng!

“Nhóc con, chúng ta về!”

Trương Vận nổi giận, sư tôn đại nhân là người lớn tuổi. Tên kia chả có tí lễ phép nào cả, dám nói với sư tôn đại nhân như vậy. Tên này có bệnh rồi! Sao dám làm như vậy ở Công hội chứ!

“Tên kia! Ai cho ngươi đi!”

Trương Vận lập tức ngăn lại, tức giận ngàn ngụt.

Mục Trường Không bị người ta phát thẻ người tốt, trán nhăn lại thành một đường.

Lâm Phi hơi híp mắt, nhìn Trương Vận: “Chê tiền ít à?”

Một hơi thở đậm mùi nguy hiểm dần dần len lỏi vào người Trường Vận, cậu ta vội hành động làm ra vẻ đề phòng theo bản năng: “Ngươi muốn làm gì, ở đây là Công hội Phù Văn đó!”

“Đi ra ngoài!”

Sắc mặt Mục Trường Không trầm xuống. Người đệ tử này của mình giao tiếp rất kém. Ông ta đang hối hận tìm một người tốt tính, bị người ta khê kích thôi là rồi hết cả lên, thật xấu mặt quá mà!

Trương Vận không cam lòng đi ra ngoài

“Anh bạn trẻ, giọng nói không cần lớn như vậy đâu!”

Mục Trường Không chỉ chỉ ghế dựa: “Ngồi xuống tâm sự tí?”

Thanh Loan hạ giọng: “Thiếu gia! Lão già này chẳng phải tốt lành gì cho cam. Lão ta cứ hỏi thăm tin tức của ngươi!”

Trên mặt phù văn sư cấp năm Mục Trường Không xấu hổ không thôi. Con nhóc kia được lắm. Ta mới đây cứu ngươi mà giờ còn bị ngươi giở trò nói xấu, ấn tượng về ta vẫn là một lão già xấu xa, ta có xấu xa như vậy sao?

Lâm Phi trừng mắt nhìn Thanh Loan, kéo Thanh Loan ngồi xuống: “Nhóc con, không nên nói bậy, đây là hội trưởng Phù Văn làm sao có thể là người xấu chứ. Hội trưởng nói có phải không?”

Mục Trường Không cười gượng: “Vị thiếu gia này nói không sai, quả là người hiểu biết!”

Một vị hội trưởng bị một thị nữ nói thành người xấu, quả thật mất hết mặt mũi rồi, may mà Mục Trường Không mưu trí, khéo miệng gạt nhẹ, ông ta sẽ không coi chuyện này là thật.

“Hội trưởng, không biết người của ta lại gây thêm chuyện gì?” Lâm Phi đi thẳng vào vấn đề: “Thị nữ của ta cái gì cũng không hiểu, hội trưởng đừng để bụng!”

Trên đường không rõ vì sao lại tới Công hội Phù Văn.

Theo như lời Thanh Loan vừa nói, Lâm Phi hiểu ra một việc, chẳng lẽ là chuyện về tấm phù văn?

Mục Trường Không lặng lẽ đánh giá, trước muốn kiểm tra đánh giá sức mạnh tinh thần của thằng nhóc này, liệu hắn ta có phải là phù văn sư hay không, rồi sau đó mới dám khẳng định.

“Người là phù văn sư à?”

Sức mạnh tinh thần mạnh đấy, đây là vẫn là cấp bốn hay là cấp năm vậy?

“Haha! Ta chỉ là một tên hoa hoa công tử. Sao có thể làm một phù văn sư chứ. Hội trưởng đại nhân đừng đùa, không buồn cười tí nào đâu!”

Quả nhiên mục đích vẫn là vì tấm phù văn.

Lâm Phi là một phù văn sư cấp ba, sức mạnh tinh thần đều đã phong ấn cả, sẽ không để lộ dù chỉ một chút sức mạnh tinh thần, đây là pháp môn ẩn giấu sức mạnh tinh thần.

Ngay cả khi phù văn sư cấp mười đứng trước mặt, đừng hòng có thể điều tra.

May mà Thanh Loan hiểu biết.

Trong mắt Thanh Loan xẹt qua một tia đắc ý, lão già này đúng là không tốt đẹp gì mà.

“Chẳng lẽ là lão nghĩ sai rồi?” Sức mạnh tinh thần của cấp năm dò xét điều tra cũng không cảm thấy một chút thần khí nào, hay là mình đoán sai nhỉ?

Phù văn sư cấp hai sức mạnh lên tới cấp ba, trừ bỏ bút tích của một phù văn sư, người ngoài làm sao đạt đến trình độ này?

Mục Trường Không thu lại sức mạnh tinh thần về không để lại dấu vết gì, nếu không phải phù văn sư, tuyệt nhiên sẽ không cảm nhận được Thảm Hoa trong lúc điều tra đó.

“Ta đang tò mò không biết phù văn mà con nhóc kia dùng là từ đâu tới vậy? Tấm phù văn kỳ lạ lắm nhá, chỉ là phù văn cấp hai nhưng lại sánh được với phù văn cấp ba. Người biết không?”

Mục Trường Không ném ra một câu hỏi, quan sát phản ứng của người đối diện.

Lâm Phi “Vèo” một tiếng đứng lên, vẻ mặt hơi hoảng hốt: “Không thể nào, phù văn cấp ba? Má! Thiệt thòi rồi!”

Chẳng lẽ đoán sai thật, xem người đối diện chẳng có vẻ gì là hiểu biết về giá trị của tấm phù văn này cả.

“Tấm phù văn này của người?” Lời nói của Mục Trường Không nói ra có chút dò xét.

Lâm Phi thở dài một hơi: “Oái, tấm phù văn không phải của ta, chỉ là nhặt ở trên đường, mua từ một lão già. Lúc ấy lão già kia chém hán chế tác được phù văn vô cùng lợi hại, thiên hạ chỉ có mỗi một cái, còn nói bán rẻ cho ta. Ta còn cho rằng gặp phải tên lừa đảo, sợ hắn bám theo nên mua bừa một cái, sớm biết thế này mua hết cho rồi!”

Thanh Loan xém chút che miệng cười, thiếu gia thật xấu, phù văn rõ là của thiếu gia tự chế tạo ra mà.

Quả nhiên có một vị phù văn sư đi ngang qua thành Quy Nguyên.

Trong lòng Mục Trường Không nghe thấy thế thì có chút tiếc nuối. Nếu có thêm một tấm phù văn nữa thì có thể phá giải ra xem rồi!

Đáng tiếc, đáng tiếc quá!

“Chúng ta có thể đi rồi!”

Lâm Phi tin bản thân tự biên ra một câu chuyện như thế, lão già này chắc chắn sẽ tin.

“Ha ha! Đi thôi!”

Mục Trường Không thất vọng ngồi xuống, lại thêm một manh mối bị chặt đứt.

Lâm Phi kéo Thanh Loan đi, xoay người ra khỏi cửa, về phần một ngàn lượng bạc kia, coi như là để bày tỏ!

Đang chuẩn bị mở cửa lớn, bên ngoài cửa lớn bị người đẩy ra, một bóng dáng màu trắng đi tới, hai người liếc nhìn nhau.

Bỗng nhiên, tiếng cô gái truyền ra

“Là nguoi!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Lừa mười vạn lượng

Người đi từ cửa vào là Mục Ninh, cô gái áo trắng mà Lâm Phi đã từng gặp một lần.

Trong lòng Lâm Phi hơi hồi hộp, nhìn bộ dáng của nàng ta thì chẳng biết tại sao hắn cảm giác có chuyện xấu sắp xảy ra, nên hắn kéo tay Thanh Loan đi ra ngoài, giả vờ như không thấy ai cả vậy.

“Mẹ kiếp, tại sao lại gặp nàng ta tại đây chứ, nhìn cô ta có vẻ tức giận, ta chắc tội nàng ta lúc nào sao?”

Lâm Phi không nghĩ ra được là vì sao nên phải cố gắng rời đi Công hội Phù Văn nhanh nhất có thể.

...

Gần đây Mục Ninh cảm thấy rất khó chịu.

Từ lần trước biết được người trẻ tuổi kia là một thiên tài về phù văn thì Mục Ninh đã sai người tìm kiếm người này, kết quả là người này biến mất một cách thần bí, giống như là đã rời khỏi nơi này rồi.

Mỗi lần Mục Ninh nhìn thấy lông mày của ông nội mình nhíu lại thì lại đau lòng, nên nàng ta thế muốn tìm ra được tên đó để xem hắn là thần thánh phương nào.

Hơn nữa, hôm nay ông nội từ quận Sơn Hà về thì tâm trạng cũng không tốt.

Nên tâm tình của Mục Ninh cũng không tốt, khi tới sảnh thì biết Trương sư huynh định tới gặp vị thiếu gia kia, để xem có giúp được chút gì không.

Thế là một màn này xuất hiện.

“Không được đi!”

Nhìn thấy tên khốn này định đi mà không nói gì thì Mục Ninh càng bướng bỉnh, dang tay chặn cửa lại.

Thật vất vả mới gặp được nguoi, làm sao có thể cho nguoi rời đi được.

Bởi vì nóng lòng rời đi nên Lâm Phi không chú ý va phải Mục Ninh khiến nàng ta đứng không vững, theo bản năng ôm lấy Lâm Phi để cơ thể mình được vững vàng.

Thế là có một màn mập mờ trước mắt.

Mục Ninh ôm chặt Lâm Phi như bạch tuộc vậy, cả người dán vào lồng ngực của hắn, một luồng hơi thở của đàn ông xông vào mũi làm nàng cảm thấy an toàn.

Lâm Phi cực kỳ kinh ngạc, mình đang bị sàm sỡ sao?

Ngực khá lớn nhưng không biết là hình bánh bao hay hình măng nhĩ?

Cảm giác thật tuyệt, lần đầu được một cô nàng ôm ấp, lại còn là một mỹ nữ nữa chứ, Lâm Phi vẫn rất hài lòng, dù sao cơ hội như này rất khó có được.

Nhưng hắn lại không biết có hai người đang tức giận.

Hai mắt của Thanh Loan sắp phun lửa, nghĩ thầm “Đúng là một kẻ không biết xấu hổ, lại dám quyến rũ thiếu gia nhà ta! Lần sau phải bảo thiếu gia tránh xa người phụ nữ xấu xa này ra mới được!”

Một người khác đó là hội trưởng Mục Trường Không của chúng ta.

Cháu gái của mình bị kẻ khác sàm sỡ, không tức giận được sao?

Khụ khụ...

Tiếng ho khan của Mục Trường Không cắt đứt bầu không khí hiện tại.

“Ông nội, hần bắt nạt cháu.”

Người phản ứng nhanh nhất đó là Mục Ninh, vội vàng chạy tới bên cạnh ông nội nằng, mặt đỏ như nắng chiều giống như nằng thật sự bị bắt nạt vậy.

“Mẹ nó, rõ ràng là người sờ ngực ta mà, ta bắt nạt người lúc nào.”

Lâm Phi rất oan ức, đang định cãi lại vài câu nhưng đột nhiên nghĩ lại, thôi chết rồi! Cô nàng này chính là cháu gái của hội trưởng, chạy trước vẫn tốt hơn, nếu không thì rất phiền phức.

Hần vội vàng kéo tay Thanh Loan định chạy đi.

“Nhóc con! Đừng đi vội như vậy!”

Lâm Phi nào dám ở lại, vội vàng đi tới cửa nhưng lại bị một vách tường vô hình cản lại.

Có một cánh cửa màu trắng làm bằng lưu ly đã chặn lại đường đi của hần.

Đây là do Mục Trường Không làm ra, để nói cho Lâm Phi một điều, đừng nghĩ rời khỏi, hãy ngoan ngoãn mà ở lại nói chuyện đi.

Lâm Phi thầm mắng một tiếng cáo già, đây mới gọi là bắt nạt đấy, dù gì cũng là hội trưởng, tại sao lại đã man như vậy?

“Hội trưởng Mục, ngài muốn gì? Chẳng lẽ muốn giam ta ở đây? Lâm gia của ta cũng không phải là kẻ dễ ức hiếp.” Lâm Phi chắc chắn không chịu ngoan ngoãn mà ngồi xuống nói chuyện rồi.

Không thể yếu thế được.

Tạm thời Lâm Phi không thể đắc tội với phù văn sư cấp năm được, hơn nữa người ta vẫn là hội trưởng của một chi nhánh, chỉ cần hơi động tay là có thể diệt sạch Lâm gia rồi.

“Ông nội, hần ta chính là người lần trước trả lời được câu hỏi!”

Mục Ninh vạch trần sự thật về Lâm Phi bởi vì nàng rất muốn ông nội trừng trị tên khốn này.

Từ nhỏ tới giờ nàng ta lần đầu tiên bị ăn đậu hũ, không tức giận mới lạ, hơn nữa nàng ta còn là cháu gái của hội trưởng Công hội Phù Văn nên tính tình kiêu ngạo là tất nhiên.

Mẹ nó, quả nhiên là như vậy.

Chuyện Lâm Phi không muốn thấy nhất lại xuất hiện.

Lâm Phi giả bộ như không biết cái gì: “Mỹ nữ, nàng nói cái gì vậy? Câu hỏi nào, ta có biết nó sao?”

Người lại dám ngụy biện?

Nếu ánh mắt của Mục Ninh có thể giết người thì Lâm Phi sẽ bị chết không biết bao nhiêu lần rồi, nàng ta chưa từng gặp qua kẻ nào mặt dày như vậy, rõ ràng hần đã trả lời được câu hỏi đó mà bây giờ lại không chịu nhận, chuyện đó cũng đâu phải là chuyện mất mặt gì?

“Người nói dối, câu hỏi đó chính do người trả lời!”

Lâm Phi chết cũng không chịu nhận: “Hội trưởng Mục, ta nghĩ cháu gái ngài nhận nhầm người, loại người như ta hết ăn lại nằm, làm sao mà hiểu được phù văn chứ? Ở nhà ta còn có việc gấp, xin hội trưởng Mục cho chúng ta rời khỏi, ngài cũng không muốn chuyện này bị người khác biết chứ?”

Mục Trường Không liếc nhìn cháu gái mình, rồi nói: “Chuyện vừa rồi, cậu định xử lý như thế nào?”

Mục Ninh ngăn ngo, ông nội bị làm sao vậy, không phải ông nội luôn muốn tìm người đã trả lời được câu hỏi đó sao?

Lâm Phi thở phào một hơi nhẹ nhõm, lão già này không tin thì tốt, lần sau ta sẽ không bao giờ tới Công hội Phù Văn nữa.

“Vừa rồi là tại hạ vô lễ. Xin Mục tiểu thư đừng trách!” Ông muốn có cái bậc thang để xuống thì ta chiều vậy, Lâm Phi nghĩ thầm như thế.

“Sự trong sạch của cháu gái ta mà muốn dùng một câu xin lỗi là xong sao?” Mặt Mục Trường Không đen lại, không khí trong phòng lập tức lạnh lẽo.

Được lắm, định lừa bịp mình đây mà.

Từ trước tới giờ chỉ có Lâm Phi lừa gạt kẻ khác, không ngờ bây giờ có người định lừa gạt mình nhưng uất ức nhất đó là mặc dù biết mình đang bị lừa gạt nhưng vẫn phải tiếp tục.

Lực ảnh hưởng của Công hội Phù Văn rất mạnh, đặc tới Công hội Phù Văn không phải là một quyết định đúng đắn.

“Đây là năm vạn lượng ngân phiếu coi như là bồi thường.”

Mục Trường Không không nói lời nào.

Lâm Phi nhìn đau, lại lấy thêm một vạn lượng nữa, sáu vạn lượng đã là không ít rồi, ông đừng có tham quá.

Cái gì? Còn không vừa lòng sao? Còn muốn lừa thêm nữa? Ta nhìn.

Rút thêm một vạn lượng nữa, vẫn không có động tĩnh gì.

Tới tận lúc Lâm Phi rút tới mười vạn lượng thì hần tức giận, lần này mà không đồng ý nữa thì ta cũng mặc kệ, ông cho rằng tiền chỉ là giấy thôi sao?

Lúc này, Thanh Loan kéo kéo ống tay áo của thiếu gia mình.

“Thiếu gia, hình như có thể đi rồi.”

Lâm Phi tức giận tới sắp phun máu, cửa đã được mở ra, cáo già này thật đúng là dám gạt mình.

“Ngươi có thể đi rồi.”

Lâm Phi ủ rũ mà ra về, bị người sàm sỡ lại còn bị mất mười vạn lượng bạc, ôi số bạc của ta, cũng không phải là tự dung mà có đâu.

...

Sau khi hai người rời khỏi.

Mục Trường Không mới cười ha hả: “Thằng nhóc này, không cho hắn một bài học thì hắn cứ nghĩ mình là ông trời sao.”

“Ông nội, tại sao ông có thể như vậy!”

Mục Ninh dậm chân, có vẻ hơi xấu hổ, không biết tại sao ông nội lại muốn lừa gạt mười vạn lượng bạc của tên kia nữa.

Mục Trường Không cười nói: “Thằng nhóc khốn nạn kia dám sàm sỡ cháu gái của ta, mười vạn lượng bạc vẫn còn nhẹ đó, đúng lúc ông định mua vật liệu phù văn mà hơi kẹt tiền, mà Lâm gia vừa mới diệt Lý gia xong nên mười vạn lượng vẫn không tính là gì.”

Nếu Lâm Phi biết được thì chắc chắn sẽ tức tới phun máu, số bạc này là do mọi người liều mạng mới có được, ông lại chỉ cần dùng vài câu là có mười vạn lượng, muốn chết a.

Mục Ninh hỏi: “Thế nhưng ông cũng không thể thả hắn đi a.”

Mục Trường Không cười nói: “Cháu gái ngoan, thằng nhóc này rất thông minh, ông nghĩ nó chính là một phù văn sư, mới vừa rồi bị cháu nói như vậy, mặc dù hắn đã từ chối rất thẳng thắn thế nhưng vẫn còn sơ hở lộ ra. Còn tại sao ông muốn thả hắn đi là vì ông muốn hắn tự mình thừa nhận.”

Mục Ninh rất rõ ràng ông của mình sẽ không nói những điều không chắc chắn, nghe như vậy thì tên ghê tởm kia sẽ chủ động đi tới đây gặp mặt sao?

“Ông nội, tại sao lại như vậy. Ông nói cho cháu nghe đi mà!”

Mục Ninh nũng nịu, đóng đưa cánh tay của Mục Trường Không.

Mục Trường Không dờ khóc dờ cười, đành phải nói: “Hôm nay ông vừa trở về từ quận Sơn Hà, nghe nói có người của Huyền Vũ Môn muốn tới Quy Nguyên Thành của chúng ta.”

Mục Ninh kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ là người đứng sau của Lý gia muốn tới gây bất lợi cho tên kia?”

“Thật thông minh!” Mục Trường Không nói: “Thằng nhóc kia rất có bản lĩnh, tự mình dẫn người tới xóa sổ Lý gia. Ông hoài nghi cao thủ Huyền giả của Lý gia cũng bị người của Lâm gia giết chết, nếu như thằng nhóc đó là phù văn sư thì đúng là có thể chém giết Huyền giả của Lý gia rất dễ dàng.”

“Tại sao có thể chứ? Huyền giả chính là...” Mục Ninh cực kỳ kinh ngạc mà nói.

Mục Trường Không nói: “Không có gì là không thể! Nếu như hắn chính là phù văn sư thì sẽ không phải là một phù văn sư bình thường, có thể tránh thoát sự điều tra thần hồn của một phù văn sư cấp năm thì chắc chắn không đơn giản, khi người của Huyền Vũ Môn tới, chỉ cần Công hội Phù Văn chúng ta tham dự vào nữa thì hắn chắc chắn phải tới!”

“Vẫn là ông nội giỏi nhất.”

Mục Ninh nghĩ tới mọi chuyện của tên kia đều nằm trong kế hoạch của ông nội thì trong lòng rất thoải mái.

Ngươi dám sờ ngực ta sao? Đáng đời!

...

Hất xì...

Trên đường đi về, Lâm Phi hất xì một tiếng, nhìn xung quanh, thầm nghĩ: “Là kẻ nào đang nguyên rủa ta? Hình như gần đây ta không làm chuyện xấu gì a.”

“Thiếu gia, chỉ tại Thanh Loan không tốt, ngài mắng ta đi!”

Thanh Loan cúi đầu xuống giống như là một đứa trẻ con có lỗi vậy.

Thực sự Lâm Phi khá tức giận, bình thường chỉ có hấn lừa gạt người khác thế mà hôm nay hấn lại bị một con cáo già lừa gạt.

Rõ ràng mình bị sàm sỡ thế mà vẫn bị mất mười vạn lượng, nếu biết như vậy thì lúc đó sẽ hưởng thụ hơn một chút, giá này cũng quá đắt đi.

Lâm Phi cười nói: “Suy nghĩ lung tung cái gì đó, chuyện này lại không liên quan tới ngươi. Thiếu gia của ngươi cũng không thiếu tiền.”

“Ô ô, thiếu gia thật tốt!”

Thanh Loan lao tới ôm chầm lấy hấn.

Lâm Phi nghĩ thầm: “Loli thật tốt, thảo nào mọi người đều thích loli!”

Tâm trạng của hấn lập tức tốt hơn nhiều.

Vấn đề kia không cần nghĩ nhiều nữa, dù sao hấn sẽ không tới Công hội Phù Vãn nữa, con cáo già kia rất khó chơi a.

“Hôm nay thiếu gia sẽ dẫn ngươi đi dạo phố mua đồ!”

Lâm Phi đã hoàn thành một trong những ước nguyện của mình là dắt một cô nhóc đáng yêu đi dạo phố.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Tam thiếu luyện binh?

Trong lúc Quy Nguyên thành vẫn đang vui đùa ẩm ỉ.

Bạn học Lâm Phi của chúng ta bắt đầu vui đùa chuẩn bị chế tạo ra binh khí đầu tiên của riêng mình.

Sau khi chịu một phen tổng tiền ở Công hội Phù Vãn, Lâm Phi quyết định đem đau buồn biến thành động lực rèn ra binh khí đầu tiên của mình.

...

Tại xưởng binh khí của Lâm gia.

Lâm gia có một khu vực khai thác mỏ, kiếm được số lượng khoáng thạch lớn. Chế tạo binh khí là một nguồn thu nhập quan trọng, chiếm phần lớn trong thu nhập của Lâm gia.

Muốn rèn được binh khí tốt thì cần dùng Hắc Thiết thạch. Binh khí được rèn ra từ loại quặng sắt bình thường đều là binh khí rác rưởi, chỉ phù hợp cho người thường dùng, nếu để võ giả sử dụng chúng thì sẽ chẳng khác gì người thường, không có gì lợi hại.

Nghe nói Lâm tam thiếu muốn đến đây rèn binh khí, tất cả mọi người đều không tin.

Lâm tam thiếu sẽ đến đây rèn binh khí? Không phải là nói lung tung chứ?

Nếu như là trước kia, có lẽ mọi người đều cho rằng tam thiếu đang gây chuyện, rèn binh khí không phải chuyện nói xuông là có thể làm được, cần phải có thiên phú mới có thể rèn ra được binh khí.

Không hiểu vì sao, danh tiếng của Lâm tam thiếu ở Lâm gia lại nổi trội mạnh mẽ.

Một thân một mình tiêu diệt tam đại trưởng lão của Lý gia, giết chết bọn họ ở trên đường lớn, sau đó không còn ai lại dám nghi ngờ thực lực chiến đấu của Lâm tam thiếu nữa.

Nhận tin Lâm tam thiếu muốn đến đây rèn binh khí, bọn họ cũng đâu dám nói gì.

.....

Lâm Phi mang theo nhóc con đáng yêu, Thanh Loan, tới cùng.

Theo như lời hắn nói, mang theo nhóc con đáng yêu này rất dễ thu hút ánh mắt người khác, rất phù hợp với điệu bộ của một thiếu gia.

“Hoan nghênh tam thiếu gia đại giá quang lâm!”

“Hoan nghênh tam thiếu gia đại giá quang lâm!”

Lúc Lâm Phi xuất hiện ở cửa, người phụ trách xưởng vội vội vàng vàng chạy ra tiếp đón.

“Bảo bọn họ tản ra đi!”

Nhìn thấy quản lý định tiến ra đây, Lâm Phi liên tục khoát khoát tay, ông đây không phải đến để tham quan mà đến để rèn binh khí.

Trương Liêm Minh lau mồ hôi trên đầu, xoay người quát: “Tất cả về chỗ làm việc đi.”

Người này là quản lý của xưởng chế tạo, là người thuộc chi thứ trong họ. Cơ thể trưởng thành cao lớn thô kệch. Nếu như sinh ra vào thời đại sau, chiều cao hai mét này không chơi bóng rổ thì rất đáng tiếc.

Trương Liêm Minh rất có ảnh hưởng, giọng nói lại vang to như loa, các quản lý nghe thấy giọng nói đó nào dám lại gần nữa.

“Tam thiếu, ta đã cho người chuẩn bị theo như ngài yêu cầu rồi!”

“Đẫn đường đi!”

.....

Xưởng của Lâm gia rất lớn.

Âm thanh leng keng vang lên không ngừng.

Số lượng lớn quặng sắt chất chồng như núi, công nhân lên đến vài trăm người đang không ngừng làm nguội sắt.

“Đây là nơi tạo ra binh khí Bất Nhập Lưu!”

“Nơi này là nơi chế tạo ra binh khí Bách Luyện!”

“Còn đây là nơi chế tạo ra binh khí Thiên Luyện.”

...

Phạm vi xưởng chế tại Lâm gia rộng vài tầng, giống như kiến trúc của một tòa Kim Tự Tháp, đồng thời được xây dựng dựa vào núi, có ý nghĩa bất phàm.

“Nơi này rất tốt, đỡ cho việc lại phải đi tìm nơi chế tạo binh khí!”

Lâm Phi vô cùng hài lòng với nơi này.

Từ khi trở về từ Công hội Phù Văn, Lâm Phi tập trung toàn bộ tinh thần vào việc học tập, mà việc học tập ở đây chính là chế tạo binh khí.

Chuyện của thành Quy Nguyên cũng đã xử lý được khoảng bảy tám phần, Lâm Phi dự tính rồi đi trước, dọc đường tiện thể du lịch một chút, nâng cao kiến thức của bản thân.

Thực tế, Lâm Phi muốn trải nghiệm du ngoạn giang hồ một lần.

Chế tạo binh khí, chẳng qua mục đích là để che dấu Hắc Sát đao tránh để người khác nhìn ra manh mối.

Vừa đúng lúc Lâm Phi lấy được ít khoáng thạch ở chỗ Lý gia, đem về làm một thanh đao sử dụng lúc luyện tập, tiện thể che giấu thực lực.

“Nhà mình có nhiều binh khí Bách Luyện không?”

Lâm Phi tùy ý hỏi.

Lâm Liêm Minh nói: “Binh khí Bách Luyện bình thường được dùng trên giang hồ hoặc là dùng cho thủ vệ, Lâm Gia chúng ta hiện nay có thể chế tạo được khoảng một ngàn kiện binh khí mỗi tháng, tính riêng binh khí bách Luyện thì làm được khoảng một trăm kiện.”

“Vậy cũng được!”

Suýt chút nữa Lâm Liêm Minh cầm đầu xuống đất, nếu để số lượng ba ngàn kiện binh khí Bách Luyện, một trăm kiện binh khí Thiên Luyện cho xưởng khác làm, có lẽ không thể làm được một phần ba.

Chỉ là hắn không biết, Lâm tam thiếu gia của chúng ta sau khi trải qua không gian học tập giả thuyết còn không thèm nhìn đến binh khí Bách Luyện.

“Thiếu gia, binh khí Bách Luyện ở xưởng chúng ta có thể coi là rất tốt rồi!” Lâm Liêm Minh nghĩ rằng hắn ta nên bỏ sung vài câu, tránh để lại ấn tượng không tốt.

“Ba ngàn à, cả một ngày các người mới luyện được một trăm kiện binh khí Bách Luyện? Nuôi các người ăn cơm đều là lãng phí hết à!” Lâm Phi chợt nâng giọng lên: “Lâm gia chúng ta một ngày phải luyện được năm trăm kiện binh khí Bách Luyện.”

Lâm Liêm Minh muốn phun ra ba lít máu.

“Việc này... Thật sự vô cùng khó khăn!” Nếu như là người ngoài, chắc chắn Lâm Liêm Minh sẽ tranh cãi một phen, nhưng đối với Lâm tam thiếu gia, hắn không có gan làm chuyện đấy.

Lâm Phi khẽ nheo mắt lại, “Vô cùng khó khăn? Đưa ta đi xem xem!”

Lâm Liêm Minh chợt cảm thấy một cổ khí lạnh bao quanh người mình, trái tim như bị treo lên, sau lưng không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Khí tức của Tam thiếu gia quá mạnh mẽ.

.....

Lâm Liêm Minh dẫn Lâm Phi đến chỗ lò lửa gần đây nhất.

Thợ rèn đang chế tạo binh khí Bách Luyện.

Binh khí Bách Luyện, phải trải qua một ngàn búa mới tính là Nhất Luyện, chỉ cần nghĩ cũng thấy rèn đến Bách Luyện có bao nhiêu khó khăn.

“Không được, không được!”

Lâm Phi nhìn thấy cách làm của thợ rèn không khỏi lắc đầu, cách làm như vậy không đúng.

Trong thế giới học tập giả thuyết có rất nhiều phương thức rèn sắt, muốn cái gì có cái đó, cách thức rèn sắt hắn vừa thấy hoàn toàn không đúng, thảo nào năng lực chế tác lại kém đến vậy.

“Người bảo hắn ta đi ra đi.” Lâm Phi lại nói.

Người rèn sắt vừa rồi là một người đàn ông trung niên, nửa thân còi trùn, cơ bắp xếp chồng lên nhau, da thịt màu đồng cổ, tràn đầy sức mạnh, hắn ta nghe thấy vậy, bất mãn lên tiếng: “Tại sao lại bắt ta tránh ra?”

Lâm Liêm Minh hỏi hộp trong lòng, Tam thiếu rốt cuộc muốn làm gì đây.

“Đây là Tam thiếu gia, người cứ xuống trước đi!” Lâm Liêm Minh vội vàng mở miệng.

Người đó đương nhiên không hề tình nguyện mà đi xuống.

Lâm Phi còi áo ngoài ra, tiến đến trước mặt lò lửa: “Cách rèn binh khí như vậy quá kém, ta thật không biết sự phụ của các người dạy các người thế nào, nhìn kỹ cách chế tạo binh khí Bách Luyện này đi!”

Cái gì, Tam thiếu gia muốn chế tạo binh khí Bách Luyện?

Lâm Liêm Minh nghi ngờ bản thân mình nhìn nhầm rồi, Lâm tam thiếu mà cũng biết rèn binh khí sao?

Không đợi Lâm Liêm Minh tiến lại đây, bên này Lâm Phi đã bắt đầu động thủ rồi, vung búa sắt lên, âm thanh đinh đinh đang đang vang lên có trật tự,

giống như một bản nhạc tuyệt đẹp.

Đinh đinh đang đang! Đinh đinh đang đang!

Không ít thợ rèn ở bên cạnh dựa theo tiếng động chú ý đến bên này, bởi vì âm thanh kia vô cùng dễ nghe, muốn không chú ý cũng không được.

Càng ngày càng nhiều người đứng dậy, vây ở xung quanh tò mò xem xét.

“Lão Tề, người nhìn kia, đây rốt cuộc là cách rèn gì!”

Đám người vây xem tách ra hai bên tạo thành một lối đi, Lâm Liêm Minh nghênh đón một vị lão nhân tiến vào.

Độ tuổi của lão Tề không lớn, nhìn vẻ ngoài tầm năm, sáu mươi tuổi, cơ thể lực lưỡng, để nhiều ria mép, hai mắt sáng ngời có hồn. Đây là vị thợ rèn có quyền uy nhất trong xưởng chế tạo của Lâm gia, thợ rèn cấp bốn.

“Không vội!”

Lão Tề khoát tay: “Cứ xem trước đi.”

Thân thể của Lâm Phi không tính là to lớn, vung búa sát lên rồi hạ xuống, tạo nên một trạng thái tinh xảo, vung lên hạ xuống, vung lên hạ xuống, đinh đinh đang đang.

Sắc mặt Lão Tề dần thay đổi, tóm lấy tay Lâm Liêm Minh, kích động nói: “Nói cho ta biết, hần ta là ai, đây chính là phương pháp rèn Ngũ Âm đã thất truyền!”

“Phương pháp rèn Ngũ Âm.”

Lâm Liêm Minh là thợ rèn cấp ba.

Hần ta đã từng nghe không ít lần rồi. Giờ phút này nghe lời nói của Lão Tề, không khỏi nhảy dựng lên, sao cái này có thể là cách rèn được.

Lão Tề một mực khẳng định: “Lão già ta làm nghề rèn nhiều năm như vậy, trải nghiệm nhiều hơn người khác. Đây chắc chắn là phương pháp rèn Ngũ Âm, một phương pháp rèn đề cao chuyên môn.”

Lão Tề thân là thợ rèn cấp bốn, mong muốn cả đời chỉ có thể là việc học được các phương pháp rèn cao thâm hơn, rèn ra loại thần binh lợi khí vang danh đại lục.

Lâm Liêm Minh cũng sợ đến ngây người, cuối cùng cũng nhớ ra phương pháp rèn Ngũ Âm này.

Sao thứ này lại có thể ở trong tay thiếu gia.

Nửa canh giờ sau.

Thử lại.

Một thanh trường đao xuất hiện trước mặt mọi người.

“Cực phẩm Bách Luyện đao!”

Lão Tề xông lên đoạt lấy Bách Luyện đao, đánh giá chúng từ trên xuống dưới, dọa Lâm Phi hoảng sợ một phen, người này chắc không phải là kẻ điên chứ.

“Thiếu gia, đừng tức giận, đây là Lão Tề, thợ rèn cấp bốn duy nhất trong xưởng chúng ta.”

Nghe Lâm Liêm Minh nói vậy Lâm Phi mới bình tĩnh lại.

Trạch nam kỹ thuật thích nhất là lý luận kỹ thuật.

Đây là lần thứ nhất Lâm Phi chế tạo binh khí, không nghĩ tới lại rèn ra được một thanh Bách Luyện đao cực phẩm, có thể nói là ngoài ý muốn.

“Thế giới giả thuyết quả không hổ danh.”

Lão Tề yêu thích không muốn buông tay, thả Bách Luyện đao xuống, quay đầu lại hỏi: “Tiểu huynh đệ, đây chính là phương pháp rèn Ngũ Âm phải không?”

Lâm Phi ngăn người: “Ông cũng biết à?”

Lão Tề vuốt ve đao mang theo thương cảm: “Đây chính là phương pháp rèn thất truyền năm xưa, thật không ngờ lão già ta còn có thể nhìn thấy nó, lão

già này phải cảm tạ người rồi!”

Lâm Phi không hiểu sao được người khác phát cho một tấm thẻ người tốt, nhất thời không biết nói gì.

Lúc Lâm Phi mới bắt đầu học phương pháp rèn Ngũ Âm, còn tưởng đấy chỉ là một kỹ thuật bình thường, ai ngờ nó lại là phương pháp thất truyền gì đó.

Muốn ra về phách lối một phen?

Kết quả gặp phải ánh mắt của lão già giống như muốn ăn tươi nuốt sống mình, Lâm Phi nghĩ tốt nhất hẳn nên rời khỏi đây trước đã.

Vừa mới bước đi, Lão Tề ngay lập tức lao tới.

“Tiểu huynh đệ, ta muốn bái người làm sư phụ!”

Mắt Lâm Phi tròn tròn, muốn bái mình làm sư phụ? Một ông lão già khụ?

.....

Kết quả cuối cùng đương nhiên là không bái được.

Phương pháp rèn Ngũ Âm là phương pháp rèn thất truyền, sau khi tu luyện có thể dễ dàng nâng cao hiệu suất rèn, trước kia là phương pháp bình thường, hiện tại chính là phương pháp đã thất truyền.

Phương pháp này đối với Lâm gia mà nói rất có tác dụng.

Lâm Phi nghĩ một chút, sau khi mình giao chúng cho phụ thân, xưởng chế tạo của Lâm gia có thể nâng cao sản lượng. Chắc chắn có thể làm lũng đoạn thị trường binh khí.

“Thiếu gia, ngài đừng để chuyện vừa rồi ở trong lòng. Lão Tề chính là kiểu người như vậy đấy.”

Lâm Phi cười nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không mang thù với người của Lâm gia chúng ta đâu, còn về phương pháp rèn Ngũ Âm, lúc trở về ta sẽ giao lại cho tộc trưởng, lúc đấy phiền người chọn lựa một số đệ tử đáng tin cậy để đi tu luyện.”

Lâm Liêm Minh gạt mình, một lúc lâu sau mới có thể hồi phục tinh thần.

“Đa tạ thiếu gia!”

Lâm Phi tiến vào bên trong, có thủ vệ xuất hiện, trong này chính là nơi chế tạo binh khí chân chính.

Binh khí Bách Luyện, Thiên Luyện hướng đến thị trường đại chúng.

Còn phạm binh hướng đến các gia tộc, thuộc thị trường cao giá.

“Thiếu gia, phòng chế tạo này là nơi tốt nhất hiện tại, chúng ta đã giúp ngài chuẩn bị toàn bộ tài liệu mà ngài cần rồi.”

Lúc này Lâm Liêm Minh không còn dám coi thường vị tam thiếu gia này nữa.

Người ngoài không biết để chế tạo ra binh khí có bao nhiêu khó khăn, Lâm Liêm Minh thì vô cùng rõ ràng, không thể tìm ra người thứ hai giống với vị thiếu gia kỳ quái này đâu. Chỉ tùy ý chế tạo binh khí mà có thể rèn ra một thanh Bách Luyện đao cực phẩm, quả là tà môn.

Lâm Phi rất vừa lòng: “Người dẫn Thanh Loan ra ngoài đi, nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng tới làm phiền ta.”

“Ta sẽ bố trí người canh giữ ở bên ngoài, đảm bảo sẽ không để người khác quấy rầy thiếu gia.”

.....

Cùng lúc đó.

Trên một đoạn quan đạo dẫn đến thành Quy Nguyên.

Một đám ngựa đen phi nhanh như bay, khiến cho bụi trên đường bay mù trời, rước lấy tiếng mắng chửi từ người đi đường.

“Ui, hiện tại chỉ có thể làm phiền Lâm Phi sư đệ, đệ nhất ngoại môn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Đồ long đao

Xưởng chế tạo của Lâm gia.

Một mật thất ở sườn núi.

Những tiếng đỉnh đang không ngừng vang lên.

Dưới chân núi, người phụ trách Lâm Liêm Minh đi cùng một ông lão chăm chú nhìn về phía mật thất giữa sườn núi kia.

Chỉ có đoán tạo sư mới có tư cách để đi vào mật thất trên sườn núi đó, người thợ rèn cũng phải là một đoán tạo sư.

Đ đoán tạo sư khác với phù văn sư, phù văn sư phải tu luyện lực lượng thần hồn, phối hợp theo trình tự mới có thể phát huy được phù văn.

Đ đoán tạo sư không giống như vậy, đoán tạo sư không cần thiết phải có thực lực mạnh nhưng cần phương pháp để rèn đúc, tất cả đều dựa vào sức lực có thể rèn được một trăm lần, nghìn lần.

Muốn rèn ra vũ khí cấp bậc phẩm binh, phải thông hiểu kỹ thuật rèn, kỹ thuật rèn này thuộc trong chương trình Bác Đại Tinh Thâm, lý luận và thực tiễn tương đối nhiều.

...

“Ba tiếng rồi.”

Lâm Liêm Minh thì thào nói.

Từ sau khi mật thất đóng lại, Lâm Liêm Minh luôn chú ý.

Có được Ngũ Âm Rèn Luyện pháp, Lâm Liêm Minh liền coi Lâm tam thiếu như người cùng tầng lớp.

Người bên cạnh là lão Tề, đoán tạo sư cấp bốn.

“Nghe thanh âm, tốc độ ra lực, hẳn là vẫn đang trong giai đoạn tạo phôi.” Lão Tề thần nhiên nói, trong mắt ngập tràn ý khen ngợi: “Đáng tiếc, cậu ta lại là Lâm tam thiếu...”

Lâm Liêm Minh có thể hiểu rõ ý tứ của hai từ “Đáng tiếc” trong câu nói của lão Tề.

“Lâm tam thiếu đã đồng ý giao Ngũ Âm Rèn Luyện pháp cho tộc trưởng, xưởng chế tạo của Lâm gia chúng ta sẽ nhanh chóng xuất hiện một nhóm cao thủ rèn vũ khí thôi!”

Lão Tề gật đầu: “Tôi sẽ đi tìm những người có tố chất nhất, bọn họ sẽ là tương lai của Lâm gia!”

Lần đầu tiên nhìn thấy người thiếu niên này, lão Tề đã muốn thu hắn làm đồ đệ. Từng hành động của người trẻ tuổi đó đều là cao thủ trong nghề. Nếu có thể tỉ mỉ bồi dưỡng, tương lai chắc chắn sẽ trở thành một đoán tạo sư cấp cao.

Đáng tiếc, đối phương lại làm Lâm tam thiếu.

...

Trong mật thất.

Lửa từ trong lòng đất phát ra.

Đối với nơi này, Lâm Phi không thể không nói lên một chữ tốt.

Trước kia hắn vẫn không hiểu vì sao xưởng chế tạo Lâm gia lại đặt ở nơi này. Hôm nay rốt cục hắn đã rõ, thì ra trong lòng đất có một mạch lửa ngầm.

Mạch lửa ngầm là nơi rèn vũ khí tốt nhất, dùng lửa đó có thể quét sạch tạp chất bên trong khoáng thạch, để lại khoáng thạch thuần khiết nhất, rèn ra được loại binh khí tốt nhất.

Đỉnh đang! Đỉnh đang!

Khối sắt trước mặt Lâm Phi đang không ngừng biến đổi hình dạng. Khối sắt này là một khối Hắc Thiết Thạch cao cấp, cướp được từ tay Lý gia.

“Sắp thành hình rồi, rèn thành hình gì đây?” Lâm Phi gõ gõ phôi sắt nói: “Ta dùng đao, hay là rèn thành một thanh đao khí phách xem sao?”

Từ sau khi học tập ở thế giới Hư Nghi, Lâm Phi có một sự hiểu biết sâu sắc đối với rèn.

Trước kia, thứ mà Lâm Phi được học là rèn ra đồ phạm binh.

Thế giới Hư Nghi dựa vào cấp bậc để phân loại.

Khoáng thạch hôm nay có thể rèn ra được một binh khí cấp độ phạm binh, có lẽ phẩm chất sẽ thuộc vào thượng phẩm trong các loại phạm binh cao cấp.

Nếu ngay từ lần đầu tiên rèn vũ khí đã đạt được phẩm chất cao như vậy, chắc chắn sẽ chẳng có ai tin.

Lâm Phi có hệ thống rèn binh, độ tinh khiết của khoáng thạch đều trên 50, độ tinh khiết của khoáng thạch càng cao thì cơ hội tạo ra binh khí tốt càng lớn.

Thượng phẩm và loại cao cấp cũng chỉ là chuyện bình thường thôi.

Bây giờ, Lâm Phi đang không biết phải rèn nó thành hình gì.

...

“Nghĩ ra rồi!”

Trước kia Lâm Phi là một tên chỉ thích ở nhà chơi game, thích nhất là đọc tiểu thuyết võ hiệp.

Trong đầu nhanh chóng xuất hiện từng loại vũ khí trong giang hồ ở mấy quyển tiểu thuyết.

“Đồ Long đao!”

Đồ Long đao trong Ý Thiên Đồ Long Kí, không gì hơn được.

Lâm Phi vẫn luôn mê mẩn Đồ Long đao, phôi sắt đang được chế ra, diện tích vô cùng lớn, vừa hay phù hợp để rèn ra một thanh Đồ Long đao.

Sau khi hạ quyết tâm, Lâm Phi liền bắt tay vào rèn đao.

Phôi sắt dưới chiếc búa sắt không ngừng biến đổi hình dạng, dần dần hiện ra hình dáng của thanh Đồ Long đao.

Lâm Phi dùng đao nhiều nhất, đao pháp cũng tốt nhất, tưởng tượng lúc hấn vác thanh đao to ra chiến đấu, chỉ cần nghĩ thôi đã thấy quá dũng mãnh rồi, kẻ thù vừa thấy có khi còn chưa đánh đấm gì đã mất một nửa ý chí chiến đấu rồi.

Sau nửa tiếng.

Lâm Phi lau mồ hôi trên trán, hình dáng của Đồ Long đao đã xuất hiện.

Đến đây, Lâm Phi dừng tay lại.

“Phạm binh của đại lục Huyền Thiên cũng không thực sự được xem là phạm binh, may mà ta đã là phù văn sư, nếu không thì thật là lãng phí nhiều khoáng thạch tốt như vậy!”

Lâm Phi cười ha ha.

Lấy ra một loạt đao cụ trong túi phù văn.

Phạm binh dù có sắc bén, cũng không thể coi như binh khí cấp cao được, sau khi thêm trận pháp phù văn vào thì mới thực sự coi như phạm binh thực sự.

Việc Lâm Phi phải làm bây giờ chính là thêm phù văn vào.

...

“Trọng lực phù văn!”

“Huyền Vực phù văn!”

“Phong Lợi phù văn!”

Lâm Phi cầm bút phù văn, vẽ vẽ viết viết, người không biết có khi còn nghĩ là đang vẽ tranh, nhưng thực ra Lâm Phi đang thêm phù văn vào đao.

Nếu không mở ra hệ thống rèn, căn bản Lâm Phi sẽ không biết chế tạo phạm binh còn có thể làm như vậy nữa.

Trận pháp trọng lực, trời sinh mạnh mẽ, Lâm Phi nhất định phải thêm vào.

Phù văn Huyền Vũ, thiên về choáng vàng, đơn giản chỉ là để khiến cho đối thủ không thể xuất toàn lực để chiến đấu, coi như một cách bỉ ổi nhưng Lâm Phi lại thích như vậy.

Thuật Phong Lợi, phù văn của sự sắc bén, đây là điều cơ bản nhất khi rèn vũ khí.

Phạm binh có trở nên sắc bén hay không đều là công sức của thuật Phong Lợi, thêm nó vào, binh khí này có thể sắc bén hơn cả vũ khí cùng cấp.

Lâm Phi cho rằng ba loại phù văn này là đã đủ.

Trên thực tế, thêm ba loại phù văn này đã là cực hạn của binh khí, trừ phi là binh khí cấp cao hơn, việc này còn xa lắm, tạm thời không cần nghĩ tới.

“Thêm ba loại phù văn này nữa thì mới trở thành phạm binh chân chính.”

Lâm Phi hạ hê đặc ý.

...

Lại thêm một lúc nữa.

“Mở!”

Nét mặt Lâm Phi rất nghiêm túc, đem lực lượng thần hồn đổ vào trong Đồ Long đao, khởi động phù văn, bước này là quan trọng nhất. Một khi đã khơi thông xong thì gần như tương đương với việc hoàn thành phạm binh.

Lần thí nghiệm đầu tiên, trong lòng Lâm Phi vô cùng hoang mang.

Trên Đồ Long đao xuất hiện một ánh sáng trắng nhẹ nhàng dần dần biến mất vào bên trong thân đao.

Sau khi hoàn thành, Lâm Phi cảm giác lực lượng thần hồn trong người đã vơi đi không ít, cả người giống như không còn chút sức lực nào, lao đảo đi về phía trước, phải dựa vào đồ vật mới có thể ổn định lại cơ thể.

“Quái lạ, khai thông ba phù văn thôi mà lực lượng thần hồn đã hao mất năm phần, quá dọa người rồi!”

Lực lượng thần hồn vừa mở ra, đã để cho phù văn hấp thụ liên tục, nếu không phải là sau năm phần phù văn hấn chủ động dừng lại, có khi phải tiêu tốn tới bảy tám phần lực.

Đây không phải là thâm binh thường đâu.

Lấy đan dược ra ăn vào, không còn choáng váng nữa, lúc này hấn mới ý thức được thần hồn quan trọng tới mức nào.

Sau khi Đồ Long đao mất đi ánh sáng trắng thì thanh đao đen bóng xuất hiện. Ánh sáng chiếu qua lộ ra nét sắc bén, đây là hiệu quả của thuật Phong Lợi.

Chỉ cần nhìn thôi Lâm Phi liền biết là đồ tốt.

“Thượng phẩm phạm binh!”

Đưa vào hệ thống để kiểm tra thì biết đã đạt tới thượng phẩm phạm binh.

Sau khi kiểm tra trong hệ thống, Lâm Phi có thể kiểm tra được các loại thuộc tính của đồ vật, ví dụ như kiểm tra khoáng thạch, ví dụ như kiểm tra Thượng phẩm phạm binh - Đồ Long đao trong tay hấn.

“Đáng tiếc không phải là phạm binh cao cấp!”

Lâm Phi lắc đầu, thoáng cảm thấy có chút tiếc nuối, sau đó tầm mắt dừng trên Đồ Long đao.

Đánh giá đầu tiên sau khi thêm phù văn vào Đồ Long đao là về ngoại vô cùng phong cách. Nếu nói Hắc Sát đao khiêm nhường thì Đồ Long đao lại vô cùng nổi bật.

Lâm Phi dờ khóc dờ cười, vốn là muốn khiêm tốn một chút nhưng về ngoại Đồ Long đao lại vô cùng phong cách.

Chỉ cần dùng một tay huy động thần lực trời sinh, Đồ Long đao đã ở trong tay.

“1000 cân!”

Phù văn Trọng Lực, chỉ dùng phù văn Trọng Lực sơ cấp mà thôi, đã đạt tới 1000 cân.”

Miễn cưỡng đạt sức nặng này, xem như cũng được.

Quen với sức nặng của Hắc Sát đao rồi, sức nặng của Đồ Long đao kém hơn không ít.

“Vèo vèo!”

Chém thử một đao lên trên cục đá Ma Đao.

Đá ma đao lập tức chia làm hai. Ở giữa giống như một tấm gương, sáng loáng phẳng lý.

“Thêm phù văn Phong Lợi quả nhiên là vô cùng sắc bén!”

Ngón tay Lâm Phi đặt trên lưỡi đao, dù đã có Thiên Cương Long Hồ hộ thân nhưng vẫn bị rách một vết, không khỏi ngăn người: “Đậu! Không thể nào!”

Có Thiên Cương Long Hồ hộ thân vẫn bị cắt rách một vết nho nhỏ, Lâm Phi tương đối hài lòng.

Hiệu quả làm choáng, Lâm Phi sẽ không thử, có lẽ hiệu quả cũng sẽ không quá kém.

...

“Thiếu gia sao còn chưa đi ra chứ!”

Thanh Loan sốt ruột hỏi.

Đã đi vào bốn canh giờ rồi, đã trôi qua một ngày rồi đó!

Bọn người Lâm Liêm Minh đang định tới xem thì cửa mật thất đã mở ra, Lâm Phi đi ra từ bên trong, trên tay cầm một cây đao, vỏ đao màu đen huyền bí.

“Thiếu gia, rốt cục người đã ra ngoài rồi!”

Thanh Loan nhào lên.

Lâm Phi cười nói: “Thiếu gia cũng sẽ không gặp chuyện gì không may, không cần phải lo lắng như vậy đâu.”

“Thiếu gia, đây là đao của người sao?” Thanh Loan muốn cầm lấy xem, lại bị Lâm Phi ngăn lại, nặng tới 1000 cân, còn không đè chết người chứ.

“Chúc mừng thiếu gia!”

Lâm Liêm Minh đi tới, tầm mắt liền dừng lại trên cây đao.

Vỏ đao bên ngoài là loại bình thường, kích cỡ so với vỏ đao bình thường thì lớn hơn rất nhiều, không biết hình dáng cây đao bên trong như thế nào?

“Việc đã làm xong rồi, ta phải đi đây.”

Lâm Phi vừa thấy sắc mặt hai người họ, liền biết bọn họ muốn làm gì, họ muốn nhìn vũ khí của hắn.

Bọn Lâm Liêm Minh quả thật là có suy nghĩ này.

Tùy tiện có thể chế tạo ra Bách Luyện đao cao cấp, bây giờ lại dùng bốn năm canh giờ ở trong mật thất, thanh đao này nhất định sẽ là phẩm binh, chắc chắn là hạ phẩm phẩm binh.

“Lão đây mạo muội muốn nhìn thanh đao này của thiếu gia có được không?”

Lão Tề chủ động đề xuất.

Nếu như là người bình thường nghe được lời đề nghị của lão Tề nhất định sẽ vô cùng vui sướng, đây chính là đoán tạo sư cấp bốn, lời nói là vàng là ngọc, vô cùng đáng giá.

Về sau không thể tùy ý giả ngốc nữa rồi.

Lâm Phi cầm cây Đồ Long đao xuống mặt đất, một tiếng “răng rắc” vang lên, gạch đá trên đất vỡ ra, vết nứt nhiều vô số.

Hai người kinh ngạc, đao này nặng quá.

Tùy ý ném ra đã khiến gạch đá không thể chịu nổi được, bọn họ cũng không thể làm được nhẹ nhàng như vậy.

Khi lão Tề rút đao ra, ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe lên, chiếu lên trên mặt, suýt chút nữa đã không cầm được chắc, may là sức lực của lão Tề không nhỏ, dùng hai tay miễn cưỡng có thể nâng lên được.

Đôi mắt hai người lộ ra vẻ vô cùng khó tin, sức lực của thiếu gia lớn như vậy sao?

Khi thiếu gia cầm thì vô cùng nhẹ nhàng thoải mái nhưng thực tế sức nặng của thanh đao này người thường không thể cầm nổi, càng không nói tới sử dụng nó trong chiến đấu.

Quá khủng bố!

Hai người cùng xuất hiện suy nghĩ như vậy.

“Sáng như gương, nặng như đá, quả nhiên là một cây đao tốt!” Lão Tề nói: “Trung phẩm phạm binh, thiếu gia thật là lợi hại.”

Lâm Liêm Minh cũng chúc mừng nói: “Chúc mừng thiếu gia, lần đầu tiên rèn đã có thể rèn được một cây đao trung phẩm phạm binh.”

Lâm Phi liền ngăn người ra, thầm nghĩ: “Đây rõ ràng là thượng phẩm phạm binh, sao trong mắt bọn họ lại là trung phẩm phạm binh chứ!”

“Trung phẩm phạm binh sao?” Lâm Phi thử hỏi.

Lão Tề ngẩng đầu: “Thiếu gia, trung phẩm phạm binh cũng không tệ rồi, thượng phẩm phạm binh phải được khắc kí hiệu trận pháp, đao này của cậu nặng như vậy, có lẽ là đã thêm một ít huyền thiết.”

Lâm Phi nở nụ cười, cười đến vô cùng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Tông môn phái người đến

“Thiếu gia, vì sao ban nãy người lại cười?”

Trên đường trở về, Thanh Loan không chịu được liền hỏi.

“Chẳng nhẽ thiếu gia muốn cười cũng không được?”

Lâm Phi mặt dày nói ra một lí do. Thực tế ban nãy hắn bật cười là vì thanh Đồ Long đao.

Vốn dĩ những binh khí hắn cho là vật phẩm hạng nhất nhưng chỉ là vật phẩm hạng hai trong mắt người khác. Giờ đây, hắn mới biết được mình đã xem nhẹ một việc, đó là nhập phù văn vào binh khí không phải chuyện đơn giản, không dễ dàng như tưởng tượng. Lâm Phi còn suýt chút nữa thì tiêu hao hết tinh lực. Vậy mới thấy điều đó khó khăn như thế nào.

Có thể nói, trong mắt mọi người, binh khí về cơ bản đều được chế tạo từ nguyên liệu sẵn có.

Ngay đến cả kĩ thuật sử dụng phù văn vào rèn binh khí, bọn họ cũng không biết.

Cho nên, chuyện bọn họ coi Đồ Long đao chỉ là binh khí hạng hai thực ra cũng không có gì lạ, thậm chí là rất rất bình thường. Lâm Phi vốn dĩ còn lo rằng có phải mình đã quá tự cao nhưng thực ra hắn vẫn còn khiêm tốn lắm.

Binh khí hạng nhất lúc này bị coi là binh khí hạng hai. Lâm Phi thở dài một lượt, cảm thấy nhẹ nhõm, loại bỏ được một gánh nặng trong lòng.

Binh khí hạng nhất có số lượng rất ít. Thông thường ngoài Tộc trưởng, người thường rất khó có thể sở hữu được loại binh khí này. Binh khí hạng hai thì khác, cho dù giá trị có lớn đến đâu nhưng miễn có tiền là mua được, không quá khó khăn. Ngược lại, muốn sở hữu binh khí hạng nhất thì khó khăn hơn nhiều.

Loại binh khí hạng hai mà Lâm Phi nói tới khiến người ngoài không để ý, cho dù có để ý cũng chẳng sao vì bên ngoài được bọc bằng bao kiếm Huyền Thiết đao thông thường.

Trừ khi Lâm Phi rút nó ra, nếu không người ngoài sẽ không nhận ra được.

Từ bên ngoài trở về, vừa đến cổng lớn.

“Thiếu gia, cuối cùng cậu cũng về rồi. Nếu không chúng nô tài lại phải đi tìm thiếu gia đấy!”

Lâm Phi vừa bước vào cửa thì một tên đầy tớ vội vàng vàng chạy đến.

“Cha tìm ta sao?” Lâm Phi hỏi: “Người có biết là chuyện gì không?”

Người đầy tớ nói: “Tộc trưởng bảo nô tài đứng ở cửa chờ thiếu gia. Thấy thiếu gia trở về phải lập tức đưa đến phòng khách. Nghe nói hình như người trong môn phái của thiếu gia đến rồi.”

Lâm Phi nhíu mày, trầm nghĩ: “Người trong môn phái? Tại sao bọn chúng lại đến tìm ta, lẽ nào Tông môn xảy ra chuyện rồi?”

Lâm Phi xuống ngựa, đưa nó cho người hầu.

“Thanh Loan, người về trước đi. Thiếu gia đi một lát rồi về!”

Dứt lời, Lâm Phi liền đi vào nhà.

Phía ngoài phòng khách.

Lâm Phi ở bên ngoài không nghe thấy tiếng gì, không khỏi cảm thấy bất ngờ: “Cha ta không có ở trong sao?”

Lâm Phi chỉnh lại quần áo, sải bước lớn tiến về phía phòng khách.

“Cha, cha tìm con sao?”

Lâm Phi từ ngoài bước vào liền trông thấy một người thanh niên lớn hơn hẳn vài tuổi, có thực lực Võ đạo bát trọng thiên. Trông thấy người thanh niên này, Lâm Phi không khỏi tò mò, có vẻ như hắn không quen người này.

“Thằng bé này, sao bây giờ con mới về!” Lâm Chấn Thiên đứng dậy: “Đây là sư đệ đồng môn của con. Có chuyện gì các con tự bàn bạc”.

Chuyện của môn phái, Lâm Chấn Thiên sẽ không nhúng tay vào. Ông ta liền chủ động rời đi.

Trong phòng khách chỉ còn lại Lâm Phi và người lạ.

“Vương Phi sư đệ bái kiến Lâm Phi sư huynh”.

Vương Phi chủ động đứng dậy, đưa ra một tấm lệnh bài, chứng minh mình là người của Thần Vũ Môn.

Lâm Phi cười, nói: “Hóa ra là Vương Phi sư đệ. Ban nãy sư huynh có chút chuyện bên ngoài. Thật ngại quá đã để đệ phải chờ lâu!”

Đối với đệ tử mà Thần Vũ Môn phái tới, Lâm Phi không khỏi cảm thấy bất ngờ. Không biết ở đó đã xảy ra chuyện gì.

Vương Phi thở một hơi thật dài, trầm nghĩ vị sư huynh Lâm Phi này không quái gờ như lời đồn, tính khí rất được. Một giây sau, trong lòng hắn không khỏi kinh sợ: “Không phải Trương sư huynh đã nói Lâm Phi mới đạt tới Võ đạo thất trọng thiên thôi sao? Tại sao bây giờ ta lại không nhìn ra được thực lực của hắn? Lẽ nào hắn đã đạt đến Võ đạo cửu trọng thiên?”

Lâm Phi ngồi xuống liền có người hầu dâng trà tới, hắn liền đưa lên nhấp một ngụm.

“Lâm Phi sư huynh, lần này đệ tới là để giúp Trương sư huynh gửi thư”.

Lâm Phi nhíu mày: “Trương sư huynh mà đệ nói là Trương Vô Địch sư huynh?”

“Chính là Trương Vô Địch sư huynh!” Vương Phi cẩn thận rút ra một bức thư, đưa nó cho Lâm Phi.

Lâm Phi không khỏi cảm thấy tò mò: “Không phải Trương Vô Địch đã về nhà rồi sao? Sao hắn ta lại gửi thư cho mình? Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Phi có ấn tượng rất tốt về Trương Vô Địch. Ít nhất, vị sư huynh này có tầm nhìn không nhỏ, một lòng theo đuổi Võ đạo, không giống như những đệ tử khác.

Lâm Phi không ngại ngần nhận lấy thư, nhận thấy bức thư không bị hư hại gì, chưa được bóc ra nên cảm thấy chắc không có vấn đề gì.

Đọc một lượt từ đầu đến cuối.

Cuối cùng Lâm Phi cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hóa ra Trương Vô Địch nhận nhiệm vụ của Tông Môn tới quận Sơn Hà bảo vệ vài người. Về lại lịch của những người đó, trong thư không nói rõ. Do thế lực của kẻ địch quá mạnh nên Trương Vô Địch đã nghĩ đến hắn, muốn mời hắn đến giúp một tay. Xong việc có thể giành được phần thưởng công hiến của Tông môn. Cho nên hắn đã đồng ý.

“Trương sư huynh chỉ mời một mình ta?”

Lâm Phi hỏi Vương Phi.

Vương Phi lắc đầu: “Bởi vì việc này rất quan trọng nên Trương Vô Địch cũng mời thêm mấy vị sư huynh khác. Nếu như hoàn thành xong nhiệm vụ này, sau khi trở về Tông môn, mọi người đều có thể nhận được phần thưởng công hiến của Tông môn”.

“Ồ, hóa ra là như vậy!”

Lâm Phi gật đầu, ra vẻ như đã hiểu chuyện.

Phần thưởng công hiến của Tông môn là sau khi có công hiến nhất định, hoàn toàn có thể đổi lấy các loại Huyền công.

Trong nhiệm vụ lần này, xem ra tính mạng của Trương Vô Địch đang gặp nguy hiểm. Vậy mới đề nghị Lâm Phi đến giúp. Đây cũng là một ý kiến không tồi, hơn nữa cộng thêm ở khu vực quận Sơn Hà vừa hay có thể giải quyết triệt để đám tàn dư của Lý gia.

Việc ở thành Quy Nguyên cũng giải quyết tạm ổn rồi. Lâm gia đã bí mật có thêm một cao thủ Huyền công sơ cấp nên về cơ bản sẽ không xuất hiện vấn đề gì quá lớn.

“Trương sư huynh có nói khi nào ta phải tới đó không?”

Nếu không có sự việc Huyền Vũ môn, Lâm Phi xuất phát lúc nào cũng được nhưng trước mắt thì không, cần giải quyết ổn thỏa việc ở Huyền Vũ môn đã rồi tính.

“Tốt nhất là trong vòng bốn đến năm ngày phải xuất phát!”

Lâm Phi tính toán một hồi, nếu trong bốn năm ngày tới người của Huyền Vũ môn không xuất hiện thì chắc sẽ không có vấn đề gì.

“Dù sao thì Vương sư đệ đã cật công ngàn dặm xa xôi đến đây rồi cũng nên ở lại vài ngày.” Lâm Phi nói tiếp: “Đợi ta giải quyết nốt một vài việc sẽ lập tức xuất phát cùng sư đệ!”

Vương Phi không ngại ngần, trầm nghĩ: “So với đám đệ tử ngoại môn, người này thế lực mạnh mẽ, đáng để kết giao”.

“Cảm ơn sư huynh!”

Lâm Phi vỗ vỗ tay liền có một người hầu từ ngoài bước vào, hần nói: “Đưa vị khách quý này đi nghỉ ngơi!”.

Sau khi Vương Phi rời đi, Lâm Chấn Thiên mới từ ngoài bước vào.

“Lại phải đi rồi?”

Lâm Phi gật đầu: “Con cần đến quận Sơn Hà một chuyến. Là nhiệm vụ của Tông môn”.

Vẫn dĩ Lâm Chấn Thiên muốn con trai ở lại vài ngày, tiếc rằng lại xảy ra chuyện: “Quận Sơn Hà đất rộng người đông, lần này con đi phải cẩn thận đấy. Buổi tối đến chỗ ta một lát”.

Buổi tối, sau khi đã tiếp đãi Vương Phi xong.

Lâm Phi liền đến chỗ Lâm Chấn Thiên thì phát hiện ông ta đang đứng dưới một gốc cây.

“Cha!”

Lâm Chấn Thiên quay đầu lại, nói: “Năm đó, con vẫn chưa hiểu chuyện, không thích luyện võ nên ta chưa từng dạy cho con tuyệt kỹ của Lâm gia. Còn bây giờ, trông thấy con của hiện tại, ta cũng cảm thấy mừng thay cho con. Hôm nay ta gọi con đến là để truyền lại “Thanh Long Thần Quyết” cho con”.

Trước đó, Lâm Phi đã từng trông thấy cha hần sử dụng môn tuyệt kỹ này. Uy lực của nó không thể xem thường, chỉ năm phần sức chiến đấu đã áp chế được Trương Ngũ Nhạc, có thể thấy được nó mạnh đến thế nào.

“Trong Thanh Long Thần Quyết, cha chỉ nắm được đòn chủ lực là Thanh Long Đại Cầm Nã. Sau khi luyện thành, trong vài trăm dặm cũng có thể tóm được địch.” Lâm Chấn Thiên nói tiếp: “Không chỉ vậy, Thanh Long Thần Quyết còn có sáu đòn tấn công khác nhưng ta chỉ học được duy nhất đòn “Thanh Long Đại Cầm Nã” này. Ít nhất về mặt phòng ngự còn có Thanh Long Chân Thân, Long Tộc Phòng Ngự!”.

Lâm Phi ngẩn người ra, không khỏi thắc mắc: “Cha, lẽ nào Thanh Long Thần Quyết mà cha tu luyện không phải là toàn bộ?”

Một chiêu Thanh Long Đại Cầm Nã đã có uy lực khủng khiếp như vậy.

Nhưng khi vừa nghe cha nói mới học được một chiêu đó, hần không khỏi cảm thấy kỳ lạ, nhất là Thanh Long Chân Thân, khả năng phòng ngự chắc chắn rất khủng khiếp đây.

Từ Long Tộc Phòng Ngự người ta phát triển thành Thanh Long Chân Thân, chắc chắn cũng không tệ.

Lâm Chấn Thiên liếc thấy Lâm Phi có chút thất thần, nói: “Ha ha! Con thông minh lắm. Nếu như con vẫn là Tam thiếu gia năm đó, cha sẽ không cho con biết, bởi con không có tư cách!”

Lâm Phi hơi hồi hộp, “Lâm Phi” của ngày trước có vẻ như quá vô dụng.

“Chẳng lẽ Thanh Long Thần Quyết không phải của Lâm gia chúng ta?” Lâm Phi thử hỏi thêm

Lâm Chấn Thiên cười: “Không phải, Thanh Long Thần Quyết là tuyệt kỹ của Lâm Gia chúng ta. Có điều, cha chỉ là người kế thừa một nhánh nhỏ của Lâm gia mà thôi!”

Cuối cùng Lâm Phi cũng hiểu ra vấn đề: “Lẽ nào Lâm gia chúng ta là một gia tộc lớn, bên nội?”

Vì Thanh Long Cẩm Nã Thủ uy lực phi phàm, thuộc loại Huyền công Hoàng cấp thượng phẩm, thế nên cha hắn mới ngồi được vào vị trí này của Lâm gia. Nhưng hóa ra Lâm gia này chỉ là một nhánh mà thôi.

Trong đầu Lâm Phi đột nhiên hiện ra một tình tiết trong tiểu thuyết: “Cha đừng bảo Lâm gia chúng ta cũng là một nhánh bị Lâm gia lớn từ bỏ đấy!”

“Tổ tiên chúng ta là một phần của Lâm gia. Ông nội con năm đó là một đệ tử thiên tài. Vì cạnh tranh chức Tộc trưởng mà bị người khác hãm hại rồi bị đuổi khỏi Lâm gia. Sau đó đến quận Sơn Hà lập nghiệp, xây dựng nên Lâm gia chúng ta bây giờ”.

Quả nhiên, Lâm Phi không nói được gì.

Chỉ là vị trí tộc trưởng dẫn đến tranh đấu, xem ra năm đó Lâm gia cũng là một gia tộc khổng lồ.

Dường như Lâm Chấn Thiên biết được Lâm Phi đang nghĩ gì, nói: “Cha nói ra điều này không phải là muốn con bước vào cửa lớn của Lâm gia mà để con biết được thân thế thật sự của Lâm gia. Chuyện năm đó đã sớm trôi vào dĩ vãng rồi. Từ lâu ta đã không còn quan tâm đến nó nữa!”

Lâm Phi cười, lộ rõ vẻ mặt ngượng ngùng: “Cha, lẽ nào người không muốn Lâm gia về lại Lâm gia?”

“Ha ha! Ta lại thích cuộc sống bây giờ hơn!” Lâm Chấn Thiên nói: “Gia tộc lớn cạnh tranh khốc liệt. Lâm gia chúng ta có được đệ tử suất sắc như con, tương lai chắc chắn sẽ trở thành gia tộc lớn. Một Lâm gia bé nhỏ ta thật sự không để vào mắt!”

Ôi mẹ ơi, đã tâm lớn thật.

Lâm Phi thật sự có chút không hiểu cha mình.

Một người tâm tính bình thản trước đây nay lại có ý nghĩ như vậy. Xem ra lý tưởng của cha thật sự rất rất lớn. Nghe xong hắn cũng cảm thấy rất có lý.

Bản thân mình mang theo hệ thống thăng cấp nên việc trở thành cao thủ chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Thế nên gia tộc cũng tự khắc trở thành gia tộc có thể lực lớn thôi.

Tóm lại, lời cha nói rất rất có lý.

Lâm gia kia có mạnh cũng chưa chắc đã thắng nổi mình.

“Lâm Phi à, Lâm Phi, có vẻ như con lại có thêm nhiệm vụ mới rồi!”

Lâm Phi cảm thấy hứng thú hơn vài phần đối với cái Lâm gia mà cha hắn nói đến. Nếu như có thời gian, có lẽ hắn sẽ đi xem xét một chuyến. Cũng giống như những lời cha nói, về phần gia tộc Lâm gia kia, hắn không có chút hứng thú gì.

Cái nơi họ nội ấy, quy tắc cực kỳ khắt khe. Với cái tính khí của hắn chắc chắn không ở lại được, nhất định sẽ gây ra chuyện.

Nhưng bây giờ khác rồi. Đường đường là Tam thiếu gia, thân phận cao quý hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Giết tới tận cửa

Lâm Phi vẫn cần mẫn học bí truyền “Thanh Long Đại Cẩm Nã” của Lâm gia suốt đêm. Mặc dù trong đó chỉ có một chiêu tấn công nhưng Huyền công

Hoàng cấp thượng phẩm cũng không dễ tu luyện.

Nếu không phải gần đây Lâm Phi có tiến bộ, nói không chừng cả đời cũng chẳng học được môn này.

Lâm Chấn Thiên được lợi, đương nhiên là muốn truyền bí kíp, nếu không cũng chẳng nửa đêm nửa hôm dạy cho Lâm Phi, may là vẫn chưa đến mức bị thất truyền.

Mặc dù môn bí truyền này lợi hại nhưng Lâm Phi cũng không để tâm, vốn dĩ lúc dùng mấy môn chiến kỹ uy thế đã rất kinh người, cho nên, hắn chẳng để ý đến Thanh Long Đại Cầm Nã cho lắm.

Ai ngờ sau một hồi tu luyện, Lâm Phi lại thích chiêu tấn công này.

Thi triển Thanh Long Đại Cầm Nã cần một lượng Huyền khí mạnh, uy lực tất sẽ tăng lên, đây là môn chiêu pháp tấn công từ xa.

Chiêu pháp mà Lâm Phi học được không nhiều nhưng quyền pháp thì ngược lại, cho nên trước mắt đối với hắn cũng chỉ là thêm một môn quyền pháp bát hoang ** mà thôi.

Có thêm được một môn quyền pháp, cảm nhận được đòn công kích này rất hợp với mình, Lâm Phi vô cùng hài lòng.

...

Sáng sớm hôm sau.

Lâm Phi thức dậy thật sớm, tiếp tục rèn luyện môn chiêu pháp này, muốn tranh thủ tập quen dần để phản xạ nhanh nhẹn hơn.

Đây cũng là điều mà hệ thống không trợ giúp được, bằng không cũng chẳng cần cực nhọc tu luyện như vậy. Cũng may bây giờ linh ngộ Lâm Phi có tiến bộ, môn bí truyền này cũng không quá khó, chỉ trong một đêm đã thi triển ra được sáu bảy phần.

“Thanh Long Đại Cầm Nã!”

Đột nhiên phía ngoài mười trượng xuất hiện một bàn tay lớn màu xanh, loáng thoáng hiện lên chút uy lực của rồng, một bàn tay ập xuống, tiếng “ầm ầm” vang lên. Chiếc bàn đá kia trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn, biến mất như chưa từng tồn tại.

“Quả nhiên là lợi hại, không hổ là bí truyền Hoàng cấp thượng phẩm!”

Ban này Lâm Phi thi triển ba phần sức lực, chỉ một chiêu đã khiến nền đá xanh dưới đất vỡ tung, tạo ra vô số vết nứt kéo dài, thật là đáng sợ.

Nếu không phải Lâm Phi dặn dò trước, đoán chừng nghe thấy tiếng chấn động này, mấy người bên ngoài đã vội chạy vào đây rồi.

“Ba phần sức lực đã lợi hại như vậy. Nếu như dùng mười phần, vậy chẳng phải một chiêu đập chết sao?” Lâm Phi trầm nghĩ: “Tiêu hao Huyền khí cũng không nhiều, thật xứng với hai chữ bí truyền!”

Sau khi tu luyện hết toàn bộ Thanh Long Đại Cầm Nã thì có thể biến mình thành một con rồng xanh, uy lực vọt lên gấp mấy chục lần, đó mới là đòn công kích thật sự.

Trước mắt, chiêu tấn công mà Lâm Phi thi triển chẳng qua là hư ảnh mà thôi, vốn dĩ không phải là Thanh Long Đại Cầm Nã thật sự nên uy lực của nó cũng chỉ chiếm một phần trăm.

Thanh Long Đại Cầm Nã của cha có đủ các hình thần quen thuộc, uy lực không tầm thường, không hổ là cao thủ số một thành Quy Nguyên, sức lực đè ép cả Lý gia cùng Trương gia.

Bên ngoài thành Quy Nguyên.

Rầm rầm rầm

Từ xa truyền đến âm thanh như tiếng động đất.

Trên đường đi vào cổng thành, không ít ngựa và yêu thú đột nhiên đang kích động, khiến mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi mấy bóng người xuất hiện trên đường, cả ngựa cùng yêu thú đều run rẩy bầy nấp trên mặt đất như gặp phải thứ gì đó rất đáng sợ, mặc cho đám người vừa đập vừa kêu chúng vô tích sự.

“Trời ơi, đó chẳng phải là yêu thú cấp bảy Liệt Diễm Hắc Mã sao?”

“Yêu thú trấn áp, nhất định là bị uy lực của yêu thú trấn áp.”

“Rốt cuộc bọn họ là ai, tất cả đều là yêu thú cấp bảy. Sao lại xuất hiện ở thành Quy Nguyên chúng ta!”

“Chẳng lẽ thành Quy Nguyên sắp xảy ra chuyện lớn gì?”

Mọi người đồng loạt nhìn về mấy người lạ vừa xuất hiện.

Tất cả bọn họ đều mặc quần áo đen, đầu đội một chiếc nón lá, không ai nhìn rõ diện mạo nhưng sát khí trùng trùng trên người lại chẳng thể nào che giấu được.

“Ha ha! Đây chính là thành Quy Nguyên, quá lạc hậu rồi, Lý gia cũng chỉ làm vua một phương ở cái nơi này thôi. Thật là vô dụng, chả trách bị người khác diệt sạch, quả thật mất mặt Huyền Vũ môn.”

Ở phía ngoài cùng bên trái, Vương Khai cười lạnh một tiếng.

“Còn để ý Lý gia ở nơi nào nữa sao? Trước cứ hoàn thành xong nhiệm vụ đi rồi hẵng nói, tránh để phía trên kêu chúng ta không tận sức!” Một tên lớn đầu cắt giọng, ánh mắt lộ ra một tia sát khí.

“Ngô đại ca, huynh nói nên làm thế nào, đi giết người luôn hay làm gì.”

Dẫn đầu là một tên độ tuổi trung niên, mắt to mày rậm, mặt đầy nghiêm túc, chính là đại ca của bọn họ, lúc này đang dẫn theo một đoàn người.

“À! Không ngại ngần dậm tới tiêu diệt một tên Lâm Phi, đúng là chuyện bé xé ra to. Nếu không phải Huyền Vũ Môn giúp chúng ta không ít việc, cần gì phải tốn công phí sức như vậy, hại chúng ta chịu khổ đường xá bụi bặm.” Ngô Thế Hùng lạnh giọng: “Chỉ là một Lâm gia nho nhỏ, diệt sạch tộc trưởng bọn họ, đánh chết mấy vị trưởng lão, còn lại giao cho Lý Văn đối phó, nếu như không làm xong thì cứ giao lại cho tên Lý gia kia.”

“Ngô đại ca nói đúng, lần này hời cho Lâm gia quá rồi.”

...

“Phía trước chính là Lâm gia!”

Bọn họ rất nhanh đã tới cửa Lâm gia.

Mấy con yêu thú cấp bảy cùng lúc xuất hiện trước cửa Lâm gia thu hút vô số người vây quanh, không muốn chú ý cũng không được.

Hon nữa, mấy người này sát khí hùng hực, vừa nhìn liền biết không phải người dễ đụng tới.

“Vương Khai, khiêu chiến đi.”

Vương Khai là một người trẻ tuổi, thực lực cũng đạt tới Võ đạo cửu trọng thiên, thiên phú cũng khá tốt, xử lý một Lâm gia nho nhỏ, đúng là không biết trọng nhân tài.

Viu viu viu.

Không nói lời nào, Vương Khai cầm một cây cung đen, trong chót lát bắn ra tám mũi tên, sát khí lạnh lẽo.

Ầm ầm ầm

Lính gác cửa còn chưa kịp phản ứng, toàn thân đã bị bắn đến nổ tung, sau tiếng ầm ầm vang lên, toàn bộ cửa chính đều sập xuống, trong chớp mắt biến thành một đồng hoang tàn.

Chỉ tám mũi tên đã giết chết toàn bộ thủ vệ, cánh cổng biến thành một đồng đồ nát.

Gây sự thật rồi.

Những người muốn xem náo nhiệt xung quanh liền bắt tri bắt giác lùi ra ngoài, không thể tưởng tượng nổi Lâm gia đã đắc tội với ai mà khiến họ phá cổng, giết chết thủ vệ ngay trước mặt mọi người như vậy.

Đến tận cửa bất nạt như vậy, nếu Lâm gia không đánh lại thì đừng hòng ngang đầu lên được.

Ở đây có rất nhiều người tới hóng chuyện, trong lòng bọn họ có chút há hê, thầm nghĩ chẳng phải lúc trước diệt sạch Lý gia sao, giờ thì hay rồi, có người tìm đến tận cửa, hóa ra Lâm gia các người cũng có ngày này.

Từ khi cả họ Lý gia bị diệt sạch, Trương gia không dám bước chân ra cửa. Trong thành Quy Nguyên, thế lực của Lâm gia lớn mạnh, chẳng ai dám đắc tội, lo sợ cả tộc bị giết sạch.

Trước mắt, có người gây phiền phức cho Lâm gia, bọn họ vui sướng mỗi mắt trông mong.

“Tuyệt lắm! Truy Hồn Tiền cũng sắp luyện xong rồi, một khi hoàn thành, ngay cả cửu trọng thiên cũng không ngăn nổi ba mũi tên của người.”

Ánh mắt Ngô Thế Hùng lộ ra tán thưởng.

Vương Khai đặc ý: “Chỉ là một Lâm gia bé nhỏ, Truy Hồn Tiễn đánh đến đâu chết tới đó, không phiền đại ca ra tay, tiểu đệ cũng có thể tiêu diệt hết bọn họ.”

Bọn họ không phải là người Huyền Vũ Môn nhưng là chỗ thân thiết, là người trong một bang phái. Không trái với ước định của tông phái, bọn họ mang bốn vị cao thủ Võ đạo cửu trọng thiên cùng một vị huyền giả bậc trung. Quả là không cân sức.

Nếu như hoàn thành xong chuyện này, cuộc sống của bọn họ trong bang cũng sẽ tốt hơn.

Công chính xảy ra chuyện, lập tức có vô số người Lâm gia xông lên.

“Giết!”

“Giết!”

Vương Khai tiếp tục giương cung, Truy Hồn Tiễn tạo thành từng vệt ánh sáng còn mang theo cả tiếng xé gió, ra tay không chút nể mặt. Thủ vệ của Lâm gia không phải đầu thì thân lại bị vỡ tung, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn. Mọi người xung quanh cảm giác như bị quát mạnh một cái, đám người này thật độc ác.

Bọn họ lúc này mới chính thức gây chuyện, rõ ràng là khinh thường Lâm gia.

“Bảo cáo tộc trưởng, có cường địch xâm phạm!”

Người phía sau vội vàng sai người đi thông báo cho tộc trưởng.

...

Cùng lúc đó, Lâm Phi đang tu luyện Thanh Long Đại Cầm Nã trong vườn.

Thanh Loan đột nhiên chạy vào.

“Thiếu gia, không ổn rồi, bên ngoài có người đánh tới tận cửa.”

Thanh Loan lộ ra vẻ sợ hãi, gương mặt hoảng hốt, khí sắc cũng trở nên trắng bệch.

Lâm Phi ngăn ra, muốn dùng Huyền khí giúp Thanh Loan điều hòa lại cơ thể, kết quả lại phát hiện Huyền khí bị đóng băng bởi một luồng khí lạnh.

Kỳ lạ, tại sao trong cơ thể Thanh Loan lại có hàn khí.

Bên ngoài lại truyền tới một nguồn năng lượng gây chấn động, Lâm Phi không kịp suy nghĩ: “Nghe lời ta chờ ở đây, không được ra ngoài!”

Lâm Phi cầm đao chạy như bay về phía cửa, hẳn là muốn xem thử, ai dám gây chuyện ở Lâm gia, nhất là vào lúc này.

Trên đường đi lại đụng phải Vương Phi.

"Sur huynh, có người tới gây chuyện?"

Lâm Phi gật đầu một cái: “Không biết là kẻ nào, xem chừng cũng có chút bản lĩnh nhưng mà không sao, sur đệ cứ nghỉ ngơi cho khỏe, đợi sur huynh trở về rồi cùng uống rượu!”

Vương Phi vẫn kịp lục lọi lấy đồ từ trong túi ra: “Sur huynh, đây là lệnh bài của đệ từ nội môn mà tông môn để lại, nếu có môn phái nào ra tay thì có thể dùng để uy hiếp bọn họ!”

Lâm Phi ngăn người, liền nhận lấy: “Đa tạ.”

...

Cửa chính của Lâm gia sớm đã trở thành một đồng gạch vụn.

Thi thể chất ngổn ngang trên đồng hoang tàn, tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Trong vòng một trăm trượng, dường như không ai dám xuất hiện. Chẳng ai biết được rốt cuộc những người này là ai, vì sao lại ra tay với Lâm gia nhưng bọn họ biết, những người này vô cùng lợi hại.

Chỉ một cây cung lại chẳng có ai ngăn nổi một mũi.

Mấy vị cao thủ Võ đạo thất trọng thiên và bát trọng thiên đều chết dưới mũi tên của quân địch, quả là vô cùng lợi hại.

“Đại ca, huynh nói xem có phải bọn họ sợ rồi không?”

Vương Khai quay đầu lại nói.

“Sợ thì tốt, nếu thật sự không ra, mấy người chúng ta cùng vào giết sạch bọn chúng!” Lão già một mắt nham hiểm nói.

“Độc Nhân Long, ngươi cả ngày chỉ biết giết người, đừng quên nhiệm vụ lần này!”

“Biết rồi, chẳng phải giết mấy người thôi sao, phiền phức gì chứ.”

Ngô Thế Hùng nói: “Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, nếu tộc trưởng Lâm gia không ra, chúng ta sẽ xông vào tiêu diệt, một Lâm gia nho nhỏ sẽ diệt vong trong nháy mắt!”

Lâm Phi bước rất nhanh, chưa tới cổng chính đã thấy đồng gạch vụn đổ nát, sắc mặt trầm xuống.

“Tam thiếu, cuối cùng ngươi cũng tới rồi.”

Phía xa xa cổng có một đệ tử sắc mặt nhợt nhạt đứng phòng thủ.

Mặc dù chưa tới gần nhưng Lâm Phi đã cảm nhận được luồng sức lực mạnh mẽ. Đây chắc hẳn có tới mấy nguồn sức mạnh chứ không chỉ một như trong tưởng tượng.

“Kẻ vừa đến rốt cuộc là ai, thực lực mạnh quá!”

Nếu như cha ở đây, Lâm Phi sẽ không có vấn đề gì. Có điều tới qua Lâm Chấn Thiên uống đan được, chỉ trong chốc lát thì chưa thể ra ngoài được.

Ngô Văn Đăng đang âm thầm bảo vệ, đề phòng bất trắc.

Nếu là như vậy, lực lượng của Lâm gia giờ đang thiếu vắng, dường như bản thân lại trở thành cao thủ mạnh nhất.

“Viu viui!”

Đám người đó vốn không có chút lay động, đột nhiên bắn ba mũi tên về phía Lâm Phi, ngay tức khắc một luồng khí nguy hiểm xông lên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Chém một người trước

“Đậu! Tiến pháp sắc bén thật!”

Lâm Phi nhướng mày, những người này rốt cuộc là ai mà vừa ra tay đã hung tàn như vậy, muốn dồn mình vào chỗ chết sao.

Chẳng lẽ là người của Lý gia?

Trong đầu bỗng lóe lên cái tên Lý gia, trừ bọn họ ra thì không còn ai dám ra tay với Lâm gia. Minh mới vừa đi ra bọn họ đã lập tức động thủ, mục tiêu quá rõ ràng, không thể nào xem là đánh loạn được.

Ba mũi tên bay đến theo hình tam giác.

Nếu lúc này Lâm Phi né nhanh thì người phía sau chắc chắn sẽ dính mũi tên, lực công kích của chiêu này quá lợi hại, buộc Lâm Phi phải ứng chiến.

“Thiếu gia, nguy hiểm!”

Đám thị vệ muốn lao đến trước mặt hấn cản mũi tên.

“Lui ra!”

Lâm Phi quát, hấn vừa sai bước, khoảng cách giữa hấn và mọi người lập tức được kéo ra xa mấy trượng, che chắn trước mặt mọi người.

“Chém!”

Nếu là trước đây, đối mặt với đợt tấn công này Lâm Phi chắc chắn sẽ không tránh được, chỉ bằng uy lực tấn công của người trước mặt thôi cũng có thể biết được trừ mình ra, bất kỳ người nào đi lên chắc chắn đều sẽ phải chết.

Đây là công kích của Vô đạo cửu trọng thiên, tiên pháp còn là tiên pháp Hoàng cấp trung phẩm, lực sát thương rất kinh khủng, bất kỳ người nào chỉ cần trúng một mũi cũng có thể chết ngay tại chỗ.

Trình độ công kích xa đến vậy, chắc chắn đã ra hết sức lực, nếu bị khóa định nhất định sẽ đỡ nhiều lành ít.

Lâm Phi bước đi, vung tay rút ra ba lưỡi dao thật dài, hùng hổ tiến lên đón, thanh thế cũng không hề yếu hơn đối phương chút nào.

Xem thử tiên pháp của người lợi hại hay lưỡi dao của ta lợi hại.

Sau khi thăng lên Vô đạo cửu trọng thiên, lưỡi dao của Huyền khí khi thi triển ra luôn đạt đến cự ly mười trượng, nếu thi triển chiến kỹ thì càng không kể đến.

Ầm ầm.

Ba mũi Truy Hồn tiến bay đã nhanh thì lưỡi dao của Lâm Phi càng nhanh hơn.

Không khí trong lúc này dường như đang nổ tung lên. Sóng khí mạnh mẽ như gió phóng đến bốn phương tám hướng.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Người đối diện không dừng tay, rõ ràng là muốn bắn chết Lâm Phi ngay trước mặt mình, nhất là ngay trước mặt mọi người.

“Để xem người còn có thể cản được bao nhiêu mũi nữa!”

Vương Khai không ngừng kéo cung, Truy Hồn tiến tập trung bay đến người đối phương. Ngay từ lúc bắt đầu gã đã nhận ra thân phận của người này, nghe nói hắn đã dẫn người đi giết ba vị cao thủ cửu trọng thiên của Lý gia.

Cho nên, Vương Khai muốn bắn chết đối phương ngay trước mặt mình và hơn hết là ngay trước mặt mọi người, một tên nhóc chỉ vừa mới thăng lên cửu trọng thiên mà thôi. Chắc chắn nó sẽ trở thành vong hồn dưới tay mình.

“Tam đệ, ta đến giúp đệ!”

Đại ca Lâm Tiêu gào lên.

Lâm Phi cản lại: "Quay trở lại! Hắn ta không phải là người các ngươi có thể đối phó được đâu."

Tiên Pháp của người phía trước mắt rất cao cường, Lâm Phi nhờ có thân pháp nên mới có thể tránh được, còn như đại ca một khi lên đối mặt với tiên pháp nguy hiểm như thế thì chỉ còn đường bị giết chết ngay tại chỗ, thế nên lúc này hắn phải lập tức ngăn cản.

Lâm Tiêu không phải là người thích khoe khoang, nhìn thấy tiên pháp đánh tới một lần nữa thì trong lòng căng thẳng: "Tam đệ cẩn thận!"

Bản thân làm đại ca lại không biết rõ thực lực của tam đệ. Thế nhưng hắn cũng có thể biết được một điều, đó là nếu mình đi lên thì chắc chắn sẽ thêm trở ngại chứ không giúp được gì, nói không chừng có khi tam đệ còn bị mình làm liên lụy thêm.

Cổng lớn đã trở thành đồng đồ nát, một đồng đồ nát chắn giữa hai bên, tuy vậy nhưng có thể cảm thấy sát khí ở đó vẫn nồng đậm như cũ.

"Tiên pháp lợi hại thật. Tầm bắn xa cũng thật phi thường, may mà ta có thân pháp Tùy Phong, nếu không đối phó cũng sẽ khó vô cùng!"

Trong lòng Lâm Phi hiểu rõ, nhất định phải giải quyết tên bắn cung tâm xa này trước.

Hiện tại càng lúc càng có thể thấy được, những người này là do Lý gia sắp xếp đến, nếu không thì cũng là người của Huyền Vũ môn. Thế nhưng sát khí trên người bọn họ rất kinh khủng nên chắc hẳn không phải là người của Huyền Vũ môn.

Tạm thời Lâm Phi không suy nghĩ đến việc này nữa, đối mặt với một cung tiễn thủ lợi hại như thế hắn không dám lơ là.

...

"To gan thật, hắn còn dám xông lại đây, đúng là chán sống mà."

Từ khi Vương Khai bắt đầu tu luyện cung tiễn đến giờ, tiên pháp vẫn luôn tăng lên, cửu trọng thiên trở xuống chỉ có thể nhiều nhất ngăn được ba mũi tên, gã cũng đã giết không ít cao thủ Cửu trọng thiên.

Thế nhưng bây giờ gã đã bắn ra mười mấy mũi tên đối phương đều có thể né được, gã không khỏi có hơi bất ngờ nhưng cũng chỉ là hơi bất ngờ, không hề xem đối phương là một mối nguy hiểm, bởi vì trong lòng Vương Khai đã nắm chắc phần thắng.

Nếu như đối phương không xông đến có lẽ cơ hội của Vương Khai cũng sẽ không nhiều nhưng một khi đã tiến vào cự ly nhất định thì chắc chắn có là người bắt tử cũng khó mà qua được.

Vương Khai tiếp tục rút ra ba mũi tên khác, cùng phóng lên một lượt theo hình tam giác, ánh mắt gã đột ngột lạnh lẽo, dây cung trống rỗng bỗng nhiên bị kéo ra vang lên tiếng ting ting, một mũi tên vô hình phóng ra.

"Vô Hình tiễn, tên họ Lâm này chết chắc rồi."

Có thể thấy Độc Nhãn Long rất quen thuộc với việc này, gã cười lên một tiếng thâm độc: "Tiếc thật, nếu để lão phu ra tay thì chắc chắn sẽ là một màn hành hạ cho đến chết, thế mới có cảm giác chứ."

Mấy người còn lại đã định liệu trước tiên pháp của Vương Khai.

Chiến kỹ sơ cấp, Vô Hình tiễn.

Nếu không biết được lai lịch của đối phương, đối đầu với tiên pháp của Vương Khai chắc chắn sẽ phải chết, không một ai có thể ngăn cản được một mũi tên này.

Vương Khai càng lúc càng cười tươi: "Có thể được chết dưới Vô Hình tiễn của ta cũng xem như người có phúc!"

Trước đây gã rất ít khi dùng đến chiêu này, ban đầu định dùng Truy Hồn tiễn bắn chết đối phương nhưng không ngờ thực lực của hắn ta cũng không tồi, cứ thế mà phá tan Truy Hồn tiễn, cho nên mới thi triển ra chiến kỹ này.

...

Thi triển thân pháp Tùy Phong.

Hệt như một chú chim đang bay trong rừng, Lâm Phi phóng người đến, đối mặt với ba mũi tên thì không khỏi cười khẩy, vừa vung tay lưỡi đao đã xuất hiện, hóa thành ba tia sáng phóng đi, chém đứt Truy Hồn tiễn.

Khoảng cách lập tức gần hơn.

Xoẹt.

Sau khi ba lưỡi đao phá tan tiên pháp, Lâm Phi bỗng cảm giác được một sự nguy hiểm vô hình.

Ầm!

Toàn bộ cơ thể Lâm Phi như cánh diều đứt dây, thoáng cái đã đâm sầm vào một khu kiến trúc gần đó, vang ra tiếng ầm vang dữ dội.

"Tam đệ!"

Không ai có thể biết được Lâm Phi tại sao lại bị thương, sao có thể thua nhanh đến vậy.

"Không được qua đây!"

Lâm Tiêu hết sức kinh hãi, ngay lúc đó muốn đi qua thì chợt nghe thấy tiếng Lâm Phi, sau đó mới thờ phào một hơi.

"Chưa chết được!"

Vương Khai không ngờ lại có người không chết được dưới chiến kỹ Vô Hình tiễn của gã.

Giết!

Giết!

Giết!

Vương Khai không tin dưới chiêu Vô Hình tiễn mà đối phương còn có thể tránh được, một công kích vừa rồi, nếu không chết thì cũng bị thương nặng.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Trong đồng đồ nát, Lâm Phi vỗ vỗ lên mặt đất, sau đó cả người lại lao ra một lần nữa.

"May mà có hộ thân cương khí và Kim Cương hộ thân, nếu không vừa rồi không chết cũng bị thương nặng!"

Đây là lần đầu tiên Lâm Phi bị tổn hại trên tay đối thủ, nếu không phải có hai tầng bảo vệ thì hôm nay đã mất hết thể diện rồi. Trong lòng không dám xem nhẹ, bây giờ mới một người, vậy đến lượt bốn người còn lại thì ra sao nữa?

Lâm Phi biết rõ, tạm thời muốn thay cha chống đỡ một thời gian, đến khi cha hắn luyện được đan dược chắc chắn chiến cuộc sẽ thay đổi, chỉ là thời gian. Cần thời gian!

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Lâm Phi bay lên trời, không thi triển Phong Chi Dực mà là thi triển ra thân pháp Tùy Phong.

Nguy hiểm! Nguy hiểm!

Lâm Phi mới nếm mùi ba mũi tên này xong, nên cũng không dám xem thường dù chỉ là một chút, lưới đao như hóa thành từng tia sáng trắng phóng đi. Trước mắt thoáng cái đã lóe lên một mảnh trắng xóa, che khuất tầm mắt mọi người.

"Nhóc con được lắm, muốn qua mắtta, nằm mơ đi!"

Vương Khai vỗ tay, từ trên lưng vật cười phóng lên trời. Gã từ trên cao nhìn xuống, kéo trường cung ra, muốn bắn chết đối phương. Thế nhưng không ngờ phía sau mảng trắng xóa kia lại không có ai, mục tiêu cũng lập tức bị mất đi.

"Sao lại có thể như vậy, hắn rút cuộc đi đâu rồi!"

Ngay lúc Vương Khai bàng hoàng thì có một tia sáng đánh tới, trường cung vẫn còn đang kéo ba mũi Truy Hồn tiễn.

"Người bị lừa rồi!"

Một giọng cười âm trầm bỗng nhiên vang lên sau lưng.

"Người... người sao có thể xuất hiện sau lưng ta!!!!"

Sau lưng là lưới đao dài đang ầm ầm chém tới, thân thể Vương Khai thoáng cái đã tách thành hai, rơi từ trên không trung xuống con đường, máu bắn ra tung tóe.

"Tiểu Khai!"

Bọn Ngô Thế Hùng ngăn người. Chợt cảm thấy rất tức giận, ấy vậy mà Vương Khai lại chết trong tay người khác.

Cuối cùng, bọn hắn cũng biết được, dưới mảnh trắng xóa dày đặc kia, tên nhóc họ Lâm lại lấy tốc độ để qua mắt bọn hắn, lợi dụng sự sai sót của Vương Khai để chém gã, thủ đoạn tinh vi thật.

...

Những người vây xem thấy Lâm Tam Thiếu bị đánh bay đi còn tưởng Lâm gia lần này sẽ lãnh ít dữ nhiều, thế nhưng qua mấy trận, cung thủ lợi hại cũng bị Lâm Phi chém chết, như thể đang vã vào mặt bọn họ một cú thật mạnh.

Mà lại còn là một cao thủ Võ đạo cửu trọng thiên.

Lâm Phi bị đánh bay vào đồng cỏ nát ngoài trừ quần áo có hơi xóc xệch thì hình như không bị thương chút nào.

"Các người là ai, ai đã sắp xếp các người đến đây, lại còn dám động thủ với đệ tử nội môn Thần Vũ môn!"

Lâm Phi quát to, chỉ với một câu đã chụp mũ bọn hắn.

Trong lòng Lâm Phi không ngờ, trên người tên cũng tiền thủ lợi hại này lại có đến tám ngàn điểm PK.

Một tên cung tiễn thủ đã tám ngàn điểm PK, vậy mấy tên còn lại thì sao? Lâm Phi ngay lập tức dùng hệ thống PK thăm dò, lúc thấy được thì thầm giật mình, có người nào đó điểm PK đạt đến hai vạn một.

Huyền giả mới đạt đến một vạn ba, vạn bốn mà tên đó lại đạt đến hai vạn một điểm PK. Lúc này Lâm Phi bất chấp tất cả mà chụp mũ bọn hắn trước, nếu những người này ra tay cùng một lúc chắc chắn không phải là chuyện gì tốt, trước tiên phải làm đối phương bình tĩnh mới được.

"Ta giết người!"

Độc Nhân Long cười khẩy một cái rồi bắt đầu ra tay.

Không ngờ lại bị Ngô Thế Hùng cản lại, lông mày hắn nhíu lại, có vẻ hơi kiên kị.

Đệ tử nội môn Thần Vũ Môn, bảy chữ này không khác nào một thanh kiếm sắc bén trên đỉnh đầu.

Bây giờ bọn hắn đang sống vui vẻ sung sướng ở quận Sơn Hà, thế nhưng chỉ cần ra tay với đệ tử nội môn Thần Vũ Môn, tội danh này sẽ rất lớn, chắc

chấn một khi Thần Vũ Môn biết được sẽ phải đệ tử nội môn đến giết bọn hắn, cho dù sau lưng có bang phái cao cấp đi nữa cũng chưa chắc có thể bảo vệ được bản thân.

Ngô Thế Hùng nổi giận bùng bùng, chỉ hận không thể trở về đánh chết tên nghiệt chủng Lý Vân kia, nếu như sớm biết người kia là đệ tử nội môn Thần Vũ Môn chắc chắn lúc này sẽ liên hợp lại mà ra tay giết chết đối phương, đến lúc đó dù biết thân phận rồi thì chuyện cũng đã lỡ, dù sao người cũng chết rồi, xử lý cũng dễ hơn nhiều.

Một câu nói đó của Lâm Phi, mọi người trên đường cái đều nghe thấy, Ngô Thế Hùng cũng không thể giết sạch bọn họ, như vậy không chỉ xong đời mình mà các bang phái ở quận Sơn Hà cũng đi tong.

Ngô Thế Hùng rất hối hận, Vương Khai đã chết thì không nói đi, lại còn bị treo thêm một thanh kiếm sắc trên đầu, bức bối thật. Sau khi đối phương mở miệng thì gã đã mất đi cơ hội tốt nhất để giết hắn ta.

Đối với tiền Pháp của Vương Khai, Ngô Thế Hùng đã tính trước là dù có hộ thân cương khí cũng không thể nào đỡ được một công kích này. Một khi giết được Tam Thiếu của Lâm gia sẽ làm kích động đến vị Huyền giả trung kỳ Lâm Chấn Thiên kia là điều không thể nghi ngờ, đến lúc đó có thể xem là một mũi tên trúng hai con chim.

Tên nhóc này thật gian xảo, không lẽ nguoi tưởng như vậy thì chúng ta sẽ không giết nguoi? Ngô Thế Hùng nổi nóng, tiền pháp của Vương Khai rất cao cường, chưa bao giờ khiêu chiến mà xảy ra chuyện như vậy, thù này nhất định phải báo cho bằng được.

Cho dù có mang ra cái danh đệ tử nội môn Thần Vũ Môn thì thế nào chứ, cứ việc đánh chết nguoi trước, đánh cho trọng thương rồi phé đi sức mạnh của nguoi. Đến lúc đó chắc Thần Vũ Môn cũng không dám làm gì, dù sao trong Thần Vũ Môn cũng nhiều đệ tử như vậy, chúng quy lại cũng không thể nào chỉ vì một tên nhóc mà ra mặt được.

Bên trên đồng đồ nát, Lâm Phi thăm thò dài một hơi, quả nhiên người này có lai lịch, lại còn là cao thủ Huyền giả, không lẽ là người của Huyền Vũ Môn thật?

Lẽ nào bọn hắn muốn làm trái quy ước giữa các môn phái?

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Thiên hạ bang

Cả hai bên đều tạm thời im lặng.

Nhưng ai cũng biết rằng, việc hôm nay không thể nào yên ổn được nữa, một trận chiến ác liệt xảy ra là điều khó tránh khỏi.

Cao thủ Lâm gia đều đã chết rất nhiều, bên đối phương cũng đã mất đi một cung thủ thuộc hàng cửu trọng thiên, thương tổn vô cùng lớn. Nhưng nếu so sánh tổn thất của đám người kia với bọn hắn thì một cửu trọng thiên không tính là gì.

Một gia tộc không có mấy người là cao thủ cửu trọng thiên, bản cung không phải môn được đề ý nên cung thủ thuộc cấp này lại càng hiếm thấy. Lâm gia hạ được một cung thủ nên đã dẫn đầu một bước.

Nếu như lời lúc trước, mọi người đều ngờ vực nghĩ Tam thiếu của Lâm gia không có năng lực giết chết một cao thủ cửu trọng thiên thì từ hôm nay trở đi không ai dám nghi ngờ nữa. Trừ việc không dám bộc lộ cảm xúc ra ngoài, bên trong lòng đều là sợ hãi.

Một hoa hoa công tử truyền thuyết một thời, trong nháy mắt đã trở thành thiên tài, dễ dàng giết chết cao thủ cửu trọng thiên.

Một vị cung thủ cũng thuộc cửu trọng thiên lại chết trên tay Tam thiếu của Lâm gia, chuyện này còn hơn cả huyết hải thâm thù (*).

.....

“Thật không thể tin vào lời đồn trước kia. Ai nói Tam thiếu Lâm gia vô tích sự đấy, đến cả cung thủ thuộc cửu trọng thiên cũng bị giết chết kia.”

“Ta nói rồi, Tam thiếu Lâm gia không phải là phé vật, đến cả một vị Võ đạo cửu trọng thiên lợi hại như vậy mà còn thua, sau này nếu tiếp tục đột phá, e rằng Huyền giả sơ kỳ cũng không phải là đối thủ của hắn!”

“Lý gia không còn, Trương gia hình như đang rất sợ, tương lai Lâm gia mạnh mẽ đứng lên, thành Quy Nguyên chắc rằng sẽ có thay đổi lớn.”

“Chuyện này cũng khó nói trước. Không phải là còn bốn cao thủ chưa ra mặt sao, nếu như ra tay, Tam thiếu lợi hại như vậy nhưng chưa chắc đã là đối thủ của bọn hắn!”

“Người đứng là đồ ngốc, người quên rồi sao, Tam thiếu đã là đệ tử nội môn rồi, Thần Vũ môn là một trong ba môn phái lớn, ai dám ra tay trước mặt bọn hần. Tam thiếu không ngu ngốc đâu, hần rất thông minh đấy.”

...

Tất cả mọi người trông mắt lú lười, hít sâu một ngụm khí lạnh.

Người trong mà bọn hần nhắc đến, “Hoa hoa công tử” Tam thiếu thật oai hùng, còn nhỏ đã hạ được cao thủ cửu trọng thiên. Khi ở tuổi này, không biết bọn hần đang làm gì ở nơi nào.

Tam thiếu Lâm gia còn chưa đến hai mươi tuổi, tương lai vô cùng tươi sáng.

Từ hôm nay trở đi, thành Quy Nguyên sẽ không ai dám xem thường Tam thiếu Lâm gia, bởi vì tương lai Tam thiếu rất rộng mở, Lâm gia chắc chắn sẽ được nở mày nở mặt.

Gi mà Tứ đại công tử, gi mà cao thủ trẻ tuổi, tất cả đều không thể sánh với Tam thiếu Lâm gia, họ hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc.

Mặt khác, Lâm Tiêu cũng chẳng có chút ghen tỵ nào. Trước kia đấu cùng Huyền giả sơ kỳ, mặc dù bị thương nhưng cũng không hề tức giận, ngược lại còn rất kiêu ngạo, kiêu ngạo thay đệ đệ của mình.

Đám người Thần Vũ môn mà Vương Phi đem đến đều ngơ ngác nhìn nhau, không nghĩ được là thực lực của thiếu gia lại mạnh đến thế, nói giết liền giết, khiến đối phương không đỡ nổi bất kỳ một chiêu nào.

Hiện tại, người ngạc nhiên nhất là Vương Phi.

“Quả nhiên Trương Vô Địch sư huynh thật tinh mắt, thăng chức chưa được bao lâu mà năng lực đã ngang hàng cao thủ, nhiệm vụ bảo vệ quận Sơn Hà có lẽ không thành vấn đề gì.”

Lúc trước, ấn tượng của Vương phi đối với Lâm Phi là những tin tức được lưu lại ở tông môn, Lâm Phi từng bước tiến tới, đoạt được vị trí đứng đầu của ngoại môn đệ tử trong Thần Vũ Môn.

Đầu tiên chỉ là Võ đạo thất trọng thiên.

Thời gian chưa được bao lâu, thực lực đã lên Võ đạo cửu trọng thiên.

Sư huynh Lâm Phi rốt cuộc đã tu luyện như thế nào, tốc độ này đối với Tông môn, ai cũng há hốc mồm kinh ngạc.

Từ việc không quá xem trọng, đến bây giờ là hoàn toàn bội phục, nếu không phải đang trong trận đấu thì Vương phi đã muốn hét lên: “Lâm Phi thật dừng mạnh.”

Lâm Phi sư huynh thật oai hùng.

Tốc độ tu luyện nhanh như vậy, nói không chừng sớm muộn hần cũng sẽ trở thành cao thủ Huyền giả.

...

Ngay lúc đó.

Trên đường lớn, nơi sân thượng cao cao có thể nhìn thấy phế tích của Lâm gia.

“Tiểu thư, thật kinh khủng, Tam thiếu Lâm gia đã giết chết một cao thủ cửu trọng thiên rồi.”

Một tỳ nữ áo đỏ vội vàng vàng chạy từ dưới lên.

Trước cửa sổ, một cô nương mặc áo trắng sạch sẽ lộ ra khí chất lạnh nhạt, khiến người ta chỉ có thể ngấm nhìn từ xa mà không thể suy nghĩ nhiều hơn.

Nếu Lâm Phi có ở đây thì chắc chắn hần sẽ nhận ra.

Người này không phải ai khác mà chính là vị hôn thê kia, con gái của thành chủ, Tô Thủy Yên.

“Ừ.”

Thần nhiên phát ra một chữ, không rõ là loại cảm xúc gì.

Nếu như quan sát cẩn thận hơn, thì ánh mắt của nàng đang thể hiện sự ngạc nhiên và ngoài ý muốn.

“Tiểu thư, tên sắc lang kia có gì tốt lành, người vì sao lại...” Phi Thúy không phục nói, nàng ta cảm thấy không đáng thay cho tiểu thư, ở thành Quy Nguyên, công tử nhà giàu nhiều vô số, vì sao tiểu thư lại để ý một hoa hoa công tử.

“Phi Thúy! Ngươi đừng nói bậy.”

Phi Thúy cúi đầu xuống: “Phi Thúy sai rồi.”

“Tiểu thư tức giận sao?”

Ánh mắt Tô Thủy bình tĩnh: “Chúng ta trở về thôi.”

Phi Thúy giật mình: “Trở về ngay bây giờ sao? Không ở lại xem một chút sao? Những người kia rất giỏi đấy, nghe nói đều là cao thủ cửu trọng thiên. Nghe nói Lâm gia lúc này đang thất thế, Tam thiếu của Lâm gia cũng chống đỡ không nổi rồi.”

“Năm năm trước, hần là một hoa hoa công tử, năm năm về sau, hần là một thiên tài. Nếu như chừng ấy khó khăn mà hần không vượt qua được thì hần không phải là Lâm Phi.”

Phi Thúy nghe nhưng không hiểu câu ấy có ý gì.

Tên sắc lang Lâm Phi mà cũng được xem là thiên tài? Tiểu thư đúng là đánh giá cao hần quá rồi.

...

Lâm Phi cũng không biết có người đánh giá sau lưng mình.

Đối phó với chuyện trước mắt đã rồi nói.

“Nơi này là Lâm gia, ta không quan tâm các ngươi là người nơi nào, dám đến Lâm gia giết người thì chỉ có một kết cục.” Lâm Phi lạnh lùng nói, trong lòng không ngừng suy đoán thân phận của những người này.

Ngô Thế Hùng nói: “Hay cho câu kết cục chỉ có một, khó trách Lý gia lại nhanh chóng bại trận như vậy. Không phải ngươi đang rất muốn biết bọn ta là ai sao, ngươi nghe cho kỹ đây, bọn ta là bang Thiên Hạ của quận Sơn Hà.”

Quận Sơn Hà, bang Thiên Hạ.

Mọi người vốn đang bàn luận không ngừng, bỗng chốc chìm vào im lặng, không gian yên tĩnh, tựa như ai cũng khó tin vào sự việc này.

Bang Thiên Hạ.

Tin tức này chẳng khác gì một quả bom, nổ tung khiến nhiều người không kịp trở tay.

Phải mất rất lâu mới xuất hiện một âm thanh nhỏ hỏi: “Bang Thiên Hạ rất lợi hại à?”

Ngay lập tức, người đó bị chê cười: “Nhóc con, bang Thiên Hạ mà không biết, ngươi mới xuống núi sao?”

“Bang Thiên Hạ, chính là bang phái đệ nhất quận Sơn Hà. Thành Quy Nguyên của chúng ta gồm nhiều gia tộc nhưng cũng không phải là đối thủ của bang Thiên Hạ. Bang Thiên Hạ muốn giết người nào thì người đó không thể chạy thoát.”

“Năm đó, Lưu gia đắc tội với bang Thiên Hạ, cuối cùng thì bị bang Thiên Hạ giết người diệt khẩu, người ra tay chỉ có một hộ pháp.”

“Không thể nào, bang Thiên Hạ lợi hại như vậy thì Lâm gia không phải sẽ xong đời rồi sao. Lý gia cũng thật mạnh, không biết hao phí bao nhiêu của cải để nhờ bang Thiên Hạ này giúp đỡ.”

“Cao thủ bang Thiên Hạ nhiều không đếm xuể, được xưng là đệ nhất quận Sơn Hà, có mười vạn người, nếu không sai, những người này có lẽ là chấp sự của bang Thiên Hạ.”

“Chấp sự rất lợi hại đúng không?”

“Dĩ nhiên là lợi hại, quyền thế của chấp sự rất lớn, thành chủ của chúng ta lợi hại như vậy nhưng nếu ra tay cũng không dám động đến chấp sự của bang Thiên Hạ!”

“Nếu là đệ tử của bang Thiên Hạ thì cả đời này, thư thái có, nổi tiếng có, cay đắng cũng có.”

....

Sau một hồi giải thích bang Thiên Hạ lợi hại thế nào, mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau, sức mạnh này thật sự quá kinh khủng.

Người ra tay là cao thủ cửu trọng thiên, Nhị Tam của Lưu gia, chỉ cần xuất ra vào chiêu cũng có thể giết hết, không trách lại trở thành Sơn Hà đệ nhất, quả nhiên là có năng lực.

Lỗ tai Lâm Phi giật giật, trong lòng trầm xuống, hẳn cảm thấy ác lực rất lớn.

“Nguy rồi, sao lại không phải là Huyền Vũ môn ra tay mà lại là bang Thiên Hạ, chuyện này không có gì tốt cả. Không lẽ nghiệt dư Lý gia không báo tin cho Huyền Vũ môn mà dùng đại giới dối lấy sự giúp đỡ của bang Thiên Hạ?”

Trong đầu Lâm Phi không ngừng xoay chuyển, cân nhắc việc nên làm bây giờ, lai lịch của đối phương vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Nếu như Huyền Vũ môn ra tay, Lâm Phi có thể không lo lắng, không ai dám phá bỏ luật lệ nhưng bang phái và tông môn không giống nhau, họ không biết cái gì là ước định và luật lệ.

Lúc trước hẳn có nghe người ta nhắc đến bang Thiên Hạ này, có hơi để ý nên bây giờ đã biết được một số thông tin đơn giản.

Bang Thiên Hạ, giống như lời người ta nói, là đệ nhất Sơn Hà, mười vạn người không phải là ít. Những chuyện này có phải là sự thật hay không, không có lừa thì sao có khó, chắc đã đúng hết mười phần rồi.

Quận Sơn Hà không phải là nơi bình thường, mười vạn người của bang Thiên Hạ, chắc chắn có được khả năng này.

Người ta mang theo ý nguyện của Lý gia, mà ý đó chính là báo thù, bang Thiên Hạ không thấy áp lực chút nào.

“Thủ đoạn tốt lắm!”

Lâm Phi ghi nhớ bang Thiên Hạ này, còn có cả tàn dư của Lý gia, bang Thiên Hạ và Huyền Vũ môn có quan hệ hay không, chờ giải quyết xong hôm nay chắc chắn sẽ có cơ hội điều tra rõ ràng.

.....

Hít một hơi thật sâu đè nén tức giận.

Lâm Phi lắc đầu: “Bang Thiên Hạ chó má là cái quái gì, bản thiếu gia chưa từng nghe đến, không lẽ là người nói khoác. Về phần bọn Lý gia, đó là do bọn họ gieo gió gặt bão, Lâm gia ta chỉ thuận theo sự tình mà làm việc.”

Đệ tử nội môn của Thần Vũ môn, lá bài phòng thân này tạm thời có ích.

Hơn nữa, bọn hắn dám nhắc đến bang Thiên Hạ, là đồng nghĩa với việc không sợ Thần Vũ môn. Vì sao không sợ Thần Vũ môn, chắc chắn rằng bọn hắn đã có cách gì đấy.

“Ngô ca, đừng nói nhiều vô ích, để lão Long tiêu diệt tiểu tử này.”

Độc Nhãn Long cất một tiếng cười lạnh, làm bộ muốn ra tay, một tên nhóc chưa đủ long đủ cánh, chẳng có gì đặc biệt lại rơi vào tay mình, nhất định phải báo thù cho Vương Khai.

“Lão Long, hẳn ta là đệ tử Thần Vũ môn, đánh giết mãi cũng không tốt, chi bằng chúng ta cùng bàn bạc đi, nghe nói thủ đoạn của đệ tử nội môn của Thần Vũ môn không hề đơn giản, không phải lão Long luôn muốn tìm đệ tử môn phái khác để bàn luận sao, hôm nay chính là cơ hội tốt!”

Ngô Thế Hùng nhìn Lâm Phi, bình tĩnh nói.

Chiều này rất hiệu quả.

Bang Thiên Hạ không dám ra tay giết người nhưng lại có thể phế đi công lực của đối phương. Bọn hắn ra tay trước, đợi đến lúc tộc trưởng đến thì có thể nói là trùng hợp.

Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Ý của Ngô Thế Hùng là như vậy.

Trong mắt Độc Nhãn Long lóe lên tia lạnh lẽo, ý của Ngô ca rất tốt, hẳn là đệ tử Thần Vũ môn thì ta đây phế đi đan điền của hắn, trở thành người vô dụng càng khiến hắn khó tiếp nhận hơn cái chết, lại không cần lo lắng chuyện gì, một công đôi việc.

Mưu kế rất hay.

“Các vị gây rối ở nơi này mà không cảm thấy việc này rất tàn nhẫn sao?”

Bỗng nhiên, từ xa vọng đến một tiếng quát tháo.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Quan môn đệ tử?

Gần đây xảy là chút chuyện, thật đáng ngại!

Mấy người kia đang chuẩn bị ra tay liền lập tức dừng lại.

Nhất là Ngô Thế Hùng, mặt mày biến sắc. Từ trong giọng nói cũng nhận ra được đây là người không tầm thường, trong lòng hẳn không khỏi có chút bất ngờ, lẽ nào có người muốn can thiệp vào chuyện này?

Người của bang Thiên hạ cho dù làm bất cứ chuyện gì cũng không cần để ý sắc mặt của kẻ khác.

Phía trước có người xuất hiện, lẽ nào là muốn đối đầu với bang Thiên hạ? Tại Huyền Vũ môn, chính miệng bọn chúng họ cam đoan rằng sẽ đem Lâm gia diệt tận gốc.

Kế hoạch hoàn hảo là thế nhưng không ngờ thực tế diễn ra không được thuận lợi.

Vừa mới ra tay, một cao thủ phe mình bị giết, chưa kịp thắng thì người đã chết rồi.

“Tên khốn kia, mau ra đây cho ông!”

Độc Nhân Long kêu gào tức giận, bất chấp tất cả, không coi đối phương ra gì, cứ chửi trước rồi tính tiếp. Một thành Quy Nguyên nhỏ bé bang Thiên Hạ thật sự không thêm để tâm, cho dù đó có là thành chủ, bọn chúng cũng chẳng cần nể nang gì.

Trên mặt Độc Nhân Long như khắc mấy chữ hồng hách, ngang ngược.

Ở quận Sơn Hà hung hăng quen rồi, tất nhiên Độc Nhân Long sẽ chẳng coi thành Quy Nguyên nhỏ bé này ra gì. Hơn nữa ban nãy người anh em tốt của hắn còn bị giết, cục tức này làm sao nuốt trôi được. Đã vậy có người còn muốn can thiệp, thế chẳng phải như vậy là tự tìm chỗ chết hay sao?

“Kêu la gào thét cái gì?”

Bên tai mọi người bỗng chốc vang lên một giọng nói.

Trước mặt Độc Nhân Long bỗng xuất hiện một đường hàn băng màu trắng. Mặt đất xung quanh liền biến thành băng. Khí lạnh của hàn băng khiến người ta không dám tiếp cận.

Băng Phong, thuộc phù văn tấn công.

“Mô!”

Ngô Thế Hùng cảm thấy không ổn, một tay bị văng ra, một tay đặt trên người Độc Nhân Long, toàn thân bị bao phủ bởi hàn băng. Trên mặt đất rơi đầy vụn băng, giống như những mảnh thủy tinh bị vỡ vụn.

“Lạnh quá!”

Độc Nhân Long thoát khỏi đó, không nhận được kêu một tiếng, toàn thân run lên. Lạnh đến đáng sợ, suýt chút nữa Huyền khí trong cơ thể không kịp truyền đến, ánh mắt gã hiện rõ sự sợ hãi.

Mình bị phù văn sư tấn công rồi.

Độc Nhân Long sợ hãi. Nếu chỉ có một mình gã thì chắc chắn không chống đỡ được sự công kích của phù văn tấn công. Nếu không có Ngô ca ra tay, gã sẽ không có cách nào trốn thoát, chắc chắn sẽ chết.

“Các hạ hà cớ phải hơn thua với kẻ thô tục?” Ngô Thế Hùng nói.

Suýt chút nữa bị chết công, mặt mũi Ngô Thế Hùng có chút khó coi. Nếu một trong số họ bị chết công, khi quay về chắc chắn sẽ chẳng còn mặt mũi nào nữa. Qua đây cũng biết được, đối phương là một phù văn sư.

“Tốt cho một kẻ thô tục!”

Một nam một nữ từ trên cao đáp xuống: “Chẳng trách lại ngông cuồng như vậy. Lẽ nào cho rằng đây là địa bàn của bang Thiên hạ nên các ngươi muốn làm gì thì làm sao?”

Có người can thiệp vào khiến người ta không khỏi cảm thấy tò mò.

Khi người này đáp xuống đất, có người hít thở thật sâu. Khí lạnh, không ngờ trận chiến nhỏ này lại kéo theo cả Hội trưởng của Công hội Phù Văn.

“Sắp có kịch hay để xem rồi. Mục Trường Không xưa nay rất ghét những chuyện đánh đánh giết giết!”

Ngay lập tức có người nhận ra.

Hội trưởng của Công hội Phù Văn, mấy chữ này giống như ngọn núi đè nặng xuống tất cả mọi người.

Trong chốc lát, hai mắt Ngô Thế Hùng trở nên trắng dã, tại sao chuyện lại thành ra thế này. Thế này đâu có giống với kế hoạch.

“Lý gia đáng chết, tại sao không đem mọi chuyện nói rõ ngay từ đầu!”

Ngô Thế Hùng không khỏi oán hận. Ban đầu theo như lời kẻ lớn nhỏ trong Lý gia, Lâm gia là kẻ địch của cả thành Quy Nguyên. Thành chủ không thích, các gia tộc khác lại ngầm ngầm gây sự chứ đừng nói đến Công hội Phù Văn.

Bọn chúng mang suy nghĩ như vậy đến Lâm gia gây sự, muốn để Lâm gia biết mặt. Nhưng không ngờ, một vị thiếu gia của Lâm gia lúc đó đã ra tay giết chết một thuộc hạ của họ. Bây giờ lại thêm sự can thiệp của Công hội Phù Văn.

Mọi việc trở nên khó khăn rồi!

Ngô Thế Hùng tự nói với mình.

Nếu là gia tộc khác ra tay, Ngô Thế Hùng không cần lo lắng, bang Thiên hạ có thể sẽ dẹp được đối phương. Nhưng Công hội Phù Văn lại khác, nhất là sự xuất hiện của Hội trưởng Công hội Phù Văn, chuyện này có ý nghĩa cực kỳ lớn.

Ngô Thế Hùng không dám vội vàng ra tay, phải xem xét tình hình trước rồi tính. Trong lòng hắn cũng ngầm trách Độc Nhãn Long khi nãy nói năng ngông cuồng, để lại ấn tượng không tốt.

Với sự xuất hiện của Mục hội trưởng, một người còn lại cũng cảm thấy thật sự bất ngờ.

“Bà mẹ nó, lão già này sao lại xuất hiện ở đây!”

Trong lòng Lâm Phi chửi thầm trong bụng, không khỏi đề cao cảnh giác.

Lần trước ở Công hội Phù Văn bị lão Mục hội trưởng này chơi đùa. Mười vạn lượng bạc, bị chơi đùa còn không thể thốt ra được. Rõ ràng là mình đoạt được nhưng cuối cùng lại thành ra biểu không cho kẻ khác.

Oan uổng quá!

Sau khi Hội trưởng Công hội Phù Văn xuất hiện, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lâm Phi đó là lão già này xuất hiện chắc chắn không tốt đẹp gì.

Lão già này chắc chắn là lão yêu quái. Vốn tưởng rằng mọi chuyện xong xuôi rồi, không ngờ ngay lúc này lão lại xuất hiện.

Cho dù thế nào, sự xuất hiện của lão già này có ảnh hưởng không nhỏ. Người của bang Thiên hạ không dám hành động. Vừa mới ra tay đã suýt chút nữa đóng băng được một tên, có thể thấy lão có thực lực mạnh mẽ như nào.

Trông thấy ánh mắt của cô gái đang nhìn chăm chăm vào mình, Lâm Phi cảm thấy không ổn, quả nhiên chẳng có gì tốt đẹp.

Người khác không biết sự tình nên cho rằng Công hội Phù Văn đang đến để giúp đỡ.

“Tam đệ, vận may của chúng ta thật tốt. Người của Công hội Phù Văn đến rồi!” Kẻ làm anh lớn như Lâm Tiêu hóa ra lại không để ý đến sự thay đổi trong sắc mặt của Lâm Phi, cứ thế thể hiện sự vui mừng.

“Phải rồi, đỡ được bao việc!” Lâm Phi nói không thành tiếng, lúc này Lâm Tiêu mới chú ý đến sắc mặt của tam đệ, hỏi: “Có phải đệ bị thương rồi không?”

“Không! Đệ vẫn khỏe lắm!” Lâm Phi nói liều một câu: “Xem tình hình thế nào đã!”

Đối đầu với nhiều cao thủ cường thiên như vậy, Lâm Phi có áp lực không nhỏ. Nếu một đánh một sẽ chẳng có gì phải lo lắng nhưng một khi chúng ra tay cùng lúc, vậy thì thảm rồi!

Cho dù bản thân có thực lực mạnh mẽ nhưng khi đối đầu cùng lúc với nhiều cao thủ như vậy, chắc chắn Lâm Phi sẽ không đủ sức lực. Đặc biệt là tên họ Ngô kia, không thể nhìn thấu được thực lực của gã. Trước mắt, người mà Lâm Phi không thể nhìn thấu được thực lực, đó chính là cao thủ đạt cảnh giới Huyền giả.

Trong lòng hắn cũng chẳng có thiện cảm với lão già Mục Trường Không kia. Người ta đã ra tay giúp đỡ, ân tình này Lâm Phi nhất định sẽ báo đáp. Về việc đền đáp như thế nào, hắn cũng chưa biết nhưng chắc chắn một điều họ đến đây là có mục đích.

Sau khi xong việc, tự khắc biết được.

“Mục hội trưởng.”

Trong lòng Ngô Thế Hùng lặp đi lặp lại mấy từ này.

Tiếng bàn bạc xung quanh, gần nghe rõ ràng, trong lòng bỗng chốc trùng xuống. Bang Thiên hạ là một bang phái lớn, mười vạn đệ tử. Nhưng so với Công hội Phù Văn cũng không có gì đáng kể.

Ngô Thế Hùng hận lão Mục Trường Không này. Ông đây đến để giết người, còn lão già nguoi đến đây làm gì? Không lo ở công hội chế tạo phù văn? Thế này không phải tự mình chuốc họa sao?

Nhưng những lời này, Ngô Thế Hùng không dám nói ra. Nếu thật sự nói ra những lời như vậy, kẻ đầu tiên gặp họa là gã. Cả bang Thiên hạ cũng chẳng ai dám nói ra những lời này.

Lại nói đến thế lực khổng lồ Công hội phù văn, trên đại lục này chẳng có mấy kẻ dám đắc tội.

Ngô Thế Hùng cảm thấy rất bị kích, đằng đằng sát khí xông đến nhưng kết cục lại gặp phải một chuyện lớn như này, thật sự là tự gây phiền phức cho mình.

“Bang Thiên Hạ chấp sự Ngô Thế Hùng, tiếp kiến Mục hội trưởng!”

Ngô Thế Hùng chấp tay cung kính, cái thế diện này cần phải giữ. Nhất là ban này hành động có chỗ thất lễ, không dám có thêm bất cứ sơ suất nào. Ai bảo người ta mạnh hơn mình, nếu không thể kháng cự vậy chỉ còn cách cúi đầu khuất phục.

Mục Trường Không hừ lạnh một tiếng, từ trên cao đáp xuống đường lớn. Tất cả mọi người đều tỏ ra cung kính.

“Đại lễ của chấp sự ngài đây, lão già ta không dám nhận!”

Mục Ninh đứng bên cạnh suyt chút nữa thì bật cười. Ông nội quả nhiên lợi hại. Sau khi nhìn thấy xác chết trên đất, cô không khỏi cảm thấy tò mò. Tên háo sắc kia lợi hại đến thế sao?

Bà mẹ nó! Không ôn! Tức giận rồi!

Thân phận chấp sự của Ngô Thế Hùng vẫn khiến cho người ta phải kiêng dè. Mỗi chấp sự của bang Thiên hạ đều có quyền lợi nhất định, so với Tộc trưởng gia tộc cũng không kém phần.

Vị chấp sự này ngày hôm nay lại cam chịu như vậy trước mặt Mục Trường Không.

Ngô Thế Hùng nở một nụ cười, nói: “Mục hội trưởng, ngài lại đùa rồi. Công hội Phù Văn vẫn luôn là tấm gương học tập của chúng tôi. Hôm nay có thể gặp hội trưởng, tại hạ cảm thấy rất vinh dự.”

Ngô Thế Hùng giả vờ nói những lời này, chỉ duy nhất nụ cười trên mặt gã trông cực kỳ khó coi.

Mục Trường Không nhìn lướt qua một lượt, trông thấy thi thể trên đất, trong mắt lóe lên một tia bất ngờ, thầm nghĩ: “Hay lắm nhóc con, loại thiên phú này, rốt cục là kẻ nào đã ra hấn là một tên vô dụng chứ?”

Nếu loại sức mạnh này cũng bị coi là vô dụng thì cái gì mới là cao thủ thật sự.

“Con mắt của lão già ta không tệ. May mà hôm nay đến đây, nếu không sẽ chẳng biết tên nhóc này còn ẩn giấu thứ gì. Tu luyện thiên phú song song, xứng đáng được bồi dưỡng!”

Từ hôm đó trở đi, Mục Trường Không liền cho người điều tra về Lâm Phi. Theo tư liệu tìm được, có thể thấy Lâm Phi không đáng giá một xu, ăn chơi lêu lổng, phé vật.

Nhưng sau khi trông thấy việc lần này, e là chẳng ai cho rằng đối phương là đồ bỏ đi.

Mục Trường Không cảm thấy may mắn khi mình đến đúng lúc. Trong lòng đã sớm có ý định nhận Lâm Phi làm Quan môn đệ tử. Đệ tử thiên phú không dễ dàng gặp được, đặc biệt lại là thiên tài tinh thông tu luyện song song.

“Mấy người bang Thiên hạ các nguoi thật to gan. Đến Quan môn đệ tử của ta mà các nguoi cũng dám động vào, các nguoi có ý đồ gì?”

Mục Trường Không nghiêm mặt, lửa giận ngút trời, một luồng sát khí như ập đến.

Ngô Thế Hùng đứng mũi chịu sào, trong mắt lóe lên sự sợ hãi. Đặc biệt là câu cuối cùng, suyt chút nữa thì bị dọa cho ngất. Quan môn đệ tử? Lão già dùng lừa ta như vậy.

Bốn chữ “Quan môn đệ tử” vừa thốt ra, một luồng âm thanh lạnh lẽo bỗng chốc ập tới. Sau đó lại xuất hiện một nghi vấn, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Lâm tam thiếu sao có thể trở thành quan môn đệ tử của hội trưởng Mục Trường Không?

Chưa từng nghe qua chuyện này!

“Đánh trẻ nhỏ, người lớn xuất hiện!”

“Haha, vị trí của Lâm gia, sau này không ai dám đối đầu rồi!”

“Có một vị sư tôn như vậy ở đây, Lâm Phi rốt cuộc đã làm cái quái gì mà lại trở thành Quan môn đệ tử? Thật khiến người ta ngưỡng mộ và đổ kị!”

Người bắt ngờ nhất chính là Lâm Phi.

Đầu óc Lâm Phi lúc này hoàn toàn trống rỗng, không ngừng nhắc đi nhắc lại bốn chữ đó. Ông đây bị lừa rồi.

Vốn dĩ còn đang đoán xem lão già này chạy đến làm gì. Mặc dù biết chắc chắn có âm mưu đằng sau nhưng trong nháy mắt âm mưu lộ ra, đó chính là gài bẫy mình.

Quan môn đệ tử.

Ngươi có ý nói thẳng há chẳng phải là muốn ép ta gặt đầu đồng ý?

Đối với lão già này, Lâm Phi lại có thêm một cách nhìn mới. Bản thân hắn cũng được coi là thông minh nhưng đối phó với lão hồ ly này, Lâm Phi lại thêm lần nữa thất bại.

Lúc này, cô nương kia liền tỏ vẻ đắc ý.

Hình như còn nói thêm: “Này tiểu tử thôi, ngươi lại thua rồi!”

Mục hội trưởng đã nói như vậy, trong chốc lát, Lâm Phi lại có thêm ý nghĩ mới. Biết được lão già này đến đây để giúp mình, bang Thiên hạ thế mạnh người đông, nói không chừng có thể dựa vào Mục hội trưởng để đối phó với chúng.

Haizz, đúng lúc này kẹt lại thật không tốt.

Đồng thời tất cả con mắt lớn nhỏ đều đổ dồn về phía Lâm Phi, dường như muốn kiểm chứng thật giả.

Mục Trường Không rất đắc ý, thầm nghĩ: “Hê hê, tên nhóc này cuối cùng cũng rơi vào tay ta... Chuyện này cuối cùng cũng xảy ra rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Đột phá thân pháp

..

Mục Trường Không quăng ra cái danh đệ tử nội môn, giống như sét đánh ngang tai khiến mọi người không khỏi giật mình.

Hậu quả của việc thả ra một tin tức quan trọng như vậy tất nhiên là Lâm tam thiếu trở thành tiêu điểm của mọi người. Thậm chí có một số kẻ nhanh trí đã nghĩ đến các tình huống sẽ xảy ra.

Quan môn đệ tử, ý nghĩa rất to lớn.

Ngô Thế Hùng trước mắt đâm lao phải chạy theo lao, dẫn người rời đi, bang Thiên Hạ không giết được kẻ này, muốn đối đầu với Lâm Phi, tình hình hết sức bất lợi với bọn họ. Lỡ như khiến lão già này nổi giận, người khác chưa chắc đã giúp được mình.

Thật khó nghĩ.

Ngô Thế Hùng cũng hối hận, Lâm gia có được căn cơ tốt như vậy, đúng là thâm tàng bất lộ. Có được một Công hội như vậy bên cạnh, cho dù không ra tay cũng đã uy hiếp đến kẻ khác.

Các thủ hạ còn lại, tất cả mọi người đều mang một mảnh rung động.

Có Công hội Phù Văn nhúng tay vào, hôm nay muốn diệt hết Lâm gia chỉ sợ sẽ trở thành mộng tưởng.

Sau khi suy nghĩ kĩ càng, Ngô Thế Hùng cắn răng, hôm nay không diệt sạch Lâm Gia, có những kẻ kia nhúng tay, bọn họ không còn cơ hội, trước mắt chỉ còn một cơ hội duy nhất.

Có được hay không, dựa vào cái này.

"Mục hội trưởng, người đã nói như vậy rồi, tại hạ còn biết làm gì nữa!" Ngô Thế Hùng sử dụng một chiêu lấy lui làm tiến, chỉ vào một thi thể trên đất: "Nhưng mà thủ hạ này của ta chỉ là đi so đấu, hôm nay chết oan uổng ở đây, cái gì cũng không nói được, ta cần một câu trả lời."

"Người muốn gì?"

Mục Trường Không là kẻ từng trải, sao lại không hiểu suy nghĩ của gã ta, đơn giản là muốn tìm Lâm Phi chiến một trận.

Trong lòng Ngô Thế Hùng không khỏi vui mừng, hẳn chỉ mong chờ một câu nói: "Ta muốn Lâm Phi tái chiến một trận với thủ hạ của ta, cái này không phải là quá đáng chứ."

Đây là cách giải quyết duy nhất.

Một thằng nhóc yêu nghiệt, đánh chết thủ hạ của mình, cục giận này nhất định phải xả ra.

Mục Trường Không nhìn qua Lâm Phi: "Tiểu Phi, người là quan môn đệ tử của ta, người lựa chọn thế nào thì tự cân nhắc lấy!"

Lại chụp cái mũ thêm lần nữa, trong lòng ông ta rất đặc ý.

Lần này cho dù người từ chối thế nào đi nữa, mọi người đều biết người là quan môn đệ tử của ta.

Lâm Phi cười khở trong lòng, lão già này thật xảo quyệt, lại hỏi hận lúc đầu sao lại tiện tay viết ra cái kia. Bây giờ thì tốt rồi, trên đầu lại có thêm một sư tôn không giải thích được.

Haiz, đã qua rồi.

Lâm phi cũng không thể từ chối được nữa, trong lòng đã thông suốt, mình rời khỏi thành Quy Nguyên phải có một chỗ dựa, để tránh lúc bang Thiên Hạ lại giờ trò gì.

"Không phải chỉ là so tài thôi sao, đệ tử không sợ!" Lâm Phi nghiêm túc "Chỉ lo lắng rằng lúc ra tay không thể không chế, sợ ngộ thương đến người khác!"

Lâm Phi rào trước.

Lần ti thí này không hề đơn giản, trong lòng hẳn biết rất rõ, phải cho đối phương một bài học, nếu mình nhân nhượng, chắc chắn sau này rất xui xẻo.

Mục Trường Không nói: "Thời gian người đột phá chưa lâu, lực lượng không khống chế được, bọn họ cũng hiểu rất rõ!"

Ngô Thế Hùng thầm mắng một tiếng hèn hạ. Cái gì gọi là không khống chế được lực lượng? Vậy cái gì mới là khống chế được lực lượng chứ?

Nhưng ở trước mặt lão già này, hơi thở Ngô Thế Hùng đều bị đè nén xuống, lờ như chọc giận lão già này, muốn rời khỏi thành Quy Nguyên cũng không dễ. Một câu nói của người ta, bang Thiên Hạ cũng không thể không nghĩ kĩ một chút.

"Tại hạ cũng đang có ý đó" Ngô Thế Hùng nói: "Lấy so tài làm chủ, phân ra thắng thua là được rồi!"

Trong bóng tối, hẳn truyền âm cho Độc Nhãn Long: "Lát nữa ra tay, không cần giữ lại, phé đan điền thằng nhóc kia."

Ngô Thế Hùng không hổ là cường giả cảnh giới Huyền giả, ánh mắt cay độc, hôm nay không thể diệt hết Lâm gia, chỉ cần lão già này một ngày còn ở lại, ngày đó bang Thiên Hạ cũng chỉ có thể nuốt cục giận này xuống.

Phé đi Lâm Phi cũng là biện pháp bất đắc dĩ.

Từ trận đấu vừa rồi thấy được tên này rõ là mới tấn thăng chưa lâu, nếu để hắn tiếp tục, nói không chừng sẽ là mối nguy hiểm cho bang Thiên Hạ. Với những mầm mống nguy hiểm, trước hết phải diệt đi.

Phé bỏ đan điền, đồng nghĩa với việc trở thành kẻ tàn phế, là cách làm thích hợp nhất.

"Ngô chấp sự yên tâm, lão Long nhất định hoàn thành nhiệm vụ!"

Đệ tử tài không bằng người, trong lúc so tài ngộ thương đan điền, ai cũng không thể nói gì được, cho dù là hội trưởng Công hội Phù Vãn, trong hoàn cảnh này cũng chỉ có thể im lặng.

Người ta chiếm lý.

Độc Nhãn Long vỗ vãi cười dưới người, một tay kiếm nhắm vào đối phương: "Thằng nhãi kia, tiếp chiêu!"

Vèo vèo vèo.

Trường kiếm của Độc Nhãn Long chỉ một cái, kiếm khí xuất ra như một con rồng, rời khỏi vật cười, xuất hiện trước mặt Lâm Phi trong chớp mắt.

Kiểm pháp này vô cùng sắc bén, mơ hồ còn nghe được tiếng xé gió.

Ở trên ngực Lâm Phi để lại ba vết màu trắng. Nếu không phải né đi nhanh thì đã không phải là như bây giờ, trong lòng hoảng sợ.

"Kiếm thật là nhanh, so với khoái kiếm của đồng môn trước đây còn nhanh hơn, lại thêm cả thân pháp này phối hợp cùng khoái kiếm, nói đơn giản chính là vật sắc bén dùng để giết người, cho dù cương khí thua thiệt nhưng vẫn còn có kim cương hộ thân!"

Khoảng chừng hiệp thứ nhất, Lâm Phi cảm nhận được điểm lợi hại của cao thủ giang hồ thật sự.

"Lâm Tam thiếu, ngay cả khoái kiếm của ta người cũng không thoát được, chẳng qua cũng chỉ là như vậy!"

Độc Nhãn Long cười to, dưới sự công kích của khoái kiếm, đối phương cũng không lợi hại như tưởng tượng của gã, trường kiếm hươ một chút, tổng cộng đâm ra mười kiếm, trong chớp mắt rất nhiều từng đóa kiếm hoa bay ra.

...

Trong mắt mọi người, Lâm tam thiếu yếu thế hơn.

Trong con mắt của người thường, gần như không thấy được công kích, bởi vì tốc độ và thân pháp quá nhanh, khắp nơi để lại từng từng bóng người. Kẻ thực lực kém chỉ cần nhìn qua một cái, ngay lập tức hoa mắt chóng mặt, cực kì khó chịu.

"Khoái Kiếm Vô Song!"

"Lâm Tam thiếu thảm rồi!"

Cao thủ cửu trọng thiên, có mạnh có yếu, một tay khoái kiếm, cả người thân pháp, hoàn hảo không vết nứt.

"Mục hội trưởng, xem ra trận tỉ thí này thủ hạ của ta sẽ thắng rồi!"

Ngô Thế Hùng hít một hơi, tâm tình rất tốt, vừa thấy được tốc độ thật nhanh của Lâm Phi, đã nghĩ muốn đối phó kẻ này, phải lấy nhanh đánh nhanh, quyết định thắng bại.

Độc Nhãn Long một tay khoái kiếm cộng thêm thân pháp đủ để áp chế được Lâm Phi.

Có thể đã kích Công hội Phù Văn, Ngô Thế Hùng sao lại bỏ qua cơ hội này. Thật ra gã rất muốn nói, đệ tử đóng cửa của người chẳng qua cũng chỉ như vậy, đúng là đáng đời, mất mặt.

"Tỉ thí mới bắt đầu, thắng bại chưa phân, sao phải vội vàng!"

Một câu nói nhẹ nhàng của Mục Trường Không khiến Ngô Thế Hùng cảm giác như một đòn của mình rơi vào khoảng trống, không có hiệu quả.

"Ông nội, hắn sẽ thua sao?"

Mục Ninh không hiểu tại sao trên mặt đầy nét lo âu.

Kiểm pháp của Độc Nhãn Long kia quá nhanh, từng chiêu đánh vào chỗ yếu hiểm, sơ sẩy một chút sẽ trọng thương, nhìn qua không phải là đang tỉ thí, mà là không khác gì so với liều mạng.

"Cháu gái ngoan của ta, từ khi nào con lại lo lắng cho người khác vậy?"

Mục Ninh quệt miệng một cái, nói dối: "Ông nội thật xấu xa, con chỉ muốn tốt cho người. Nếu như tên kia thua ông nội nhất định sẽ mất mặt, cháu gái cũng không muốn bị mất thể diện đâu!"

"Ai nói tiểu tử thú vị phải thua? Con nhìn xem hắn có giống bị thương không?" Mục Trường Không đôi mắt lão luyện: "Tiểu tử thú vị kia thật không biết tu luyện như thế nào, thân pháp đạt đến tốc độ cực hạn, thắng nhóc này đang muốn đột phá cảnh giới hện tại. Một khi vượt qua cảnh giới này, cho dù là cường giả Huyền giả cũng phải nhận thua về mặt tốc độ!"

Miệng anh đào nhỏ nhắn của Mục Ninh biến thành chữ O. Lớn đến như bây giờ, ông nội nàng rất ít khi đánh giá người khác, nhưng bây giờ lại đang đánh giá một người, cái này cũng...

Nói thật là, Mục Ninh không muốn tin tưởng.

Trong lòng Mục Trường Không cũng vui mừng khôn xiết, lần này đúng là đã tìm được thiên tài.

...

Một kiếm rồi lại một kiếm, mỗi một kiếm qua lại đến một kiếm, liên tiếp hoàn hảo không tí vết.

Trên người Lâm Phi xuất hiện không ít lỗ máu, nhìn qua đáng vẻ vô cùng khó khăn, người ngoài nhìn vào dường như là kết cục đã định.

Trong sân tỉ mỉ trừ hai người bọn họ, gần như không ai biết được tình hình bên trong.

Độc Nhãn Long lửa giận một bụng, kiếm pháp trên tay vô cùng tàn nhẫn. Dưới tốc độ như vậy, cho dù là ai cũng phải chết dưới kiếm gã nhưng hết lần này đến lần khác gặp phải một kẻ quái thai, chỉ có thể làm bị thương, không thể làm trọng thương đối phương.

"Gặp quý rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải là chuyện tốt gì. Thăng nhải này không phản kích, rốt cuộc là muốn làm gì? Ta phải ra tuyệt chiêu mới được, nếu không sẽ không thể làm gì thăng nhốc này!"

Độc Nhãn Long thật lòng rất sầu não, trước đây khi gặp phải cao thủ, về mặt tốc độ và khoái kiếm không ai bằng gã ta. Giết người với hắn rất đơn giản, gần như không ra quá mười chiêu.

Thiên hạ võ công, chỉ có nhanh là không phá được.

Cho nên Độc Nhãn Long vẫn luôn cố gắng trên mặt tốc độ, bây giờ mới luyện được một tay khoái kiếm cùng với thân pháp.

Nhưng hôm nay không chiếm được chỗ tốt từ Lâm Phi, mỗi một lần gã sắp đánh trọng thương được đối phương là mỗi một lần tránh khỏi, mỗi một lần né tránh, giống như đang cười nhạo hắn.

"Khoái kiếm của ngươi chẳng qua cũng là như vậy."

Lâm Phi ha ha cười to, đưa ngón út ra khinh bỉ.

"Hừ, không nên vui mừng quá sớm. Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết một chút cái gì mới thật sự là khoái kiếm!"

Độc Nhãn Long không thêm đếm xỉa, xuất ra tuyệt chiêu.

"Tàn Ảnh Kiếm!"

Tay trái và tay phải Độc Nhãn Long bỗng dưng xuất hiện hai thanh khoái kiếm, cùng tấn công đến Lâm Phi, để lại từng bóng tàn ảnh, khiến người ta hoa mắt.

Khoái kiếm, hai tay hai kiếm.

Tuyệt chiêu thật sự của Độc Nhãn Long, phối hợp với kiếm pháp này, đôi tay dưới kiếm không ngăn được một kiếm.

Vèo vèo vèo.

Lâm Phi da đầu tê dại, loại cảm giác này giống như lúc đầu cảm nhận được trong "Nhất Dao Vạn Lĩ"

Một kiếm vô cùng nguy hiểm.

Lâm Phi rất nhanh đã bình tĩnh lại.

"Tê dại! Ngươi thật nhất gan, muốn đột phá, phải né tránh một kiếm này, chỉ có né tránh một kiếm này, ta mới có cơ hội tăng thân pháp Tùy Phong lên, đạt đến cảnh giới thứ hai!"

Trong mắt Lâm Phi lộ ra vẻ kiên định.

Vốn là định giết chết đối phương, một cao thủ cứu trọng thiên, không có gì để lo lắng cả nhưng khi khoái kiếm của đối phương bay đến trên người mình, bỗng dưng ý thức được, mình muốn đột phá hình như phải dựa vào đối phương.

Thân pháp Tùy Phong đến bây giờ đã trở thành cánh tay phải cánh tay trái nhưng khi thực lực tăng lên, thân pháp lại không ngừng bị giới hạn, muốn tăng lên, vậy thì nhất định phải đột phá.

Cho nên mới có một màn lúc trước.

"Nhanh một chút!"

"Nhanh một chút nữa!"

"Không được, vẫn quá chậm, phải nhanh một chút nữa!"

Tốc độ Lâm Phi đạt đến cực hạn nhưng cho dù da đầu vẫn tê dại thì vẫn chưa nguy hiểm.

"Thằng oắt con, chết đi cho ta!"

Độc Nhân Long dường như có thể nhìn thấy được hình dáng thảm thê của Lâm Phi.

Tàn ảnh kiếm, hai tay dưới kiếm, đâm ra công kích trí mạng

Bị đánh lên cho dù là Huyền giả cũng bị thương, huống chi là một thằng nhãi ranh, muốn né tránh công kích, đã khó lại càng khó hơn. Cho nên thằng nhóc này phải thua không cần nghĩ.

"Nhanh một chút, nhanh một chút, nhanh hơn chút nữa!"

Khi mũi kiếm nhọn hoắt chỉ còn cách trong gang tấc, trong lòng Lâm Phi hoảng loạn một chút, vốn dĩ là thật khó hòa mình vào bầu trời, bây giờ cảm giác giống như cá thuộc về biển.

"Chúc mừng người chơi Lâm Phi, thân pháp Tùy Phong đột phá đến cảnh giới thứ hai, thưởng 1000 điểm!"

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Phong chi ý cảnh, thiên tài yêu nghiệt

“Chém vào không trung?”

Vậy mà Lâm Phi lại né được Tàn Ảnh Kiếm.

Một chiêu rơi vào khoảng không khiến vẻ mặt Độc Nhân Long vô cùng khó coi, rõ ràng nhìn thấy Lâm Phi bị thương nặng, nói không chừng có thể phế bỏ thực lực của hắn nhưng một chiêu ban này lại chém vào không trung.

Thật khó tin có người lại tránh được chiêu thức giết người đó, có phải mình đã quá khinh suất rồi không?

Độc Nhân Long vẫn luôn tự tin với tốc độ và sức tấn công của bản thân hơn bất cứ ai. Một chiêu ban này, mặc dù đối phương chiếm được ưu thế về tốc độ nhưng dù gì gã cũng tạo được sức uy hiếp.

Nhưng bây giờ, Độc Nhân Long thực sự không biết chuyện gì đang xảy ra.

Một đòn vừa rồi gần trong gang tấc, gã nhìn thấy Lâm Phi sắp bị đá thương đột nhiên né thoát được, tựa như bị ai đó kéo mạnh ra ngoài.

Chuyện này khiến Độc Nhân Long bức bối.

“Tàn Ảnh Kiếm!”

Độc Nhân Long há có thể dễ yên, người có thể thoát được đòn công kích của ta lần đầu, đó chỉ là ăn may, ta không tin lần sau người lại tránh được.

Thoáng một cái, hai tay gã lại đâm kiếm về phía Lâm Phi, tốc độ còn nhanh hơn trước, đạt tới cực độ, không khí bị chia thành hai, uốn lượn như dòng nước.

“Mẹ kiếp, chẳng lẽ mình lại mở phải cái nhiệm vụ gì đó của hệ thống ra?”

Hệ thống thăng cấp phân thành nhiều nhiệm vụ, trong lòng Lâm Phi vốn không để ý nhưng sau khi nghe thấy phần thưởng là 1000 điểm, liền nhận ra chỗ điểm thưởng này ắt sẽ có lợi.

Trước mắt phải giải quyết tên này đã rồi hẵng nói sau.

“Nếu thân pháp của mình chỉ dừng lại ở cảnh giới thứ nhất thì thật may cho hắn. Nhưng giờ thân pháp đã tiến vào cảnh giới thứ hai, tốc độ nhanh hơn một cách rõ rệt, tựa như hòa mình vào trong gió, còn có cảm giác khác lạ, chẳng lẽ đây chính là ý cảnh trong truyền thuyết sao?”

Mới vừa rồi đứng trước ranh giới sinh tử, Lâm Phi cảm thấy mình thật may mắn.

Đối phương rất lợi hại, nếu không phải Lâm Phi ép bản thân đột phá, đoán chừng vừa rồi đã nếm mùi đau khổ, không chết cũng bị trọng thương.

“Khiến ta bận rộn như vậy nên định giữ lại cho hần một mạng. Đáng tiếc người này có thực lực nhưng tâm tư độc ác, chỉ bằng phế đi toàn bộ thực lực của hần.” Lâm Phi nghĩ bụng: “Thân pháp Tùy Phong đã vào cảnh giới thứ hai, không biết tốc độ đã đạt đến trình độ nào?”

Nhìn thấy Độc Nhân Long đang tấn công, kiếm nhanh đến nỗi không thể nào bắt kịp nhưng trong mắt Lâm Phi lại trở nên chậm chạp, tựa như bị không khí ngăn lại.

“Cút!”

Lần này Lâm Phi chẳng mượn sức gió, toàn thân phóng lên như một tên lửa. Trước mắt mọi người vụt qua một tia sáng, chợt một tiếng “Rầm” vang lên, Độc Nhân Long Vô đạo cửu trọng thiên như đứt dây bay thẳng ra ngoài, kéo theo một vệt máu dài.

Vừa rồi ai cũng thấy Lâm Phi liên tiếp đối mặt với nguy hiểm, thiếu chút nữa là bị thương nặng.

Nhưng chẳng bao lâu hần đã lật ngược tình thế, đánh bại Độc Nhân Long?

“Tốc độ nhanh quá đi!”

“Nhanh quá, nhanh đến nỗi không nhìn thấy bóng người.”

“Rốt cuộc đây là thân pháp gì. Chẳng lẽ vừa đột phá được?”

Những người ở phía dưới đều há mồm tròn mắt, tốc độ đã đạt đến trình độ này khiến bọn họ không khỏi hít lạnh một hơi. Tốc độ nhanh như vậy vốn không thể nhìn thấy được động tác.

Gặp phải người có tốc độ nhanh như vậy, vốn dĩ chẳng cần đánh, bởi có đánh thế nào đi chăng nữa cũng sẽ thua.

Ngay cả hành động người ta, mình cũng không nhìn thấy được, vậy chẳng khác nào mất đi thế chủ động, mất đi tất cả.

Một màn vừa rồi không ít cao thủ bất trọng thiên, cửu trọng thiên đều không nhìn thấy được đường đi nước bước, mắt thường không thể nào bắt kịp được hình ảnh, trong lòng trở nên chần chừ.

Độc Nhân Long toàn thân chặt vật bò ra khỏi đồng đồ nát, tường chừng như sắp chịu không nổi.

“Sao ngươi có thể tránh được đòn công kích của ta!” Phụt, gã phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt chỉ trong chớp lát đã trở nên tái nhợt.

“Với tốc độ thâm hại của ngươi cũng đòi dả thương ta sao.” Lâm Phi cười lớn: “Không phải ban nãy muốn tổn thương ta sao, giờ ta cũng cho ngươi nếm thử một chiêu!”

“Ta muốn giết chết ngươi!”

Vừa dứt lời, trước mặt Độc Nhân Long đột nhiên xuất hiện một bóng người, một tiếng “Dùng!” vang lên, cả người bay ra ngoài, đâm nát cả một mảng kiến trúc, tạo nên một đồng đồ nát, đau đớn vô cùng.

“Mùi vị không tồi chứ!”

Lâm Phi đá thêm một cước, Độc Nhân Long tựa như trái bóng bay thẳng ra ngoài, sắc mặt mọi người đều trở nên hoảng sợ.

“Ngươi đã lĩnh ngộ được ý cảnh...”

Độc Nhân Long chỉ thẳng Lâm Phi, sắc mặt càng thêm tái nhợt, có đánh chết cũng không muốn nhìn thấy cảnh này, gã hỏi ngược lại mọi thứ vừa xảy ra, liền bùng tình thông suốt: “Ngươi che giấu kỹ lắm, dùng nguy hiểm để ép mình đột phá cảnh giới, lĩnh ngộ được ý cảnh, khiến ta thật thâm!”

Vừa nói xong, xung quanh ồ ào bàn tán.

Mười bảy tuổi đã lĩnh ngộ được ý cảnh, còn là Phong Chi ý cảnh, quả là thiên tài.

“Lần này Lâm gia thực sự có một thiên tài rồi, Phong Chi ý cảnh, mười bảy tuổi mà đã lĩnh ngộ được!”

“Trừ khi lĩnh ngộ được ý cảnh tương tự như vậy, bằng không chẳng ai có thể là đối thủ của Lâm Phi, Phong Chi ý cảnh di chuyển như gió, đã bao nhiêu năm rồi thành Quy Nguyên chúng ta mới có một thiên tài mang ý cảnh!”

“Cho dù là huyền giả cũng khó mà đánh chết được kẻ nắm giữ Phong Chi ý cảnh, trừ khi dùng một chiêu giết chết, bằng không chẳng ai bắt được!”

Hôm nay có quá nhiều lần đầu tiên, may mà trái tim mạnh mẽ của bọn họ thích ứng được.

Đạt ý cảnh khi chỉ mới mười bảy tuổi, khắp quận Sơn Hà cũng không tìm ra được mấy người.

Ý cảnh là một thứ khó mà lĩnh ngộ được nhưng hễ là thiên tài có được ý cảnh, bất kể thế nào cũng sẽ trở thành một nhân vật lớn.

Dù cho là thiên tài nhưng nắm giữ được ý cảnh cũng phải ngoài hai mươi tuổi. Chỉ có gia tộc lớn hoặc người trong môn phái mới xuất hiện một người như vậy.

Nắm giữ được ý cảnh chẳng khác nào có được một chiêu giết người cường đại. Phong Chi ý cảnh chiếm được ưu thế tuyệt đối về tốc độ, được lợi ích rất lớn, hơn nữa có thể lợi dụng tất cả thuộc tính của gió.

Mặc dù tốc độ của Độc Nhân Long rất nhanh, có thể đã thương Lâm Phi nhưng một khi Lâm Phi đã lĩnh ngộ được ý cảnh, chút tốc độ đó lại trở nên chậm chạp.

Gã không thể nào tránh được đòn tấn công của Lâm Phi, bởi vì tốc độ của đối phương quá nhanh.

Võ công trên thiên hạ nếu quá nhanh sẽ không thể đánh được.

Tốc độ của Lâm Phi không ai có thể đánh bại được, kẻ địch chắc chắn sẽ bị chịu đòn, Độc Nhân Long cũng thật xui xẻo. Đáng đời!

Kể ra, Lâm Phi có thể lĩnh ngộ được Phong Chi ý cảnh cũng thật may mắn, được hệ thống đưa thân pháp Tùy Phong vào trong đầu, dùng mà chẳng tốn công sức nào.

“Người đề ta lĩnh ngộ Phong Chi ý cảnh, ta sẽ không giết người.”

Chẳng thấy Lâm Phi có chút động tĩnh gì, Độc Nhân Long đột nhiên đau đớn hét lên “A” một tiếng, vẻ mặt uể oải ngã xuống đất, hai mắt vô thần: “Đan điền của ta, người đã phá đan điền của ta....”

Thủ đoạn này lại một lần nữa khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Người chết là hết nhưng đan điền mà bị phá bỏ chẳng khác nào mất hết thực lực. Bọn họ đạt đến trình độ này, khó ai có thể địch nổi. Cho nên chuyện này so với giết chết còn thảm hại hơn.

Lâm Phi vốn xem thường Độc Nhân Long, không giết coi như để lại chút mặt mũi cho gã. Còn đối với việc bang Thiên Hạ thẹn quá mà hóa giận, Lâm Phi cũng chẳng sợ vì đã có người dựa vào.

Vừa phản công đã kết liễu gã, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Bình thường tâm trạng Lâm Phi cũng không tốt như vậy nhưng sau khi lĩnh ngộ được Phong Chi ý cảnh, mỗi lần cử động, toàn thân như một con gió, không còn bị giới hạn.

Lâm Phi có được Phong Chi ý cảnh, đương nhiên Ngô Thế Hùng là người khó chịu nhất. Hai mắt gã như sắp rớt ra ngoài, trong lòng căm hận. Nếu như ánh mắt có thể giết người, không biết Lâm Phi đã bị giết bao nhiêu lần.

Vốn tưởng Độc Nhân Long ra tay sẽ nắm chắc phần thắng nhưng kết quả lại thành ra thế này, thật khó có thể tưởng tượng nổi.

Thằng nhãi này không những không chết, ngược lại còn rất nguy hiểm, lĩnh ngộ được Phong Chi ý cảnh.

Ngô Thế Hùng hận không thể ra tay đập chết hắn, một tên nhóc cứu trọng thiên, coi như thiên phú cũng không tồi, sau này cùng lắm cũng chỉ là một vị huyền giả.

Nhưng sau khi lĩnh ngộ được Phong Chi ý cảnh thì mọi chuyện lại hoàn toàn khác.

Ngô Thế Hùng giờ rất khó có thể giết được hắn, trừ khi giết chết trong một chiêu. Mặc dù tốc độ của Huyền giả rất nhanh nhưng với tên nhóc kỳ quái này vẫn chênh lệch quá xa.

“Lại mang đến phiền toái cho sư tôn, thật ngại quá!” Lâm Phi làm ra vẻ như gây phiền phức cho Mục Trường Không.

Lúc trước Mục Trường Không cũng nhìn ra tên nhóc này sắp đột phá nhưng không ngờ hắn lại lĩnh ngộ được Phong Chi ý cảnh khi mới mười bảy tuổi, lão cười đến sắp rớt cả hàm ra rồi.

Thật may bản thân sớm thu nhận hắn làm đệ tử, lỡ như bị mấy lão già kia cướp mất, mình đã chịu thiệt lớn rồi.

Phế bỏ đan điền của võ giả, chuyện này Mục Trường Không phản đối. Một tên nhóc lĩnh ngộ được ý cảnh, đánh chết đối phương là chuyện thường tình.

Trước mắt Lâm Phi làm như vậy là rất đúng nhưng bản thân lão vốn là người nhả nhận, chém chém giết giết, thật chẳng có gì hay.

“Tiểu Ngô, bây giờ người hài lòng rồi chứ?”

Mục Trường Không nói một câu nhẹ nhàng, chẳng khác nào vả một cái tát vào mặt Ngô Thế Hùng.

Lúc này, Ngô Thế Hùng còn có thể nói được gì, Độc Nhãn Long đã trở thành phế vật, bản thân lại mất đi hai thuộc hạ không dễ gì tìm thấy, thiệt hại quả là lớn.

Những thứ này không phải điểm chính, quan trọng chính là tên Lâm Phi này.

Thiên tài lĩnh ngộ được Phong Chi ý cảnh chỉ mới mười bảy tuổi, quả thật là yêu nghiệt. Người này một khi đã trở thành cao thủ, nhất định sẽ ghi hận trong lòng, gây bất lợi cho bang phái trên giang hồ.

Chuyện này nhất định phải trở về bẩm báo.

Ngô Thế Hùng ý đã quyết, liền dẫn đám người trở về quận Sơn Hà bẩm báo tin tức, tuyệt đối không để cho Lâm Phi có cơ hội phách lối.

“Chúc mừng hội trưởng Mục, đã thu nhận được một vị đệ tử thiên tài như vậy, hy vọng lần sau sẽ có cơ hội độ sức.” Ngô Thế Hùng gắng gượng nặn ra nụ cười, xoay người nói: “Đỡ lấy Độc Nhãn Long, chúng ta đi thôi!”

Ba tên thuộc hạ còn lại trong lòng hoảng hốt, ngay cả Độc Nhãn Long cũng không ngăn nổi một chiêu, huống chi là bọn họ, toàn thân bỗng trở nên vô lực, hận không thể lập tức rời khỏi nơi này.

Đám người của bang phái muốn đi, ai cũng không dám ngăn cản bọn họ, sau khi mấy người đó chặt vật rời khỏi thành Quy Nguyên, tiếng khóc thút thít vang vọng vang lên.

Đồng đồ nát trước cửa Lâm gia, gạch vụn, thi thể, thú cười, máu chảy tanh nồng... tất cả tạo nên một cảnh tượng không ai có thể quên được.

Lâm gia thật sự sắp vùng dậy rồi.

Cao thủ mạng Phong Chi ý cảnh, thật không ngờ thành Quy Nguyên bọn họ lại có một vị thiên tài như vậy, ngay cả cửu trọng thiên cũng không địch nổi, trừ khi người đó cũng có được ý cảnh, mới có thể gắng gượng chống lại được một chút.

Cho nên những kẻ muốn đụng tới Lâm gia đều gạt ngay ý định đó. Lâm gia nổi danh chỉ là chuyện sớm muộn, hơn nữa còn có một Hội trưởng của Công hội Phù Vân ở đây, quả là ngọn núi lớn này chẳng ai dám đắc tội.

Nhiều người đang âm thầm suy tính, sau khi trở về phải lập tức giành thời gian đến Lâm gia một chuyến, phải mau chóng thân thiết, nói không chừng có thể có được một chỗ dựa lớn.

Cái gì mà diệt sạch Lý gia, Trương gia hay gia tộc nào khác, giờ cũng chẳng quan trọng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Quan môn đệ tử, lợi ích rất nhiều

Một cao thủ ý cảnh mười bảy tuổi của Lâm gia khiến tất cả mọi người đều bị dọa tới ngất đi.

Sau khi tỉnh lại, không ai dám ở lại nữa, tất cả đều quay trở lại gia tộc của mình, báo cáo lại tất cả những điều mà họ đã được chứng kiến, nếu xử lý không tốt thì ảnh hưởng rất lớn tới gia tộc trong tương lai.

Lâm gia quét khỏi, bọn họ không thể ngăn được, vậy chỉ có thể đổi sang phương thức khác, ninh bọ một phen, trở thành thế lực phụ thuộc cũng được, đây cũng là một phương thức để sinh tồn.

Vị công tử trắng hoa Lâm Phi trong miệng họ kia nhanh chóng biến thành một thiếu gia thiên tài, cao thủ ý cảnh mười bảy tuổi, khiến cho người ta không thể theo kịp bước chân, mặc dù có hâm mộ và đố kỵ nhưng cũng chỉ có thể để trong lòng, không dám bộc lộ ra bên ngoài.

...

Kẻ địch vừa đi, Lâm gia lập tức sắp xếp người xử lý chuyện tiếp theo.

Phòng khách Lâm gia.

Mục Trường Không và Mục Ninh ngồi một bên, ngồi đối diện họ là Lâm Phi, giữa bọn họ để một cốc trà, hương thơm lượn lờ trong không trung.

"Cảm ơn hôm nay hội trưởng Mục đã ra tay giúp đỡ, vẫn bồi cùng gia phụ rất cảm ơn ngài!" Lâm Phi bung ly trà thơm lên, nhấp một ngụm nho nhỏ, trong lòng không có suy nghĩ gì nữa.

Hôm nay bị lừa gạt một phen, chẳng biết tại sao lại trở thành quan môn đệ tử, quả thật khiến cho Lâm Phi vô cùng khó chịu, nếu là người khác lừa hắn, Lâm Phi khẳng định sẽ trả thù nhưng đối phương lại là lão hồ ly Mục Trường Không này, chống lại quả thực không có phần thắng.

Cho nên, Lâm Phi không hỏi gì cả, chỉ cảm ơn sau đó tìm cơ hội trốn đi.

Nhưng Mục Trường Không là loại người nào chứ, người ta là Hội trưởng Công Hội Phù Văn, kiến thức và tầm nhìn đều hơn người khác một bậc, nếu không cũng không thể lên được vị trí này, qua lời nói và sắc mặt, lão ta lập tức hiểu rõ tên nhóc này đang có ý gì.

"Người thân là quan môn đệ tử của ta, mỗi một động tác của ngươi đều đại biểu cho thể diện của vi sư, cũng là đại biểu cho Công hội Phù Văn, bang Thiên Hạ thực lực mạnh mẽ nhưng cũng không thể giương oai ở Quy Nguyên thành được, huống chi là nhắm vào quan môn đệ tử của ta." Mục Trường Không cười nói: "Ngươi phải nhớ kỹ, đệ tử của vi sư, không ai có thể bắt nạt, huống hồ là bang Thiên Hạ!"

Mở miệng nói đã trực tiếp dùng từ quan môn đệ tử rồi, mưu đồ vô cùng rõ ràng.

Lâm Phi vốn định nói gì đó nhưng cũng ngừng lại. Thầm nghĩ: "Lão hồ ly này thật là giáo hoạt, đây không phải là chụp cái mũ quan môn đệ tử lên đầu ta sao?"

Mặc kệ là nói như thế nào, nếu hôm nay Mục Trường Không không xuất hiện, Lâm gia nhất định sẽ phải chịu kiếp nạn này, ngay cả Lâm Phi có thực lực rất mạnh nhưng chống lại vài vị cao thủ cũng không có phần thắng, ngược lại lại làm bại lộ thực lực của bản thân.

Mục Trường Không đã ra tay giúp đỡ, cảm ơn là việc cần thiết, đạo lý này không thể bỏ qua được.

Nhưng trở thành quan môn đệ tử, Lâm Phi cho rằng không phù hợp cho lắm.

Nếu như trước kia, Lâm Phi sẽ nghĩ như vậy nhưng sau khi bị bang Thiên Hạ uy hiếp, Lâm Phi cũng không nghĩ như vậy nữa.

Tàn dư của Lý gia lại kéo đến bang Thiên Hạ này, người hôm nay có thực lực Huyền giả, thủ hạ đều có thực lực ở Võ đạo cửu trọng thiên, không thể khinh thường được.

Nếu bang Thiên Hạ lại ra tay lần nữa, không biết sẽ ra sao?

Lâm Phi không thể không suy xét lại, đặc tội bang Thiên Hạ thật sự là không thể thay đổi được gì, vậy thì tìm một chỗ dựa vững chắc.

Công hội Phù Văn lại vô cùng thích hợp.

...

Ý của Mục Trường Không quả thực là khiến cho Lâm Phi phải chấp nhận làm quan môn đệ tử.

Kỹ thuật phù văn xuất sắc, tấn công chiến đấu vô cùng mạnh mẽ, có thể đối phó thoải mái với Võ đạo cửu trọng thiên, có thể nói đây là một đệ tử thiên tài, lựa chọn của Mục Trường Không hề sai lầm.

Nhìn thấy bộ dáng lạnh nhạt của Lâm Phi, ấn tượng lại càng tăng lên, không kiêu không ngạo, trong lòng vô cùng hài lòng: "Tiểu Lâm, ngươi đã trở thành quan môn đệ tử rồi, Lâm gia phía sau ngươi sẽ do Công hội Phù Văn chúng ta bảo vệ, ngay cả bang Thiên Hạ muốn ra tay cũng phải suy nghĩ lại!"

Ẩn ý bên trong chính là: "Thằng nhóc, mau trở thành quan môn đệ tử của ta đi, rất nhiều lợi ích. Bang Thiên Hạ có lợi hại cũng không dám đắc tội với Công hội Phù Văn đâu."

Làm sao Lâm Phi có thể không nghe hiểu ý của ông ta, lão hồ ly chính là lão hồ ly, xuống tay ở điểm yếu của hắn.

Đơn giản chỉ là hai chữ Lâm gia.

Trong khoảng thời gian ngắn này, Lâm Phi đã có tình cảm với gia đình, không thể nào bỏ được.

Nếu như trở thành cao thủ tuyệt thế, có thể không sợ bang Thiên Hạ nữa nhưng trước mắt vẫn chưa thể làm được, người ta muốn đàn áp Lâm gia, vậy Lâm gia phải có một chỗ dựa thật vững chắc.

Lâm Phi đã sớm có suy nghĩ riêng của mình, Mục Trường Không đã chủ động nói tới, vậy thì không thể không đáp lời rồi.

"Trở thành quan môn đệ tử của ông thì phải làm những gì?"

Lâm Phi cẩn trọng hỏi.

Mục Ninh bên cạnh hưng hăng từng mắt: "Tên nhóc thối tha, nhìn dáng vẻ của ngươi dường như là không muốn trở thành đệ tử quan môn của ông nội, ngươi phải biết rằng có biết bao nhiêu người muốn trở thành quan môn đệ tử của ông, đừng có không biết suy nghĩ!"

Cô nàng này phát hỏa rồi.

Trong lòng Lâm Phi thầm oán: không phải là lúc trước đến chết vẫn không thừa nhận sao, bây giờ lại mượn ông già để tỏ vẻ oai phong, chọc giận ông đây, ông đây sẽ đánh chết ngươi.

"Đại tỷ, những lời này của tỷ sai rồi!" Lâm Phi làm bộ nghiêm trang: "Tỷ cũng biết là ta là đệ tử của Thần Vũ môn, ta cũng muốn có thầy giỏi, chuyên tâm học tập, ngày ngày hướng về phía trước, đối với những sư môn đã dạy dỗ, ta sợ không có cách nào đi theo sư tôn học tập rồi!"

"Hừ, ngươi vừa nói cái gì? Đại tỷ sao? Ngươi cố ý!" Mục Ninh tròn to mắt, bày ra "sát khí", nàng trở thành đại tỷ từ bao giờ, tên nhóc này thực là khôn nạc.

Mục Trường Không cười ha ha nói: "Tiểu Ninh, con là con gái, phải thực nữ một chút, người ta chỉ đùa thôi."

Lâm Phi phụ họa: "Hội trưởng nói không sai, vừa rồi ta chỉ đùa thôi!"

Mục Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, hừ hừ hai tiếng, không nói chuyện nữa.

"Ngươi là quan môn đệ tử của ta, tất nhiên không có nhiều hạn chế như vậy, ngươi học võ và học phù văn là hai chuyện khác nhau, không liên quan gì cả!" Mục Trường Không lại nói: "Ngươi còn nhỏ tuổi đã đạt được ý cảnh, còn có kỹ thuật phù văn vô cùng lợi hại, nếu so sánh thì không thua phù văn sư cấp ba chút nào, vì sư rất hài lòng, vừa vặn ở đây có một chuyện cần ngươi đi xử lý."

Trong lòng Lâm Phi "lộp bộp" một tiếng, rốt cục cũng xảy ra rồi đây, đây là lão hồ ly đặc biệt chuẩn bị cho hắn sao?

"Không biết là chuyện gì vậy ạ?" Lâm Phi đã tính rồi, nếu là chuyện gì nguy hiểm thì nhẹ nhàng từ chối, vừa hay có đệ tử Thần Vũ Môn ở đây, rất có thể từ chối thành công!

Mục Trường Không nói: "Nhiệm vụ thực ra rất đơn giản, ngươi đại diện cho thành Quy Nguyên đi tham gia cuộc tranh đấu tháp Phù Văn ở quận Sơn Hà, vì sư tin tưởng ngươi nhất định sẽ thành công!"

"Tham gia cuộc thi tháp Phù Văn?"

Lâm Phi không hiểu, tham gia cuộc thi tháp Phù Văn, bản thân hắn giống như là không hiểu biết gì nhiều, chẳng lẽ, ông ta không lo hắn sẽ thất bại sao? Chẳng lẽ cứ như vậy mà đặt gánh nặng lên vai hắn như thế sao?

Mục Ninh khẽ cười, trong lòng hừ nhẹ: "Tên nhóc thôi tha, cho dù ngươi có lợi hại cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ông nội, đến lúc đó, tiểu thư ta đây sẽ khiến ngươi đẹp mặt!"

Lâm Phi cũng không biết rằng hắn đã đắc tội với một người con gái.

Lâm Phi nhíu mày, hiện ngang tầm liệt nói: "Cái này, ta thấy sư tôn nên giao cho người khác đi? Ta là người thích nhàn hạ, lại không có kinh nghiệm gì, ta sợ sẽ khiến người mất mặt, ta vẫn nghĩ là nên để vị trí này cho các vị sư huynh đệ khác, cơ hội nên trao cho người có sự chuẩn bị, ta cảm thấy ta vẫn nên rèn luyện thêm nữa."

Trong lòng Mục Trường Không cười lạnh: "Quả nhiên là một tên nhóc giáo hoạt, mồm mép lại lợi hại như vậy, lời nói thật là có sức thuyết phục. Nếu là người khác thì đã bị ngươi lừa rồi!"

Để Lâm Phi tham gia cuộc thi tranh đoạt tháp Phù Văn, Mục Trường Không cũng là bất đắc dĩ, nếu không phải thấy Lâm Phi là người có thiên phú như vậy, lực lượng thần hồn mạnh thì có lẽ ông sẽ không hi vọng gì vào tháp Phù Văn năm nay..

Mục Trường Không biết tên nhóc này rất giáo hoạt, vừa rồi hắn đã nói rõ ràng, đơn giản là không tham gia, hắn sẽ không mắc mưu lần nữa

"Ngươi có biết lợi ích của cuộc thi tranh đấu tháp Phù Văn không?"

Mục Trường Không không nói tới tham gia hay không, ngược lại lại nói tới lợi ích của nó

"Không biết!"

"Cuộc thi tranh đấu tháp Phù Văn được tổ chức một năm một lần, lần này được tổ chức ở Quy Nguyên thành chúng ta, nếu ai chiến thắng được tháp Phù Văn này sẽ được sử dụng nó trong vòng năm năm, lợi ích của tháp Phù Văn tạm thời không nói tới, nếu ngươi tham gia tranh đoạt tháp Phù Văn đạt được vị trí thứ nhất thì bang Thiên Hạ sẽ không dám động tới một sợi lông của gia tộc ngươi!"

Mục Trường Không lại tiếp tục nói: "Tháp Phù Văn có tác dụng vô cùng đặc biệt, có thể bồi dưỡng phù văn sư. Nếu ngươi xếp ở vị trí đầu, vì sư có thể hứa cho ngươi ba lời hứa. Sau khi được bồi dưỡng năm năm, trở thành phù văn sư, không thành vấn đề. Còn nữa, đạt được vị trí đầu tiên đó có thể được công hội Phù Văn thưởng một phù văn thần thông, hơn nữa còn ở phương diện thần hồn!"

Lấy tình cảm để lay động thì vô dụng nhưng lấy lợi ích để nói thì lại khác rồi

Đầu tiên, lấy được vị trí thứ nhất đã là tương đương với việc lấy được bảo đảm rằng ngay cả bang Thiên Hạ cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, không dám làm gì cả.

Tranh đấu tháp Phù Văn này, hội tụ tất cả các thành tri ở quận Sơn Hà cùng đến để tranh đấu tháp Phù Văn.

Đúng thứ nhất cũng chính là đã chứng minh.

Bang Thiên Hạ có mệnh cũng không dám ra tay, một khi ra tay chắc chắn sẽ bị Công hội Phù Văn tấn công.

Sau nữa, tháp Phù Văn là thánh địa đệ tu luyện, phù văn sư ở trong thánh địa, đối với ba vị trí đầu bảng có thể bồi dưỡng được phù văn sư cấp ba. Nếu như bồi dưỡng được một phù văn sư cấp bốn, vậy thì đã có một sự trợ giúp rất lớn sau này.

Ba vị trí, sau khi được truyền ra ngoài có lẽ tất cả mọi người phải giành nhau tới sứt đầu mẻ trán, tháp Phù Văn, cả một quận mới có một nơi như vậy, hao phí rất nhiều tài nguyên mới có thể trau dồi thành công một phù văn sư bên trong thánh địa Phù Văn.

Mỗi một lần tháp Phù Văn mở ra lại có vô số các phù văn sư từ khắp nơi kéo tới, đơn giản là muốn mình được một trong ba vị trí đó, có thể nói, Mục Trường Không đã rất khách khí rồi.

Phù văn sư mà Lâm gia bồi dưỡng ra, tuyệt đối sẽ vô cùng trung thành và tận tâm, sức chiến đấu của Lâm gia cũng tăng lên, địa vị sẽ càng thêm vững chắc.

Sau nữa, phần thưởng đầu tiên là Huyền công thần hồn công kích.

Đây chỉ có thể dùng từ vô giá để hình dung

Trước mắt Lâm Phi đã nắm giữ một chiêu công kích thần hồn, một kích trí mạng vào thời khắc máu chót. Thần Hồn công pháp quan trọng hơn Huyền công rất nhiều, tất nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Ba lợi ích này đã khiến cho Lâm Phi động lòng rồi.

Lão hồ ly này muốn hắn tham gia, khẳng định là đã nắm chắc phần thắng, mặc dù không biết tháp Phù Văn như thế nào, chắc chắn là không hề đơn giản: "Nếu ta thua thì sao?"

Mục Trường Không tất nhiên biết tính toán trong lòng Lâm Phi: "Ánh mắt của vị sư đến giờ chưa từng sai, tin rằng ngươi cũng sẽ không khiến cho ta thất vọng."

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Bóp chết thiên tài

Nửa canh giờ sau.

Lâm Phi nhìn hai người kia rời đi. Trước lúc đi khỏi, Mục Ninh còn trừng mắt lần nữa, giờ giờ nắm đấm, vẻ mặt lộ rõ sự tức giận.

Vì sao Mục Ninh lại tức giận? Lý do rất đơn giản, đó là bởi Lâm Phi yêu cầu Mục Ninh gọi hắn là sư huynh, lại còn nhân cơ hội ra điều kiện khiến cô tức điên lên được.

"Hừ hừ, ta với ngươi vẫn chưa xong đâu. Cho dù ta đấu không lại lão hồ ly nhà ngươi nhưng đối phó với ngươi vẫn quá dễ dàng!"

Sau một hồi nói chuyện, những phản cảm trước đó đã biến mất dần.

Bản thân hắn gia nhập Công hội Phù Văn tuy có lợi nhưng cũng có hại. Cân nhắc kỹ lưỡng thì thấy có lợi nhiều hơn, đây là một chuyện tốt.

"Tiểu Lâm, con đừng quên, Công hội Phù Văn là hậu thuẫn vững chắc của con!"

Mục Trường Không đang định bước ra ngoài liền dừng lại, nói với hắn câu này.

Lâm Phi đang chuẩn bị đi nghiên cứu hệ thống tích điểm, bỗng mặt mày nhăn nhó, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc: "Lẽ nào lão già này biết mình muốn làm gì?"

Cùng lúc đó, hộ vệ của Lâm gia vội vàng đi tới, thấp giọng nói với Lâm Phi: "Thiếu gia, gia chủ muốn mời cậu qua đó một chuyện!"

Ánh mắt Lâm Phi thể hiện một chút vui mừng, lẽ nào cha hắn đã bế quan thành công? Chuyện lớn trước mắt, Lâm Phi liền bỏ lại tên hộ vệ, vội vàng chạy về phía nhà trong.

“Ông nội, người thật là xấu, tên tiểu tử thôi đó ức hiếp con mà ông không ra tay giúp đỡ gì cả!”

Sau khi rời khỏi Lâm gia, Mục Ninh lắc lắc cánh tay, bắt đầu làm nũng.

“Tên tiểu tử thôi đó muốn làm sư huynh của ta. Hừ! Dám khiến ta mất mặt, ta nhất định sẽ cho hắn sáng mắt ra.” Việc Lâm Phi trở thành sư huynh của mình khiến Mục Ninh vô cùng khó chịu. Cô hận không thể đập cho hắn một trận. Ánh mắt lộ rõ sự tủi thân, uất ức, đáng thương nghĩ về chuyện lúc trước.

Mục Trường Không cười haha: “Áy, bảo bối của chúng ta tức giận rồi!”

Mục Ninh bực bội, nói: “Ông nội, sao ông lại để hắn làm sư huynh của con. Cháu gái ông bị hắn bắt nạt đây này!”

Mục Trường Không tất nhiên hiểu rõ đứa cháu gái này của mình trước nay không xem đệ tử thiên tài là gì. Nhưng hiện tại lại oán trách Tam thiếu gia của Lâm gia như vậy, ông ta có vẻ như đã hiểu ra chuyện gì đó. Vì thế sắp xếp cho Lâm Phi trở thành sư huynh của Mục Ninh, cũng là thừa nhận đối phương có thực lực này.

“Đừng làm ồn nữa!” Mục Trường Không trách mắng: “Hắn là sư huynh của con, ta thấy rất hợp lí. Ta còn muốn hắn giúp ta mang về chức quán quân của tháp Phù Văn lần này!”

Mục Ninh cũng chỉ muốn làm nũng một chút, chẳng qua chỉ là muốn ông nội dạy dỗ hắn, dũa kích nhuệ khí của hắn một chút chứ cô không dám làm liều.

“Cái tên tiểu tử thôi đó thật sự có thể giành được hạng nhất sao? Công hội Phù Văn chúng ta bao nhiêu người tranh nhau đi, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ ạ?” Mục Ninh gặng hỏi.

Mục Trường Không lại cười: “Thằng nhóc Tiểu Lâm đó nếu việc này cũng không làm được thì làm sao có thể giành được hạng nhất chứ?”

Mục Ninh bỗng bật cười, nói: “Ông nội đối với con thật tốt!”

Hừ hừ, tiểu tử thôi, vị trí sư huynh này không dễ dàng mà ngồi vào đâu, đến lúc đó ta sẽ cho ngươi biết tay.

Hắt xì!

Trong một thoáng, Lâm Phi bỗng nhiên hắt hơi một cái, trong lòng trách thầm: “Lẽ nào có người nguyên rủa ta?”

Trong đầu hắn bỗng chốc xuất hiện hình ảnh một cô gái, đó chẳng phải là Mục Ninh đang giương hai mắt lên lườm hắn sao? Lắc lắc cái đầu, hắn nói: “Ta với nàng ấy không thù không oán, nguyên rủa ta làm gì, nhất định là kẻ khác đang nguyên rủa ta!”

“Tiểu Lâm, ta thấy con trở thành quan môn đệ tử là chuyện rất tốt!”

Lâm Chấn Thiên giọng điệu kiên định, nói tiếp: “Về mặt phù văn, Lâm gia chúng ta luôn ở vị trí yếu thế hơn kẻ khác. Nếu như có thể lôi kéo quan hệ với tháp Phù Văn, lấy được danh tiếng thì địa vị của Lâm gia chúng ta sẽ càng được củng cố!”

“Con cũng tán thành ý kiến của cha. Mục Trường Không trước nay không tham gia vào thế sự bên ngoài. Nay lại can thiệp vào chuyện của Lâm gia chúng ta, là chuyện mấy chục năm nay chưa từng thấy. Hôm nay cũng may là có Mục Trường Không ra tay uy hiếp người của bang Thiên hạ, nếu không lần này Lâm gia chúng ta chắc sẽ tổn thất không ít người, gây ảnh hưởng không nhỏ đến thế lực của chúng ta.”

Sau khi thấy Lâm Phi trở thành quan môn đệ tử của Mục Trường Không, Lâm Tiêu và Lâm Chấn Thiên đều rất tán thành việc này.

Đích thân Mục Trường Không lên tiếng, loại đãi ngộ này, cả thành Quy nguyên trước nay chưa có một ai vinh dự nhận được.

Có thể coi Lâm Phi là người đầu tiên! Việc này tất nhiên có ý nghĩa không nhỏ, đặc biệt là việc trở thành quan môn đệ tử

Trông thấy ánh mắt mong đợi của cha, đại ca và nhị ca, Lâm Phi liền gật gật đầu, nói: “Con đã suy nghĩ rất lâu, việc trở thành quan môn đệ tử thực ra không có gì xấu cả. Trái lại, nó còn mang lại rất nhiều lợi ích cho Lâm gia chúng ta!”

“Được! Được! Tiểu Phi, lần này con là đại công thần của Lâm gia.” Lâm Chấn Thiên cười lớn, trước nay chưa từng thấy ông ta vui vẻ như vậy.

Vừa xuất quan liền biết được đứa con thứ ba của mình lĩnh hội được ý cảnh, một bước tiến xa, trở thành thiên tài. Tiếp đó lại trở thành quan môn đệ tử của Hội trưởng Công hội Phù Văn, Mục Trường Không.

Bất luận việc gì cũng đều là vinh dự không thể so sánh được. Phải nói đây chính là song hi lâm môn.

Từ sau khi con trai thứ ba trở về, trong nhà xảy ra không ít chuyện vui. Lâm Chấn Thiên cảm thấy trong lòng lâng lâng.

“Đây là việc người làm con nên làm” Lâm Phi khiên tốn, nói tiếp: “Con cho rằng việc quan trọng trước mắt đó là bao vây giết chết ba tên đó.”

Chính miệng cao thủ Võ đạo cửu trọng thiên Lâm Phi thốt ra câu giết chết người của bang Thiên hạ. Cả quận Sơn Hà này e rằng không tìm được mấy

người có gan nói ra câu đó.

“Tam đệ, lẽ nào đệ muốn tôi luyện ý cảnh của bản thân?”

Người làm đại ca như Lâm Tiêu không phải kẻ ngốc, một câu đánh trúng vấn đề. Thực ra trong lòng hắn cũng ngưỡng mộ, vì sao một người ăn chơi lêu lổng như tam đệ lại có thể lĩnh ngộ được ý cảnh, lẽ nào đệ ấy đã thay đổi?

Ánh mắt Lâm Chấn Thiên cũng thể hiện sự vui mừng, chẳng phải cảnh giới Huyền giả mà là dám ra tay đối phó với Huyền giả. Đây mới chính là Võ giả chân chính, luôn luôn quyết chí tiến lên.

Lâm Phi cũng chẳng giấu giếm, ánh mắt để lộ sát khí, nói: “Tôi luyện là có thật nhưng quan trọng hơn là chúng ta cần cho đám người bang Thiên hạ biết rằng, dám đến Lâm gia làm loạn sẽ phải trả giá rất đắt!”

Sát khí mạnh mẽ của Lâm Phi khiến Lâm Tiêu và Lâm Phong không khỏi kinh ngạc. Đứa em thứ ba của mình hóa ra tính tình hung dữ đến thế, đáng vẻ thanh tú thường ngày hóa ra cũng chỉ là trò lừa bịp.

“Có cần sắp xếp người giúp con không?”

Lâm Chấn Thiên cũng là người quyết đoán. Lúc trước, tộc trưởng Lý gia và Trương gia cũng bị giết chết. Nếu khéo léo giết chết ba kẻ kia, ai nào dám nói là do Lâm gia ra tay.

“Không cần.” Lâm Phi lắc lắc đầu: “Cha chỉ cần cho con biết tuyến đường của bọn chúng là được. Bọn chúng một tên thì chết rồi, một tên bị phế, chỉ còn lại ba tên, con đối phó được!”

Lâm Chấn Thiên cảm thấy vui mừng. Nói không chừng Lâm gia thật sự sẽ xuất hiện một cao thủ.

Trong khu rừng phía ngoài thành Quy Nguyên, xuất hiện vài bóng đen vụt qua.

“Ngô chấp sự, tại sao chúng ta không đi đường chính mà lại đi đường rừng thế này? Chúng ta đều là người của bang Thiên hạ. Nếu truyền ra ngoài e rằng cũng bị người đời chê cười.”

Mấy người này chính là đám Ngô Thế Hùng chặt vật trốn thoát khỏi thành Quy Nguyên. Độc Nhân Long đã bị khiêng đi, xác chết kia cũng được xử lý sạch sẽ, tránh khỏi bị phiền toái.

Người hỏi câu này là Triệu Văn với sở trường sử dụng roi dài, trên mặt lộ rõ vẻ u ám. Từ khi nào mà người của bang Thiên hạ lại bị ép đến mức này.

Ngô Thế Hùng sắc mặt hết sức khó coi, lạnh lùng nói: “Ta nghi ngờ Mục Trường Không đã phái người đến truy sát chúng ta. Chúng ta đắc tội với quan môn đệ tử của ông ta, đó chính là Lâm Phi. Tâm địa hắn ác độc, chắc chắn sẽ xúi giục Mục Trường Không đối phó với chúng ta. Không đi rừng mà đi đường chính lẽ nào muốn ngồi chờ Mục Trường Không đến giết?”

Lại nói, Ngô Thế Hùng chưa bao giờ phải chặt vật đến vậy. Một cái thành Quy Nguyên nhỏ bé, bọn chúng lại dám cả gan đuổi cùng giết tận. Không chỉ giết hại hai người của họ mà đến chính mình cũng bị ép đến mức phải chạy vào rừng, không dám đường đường chính chính lộ diện. Quả thực là vô cùng nhục nhã, nếu đơn giản chỉ là một Lâm gia nhỏ bé, bọn chúng chắc chắn không có gì phải lo lắng. Suy cho cùng, hủy diệt Lâm gia, kẻ được lợi chính là các gia tộc khác.”

Nhưng trở trêu thay, ông trời lại trêu ngươi hắn, mang đến cho Lâm gia một thiên tài. Tuổi đời con nhỏ nhưng đã lĩnh ngộ ý cảnh, hơn nữa còn là Phong Chi ý cảnh.

Ngô Thế Hùng có thực lực Huyền giả trung cấp. Loại ý cảnh mờ ảo hư vô đó giống như một bông hoa tuyết của ngày đông mà hắn không thể chạm đến được nhưng trở trêu ở chỗ một thằng nhóc còn chưa đạt đến cấp Huyền giả lại nắm giữ được sức mạnh khủng khiếp đến vậy. Hơn nữa, hắn còn lĩnh ngộ được ý cảnh, cho nên sẽ rất khó đối phó.

Nếu chỉ dừng lại ở đó, Ngô Thế Hùng vẫn tự tin có thể tiêu diệt đối phương.

Nhưng sau khi Mục Trường Không nhúng tay vào, kế hoạch của gã đã bị sụp đổ hoàn toàn.

Bốn chữ “Quan môn đệ tử” có sức nặng quá lớn, lớn đến mức Ngô Thế Hùng không dám thực hiện bất cứ hành động bất lợi nào. Bởi một khi làm thế, gã sẽ là kẻ chết đầu tiên, hơn nữa còn chết một cách vô ích, không ai dám đứng ra can thiệp giúp đỡ.

Ngô Thế Hùng dẫn theo người chạy trốn khỏi thành Quy Nguyên, không đi đường chính mà đi đường rừng để tránh khỏi sự truy sát của địch.

“Bang Thiên hạ chúng ta không dám đắc tội với Công hội Phù Văn. Nhưng không ngờ Lâm gia bé nhỏ các ngươi lại dám giương oai trước mắt chúng ta, Tổng bộ chắc chắn sẽ ra tay. Trừ khi Mục Trường Không bảo vệ cả các ngươi ngày, bằng không, chỉ một sơ xuất nhỏ, các ngươi sẽ chết trong tay ta!” Ánh mắt Ngô Thế Hùng lộ rõ sự thù hận, gã hận Lâm Phi đến tận xương tủy. Hắn không dám đụng tới Mục Trường Không, thế nên tất cả sự tức giận liền trút hết lên người Lâm Phi.

Ngô Thế Hùng tin rằng Tổng bộ nhất định sẽ ra tay. Lý do rất đơn giản, một thiên tài chưa đến hai mươi tuổi, sức mạnh khủng khiếp, lại lĩnh ngộ được ý cảnh. Một khi hắn trưởng thành đồng nghĩa với việc bang Thiên hạ có thêm một kẻ thù mà họ tuyệt đối không muốn nhìn thấy. Vì thế, cách duy nhất đó là

đem mầm mống nguy hiểm diệt từ trong trứng.

Nếu Lâm Phi giấu được bọn họ thì sẽ chẳng còn gì để nói. Nhưng trước mắt Lâm Phi đã bại lộ, vậy thì đừng trách người của bang Thiên hạ ra tay độc ác. Cho dù đến lúc đó Mục Trường Không có biết thì chuyện cũng đã rồi, người cũng chết rồi.

Sâu trong thâm tâm của Ngô Thế Hùng tồn tại một suy nghĩ độc ác. Nếu biết trước như vậy, việc đầu tiên là giết chết thằng nhãi đó. Khi ấy, quan môn đệ tử, thiên tài lĩnh ngộ ý cảnh cũng chỉ như bát nước đổ đi, không thể khôi phục lại.

Hối hận!

Những tên còn lại nghe những lời của Ngô Thế Hùng liền lộ rõ vẻ mặt sợ hãi. Trong mắt bọn chúng, Ngô chấp sự sát phạt quyết đoán không ngờ bây giờ lại bị người ta truy giết.

Trong giây phút này, Công hội Phù Văn, Mục Trường Không, phù văn sư cấp năm biến thành nỗi sợ hãi khiến họ không thể thở được.

Ngô Thế Hùng với thực lực Huyền giả trung cấp về cơ bản không thể chống lại được phù văn sư cấp năm Mục Trường Không. Cho nên, chúng mới từ bỏ thể diện, lựa chọn việc bỏ chạy.

“Mợ nó! Về được đến bang Thiên hội nhất định ta sẽ cho ngươi biết tay!”

“Quá hỗn xược! Sớm muộn ta cũng tiêu diệt toàn bộ Lâm gia các ngươi!”

Trên mặt bọn chúng thể hiện sự tức giận tột cùng. Tốc độ ngày càng nhanh hơn, dường như chúng sợ rằng Mục Trường Không có thể sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, giết chết bọn chúng đến một mảnh vải cũng không còn.

Màn đêm buông xuống, cảnh đêm như nước, tối đen một khoảng, đó chính xác là khung cảnh màn đêm đen tối chết chóc.

Đám người Ngô Thế Hùng đã chạy trốn một ngày, rời khỏi phạm vi của thành Quy Nguyên, toàn thân rã rời, cùng nhau tụ lại, nhóm một đồng lửa, ngồi xung quanh nhưng chúng không hay biết rằng nguy hiểm đang không ngừng cận kề.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Mở được nhiệm vụ

“Xui xẻo, thật xui xẻo!”

Cả một ngày đi đường mệt nhọc, ngoại trừ Ngô Thế Hùng, trong lòng những người còn lại đều rất bất mãn, kìm nén một bụng tức giận, không có chỗ phát tiết.

Đường đường là người của bang Thiên Hạ lại bị bức bách đến mức này, truyền ra ngoài chắc chẳng có ai tin. Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, bọn họ cũng chẳng thể nói gì được nữa.

Vì thế chỉ có thể nguyên rủa Lâm Phi ở trong lòng.

“Sau khi trở về, nhất định phải kêu gọi người trong bang, cho tên Lâm Phi kia biết mặt!” Một tên thủ hạ khác ném thanh củi khiến ngọn lửa vọt lên, gương mặt tràn ngập giận dữ.

Năm người tới, một người chết, một người tàn phế, chặt vật mà chạy, vô cùng nhục nhã.

Rất nhanh đã đến nửa đêm.

Đêm nay không có trăng, toàn bộ rừng cây chìm trong bóng tối, thỉnh thoảng có tiếng yêu thú rống vang lên trong rừng, không ngừng vọng lại.

Liên tục chạy trốn, tất cả mọi người vô cùng mệt mỏi, bọn hắn không sợ Lâm gia nhưng với phù văn sư cấp năm, Mục Trường Không, bọn hắn không dám có ý nghĩ chống lại. Người ta mà bày ra trận pháp phù văn, người đầu tiên xong đời chính là bọn hắn.

Phù văn sư cấp thấp, cùng lắm chỉ có thể lợi dụng phù văn để công kích nhưng từ sau khi trở thành phù văn sư cấp năm, bọn họ có thể triển khai trận pháp phù văn, biến hóa ra công kích mạnh hơn rất nhiều.

Không thể đối đầu với phù văn sư cấp năm.

Trên đại lục bắt đầu lưu truyền một câu nói như vậy, điều này chứng tỏ phù văn sư cấp năm rất lợi hại, hoàn toàn không phải người mà người bình

thường có thể đối kháng

Bọn hán đặc tội với quan môn đệ tử của một phù văn sư cấp năm, lo lắng bị truy sát cũng là điều rất bình thường. Đại nhân vật có suy nghĩ của đại nhân vật, nói không chừng một lúc nào đó lại xuất hiện ý nghĩ muốn giết người.

Bang Thiên Hạ là một trong mười bang phái đứng đầu ở vương triều Bất Lạc. Bối cảnh xuất thân rất lớn nhưng đối đầu với Công hội Phù Văn, thắng bại sẽ nghiêng về bên khác.

Vì thế, ban đêm lưu lại một người canh gác.

Thật ra cảm giác của bọn hán lúc này là chìm sợ cảnh cong. Mục Trường Không như một ngọn núi lớn đặt trên đỉnh đầu bọn hán, khiến bọn hán không thể nào thở nổi, tựa như tùy thời bọn họ không đề ý sẽ bị đè chết.

Bên trong bóng đêm

Yêu thú rống không ngừng.

Gió nhẹ thổi qua, nhánh cây đong đưa, ngọn cỏ lung lay. Tất cả đều là quy luật của tự nhiên.

Mà trong bóng đêm, một bóng đen chột lóe, nhanh đến nỗi người khác không phát hiện được động tĩnh, tựa như một phần của gió, theo gió lướt đi.

“Phong Chi Ý Cảnh, quả nhiên là thứ tốt!”

Lâm Phi đứng trên một cây đại thụ, tại nơi cách đó không xa, ánh lửa bập bùng vô cùng dễ thấy, tựa như ánh đèn dẫn lối chiếu sáng trong đêm tối.

Từ khi hiểu rõ Phong Chi ý cảnh, xử lý đám người Ngô Thế Hùng đã sớm trở thành chuyện mà Lâm Phi phải làm.

Trước khi đi, Mục Trường Không dường như cũng ở trong bóng tối giúp đỡ hán. Thế là, Lâm Phi xung phong nhận việc, chuẩn bị đánh giết mấy người bang Thiên Hạ.

Lâm Phi không muốn để bọn họ trở về.

Mười bảy tuổi có thể lĩnh ngộ Phong Chi ý cảnh, tuyệt đối là một sự tồn tại đáng sợ, bang Thiên Hạ chắc chắn sẽ xuống tay với mình. Việc bóp chết thiên tài trong mấy quyển tiểu thuyết cầu huyết, Lâm Phi biết rất rõ.

Ra tay trước để chiếm được lợi thế không bao giờ là sai.

Giết bọn họ có thể ngăn không cho tin tức bị truyền ra. Khoảng giữa thành Quy Nguyên và quận Sơn Hà xa như vậy, thời gian quay về cũng rất lâu, bang Thiên Hạ muốn biết tin ít nhất cũng phải sau một tháng.

Một tháng sau, mình nhất định có thể trở thành Huyền giả.

Lâm Phi rất yên tâm, đây là đang tranh thủ thời gian cho mình.

Đây là lý do thứ nhất, phòng ngừa tin tức bị lộ, nhất định phải tranh thủ thời gian. Dù sao, chuyện hôm nay, mọi người đều biết, muốn giấu đi rất khó, lộ ra cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Hiện tại tranh thủ thời gian trước đã, thế là đủ.

Thứ hai, thích ứng với việc chiến đấu.

Sau khi lĩnh ngộ Phong Chi ý cảnh, mặc kệ là trên phương diện công kích hay tốc độ đều tăng lên trên diện rộng. Có thể đánh bại Độc Nhãn Long chính là dựa vào ưu thế về phương diện tốc độ.

Trước đó, tốc độ của đối phương rất nhanh, đây quả thực là mối nguy hiểm. Sau khi thực lực tăng lên, Độc Nhãn Long am hiểu tốc độ trong mắt hán bỗng chốc trở lên vô cùng chậm chạp, chỗ nào cũng có sơ hở.

Vì thế mới có một màn Lâm Phi đánh bại Độc Nhãn Long.

Từ sau lĩnh ngộ Phong Chi ý cảnh, cao thủ Võ đạo cửu trọng thiên không còn là đối thủ, mục tiêu mà Lâm Phi để mắt tới là Huyền giả trung kỳ Ngô Thế Hùng.

Lâm Phi thu hồi ánh mắt, trong mắt lộ ra sát khí, liếm liếm khóe miệng, vô cùng hưng phấn.

“Điểm kinh nghiệm lớn như vậy, sao có thể để cho các nguoi trốn, tất cả đều của Lâm Phi ta.”

Đang chuẩn bị lẩn vào trong bóng đêm, Lâm Phi không khỏi kinh ngạc, trên mặt tràn ngập mờ mịt cùng ngạc nhiên.

“Mẹ kiếp! chẳng lẽ lại bắt đầu một nhiệm vụ chi nhánh!”

“Tích! Nhiệm vụ tích lũy điểm bắt đầu, hạn trong một ngày giết được Ngô Thế Hùng, ngăn cản bọn họ trở về báo tin. Hoàn thành nhiệm vụ sẽ được cộng 1000 điểm tích lũy. Nhiệm vụ thất bại, hạ một cảnh giới thực lực.”

Nghe được âm thanh của hệ thống, trong lòng Lâm Phi lại phiền muộn. Điểm tích lũy này rốt cục có tác dụng gì, chẳng lẽ lại giống như giá trị danh vọng? Hạ một cảnh giới thực lực, quả thật không hề nể mặt.

“Xui xẻo! Thật xui xẻo!”

Trên khoảng đất trống, bên cạnh đồng lửa, một người gầy gầy đồng lửa, miệng không ngừng chửi mắng, tựa như coi đồng lửa này là kẻ thù của mình.

Vương Quân là một thủ hạ của Ngô Thế Hùng, thực lực Võ đạo cửu trọng thiên, trời sinh am hiểu ám sát, một sát thủ hắc ám tương đối lợi hại. Vốn muốn lập công, kết quả lại đi không một chuyến, thậm chí còn phải chật vật chạy về.

Tay trái nhoáng một cái, trên tay lập tức xuất hiện một thanh đao màu đen, ánh lửa chiếu xuống liền phóng ra hàn mang màu trắng, lộ ra một luồng khí nguy hiểm.

“Nếu hôm nay để cho ta xuất thủ, tiểu tử kia nhất định sẽ chết dưới đao của ta, không chừng một đao của ta cũng chẳng đỡ nổi, đến lúc đó sẽ chẳng cần phải chật vật như bây giờ

Vương Quân vuốt ve đao, ánh mắt thoả mãn, tựa hồ như đang vuốt ve vợ mình vậy.

Bỗng nhiên, lỗ tai hắn khẽ động, xoay đầu lại, không khỏi nhũn mảy, trên mặt lộ thần sắc không hiểu.

“Vừa rồi giống như có một con gió thổi qua nhưng vì sao trong lòng lại cảm thấy bất an? Chẳng lẽ là hắn nghĩ nhiều? Đứng! Nhất định là như vậy, áp lực mà lão già Mục Trường Không kia mang tới quả thật không nhỏ!”

Vừa xoay đầu lại, một luồng ánh sáng trắng lóe lên trước mắt.

“Có người!”

Yết hầu bị cắt, hai tay Vương Quân nắm lấy yết hầu, máu tươi chảy xuống, nhuộm đỏ quần áo. Chợt cả người gã ngã xuống, trước mắt tối đen, mất đi ý thức, trong lòng hắn vẫn không hiểu được người kia xuất hiện như thế nào.

“Dung nhập bản thân vào trong gió, thế mà có thể qua được tai mắt của cao thủ Võ đạo cửu trọng thiên, quả nhiên thần thông không bằng về sau gọi là Tiềm Hành Thần Thông đi.”

Bóng dáng của Lâm Phi lộ ra bên cạnh đồng lửa, nhìn thi thể dưới nặt đất, không khỏi nghĩ thầm

Lần thứ nhất âm thầm giết người mà thuận lợi như vậy.

Bởi vì là lần đầu tiên, mặc dù động tác của Lâm Phi rất nhanh nhưng vẫn gây ra chút tiếng động.

“Tiểu Vương!”

Phản ứng của Võ giả đều vô cùng nhạy bén.

“Không xong! Vương Quân bị giết, vừa mới chết!”

Có người lập tức nhào lên, nhìn thi thể vẫn còn hơi ấm trên đất, trên mặt tràn ngập lửa giận, không nghĩ tới lại có người dám ra tay với bọn họ.

Người này cũng là một trong các thủ hạ của Ngô Thế Hùng, am hiểu dùng roi. Lúc này tay cầm chiếc roi màu đen, roi giống như rắn độc, tựa như muốn cắn người ta một cái.

Ngô Thế Hùng cũng rất tức giận.

Thật sự có người dám giết bọn hắn, Vương Quân là cao thủ ám sát, không biết làm sao lại chết, thậm chí không kịp báo cho bọn hắn.

“Nhất định là Mục Trường Không đến.”

Ngô Thế Hùng nhìn thoáng qua, sắc mặt trầm xuống, đề phòng, con ngươi co rút lại. Đó là một loại sợ hãi, một loại sợ hãi phát ra từ sâu trong linh hồn.

“Mục Trường Không! Người ra tay ám sát người bang Thiên Hạ chúng ta, hèn hạ vô sỉ, có gan thì xuất hiện, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp.

Giọng nói của Ngô Thế Hùng trầm thấp, vang vọng quanh quần gần đó.

Một đòn giết chết Vương Quân. Ngô Thế Hùng cho rằng ngoài Mục Trường Không ra thì không có người thứ hai. Công hội Phù Văn có quá nhiều phù

văn thần thông.

Cho tới bây giờ, phù văn sư nổi tiếng vì sự thần bí.

Có thể không thèm để ý đến phù văn sư cấp thấp nhưng nhất định phải cẩn thận với phù văn sư trung cấp. Thủ đoạn của phù văn sư thiên biến vạn hóa, không thể tưởng tượng.

“A!”

Lúc Ngô Thế Hùng vội vàng đề phòng.

Vị thủ hạ phía sau bỗng nhiên che lấy yết hầu, đầu tựa trên đất, máu tươi chảy ra. Ánh mắt không cam lòng kia tựa như muốn nói điều gì đó.

“Cút ra đây!”

“Ngươi cút ra đây cho ta!”

Sắc mặt Ngô Thế Hùng lạnh lùng đến đáng sợ, không ngừng gào thét, tựa như một con sói bị dọa sợ.

“Đừng giết ta, ta không muốn chết...”

Độc Nhân Long đã bị phệ cách đó không xa, đông đưa hai tay, kêu lên một tiếng, lùi lại theo bản năng, vẫn là một đao cắt đứt yết hầu. Cho dù có thần tiên cũng không thể cứu được.

Nắm thủ hạ, mắt mạng trong nháy mắt.

Con người của Ngô Thế Hùng co lại, đầy lòng sợ hãi. Là một Huyền giả trung kỳ, trên thực tế không nên bối rối như vậy. Có lẽ do ba chữ Mục Trường Không này mà bị dọa đến nỗi hoang mang lo sợ, lại thêm thủ hạ của mình bị một đao cắt đứt yết hầu, thân là Huyền giả trung kỳ mà không thể phát hiện được động tĩnh gì, chắc chắn đây là một loại đã kích.

Điều này đủ để chứng minh thực lực của đối phương mạnh hơn gã. Hơn nữa cách nhau có một gang tấc, thế mà không thể tìm ra đối phương.

“Nhất Đao Vạn Lý!”

Sợ hãi trong lòng đã khiến Ngô Thế Hùng mất đi tỉnh táo, đột nhiên một đao đao mang vọt tới, khí tức bén nhọn khiến gã tê cả da đầu, thân hình cấp tốc lùi lại, rồi ra xa mấy trượng.

Nhanh, quá nhanh.

Xoẹt.

Một đao mang chém lên người Ngô Thế Hùng, lập tức tạo thành vô số vết thương, máu tươi chảy ra không ngừng.

“Ầm ầm”

Ngô Thế Hùng bị một đao đánh vào, bay lên đâm vào một tảng đá lớn, tảng đá lập tức chia năm xẻ bảy nhưng bản thân hắn cũng không chịu được, phun ra từng ngụm máu tươi.

“Ngươi không phải Mục Trường Không, Mục Trường Không không có công kích mạnh mẽ thế này!”

Ngô Thế Hùng gất gao nhìn chăm chăm phía trước.

“Không hổ là chấp sự của bang Thiên Hạ, ánh mắt sắc bén, nhanh như vậy đã nhận ra tại hạ không phải Mục Trường Không.”

Trong bóng tối có người đi tới.

“Là ngươi!”

Một tiếng “Là ngươi!” này mang theo phần nộ vô tận, tựa như kẻ thù sinh tử.

“Là ngươi, là ngươi giết bọn họ!”

Ánh mắt Ngô Thế Hùng tràn ngập sợ hãi cùng ngạc nhiên, gất gao nhìn Lâm Phi, biểu tình kia cũng vô cùng thống khổ. Gã không hề nghĩ tới, người thần bí giết thủ hạ của gã lại là Lâm Phi, chỉ một Lâm Phi đã khiến cho bọn gã ngã nhào xuống.

Lâm Phi nhìn Ngô Thế Hùng bị thương, âm thầm giật mình: “Năng lực phòng ngự của Huyền giả trung kỳ thật mạnh, “Nhất Đao Vạn Lý” là chiến kỹ trung cấp, vẫn không thể giết chết gã, chỉ có thể đã thương. Thực lực của Huyền giả quả nhiên là danh bất hư truyền. Nếu như là người khác, chắc chắn phải chết dưới một đao vừa rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Chém giết

Sau khi nắm giữ được Tiềm Hành Thần Thông.

Phong Chi ý cảnh được Lâm Phi sử dụng rất thuần tay, lại thêm một bộ đao pháp bá đạo, thực sự là đã chém chết hai tên thủ hạ của Ngô Thế Hùng thuần lợi hoàn thành kế hoạch như dự tính.

Thực lực của Huyền giả trung cấp không thể so ngang với Huyền giả sơ cấp, năng lực nắm giữ tăng lên đến vô cùng.

Lâm Phi không dám vừa ra tay đã lập tức đánh với Ngô Thế Hùng, một khi phải đối phó với gã thì sẽ không có chuyện gì tốt. Ngược lại, trước hết giết chết thủ hạ của gã khiến gã bị dao động, đánh vào khí thế của gã, đồng thời cũng bớt được mấy tên phiền phức chạy thoát phải báo tin.

Đúng như dự đoán!

Thực lực của Ngô Thế Hùng rất mạnh, sau khi gã nhìn thấy thủ hạ của mình bị giết liền lập tức cho rằng là do Mục Trường Không ra tay. Khí thế của gã đã bị làm cho nhiễu loạn, rơi vào trong sự hoang mang, hoảng sợ.

Kể từ sau đó, Lâm Phi tự nhiên lại nghĩ đến việc lợi dụng điều đó, lại chém chết thêm một tên khác. Dưới Tiềm Hành Thần Thông, thứ nó mang lại là sự thần bí, Lâm Phi lại dọa Ngô Thế Hùng một lần nữa.

Hắn tập trung quan sát, khi mắt thấy Ngô Thế Hùng suy sụp mới xuất ra một đao, một đao vừa nhanh, vừa hung hãn, không cho Ngô Thế Hùng có cơ hội đề kháng.

Tiếc rằng, không giống như dự đoán, Ngô Thế Hùng lại không chết dưới chiến kỹ trung cấp, chỉ bị thương mà thôi, người này khó đối phó hơn so với tưởng tượng của hắn.

Thừa dịp người đang bệnh, ta phải lấy mạng của ngươi.

Lâm Phi vung lên Đò Long đao trong tay, sử dụng Tiềm Hành Thần Thông nhảy mất tiến lại gần, chém một đao xuống muốn lấy mạng của Ngô Thế Hùng.

“Đúng vậy! Bọn họ đều là ta giết, hiện tại ngươi cũng có thể chết rồi.”

Dù gì thì Ngô Thế Hùng cũng là Huyền giả trung cấp, dù cho có không đề phòng bị đánh úp một cái vẫn sẽ có một lực chiến đấu nhất định. Trong đầu gã cũng có sự ngạc nhiên: “Người này không thể giữ lại, hắn đã che giấu quá nhiều rồi”.

“Keng keng!”

Hai lưỡi đao đột nhiên phóng ra từ trong tay áo, hóa thành hai tia sáng trắng phóng thẳng về phía Lâm Phi. Lâm Phi nhân cơ hội chạy đi, tránh khỏi sự tấn công, mà chỗ ban đầu hắn đứng bị bỏ ra thành một khe vực lớn, tối như mực, tỏa ra một luồng khí lạnh.

Sau khi ra tay với Ngô Thế Hùng, Lâm Phi từng giây từng phút đều phải đề phòng.

Đối phương bị thương, Lâm Phi nhất định sẽ không để Ngô Thế Hùng có cơ hội khôi phục. Lĩnh ngộ được Phong Chi ý cảnh, mỗi một chiêu đều là chí mạng, không để cho đối phương có cơ hội đề thờ.

Nếu là trước kia Lâm Phi cũng không phải đối thủ của gã, ở trong mắt đối phương thì những động tác của bản thân chồng chất sợ hãi, có thể dễ dàng bị phá vỡ.

Nhưng hiện tại hắn đã có được Phong Chi ý cảnh, uy lực đã tăng lên rất nhiều. Nắm giữ được tốc độ của thân thể, tiến được vào một trình độ mới, cho dù Ngô Thế Hùng có là Huyền giả trung cấp nhưng đề đối phó với một người đã lĩnh ngộ Ý Cảnh như Lâm Phi cũng rất khó khăn. Hơn nữa, đao pháp của đối phương hung mãnh, tốc độ lại nhanh, khiến hắn bị vây đánh không ngừng.

Một lát sau, trên người Ngô Thế Hùng từ trên xuống dưới chằng chịt những miệng vết thương, máu tươi không ngừng nhỏ giọt chảy xuống dưới, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

“Lão cẩu! Ta xem ngươi có bao nhiêu máu có thể chảy được!”

Lâm Phi hừ lạnh một tiếng, ánh đao chột lóe, hắn lại một lần nữa đánh úp Ngô Thế Hùng. Vốn đao pháp nguyên bản không thể phối hợp với tốc độ, vậy

mà hiện tại dưới động tác của Lâm Phi lại có cảm giác hài hoà.

Đây cũng là xui xẻo của Ngô Thế Hùng.

Nếu đừng phải một thiên tài ý cảnh khác hẳn tuyệt đối sẽ không rơi vào cục diện này. Ai bảo Lâm Phi đã nắm được Phong Chi ý cảnh, đây chính là một bộ ý cảnh có tốc độ mà người ngoài không thể nào theo kịp.

Gió nhanh đến nhường nào? Dù cho có là Võ giả cũng khó có thể đạt tới trình độ này.

Linh ngộ được Phong Chi ý cảnh, vậy cũng tức là người là gió, người của gió. Với tốc độ liên tục tấn công, người bình thường trong một hơi thở có thể đánh ra ba đao, mà một thiên tài linh ngộ được ý cảnh, có thể đánh ra mười đao trong một hơi thở.

Chênh lệch, đây chính là chênh lệch.

Như vậy cũng khó trách Ngô Thế Hùng chặt vật không chịu được, tránh được khỏi một đao này lại không ngăn được một đao tiếp theo, mà đao pháp của đối phương cũng rất sắc bén tàn nhẫn đến chí mạng.

“Thằng nhãi ranh đáng chết! Rốt cuộc là hần đã tu luyện như thế nào mà linh ngộ được Phong Chi ý cảnh. Thế cũng thôi đi, lại thêm một bộ đao pháp, quả thực là muốn đòi mạng, hơn nữa Hộ thân cương khí cũng không ngăn cản được thanh đao kia. Hiện tại lực chiến đấu của mình chỉ còn bốn phần mười, nếu không chữa thương thì bản thân có thể sẽ bị giết chết!”

Tâm trạng Ngô Thế Hùng kích động, tính toán định rời khỏi vòng đấu. Có điều Lâm Phi ở phía đối diện lại không cho gã thực hiện ý đồ, không thể tìm thấy cơ hội. Hơn nữa, còn phải phòng thủ không ngừng khỏi các kỳ chiêu của thằng nhãi này.

“Thằng nhãi ranh, ngươi giết chết người của Thiên Hạ bang chúng ta, vừa rồi lại còn nhục kích ta. Đợi khi ta trở về được rồi, tất nhiên sẽ cho ngươi đẹp mặt!”

Sau khi Ngô Thế Hùng lại tránh khỏi một chiêu, sắc mặt hần dờ tợn nhưng trong ánh mắt lại để lộ một sự đắc ý.

“Phân Thân Chiến Sĩ, Nhị Chuyển Phân Thân!”

Ngô Thế Hùng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch như người chết. Mà ở hai bên người hần, bỗng nhiên xuất hiện hai bóng người quỷ quái, giống y như Ngô Thế Hùng.

“Lâm sau, ta sẽ giết hết Lâm gia các người!”

Ba bóng người chia thành ba hướng, đánh về các phía khác nhau.

“Hồng rồi!”

Sắc mặt Lâm Phi trầm xuống, bản thân mình phải vất vả lắm mới chờ được cơ hội, kiên trì tấn công, đến lúc này mới có được cục diện vừa rồi. Không ngờ rằng Ngô Thế Hùng lại thi triển một bộ chiến kỹ phụ trợ.

Để Ngô Thế Hùng chạy thoát được, bản thân mình nhất định sẽ gặp phải phiền phức, cho nên tuyệt đối không được để hần chạy mất.

Trong lòng Lâm Phi lập tức bắt đầu tính kế.

Nhưng có đến ba hướng đang tấn công hần, Lâm Phi lại bắt đầu đau đầu. Bản thân mình linh ngộ được Phong Chi ý cảnh, tất nhiên là tốc độ sẽ tăng lên, có điều liên tục di chuyển có khả năng sẽ để lão cẩu kia thực hiện được mục đích, thoát ra khỏi khu rừng này, như vậy thì được không bằng mất.

...

Trong rừng cây.

Khuôn mặt Ngô Thế Hùng trắng bệch, nếu như gã đột nhiên chạy ra ngoài phòng chừng sẽ dọa chết không ít người, bởi vì khuôn mặt hần rất trắng, không mang theo một chút huyết sắc nào.

Một con yêu thú cấp bảy lao ra từ trong bóng tối, mùi máu tanh lập tức ập tới, nó cắn thẳng vào cổ Ngô Thế Hùng, dường như muốn lấy mạng gã trong một chiêu. Không ngờ rằng kẻ trắng toát kia chỉ cần giơ ra một ngón tay, đầu của con yêu thú kia đã đột nhiên xuất hiện một lỗ máu. Con yêu thú ngã xuống một cái “Rầm!”, làm gãy không ít cây trong rừng.

Khụ khụ khụ.

Ngô Thế Hùng lại lần nữa phun ra một đồng máu tươi, gã tựa vào một thân cây há miệng thở dốc. Quay đầu nhìn lại phía sau, không còn thấy tên nhãi ranh kia đuổi theo nữa, không khỏi buông xuống gánh nặng trong lòng.

“Con thỏ con kia, cho dù thủ đoạn của ngươi rất cao tay những vẫn bị ta hành như thường, phòng chừng lúc này ngươi đánh chết được một khối phân thân, biểu tình sẽ thú vị lắm cho xem.”

Để có thể thoát khỏi tay đối phương, Ngô Thế Hùng bất đắc dĩ phải thi triển chiến kỹ phụ trợ, sử dụng khí huyết toàn thân, chuyển hóa thành hai khối phân thân một trái một phải, cộng với bản gốc, biến thành ba người.

Chiến kỹ phụ trợ này vô cùng hao tổn khí huyết, mỗi một lần thi triển phải an dưỡng ba tháng mới có thể khôi phục như cũ, mà trong ba tháng đấy không được phép động võ.

Ngô Thế Hùng hận bản thân mình, chỉ không cẩn thận một chút liền rơi vào trong mưu kế của Lâm Phi. Nếu không, khi bị đánh lén, lúc này gã sẽ không nơi nương tựa, sau đó thi triển chiến kỹ phân thân rồi mới đắc ý rồi đi.

“Tiểu tử thôi, ngươi biểu lộ năng lực thiên phú mạnh như vậy, lại còn là kẻ thù của bang Thiên Hạ, bang Thiên Hạ nhất định sẽ giết ngươi, biểu hiện của ngươi càng tốt thì sẽ càng nhanh chết!”

Sau khi thâm oán trong lòng, Ngô Thế Hùng vẫn không dám dừng lại, tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi Lâm Phi lĩnh ngộ Phong Chi ý cảnh, Ngô Thế Hùng không dám khinh thường, hơn nữa dưới tình huống bản thân mình đang bị thương, không chừng hẳn có thể đuổi kịp mình, nhân lúc hẳn bị phân thân thu hút sự chú ý, trước hết phải kéo dài khoảng cách với hắn.

.....

“Lão cẩu, ngươi chạy thật xa, có thể nghỉ ngơi một lúc rồi!”

Ngô Thế Hùng lúc chạy trốn, tinh thần tập trung lại một chỗ, có vẻ vô cùng mệt mỏi, trả lời theo bản năng: “Đúng vậy, quả thật phải nghỉ ngơi một lúc, phỏng chừng con chó con kia vẫn đang bận truy sát phân thân kia!”

Nhưng vừa mới nói xong, Ngô Thế Hùng chợt dừng lại, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, nhìn Lâm Phi đứng cách đó không xa: “Ngươi... Sao ngươi lại có thể đuổi được tới đây?”

Người chặn ở phía trước chính xác là Lâm Phi.

Bản tính kiêu ngạo của Ngô Thế Hùng lọt vào đá kích, thì thào nói: “Chiến kỹ phân thân của ta là độc nhất vô nhị, sao ngươi lại có thể phá được chúng! Chuyện gì thế này?”

Chiến kỹ phân thân của mình có khả năng lừa gạt người khác rất cao, bởi vì trên phân thân hòa lẫn cả khí tức của mình, nhìn qua vô cùng giống người thật, đấy là chiến kỹ được bang Thiên Hạ thưởng cho năm xưa.

Sau khi tu luyện chúng, dù chỉ mới tu luyện đến hai khối phân thân nhưng cũng đã giúp hắn tránh thoát được nhiều lần bị vây giết, sống được đến bây giờ.

Nhưng mà hiện tại... Chiến kỹ phân thân mà mình vẫn luôn cho là lợi hại lại bị một tên nhóc con chưa dứt sữa phá mất, xem tình trạng của đối phương, có vẻ như vẫn đang đuổi ở phía sau mà chính mình lại chẳng biết gì cả, ngược lại còn vô cùng đắc chí.

Một chương không tiếng động không ngừng đánh lên mặt hắn.

“Ha ha, chiến kỹ này của ngươi cũng chỉ là lừa người mà thôi, đối với ta chả có chút giá trị nào, ngươi thực sự nghĩ rằng hai khối phân thân kia của ngươi cũng có thể lừa gạt ta sao?”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng Lâm Phi vẫn rất hoảng hốt, nếu không nhờ có hệ thống, có khi lần này mình đã mắc mưu rồi.

Mấy phân thân kia đều có hơi thở, thậm chí nhất định còn có cả thực lực, giới nhất là lừa bịp người khác, đáng tiếc là trước mặt hệ thống, chúng chỉ như nữ nhân bị lột sạch quần áo, không còn chỗ ẩn thân.

Phân thân có chứa hơi thở và thực lực nhưng đáng tiếc chúng lại thiếu đi một thứ, giá trị tội ác.

Đúng vậy, đúng là giá trị tội ác.

Trong cả khu vực này, một người mang theo nhiều giá trị tội ác như Ngô Thế Hùng, giống hệt như một con quái vật di động, nếu Lâm Phi ngốc đến mức đến thế mà vẫn không nhận ra thì có thể đập đầu vào tường được rồi.

Có đánh chết Ngô Thế Hùng cũng không biết được, thứ làm bản thân bị bại lộ chính là giá trị tội ác chứ không phải điều gì khác.

Đoán chừng Ngô Thế Hùng cũng không biết, giết người sẽ mang lại giá trị tội ác.

Nghe Lâm Phi nói như vậy, trong lòng Ngô Thế Hùng càng sợ hãi, chiến kỹ phân thân xuất chúng đến vậy cũng không có hiệu quả, như vậy không phải có nghĩa là bản thân... bản thân sẽ chết sao?

Phốc!

Hai gối Ngô Thế Hùng khụy xuống, quỳ xuống dưới đất, dập đầu cầu xin tha thứ.

“Lâm đại gia! Đừng giết ta, đừng giết ta. Chẳng qua ta chỉ là một tên chạy vật thôi, tất cả là người của Lý gia sai ta làm.”

Lâm Phi đáp xuống, đứng cách xa vài trượng.

Ngô Thế Hùng cúi đầu, trong mắt chợt lóe lên tia sáng.

“Lâm đại gia, ngươi chỉ cần thả ta ra, ta đảm bảo không biết không nói gì hết, cam đoan sẽ không có ai đến quấy rầy ngươi, ta còn có thể giúp ngươi bắt tàn dư của Lý gia nữa!”

Lâm Phi nhú mày, dường như đang tự hỏi.

Ngô Thế Hùng vốn đang quỳ xuống, bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra nụ cười dữ tợn: “Nhóc con, ngươi chết đi cho ta!”

Hồng học hồng học.

Ba đường ánh sáng trắng biến thành chữ “Phẩm”, một đường xông đến, muốn dồn Lâm Phi vào chỗ chết.

Tuy nhiên, ba đường ánh sáng này lại rơi vào khoảng không, còn bóng người kia lại chỉ còn là tàn ảnh, lập tức, nụ cười dữ tợn của Ngô Thế Hùng trở nên cứng nhắc.

“Nếu sớm biết ngươi là loại người như vậy ta đã không nảy sinh lòng tốt, dù ta đã đoán trước ngươi sẽ ra tay.”

Bỗng một mũi dao lóe lên trong mắt Ngô Thế Hùng, chợt gã nhìn thấy, khối thi thể không đầu của mình ngã xuống đất ầm ầm.

“Ting! Chúc mừng người chơi Lâm Phi hoàn thành nhiệm vụ, đạt được một ngàn điểm, ngoài ra thưởng thêm một triệu kinh nghiệm, người chơi có thể mở hệ thống điểm để lựa chọn nhiệm vụ!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Thu hoạch lớn, chuyện vui liên tiếp kéo đến

Lâm Phi thở phào một hơi.

“Rốt cuộc cũng chết!”

Giết chết Huyền giả trung kỳ khiến Lâm Phi hao tổn cả sức lực và trí lực. Từ Trái Đất xuyên không đến đây, hắn không phải kẻ ngốc, nếu đã cầm dao lên sẽ liều mạng đến cùng.

Chắc chắn đây là tên giả ngốc.

Ở đại học, những thứ khác Lâm Phi không học được, hắn chỉ học được cách tính kế trong trận đấu.

Chuyện tối nay là tự mình kiểm nghiệm, may rằng từ đầu đến cuối không có gì sai sót, giết chết Ngô Thế Hùng một cách hoàn hảo. Cho dù phút chót xém bị đánh lén nhưng nhìn tổng thể thì mọi chuyện vẫn rất tốt.

.....

“Ha ha, lại được thêm một trăm vạn điểm kinh nghiệm, không phải ta đây sẽ thăng cấp sớm hay sao?”

Lâm Phi nhếch miệng cười, tiếng cười vang vọng trong rừng cây dọa không ít chim bay đi.

Theo việc thăng cấp Võ đạo cửu trọng thiên, sau này Lâm Phi lại giết vài vị Võ đạo cường giả, trong này còn có một vị cao thủ Huyền giả trung kỳ.

Trước tiên, phải thay thế điểm PK, vì điểm này ảnh hưởng đến giá trị uy tín, phải tính toán thật cẩn thận. Nếu như đổi thành điểm kinh nghiệm chắc chắn sẽ được không ít, dù sao thì từ Võ đạo cửu trọng thiên thăng cấp lên Huyền giả, điểm kinh nghiệm nhất định cần mấy trăm vạn.

Sau khi hưng phấn, Lâm Phi đi thu dọn xác chết.

Người của bang Thiên Hạ chết ngay bên ngoài, nếu như để xác như vậy thì khi bị phát hiện, người ta sẽ nghĩ ngay đến hung thủ là người thành Quy Nguyên.

Vậy nên Lâm Phi cũng phải miễn cưỡng thu dọn thôi.

Tìm xong chỗ, Lâm Phi giờ tay chém xuống, nháy mắt đã đào được cái hố rất sâu, khoảng 4-5m.

“Mong rằng kiếp sau các người đầu thai sẽ là người tốt!”

Lâm Phi miệng vừa nói nhưng động tác trên tay cũng không dừng. Giết được nhiều người, dần dần hắn thích vơ vét chiến lợi phẩm, lần này cũng thu hoạch được không ít.

Đầu tiên là bạc, sau đó còn có vàng, tính sơ cũng được tầm mười vạn lượng bạc.

Đối với bạc, Lâm Phi cũng không để ý lắm, trong không gian hắn cũng có rất nhiều vàng bạc. Xem chừng còn ít nhất là mấy trăm vạn bạc.

“Cửu Tinh liên hoàn tiền pháp!”

Trên thi thể năm người đều có một quyển Huyền công bí tịch.

Tại đại lục Huyền Thiên, những quyển bí tịch này đều được mỗi người cất giữ rất kĩ, người này lại mang theo bên mình, khả năng cao nhất là vì...

“Thảo nào tên kia lợi hại như vậy, bản Tiền pháp bí tịch này mà đem đi bán thì cũng được năm mươi vạn bạc.”

“Thiên Xà tiền pháp.”

“Ta không dùng cái này thì cũng có thể bán lấy tiền!”

Trước mắt, Lâm Phi tịch thu hai bản bí tịch này. Hắn đang tính toán nên tìm nơi nào buôn bán hàng lậu để bán đi.

“Tít tít! Hệ thống điểm tích lũy được mở, có thể mở hệ thống thu hồi!”

Bỗng nhiên trong đầu Lâm Phi vang lên âm thanh của hệ thống.

“Hệ thống Thu hồi?”

Lâm Phi hơi ngẩn người, bất chợt trên mặt lộ ra tia mừng rỡ, không kìm được sự hưng phấn: “Khôn kiếp, hệ thống thăng cấp này thật quá trâu bò.”

Giết người cướp của, khi bán hàng lậu này chắc chắn sẽ dính phải phiền phức, nói không chừng lật thuyền trong mương lúc nào không hay.

Nghe tới chuyện hệ thống thu hồi xuất hiện, Lâm Phi hận không thể nhào tới ôm hôn nó một cái, quả thực là ông trời cũng giúp hắn, ông trời đang giúp hắn.

“Mở hệ thống thu hồi!”

Trước mặt Lâm Phi xuất hiện một cái phễu lớn, so với cái hay thấy cũng không có gì khác. Chỉ duy nhất một điểm, cái phễu này là sản phẩm kim loại.

Hệ thống thăng cấp chứa hệ thống thu hồi, Lâm Phi không biết còn có chuyện này, nếu không cân nhắc xem kĩ thì hắn cũng không bao giờ biết được sự tồn tại của hệ thống thu hồi.

Lâm Phi đọc mã trên hệ thống thu hồi, không thể không cảm thán, cái hệ thống thăng cấp này cực kì có tình người, còn kèm theo cả thuyết minh, chỉ cần không mù chữ là hiểu.

Sau một hồi, sắc mặt Lâm Phi lộ ra vẻ quái đản.

“Chẳng lẽ điểm tích lũy đối với cái hệ thống thăng cấp này có tác dụng rất lớn?”

Từ khi mở điểm tích lũy ra, Lâm Phi không có thời gian thăm dò xem xét.

Vừa rồi xem lại, thấy rõ ràng tác dụng hệ thống thu hồi, bất kể vật phẩm gì, lấy được thì hệ thống lập tức lấy, đổi thành điểm tích lũy.

“Thu bạc về, một vạn mới được mười điểm tích lũy, đen quá.”

“Một quyển Hoàng giai hạ phẩm huyền công mới được một trăm điểm tích lũy, cái hệ thống thu hồi kiểu gì thế này!”

Nhìn tỉ lệ thu hồi khôn kiếp này mà đầu Lâm Phi đầy vạch đen, hận không thể chém vài đao.

Cuốn Hoàng giai hạ phẩm huyền công này có mấy vạn chiêu thức, là quyển tốt nhất, bán trên mười vạn là chuyện nhỏ, bán cho hệ thống lại được có một trăm điểm tích lũy.

Cảm râm một hồi, Lâm Phi suy nghĩ, thừa dịp đang rảnh rỗi, chi bằng mở hệ thống điểm tích lũy ra xem một chút? Xong rồi hãy đưa ra kết luận có nên

thu hồi hay không.

Đĩ nhiên, Lâm Phi có cảm giác mình đang đùa với trò chơi.

Giết người có thêm điểm kinh nghiệm.

Giết người cướp của, ngay lập tức có thể hệ thống thu hồi.

...

Mở hệ thống điểm tích lũy.

“Người chơi Lâm Phi, còn sở hữu 1100 điểm tích lũy!”

Sau khi mở điểm tích lũy ra, được cộng thêm hai điểm tích lũy, Lâm Phi nhớ rõ là như vậy.

Ấn mở hệ thống điểm tích lũy, giao diện hiện lên, ngay lập tức xuất hiện nhiệm vụ mười sao, giống như bất kì nhiệm vụ nào.

Nhiệm vụ lần này khác chỗ có dấu sao, có đến mười dấu sao, giao diện màu xám, tất nhiên là không thể mở.

“Không phải điểm tích lũy từ nhiệm vụ có thể đổi lấy điểm kinh nghiệm? Đây không phải là ngày nào nhiệm vụ cũng giống nhau sao?”

Hệ thống điểm tích lũy có một tác dụng, khuôn mặt Lâm Phi lộ ra biểu hiện khó tin.

Từ sau khi mở hệ thống thăng cấp, tốc độ thăng cấp của Lâm Phi rất nhanh nhưng sau khi nhìn thấy hệ thống thăng cấp này hắn mới hiểu được, bên ngoài nhìn như hệ thống thăng cấp, nhưng hệ thống thăng cấp thật sự bây giờ mới được mở ra.

Lâm Phi không thể chờ đợi được nữa, hắn ấn mở một nhiệm vụ một sao.

“Nhiệm vụ một sao, đánh chết và thu thập hoa phí của đạo tặc Vương Dương, thời gian là một tháng, hoàn thành nhiệm vụ sẽ được ban thưởng ba mươi vạn kinh nghiệm, 500 phần, quá hạn mà không hoàn thành, trừ sáu mươi vạn kinh nghiệm!”

“Nhiệm vụ một sao, đánh chết thủ lĩnh sơn tặc, thời gian là một tháng, hoàn thành nhiệm vụ sẽ được ban thưởng hai mươi vạn kinh nghiệm, 300 phần, quá thời hạn mà không hoàn thành, trừ bốn mươi vạn kinh nghiệm!”

Hức!

Lâm Phi âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

“Được, đây là nhiệm vụ tích lũy điểm của hệ thống, thăng cấp sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Nhìn sơ qua quy tắc, nhiệm vụ, điểm thưởng tích lũy, nhiệm vụ một sao, mỗi nhiệm vụ chỉ cần một trăm điểm tích lũy.

Lâm Phi lại đi nhìn nhiệm vụ hai sao, lướt sơ qua mới nhận thấy được, nhiệm vụ hai sao, phải là cảnh giới Huyền giả mở ra thì mới nắm chắc cơ hội hoàn thành.

Ví dụ như đánh chết người nào đó, đạt được trăm vạn điểm kinh nghiệm, tích lũy được mấy nghìn điểm, nếu như không hoàn thành thì hệ thống sẽ đưa ra hình phạt nghiêm khắc. Nói cách khác, mạo hiểm lớn thì thu hoạch lớn.

Nhiệm vụ hai sao kinh khủng như thế, vậy các nhiệm vụ phía sau thì sao, Lâm Phi nhất quyết nhìn.

Trừ nhiệm vụ đơn lần đó ra ra, Lâm Phi còn phát hiện hệ thống đưa ra yêu cầu gì trong trò chơi thì đó chính là nhiệm vụ. Nếu may mắn hoàn thành xong thì có thể được thưởng.

“Không lẽ, phải có điểm tích lũy mới có thể đổi nhiệm vụ mới?”

Không thể không nói, ý của trạch nam Internet như hắn không giống vậy.

Bên trong giao diện điểm tích lũy, hắn mặt dày đi tìm kiếm thì thực sự tìm được đồ vật mong muốn.

“Ha ha, quả nhiên có cửa hàng điểm tích lũy!”

Game online nào cũng có cửa hàng nên hệ thống thăng cấp không có cửa hàng, Lâm Phi đã thấy không bình thường, chẳng qua là lúc trước để trong lòng không nói ra thôi.

Nhưng lúc mở điểm tích lũy ra, Lâm Phi mới biết được mình đã bỏ qua cửa hàng điểm tích lũy.

Sau khi mở ra giao diện, một cửa hàng mở ra trước mắt, giao diện cửa hàng chia thành nhiều nội dung: “Sinh hoạt”, “Đan dược”, “Vũ khí” “Huyền công”,

"Áo giáp", "Súng vật", "Sản phẩm đặc biệt", có tất cả bảy mục.

Hai mắt Lâm Phi sáng lên.

Chẳng qua rất nhanh sau đó, hắn phát hiện cửa hàng đồ vật điểm tích lũy không giống như bình thường, một viên Tụ Khí Đan cực phẩm lại lên đến một vạn điểm tích lũy.

Lâm Phi thiếu điều ói máu, hệ thống thối tha này.

Mấy loại đan dược còn lại lên đến mấy vạn điểm tích lũy, mười vạn điểm tích lũy, gần như muốn mạng người.

“Sinh từ đan, một nghìn vạn điểm tích lũy.”

“Phá thiên đan, năm nghìn vạn điểm tích lũy.”

.....

Lâm Phi chán nản lướt xem từng nội dung.

Giao diện Huyền công.

“Phong Thần Thối Hoàng cấp thượng phẩm, ba vạn điểm tích lũy!”

“Kim Cương Bất Hoại Chi Thân, Hoàng cấp hạ phẩm, một vạn điểm tích lũy!”

....

Lâm Phi bị đả kích nghiêm trọng, trên mặt không còn rõ cảm xúc, rốt cuộc cũng nhận ra vì sao tỉ lệ hệ thống thu hồi lại thấp như vậy, gian thương đó, gian thương.

Hoàng cấp hạ phẩm mới thu hồi một trăm điểm tích lũy, Lâm Phi đã muốn chửi thề rồi, nhìn mấy mục này, đúng là lừa người quá rồi.

Vốn là muốn mua một quyển bí tịch Huyền công, kết quả mới vừa nhìn giá cả, Lâm Phi đã biến thành rùa rụt cổ, tổn thương không chịu nổi, bản thân mình giết biết bao người mới có thể kiếm chường này điểm tích lũy.

Rời khỏi hệ thống điểm tích lũy.

“Thu hồi!”

Tiền pháp, tiền pháp đều ít được chú ý.

Lâm Phi tiếp tục thu hồi.

“Thành công thu hồi mười vạn lượng bạc, đạt được một trăm điểm tích lũy!”

“Thành công thu hồi tiền pháp Cửu Tinh Liên Châu, đạt được một ngàn điểm tích lũy!”

.....

Hoàng cấp thượng phẩm cho ra một ngàn điểm tích lũy, đây là điều Lâm Phi vẫn luôn muốn. Đối lập Hoàng cấp thượng phẩm huyền công, động đến mấy vạn điểm tích lũy, một nghìn điểm tích lũy, không đáng giá để nhắc tới.

Dọn dẹp bốn cỗ thi thể xong.

Chỉ còn lại thi thể của Ngô Thế Hùng.

Chỗ thi thể của Ngô Thế Hùng rơi ra một đồ vật lớn, theo lời cha Lâm Phi, hắn biết rõ thông thường trở thành Huyền giả đều có một cái túi Bách Bảo.

Cái túi Bách Bảo này được khóa lại, một khi người chết thì đồ vật trong túi nổ tung ngay tức khắc.

Vì vậy mới xuất hiện khung cảnh đồ vật nổ tung.

Trước tiên thu bạc, có được năm trăm điểm tích lũy.

Sau đó hắn nhìn thấy trên mặt đất có không ít bí tịch Huyền công, Lâm Phi cảm thấy không ngờ. Ngô Thế Hùng cất trong túi nhiều đồ như vậy, trong phút chốc lại nổ tan tành.

Lâm Phi cảm thấy rất sáng khoái.

“Thu hồi Mươi Ba Ma Vân thủ, Hoàng cấp hạ phẩm, cộng một trăm điểm tích lũy!”

“Thu hồi...”

“Thu hồi...”

Lâm Phi không cần suy nghĩ cũng biết Ngô Thế Hùng có không ít bí tịch là do đâu, chắc chắn là hắn ta giết người cướp của mà có, cuối cùng người có lợi lại là Lâm Phi.

“Không tồi, không tồi, trong chốc lát mà điểm tích lũy đã tăng đến 7400 phần!”

Cho dù chưa chạm mốc nhưng điểm tích lũy đã đạt đến mức này, thu hoạch đêm nay không tệ, điểm thách đấu chưa đủ để đổi giá trị uy tín.

“Đối với ta chiến kỹ Phân Thân thuật rất có ích.”

Lâm Phi lấy hết bí tịch của Ngô Thế Hùng đi đổi điểm, trên tay còn lại cuốn bí tịch chiến kỹ này.

Chiến kỹ Phân Thân thuật.

Đây là một môn chiến kỹ trợ giúp, thực lực Ngô Thế Hùng không cao, nhưng gã một biến thành hai, biến ra hai ảnh phân thân, xem chút nữa là trúng quý kế của Ngô Thế Hùng.

Tiêu hao khí huyết của bản thân để thi triển chiến kỹ Phân Thân, Lâm Phi khề cau mày, mười phần không thích. Công dụng của thuật Phân thân không nhỏ, đáng tiếc là có quá nhiều thiếu sót lớn.

“Nếu có thể sửa một vài của chiến kỹ Phân thân thì tốt quá rồi!”

“Tít tít! Kích hoạt tăng cường bí tịch Huyền công!”

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Võ đạo cửu trùng thiên đại viên mãn

A, thế này là thế nào?

Lâm Phi lại lần nữa nhú mày, trong lòng hắn cũng tò mò, hệ thống tăng level lại đang làm cái gì thế.

Đêm nay xuất hiện hệ thống tích lũy, hệ thống thu hồi cũng có thể lý giải.

Nhưng lúc này xuất hiện một chi nhánh cường hóa huyền công, quả thật làm cho Lâm Phi bất ngờ.

"Mở ra!"

Lâm Phi cũng không phải loại ngu ngốc, trầm ngâm chốc lát, liền lập tức mở hệ thống này ra, trong lòng có một ý niệm, nói không chừng chi nhánh này mở ra, có liên hệ nhất định với huyền công bí tịch.

Giao diện vừa xuất hiện, phía trên có một lò bát quái ở giữa trống rỗng, giống như có thể thả đồ vật xuống được.

Trước tiên, Lâm Phi kiểm tra hướng dẫn, muốn biết rốt cục chi nhánh này có tác dụng gì. Sau khi xem xong, trên mặt lộ ra biểu tình hoảng sợ.

"Ồ, vừa rồi có hệ thống thu hồi bá đạo, không nghĩ tới hiện giờ lại xuất hiện một chi nhánh bá đạo khác." Lâm Phi cũng không biết lấy gì để giải thích.

Đây là chi nhánh cường hóa huyền công, quả là nằm mơ muốn buồn ngủ liền có người đưa gối tới.

Sau khi xem xét một lượt, chi nhánh này hóa ra là hệ thống tăng level, hơn nữa về sau có thể thông qua huyền công bí tịch. Lợi dụng tác dụng nghịch thiên của hệ thống để diễn hóa ra một môn công pháp khác.

Nói dễ hiểu hơn một chút, đó chính là hệ thống dùng huyền công làm nền tảng để cường hóa ra một quyền huyền công càng thêm lợi hại hơn đây chính là cơ sở của chi nhánh này.

Lâm Phi há miệng thành chữ O, thậm chí có thể nhét vừa cả một quả trứng vịt vào.

Đáng tiếc, tác dụng đặc biệt này mỗi tháng chỉ có thể dùng một lần. May mắn là dùng miễn phí.

Tháng này còn cách cuối tháng một thời gian dài, khiến Lâm Phi không khỏi mong đợi.

Chiến kỹ phân thân, nếu như được hệ thống cường hóa, không biết sẽ trở thành thế nào? Sau khi nắm giữ phong chi ý cảnh, thực lực sẽ đề thăng rất nhanh.

Không lâu sau hẳn sẽ phải đến Sơn Hà quận, đến lúc đó tất nhiên là nguy cơ tứ phía. Với thực lực vền vẹn như hiện nay, Lâm Phi cảm thấy còn xa mới đủ. Nhất định hẳn phải nhanh chóng đề thăng thực lực.

Nếu như chiến kỹ phân thân sau khi cường hóa đạt được mức độ như trong tưởng tượng của hắn, nó hoàn toàn có thể trở thành lá bài tẩy của hắn.

...

Rất nhanh, Lâm Phi đã ra quyết định.

Mỗi tháng một lần, vừa lúc dùng được cho chiến kỹ. Theo như hắn biết, trong các loại chiến kỹ, chiến kỹ phụ trợ tương đối thừa thớt, môn chiến kỹ phân thân này của Ngô Thế Hùng có thể coi là tồn tại độc nhất vô nhị. Nếu như không phải mỗi khi dùng đều phải tiêu hao quá nhiều khí huyết, môn chiến kỹ này nói không chừng còn có thể trở thành một đòn công kích sắc bén.

Đáng tiếc. Đáng tiếc.

"Mở ra cường hóa!"

Sau khi lấy bí tịch ra, Lâm Phi điều khiển đặt bí tịch ở chính giữa lò bát quái, điểm kích mở ra.

Ầm

Toàn bộ lò bát quái bốc cháy lên, ngọn lửa hùng hực, phía dưới xuất hiện một đồng hồ màu đỏ chỉ tiến độ. Cần ba bốn tinh thần mới có thể hoàn thành.

"Lão thiên phù hộ, nhất định phải thành công nha!"

Lâm Phi từ trong hệ thống tăng level đi ra ngoài.

Sau khi đá thi thể của Ngô Thế Hùng xuống, hắn lại lập tức che kín lại như lúc đầu, lại dùng một thần thông phù văn, mặt đất lại trở về hình dạng như chưa từng xảy ra chuyện gì, không thể nhận ra phía dưới còn có thi thể.

"Không sai, không sai, giết người cần có đồ tốt!"

Lại kiểm tra bốn phía một lần nữa, thấy không còn gì lưu lại, Lâm Phi thi triển thần thông tiềm hành, trực tiếp dung nhập vào trong bóng đêm, biến mất vô tung vô ảnh.

Đi được hơn trăm dặm, Lâm Phi tìm được một nơi an toàn.

Hắn bận rộn cả đêm, sớm đã đói meo, liền bắt một con thỏ hoang, làm thịt sạch sẽ rồi chắt cùi lên nướng, tiếng mỡ nhỏ xuống đồng lửa cháy lớp lớp không ngừng vang lên. Thịt thỏ vừa chín, Lâm Phi liền lập tức cầm lên cắn một miếng. Thân là võ giả, hắn hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sự nóng bỏng, liền tì tì ăn hết cả con. Sau đó tung người lên một gốc đại thụ che trời, lười biếng nằm xuống.

"Giết nhiều người như vậy, thu không ít điểm PK, hẳn là đủ đổi lấy điểm danh vọng rồi."

Chuyện lân cận Sơn Hà quận khiến Lâm Phi cảm thấy không ít áp lực, nhất là đêm qua hắn còn mới giết người của Thiên Hạ bang, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, thực lực của chính mình vẫn là quá thấp.

Cho nên, Lâm Phi quyết định phải mau mau đạt tới trên Huyền giả, thành tựu tiên thiên cảnh giới.

"Đổi toàn bộ lấy điểm danh vọng!"

"... Đang đổi lấy điểm danh vọng... Đổi thành công!"

"Đổi lấy điểm kinh nghiệm!"

Sau khi giết người của Lý gia và Thiên Hạ bang, Lâm Phi đạt được hơn một nghìn điểm danh vọng, tất cả đều đổi thành điểm kinh nghiệm.

Lâm Phi có thể thấy được thanh tiến độ điểm kinh nghiệm kia lập tức nhảy lên tới đỉnh điểm, nhưng khi đến điểm kết thúc thì như bị cản lại, như không có kinh nghiệm cộng thêm vào nữa.

Vừa rồi vì thăng cấp, Lâm Phi đã đem tất cả điểm danh vọng hắn có đổi lấy điểm kinh nghiệm. Một lần đổi được hơn triệu điểm kinh nghiệm.

"Tích, chúc mừng người chơi đạt Vô Đạo cửu trùng thiên viên mãn."

"Tích, mở ra nhiệm vụ thăng cấp Huyền giả."

Mặc dù trước đó hắn cũng đã có phỏng đoán, sau khi đạt đến Đại viên mãn, hắn phát hiện tinh khí thần trong cơ thể cũng đạt đến đỉnh phong, lợi ích trước nay chưa từng có, trong lòng không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ, trong cảnh giới Vô Đạo cửu trùng thiên, còn có một cảnh giới đại viên mãn sao?

Lâm Phi chưa từng nghe có một cảnh giới như vậy, nhưng trạng thái hiện nay của hắn hoàn toàn vượt trội hơn Vô Đạo cửu trùng thiên, mà khoảng cách đến Huyền giả thì vẫn còn kém một bước.

Kỳ quái, thật kỳ quái.

"Vậy là hệ thống tăng level giống game online, sau khi đạt đến Đại viên mãn, phải hoàn thành nhiệm vụ mới có thể thăng cấp." Lâm Phi bừng tỉnh đại ngộ.

Sau thanh âm của hệ thống liền xuất hiện một vòng quay lớn, đủ mọi màu sắc, trên mặt tất cả đều là nhiệm vụ.

"Có phải bắt đầu rút nhiệm vụ hay không."

"Quay!"

Vòng quay lớn đang đứng yên bất động lập tức động, một vòng rồi lại một vòng, không phân rõ màu sắc, nhìn không thấy nội dung, tốc độ thật sự quá nhanh.

Trong lòng Lâm Phi lo lắng không yên.

Vừa rồi quá gấp gáp, đáng lẽ nên nhìn xem nhiệm vụ bên trên cụ thể là gì đã. Quên đi, trông chờ vào vận khí vậy!

Lâm Phi khôi phục bình thường, trong lòng cầu khẩn, nghìn vạn lần đừng là nhiệm vụ khó.

"Dừng!"

Vòng quay lớn đang quay rất nhanh, tốc độ dần chậm lại, xuất hiện đủ mọi màu sắc.

Kéo kẹt.

Vòng quay dưới ánh mắt tha thiết của Lâm Phi rốt cục dừng lại. Kim đang chỉ ở một ô màu đen.

"Mở ra nhiệm vụ thăng cấp cảnh giới: Trong một tháng, đoạt được danh hiệu đệ nhất trong phủ văn đại tái, phần thưởng năm triệu kinh nghiệm, một vạn điểm tích lũy (có cơ hội, thu được thưởng thêm!)"

Lâm Phi lập tức ngây ngẩn cả người. Năm triệu điểm kinh nghiệm. Một vạn điểm tích lũy, lại còn có thể có thưởng thêm. Lâm Phi đúng là vô cùng động lòng. Không nói đến điểm kinh nghiệm, chỉ nói đến thưởng thêm, nói không chừng còn có thể thu được thần khí. Hắn nghĩ vậy, trong lòng bắt đầu mơ màng.

Nhưng sau khi mộng tưởng hảo huyền, Lâm Phi lại cảm thấy không ít áp lực.

Phủ văn đại tái ở thế giới này cũng không phải là dễ thắng như vậy.

Lâm Phi không khỏi nhớ tới lão hồ ly kia, Công hội Phủ Văn cũng không phải ngồi không, thiên tài không phải không có, đâu đến lượt hắn tới đoạt. Hắn có thể thấy được, phủ văn đại tái nhất định sẽ trở thành tròng điệp. Nói không chừng, các thành lớn khác cũng sẽ có không ít đệ tử thiên tài xuất hiện.

Đệ tử thiên tài hội tụ, độ khó dĩ nhiên là sẽ gia tăng.

Lâm Phi càng nghĩ lại càng thấy mình như lại bị Hư lão hồ ly tính kế vậy.

...

Gần tới bình minh. Lâm Phi ngồi xếp bằng ở trên cây, tinh khí thần đạt đến đỉnh phong, không chút mệt mỏi, bỗng nhiên mở hai mắt ra, tinh quang lóe lên, lập tức đứng dậy.

"Đến lúc rồi."

"Cường hóa huyền công kết thúc!"

Giao diện chi nhánh mở ra, lò bát quái ngừng thiêu đốt.

Trong túi liền xuất hiện một quyển bí tịch, tâm niệm vừa động, nó liền xuất hiện ở trên tay. Bộ dạng bên ngoài thì vẫn vậy, nhưng bên trong biến hóa không ít.

Lâm Phi vội vã mở ra xem. Chiến kỹ phân thân thuật sau khi được cường hóa, chữ nào cũng là vô cùng quý giá, huyền diệu không gì sánh được. Lâm Phi nhìn mà như nhật được trọng bảo, hưng phấn không thôi, tựa như rất sợ bị người đoạt mất.

Nửa canh giờ sau, Lâm Phi xoa trán một cái, trong mắt đều là vẻ hưng phấn.

"Khó lường, đúng là khó lường!"

Sau khi được lò bát quái cải tạo, chiến kỹ phân thân thuật đã có biến hóa rất lớn.

Đầu tiên, giải trừ được chuyện mỗi khi thi triển đều tiêu hao khí huyết, trở thành một môn công pháp không cần thủ đoạn đặc biệt cũng thi triển được.

Hơn nữa, chiến kỹ phân thân thuật khi thi triển, phân thân sẽ bị hạ hai cảnh giới, nói cách khác phân thân mà hắn thi triển ra sẽ có thực lực Võ Đạo thất trùng thiên, một khi phân thân bị giết, sẽ ảnh hưởng đến bản tôn.

"Võ Đạo thất trùng thiên, vậy là đủ rồi."

Lâm Phi vốn còn cho rằng, phân thân cùng lắm cũng chỉ có thực lực khoảng Võ Đạo ngũ trùng thiên, không nghĩ tới còn đạt đến Võ Đạo thất trùng thiên. Đúng là ngoài sức tưởng tượng, hắn tương đối thoả mãn.

"Học tập chiến kỹ phân thân thuật!"

Lâm Phi lập tức yêu cầu hệ thống, một dòng nước ấm nổi lên, hóa thành tinh tú, tiến vào trong cơ thể Lâm Phi, sau đó cũng có nghĩa là Lâm Phi đã học xong chiến kỹ phân thân thuật.

Nếu như Ngô Thế Hùng biết mình học môn chiến kỹ này tốn tới mười năm, mà người ta lại chỉ học được trong chốc lát, có khi chết cũng không nhắm mắt.

"Phân Thân thuật!" Lâm Phi thấp giọng triệu hoán.

Chợt từ nơi sâu trong ngực Lâm Phi xuất hiện cảm giác huyền diệu, giống như có cái gì sắp chui ra.

Cảm giác này tới nhanh, đi cũng nhanh.

"Phân Thân thuật thật thần kỳ!"

Chỉ một lát sau, Lâm Phi phát hiện bên cạnh mình xuất hiện thêm một phân thân hắc sắc, mặt không đổi sắc, giống như khôi lỗi.

Lâm Phi nhìn từ trên xuống dưới một lần, phát hiện phân thân giống mình như đúc.

"Công kích cây kia!"

Hắn ra lệnh, phân thân liền thi triển thần thông tiềm hành, đánh vào trên đại thụ, rầm, đại thụ che trời, bị đánh thủng thành một lỗ hổng khổng lồ.

"Công kích thật mạnh!"

Lâm Phi lập tức điều khiển phân thân dừng lại, phân thân lợi hại như vậy, công kích vừa rồi rõ ràng là đao pháp của mình, xem ra phân thân sẽ biết tất cả những huyền công mà hắn biết, đặc biệt là thần thông tiềm hành, thi triển ra như thích khách trong bóng tối.

"Tốt, tốt, về sau có phân thân, làm gì cũng thuận lợi hơn nhiều."

Lâm Phi vốn định triệu hoán ra thêm một phân thân nữa, nhưng kết quả không thành công. Sau khi hắn xem lại bí tịch mới biết, thực lực hiện nay của hắn chỉ có thể triệu ra một phân thân, chỉ sau khi thăng lên Huyền giả mới có thể gọi ra phân thân thứ hai. Mà môn Phân Thân thuật này có thể triệu hoán ra tới đa tới chín phân thân.

Vèn vẹn một phân thân đã lợi hại như vậy, chín phân thân sẽ kinh khủng đến mức nào? Hắn có chút không dám nghĩ tới, hệ thống tăng level lại có thể cường hóa chiến kỹ Phân Thân thuật thành lợi hại đến mức này.

Lâm Phi thật chưa từng nghe qua môn Phân Thân thuật nào có thể gọi ra phân thân chỉ kém bản tôn hai cảnh giới, quá thần kỳ.

"Trở về."

Phân thân bước vào trong cơ thể Lâm Phi, một cỗ lực lượng vừa biến mất cũng khôi phục lại, hắn lúc này mới hiểu rõ, vì sao phân thân bị giết sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới bản thể.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 165: Thanh loan thuần âm chi thể

"Cái gì, bọn chúng đều bị người giải quyết hết rồi?"

Trong mật thất Lâm gia, Lâm Chấn Thiên nghe được lời nói của Lâm Phi, trong lòng khiếp sợ, ánh mắt như nhìn thấy quái nhân, nhi tử của mình rốt cuộc có thực lực cường đại tới trình độ nào?

Đại ca Lâm Tiêu, nhị ca Lâm Phong đồng dạng cũng trợn mắt há mồm, đây là tam đệ của bọn họ đó sao? Trong lúc bất tri bất giác một loại ý niệm ngưỡng vọng dâng lên trong đầu.

Hai Võ Đạo cửu trùng thiên, một Huyền Giả trung kỳ cứ như vậy mà bị chém giết?

Thiên tài, yêu nghiệt.

Lâm Phi nhún vai, sớm biết mọi người sẽ như vậy, hấn chẳng qua là chém giết mấy người mà thôi, biểu tình thế này cũng quá khoa trương rồi.

"Dạ... Con giết tên thủ hạ của chấp sự kia trước..." Lâm Phi đơn giản kể mọi chuyện một lượt, Lâm Chấn Thiên không ngừng gật đầu, lộ ra thần sắc khen ngợi.

Một người mạnh mẽ không chỉ dựa trên thực lực, mà còn ở chỗ biết tính toán. Nhi tử của mình, trò giỏi hơn thầy rồi.

"Tốt, giết tốt lắm!" Lâm Chấn Thiên cười nói: "Xem ra người không cần ta phải lo lắng nữa rồi."

Trước đó, Lâm Phi muốn một mình ra tay, khiến Lâm Chấn Thiên một mực lo lắng, rất sợ xảy ra nguy hiểm gì, thực lực Huyền Giả trung kỳ không phải dễ đối phó, hấn vốn cho rằng cùng lắm chỉ có thể miễn cưỡng bắt phần thắng bại, thật không ngờ...

"Đây là huyền công bí tịch con lấy được từ đó về, đến lúc phụ thân sắp xếp cho đệ tử gia tộc tu luyện!"

Lâm Phi lại lấy ra huyền công bí tịch.

Mặc dù hấn không lấy được bản gốc ở đó về, nhưng đừng quên là còn có hệ thống, hấn đã nhớ kỹ hết tất cả, sau khi trở về nhanh chóng viết ra, nên không có tổn thất gì.

Lâm Chấn Thiên tự nhiên cười nhận lấy.

...

"Các con đi ra ngoài trước, vì phụ có việc nói với tam đệ của các con!"

Sau khi căn dặn một phen, Lâm Chấn Thiên bảo Lâm Tiêu và Lâm Phong đi ra ngoài trước.

Sau đó Lâm Chấn Thiên bỗng nhiên Lâm Phi, nói: "Lần này con đi ra ngoài giết chết người của Thiên Hạ bang, cơ duyên không cạn, nhìn dáng vẻ của con, hấn là tiến nhập viên mãn đại cảnh giới rồi hả?"

Lâm Phi cả kinh, như vậy mà cũng nhìn ra được sao.

"Ta nghe nói phía sau Võ Đạo cửu trùng thiên chính là Huyền Giả cảnh, chẳng lẽ thật sự có viên mãn đại cảnh giới sao?" Lâm Phi mang theo vẻ hoài nghi, nói ra mối nghi hoặc của mình.

Lâm Chấn Thiên cười ha hả, nói: "Con có chỗ không biết rồi, Võ Đạo cửu trùng thiên đại viên mãn là một cảnh giới khó có thể tiến vào, cần có cơ duyên đặc biệt mới có thể đạt được. Một khi đạt được cảnh giới đại viên mãn, khả năng thao túng huyền khí sẽ đạt tới một cảnh giới thần kỳ, dễ dàng thắng được Võ Đạo cửu trùng thiên, Huyền Giả sơ kỳ cũng có thể miễn cưỡng đối kháng!"

"Chẳng lẽ, rất ít người có thể tiến nhập đại viên mãn?"

"Quả thật rất ít, toàn bộ Quy Nguyên thành chúng ta, số người có thể tiến nhập đại viên mãn có thể đếm được trên đầu ngón tay, bản thân ta cũng không tiến vào được." Lâm Chấn Thiên nhìn nhi tử, vừa hâm mộ lại thoáng có chút đố kỵ.

Bước vào Võ Đạo cửu trùng thiên đại viên mãn, Lâm Phi có thể cảm giác được năng lực thao túng huyền khí đã đạt đến một loại cảnh giới mới, thu phát tự nhiên, tùy tâm mà động.

"Phụ thân, người giữ con ở lại là có chuyện gì vậy?" Lâm Phi đổi đề tài, hỏi.

Trên mặt Lâm Chấn Thiên lộ ra thần sắc phức tạp: "Việc này con có thể lựa chọn đi hay không đi, phụ thân sẽ không làm con khó xử. Thành chủ Tô thành đưa thiệp mời tới, chỉ đích danh để cho con tự mình đến."

"Yến hội nhân dịp gì vậy ạ?" Lâm Phi hỏi.

Lâm Chấn Thiên tỏ vẻ hài lòng, nghe được thành chủ đại nhân mời dự tiệc, trước tiên không muốn biết vì sao, mà muốn hỏi trước tính chất của yến hội này là gì.

"Sinh nhật mười tám tuổi nữ nhi của thành chủ, Tô Tú Tú."

"Ồ." Lâm Phi nói: "Hóa ra là tiệc sinh nhật, phụ thân có biết tình hình bên trong không?"

Lâm Chấn Thiên lắc đầu: "Lâm gia chúng ta và thành chủ chỉ có quan hệ thông thường, nếu như ta đoán không nhầm, sự tình hẳn là liên quan đến Tô Tú Tú, về phần tại sao lại mời con tới, có lẽ là vì biểu hiện gần đây của con đã làm vị thành chủ kia bất ngờ..."

Lâm Phi không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, vị thành chủ này tìm hắn không phải là muốn khảo nghiệm mình một chút chứ? Muốn mình làm con rể sao? Hay là muốn lôi kéo mình?

Năm năm trước, Lâm Phi trước đây gây ra đại họa khiến cho Lâm gia và thành chủ nảy sinh mâu thuẫn không nhỏ, gián tiếp khiến Lâm gia gặp phải sự đả kích từ các gia tộc còn lại.

Đây là thiệp mời, tự mình quyết định là được rồi." Lâm Chấn Thiên buông thiệp mời xuống bàn.

"Được ạ."

...

"Thiếu gia, người đã trở về."

Từ mật thất đi ra, Lâm Phi còn đang suy nghĩ về chuyện thiệp mời, có nghĩ xem tại sao vị thành chủ kia lại bày tỏ thiện ý.

Trương gia bị khống chế, Lý gia bị tiêu diệt, các gia tộc còn lại không đáng nhắc tới, Lâm gia một lần nữa trở thành đỉnh phong ở Quy Nguyên thành, nói không chừng còn có thể đối kháng với thành chủ.

Thành chủ lại đột nhiên gửi thiệp mời, như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Lâm Phi không nghĩ ra nguyên do cụ thể là vì sao, do đó trên đường đi vẫn luôn chìm trong suy nghĩ, lúc nghe được tiếng nói của Thanh Loan mới bừng tỉnh.

"Qua đây, để thiếu gia ôm một cái!" Lâm Phi duỗi hai tay ra, đùa giỡn.

Khuôn mặt Thanh Loan đỏ lên, nhẹ nhàng né tránh: "Thiếu gia, người thật là xấu."

Mỗi khi rảnh rỗi, Lâm Phi lại thích đùa giỡn Thanh Loan, thích nhìn bộ dạng ngượng ngùng này của nàng, vẻ đẹp mông lung này khiến hắn cực kỳ yêu thích.

Trong lúc đang đùa giỡn, Lâm Phi vô tình phát hiện, trên mặt của Thanh Loan không biết từ lúc nào xuất hiện từng tia từng tia hàn khí, sắc mặt cũng trở nên kém đi rất nhiều.

Từ lần trước khi từ Công hội Phù Văn trở về, Lâm Phi đã phát hiện chuyện này, nhưng lúc đó lại không để ý tới, cho rằng là nàng sợ quá nên mới vậy. Nhưng hôm nay lại nhìn thấy, khí âm hàn còn lộ ra một cổ nguy hiểm.

Lâm Phi bắt cánh tay nhỏ bé của Thanh Loan lại, lập tức cảm nhận được một luồng hàn khí kéo tới, khiến toàn thân hắn như đang ở trong trời đông giá rét, huyền khí trong cơ thể vận chuyển liên tục tan rã cổ hàn lãnh này.

"Thiếu gia, người không sao chứ!" Thanh Loan kinh hô.

Lâm Phi khoát khoát tay, trên bàn tay bao trùm một tầng huyền khí, mày nhăn lại, trầm ngâm: "Hàn khí thật là sắc bén, vậy mà còn có thể đóng băng người khác, thật là quý dị. Cũng may Cửu Chuyển tám pháp của ta mạnh hơn tám pháp thông thường, nếu không thì thảm rồi!"

Luồng hàn khí vừa rồi tựa như sắp đóng băng lục phủ ngũ tạng hắn, nếu đổi một người khác, dưới cổ hàn khí này nhất định nhẹ thì thụ thương, nặng thì trọng thương rồi.

"Không sao!" Lâm Phi phun ra một hơi bạch khí: "Đừng cử động, để cho ta xem thật kỹ nào."

Thanh Loan không dám nói gì, trong lòng lo lắng, hàn khí này của mình thế nào nàng sao có thể không biết, mỗi ngày đến nửa đêm, toàn thân lại phải

chịu thống khổ do âm lãnh gây ra, rất sợ thiếu gia gặp nguy hiểm gì.

Lúc này Lâm Phi khôn ngoan hơn, mở Thiên Cương Long Hồ hộ thân ra, ngăn cản hàn khí tàn phá bừa bãi.

Huyền khí vừa tiến vào trong cơ thể Thanh Loan, Lâm Phi lập tức nhũn mỳ, trong lòng kinh hãi. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì sao thân thể Thanh Loan giống như hàn băng vậy, tất cả như đều sắp đóng băng vậy.

"Khí âm hàn trong người người xuất hiện từ khi nào?" Lâm Phi không dám tiếp tục kiểm tra nữa, bởi vì huyền khí của hắn lại kích thích khí âm hàn này. Hắn thấy sắc mặt Thanh Loan dần tái nhợt, thân thể run rẩy liên hồi vàng dừng lại, cắt đứt huyền khí, cổ huyền khí còn sót lại trong cơ thể nhanh chóng bị khí âm hàn làm tan rã, hóa thành hư vô.

Cho tới nay, hắn vẫn luôn thấy Cửu Chuyển tâm pháp có thể thôn phệ huyền khí xem như là đã rất kinh khủng, không nghĩ tới, khí âm hàn trong cơ thể Thanh Loan cũng không kém chút nào.

Lúc này mới vừa mới bắt đầu, sau này không biết sẽ còn phát triển đến mức độ nào?

Lâm Phi cũng không dám tưởng tượng.

Từ khi Thanh Loan trở thành thiếp thân thị nữ, Lâm Phi đã coi nàng như là nữ nhân của mình, một la lỵ đáng yêu.

Thanh Loan đem tình huống kể lại một lượt, đúng là sau khi lần trước bị ám sát đã bắt đầu xuất hiện, mỗi khi đến nửa đêm khí âm hàn lại sẽ nhanh chóng tăng lên.

Lâm Phi không tính là bác học đa tài nhưng cũng vừa đủ để hiểu cổ khí âm hàn này sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện, nếu như không đem khí âm hàn gom lại thành một cỗ lực lượng trong cơ thể, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng rất lớn.

"Thiếu gia, có phải ta sắp chết không?" Thanh Loan giọng đáng thương.

"Không đâu, người sẽ không chết, có thiếu gia ở đây, ai cũng không lấy được mạng của người, ai bảo người là nha đầu động phòng cùng ta!" Lâm Phi kiên định nói: "Bất kể như thế nào, thiếu gia đều sẽ cứu được người!"

...

Tiêu diệt bang Thiên Hạ xong, tâm tình của Lâm Phi vốn đang rất tốt. Nhưng chuyện của Thanh Loan lại không khỏi khiến Lâm Phi phiền não, hắn khó khăn lắm mới có một tiểu nha đầu đáng yêu như vậy bên cạnh, xuất hiện một chuyện như thế thật sự là khiến người ta khó chịu.

Ngày hôm sau, Lâm Phi vui đầu Tàng Thư các của gia tộc, nghiên cứu tư liệu, muốn tìm ra nguyên nhân để dễ tìm ra cách đối phó.

Bí tịch trong Tàng Thư các hầu như đều bị lật qua một lần, khiến cho thủ vệ Tàng Thư các không hiểu ra sao, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

"Tìm được rồi, rốt cuộc tìm được rồi."

Công sức không phụ lòng người, trong thời điểm Lâm Phi sắp sửa buông tha, rốt cuộc đã tìm được tư liệu.

"Thuần Âm Chi Thể, Thuần Âm Chi Khí!"

Lâm Phi tròn tròn mắt, sao lại có thể xuất hiện một loại thể chất hiếm thấy như vậy.

Trong tài liệu viết Thuần Âm Chi Thể là một loại thể chất hiếm thấy, khi còn bé thì không có gì khác thường, nhưng đến thời điểm nào đó, sẽ mở ra Thuần Âm Chi Thể, trong cơ thể sẽ sinh ra Thuần Âm Chi Khí.

Người có thể chất này một khi xuất hiện sẽ trở thành thiên tài tu luyện, thể chất đặc thù, tạo nên thiên tài đặc thù.

Trên Huyền Thiên đại lục, phạm là xuất hiện một Thuần Âm Chi Thể, tất sẽ trở thành người các đại môn phái muốn tranh đoạt, một khi bồi dưỡng chính là một cường giả siêu cấp.

Người có Thuần Âm Chi Thể là một dạng tồn tại như bảo bối, sẽ là nhân tài trụ cột trong tương lai của các đại môn phái.

"Con bà nó, đây là phần mộ tổ tiên bốc khói xanh nha." Lâm Phi kinh ngạc: "Lão tử có hệ thống tăng level mới có được thực lực bây giờ, mà người có Thuần Âm Chi Thể tu luyện như cười trên lửa, đúng là quá ức hiếp người khác."

Trong tài liệu ghi chép, người may mắn có Thuần Âm Chi Thể, tu luyện dễ như ăn vậy, người thường mỗi năm đột phá một cảnh giới, người ta hai, ba tháng là có thể đột phá.

Chênh lệch, thật sự chênh lệch. Lâm Phi xem xong tư liệu về Thuần Âm Chi Thể, về mặt uể oải như vừa bị đánh.

Đại lục này cũng không phải đơn giản như hắn tưởng tượng vậy.

"Trên đó nói, Thuần Âm Chi Thể một khi sinh ra Thuần Âm Chi Khí, phải tu luyện một môn huyền công thuộc tính âm, ngưng tụ Thuần Âm Chi Khí, bằng không Thuần Âm Chi Khí khuếch tán toàn thân, sẽ chết dưới Thuần Âm Chi Khí!"

Lâm Phi vội vàng tìm trong Tầng Thư các, trong này huyền công vô số nhưng lại không có huyền công thuộc tính âm, đừng nói đến huyền công nhất lưu, tìm không ra lấy một cuốn.

"Chết tiệt, tại sao có thể như vậy!" Lâm Phi ảo não, đây chính là nỗi bi ai của tiểu gia tộc, một môn huyền công thuộc tính âm cũng tìm không ra.

"Thiếu gia, đại sự không xong rồi, có một kẻ thần bí cướp Thanh Loan đi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Huyền linh cường giả?

Lúc Lâm Phi đang cảm thấy xoắn quýt thì lại đột nhiên nghe được tin tức như vậy liền lập tức nổi trận lôi đình, ra tay nhanh như chớp, bắt lấy cổ áo của thủ vệ kia: "Người nói cái gì?"

Trên tán thủ vệ này tất cả đều là mồ hôi lạnh, đứt quãng nói: "Thanh Loan bị người ta bắt đi rồi, người của chúng ta ngăn cản không được!"

Lâm Phi vào một khắc trước vẫn còn đang lo lắng về Thuần Âm Chi Thể, không nghĩ tới chỉ sau một khắc thì lại có người mang Thanh Loan đi, đây không phải muốn mình mất mặt hay sao?

"Nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Thủ vệ không dám thờ mặt liền mang hết thầy tất cả nói ra. Lúc đầu, sau khi Lâm Phi rời khỏi, Thanh Loan liền ra ngoài mua đồ, từ khi có thiếp thân thị nữ, không ít thứ đồ cần phải mua từ bên ngoài, cho nên việc ra ngoài mua đồ, cũng là chuyện bình thường. Lúc trở lại, thì gặp một bà lão ở phía trước sau khi nhìn thấy Thanh Loan thì liền xuất thủ, những thủ vệ ở đó đều không ngăn được vị lão bà kia.

"Cao thủ!" Lâm Phi trong lòng đưa ra một cái kết luận. Dám ở Quy Nguyên thành động thủ vậy thì khẳng định không phải người bình thường, cao thủ như lão bà ấy ở Quy Nguyên thành này rất khó tìm ra.

Thủ vệ mà Lâm Phi an bài đều có thực lực không kém, Võ Đạo bát trùng thiên, kết quả là khi đối đầu với lão bà kia thì một chiêu cũng không qua được. Đây là do vị lão bà kia đã hạ thủ lưu tình, bằng không động thủ vệ của hắn cũng không thể về được.

...

Thanh Loan bị bắt đi khiến tất cả mọi người đều cảm thấy ngoài ý muốn. Từ sau khi Lâm Phi đại triển thần uy, người của gia tộc cũng không dám xem thường Lâm Phi nữa, thân phận của vị thiếp thân thị nữ Thanh Loan này cũng là nước lên thì thuyền lên, tất cả mọi người đều muốn nịnh bợ nàng ấy.

Sau khi biết rõ tin tức, Lâm Chấn Thiên là người đầu tiên chạy tới. Lâm gia ngày nay, ở Quy Nguyên thành chính là đệ nhất gia tộc, sau khi Lâm Phi bùng nổ linh ngộ ý cảnh, cả gia tộc đều cương quyết chống lại ý niệm trong đầu, có một vị thiên tài như vậy ở đây, Lâm gia sau này không phải là nơi bọn hắn có thể chống lại được.

"Các người làm cái trò gì vậy, ngay cả một nha đầu cũng không bảo vệ được!" Lâm Chấn Thiên nhìn thoáng qua một cái, chính là chửi mắng một trận, sau đó để cho bọn họ đi phong tỏa Quy Nguyên thành, điều tra tung tích của vị lão bà kia.

Lâm gia mất đi một người, lại là bị người khác cướp đi mất nên phong tỏa cửa thành, mọi người không còn lời nào để nói. Vạn nhất hoài nghi đến trên người bọn họ, vậy thì trâu bò đánh nhau ruồi muỗi vạ lây rồi. Bọn hắn chịu không nổi lửa giận của Lâm gia đâu.

Biết rõ biện pháp này không có tác dụng gì nhưng mọi người vẫn chạy đi chấp hành.

"Người nói nha đầu đó có Thuần Âm Chi Thể?" Trong thư phòng, Lâm Chấn Thiên nghe thấy tin tức đó thì trên mặt khẽ giật mình, tựa hồ như bị dọa vậy.

Lâm Phi cười khỏ: "Con mới vừa tìm ra được ở Tầng Thư Các thì bên này Thanh Loan đã bị người khác bắt đi."

Lâm Chấn Thiên trầm mặc một hồi nói: "Nha đầu đã gặp được quý nhân rồi!"

"Điều này sao có thể!" Lâm Phi cảm thấy ngoài ý muốn khi phụ thân của mình nói như vậy.

Lâm Chấn Thiên cuối cùng cũng tìm ra được sở trường của mình. Khi mặt đối mặt với nhi tử của chính mình, cho dù thực lực của bản thân ông ta là huyền giả trung kỳ thì khi chống lại con của mình cũng không có được nửa phần thắng. Hôm nay thật vất vả mới tìm được một chuyện hơn con mình,

Lâm Chấn Thiên tránh không được vui vẻ một chút: "Con nói Thanh Loan có Thuần Âm Chi Thể, cái kia chính là bảo thể nhất đẳng. Quy Nguyên thành của chúng ta cho dù là nơi vắng vẻ, nhưng cũng không phải là không thể xuất hiện cao thủ, thực tế thì những cao thủ kia ưa thích du ngoạn khắp đại lục, khó bảo đảm được là không nhìn ra được điều gì. Lão bà kia cướp Thanh Loan đi, nói không chừng là do Thanh Loan là người tốt, đây cũng là phúc khí của nàng ta, từ hành động của lão bà lão đó, không làm bị thương hộ vệ của chúng ta, hẳn là một cao nhân đi ngang qua!"

Lâm Phi lắng lắng nghe, cảm thấy phụ thân nói rất có đạo lý, nếu như không phải là gặp được cao nhân, thì làm sao có thể buông tha cho hộ vệ của hắn được, từ đó có thể thấy được thiện ý của người đó rồi.

"Bảo thể? Chẳng lẽ là thể chất đặc thù?"

Lâm Chấn Thiên giải thích: "Bảo thể, nói như thế nào nhỉ, có thể coi là một loại thể chất đặc thù. Thuần Âm Chi Thể chính là một loại như vậy, tu luyện thần tốc, nếu như phối hợp thêm tuyệt thế huyền công, thì tu vi khiến cho người thường không có cách nào tưởng tượng được, thực lực cũng còn hơn cao thủ cùng cảnh giới thông thường, cơ hồ là có thể giết người trong nháy mắt!"

Tê. Lâm Phi cảm thấy mình đã là kinh khủng rồi, bây giờ nghĩ lại mới biết mình vẫn chỉ là ếch ngồi đáy giếng thôi: "Bảo thể còn lại thì như thế này?" Ở trong Tàng Thư Các, Lâm Phi cũng không tìm được tư liệu về bảo thể cho nên không thể nào rõ ràng được.

"Khó mà nói thành lời được, bảo thể có rất nhiều, Thuần Âm Chi Thể chính là một trong mười thể chất đứng đầu, hơn trăm triệu người cũng khó khăn lắm mới xuất hiện được một người. Mà có thể là người nọ có thể thấy được Thanh Loan có Thuần Âm Chi Thể, vậy thì lực tất nhiên là cao hơn ta." Ánh mắt Lâm Chấn Thiên lộ ra thần sắc ngưng trọng: "Nói không chừng là cao thủ Huyền Linh."

Lâm Phi một lần nữa hít phải một hơi khí lạnh, hắn nhớ rõ là sau Huyền Giả là Huyền Sư, sau Huyền Sư chính là Huyền Linh, trọn vẹn chênh lệch những hai cảnh giới, khó trách người nọ có thể liếc mắt một cái liền nhận ra được thể chất của Thanh Loan.

Giữa trưa, Lâm Phi cũng phải dựa vào huyền khí thì mới có thể kiểm tra ra Thuần Âm Chi Khí: "Huyền Linh..." Lâm Phi liền bị kẹt lại ở phía trên.

Ánh mắt Lâm Chấn Thiên lộ ra một tia bất đắc dĩ: "Huyền Linh, chúng ta đắc tội không nổi đâu, động tay một cái là có thể san bằng được Lâm gia của chúng ta rồi."

Lâm Phi thở dài một hơi: "Con đã biết."

...

Từ thư phòng đi ra, trái tim vốn dĩ lên lên xuống xuống một vòng thoáng cái liền lạnh xuống. Cao thủ Huyền Linh, có biết bao nhiêu chênh lệch đây chứ.

Nếu như là tu vi sau Huyền Giả, Lâm Phi cũng không ngại đấu một trận, trấn áp không được đối phương thì cũng khiến đối phương chịu không nổi. Nhưng đối mặt một cao thủ Huyền Linh, thì không sinh ra được bất cứ hi vọng gì.

Khi hắn trở lại trạch viện của chính mình thì lập tức có một tên hộ vệ chạy ra nói: "Thiếu gia, thiếu gia, vừa rồi có người lưu lại một phong thư!"

"Thư gì?"

Hộ vệ mang một phong thư đưa tới, Lâm Phi liền cầm lấy, không thể chờ đợi được mà mở ra, trên đó liền lộ ra nét chữ thanh tú, chính là nét chữ của Thanh Loan.

"Thiếu gia, ta đi rồi, ngày không cần phải lo lắng cho ta đâu, ta sẽ trở lại thôi." Nét chữ rất đơn giản, lộ ra một tình cảnh ly biệt.

"Người nào đưa tới?"

"Ngay vừa rồi, người nọ hiện ra lưu lại một phong thư, sau đó liền biến mất, hình như là chạy về hướng đông." Hộ vệ chỉ chỉ vào một phương hướng.

Lâm Phi không có trách cứ hắn, một cao thủ Huyền Linh như vậy, có thể miễn cưỡng nhìn ra phương hướng thì cũng là chuyện không dễ dàng gì rồi. Cát kỹ phong thư, Lâm Phi quay người đi ra ngoài, triển khai Phong Chi Dực, vượt ra bên ngoài đuổi theo.

Vô Đạo cửu trùng thiên đại viên mãn, Phong Chi Dực còn tăng thêm cả linh ngộ về Phong Chi Ý cảnh, tốc độ kinh người, mắt thường đều không thể nhìn ra được dấu vết.

Ngoài cửa thành, phía đông chính là núi rừng trùng điệp. Lâm Phi dừng trên một tảng cây, không có phát hiện bất luận manh mối gì. Từ nội thành đi ra, vì muốn thử tranh thủ thời vận, nói không chừng có thể nhìn thấy đối phương, kết quả là không có đụng phải người nào.

Sau nửa canh giờ, Lâm Phi liền xoay người trở về. Mà sau khi Lâm Phi rời đi, ở bên trên một gò núi cao ngàn trượng liền xuất hiện một lão bà cùng với một thiếu nữ áo xanh, trong đó hốc mắt của thiếu nữ áo xanh đã trở nên hồng hồng.

"Tiểu Thanh, thiếu gia nhà của ngươi nhất định là một phạm nhân, còn ngươi lại có Thuần Âm Chi Thể, nhất định sẽ trở thành là thiên tài tuyệt thế trên đại lục. Đến lúc đó, nam nhân tốt nào mà không có chứ." Thanh âm của lão bà khàn khàn, lộ ra một tia lạnh lùng, nhưng khi nhìn về phía Thanh Loan thì ánh mắt lại trở nên nhu hòa hơn, như là đang nhìn về phía nữ nhi của mình.

"Thiếu gia nhà ta là lợi hại nhất." Thanh Loan cắn môi: "Ai cũng kém hơn ngài ấy."

Lão bà lại không cho là đúng, trầm nghĩ: "Nha đầu nguoi là do không biết sự lợi hại của Thuần Âm Chi thể, một khi tu luyện rồi thì liền không còn thuộc về cảnh giới bình thường nữa, trở thành một sự tồn tại khiến cho người khác phải thấy hâm mộ. Thiếu niên kia thực lực cũng không tệ, có thể tiến vào cảnh giới đại viên mãn thì cũng là một thiên phú tốt. Thế nhưng trước mặt bảo thể nhất định là theo không kịp. Nha đầu kia tuy mềm lòng nhưng đợi đến lúc trở về tông môn thì sớm muộn gì cũng sẽ đoạn tuyệt tâm tư, quên vị thiếu gia này, mà hai người cũng là khác nhau một trời một vực, không có cơ hội gì đâu."

"Người cũng đã nhìn rồi, chúng ta đi!"

.....

Trở lại trạch viện, Lâm Phi đem chính mình nhốt trong phòng một buổi tối. Ngày thứ hai đi ra, đã khôi phục lại như bình thường, nhìn không ra bất kỳ thay đổi gì.

"Tam đệ, không sao chứ?" Đại ca Lâm Tiêu nói.

Lâm Phi ha ha cười: "Không có việc gì, đệ đã nghĩ thông suốt rồi, đây đối với nha đầu ấy cũng là một chuyện tốt."

Lâm Tiêu cũng là thôn thức không thôi: "Ta cho tới bây giờ cũng không dám nghĩ tới, nha đầu Thanh Loan kia sẽ có Thuần Âm Chi Thể, chúng ta đều bị gạt rồi. Sớm biết như vậy, có một vị thiên tài như thế, chúng ta khải thác được là tốt rồi."

Lâm Phi không muốn đa kích hấn, nói: "Ta tới Phù Vãn công hội một chuyến."

"Có muốn ta cùng đệ qua hay không?"

"Không cần."

Từ Lâm gia đi ra, Lâm Phi liền đi thẳng đến Phù Vãn công hội. Lần trước, sau khi chém giết người của bang Thiên Hạ, thanh danh của Lâm Phi liền giống như mặt trời ban trưa, ánh mắt người khác nhìn về phía này đều là sự sợ hãi. Trong mắt bọn họ, Lâm Phi chính là người hung tàn, đắc tội không nổi.

.....

"Người muốn tìm Mục hội trưởng của chúng ta?" Lâm Phi bị người khác cản lại.

"Không sai."

Thủ vệ kia cũng đặc biệt làm hết phận sự: "Thực xin lỗi các hạ, Mục hội trưởng của chúng ta không gặp người khác, nếu có hẹn trước thì đều là ở bên ngoài!"

Vốn dĩ tâm tình của Lâm Phi đã không tốt, liền lập tức giận tái mặt: "Người nói cho Mục hội trưởng biết, nói là có đệ tử quan môn ở bên ngoài!"

"Đệ tử quan môn!"

Tròn lòng thủ vệ kia liền lộ bộ một chút, chột dạ nói: "Người thật sự là đệ tử quan môn? Lâm Phi?"

Gần đây, sự việc huyền ảo nhất Quy Nguyên thành ngoại trừ Lâm Phi ra thì vẫn chỉ là Lâm Phi.

Lông mày Lâm Phi nhíu lại: "Như thế nào, không tin?"

Thủ vệ lập tức làm một động tác mời: "Bên này mời, Mục hội trưởng đang ở bên trong!"

Lâm Phi cũng không khách khí, nếu như không phải trước mắt gia tộc cần có một chỗ dựa, thì đánh chết hắn cũng sẽ không tới đây. Tên thủ vệ đằng sau kia, sắc mặt nhìn rất không tốt, trong nội tâm oán thầm: "Mek kiếp, nguoi vừa chỉ cần nói một câu mình là Lâm Phi thì tốt rồi, hà tất gì còn cố ý không nói chứ, đây không phải là muốn chính mình bị xấu mặt sao!"

Nghe nói Lâm Phi đã đến, Mục Trường Không liền tự mình ra nghênh tiếp. Đây chính là một việc rất hiếm thấy, lại khiến cho trên trán tên thủ vệ kia liên tục đổ ra mồ hôi lạnh, đây cũng quá khoa trương rồi, xem ra truyền thuyết ngoại giới bên ngoài một điểm cũng không sai, Lâm Phi rất được Mục hội trưởng coi trọng.

"Người có thể đi xuống rồi." Mục Trường Không phát phát tay, đem thủ vệ đuổi ra ngoài.

"Lúc nào thì xuất phát?" Lâm Phi đi thẳng vào vấn đề.

Mục Trường Không cười nói: "Năm ngày sau xuất phát, người đã đến rồi thì cũng nên cùng các sư huynh đệ làm quen một chút, vốn dĩ muốn tự mình đưa người đi nhưng đáng tiếc tạm thời lại có việc. Cho nên, ta sẽ để cho tiểu Ninh dẫn người đi."

Mục Ninh không biết là đi ra từ chỗ nào, nói: "Gia gia, người yên tâm đi, con cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ!" Mục Ninh cười khẽ, nhưng trong mắt lại hiện lên một vòng tinh quang.

Lâm Phi nhìn Mục Ninh, đặc biệt là nụ cười kia, thầm nghĩ: "Cô nàng này hôm nay chẳng lẽ uống nhầm thuốc, nếu không như thế nào lại khách khí như vậy, chẳng lẽ là có âm mưu gì để đối phó với mình?"

Cái này cũng khó trách tại sao Lâm Phi lại có cái ý nghĩ này. Gặp mặt hai lần, mỗi một lần đều chia tay trong sự không vui, Lâm Phi mới không tin cô nàng này lại có hảo tâm như vậy.

Không ngờ rằng, trong lòng Mục Ninh cũng hừ hừ một tiếng: "Xú tiểu tử, đợi chút nữa bốn cô nương muốn nhìn thấy ngươi phải mất mặt."

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Tiểu tâm tư của mục ninh

"Phía trước chính là tháp Phù Văn!"

Sừng sững bên trong Phù Văn công hội là một tòa tháp lớn màu đen, cái tháp lớn màu đen này có một cái danh tự rất nổi tiếng —— Phù Văn Thánh Tháp.

Sau khi hai người hàn huyên trong thư phòng, Mục Trường Không liền để cho cháu gái mang theo Lâm Phi đi thăm quan Phù Văn công hội, để hần hiểu rõ một phen.

Mục Ninh nháy mắt đã thành người dẫn đường, suốt dọc đường dưới sự giải thích của nàng, hai người cuối cùng cũng tới Phù Văn Thánh Tháp.

Suốt dọc đường đi, Lâm Phi được mở mang thêm nhiều kiến thức, cho dù ở bên trong không gian ảo hần đã có thể chế tác phù văn, học tập phù văn thần thông, phù văn lý luận.

Phía ngoài Phù Văn công hội, Lâm Phi vẫn là lần đầu tiên được thăm quan, cho dù đã tới đây hai lần, nhưng đều vội vàng đi ngang qua, không có can thiệp tham quan Phù Văn công hội, hôm nay đã được như ý nguyện rồi.

"Chẳng lẽ ta suy nghĩ nhiều?" Mới đầu, Lâm Phi cho rằng cô nàng Mục Ninh này muốn gây khó dễ cho mình, bây giờ nhìn lại dường như không có khả năng, giống như người ta có ý tốt từ nội tâm, không phải mình nghĩ lầm rồi chứ.

Lâm Phi lắc đầu, đem tâm tình ném ra bên ngoài.

"Phù Văn Thánh Tháp?"

Cách nơi đó không xa, một tòa tháp lớn màu đen lớn, đột ngột từ mặt đất mọc lên, xuyên thẳng qua Vân Tiêu, một kiến trúc độc nhất vô nhị bên trong thành Quy Nguyên.

Lâm Phi lần đầu tiên nhìn thấy Phù Văn Thánh Tháp, trước mặt như thuận miệng cảm thấy một cổ khí tức cuộn cuộn, như đặt chính mình trong biển lớn mênh mông, phiêu theo từng đợt sóng bóng bênh. Hần cảm thấy bị lay động, cho dù ở bên trong không gian ảo, hần đã hiểu rõ qua, nhưng lần này là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến.

"Hừ hừ, không phải ai cũng được nhìn thấy Phù Văn Thánh Tháp đâu đấy." Mục Ninh ở bên trong hừ hừ, vốn cho rằng có thể đã kích đối phương một chút, kết quả là hần vẫn rất bình tĩnh, trên mặt chỉ khẽ lộ ra một tia ngoài ý muốn, sau đó khôi phục bình thường.

Ngươi ba xạo! Ai mà tin ngươi.

Mục Ninh nhìn về phía Phù Văn Thánh Tháp. Trên mặt đặc biệt đắc ý: "Đây là thành quả năm năm trước do nỗ lực của công hội chúng ta đã áp chế tất cả các Phù Văn công hội khác ở quận Sơn Hà, lấy được Phù Văn Thánh Tháp. Nói cho ngươi biết, tu luyện bên trong Phù Văn Thánh Tháp, một ngày tương đương ba ngày, một năm tương đương ba năm. Đối với việc tu luyện thần hồn thì đây cũng là một nơi tốt."

Kỳ thực, không cần Mục Ninh nói, Lâm Phi cũng hiểu rõ tác dụng của Phù Văn Thánh Tháp.

Nghe nói, sau khi phù sư đạt tới cấp bảy, thì có thể chế tạo Phù Văn Thánh Tháp thuộc về riêng mình, uy lực của Phù Văn Thánh Tháp vượt quá sức tưởng tượng của người thường, trong một cơ thể vừa có thể công kích vừa có thể phòng ngự, cường hần đến đáng sợ.

Sau khi phù sư đạt đến cấp bảy, thực lực nghiêng trời lệch đất, được khen là thánh vật của phù sư, mà chế tạo ra Phù Văn Thánh Tháp, một phù sư cũng không dễ thành công, tiêu hao nhiên liệu quá nhiều.

....

Theo lời giải thích của Mục Ninh, nếu muốn Phù Văn Thánh Tháp phát huy tác dụng nghịch thiên, phải dùng đến năng lượng cung ứng đặc thù. Mất đi năng lượng cung ứng, Phù Văn Thánh Tháp liền mất đi tác dụng.

Phù Văn Thánh Tháp trước mặt này có thể di động được, vì để chế tạo ra nó, đã tiêu hao một lượng lớn tài nguyên, trở thành chí bảo của tất cả phù sư bên trong quận Sơn Hà.

Mỗi một lần Phù Văn Thánh Tháp hoa rơi vào nhà nào. Chắc chắn sẽ khiến cho Phù Văn công hội kia trở thành tiêu điểm tồn tại quan trọng ở quận Sơn Hà.

Sau khi bọn hắn tới, bên ngoài Phù Văn Thánh Tháp này không ít người ngồi xếp hàng.

"Bọn họ đây là?" Lâm Phi hiếu kỳ hỏi.

Mục Ninh liếc mắt, trong nội tâm hừ hừ: Cuối cùng có điều người không biết.

"Bọn họ đang tu luyện." Mục Ninh cười nói: "Bên trong Phù Văn Thánh Tháp, một người một tháng chỉ có thể ra vào ba lượt. Thời gian còn lại thì không cho phép ra vào, nhưng mà Phù Văn Thánh Tháp có năng lượng tiết ra ngoài, cho nên phía dưới này tu luyện cũng không tệ!"

Lâm Phi vận dụng năng lực tinh thần, quả nhiên cảm nhận được một năng lượng chấn động rất nhỏ.

"Đây là năng lượng gì? Có tác dụng như thế nào đối với việc trợ giúp năng lượng tinh thần?"

Từ sau khi trở thành phù sư cấp ba thì gần đây có sự đột phá, nhưng sau đó năng lượng tinh thần trì trệ không tiến, cảm nhận được năng lượng này, Lâm Phi tự nhiên có chút ngoài ý muốn.

....

"Ta dẫn người đi làm quen bọn họ!"

Bỗng nhiên, một tay Lâm Phi bị giữ chặt, kéo thẳng đến khu đất trống phía trước Phù Văn Thánh Tháp.

"Ài, ta bị đùa giỡn rồi sao?"

Lâm Phi đang ở thế bị động, cô nàng này đến cùng là muốn chơi cái gì, sau đó, khóe miệng nhếch lên tươi cười.

Mục Ninh là người nào, đây chính là một tiểu nữ nhân thù dai, thật vất vả để tìm được cơ hội, đương nhiên sẽ không bỏ qua, lần đầu tiên nắm tay đàn ông, gương mặt hơi ửng đỏ.

"Hừ hừ, xem người lần sau còn dám kiêu ngạo hay không."

Mục Ninh tự nhiên kéo một người trẻ tuổi tới khiến cho tất cả mọi người bên ngoài Phù Văn Thánh Tháp đều khiếp sợ, bọn họ vốn đang tu luyện nhưng tất cả đều bị đánh thức.

Đương nhiên, Phù Văn Thánh Tháp này là một mảnh đất trống, toàn bộ là dùng để tu luyện, người có thể ở đây tu luyện năng lượng tinh thần, đồng nghĩa với việc người có thể chế tác phù văn, xác suất thành công có thể được nâng cao không ít.

Thấy Mục Ninh kéo người tới đây, điều đó lập tức thu hút sự chú ý của bọn họ.

"Bà mẹ nó, tiểu tử kia là ai, xấu như trâu vậy, sao lại bám theo Mục sư tỷ của chúng ta!"

"Thật là khủng khiếp, thật là khủng khiếp, tiểu tử kia chán sống mà!"

"Thảm rồi, thảm rồi, tiểu tử kia không biết có lai lịch như thế nào, Mục sư tỷ của chúng ta mà cũng dám bám theo."

"Người xem bên kia kia, sắc mặt của Vân Phi sư huynh đen lại rồi!"

"Đúng vậy a, đúng vậy a, ở Phù Văn công hội chúng ta ai cũng biết Vân Phi sư huynh vẫn luôn theo đuổi Mục sư tỷ, hơn nữa, Vân Phi sư huynh đã là phù sư cấp ba rồi."

...

Toàn bộ người tu luyện đứng lên, mọi hoạt động chế tác phù văn trong tay đều dừng lại, đến nỗi những thứ khác cũng đều bị vứt bỏ.

"Địch ý thật là sâu!"

Lâm Phi đi tới địa phận cổng lớn Võ Đạo cửu trùng thiên, đối với khí tức đặc biệt mãnh mẽ, mang theo ánh mắt có ý "Giết", thoáng cái mình đã trở thành kẻ thù chung sao.

Lúc này, Lâm Phi nhận thấy ánh mắt của cô nàng Mục Ninh này tỏ vẻ đắc ý, như có ý muốn nói: "Tiểu tử thôi, lần này ngươi thể thâm rồi."

Tâm tư của nữ nhân quả nhiên không có ý tốt.

Lúc trước, Lâm Phi còn cho rằng cô nàng dễ dàng quên sự việc trong quá khứ, quả thực không ngờ tới đã đào một cái hố lớn để đợi mình nhảy xuống.

"Lão hồ ly, đây là ngươi có ý thâm dò ta sao?"

Lâm Phi không phải đồ dân, nghĩ lại một chút liền nghĩ tới một chuyện khác, từ khi thực lực không ngừng được tăng lên, phản ứng cũng đặc biệt nhanh hơn, một lát sau liền nghĩ tới đầu đuôi sự việc.

Cái lão hồ ly kia không tự đưa mình đi, mà để Mục Ninh này dẫn mình đi, không phải là muốn mình bộc lộ tài năng thật sự ư? Nếu là như vậy, ngược lại chính mình sẽ không khách khí nữa.

.....

"Chào Mục sư tỷ!"

"Chào Mục sư tỷ!"

Sau khi Mục Ninh tới, tất cả mọi người bắt đầu tốt lên, rất là nhiệt tình.

"Xem ra quan hệ nhân duyên của cô nàng này không tệ!"

Sau khi Lâm Phi nhìn thoáng qua, cũng hiểu rõ vừa rồi tại sao cô nàng phải lôi kéo mình, chiêu này thật là độc ác.

"Mọi người yên lặng một chút!" Mục Ninh bỗng nhiên dừng lại.

Những người ban đầu âm ỉ toàn bộ đều bình tĩnh lại, Mục Ninh là cháu gái của Trường Không hội trưởng, nổi tiếng là tiểu ma nữ, bọn họ cũng không dám đắc tội.

Mục Ninh rất là thoải mái: "Hôm nay các vị sư huynh, sư đệ đều ở đây, đúng lúc ta muốn tuyên bố với mọi người một tin tốt."

Tất cả mọi người đều lắng tai, bọn họ dễ dàng đoán được chuyện gì, chuyện này tuyệt đối có liên quan đến quan hệ với người trẻ tuổi thanh tú kia, bọn họ không nghĩ tới đối phương sẽ có lai lịch gì.

Sau khi Mục Ninh thu hút được sự chú ý của mọi người, long trọng lời Lâm Phi ra, nói: "Từ nay về sau, mọi người sẽ có thêm một vị sư đệ, đây là đệ tử quan môn mà sư tôn mới thu nhận gần đây, Lâm Phi, mọi người cùng nhau hoan nghênh."

Xôn xao...

Một đám phù vân đệ tử bỗng nhiên ngộ ra.

"Hắn chính là Lâm Phi, thật trẻ tuổi a!"

"Nghe nói hắn đánh chết cả cao thủ Võ Đạo cừu trùng thiên, tên đó thật lợi hại!"

"Làm sao hắn có thể trở thành đệ tử quan môn, rốt cuộc là sư tôn nghĩ như thế nào vậy?"

.....

Tất cả mọi người cảm thấy bất ngờ. Dù sao, danh tiếng của Lâm Phi, tất cả mọi người đều biết rõ, mấy ngày gần đây còn đánh chết cao thủ của bang Thiên Hạ.

Bởi vì người của Phù Văn công hội đa số là tu luyện, tin tức biết được không đầy đủ, nhiều lắm là mơ hồ biết nhiều hơn một chút.

Sau câu nói của Mục Ninh liền xảy ra phản ứng rất lớn.

"Sư tôn đã quyết định, đây là lúc tranh đoạt Phù Văn Thánh Tháp quận Sơn Hà, Lâm Phi sư đệ sẽ trở thành một thành viên trong đó, hi vọng mọi người đoàn kết thật tốt, chớ để cho sư tôn thất vọng."

Lâm Phi ở một bên nhìn, không thể không nói, cô nàng này tài ăn nói rất tốt, vốn là làm cho mình trở thành kẻ thù chung, sau đó vung ra câu đệ tử quan môn khiến mức độ phẫn nộ của đám đệ tử đều tăng lên, vào lúc bọn họ đang ở trạng thái bộc phát liền nói đến việc tham gia tranh đoạt Phù Văn Thánh Tháp quận Sơn Hà, con giận này của bọn họ đã nhịn không nổi rồi.

"Khó trách lúc trước cô nàng lại biểu lộ tốt như vậy, thì ra là như vậy!"

Lâm Phi đứng là dờ khóc dờ cười, cô nàng này quả nhiên là thủ đoạn khó lường.

Những ánh mắt xung quanh kia, giờ khắc này đã bắt đầu mang theo ý căm thù.

Tranh đoạt Phù Văn Thánh Tháp, trong danh sách mười người của công hội vốn dĩ vị trí đã được cố định rồi, sau đó lại bị một người khác chiếm đoạt, lúc ấy mọi người không hiểu chuyện gì xảy ra, không biết ai đã chiếm đoạt vị trí đó.

Sau khi Mục Ninh công bố, bọn họ cuối cùng hiểu ra, thì ra là Lâm Phi, người mà hội trưởng vừa thu nhận làm đệ tử quan môn. Điều này khiến cho bọn họ vô cùng tức giận.

Tranh đoạt Phù Văn Thánh Tháp, năm năm một lần, quận Sơn Hà hội tụ tất cả chi nhánh của Phù Văn công hội, tất cả đều muốn tham gia, nhưng cũng bị hạn chế tuổi, ví dụ như là nhỏ hơn hai mươi tuổi thì được nhưng sau hai mươi tuổi thì họ mất đi tư cách.

Lúc này đây, sau khi bị người khác chiếm lấy vị trí, có thể nói, bọn họ đã mất đi tư cách

Người của Phù Văn công hội đều là những người nghiêm chỉnh, bọn họ có một phạm vi nhất định của mình, Lâm Phi này là người ngoại lai, vừa mới đến, không những không ngừng tán tỉnh Mục sư tỷ, lại còn chiếm đoạt một vị trí dự thi trong danh sách. Tiểu tử này rất kiêu ngạo, nhất định phải giáo huấn một chút.

Mục Ninh trộm nhìn thoáng qua Lâm Phi, thầm nghĩ: "Phương pháp xử lý của gia gia thật hiệu quả, hôm nay xem người ứng phó thế nào."

Từ đầu đến cuối gương mặt Lâm Phi vẫn rất bình tĩnh, như một vũng nước trong, không gợn sóng không sợ hãi.

Rất nhanh, Mục Ninh liền cảm thấy khó chịu.

Bộ dạng của Lâm Phi rất bình tĩnh, cũng không phải hắn muốn đến đây.

"Tiểu tử này làm sao vậy, chẳng lẽ là bị dọa sợ rồi? Hay vẫn là không đem bọn họ để ở trong lòng?" Mục Ninh suy đoán, đây là lúc đệ tử của Phù Văn công hội thi đấu, thực lực cường hãn vô cùng nhiều, tiểu tử này tại sao lại không sợ.

Thật tình cô không biết, trong mắt của Lâm Phi những phù sư này đều là nguy phù sư, đẳng cấp tương đương, có lẽ giảm đi một cấp mới hợp lý.

Sống lại lần nữa, tư tưởng của Lâm Phi cũng chừng chạc hơn rất nhiều. Nếu như là năm đó, nói không chừng Lâm Phi là người đầu tiên bước ra làm cho bọn họ đẹp mặt, mà hiện tại không giống như vậy, vững như bàn thạch, mặc kệ chủ ý này xuất phát từ Mục Ninh, hay vẫn là xuất phát từ lão hồ ly kia, thì đều không có ý tốt gì. Giải quyết cũng không khó, hắn muốn xem bọn họ làm như thế nào.

"Lâm sư đệ, nghe sư tôn nói, người thiên phú hơn người, đặc biệt hiểu rất rõ phù văn, có thể nói là tuổi trẻ tài cao, không biết sư đệ có thể cùng ta so tài một chút?"

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Người xác định, không hối hận?

Phía trên Phù Văn Thánh Tháp, Mục Trường Không chẳng biết lúc nào thì xuất hiện ở trên đó, mà ở cái bàn trước mặt ông ta lại là một mảnh đầy nước, đây chính là Mất Ứng Phù Văn ở bên trong Phù Văn Thần Thông. Đôi mắt của chim ưng có thể nhìn thấy được sự việc trong vòn mấy km. Mất Ứng Phù Văn, chính là bắt nguồn từ việc này, sau khi tăng cường có thể quan sát được tình huống trong vòng trăm dặm, giống như chuyện đó đang xảy ra ở ngay trước mắt vậy.

Mất Ứng Phù Văn, bất quá chỉ là phù văn cấp một, trong tay phù sư cấp năm như Mục Trường Không thì liền giống như một cái màn hình lớn siêu cấp.

"Ha ha, xú tiểu tử, người bình thường không phải là đem mình ẩn núp rất kín sao, nhìn người lúc này là như nào vậy?"

Cái chủ ý này đúng là xuất phát từ phía Mục Trường Không. Từ sau khi thu nhận hắn làm đệ tử quan môn, Mục Trường Không đã điều tra tư liệu về hắn, đáng tiếc là về phương diện phù văn tất cả đều trống rỗng, ngoại trừ một tấm phù văn phong hệ lúc trước kia thì về sau liền tìm không ra tấm thứ hai.

Hôm nay ông ta âm thầm sử dụng thần năng lực tinh thần đi thăm dò một chút, cũng không ngờ lại có được thu hoạch, sau đó liền có một màn này. Từ trong nội tâm liền khẳng định, cái tên tiểu tử thú vị Lâm Phi này, cấp bậc phù sư nhất định không thấp, nói không chừng còn đạt tới cấp hai, cấp ba, phù văn cùng võ đạo song tu, thật sự là vô cùng hiếm thấy.

Mục Trường Không rất muốn đem Lâm Phi đi bồi dưỡng. Phù văn công hội, luôn luôn thiếu một thiên tài chân chính, những thiên phú không tồi kia có thể đạt tới Tứ Chuyển đã là không tệ rồi. Còn thiên tài chân chính thì mới có thể trở thành phù sư cao cấp. Mỗi một cấp bậc phía sau của phù sư, muốn thăng cấp được đều phi thường khó khăn, Mục Trường Không chính mình tự mình bước vào phù sư cấp năm, cũng là một cơ duyên trùng hợp, bằng không hiện tại cũng chỉ là phù sư cấp bốn mà thôi.

.....

"Ta cứ nghĩ là Trần Đông sư huynh sẽ là người đầu tiên xuất hiện a!"

"Haizzz, cái này ai cũng không biết a. Vốn dĩ Trần Đông sư huynh có thể tham gia trận đấu Phù Văn Thánh Cấp của Sơn Hà quận, một khi đạt được thứ hạng thật tốt bên trong đó, vậy thì huynh ấy sẽ trở nên rất nổi bật."

"Tên Lâm Phi kia thật là bá đạo, vị trí của Trần Đông cũng dám chiếm đoạt, cái tên đó lần này nhận đủ rồi."

"Trần Đông sư huynh thế nhưng lại là một phù sư hệ thổ, được xưng đại địa phòng ngự, thực lực cũng là Võ Đạo cửu trùng thiên!"

"Tiểu tử Lâm Phi kia thực lực có mạnh hơn nữa, hung hãn hơn nữa cùng đừng mơ có thể đánh vỡ được đại địa phòng ngự của Trần Đông sư huynh!"

....

Sau khi một người cao lớn trẻ tuổi đi tới từ trong đám người kia, lập tức tiếng nghị luận liền xôn xao khắp nơi.

Trần Đông? Vị trí? Lâm Phi im lặng. Không phải chỉ là một cái vị trí thôi sao, đáng giá để người tự mình ra tay sao, đến lúc đó người mất mặt cũng là chính người thôi.

Lông mi Trần Đông rất thô, rất khô ngo, nhìn qua khoảng ba mươi tuổi, đúng là tu luyện phù văn hệ thổ, đại địa dễ dàng khiến người già nua, cho nên nhìn qua có chút già nua!

Tất cả mọi người nhìn về phía Lâm Phi, đến cùng là có đáp ứng hay không.

"Trần Đông sư huynh, người làm cái gì vậy, chẳng lẽ muốn chất vấn quyết định của hội trường?" Sắc mặt Mục Ninh lạnh lẽo nói với Trần Đông.

Trần Đông màu da hơi vàng, tinh thần rất dồi dào, cười nói: "Mục sư tỷ, người nghĩ sai rồi, an bài của sư tôn thì người làm đệ tử làm sao dám chất vấn. Ta chỉ là muốn cùng Lâm sư đệ luận bàn một chút, muốn hắn sớm nắm được kinh nghiệm chiến đấu!"

Lời nói này nói đến tình hợp lý, tìm không ra lỗ hổng nào. Trên thực tế thì Mục Ninh cũng chỉ là thuận tiện nhắc nhở, cũng không phải muốn chính thức ngăn trở, trong lòng nàng cũng là muốn biết, thực lực của Lâm Phi đến cùng là đã đến trình độ nào.

"Lâm Phi sư đệ, không nên kích động!"

Lâm Phi trong lòng thấy buồn cười, cô nàng này một điểm cũng không biết thẹn thùng, đây không phải là muốn kích thích mình hay sao? Nói chuyện thật không có hàm lượng a.

"Luận bàn, ta rất thích!" Người ta muốn luận bàn, Lâm Phi làm sao có thể bỏ qua, từ khi học tập trong không gian ảo, việc đối chiến với phù sư chân chính quả thật là chưa từng đối chiến qua. Hôm nay thật vất vả mới có cơ hội, Lâm Phi như thế nào chịu bỏ qua.

Mục Ninh nở nụ cười: "Xú tiểu tử, đáng đời người!"

Vốn dĩ cô ta cho rằng một chút kích thích như vậy thì không được, cần phải dùng đến những biện pháp khác, tốt xấu gì cũng muốn hoàn thành an bài của gia gia. Không nghĩ tới là tiểu tử này lại xúc động như vậy, một câu liền bị lừa rồi.

Trong mắt Trần Đông hiện lên một vòng dị sắc. Vốn dĩ được tới tham gia tranh đoạt ở giải thi đấu của Sơn Hà quận thì tâm tình của Trần Đông rất tốt. Kết quả là vài ngày sau, vị trí của mình lại bị người khác thay thế, nếu như là người lợi hại hơn so với mình thì hẳn tâm phục khẩu phục. Thế nhưng là tên Lâm Phi này thì Trần Đông thật sự không cách nào tâm phục khẩu phục.

Lâm Phi một lời liền đáp ứng, dứt khoát quyết đoán, một trận chiến đáng giá.

...

"Vân sư huynh, các người nói xem, hôm nay ai sẽ thắng?"

Vân Phi bị một đám người vây quanh, phong độ nhanh nhẹn, anh tuấn tiêu sái, trong công hội Phù Văn cũng được xem như một nam nhân tài kiệt, vẫn luôn luôn thích Mục Ninh. Một màn vừa rồi kia, giống như một nhát đao đâm vào trong lòng khiến hắn thống khổ không thôi.

"Trần Đông sư đệ, trước mắt chính là phù sư cấp ba, học tập phù văn hệ Thổ. Mọi người đều biết, phù văn hệ Thổ được xưng là Đại Địa Phòng Ngự, Lâm Phi muốn phá cũng không hề dễ dàng, mặc dù tu vi Võ Đạo của hắn cường đại, thì trong trường hợp này hắn tuyệt đối cũng không có khả năng dùng tới tu vi Võ Đạo, mà phải sử dụng chiêu thức phù văn. Nói chung là phần thắng của Trần Đông rất lớn!" Vân Phi thần nhiên nói.

"Tiểu tử Lâm Phi kia, ở bên ngoài kiêu ngạo là được rồi lại còn dám chạy tới đây, tốt nhất là để cho Trần Đông hảo hảo giáo huấn một phen, dành lại vị trí dự thi của mình!"

"Một tên Hoa Hoa Công Tử, căn bản là không có tư cách tham gia tranh đoạt Phù Văn Thánh Tháp."

Rất nhanh, mọi người dành ra một mảnh đất trống. Phù văn luận bàn, cùng võ đạo giống nhau, đều là công kích từ xa, tất cả mọi người không ai dám tới quá gần.

"Lâm Phi, tu vi Võ Đạo tốt, không có nghĩa là chiêu thức phù văn cũng vậy. Nếu ta là ngươi, ta sẽ lựa chọn nhận thua, sẽ không để mình mất mặt, chỉ cần ngươi ở trước mặt mọi người nói một tiếng là tài nghệ không bằng người khác, vậy thì yêu cầu của ta cũng không làm khó ngươi nữa!" Trần Đông cách Lâm Phi một trăm trượng, lạnh lùng nói.

Trần Đông biết rõ thực lực Võ Đạo của Lâm Phi rất cường đại, chính mình không phải là đối thủ của hắn, cho nên mới mở miệng ngăn chặn Lâm Phi sử dụng tu vi Võ Đạo tu vi. Còn dựa vào chiêu thức phù văn vậy thì việc Lâm Phi phải thua là chuyện không thể nghi ngờ. Không nên cho rằng tất cả phù sư đều là trạch nam, người ta cũng là rất thông minh đấy.

Đáng tiếc, Trần Đông không biết là Lâm Phi căn bản cũng không có nghĩ tới việc dùng tu vi Võ Đạo, nếu như dùng tới tu vi Võ Đạo vậy thì những người này đều không phải là đối thủ của mình. Sau khi nắm giữ được Phong Chi Ý Cảnh, tốc độ chính là ưu thế của hắn, khiến cho người ta theo không kịp, một khi ra tay, bọn hắn đều không thể phòng ngự được, thất bại vô cùng thảm hại. Lâm Phi lại không muốn làm như vậy.

Lão hồ ly bố trí cái bẫy này, Lâm Phi nói thế nào cũng phải tham gia, nếu như đem bọn chúng tất cả đều đả thương thì sợ là quan hệ cả hai bên sẽ trở nên cương cứng. Dù sao thì sắc mặt bên trên cũng không dễ coi.

"Ha ha, ngươi yên tâm, ta là người có tự biết rõ bản thân mình, đối phó với ngươi ta sẽ không dùng đến tu vi Võ Đạo. Nếu như ta dùng đến tu vi Võ Đạo thì liền trực tiếp nhận thua." Lâm Phi thản nhiên nói.

Trần Đông hơi ngần ra, chính mình lại đi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, trong nội tâm không khỏi cảm thấy một trận hổ thẹn, chắp tay nói: "Lâm Phi sư đệ, nếu như đã nói như vậy rồi thì chúng ta bắt đầu đi. Ngươi là sư đệ vậy thì ta để cho ngươi ra tay trước!"

Lâm Phi không khỏi nở nụ cười: "Ngươi xác định muốn để ta xuất thủ trước? Không hối hận?"

Nụ cười cổ quái kia không khỏi khiến cho nội tâm Trần Đông cả kinh, tại sao mình lại cảm thấy một cổ kinh hãi vậy chứ, chẳng lẽ mình phải thua trên tay đối phương? Không thể nào, hắn nhất định là muốn làm ta sợ hãi, nhiễu loạn ý trí chiến đấu của ta, thật hèn hạ.

"Không hối hận, cho ngươi xuất thủ trước!" Trần Đông nói xong, nhưng vẫn là đặt vào người mình một tấm phù văn Đại Địa Chi Thuẫn, lúc này mới yên tâm lại được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Một quả cầu lửa, chắc chứ?

Mọi người thấy hành động của Trần Đông sư huynh thì cũng có hơi ngoài ý muốn, sau đó liền nghĩ về những chuyện trong thời gian gần đây của Lâm Phi, vậy thì đó cũng không hẳn là biểu lộ gì quá kỳ quái. Nếu như Lâm Phi chỉ thuần túy dùng tu vi Võ Đạo, như vậy Trần Đông tất nhiên không phải là đối thủ của hắn. Hắn thế nhưng lại có thể giết được cao thủ Võ Đạo cửu trùng thiên đó, trong cùng một lứa tuổi thì đây chính là người thứ hai. Lâm như vậy, Lâm Phi đã lưu lại trong bọn họ một ấn tượng không tệ.

Nếu như dùng tu vi Võ Đạo thì bọn hắn sẽ cảm thấy rất trơ trẽn, mặc dù trở thành đệ tử quan môn, bối phận cao hơn nhưng bọn hắn lại không cho là như vậy. Công hội Phù Văn chú trọng nhất là đoàn kết. Nếu như Lâm Phi không thể khiến cho bọn hắn phục, thì về sau tránh không được sẽ xuất hiện nhiều phiền toái, phù sư kỹ thuật rất khó đối phó.

Mục Ninh cũng đem hết thảy mọi việc ghi nhớ vào trong lòng. Cả hai người, ai thắng ai thua, Mục Ninh trong lòng cũng không rõ lắm. Thực lực của Trần Đông sư huynh nàng biết rất rõ, phù văn thần thông hệ thổ chống lại Lâm Phi thì phần thắng là rất lớn. Lâm Phi trong mắt Mục Ninh chính là một người vô cùng thần bí. Cho nên, kết quả như thế nào, trong lòng Mục Ninh cũng không rõ, dù sao cứ xem đã rồi hãy nói.

...

"Đi!" Lâm Phi không dùng tu vi Võ Đạo, bởi vì ngoại trừ việc đọc sức luận bàn thì trọng yếu nhất vẫn là để cho bọn họ kính phục. Lâm gia sau này, tạm thời vẫn cần dựa vào Phù Văn công hội, cho nên phải để cho các đệ tử của Phù Văn công hội tâm phục khẩu phục.

Lâm Phi rất rõ ràng, tất cả đệ tử của Phù Văn công hội đều rất chú trọng đoàn kết, một khi chính mình khiến cho bọn họ tâm phục khẩu phục, thì mọi việc sau này sẽ tốn ít sức hơn rất nhiều. Nhìn thấy đối phương vì mình mà phải thêm một cái Đại Địa Chi Thuẫn phía trước thì Lâm Phi không khỏi lộ ra một bộ dáng tươi cười khác.

Cho dù đây là lần đầu tiên cùng giao thủ cùng phù sư, nhưng trong khoảng thời gian giả tưởng Lâm Phi cũng đã học được phương thức tác chiến. Thuần túy cùng là một phù sư, không chú trọng tu luyện võ đạo, cho nên, vừa ra tay đã muốn thêm một cái hộ thuẫn ở trên người mình, đó là một trong những chiêu chuẩn bị phòng ngự cơ bản nhất của phù sư. Cái Đại Địa Chi Thuẫn này của hắn chính là phù văn cấp ba.

"Hỏa Cầu Phù Văn!" Một hỏa cầu phù văn lớn chừng một nắm đấm mang qua một đạo ánh sáng đỏ rực, mọi người không khỏi khẽ giật mình, phù văn cấp một? Sử dụng một quả cầu lửa để phá Đại Địa Chi Thuần? Có thể sao?

Phù sư bình thường đều chỉ tu luyện một hệ. Sau khi nhìn thấy Lâm Phi thi triển ra phù văn hệ hỏa, toàn bộ mọi người đều không cho là đúng, nhìn bộ dáng của đối phương thì phù văn đó một điểm cũng không hề lợi hại.

"Hắc hắc, Lâm Phi sư đệ, cái này sẽ không phải là công kích của ngươi chứ? Thế nào mà ta lại cảm giác vô cùng yếu ớt a."

Trần Đông ra tay giáo huấn Lâm Phi đơn giản không phải chỉ là lời dọa nạt ngoài miệng, tốt lắm là có thể làm cho đối phương biết rõ rằng không phải người nào cũng có thể tiến vào Phù Văn công hội đầu, hơn nữa còn có thể chứng minh là Lâm Phi không bằng mình. Sau khi nhìn thấy một quả cầu lửa chỉ lớn chừng nắm đấm thì Trần Đông lại càng không cho là đúng, nếu như là hỏa cầu cấp ba thì nhất định sẽ phải cẩn thận từng li từng tí, nhưng mà quả cầu chỉ lớn chừng nắm đấm hỏa cầu thì không phải là phù văn cấp một sao. Không có lực sát thương, nhiều lắm là giết được Yêu thú cấp một, à không thậm chí còn giết không chết nữa, chỉ có thể phó được với dã thú nhỏ mà thôi.

"Xú tiểu tử kia đang thử dò xét?" Mục Ninh cả kinh, trong lòng nàng Lâm Phi là một người rất thần bí, nhưng vừa ra tay lại chỉ tạo ra một hỏa cầu lớn chừng nắm đấm, nhìn có vẻ như không có uy lực gì, đoán chừng cũng không phá vỡ được Đại Địa Chi Thuần của đối phương, thì trong nội tâm lộ vẻ nghi hoặc.

Đồng dạng, tâm tình của Vân Phi cũng rất tốt. Tên Lâm Phi này vốn cho rằng hắn rất lợi hại, bây giờ nhìn lại, bất quá cũng chỉ như vậy, đối mặt với Đại Địa Chi Thuần vẫn phải cẩn thận từng li từng tí. Cái kia chỉ có thể nói là đối phương căn bản không có nắm giữ bất cứ phương thức công nào của phù sư. Vân Phi rất rõ ràng, chỉ cần một chiêu phản kích của Trần Đông thì Lâm Phi nhất định sẽ thua.

"Cổ quái, cổ quái!" Bên trên Phù Văn Thánh Tháp, vẻ mặt của Mục Trường Không thoát đầu có chút ngoài ý muốn, con mắt có chút nheo lại, nhìn chăm chăm vào hỏa cầu công kích. Sử dụng một hỏa cầu để công kích?

Hội trưởng dù sao cũng là hội trưởng, rất nhanh liền nhìn ra được manh mối: "Chẳng lẽ hỏa cầu này với Phong Nhận đều là phiên bản nâng cấp hay sao?" Mục Trường Không búng tỉnh đại ngộ, trong mắt không khỏi lộ ra tia khẩn cấp. Nếu như tiểu tử này có thể cải biến được phù văn cấp thấp, tăng cường uy lực, vậy thì đây cũng là một phương hướng công kích không tệ.

Phù văn công kích cấp thấp sau khi được tăng cường, uy lực tăng lên, hoàn toàn có thể so sánh được với những phù văn công kích khác. Mục Trường Không vẫn là rất chờ mong đấy. Loại hỏa cầu này đã giấu kín được uy lực mạnh mẽ của nó, nếu như không phải lúc trước đã từng được thấy qua phiên bản nâng cấp cầu Phong Nhận, thì Mục Trường Không nhất định sẽ sinh ra thất vọng. Còn đối với đệ tử kia của mình, Mục Trường Không cũng chỉ biết lắc đầu thôi, là một phù sư, mặc kệ là phải đối mặt với loại đối thủ gì, thì việc điều chỉnh tốt tâm tính của mình chính là việc đầu tiên phải làm, thứ hai chính là vĩnh viễn không được xem thường địch nhân, bởi vì bất kỳ kẻ địch nào thì thường thường cũng đều có một chiêu át chủ bài bí mật.

"Giáo huấn hắn một lần cũng không tệ, khiến cho hắn hiểu được là việc xem thường kẻ địch sẽ dẫn đến kết cục rất thảm!" Mục Trường Không lộ ra vẻ đắc ý, ý tưởng vừa rồi của mình không tệ, đã kích động họ một chút, đồng thời để cho bọn họ biết rõ, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (1).

.....

"Đại Địa Chi Trụ!" Trần Đông không né không tránh, xé mở một tấm phù văn công kích lại Lâm Phi.

Khắp không gian và mặt đất đều truyền đến sự chấn động, dưới chân Lâm Phi lập tức cảm giác được một cỗ lực lượng hướng về phía chính mình, khoe môi khẽ nhếch lên, thân thể nhoáng một cái tránh ra chỗ khác. Ngay tại chỗ đó lập tức lao ra một cây trụ cực lớn màu đen, đó chính là Đại Địa Chi Trụ.

Sau khi cây thứ nhất xuất hiện, thì lập tức xuất hiện thêm cây thứ hai, mà động tác của Lâm Phi vẫn rất nhẹ nhàng, dường như hắn đã biết rõ là những cây cột đó sẽ xuất hiện từ đâu vậy.

Cùng lúc đó, khoảng cách của hỏa cầu cũng chỉ còn cách một chút.

"Nổ!" Thanh âm trầm thấp phát ra từ trong miệng của Lâm Phi.

Quả cầu trong nháy mắt như bị đánh vỡ ra, tạo ra trước mắt mọi người một màn chấn động kinh ngạc. Hỏa cầu vang lên những tiếng ầm ầm rồi hóa thành sáu hỏa cầu nhỏ, nhiệt độ nóng bỏng, phóng tới Trần Đông.

Tất cả mọi người bị một màn này làm cho im lặng lại. Hỏa cầu công kích nổ tung? Đây là cái phù văn gì chứ, như thế nào lại chưa từng thấy qua, chưa từng nghe qua bao giờ vậy.

Bọn họ thực sự chưa từng gặp qua công kích như vậy, từ sau khi phát nổ, uy lực kia mặc dù là bọn họ, cũng đều cảm thấy tim đập nhanh hơn, rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm.

Về đặc ý trên mặt Trần Đông chỉ duy trì được một lúc liền lập tức cứng ngắc lại, trong mắt xuất hiện sáu tiểu hỏa cầu, đồng tử phóng đại, tim đập nhanh một cách khó hiểu, từ đáy lòng dâng lên một cỗ cảm xúc khó nói.

"Bành bành bành bành!" Sáu quả tiểu hỏa cầu giống như đạn pháo phong tỏa tất cả đường lui của Trần Đông. Cho dù, Trần Đông tránh né cũng khá nhanh, nhưng đối mặt với sáu quả tiểu hỏa cầu, tránh thoát được hai quai cũng tránh không thoát được bốn quả phía sau, toàn bộ người như dây điều bị

đứt, bay ra xa khoảng năm, sáu mét.

"Trần Đông sư huynh!"

Yên tĩnh. Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh. Sau một lát, mọi người mới bừng tỉnh, vội vàng đi đỡ lên Trần Đông, Trần Đông được người khác đỡ lên liền lập tức nhô ra một ngum máu tươi, trên mặt tất cả đều là uể oải.

Bất cứ ai cũng biết là Trần Đông thua, thua ở dưới tiểu hỏa cầu của đối phương, Đại Địa Chi Thuần cấp ba cũng đỡ không nổi đòn công kích đó. Cái tên Lâm Phi này cũng thật lợi hại a. Trong lòng tất cả mọi người đều toát ra một cái ý niệm như vậy.

...

Trong lòng Lâm Phi cũng đang tính toán chiêu công kích vừa rồi. Vừa rồi hỏa cầu phù văn kia thật ra chính là phù văn cấp ba, chỉ có điều trong đó chiêu thức đã được sửa lại, theo lối ucr không gian ảo thì loại phù văn này chính là phù văn tự mẫu. Mẫu phù văn chính là phù văn ở phía ngoài. Từ phù văn, tự nhiên sẽ là tiểu hỏa cầu.

Còn về phần vì sao lại thiết kế thành cái dạng này, thì cũng là do Lâm Phi đã từng xem qua trên phi ảnh, bộ phim gì đó cũng không nhớ rõ nữa, dù sao thì cũng là khi giết người, người đó lên nong súng rồi bắn ra một lúc ba viên đạn đem đối phương giết chết, người nọ thì chết không kịp nhắm mắt. Cho nên vẫn thời điểm mà chế tác thì Lâm Phi đã vô thức dùng tới loại phương thức này. Quả nhiên, uy lực không giống người thường.

Nếu như trên người đối phương không có Đại Địa Chi Thuần mà đơn thuần chỉ dựa vào cơ thể bình thường thì Trần Đông không chết cũng sẽ bị trọng thương, không mất nửa năm thì không có cách nào khôi phục được.

"Lâm Phi sư đệ, ta thua tâm phục khẩu phục!" Trần Đông được người nâng tới đây, biểu hiện trên mặt biến hóa rất lâu, mãi sau mới nói ra một câu nói như vậy: "Không biết, phù văn vừa rồi công kích phù văn của ta, rốt cuộc là loại phù văn gì? Cũng coi như để ta hiểu được vừa rồi vì sao lại thua."

Không có tên! Lâm Phi rất muốn nói như vậy, cái này là do mình phát minh ra, tạm thời chưa có đặt tên, nhưng nếu mà nói như vậy thì người ta khẳng định là không tin.

Đối với việc Trần Đông cam tâm tình nguyện nhận thua, ấn tượng của Lâm Phi đối với hắn liền tốt hơn nhiều, hiểu lẽ thắng thua, có thể hun đắp được tình cảm sâu đậm, tôi luyện tâm tình. Mà nếu vẫn luôn canh cánh trong lòng thì cuối cùng cũng không lên được võ đài, dần dà còn trở thành một tâm ma, đối với việc tu luyện tương lai sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

"Ha ha, phù văn cấp ba, Bạo Liệt Hỏa Cầu!" Lâm Phi nghĩ ra một cái tên.

"Tên rất hay, ta thua cũng không oán!" Trần Đông ngữ khí thành khẩn: "Bạo liệt Hỏa Cầu, phù văn như tên, không thể nào tưởng tượng được phù văn bên trong nó lại còn có uy lực công kích cường đại như vậy. Phù Văn Thánh Tháp có Lâm Phi sư đệ tham gia, nhất định sẽ làm công hội về vang, ta bây giờ là tâm phục khẩu phục." Trần Đông lúc trước còn ảo não, nhưng sau khi có được kiến thức về uy lực của Bạo Liệt Hỏa Cầu thì không dám tự cao tự đại nữa. Cuối cùng hắn cũng hiểu được câu nói lúc trước của hội trưởng: thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Lâm Phi này có tu vi Võ Đạo cường hãn, lại không thể ngờ rằng hắn cũng tinh thông phù văn như thế, vừa ra tay liền xuất ra được phù văn cấp ba, ngay cả hắn cũng nhận không ra thì thua đúng là không oan.

Lâm Phi vừa nói như vậy, tất cả những đệ tử tu luyện phù văn hệ hỏa kia đều ngậy ngẩn cả người. Trong hệ hỏa cấp ba, có loại phù văn này sao? Sao bọn họ lại không nhớ ra chứ, chiêu công kích vừa rồi rất có phong cách, sau khi nổ tung liền tách ra công kích, đúng là một chiêu tất sát mà.

Có người thậm chí còn đang cân nhắc xem làm như thế nào mới học được chiêu Bạo Liệt Hỏa Cầu này từ tay Lâm Phi đây. Rất phong cách, công kích rất khủng bố. Cho tới bây giờ, bọn hắn vẫn có thể nghĩ thấy được mùi vị bị thiêu cháy trên người của Trần Đông sư huynh.

"Thắng thật nhanh!" Mục Ninh cũng thấy rất cả kinh, há hốc mồm, lộ ra ánh mắt bất khả tư nghị, cho dù nàng đã đoán được là thực lực của Lâm Phi không tệ, thế nhưng mà vừa ra tay đã đánh bại được Trần Đông, điều này cũng quá khoa trương đi? Đại Địa Chi Thuần chính là phù văn cấp ba, kết quả lại gần không được sáu cái tiểu hỏa cầu, chẳng lẽ hỏa cầu thật sự lợi hại như vậy sao?

Không ngờ rằng, phía sau của Mục Ninh cũng đang có một người đem hết tất cả thu vào trong mắt. Người kia chính là Vân Phi, trên mặt hắn không hề dễ coi, mới vừa rồi còn chắc chắn Trần Đông sẽ thắng, kết quả là một chiêu cũng đỡ không nổi liền trực tiếp thua, đây không phải muốn nói là nhân lực của mình không bằng người ta sao? Vân Phi thậm chí còn phát hiện, ánh mắt của không ít người bên cạnh cũng đã thay đổi rồi, đó là một loại đồ kỵ, một loại hâm mộ.

Vân Phi ưa thích loại cảm giác náo nhiệt khi luôn được mọi người vây quanh, tự nhiên cảm giác thấy sự biến hóa của bọn họ, trong nội tâm hắn cảm thấy rất không thể tiếp thu được, đặc biệt là khi nhìn thấy biểu tình của Mục Ninh. Đây là chuyện chưa bao giờ có, hết lần này tới lần khác cái biểu lộ này đều không phải vì mình, mà lại vì một tên Lâm Phi mới tới, toàn thân hắn liền thấy không được tự nhiên.

"Trần Đông ngu xuẩn này, vừa rồi chính mình đã kiêu ngạo cỡ nào lợi hại, kết quả là một hiệp cũng chưa tới liền thua, thật là một tên phé vật. Nhưng mà, ta sẽ không nhận thua như vậy đâu, chúng ta sẽ chính thức gặp nhau trên Phù Văn Thánh Tháp, đến lúc đó ta nhất định sẽ lấy lại vị trí thứ nhất."

(1) Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: Giống nghĩa với câu "Vô quý tày có móng tay nhọn".

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 170: Chúng ta làm một cái giao dịch đi

Sau một hồi đo sức, cuộc so tài này xem ra là thực sự kết thúc.

Trần Đông sư huynh là phù sư cấp ba, kết quả là dưới Bạo Liệt phù văn, thì Đại Địa Chi Thuần cũng đỡ không nổi, những người này không dám đến chỗ bọn họ gây sự nữa, đây không phải là muốn tự là mình xấu hổ sao, đánh chết bọn họ cũng sẽ không đi ra.

Sau khi Lâm Phi thực hiện Bạo Liệt phù văn, lập tức được chào đón nhiệt liệt, nhất là phù sư hệ hỏa, bọn họ là những người vô mong ngựa lợi hại nhất.

Đại lục Huyền Thiên, phù văn nhiều vô số kể. Suy cho cùng là cũng không ai biết có bao nhiêu phù văn, càng là phù văn quý, thì đều bị những tông môn lớn và gia tộc lớn nắm giữ, có số lượng rất ít thì bị thất lạc ra bên ngoài.

Sau khi nhìn thấy phù văn của Lâm Phi, bọn họ tự nhiên là cảm thấy lo lắng hơn.

Nếu như nắm giữ cái phù văn thần thông này, thực lực bọn họ sẽ tăng lên không ít, hóa cầu lúc trước kia, nhìn qua thì không khác phù văn cấp một là mấy.

Ai có thể ngờ rằng, kết quả lại trở thành phù văn cấp ba, uy lực vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Lâm Phi thoáng cái đã trở thành thiên tài trong con mắt của bọn họ.

....

"Mục sư muội, vừa rồi biểu hiện của ta như thế nào?"

Tiến về trước đình Phù Văn Thánh Tháp, Lâm Phi nhận không được đùa giỡn Mục Ninh.

Kỳ thực, chính Lâm Phi cũng bất ngờ, Bạo Liệt phù văn lại có thể tự mình giải quyết tất cả phiền toái, mà những người kia cũng đều cảm thấy không còn náo nhiệt nữa, cho nên mới vội vàng rời đi.

Hắn biết rõ là thế, lại tiếp tục nữa, những phù sư kia còn không biết biết làm những thứ gì.

"Cũng được!" Mục Ninh trái lương tâm nói, hận không thể cho cái tên gia hỏa đang đắc ý này vài cái bạt tai. Không kiêu ngạo sẽ chết a, khiêm tốn một chút chẳng lẽ không được ư?

Nhưng thủ đoạn mới của Bạo Liệt phù văn, Mục Ninh đều nhìn ở trong lòng. Mặc dù là gia gia của cô dường như cũng thực thi không xuất ra chiêu thủ đoạn của phù văn như vậy, bên trong dường như ẩn chứa một lý luận thần bí nào đó của phù văn.

Lâm Phi hặc hặc cười nói: "Ài, ta là người đi đến nơi nào cũng sẽ là sáng lên như vàng, thật sự là không có biện pháp!"

Mục Ninh liếc mắt: "Thực thôi!"

Lâm Phi nói câu này là có ý kích thích Mục Ninh, cô nàng này vừa rồi muốn ám toán mình, kết quả ngược lại bị chính mình phá. Đoán chừng, cô nàng hiện tại đầy một bụng tức giận a.

"Gia gia, chúng ta tới rồi."

Trên tầng cao nhất của Phù Văn Thánh Tháp, Mục Trường Không lại lần nữa nhìn về phía Lâm Phi. Ánh mắt với lúc trước đã hoàn toàn khác nhau, nếu như nói lúc trước là vui vẻ, thì bây giờ là Lâm Phi đã trở thành bảo bối của hắn rồi.

Cuộc so tài vừa rồi, Mục Trường Không tưởng rằng cường hóa hóa cầu thì uy lực không kém, nhưng thế nào cũng không ngờ tới, cuối cùng sẽ là Bạo Liệt phù văn, chính mình chưa bao giờ thấy qua một loại phù văn như vậy.

Từ khi Mục Trường Không trở thành hội trưởng đến nay, tất cả các phù văn đều đã gặp qua, thật sự lại không biết cái này là Bạo Liệt phù văn. Nhưng mà, trong phương thức này, ngược lại là cũng có những phù văn không khác biệt lắm.

Mà những phù văn này, hầu như đều là bị người khác nắm giữ.

Nếu như là kẻ thù liên tục sử dụng Bạo Liệt phù văn thì nhất định sẽ khiến chính mình trở tay không kịp, chặt vật mà chạy.

"Tiểu tử, thời gian này ngươi giấu thật là kỹ, vừa rồi đó là phù văn từ mẫu sao?" Mục Trường Không nhìn Lâm Phi, như có như không mà hỏi một câu.

Lâm Phi nói: "Cái kia đích thật là phù văn tử mẫu!"

Cái lão hồ ly này muốn làm gì? Những lời vừa rồi Lâm Phi nghe ra được một loại ý tứ khác.

"Tiểu Ninh, ngươi đi ra ngoài trước, xem Trần Đông tồn thương thế nào."

Mục Ninh há to miệng, rất là bất mãn, không rõ gia gia muốn làm gì mà cho mình đi ra ngoài, trước khi đi, trừng mắt liếc Lâm Phi, làm cho Lâm Phi không khỏi sờ lên mũi, rất là bất đắc dĩ, gia gia của ngươi đuổi ngươi đi ra ngoài, cũng không phải là ta làm, đàn độn, u mê, lại bị cô nàng ghi hận rồi.

Mục Ninh sau khi rời đi.

Lâm Phi không có nói câu nào, đối phó lão hồ ly phải thật bình tĩnh.

Mục Trường Không tìm cách để cháu gái rời đi, tự nhiên là có suy tính của mình, cân nhắc làm sao để mở miệng cho thỏa đáng, sau khi xác định đúng là phù văn tử mẫu thì bất luận kẻ nào cũng đều bị kích động.

Phù văn tử mẫu, thắng lợi đều nằm ở sự bất ngờ.

Bạo Liệt phù văn vào thời khắc mấu chốt liền bộc phát ra, thúc đẩy tiểu hỏa cầu sinh ra uy lực.

Nếu như là từ trong tay một phù sư cấp năm thi triển đi ra, thì Mục Trường Không không biết dưới tình huống đó sẽ bị thiệt thòi lớn như nào, trong phù văn chiến đấu, việc nắm bắt thời cơ rất trọng yếu, chỉ một cái sơ sẩy, sẽ khiến cả trận đều thua.

"Tiểu Lâm, không có hứng thú làm một số giao dịch sao?"

Cuối cùng vẫn là Mục Trường Không mở miệng trước, ôn hòa nhả nặn bao nhiêu thì một chút kích động lại được bộc lộ ra bấy nhiêu.

Sự việc của phù văn tử mẫu, Mục Trường Không rất có dụng ý, trước mắt là tất cả phù sư cấp năm đều muốn thăng chức trở thành phù sư cấp sáu, cần một chút ít cái gọi là phụ trợ.

Phù văn tử mẫu, chỉ mới nghe qua chứ cho tới bây giờ chưa từng được thấy qua, phù sư ở vương triều Bất Lạc hiểu về phù văn tử mẫu không nhiều lắm, từng người cũng đều trở thành bảo vật như nhau.

Chỉ sợ khi có cơ hội bán đấu giá, đó là giá trị thiên kim, người bình thường không cách nào nhúng tay.

Đầu Lâm Phi nhanh chóng chuyển động, trầm nghĩ: "Chẳng lẽ là vì phù văn vừa rồi!"

Sau khi học tập ở thế giới giả tưởng, tri thức của Lâm Phi vô cùng phong phú, cũng biết mặt ngoài của phù văn lý luận, xuất hiện đứt gãy, tuyệt đối không có cách nào đạt đến hoạt động lớn của năm đó.

"Sur tôn, ngươi đừng nói giỡn, ta và ngươi có thể có giao dịch gì?" Lâm Phi lắc đầu, biểu lộ ý không tin.

Tiểu tử thói nhà ngươi đúng là nói xạo, có bản lĩnh thì tiếp tục giả bộ nữa.

Một người chưa bao giờ tiếp xúc qua phù văn như ngươi, lại sử dụng loại phù văn mà người khác cũng không thể thi triển ra được. Như vậy, một là ngươi ngẫu nhiên đặt được hoặc là sau lưng ngươi có người giúp.

Mục Trường Không cho rằng Lâm Phi là do đằng sau có người giúp.

Hoa Hoa Công Tử của năm đó, năm năm về sau, phiên thủ vi văn phúc thủ vi vũ (1), Lý gia diệt vong, nói không chừng thật sự có tiểu tử này ở bên trong giờ trò.

Mục Trường Không cũng may mắn khi chính mình lại thu nhận đồ đệ này.

Không lo là có gì truyền dạy hay không, nhưng ít nhiều cũng có thể giúp đỡ được chuyện hương khói, đến lúc đó cũng có thể giúp đỡ một chút, ví dụ như Mục Ninh.

Sau khi nhìn vừa ý một người rồi, như vậy mặc kệ người này làm cái gì, đều không có gì phản cảm, giống như ấn tượng của Mục Trường Không lúc này vậy.

Mục Trường Không nhìn rất vừa ý Lâm Phi.

"Giao dịch này đối với ngươi là có lợi, chẳng lẽ ngươi không muốn nghe sao? Lợi ích rất nhiều!"

Lâm Phi đã hiểu, Mục Trường Không muốn làm cái gì, nhất định là vừa ý tử mẫu phù văn, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên bức thiết, hiển nhiên rất là đề ý.

Đối với phù văn tử mẫu, Lâm Phi không thêm đề ý. Về lý luận đồ vật, Lâm Phi hiểu biết rất nhiều, về phần Bạo Liệt phù văn, muốn biết bao nhiêu thì làm

cho bấy nhiêu, một cái phù văn từ mẫu, để trong lòng cũng không sao cả.

Chỉ để duy nhất ở trong lòng, làm thế nào để có được chỗ tốt.

Lợi ích đã đến, Lâm Phi không ngại hoàn thành một số giao dịch, lúc trước, hắn không để ý phù văn, thế nhưng đích thân Mục Trường Không ngỏ lời, linh quang khẽ lóe lên, tỏa ra một ý tứ khác.

Bạo Liệt phù văn, phù sư cấp năm như Mục Trường Không cũng động tâm không ngừng.

Vậy những phù văn khác thì sao? Lâm Phi không dám tưởng tượng, sau đó suy nghĩ lại, Bạo Liệt phù văn liền lợi hại như vậy, một khi tiết lộ ra ngoài, nhất định sẽ bị các phù sư đuổi giết.

Lung của Lâm Phi toát mồ hôi lạnh, hắn phát hiện mình không để mắt đến một ít gì đó.

Nếu như hôm nay không phải nhìn thấy bộ dạng biến hóa của Mục Trường Không, nói không chừng hắn thật sự bị té ngã ở đây rồi dẫn tới kết cục bị người ta đuổi giết. Không thể nói trước điều gì, Lâm Phi muốn cảm tạ Mục Trường Không một chút.

(1): Ý nghĩa của thành ngữ này là chỉ sự thay đổi như chong chóng, không biết đầu mà lẩn. Nghĩa bóng chỉ những người hay thủ đoạn, phản phúc, lẻo lái, đảo điên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Thành chủ yến hội

Quy Nguyên thành. Ngày hôm nay, đã đến ba người nhìn về phía cửa thành, tất cả đều lộ ra một bộ dạng xem thường. Đại khái mấy là canh giờ sau, bọn họ từ Quy Nguyên thành đi ra, trên mặt đều không còn ngạo khí lúc trước, ngược lại đều là vẻ mặt ngưng trọng.

Sau khi mấy người tụ tập ở cùng một chỗ, thì tất cả đều từ Quy Nguyên thành đi ra, thẳng đến sau nửa canh giờ, bọn họ lại cùng tập hợp ở một con đường bên trong rừng cây.

"Đám người Ngô chấp sự đều rồi đi rồi!" Một người trung niên cao ráo với sắc mặt ngưng trọng nói.

"Nhưng vì cái gì mà đến bây giờ vẫn còn chưa có trở về, chẳng lẽ là đi nơi khác rồi?" Lại có một người trung niên khác nói.

"Không thể nào, ta vẫn là khá hiểu tên Ngô Thế Hùng này a, hắn sẽ không có khả năng vô duyên vô cớ mà rời đi như vậy đâu, nhất định là đã xảy ra biến cố gì đó rồi, thế nên mới chưa có trở lại bang hội!" Một nữ trung niên nói.

Ba người này không phải là ai khác, mà chính là người của bang Thiên Hạ được phái đến Sơn Hà quận. Bang Thiên Hạ đã tiếp nhận một cái nhiệm vụ, thế nhưng cho tới bây giờ những người đó đều chưa có trở về, cho nên bọn họ đều đang suy đoán xem rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra, nên đã an bài người tới đây điều tra.

"Mặc kệ Ngô chấp sự có phải xảy ra biến cố gì hay không, nhưng Lâm gia kia thì rất có vấn đề!" Người trung niên cao cao gọi là Vương Khôn, thân phận khác của hắn chính là chủ của Vương Khai đã bị giết chết lúc trước, hắn ta lúc trước đã an bài cháu trai đi hỗ trợ, cũng đã lập được nhiều công lao. Thế nhưng vừa rồi, bọn họ ở Quy Nguyên thành liền nghe được một tin xấu, chính là Vương Khai đã bị giết chết rồi. l

Đây là chuyện mà Vương Khôn không dám nghĩ tới, cháu trai của chính mình vậy mà đã chết rồi. Bất kể là chuyện gì xảy ra thì Vương Khôn đều không thể tin được, cháu của mình liền như vậy chết đi, một cái chết thật thảm như vậy.

Vương Khai tu luyện tiền thuật, khi đối mặt với Huyền Giả sơ kỳ cũng đều có thể miễn cưỡng đấu một lúc, lúc trước vì để học được tiền thuật này mà đã bỏ ra rất nhiều tâm tư, cháu trai cũng không có làm cho mình thất vọng. Nhưng cuối cùng lại ở Quy Nguyên thành này lật thuyền trong mương.

Nếu như là Huyền Giả đánh chết cháu trai thì đoán chừng Vương Khôn cũng không có tức giận như vậy. Nhưng kết quả lại không phải như vậy, quan trọng là... Lâm gia lại xuất hiện ra một thiên tài. Mười bảy tuổi đã lĩnh ngộ được Phong Chi Ý Cảnh, điều này là chuyện làm sao có thể chứ.

Hai người còn lại, tất cả đều hiểu lời này có ý tứ gì. Bang Thiên Hạ bọn họ ra tay, chưa từng có việc tay không trở về. Nhưng mà bây giờ ở Quy Nguyên thành lại bị tổn binh hao tướng, một người bị đánh chết, một người thì bị phế, trên mặt đều không nhịn được.

"Vương ca, ta xem việc này vẫn cần phải bàn bạc kỹ hơn." Người trung niên tên Trương Triền nói, hắn cũng là đang có một bụng hỏa khí.

"Việc này bang hội nhất định sẽ ra mặt, hiện tại không thể động tới người kia, Mục Trường Không kia từ trước đến nay đều tương đối bao che khuyết điểm, nhất là đối với đệ tử của mình, hơn nữa người nọ lại còn là đệ tử quan môn nữa!" Lý Diễm nói.

Bọn họ chịu trách nhiệm đi điều tra sự việc, vô luận như thế nào cũng không thể tưởng được là sẽ có một màn như vậy.

"Hai vị yên tâm, Vương Khôn ta không phải là người dễ mất kiểm soát như vậy." Vương Khôn cười khỏ: "Mặc kệ tiểu tử kia có phải thiên tài hay không, có phải linh ngộ được Ý Cảnh hay không thì chúng ta cũng đều phải trở về báo cáo tình hình!" Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng sắc mặt thì thập phần không dễ coi.

Vương Khôn đối với người cháu trai này chính là bảo vệ có thừa, còn hơn cả đối với bang Thiên Hạ nữa. Vì cần một lượng lớn công lao và thành tích cho nên mới an bài hấn tới đây. Chỉ là một gia tộc ở Quy Nguyên thành, còn có Ngô Thế Hùng dẫn đội thì muốn diệt liền diệt, có thể có cái gì lợi hại chứ. Thế nhưng kết quả này....

Trương Triển cùng Lý Diễm cũng không nói cái gì, điều duy nhất mà bọn họ lo lắng chính là Vương Khôn vì báo thù mà trực tiếp tìm tới Lâm gia để báo thù, đến lúc đó vạn nhất động chạm tới Mục Trường Không thì cho dù bọn hấn bị đánh chết, bang hội cũng sẽ không ra tay giúp bọn hấn. Phù Văn công hội này bọn họ đặc tội không nổi, danh khí của Mục Trường Không cũng lớn, bang Thiên Hạ của bọn họ cũng không dám đắc tội đến.

Cũng may Vương Khôn không có ra tay, bọn họ cam tâm tình nguyện chứng kiến như vậy, đến lúc đó cũng miễn phải ra tay.

"Vậy chúng ta về trước đi!"

...

Lâm Phi cũng không biết là bang Thiên Hạ đã phái người đến để điều tra. Đi ra từ Phù Văn công hội, tâm tình của Lâm Phi rất tốt, việc chế tác phù văn từ mẫu nói cho Mục Trường Không thì lợi ích tự nhiên cũng sẽ nhiều hơn. Phù văn từ mẫu hấn không quá để ý, lợi ích mới là thực sự, Lâm Phi vì lấy được lợi ích này mà đã đấu tranh suốt một thời gian dài với lão hồ ly Mục Trường Không, lúc này mới đạt được lợi ích cho chính mình.

"Lâm thiếu gia." Dọc theo đường liền nghe được thanh âm quen thuộc, Lâm Phi quay đầu lại thì nhìn thấy La Thiên Bàn Tử lúc này đã có chút sợ hãi.

Từ sau khi Lâm Phi đại triển thần uy, thực lực của Lâm gia liền một đường đi lên, không người nào dám xem thường Lâm gia, mà Lâm Phi cũng trở thành một thiên tài được công nhận.

La Thiên hôm nay là cố ý tìm đến Lâm Phi.

"Nhìn dáng vẻ của ngươi kia, còn không mau qua đây!" Lâm Phi dờ khóc dờ cười: "Chẳng lẽ ta trong mắt ngươi đã thành thứ ác ma gì rồi sao?"

La Thiên nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt hiện lên một vòng ngoài ý muốn, từ sau khi Lâm Phi nổi danh, một lần nữa được nhìn thấy đối phương, trong lòng hấn cũng là cảm khái muôn phần. Nghe được những lời này, hấn cũng biết Lâm Phi vẫn còn là Lâm Phi của trước kia, cũng không phải là biến thành người không hiểu lẽ thường.

Trong nhận thức của La Thiên, phàm là người đã trở thành thiên tài thì đều có sự nóng nảy nhất định, nhưng trên người Lâm Phi lại không có nhìn thấy ngạo khí thuộc về thiên tài, thân thể liền vận vẹo chạy tới.

"Không phải, không phải."

Lâm Phi cười nói: "Vậy là được rồi, ngươi trong mắt ta vẫn là tên La Bàn Tử lúc trước đã giúp đỡ ta, cả đời đều là như vậy!" Trở thành thiên tài, Lâm Phi cũng không nghĩ tới sẽ kéo dài khoảng cách cùng với người khác. Không có cười vui, không có bằng hữu, thiên tài cũng không còn là thiên tài nữa, vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa, Lâm Phi không muốn làm loại thiên tài này, lãnh khốc vô tình không thích hợp chính mình.

Trong lòng La Thiên cảm thấy ảm áp, trong mắt đối phương cũng không nhìn ra cái gì có ý ra vẻ cả: "Ta vốn dĩ còn tưởng rằng ngươi sẽ xem thường ta chứ, là ta nghĩ nhiều rồi, thực xin lỗi!"

Lâm Phi khoác tay lên bả vai hấn nói: "Ai nói, ngươi chính là bạn tốt của ta mà. Đi, mời ngươi đi uống rượu!"

La Thiên vỗ vỗ đầu: "Thiếu chút nữa đã quên rồi, ta trở lại là muốn nói cho ngươi biết một chuyện. Hôm nay có mấy người lạ mặt đến từ bên ngoài, chủ yếu là tìm hiểu tin tức của các ngươi, nhất là ngươi đó Lâm Phi."

Lâm Phi nhú mày, hỏi: "Biết là ai chứ?"

La Thiên hạ giọng: "Bang Thiên Hạ, ta đã an bài một tên thích khách, một đường cùng họ ra phía ngoài, bởi vì thực lực của bọn họ rất mạnh nên không dám tới gần, cho nên chỉ miễn cưỡng nghe được bọn hấn nhắc tới bang Thiên Hạ. Ta thấy bọn hấn tám phần là tới tìm ngươi, ta muốn nhắc ngươi gần đây phải cẩn thận một chút, người của bang Thiên Hạ rất khó đối phó!"

Lâm Phi cười nói: "Không có việc gì, bọn hấn đến nhanh, đi cũng nhanh, chứng minh bọn hấn không dám động thủ, bằng không cũng sẽ không rời đi!"

Người của bang Thiên Hạ đến điều tra mình, Lâm Phi sớm đã có sở liệu, không nghĩ tới bọn hấn trở lại đến nhanh như vậy, rời đi cũng rất nhanh, chứng minh rằng đám người này cũng không dám xằng bậy.

Vừa nói như vậy, La Thiên Bàn Tử cũng thấy an tâm hơn.

.....

Chàng vạng tối trở lại Lâm gia, Lâm Phi đi tìm phụ thân, nói ra lợi ích mà chính mình lấy được được từ Phù Văn công hội, hơn nữa còn ném ra một lệnh bài.

"Đây là lệnh bài Mục Trường Không cho con, có thể hoàn thành ba điều kiện!" Ba điều kiện, Mục Trường Không tự mình ra tay. Vì ba điều kiện này mà Lâm Phi đã phí hết không ít tâm tư, dù sao thì chuyện Mục Trường Không chính miệng đáp ứng, cũng không phải là chuyện dễ làm.

Lâm Chấn Thiên thu hồi lệnh bài, hấn trở thành Tộc trưởng nhưng lại không có gì để hoàn thành đại sự, ngược lại con của hấn lại làm được không ít đại sự, mỗi chuyện đều là kinh thiên động địa.

"Đúng rồi, gần đây đừng để người của chúng ta thường xuyên đi ra ngoài, hôm nay người của bang Thiên Hạ xuất hiện rồi!" Lâm Phi lại nhắc nhở một chút.

Cho dù người của bang Thiên Hạ đã đi rồi, nhưng không thể bảo đảm là lúc nào bọn họ sẽ trở lại. Nói không chừng sẽ có ảnh hưởng, vì an toàn thì vẫn là nên ít đi ra cũng tốt.

Lâm Chấn Thiên nói: "Ta sẽ thông báo xuống dưới!"

Từ thư phòng đi ra, Lâm Phi trực tiếp trở lại trạch viện của chính mình, thiếu đi Thanh Loan, trạch viện liền an tĩnh rất nhiều, điều này làm cho Lâm Phi thấy rất không thoải mái.

Ngày tiếp theo, Lâm Phi vẫn ở lì trong trạch viện, không ai biết là hấn đang bận cái gì.

Thời gian thoáng một cái đã qua, tiếp theo đã là ba ngày sau.

Buổi tối một ngày nào đó, phủ của thành chủ, phi thường náo nhiệt. Trước cửa lớn của phủ có lui tới rất nhiều người quần áo ngăn nắp, ở Quy Nguyên thành đều là những người có địa vị, có danh tiếng.

"Người cũng tới à."

"Con gái của thành chủ sinh nhật, có thể không đến sao!"

"Chúng ta có vừa đi vừa nói chuyện đi, gần nhất có làm một cái quặng sắt..."

....

"Oa, không thể tưởng tượng được lão tử cũng suýt nữa được tới phủ thành chủ!" Bên ngoài phủ Thành chủ, La Thiên Bàn Tử híp hai mắt, trên mặt viết mấy chữ: Ta rất hưng phấn, hoàn toàn không có chú ý đến biểu tình trên mặt Lâm Phi.

Phủ thành chủ trong mắt người khác là cao cao tại thượng. Nhưng Lâm Phi lại hoàn toàn không cho là đúng, cho dù thành chủ đại biểu cho vương triều Bất Lạc, bên trong mỗi thành lớn đều đại biểu cho một loại quyền uy.

Tô thành chủ, chương quản ở Quy Nguyên thành, nhưng cũng không phải là chính thức nắm giữ, cho nên mới phải xuất hiện ước chế. Loại chuyện này, mỗi một chỗ đều có xuất hiện, dù sao sự tồn tại của gia tộc cũng dễ dàng ước chế được sự nắm giữ của phủ thành chủ.

Thế lực bình thường cũng không dám ở trước mặt phủ thành chủ kiêu ngạo, người ta mở miệng một cái cũng có thể tiêu diệt được bọn hấn. Ngoại trừ mấy cái thế lực có hạn như vậy bên ngoài, thì hầu như không ai dám bất kính với phủ thành chủ.

Cho nên, sinh nhật của con gái thành chủ tất cả mọi người đều tới, âm thầm cân nhắc các loại bảo bối, may ra ở trong yến hội sinh nhật có thể hảo hảo nịnh bợ một phen, đến lúc đó nói không chừng có thể trở thành hàm ngư phiên thân (1) a.

Sau khi Lâm Phi xuất hiện thì đồng dạng cũng đưa tới không ít phản ứng.

"Mau nhìn xem, Lâm Phi đến rồi."

"Không biết thành chủ đại nhân nghĩ như thế nào mà lại mời Lâm Phi tới, chẳng lẽ nguyên ý hòa bình, thu tay lại rồi hả?"

"Cái này còn phải đoán sao, người ta bây giờ là cao thủ thiên tài, sức chiến đấu của người đánh chết người là chuyện dễ dàng, huống chi Lâm Phi còn lĩnh ngộ được Ý Cảnh, lại càng vô cùng khí phách!"

...

"Chúng ta vào đi!" Lâm Phi đi thẳng đến đại môn, nếu như không phải phụ thân yêu cầu thì hấn thực sự không muốn phải trở lại cái chỗ này chút nào.

Tâm tình La Thiên Bàn Tử rất kích động, cái chỗ này, bang hội bọn hấn không có tư cách đi vào, nhưng bây giờ đi theo Lâm Phi, ai dám nói một tiếng không chứ, nở mày nở mặt vô cùng.

Nơi Phủ thành chủ chiêu đãi chính là ở đại sảnh, khi mà Lâm Phi đến, yến hội ở đại sảnh có rất nhiều người đến người đi, mỹ nữ như mây, đồng dạng

cũng không thể thiếu người đẹp trai, mọi người đứng quây thành một vòng, ba bốn người tụ lại cùng một chỗ, bất luận kẻ nào nhìn vào cũng biết được ai với ai ở trong một vòng.

"Oa, thật nhiều mỹ nữ, trách không được bình thường đều không nhìn thấy được!" Sau khi tiến vào yến hội, tên gia hỏa La Thiên này lập tức lộ ra bộ dạng như Bát Giới, còn kém việc nước miếng chảy ròng ròng nữa thôi.

Nếu như không phải là ở thế kỷ hai mốt có một số lượng lớn mỹ nữ ngày ngày đều oanh tạc trên mạng, thì Lâm Phi đoán rằng chính mình cũng không thể cầm trụ được. Tất cả mỹ nữ ở đại lục Huyền Thiên đều tu luyện huyền công, cho nên khí chất đặc biệt tốt, nhìn qua đặc biệt có năng lực, cũng khó trách La Thiên Bàn Từ này sẽ lộ ra bộ dạng như Bát Giới vậy.

Lâm Phi đứng ở bên cạnh với vẻ ngượng ngùng, sợ rằng sẽ bị người khác khinh bỉ. Chưa thấy qua mỹ nữ thật sự tôn trọng không nổi a.

(1) Hàm ngư phiên thân: Có thể thay đổi tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Vô Định Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Tô Văn

Lâm Phi tìm một chỗ ngồi xuống. Loại yến tiệc sinh nhật này so với bình thường cũng không có gì quá khác biệt, duy chỉ có người là không giống nhau, trong yến hội đều là võ giả, võ giả trẻ tuổi chiếm đa số, mỹ nữ, tuấn nam tài nữ đều có cả. Đây cũng là một loại hoạt động lôi kéo bị biến tướng.

Đại gia tộc có thể hợp tác, tiểu gia tộc có thể phụ thuộc vào một đại gia tộc, tương lai có thể phát triển rất tốt. Cho nên, loại yến hội sinh nhật long trọng này ai cũng đều không thể bỏ qua, hao hết các loại quan hệ để được tham gia.

"Rượu trái cây kia có mùi vị không tệ!" Lâm Phi ngồi trong góc, trên tay bưng một cái ly, uống từng ngụm nhỏ, thưởng thức ngắm nhìn các cô nương trong yến, cảm giác như một chuyện rất thú vị.

"Dáng người này không tệ."

"Người này mặc vào một đôi tất đen, vậy thì càng thêm dễ nhìn."

"Người này thích hợp mặc trang của hầu gái."

...

Lâm Phi không ngừng xem xung quanh, cảm thấy vô cùng may mắn khi được thấy. Không thể không nói rằng những cô nàng tự nhiên, đơn thuần đều vô cùng xinh đẹp, nhìn qua đặc biệt cho mê lực. Không giống như đời sau, tất cả đều là mỹ nữ đã qua trang điểm, sau khi tháo trang sức ra thì thiếu chút nữa là nhận không ra.

Ngay lúc Lâm Phi đang thoải mái nhàn nhả thì La Thiên Bàn Từ lại vội vã chạy tới, bộ dạng nhìn qua trông rất thần thần bí bí: "Ta vừa mới nghe được một tin tức tuyệt mật, ngươi cần phải chuẩn bị tâm lý a."

Lâm Phi đặt chén rượu xuống, hiếu kỳ nói: "Tin tức tuyệt mật gì, có quan hệ gì đến ta sao?"

Nếu như không phải là vì Lâm gia, Lâm Phi thực sự không muốn tới đây, nghe thấy tin tức tuyệt mật thì cũng không có để trong lòng, hôm nay tới đây chính là muốn một chút, kỳ thật cũng không có để cái gì trong lòng cả. Đối với tin tức tuyệt mật trong miệng của La Thiên Bàn Từ, Lâm Phi kỳ thật cũng không quá để ý tới.

Ngay lúc La Thiên Bàn Từ chuẩn bị nói, thì một đám người vốn dĩ đang nói chuyện, tất cả đều nhìn về một phía, hóa ra chỗ cửa lớn đang có mấy người đi tới.

Người đi đầu chính là một trẻ người, anh tuấn tiêu sái, hào quang vô cùng sáng chói, người này vừa tiến vào lập tức khiến cho không ít người cảm thấy khiếp sợ.

"Người kia là ai a, khí tức thật mạnh!"

"Không biết người kia là ai, chẳng lẽ cũng là đến vì Tô Tú Tú?"

"Người này khẳng định không phải là người chỗ chúng ta, Quy Nguyên thành của chúng ta không có người như thế!"

....

"Vương thiếu." Những người quen biết bên trong đều đã đi tới đó, những người hiểu biết thì lại lặng yên nghị luận.

"Vương thiếu của Hắc Thạch thành đã đến."

"Vương thiếu rất nổi tiếng sao?"

"Gia tộc của Vương thiếu ở Hắc Thạch thành chính là gia tộc đứng đầu, tuổi còn trẻ, thiên phú siêu hạng, sau lưng còn có Huyền Vũ môn, người nói xem người ta có phải là thuộc loại trâu bò không!"

"Quả thực trâu bò, xác thực thuộc loại trâu bò."

.....

Vị Vương thiếu kia rất ưa thích rất thích bộ dạng được người khác vây quanh, hết lần này tới lần khác nhất cử nhất động đều làm cho người ta thấy vô cùng thuận mắt, không có gì phản cảm.

"Ha ha, tin tức tuyệt mật mà người nói chính là cái người này? Người cũng quá nhàm chán đi." Lâm Phi uống một ngụm rượu, tùy ý nói ra.

La Thiên nói: "Vương thiếu của Hắc Thạch thành nghe nói là vì Tô Tú Tú mới tới đây."

Lâm Phi liếc mắt: "Cái đó và ta thì có quan hệ gì?"

La Thiên kỳ quái nhìn thoáng qua Lâm Phi: "Người không thêm đề ý sao? Người ta vậy mà lại muốn đào góc tường của người đó!"

"Muốn đào liền đào đi, có thể đào được đó cũng là bản lĩnh của hán." Lâm Phi không cho là đúng, nói.

Hán cũng không phải là "Lâm Phi" của tước đây nên tự nhiên sẽ không để việc đó trong lòng, ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng đáy lòng thì cũng không muốn lắm. Quan tâm gì những thứ không có quan hệ gì với mình chứ, nhưng dù sao cũng có quan hệ với cái thân thể này, như vậy chính là có liên hệ với Lâm Phi.

Người nọ không gây khó dễ cho mình thì Lâm Phi cũng sẽ không gây khó dễ cho đối phương.

"Yến hội bắt đầu rồi."

Những người kia sau khi đi vào liền bị người vây lại. Cùng lúc đó, yến hội cũng bắt đầu rồi. Tất cả mọi người đều chờ mong một màn này.

...

"Thành chủ đại nhân đã đến." Chỗ cửa lớn, theo thanh âm uy nghiêm vang lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía cửa ra vào.

Ở cửa ra vào, có một trung niên đang từ từ đi đến, khuôn mặt uy nghiêm làm cho người không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi, khí tức lại gần liền để cho người ta phải toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Quá mạnh mẽ.

Mà ở bên cạnh thành chủ đại nhân là một thiếu nữ mặc áo trắng, băng thanh ngọc khiết, giống như một đóa Thiên Sơn tuyết liên, thoáng cái liền cướp đi sự nổi bật của tất cả mọi người.

Một bộ áo trắng vừa vặn, cái khí chất động lòng người kia làm cho tất cả mỹ nữ ở đây đều sinh ra một tia áp lực.

Lâm Phi một mực ngồi đó cũng không đứng lên, đồng thời chỗ đó cũng khá heo lạnh, không có mấy ai để ý tới: "Tô Văn!"

Đối với cái này vị thành chủ, Lâm Phi có ấn tượng không sâu, vắn vắn chỉ biết rõ danh tự là Tô Văn, một thành chủ có cả tâm cơ lẫn thủ đoạn, đáng tiếc là cho tới bây giờ vẫn không có cách nào nắm giữ được Quy Nguyên thành, chính thức trở thành thành chủ.

"Cái người này rất mạnh." Trùng lòng Lâm Phi thầm nghĩ, đồng thời cũng mở ra hệ thống để điều tra một chút.

"Tô Văn, thực lực Huyền Giả hậu kỳ, tạm thời không phải là người người có thể chống lại được!"

Lâm Phi không khỏi hít vào một hơi lạnh, từ trong miệng phụ thân vị Tô Văn thành chủ này, thực lực chính là Huyền Giả sơ kỳ đỉnh phong, không quản lý quá nhiều chuyện trong thành.

Căn cứ theo suy đoán của người ngoài, thực lực của vị Tô thành chủ này đại khái là Huyền Giả trung kỳ đỉnh phong, chỉ sợ là mọi người cũng không nghĩ tới là thực lực chân chính của đối phương chính là Huyền Giả hậu kỳ a.

Thực lực Huyền Giả hậu kỳ hoàn toàn có thể áp chế tất cả huyền giả khác. Đây không phải là vấn đề số lượng mà có thể kháng cự được.

Nếu như không phải Lâm Phi có hệ thống thăng cấp thì đoán chừng cũng không có cách nào biết được vị Tô thành chủ này lại ẩn núp sâu như vậy, thực

lực Huyền Giả hậu kỳ lập tức có thể thành huyền sư rồi.

Cùng lúc đó, một ánh mắt sắc bén khác lại rơi vào trên người Lâm Phi, trong chớp lát dường như bị rơi vào bên trong băng thiên tuyết địa.

"Ra oai phủ đầu sao?" Lâm Phi chuyển động huyền khí đạt đến cực hạn, hẳn muốn ngăn trở ánh mắt này, nhưng kết quả là ánh mắt kia đến nhanh mà biến mất cũng nhanh, giống như chưa từng xuất hiện qua vậy.

Bên trong yến hội đoán chừng là không ai chú ý đến một màn này cả, ngoại trừ Lâm Phi cùng Tô Văn thành chủ.

Sau ánh mắt đó, Lâm Phi liền thở ra một hơi trầm ổn: "Thật là một thành chủ lợi hại mà, nếu như không phải ta đã đạt tới Võ Đạo cứu trùng thiên cảnh giới Đại viên mãn thì đoán chừng trong nháy mắt vừa rồi đã bị thương rồi!"

Uy phong của cường giả.

Vừa rồi chính là uy áp tới từ phía Tô Văn thành chủ, một sự uy hiếp rất mơ hồ, nếu như là người bình thường không thể nào chống đỡ được thì tâm linh liền tan vỡ, về sau tu vi sẽ trì trệ không tiến.

.....

"Cảm tạ chư vị có thể tới tham gia yến hội sinh nhật của tiểu nữ..." Tô Văn thành chủ không hổ là thành chủ của một phương, vừa mới mở miệng, liền mang theo một tia áp lực, nghe vào trong tai thì như đắm chìm trong gió xuân, hết sức thoải mái.

Thịnh yến bắt đầu, bầu không khí trong đó cũng dần trở nên mờ ám. Trong đại sảnh, Tô Tú Tú chính là một sự tồn tại tốt đẹp, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Bởi vì mọi người bắt đầu đưa lễ vật lên, đây cũng là một màn được mọi người yêu thích nhất trong yến hội. Lễ vật tốt, nhận được sự thỏa mãn của Tô Tú Tú, thì chỉ sợ là chỉ một nụ cười thôi cũng khiến cho cuộc sống người đó thay đổi, thực tế vẫn là có nhiều người có tình huống như vậy.

Mỗi một lần yến hội sinh nhật thì cơ hồ đều biến thành một cuộc ganh đua so sánh. Ai cũng muốn làm cho Tô Tú Tú rung động, vì yến hội sinh nhật lần này mà bọn hắn đã bỏ ra rất nhiều tâm tư, vì thu được nụ cười của hồng nhan nên bọn hắn cho rằng hoàn toàn đáng giá.

"Phi ca, hôm nay người đã chuẩn bị vật gì tốt vậy?" La Thiên Bàn Tử cười hí hóp nói.

Lâm Phi ha ha cười nói: "Người nghĩ sao?"

"Nhất định là tuyệt thế bảo bối, ta thế nhưng là nghe nói, Lâm gia có không ít bảo vật nha, hắc hắc..."

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Lâm Phi Ăn giấm

Dâng tặng lễ vật. Giờ khắc này, mọi người đều đã sớm rục rịch, không thể chờ đợi được nữa, hận không thể lập tức đổi lấy được nụ cười của hồng nhan.

Tô Tú Tú như tiên nữ không ăn khói lửa của nhân gian, lẳng lặng đứng ở phía trước, mặc dù là yến hội sinh nhật của mình nhưng trong đôi mắt đẹp dịu dàng lại bình tĩnh như nước, không nổi lên bất kỳ rung động gì. Yến hội trong mắt Tô Tú Tú cũng không có gì quá khác biệt với bình thường, chỉ duy nhất ý nghĩa là không quá giống nhau thôi.

....

Rất nhanh, một người tuổi còn trẻ từ trong đám người bước ra đầu tiên, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý. Người xuất hiện thứ nhất thường thường sẽ có khả năng thành công rất cao, khiến cho những người phía sau có thêm không ít áp lực, người đầu tiên bước ra ít nhiều gì cũng có một sự tự tin nhất định.

"Tô tiểu thư, hôm nay là sinh nhật của nàng, tại hạ cố ý cho người tìm tới một đôi vòng hồng ngọc, mong rằng nàng sẽ thích nó!" Người trẻ tuổi lấy ra một cái hộp, sau khi mở hộp ra thì bên trong liền lộ ra một đôi vòng tay bằng hồng ngọc, tản mát ra thứ ánh sáng màu đỏ đẹp đẽ, thỉnh thoảng còn hiện lên một vòng ánh sáng màu đỏ.

Một đôi vòng tay vừa được đưa ra, lập tức liền thu hút được những ánh mắt mãnh liệt. Nữ hài đều ưa thích những đồ trang sức bằng châu báu. Vòng hồng ngọc giá trị liền thành, bởi vì hồng ngọc thuộc về một loại nguyên liệu đặc thù, trong việc chế tác đồ trang sức liền có tác dụng phi phạm, đạt tới cực diện vạn kim khó cầu. Phòng đầu giá một khi có xuất hiện đồ trang sức bằng hồng ngọc đỏ thì sẽ khiến mọi người điên cuồng tranh mua, thường thường tạo thành tình huống khó cầu được.

Một đôi vòng hồng ngọc này có giá trị không thấp, có người tính toán rằng một đôi vòng hồng ngọc này không thể ít hơn năm trăm vạn bạc, thậm chí còn muốn cao hơn nữa.

Cái lễ vật mở màn này vẫn là khiến cho người ta cảm thấy hưng phấn đấy.

Nhưng Tô Tú Tú chỉ khề gật gật đầu: "Cảm ơn!"

Chỉ bằng một câu "Cảm ơn" này cũng đã khiến người nọ cao hứng cả ngày. Thiên kim của Tô thành chủ, vật gì mà chưa thấy qua chứ, trước mắt chẳng qua chỉ là cười cười một chút mà thôi.

Năm triệu lượng bạc, đơn giản chỉ vì một biểu cảm, đáng giá.

Phản ứng của những người xung quanh, người trẻ tuổi đều ghi nhớ trong lòng. Mục đích đã thành công, tự nhiên cũng sẽ vui vẻ quay về.

"Vòng hồng ngọc, nếu như có người có thể tặng cho ta một đôi như vậy, ta liền lập tức nhảy vào lòng hắn!"

"Phát xuân rồi, phát xuân rồi!"

"Mở màn chính là vòng hồng ngọc, phía sau không biết còn có bảo vật gì đây!"

.....

"Kháo. Tiểu tử kia thật có tiền, con mắt cũng không hề chớp một chút liền cứ như vậy đem đôi vòng hồng ngọc mấy trăm vạn lượng bạc tặng đi!" Về mặt La Thiên rất là tiếc nói, mấy trăm vạn bạc, không bằng đi tìm mấy mỹ nữ ở thanh lâu, tuyệt đối có thể hưởng thụ vượt qua cả bậc Đế Vương, trước mặt người này năm trăm vạn bạc mà một chút cảm giác cũng không có.

"Có bản lĩnh thì tự ngươi đi làm lấy một đôi đi!" Lâm Phi khinh bỉ La Bàn Từ.

"Mấy trăm vạn chỉ dùng một hơi liền ném ra. Đại lục Huyền Thiên này, kẻ có tiền rất nhiều, sử dụng ngôn ngữ địa cầu mà nói, mẹ nó, tất cả đều là phú nhị đại a. Không, sai rồi, hẳn là võ nhị đại mới đúng!" La Bàn Từ kêu oan: "Ta mà có cái bản lĩnh này thì sẽ không thành ra cái bộ dạng như vậy rồi. Đây chính là Hồng Ngọc a, Quy Nguyên thành của chúng ta cũng tìm không ra được vài món đâu. Nói không chừng tiểu tử kia là mua được ở Sơn Hà quận đấy!"

"Tiếp tục xem a!" Lâm Phi chịu không nổi La Bàn Từ liền tỏ vẻ rất là im lặng.

Y như lời nói trước đó, việc dâng tặng lễ vật, giá trị cũng không ngừng tăng lên. Lễ vật thứ hai được tặng đi là một hạt châu, một hạt châu giống mặt trăng rất hiếm thấy, giá trị liền thành. Trong mắt Lâm Phi bất quá chỉ là Dạ Minh Châu của địa cầu mà thôi.

Dạ Minh Châu này cỡ bằng nắm tay, tỏa ra ánh sáng màu bạc như ánh trăng, lộ ra một cỗ khí tức dịu dàng, có thể nói đó là một cực phẩm. Ở trên địa cầu, cái này bán đi giá vài tỷ cũng không thành vấn đề, đương nhiên sau đó phải dùng là đồ la a.

Tổng thể mà nói, hôm nay những lễ vật được tặng, nếu không phải là đồ trang sức mà nữ nhân yêu thích, thì cũng chính là một ít vật ly kỳ cổ quái, không có chỗ nào mà không phải là những vật phẩm hiếm gặp, giá trị cũng cao.

Những nữ tử phía dưới này, hầu như đều bị đã kích đến chết lặng, người so với người đều giận đến điên người, chênh lệch quá xa. Tô Tú Tú người ta chỉ cần một cái yến hội sinh nhật thì hầu như đều đã đem hết tất cả thứ tốt nhất hốt gọn, mà sinh nhật của các nàng, có thể có được một hai thứ trong đó thôi cũng coi như là không tệ rồi. Không ít nữ tử đều hận không thể đổi thành chính mình là người đứng ở trên đó, một lượng lớn lễ vật, mặc kệ là thứ gì thì cũng khó có thể chọn lựa, hoa mắt, không có cách nào.

Biểu hiện của Tô Tú Tú vẫn một mực rất bình thản. Bất kể là giá trị liền thành, hay là bảo bối hiếm có, thì trong mắt Tô Tú Tú hầu như đều trở nên ngang hàng, không thích, không vui. Kể từ đó khiến cho tất cả mọi người đều tương đối thỏa mãn.

Tô Tú Tú không có lựa chọn cái gì, biểu tình đối với bọn họ giống như một đường thẳng, cũng không có cái gì gọi là thất bại cả.

....

"Vương thiếu, đến ngươì lên rồi!"

Người trẻ tuổi được gọi là Vương thiếu nghe vậy liền ưỡn ngực, vẻ mặt kiêu ngạo: "Phàm vật, bất quá cũng chỉ như vậy thôi. Quà sinh nhật trong tay của ta mới thật sự là lễ vật!" Hắn đã có tính toán trước, vô cùng tự tin.

Biểu tình của Vương thiếu ít nhiều cũng khiến cho tâm tình vừa mới thả lỏng của những người kia thoáng cái lại bị treo lên. Đệ tử của Huyền Vũ môn, gia tộc lại là gia tộc hàng đầu, nói không chừng thật sự có thể trấn áp bọn họ, một khi truyền đi vậy thì cũng bị người đời cười chết rồi. Người của Quy Nguyên thành tặng quà cho Tô Tú Tú kết quả lại bị một ngoại nhân đề xuống, xác thực rất khó ngẩng đầu lên.

Bên trong Sơn Hà quận, đô thành vô số, giữa bọn họ đồng dạng vẫn luôn tồn tại tranh đấu, thừa dịp có cơ hội tốt như này khiến cho Quy Nguyên thành phải ăn một bụng nộ khí thì có lẽ cũng là một chuyện tốt.

Vị Vương thiếu này vừa ra tới, liền tạo ra một trận chấn động không nhỏ.

"Ài, tiểu tử này quá khoa trương rồi." La Bàn Từ nhìn không được nữa, hận không thể lập tức đi lên hành hung người kia một trận, tính tình hắn chính là

như vậy, không quen nhìn người khác ngang ngược cản trở. Yến hội sinh nhật của Quy Nguyên thành chúng ta, người chạy tới náo cái gì, đây không phải là muốn chết sao?

"Đi lên đánh hấn một trận là được rồi." Lâm Phi cười nói.

La Bàn Tử rút cổ một cái: "Ta cũng không lợi hại giống như ngươi vậy, khí tức của người ta mạnh mẽ như vậy, nói không chừng cũng chính là một tiểu thiên tài. Ngươi để cho ta đi lên, không phải là thiếu đòn hay sao!"

Khí tức của người này rất mạnh, thực lực cũng xem như không tệ, Vô Đạo cử trùng thiên. Thân phận, bối cảnh, thực lực, tất cả đều là những cái tốt nhất, cũng khó trách người ta lại kiêu ngạo như vậy.

"Ài, nơi nào cũng đều có những người thích khoa trương!" Lâm Phi phát hiện, Huyền Thiên đại lục này kỳ thật không có khác trái đất lắm, cái gì mà phú nhị đại, võ nhị đại, thành chủ nhị đại... Chỉ có nhiều hơn chứ không hề ít.

Đây chính là điều mà những người ở đây đều vô cùng sùng bái, đây là một quốc gia lấy vũ lực làm đầu. Vị Vương thiếu trước mặt này có thể khoa trương như vậy, đơn giản vì hắn có thực lực hơn người, hơn nữa sau lưng còn có gia tộc, môn phái, mọi người không muốn nể cũng không được.

"Xin chào Tô tiểu thư, ta một trong những người ngưỡng mộ nàng. Kẻ hèn này họ Vương. Tên Thiếu Bằng." Vương Thiếu Bằng vừa lên, liền là làm ra động tác vô cùng tao nhã.

Tô Tú Tú thân nhiên nói: "Rất hoan nghênh ngài có thể tới tham gia yến hội sinh nhật của ta."

Cái cụm yến hội sinh nhật này này sẽ được nói nhiều một lần.

"Cảm ơn!" Vương Thiếu Bằng nói: "Trong mắt ta, Tô tiểu thư hôm nay là xinh đẹp động lòng người nhất. Nữ tử xinh đẹp có lẽ nên được hưởng thụ những thứ xinh đẹp kỳ diệu nhất. Vừa vặn trên tay của ta có một món đồ vẫn một mực không tìm thấy người thích hợp, hiện tại xem ra ta cảm thấy Tô tiểu thư chính là người thích hợp nhất. Tất nhiên còn có thể làm cho bảo vật tỏa ra mỹ lực xứng đáng một lần nữa!" Vương Thiếu Bằng vỗ vỗ tay, phía dưới lập tức có một thủ hạ, bưng một cái hộp lớn đi lên. Cái hộp màu đen vừa đặt xuống liền thu hút được ánh mắt mọi người.

Cái hộp rất lớn, bên ngoài điêu khắc theo phong cách cổ xưa, trong nháy mắt làm cho người ta khó có thể đoán được bên trong đựng đồ vật gì. Bọn họ suy đoán là lễ vật bên trong có lẽ có chút to.

Wương Thiếu Bằng đem hết thấy mọi thứ xung quanh để ở trong mắt, thầm nghĩ: "Một đám đồ nhà quê, tặng cho nữ nhân châu báu, đồ trang sức, cái kia bất quá là rất không có khiếu thưởng thức. Một người có khiếu thưởng thức người, cần phải lựa chọn ở mọi nơi mới được!"

"Thần thần bí bí, cũng không biết là vật gì!" La Bàn Tử rất là khó chịu.

"Bên trong hẳn là một bộ y phục!"

La Bàn Tử khẽ giật mình: "Y phục?"

Wương Thiếu Bằng dùng hai tay mở hộp ra, sau đó vươn cả hai tay vào, trong lúc mọi người đang chú ý liền lấy ra một bộ y phục sắc sỡ, mọi người vẫn chưa kịp phản ứng lại thì đã có người lộ ra tiếng thét chói tai.

"Nghê Thường Vũ Y!"

"Đây là Nghê Thường Vũ Y ư, làm sao có thể!"

"Sẽ không sai đâu, lần trước ta thấy Sơn Hà quận có đấu giá một bộ Nghê Thường Vũ Y, lúc ấy còn đang thấy kỳ quái, đến cùng là ai đã mua Nghê Thường Vũ Y. Không nghĩ tới là bị Vương thiếu mua đi!"

"Tô tiểu thư hẳn là hạnh phúc chết mất!"

....

Tay Vương Thiếu Bằng khẽ động, Nghê Thường Vũ Y lập tức được mở ra, sắc thái long lẫy, sáng rọi động lòng người, lay động vô số người.

"Chư vị nói không sai, ta cho rằng Nghê Thường Vũ Y chính là lễ vật thích hợp nhất với Tô tiểu thư. Tô tiểu thư xinh đẹp, có lẽ sử dụng Nghê Thường Vũ Y mới có thể hợp được!" Vương Thiếu Bằng rất là đắc ý, vì Nghê Thường Vũ Y mà tốn không ít tiền, hắn không tin không lay động được Tô Tú Tú. Hắn quay đầu hướng về phía Tô Tú Tú: "Tô tiểu thư, ta chân thành muốn tận mắt nhìn thấy nàng mặc bộ Nghê Thường Vũ Y này, thể hiện ra mỹ lực của riêng nàng." Dứt lời, Vương Thiếu Bằng liền quỳ xuống, dâng Nghê Thường Vũ Y trên tay lên, chân thành nhìn về phía Tô Tú Tú.

"Thật lãng mạn a!"

"Nếu như đổi thành ta mà nói..., ta nhất định sẽ mặc nó trước tiên!"

"Quá hâm mộ người ta a, ta dám đảm bảo rằng lễ vật tốt nhất hôm nay, chính là bộ Nghê Thường Vũ Y nào!"

"Mặc đi, mặc đi!"

....

Các nữ tử đều là thấy vô cùng kinh ngạc.

Theo câu nói như vậy của một người, yến hội liền vang lên những âm thanh ồn ào. Mặc vào đi, mặc vào đi!

Các nàng có lẽ không có tư cách mặc nó vào, nếu như có thể từng nhìn một cái, đó cũng là một loại hạnh phúc. Thực tế thì âm thanh mang mị lực của Vương Thiếu Bàng đã trở thành là người ồn ào nhất rồi.

"Nữ hài tử quả nhiên là chịu không được sức hấp dẫn!" Lâm Phi nhả ra một câu rất khinh thường.

La Bàn Tử liếc mắt: "Có bản lĩnh thì ngươi cũng tặng một bộ lên đi, đây chính là Nghê Thường Vũ Y đây. Cái tên Vương thiếu này thật nhiều tiền, nhưng mà, điều này cũng quá ghê tởm đi, rõ ràng là đang muốn đào góc tường của ngươi mà!"

Không thể không nói, lười này của La Bàn Tử rất có uy lực. Kỳ thật thì từ lúc Vương Thiếu Bàng đi lên, Lâm Phi liền thấy vô cùng khó chịu, đặc biệt là khi đưa lên một bộ Nghê Thường Vũ Y liền vận dụng thủ đoạn muốn bức vua thoái vị, đây không phải muốn chính mình mất mặt sao?

Cho dù mình và Tô Tú Tú không có quan hệ gì, nhưng tốt xấu gì trước đây cũng có quan hệ, vậy thì không chịu được rồi. Lâm Phi không phải là loại này tốt bụng hào phóng, nói cho cùng vẫn là một nam tử tương đối nhỏ nhen.

Sau khi nhìn thấy Vương Thiếu Bàng làm như vậy, trong nội tâm liền thấy rất khó chịu, đó là một loại cảm giác vô cùng kỳ quái, tựa hồ cũng có một chút quen thuộc.

"Ta ghen sao?" Phi phi phi.... Ta làm sao có thể ghen chứ.

Lâm Phi mang tương ý niệm trong đầu vút ra ngoài, triệt để thoát khỏi ý nghĩ vừa rồi, ánh mắt không khỏi hướng về phía bộ Nghê Thường Vũ Y kia, lông mày không khỏi nhíu lại, sau đó lại chợt lộ ra một vòng dị sắc.

Vương Thiếu Bàng quý xuống, ánh mắt đặc biệt chân thành, cách làm lay động mình cô gái như mình, còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.

"Bộ Nghê Thường Vũ Y này không tệ, nhưng tại sao lại có chút cổ quái như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Ta nói có vấn đề thì chính là có vấn đề

Thanh âm không nặng không nhẹ, hết lần này tới lần khác rơi vào trong lòng mọi người, nghe thấy vô cùng rõ ràng.

"Rầm Ào Ào".

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về một hướng, thân là một đám võ giả, phản ứng đều là rất đồng loạt, nhanh chóng phát hiện vị trí người nói. Là hần? Khi ánh mắt rơi vào trên người Lâm Phi, tất cả mọi người đều lộ ra biểu tình cổ quái, thậm chí còn có những người di chuyển ánh mắt qua lại giữa Vương Thiếu Bàng và Lâm Phi.

Những người không biết Lâm Phi đều lập tức được người khác khuyên bảo, ngàn vạn không nên đắc tội với Lâm Phi, đắc tội Lâm Phi, tương đương đắc tội với Lâm gia, đắc tội với Phù Văn công hội ở phía sau.

Mọi người rất thức thời ngậm miệng lại. Bọn hần cũng không muốn trâu bò đánh nhau ruồi muỗi vạ lây, thân là người của Quy Nguyên thì cũng đều biết Lâm Phi rất hung tàn.

...

Lâm Phi đứng lên, trực tiếp đi tới.

Vương Thiếu Bàng vốn dĩ đang quý một gói xuống thấy vậy trong lòng liền có một bụng hỏa khí, không khỏi đứng lên. Không nghĩ tới vào thời khắc mấu chốt lại có người làm hỏng chuyện tốt của mình. Nếu như kiên trì thêm một chút nữa thì nói không chừng Tô Tú Tú sẽ đáp ứng chính mình. Kết quả hết thấy đều bị một tên gia hỏa không biết từ trong góc nào đi ra phá hủy mất.

Sau khi đứng lên, Vương Thiếu Bàng liền thấy bầu không khí hình như có gì đó không đúng, hơn nữa những người đang vây xem xung quanh dường như còn có chút gì đó sợ hãi.

"Tiểu tử này rốt cuộc là ai, chẳng lẽ là đại thiếu của Quy Nguyên thành?" Cũng khó trách, Vương Thiếu Bàng lại có loại ý nghĩ này, ngoại trừ đại thiếu thì tựa hồ những người khác đều không có tư cách đó.

Thế nhưng hắn lại không hề nghĩ được rằng, cái tên Lâm Phi này không phải là cái gì đại thiếu hết. Hắn chỉ là dựa vào là thủ đoạn vũ lực đánh giết cao thủ Võ Đạo cửu trùng thiên, lại còn lĩnh ngộ được Phong Chi Ý Cảnh.

"Vị huynh đệ kia, lời này của ngươi là có ý gì?"

Lâm Phi dừng lại ở một khoảng cách không xa, cười đùa nói: "Không có ý gì, chính là ta không thích Nghe Thường Vũ Y, cảm giác cứ là lạ sao đó!"

Vương Thiếu Bàng thiếu chút nữa là thổ huyết, hỗn hển: "Ngươi ở đây là muốn nói Nghe Thường Vũ Y của ta là giả hay sao?"

Tiểu tử này nói xong, Lâm Phi liền ha ha cười nói: "Đây chính là ngươi nói đó, ta cũng không nói Nghe Thường Vũ Y này của ngươi là giả a, hết thầy đều là tự ngươi nói đấy."

Tất cả mọi người đều cảm thấy ngoài ý muốn. Lâm Phi đứng ra cắt ngang màn tặng lễ vật của Vương Thiếu Bàng, mọi người đều không rõ là hắn có ý gì, sau khi nghe thấy cái này thì hông khỏi cảm thấy ngoài ý. Nghe Thường Vũ Y là giả hay sao? Làm sao có thể như vậy.

Nghe Thường Vũ Y, chính là là một loại nhãn hiệu y phục và trang sức, đã không còn sản xuất nữa, phàm là những thứ được lưu truyền lại thì đều là thật.

Trước mắt lại có người nói Nghe Thường Vũ Y là giả, mọi người sẽ không quá đã tin tưởng, cái này cũng quá giả đi?

Nếu như đổi lại một người khác thì nhất định sẽ bị nước miếng của mọi người làm cho chết đuối, đây là nói khoác mà không biết ngược mà, hành vi này là muốn chết. Thế nhưng rơi vào trên người Lâm Phi thì không thể coi thường được.

Hoa Hoa Công Tử của năm năm trước, bọn họ có thể không thèm để ý. Thế nhưng Lâm Phi của năm năm sau, không phải là người bọn họ có thể không coi trọng được.

.....

"Ta nghĩ rằng ngươi sẽ thay đổi, nhưng cái bộ dạng keo kiệt thì vẫn là như cũ. Thiếu chút nữa ta đã cho rằng ngươi đã thay đổi thành một người khác!" Tô Tú Tú vẫn một mực không có thay đổi gì, giờ đây đôi mắt đẹp không khỏi khẽ động, hiện lên một vòng dị sắc.

Kỳ thật từ sau khi Tô Tú Tú đi vào thì đã sớm lưu ý đến Lâm Phi ở trong góc, từ sau ngày đó rời đi, liền bùng nổ tin tức Lâm Phi lĩnh ngộ Ý Cảnh, khiến cho Tô Tú Tú về đến nhà liền thấy kinh hãi không thôi.

Chuyện năm đó, ai sai ai đúng, kỳ thật đều không quan trọng. Nếu như Lâm Phi vừa về đến liền tìm mình tính sổ, thì Tô Tú Tú sẽ cho rằng Lâm Phi vẫn còn là một đứa trẻ không có lớn. Thế nhưng sau khi Lâm Phi trở về, hết thầy cũng bắt đầu thay đổi, vị Hoa Hoa Công Tử năm đó kại, thực lực đột nhiên tăng mạnh, khoảng cách đến huyền giả mỗi lúc một ngắn hơn, chém giết cao thủ Võ Đạo cửu trùng thiên, diệt đi Lý gia.

Lâm Phi của năm đó đặc thay đổi hoàn toàn trong mắt Tô Tú Tú. Lần trước gặp mặt, Tô Tú Tú chính là phát hiện, tính tình của Lâm Phi đã thay đổi rất nhiều, thiếu chút nữa nàng còn tưởng rằng đó là một người khác.

Sau một màn của ngày hôm nay, nàng không khỏi hồi tưởng lại năm đó, Lâm Phi kia cũng là một phen bá đạo nói, không phải là giống y như người trước mắt sao? Không sai biệt lắm, thái độ không sai biệt lắm.

Tô Tú Tú không hoài nghi nữa, Lâm Phi vẫn là Lâm Phi của lúc trước, chi tiết phương diện vẫn là không có cách nào thay đổi được.

Nếu như Lâm Phi biết rõ hoài nghi của Tô Tú Tú hoài nghi, đoán chừng sẽ bị dọa thành một thân mồ hôi lạnh, từ khi lĩnh hồn xuyên qua được, hắn đã dần dần thay đổi con người trước đó. Dù sao, năm năm sinh hoạt trong Thần Võ môn cũng có thể cải biến rất nhiều, ví dụ như tính cách nóng nảy, chi tiết...

Tô Tú Tú không có mở miệng ngăn cản, ngược lại còn có chút hứng thú quan sát, trong nội tâm ngược lại là hiếu kỳ, Lâm Phi đến cùng là muốn làm gì? Nghe Thường Vũ Y nàng đã gặp qua không ít.

Trước mắt là giả ư? Tô Tú Tú ôm thái độ hoài nghi.

....

Vương Thiếu Bàng hừ lạnh một tiếng, vì lấy được Nghe Thường Vũ Y mà hắn đã bỏ ra một giá tiền rất lớn, mọi người lúc này đều nhìn về phía hắn với ánh mắt quái dị, bọn hắn cũng bắt đầu xuất hiện dao động.

Vì vẫn hoài lại tồn thất, phải để cho mọi người hiểu rằng Nghe Thường Vũ Y là thật, không phải là giả.

"Ta không biết ngươi là ai, đến cùng muốn làm gì, ngươi vô duyên vô cớ ngấm máu phun người, hôm nay không cho ta, cùng với mọi người ở đây một lời giải thích hợp lý, thì ta xem ngươi như thế nào có thể từ nơi này đi ra ngoài!" Vương Thiếu Bàng có năng lực, đồng thời cũng lấy đi được tâm tư của

người khác, mới mở miệng liền lập tức lôi kéo được mọi người, không đơn thuần là chơi chính mình, mà đồng thời cũng là cho mọi người một cái công đạo.

Nhưng bọn họ lại không có chú ý tới một màn khác, lúc Vương Thiếu Bằng đang tự cho là thông minh có thể đem mọi người cùng nhau kéo lên, thì trong mắt bọn họ lại hiện lên một ý cười quỷ dị. Thậm chí có một số người, không khỏi rời khỏi vị trí hiện tại vì muốn tránh xa khỏi Vương Thiếu Bằng, làm giảm bớt nộ khí trên người mình, hết lần này đến lần khác Vương Thiếu Bằng đều không chú ý đến tình huống xung quanh.

Lâm Phi đi phía trước một bước, ánh mắt rơi vào trên người Tô Tú Tú, nói: "Tô tiểu thư, tùy tiện cắt ngang yến hội của người, kỳ thật ta cũng hề muốn, thế nhưng chúng ta đã quen biết nhiều năm như vậy, lại nhìn không được muốn nhắc nhở người một chút, tránh bị người ta che mắt, sau này sẽ để cho ta cảm thấy rất là tiếc đấy."

Mọi người nhìn thấy biểu tình của Lâm Phi đều lộ ra vẻ mặt không tin. Lâm Phi cùng Tô Tú Tú có quen biết? Phải nói là đây đùa à? Năm năm trước, Lâm Phi một mực dây dưa với Tô Tú Tú, nên mới xuất hiện một màn kinh hãi về sau. Nếu như đổi một chỗ khác, bọn hắn đoán chừng đều cười to không ngừng.

Da mặt Lâm Phi thực dày, hầu như cùng không kém gì so với tường thành. Tô Tú Tú cũng nhìn xuống, trên đời như thế nào lại có loại người như Lâm Phi chứ, rõ ràng là nhìn không quen mà. Tính tình của Lâm Phi, tuy rằng không có hiểu rõ lắm, nhưng bảy tám phần thì vẫn phải có.

"Hừ, người không cho ra một cái công đạo, tin tưởng rằng mọi người cũng sẽ không tha thứ người!" Tô Tú Tú sẽ không đi bóc trần hắn, sắc mặt lạnh lẽo, một bộ dạng không gặp người ngoài trong ngàn dặm.

Nội tâm Vương Thiếu Bằng khẽ đắc ý, thầm nghĩ: "Cô nàng chính là cô nàng, Nghe Thường Vũ Y của ta cũng chỉ có người mới có thể nói, đến lúc đó cho người được nở mặt!"

"Tô tiểu thư nói rất đúng, tiểu tử này chính là có chủ tâm gây sự, Nghe Thường Vũ Y là vật đầu giá lớn nhất ở Sơn Hà quận, nhà kia bán đầu giá rất chú trọng danh dự, há nào có thể lấy danh dự ra làm trò đùa chứ."

Trong mắt Tô Tú Tú hiện lên một vòng chán ghét, cái người lớn lên trông đẹp trai này, hết lần này tới lần khác đều là một bộ dạng tâm địa tiểu nhân, lãng phí vô ích bộ dạng bên ngoài, loại người này tốt nhất không nên gặp. Vèn vèn mấy câu liền đem Vương Thiếu Bằng đánh xuống địa ngục, nếu hắn biết thì e là ngay cả tâm tư muốn chết cũng có.

"Ài, cô nàng này còn muốn khó dễ mình?" Lâm Phi trong nội tâm cười lạnh, năm năm trước có thể trêu người thì năm năm sau vẫn như cũ có thể như vậy.

"Ta tán thành với lời của Tô tiểu thư." Xoay chuyển ánh mắt: "Chỉ sợ đến lúc đó sắc mặt của những người khác đều nhìn không được tốt thôi!"

Tiểu tử này cũng không đơn giản, Vương Thiếu Bằng thầm nghĩ, rồi nghiêm túc nói: "Thật chính là thật, không có khả năng bởi vì một câu nói liền biến thành giả được, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy."

Hừ, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, hôm nay đáng đời người không may.

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Thật xin lỗi, người thua rồi

Kỳ thật cũng có người luôn chú ý tới Lâm Phi, người này chính là Tô Văn thành chủ. Tô Văn thành chủ vẫn một mực chú ý tới Lâm Phi, từ lúc tiến vào đã mơ hồ bắt ra một ánh mắt, lúc đó liền có cảm giác sẽ biệt tam nhật đương quát mục tương đãi (1).

"Thú vị, thú vị!" Tô Văn là thành chủ một phương, ngoại trừ có chút chuyện quan trọng, thì kỳ thật có rất ít chuyện có thể để ở trong lòng ông ta. Tiểu tử Lâm Phi của Lâm gia được xem như là một ngoại lệ duy nhất. Nếu như không phải vì chuyện năm năm trước thì Tô Văn không ngại cạo chết Lâm Phi rồi, mẫu thân của Tô Tú Tú mất sớm nên con gái liền trở thành hòn ngọc quý trên tay ông ta, yêu thương phải phép, thẳng đến sau khi chuyện này xảy ra.

Mấy năm này Lâm gia bị đá kích, kỳ thật có Tô Văn ở trong đó động tay chân, phía trên động mồm mép, phía dưới người chạy gãy chân. Tô Văn lộ ra sắc mặt bất mãn đối với Lâm gia cũng là bởi vì thấy quá chán nản với Lâm gia. Nếu như không phải là bởi vì Lý gia đã thua, còn cả tên tiểu tử năm năm trước đã chặt vật rồi đi, thì chỉ sợ là Lâm gia cũng không thể nào tiến vào tầm mắt của ông ta được.

Lâm Phi đứng ra gây sự, Tô Văn không lên tiếng mà tiếp tục bảo trì trầm mặc, tùy ý phát triển thái độ thất lễ, kỳ thật trong nội tâm cũng tò mò không biết Hoa Hoa Công Tử của năm năm trước, ngoại trừ tu vi Võ Đạo đột nhiên tăng mạnh, thì những chuyện còn lại có biến hóa hay không. Lần gặp mặt ngắn ngủi ở cửa ra vào, cũng làm cho Tô Văn nhìn ra rằng Lâm Phi không còn là Lâm Phi lúc trước nữa.

.....

"Ha ha, đây chính là người nói đó!" Lâm Phi kỳ thật chính là đang đợi những lời này. Nếu như không phải có hệ thống điều tra Nghê Thường Vũ Y, thì hẳn thực sự cũng không chú ý tới.

Vương Thiếu Bằng xuất ra Nghê Thường Vũ Y, Lâm Phi liền lộ ra vẻ nhàm chán, sử dụng hệ thống điều tra, kết quả cho ra một cái kết quả ngoài ý muốn đó là Nghê Thường Vũ Y này vậy mà lại là sản phẩm của sơn trại.

Cái đó Lâm Phi vẫn im lặng a. Vì vậy mới có một màn như trước mắt này. Nếu như không phải Vương Thiếu Bằng không muốn cho Tô Tú Tú một cái công đạo, điều này làm cho Lâm Phi tương đối khó chịu, theo như lời của hắn thì Tô Tú Tú chính là vị hôn thê của lão tử, không quan tâm là thật hay giả thì nếu chính mình không ra mặt, không phải là bị người khác chê cười sao.

Vừa vặn, Nghê Thường Vũ Y là giả lại cho Lâm Phi một cơ hội, Vương Thiếu Bằng nhất định sẽ gặp bi kịch. Vương thiếu bằng đối với nhà bán đấu giá kia rất có lòng tin, chưa từng có nghe thấy là sẽ bán đấu giá đấu giá hàng giả. Tiểu tử này dám ra đây quấy rối, nhất định là vì muốn cắt ngang chuyện tặng lễ vật của mình, muốn làm cho mình xấu mặt.

"Đợi lát nữa nếu là chứng minh được Nghê Thường Vũ Y là thật thì ta nên làm gì với người đây." Vương Thiếu Bằng ngừng một lát: "Ta chỉ muốn người từ phủ thành chủ rút ra ngoài, hơn nữa phải lớn tiếng nói ba lần câu: có mắt không trông."

Thật là một tâm tư ác độc.

Lâm Phi bị người khác đuổi ra ngoài từ phủ thành chủ sẽ mang đến ảnh hưởng không nhỏ, sau đó lại còn câu nói kia với nghĩa là đồ nhà quê không nhìn được hàng.

Lâm Phi thần kỳ không có phản đối, thần nhiên nói: "Yêu cầu không khó. Ta có thể đáp ứng!"

Vương Thiếu Bằng hơi ngần ra, thầm nghĩ: "Đầu tiểu tử này không phải là có vấn đề chứ? Chẳng lẽ không biết rõ kết cục sau khi thua sao? Hay vẫn là cho rằng Nghê Thường Vũ Y là thật?" Hắn vô thức nhìn lên đến Nghê Thường Vũ Y trên tay, lúc này mới an tâm xuống.

"Tốt, vậy thì bắt đầu a!"

"Khoan đã!" Lâm Phi ngăn cản nói: "Ta đáp ứng điều kiện của người, thế nhưng người dường như còn không có đáp ứng yêu cầu của ta đâu."

"Người cho là ta sẽ thất bại?" Vương Thiếu Bằng lộ ra dáng cười khoa trương.

"Vì cái gì sẽ không thua đây?" Lâm Phi vẫn là bình tĩnh như vậy.

Nghĩ lại, cảm giác không có gì, ngược lại chính mình sẽ không thua nên liền nói: "Không bằng như vậy đi, vẫn là yêu cầu kia. Người thua người rút đi, ta thua rồi ta rút đi, thế nào!"

Lâm Phi trầm ngâm: "Cứ quyết định như vậy đi."

Động tác lần này rơi vào trong mắt Vương Thiếu Bằng liền thấy rất không phải sáng khoái, mình cũng đáp ứng điều kiện rồi, hắn còn muốn thế nào nữa? Chẳng lẽ còn muốn tiếp tục ra thêm một điều kiện?

"Tiểu Phi, không có vấn đề gì chứ?" La Bàn Tử cẩn thận từng li từng tí, vẻ mặt lo lắng.

"Như thế nào, không tin bộ y phục này là giả hay sao?" Lâm Phi không khỏi cười nói.

"Có một chút, trong lòng có chút lo lắng!"

....

Bất được một cái cơ hội như vậy, Vương Thiếu Bằng cũng sẽ không bỏ qua, sử dụng nó để đá kích lại đối phương, đề cao sự hiện hữu của mình, đích thật là một chuyện thập phần sáng khoái.

"Tô Thành chủ, vì chứng minh công bằng, để đạt được mục đích, ta hi vọng ngài có thể làm người làm chứng!"

Tô Văn cười nói: "Có thể!" Tiểu tử này cũng rất thông minh đấy.

Vương Thiếu Bằng đắc ý nhìn thoáng qua Lâm Phi, mời Tô Văn đi ra làm công chứng viên, thì không lo lắng tiểu tử này giờ trò gì, đến lúc đó thua rồi, cũng không sợ đối phương bỏ trốn.

Vương Thiếu Bằng lại nói: "Người nói Nghê Thường Vũ Y là giả, vậy khẳng định có nguyên nhân của người, trước đây, ta nghĩ mời một người tới, hẳn chính là người có nghiên cứu về Nghê Thường Vũ Y, Trần Văn đại sư!"

Lâm Phi vẫn luôn nhìn vào hắn, nếu như có người chú ý nhất định sẽ phát hiện, ánh mắt kia giống như đang nhìn về phía một tên hề, tùy ý để đối phương biểu diễn.

Trần Nguyên không có gì không được cả, tinh thông các loại chế tác Nghê Thường Vũ Y. Cho nên, ở chỗ này lời nói rất có trọng lượng. Mời Tô Văn

thành chủ làm nhân chứng, lại mời ra Trần Nguyên đại sư, hai bút cùng vẽ, muốn Lâm Phi khó chịu và mất mặt.

....

"Bộ Nghệ Thường Vũ Y này, bắt luận là từ chế tác hay những phương diện khác, đều vô cùng tinh xảo, cũng không phải hàng nhái của Nghệ Thường Vũ Y!" Trần Nguyên xem xét từ trên xuống dưới, đối với mọi người tuyên bố ra một cái kết quả.

"Lâm tam thiếu đến cùng là muốn làm gì chứ!"

"Trần Nguyên đại sư cũng nói Nghệ Thường Vũ Y là thật thì cái kia chính là thật rồi."

"Xem ra Lâm tam thiếu phải khó xử rồi!"

.....

Trần Nguyên tuyên bố xong liền lập tức đưa tới không ít phản ứng.

Lâm Phi lại không cho là đúng: "Trần Nguyên đại sư, lời của ngài tại hạ không quá đồng ý, Nghệ Thường Vũ Y thắng tại một cái Nghệ Thường phía trên, về phần bề ngoài, làm quả thật không tệ. Đáng tiếc, món Nghệ Thường Vũ Y thiếu khuyết mất một loại biểu hiện!"

Trần Nguyên là một cái lão đầu tử, râu ria trắng bệch, bị người khác chất vấn lời của mình, không khỏi giận tái mặt, bất quá, lúc nghe thấy câu phía sau thì sắc mặt lại lần nữa biến đổi.

"Nếu như người muốn dùng hình thái cuối cùng của Nghệ Thường Vũ Y để phân biệt rõ thiệt giả, vậy thì người phải thất vọng rồi." Trần Nguyên lắc đầu: "Từ khi Nghệ Thường Vũ Y mất đi người chế tác nòng cốt, thì không có người nào có thể triển khai hình thái cuối cùng của Nghệ Thường Vũ Y cả!"

Mọi người nghe xong liền không hiểu ra sao, hình thái cuối cùng? May mà trong này có không ít người biết, nên rất nhanh liền truyền ngôn nguồn đi khắp nơi, mọi người bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là chuyện như vậy.

Hóa ra Nghệ Thường Vũ Y năm đó ngoại trừ bên ngoài đẹp mắt ra còn có một loại tác dụng khác, vào thời khắc mấu chốt có thể triển khai ra hình thái cuối cùng, đây mới là lý do vì sao lại có danh tiếng như vậy.

Tiệc nuôi là đúng rồi, Huyền Thiên đại lục xuất hiện đứt gãy địa tầng, thế cho nên hình thái cuối cùng của Nghệ Thường Vũ Y cũng biến hóa, biến mất bên trong lịch sử đại dương mệnh mông.

Nếu như không phải Lâm Phi nói ra thì mọi người căn bản cũng không biết, còn có một chuyện như vậy.

"Vậy cũng chưa hẳn!" Lâm Phi lắc đầu: "Vừa vặn ta có thể làm cho Nghệ Thường Vũ Y biến hóa!"

"Cái gì, người có thể?" Trần Nguyên hưng phấn nhảy dựng lên, ánh mắt kia giống như sói đói vài ngày.

"Trần đại sư. Chớ dễ bị gạt." Vương Thiệu Bằng cười lạnh: "Đây chính là hạch tâm tuyệt mật, ngài cho là hẳn sẽ biết sao?"

Đội nước lạnh không có tác dụng gì, Trần Nguyên vẫn là hưng phấn: "Năm đó không ít rèn hạch tâm lưu lạc đâu đó, nói không chừng tiểu tử thật sự có thể đạt được."

Nghe được Lâm Phi có thể làm cho Nghệ Thường Vũ Y biến hóa thành trạng thái cuối cùng, tất cả mọi người đều rất dễ tâm. Một đời tuổi trẻ, không biết biến hóa của Nghệ Thường Vũ Y, hoặc nhiều hoặc ít người có biết rõ một ít nội tình, cũng nhìn không được muốn nhìn thấy.

.....

"Xem kỹ đây!"

Vì công bằng, Lâm Phi tìm một nữ hài tử, đem Nghệ Thường Vũ Y mặc vào, tất cả mọi người đều không có ý kiến. Vương Thiệu Bằng cũng không có ý kiến gì. Hình thái cuối cùng của Nghệ Thường Vũ Y chỉ được nghe qua ít như vậy, hẳn không cho rằng tiểu tử này lại có năng lực là được như thế.

Nữ hài tử lộ ra vẻ rất khàn trương, khuôn mặt hồng hồng, khàn trương lại hưng phấn. Sau khi mặc Nghệ Thường Vũ Y vào, tình huống liền đại biến. Chính là nữ hài tăng thêm không ít mị lực, vì tất cả mọi người đều thấy giết mình, thật không hổ là Nghệ Thường Vũ Y, không đơn giản.

Đương nhiên, Lâm Phi cũng nhận được sự chú ý dị thường của mọi người.

"Động tác thật nhẹ nhàng!"

"Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi."

Lâm Phi khẽ động xung quanh nữ hài tử kia, ngón tay liên tục điểm ra, tốc độ không phải rất nhanh, vừa vặn làm cho người ta có thể chứng kiến.

"Tùy tiện điểm liền có thể thành công, cũng chỉ là trò hề muốn lừa gạt người khác thôi!" Vương Thiệu Bằng rất là khinh thường.

Duy chỉ có Trần Nguyên là mày nhăn lại, tựa hồ như nhìn ra cái gì đó, khi thì giãn ra, khi thì nhăn lại.

Sau khi Lâm Phi dừng lại lần nữa, hai tay như hồ điệp, rất nhanh đong đưa, nhìn mọi người hoa mắt liên khê quát một tiếng, "Mô!"

Một cỗ huyền khí rơi vào bên trên Nghê Thường Vũ Y. Sau khi huyền khí rơi ở phía trên thì lập tức phát sinh ra biến hóa cực lớn.

"Động rồi, động rồi!"

Xung quanh Nghê Thường Vũ Y hóa ra rất nhiều đóa tươi đẹp đóa hoa giống y như là thật, như một quốc gia mộng huyền, sau đó hồ điệp ảo ảnh cũng bắt đầu lặng yên xuất hiện,

Lúc những hồ điệp kia muốn huyền hóa ra trở lại thì ngoài ý muốn lại xảy ra chuyện, đại khái là sau khi huyền hóa ra thì có một thứ lặng yên bị phá vỡ, biến mất không còn một mảnh, dường như thiếu khuyết động lực gì đó.

"Những đóa hoa thật xinh đẹp!"

"Hồ điệp thật xinh đẹp!"

"Không có, như thế nào lại không có!"

...

Tất cả đều hiện ra bộ dạng bị mê hoặc, nhao nhao lộ ra vẻ không hiểu. Sau hồ điệp, mọi người chứng kiến thấy trong lúc đó tựa hồ còn muốn huyền hóa ra cái gì đó, đáng tiếc là không nhìn ra được hình dạng, thậm chí bộ dạng cũng không rõ lắm!

Trong lòng Lâm Phi cũng là thở phào nhẹ nhõm. Nghê Thường Vũ Y, bất quá bên trong hệ thống rèn là một loại vô cùng đặc thù, mà bên trong đó đã làm ra một màn giới thiệu rất kỹ càng.

"Nghê Thường Vũ Y, là một loại tồn tại trong đoán tạo, Nghê Thường Vũ Y hàng thật giá thật một khi triển khai biến hóa cuối cùng, sẽ hình thành một mảnh tranh hoa điều thành đàn. Món Nghê Thường Vũ Y trước mắt này bất quá chỉ là miễn cưỡng huyền hóa ra, hẳn là những người khác nắm giữ chế tác pháp môn, đáng tiếc là về phương diện chi tiết cũng không bố trí..."

Mỗi câu mỗi chữ của Lâm Phi rơi vào tai những người khác liên giống như là nuốt phải một con ruồi vậy.

"Dựa vào mấy câu của ngươi là có thể chứng minh Nghê Thường Vũ Y này là giả hay sao? Thật sự là buồn cười." Vương Thiếu Bàng lạnh lùng nói.

"Lời của tiểu tử này một chút cũng không sai!" Trần Nguyên nói: "Món Nghê Thường Vũ Y này của các hạ là giả, vừa rồi tranh hoa điều biến hóa, chính là biến hóa cuối cùng của Nghê Thường Vũ Y. Đáng tiếc, toàn bộ chế tác Nghê Thường Vũ Y đều chỉ là một bộ đồ giả cao cấp mà thôi. Trần Nguyên ta dám dùng danh dự để đảm bảo!"

Tỉ tách. Trên trán Vương Thiếu Bàng chẳng biết lúc nào đã rớt xuống một giọt mồ hôi lạnh.

"Ta nhớ ra rồi, Nghê Thường Vũ Y quả thật là có sự biến hóa này!"

"Lâm tam thiếu quả nhiên lợi hại!"

"Tu vi Vô đạo lợi hại, phương diện này cũng tinh thông. Đáng tiếc, cái này không phải là Nghê Thường Vũ Y chân chính!"

(1) Sĩ biệt tam nhật đương quát mục tương đãi: Kẻ sĩ ba ngày không gặp nhau, thì phải đối đãi nhau bằng cái nhìn khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Dịch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Món quà sinh nhật kiểu khác

Lời nói của Trần Nguyên như đê chết niềm hy vọng cuối cùng của Vương Thiếu Bàng, vẻ mặt khó có thể tin, áo lông Nghê Thường mà hắn phải bỏ một số tiền lớn ra mới có thể đấu giá được lại là đồ giả, điều này khiến hắn hoàn toàn sửng sò.

"Trần đại sư, ngươi xem có phải là nhầm rồi không? Cái áo này không phải là đồ giả chứ!"

Trần Nguyên luôn nghiên cứu sự biến hóa cuối cùng của áo lông Nghê Thường, cho đến tận bây giờ cũng chưa có kết quả gì, không ngờ trong một tình huống đặc biệt lại phát hiện được biến hóa cuối cùng này, làm sao có thể không kích động đây.

“Người đang nghi ngờ năng lực của ta hay là nghi ngờ ta lấy việc công làm việc tư?”

Thân phận khác của Trần Nguyên đại sư không có gì, nhưng đối với việc chuyên tâm đi sâu nghiên cứu áo lông Nghê Thường thì lại là một đại sư thực sự, có tiếng ở Vương triều Bất Lạc.

Lời nói của Vương Thiếu Bằng chắc chắn khiến cho Trần Nguyên vô cùng không hài lòng.

“Không...ta làm sao có thể nói như vậy..”

Vương Thiếu Bằng cảm thấy ghê tởm như mới ăn trứng con ruồi vậy, có ý đi bàn luận một chút nhưng mà nhìn ánh mắt của mọi người, mặt này nóng bừng dường như nhận định những người đó đang chê giễu bản thân.

“Người này thật đúng là, rõ ràng biết áo lông Nghê Thường là giả mà còn dám lấy nó làm quà, đúng là gan to mặt lớn!”

“May mà lần này có Lâm Phi giúp đỡ, nếu không thì tiệc sinh nhật lần này Tô tiểu thư sẽ nhận được một cái áo giả, ngộ nhờ ngày nào đó mặc ra ngoài thì không phải sẽ bị người ta chê cười sao!”

...

Sắc mặt của Vương Thiếu Bằng càng trở nên khó coi.

“Vương thiếu, người thua rồi, mau mau thực hiện lời hứa đi!”

La Bàn Tử thuộc tuýp người chỉ sợ thiên hạ không loạn vì vậy sau khi hắn nhìn thấy Vương Thiếu Bằng thua liền lập tức nhảy ra lời tên ác nhân này ra, mục đích là muốn nhìn thấy Vương thiếu xấu mặt.

Nếu thành công trên người Vương Thiếu Bằng thì họ sẽ không có suy nghĩ gì, nhưng nếu đối một đối tượng khác, thì tự nhiên họ không dám đứng về phía với Vương Thiếu Bằng, để tránh bị thành chủ thù hận..

Tặng quà lại tặng một món đồ giả, đúng là đang tìm các loại rắc rối. May mắn, Lâm Phi đã vạch trần rồi.

“Các người nhất định là nhầm rồi, làm sao ta có thể nhầm được.” Vương Thiếu Bằng cũng nghĩ đến gây ông đập lưng ông, nhưng cái đập này không hề nhẹ. Người cũng bắt đầu trở nên hoảng loạn, trong lòng vô cùng căm hận hăng bán đấu giá.

“Vừa nãy ai nói thứ này là thật.”

La Bàn Tử cười hi hi nói: “Ta nghe rất rõ. Không có tiền thì không cần giải vờ, tặng quà sinh nhật thì tặng quà có thành ý là được rồi, tặng thứ đồ giả thì không phải là đang tìm rắc rối cho bản thân sao!”

Bắt đầu từ khi nhìn thấy Vương Thiếu Bằng, La Bàn Tử đã vô cùng khó chịu.

Cuối cùng bây giờ đã có cơ hội thì dĩ nhiên hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này, mà ra sức đánh rớt thủy triều, muốn đối phương mất mặt.

Lúc này, không ai lên giúp đỡ. Họ phát hiện sắc mặt Tô Văn thành chủ không được tốt.

..

Lâm Phi không nói lời nào, hắn đang chờ đối phương đưa ra lựa chọn.

Lần này Vương Thiếu Bằng đến, thực ra đã dự tính rất tốt, hắn muốn cầu hôn Tô Tú Tú, nếu không được thì cũng phải tạo dựng mối quan hệ. Nhưng kết quả lại khác xa với dự tính.

Món quà mà hắn dày công chuẩn bị là đồ giả, nghiên cứu của Trần Nguyên đại sư về áo lông Nghê Thường rất có tiếng, lời nói của hắn chắc chắn tuyên án tử hình, mất cơ hội xoay người.

“Tiểu tử, lần này xem như ngươi lợi hại, ta thừa nhận, chúng ta hãy chờ xem lần sau đi!”

Vương Thiếu Bằng rất rõ bản thân đã làm hỏng chuyện rồi, nếu hắn không rời khỏi đây thì ai biết rằng Tô Văn thành chủ có ra tay với hắn không. Rồi khỏi Quy Nguyên thành trước rồi tính.

Lúc gần đi hắn sử dụng huyền khí truyền âm.

“Ta hy vọng chúng ta sẽ không gặp lại nữa, đây là lời cảnh báo của ta dành cho ngươi.”

Hừm, mơ đi!

“Ta có mắt như mù!”

“Ta có mắt như mù!”

“Ta có mắt như mù!”

Ba câu nói nhục nhả dường như khiến Vương Thiệu Bằng chạy như bay ra ngoài, sắc mặt trắng bệch không bình thường.

“Đáng đời tiểu tử này!”

“Đi là tốt!”

Vương Thiệu Bằng chạy ra ngoài không để ý dưới chân, “Bụp” tiếng người ngã trên mặt đất, vội vàng bò dậy, sắc mặt càng khó coi, tâm giết người cũng có rồi.

Nhục nhả ê chề, nhục nhả ê chề.

Vương Thiệu Bằng nhếch nhác rồi đi, trong chốc lát tôn lên hình tượng Lâm Phi.

Công tử nhà giàu này, thật khiến người ta nhìn bằng cặp mắt khác.

“Lâm thiếu, người đã chuẩn bị quà gì cho Tô tiểu thư chúng ta, mau cho mọi người nhìn đi!”

Rất nhanh bên dưới có người bắt đầu giốn cọt.

Vốn dĩ áo lông Nghê Thường của Vương Thiệu Bằng chiếm thế thượng phong nhưng sau khi trở thành đồ giả thì khiến người khác cực kỳ xem thường, tất cả ánh mắt đổ dồn về phía Lâm Phi.

Cặp lông mi dài của Tô Tú Tú động đậy một chút, trong lòng cũng vô cùng ngạc nhiên, sao hắn lại biết biến hóa cuối cùng của áo lông Nghê Thường, không phải nói rằng sớm đã thất truyền rồi sao? Trong lòng bất giác nghi ngờ, cảm xúc biến hóa nhanh, lập tức chuyển đến trên món quà.

Đối với Lâm Phi bây giờ, Tô Tú Tú không mấy chán ghét, con người đều sẽ trưởng thành, sự khác biệt giữa năm năm trước và năm năm sau cũng là một biến hóa.

Bị người khác giốn cọt sắc mặt Lâm Phi vẫn rất bình tĩnh, hần sai bước đi đến trước mặt Tô Tú Tú.

“Tô tiểu thư, món quà vừa này coi như là vừa ý chứ?”

Rầm.

Âm thanh người ngã xuống.

Vừa này coi là quà sao?

Trên mặt Tú Tú lộ ra biểu cảm vô cùng kinh ngạc, trong phút chốc không kịp lấy lại tinh thần.

Lâm Phi lại cười nói: “Thực ra lúc này ta chỉ đùa thôi, chúng ta thân là bạn bè nhiều năm, giúp đỡ lẫn nhau là điều phải làm, ta ghét nhất người già vờ, để cho một người hiểu được lỗi lầm thì phải vạch trần hắn, cho hắn một giáo huấn sâu sắc, ta cho rằng đó là điều tất yếu.”

Hừ!

Không ít người hít một hơi khí lạnh, tính chất của Lâm Phi và thủ đoạn giết người của hắn hung tàn như nhau.

Dường như Lâm Phi biết được suy nghĩ của mọi người, hắn lại tiếp tục nói, thực ra là nói với Tô Tú Tú: “Vốn dĩ ta định tặng châu báu nữ trang, nhưng sau đó nghĩ lại thấy quá tầm thường, sau đó lại nghĩ tặng kỳ trân dị bảo cũng không tồi, nhưng nghĩ lại lại thấy không được, kì trân dị bảo làm sao có thể đến lượt ta...”

Mọi người đều không hiểu, rốt cục Lâm Phi muốn làm gì!

Lẽ nào, căn bản là không tặng quà gì. Trong đầu mọi người đều có suy nghĩ này.

Khi mọi người nghĩ như vậy, bỗng nhiên Lâm Phi đi ra ngoài cửa, “Tô tiểu thư, quà của ta ở bên ngoài.”

Quà ở bên ngoài...

Mấy chữ này như là có mê lực vậy.

Châu báu nữ trang không phải...

Kỳ trân dị bảo cũng không phải..

Rốt cục Lâm Phi tặng quà gì, quả thật giống như một điều bí ẩn.

...

Ngoài phòng khách, một cái sân rất đẹp.

Bỗng nhiên Lâm Phi chỉ lên trên nói: “ Tô tiểu thư, sinh nhật vui vẻ!”

Không nhìn thấy có động tác gì, trên bầu trời đêm nổ ra âm thanh “đùng đoàng” cực lớn, màn đêm bất tận vốn có bỗng phóng ra nhiều màu sắc.

Bầu trời đầy màu sắc, như cơn mưa sao băng, như khuôn mặt tươi cười rạng ngời.

Phản ứng trên vùng trời của phủ thành chủ khiến tất cả mọi người ở Quy Nguyên thành đều đổ dồn ánh mắt về đây, thậm chí không ít người nghi ngờ, có phải nơi đó xuất hiện bảo bối gì.

Nhưng mới nghe đó là vùng trời của phủ thành chủ, thì trong chốc lát tất cả đều sững sờ.

“Rất đẹp!”

“Mây màu đỏ, đẹp quá.”

“Rốt cục đây là gì, nhìn lên giống hệt như bảo bối xuất thế vậy!”

“Mọi người mau nhìn xem, hình như trên đó có chữ!”

“Tô Tú Tú, sinh nhật vui vẻ, mỗi ngày đều vui vẻ!”

“Ồ, ai lăng mạn vậy chứ, tạo ra cảnh này quá lợi hại rồi.”

“Ai biết được chứ, thứ này mua ở đâu vậy, đã mất quá, lão tử cũng muốn mua một cái, vũ khí tán gái đó.”

Bạn đang đọc truyện *Vô Địch Thăng Cấp Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.